

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதலாழ்வார்களுள் முதல்வரான
பொங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த
முதல் திருவந்தாதி.
2220

பெருமாள் கோயில்
பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யர்
இயற்றிய
தீவ்யார்த்ததீபிகையென்னும்
உரையுடன் கூடியது.

M.R. கோவிந்தஸாமி நாயுடுவால்,
மதராஸ் மாடல் அச்சுக்கூடத்தில்,
அச்சிடுவிக்கப்பட்டது.

விபவஸ்

1928.

ஸ்ரீமான் உ. வே. (காஞ்சீபுரம்) பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்களும்
அவற்றின் விலையும்.

திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி	}	3	0	0
—தெளிவுரை				
திருப்பாவையின் விரிவுரை	...	1	4	0
ஷெ திக் ராப்பர் பயிண்ட்	...	1	0	0
நாச்சியார் திருமொழியின் விரிவுரை	...	2	0	0
பெருமாள் திருமொழியின் விரிவுரை	...	1	12	0
திருச்சந்த விருத்தத்தின் விரிவுரை	...	1	10	0
திருமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாதிபிரான்,	}	1	6	0
கண்ணிதூண் சிறுத்தாம்பு—இவற்றின் விரிவுரை				
முதலாயிரம் முழுமையும் 3 வால்பூம்களாக	}	10	8	0
நல்ல பைண்ட்				
இராமா நரச நூற்றந்தாதியின் விரிவுரை	...	0	12	0
சிறிய திருமடல்—விரிவுரை	...	0	10	0
பெரிய திருமடல்—விரிவுரை	...	1	0	0
திருவெழுசூற்றிருக்கை—விரிவுரை	...	0	5	0
திருவாசிரியம்—விரிவுரை	...	0	5	0
பெரிய திருவந்தாதி	...	1	8	0
ஸ்ரீவசநபூஷண ஸாரம்	...	1	0	0
கூரத்தாழ்வான் வைபவம்	...	0	4	0
பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ண வைபவம்	...	0	3	0
முருந்தமாலையின் தெளிவுரை	...	0	6	0
ஆளவந்தார் ஸ்தோத்தரத்தின் தெளிவுரை	...	0	12	0
ஸ்தோத்தரவ்யாக்யாந சோதநம்	...	0	3	0
நமஸ்காரத்தனுவம்	...	0	2	0
ப்ரணவாதிகாரத்தனுவம்	...	0	4	0
ஸுதர்சந சநகம் தமிழுரை	...	1	0	0
ஸ்ரீவரதராஜ ஸ்தவத்தின்—விஸ்தாரமான	}	1	4	0
மணிப்ரவாள வியாக்கியானம் (தெலுங்கு) லேபி				
ஸ்ரீஸ்தவத்தின்	ஷெ	...	0	6
அதிமாநுஷ ஸ்தவத்தின்	ஷெ	...	0	12
திருப்பல்லாண்டு விரிவுரை	ஷெ	...	0	4
ஆசார்ய ஹ்ருதய மூலம்	ஷெ	...	0	3
ரஹஸ்ய மூலம்	ஷெ	...	0	6
உபந்யாஸரத்தமாலா (க்ரந்தலிபி) ஸம்ஸ்க்ருத	}	0	6	0
பாஷையில் சிறந்த 5 உபந்யாஸங்கள்				
சேஷாவதாரச் சிறப்பு	...	0	2	0

[இன்னும் பல புத்தகங்களும் உள்ளன.]

“திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை” ஆபீஸ்,

32, பந்தர் தெரு, G. T., மதராஸ்.

ஸ்ரீ:

பேருளாளன் பேருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரீஸ்ரீமபெருமானார் ஸ்ரீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பொதுத் தனியன்கள்.

(நம்பெருமாள் அருளிச் செய்தது.)

சீர்த் தேவதாயாபுத்ரம் தீர்த்தாபுரமாம்.

யதீந்திரபரவணம் வந்தே ரமயஜாமாதரம் முநிம்.

[ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம் தீபகத்யாதி குணாணவம்.
யதீந்திரபரவணம் வந்தே ரமயஜாமாதரம் முநிம்.]

(ஆழ்வான் அருளிச் செய்தவை.)

லக்ஷ்மீநாதஸுமாரம்பாம் + வந்தே குருபரம்பராம்.

யோ நித்யமச்சுத + ராமாநுஜஸ்ய சரணே சரணம் ப்ரபத்யே.

[லக்ஷ்மீநாதஸுமாரம்பாம் + வந்தே குருபரம்பராம்.]

யோ நித்யமச்சுத + ராமாநுஜஸ்ய சரணே சரணம் ப்ரபத்யே.]

(ஆளவந்தார் அருளிச் செய்தது.)

மாணா பிதா யுவதய : + ப்ரணமாமி மூர்த்நா.

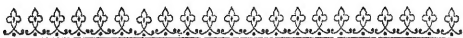
[மாதா பிதா யுவதய : + ப்ரணமாமி மூர்த்நா.]

(ஸ்ரீபராசர பட்டர் அருளிச் செய்தது.)

பூதம் ஸரச்ச + ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்.

[பூதம் ஸரச்ச + ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்.]

ஸ்ரீ:

முதலாழ்வார்கள் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்களனைவர்க்கும் முன்னே இந்த வலகிலீருள் நீங்க வந்துதித்து அந்தமிழால் நற்கலைகளாய்ந்துரைத்த போய்கையார் பூதத்தார் பேயார் என்னுமும்மூவரும் முதலாழ்வார்களென்று பிர விதிக்கி பெற்றிருப்பார். “மற்றுள்ளவாழ்வார்களுக்கு முன்னே வந்துதித்து, நற்றமிழால் நூல் செய்து நாட்டையுய்த்த—பெற்றி மையோரென்று முதலாழ்வார்களென்னும் பெயரிவர்க்கு, நின்ற துலகத்தே நிகழ்ந்து.” என்ற உபதேசரத்தினமலைப் பாசரம் நோக்கத்தக்கது.

விபவத்தில் இம்மூவரும் பகவத்கடாக்ஷம் பெற்ற பின்னர் ஒருவரையொருவர் விட்டுப்பிரியாமல் ஒன்று கூடியே வாழ்ந்தது பற்றி அர்ச்சாவதாரத் திருக்கோயில்களிலெங்கும் இம்மூவரும் ஒன்றுசேர்த்தே கோயில் கொண்டிருப்பார்கள்; அப்படியே இவர் களின் வைபவமும் ஒன்றுசேர்த்தே அநுஸந்திக்கப்படும். இம் மூவர்க்கும் திருநாள்பாட்டு அருளிச்செய்யாநின்ற ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகளும் “ஐப்பசிபிலோணமவிட்டம் சதயமிவை, ஒப்பிலவா நாள்களுலகத்தீர்—எப்புவிடும், பேசுபுகழ்ப் பொய்கையார் பூதத் தார் பேயாழ்வார், தேசுடனே தோன்று சிறப்பால்.” என்று ஒரே பாசரமாகத் தொகுத்து அருளிச்செய்தமையும் நோக்கத்தக்கது.

பொய்கையாழ்வார்.

“தெண்ணீர்வயல் தொண்டை நன்னாடு சான்றோருடைத்து” என்று ஓளவையார் பாடியபடி கல்வி கேள்வி அறிவொழுக்கங்களாலன்றவர் பலரையுமுடையதான தொண்டை நன்னாட்டிலே புண்ய சேஷத்ரங்களெல்லாவற்றினுள்ளும் மிக்க சீர்மைபெற்று விளங்கும் ஸத்யவ்ரதசேஷத்ரத்திலே, “முத்திதரும் நகரேழில் முக்கியமாங்கச்சி” என்றும் “காசி முதலாகிய நன்னகரி யெல்லாம் கார்மேனியருளாளர் கச்சிக்கு ஒவ்வா” என்றும் சிறப்பித்துக் கூறப்படுவதும் வேகவதியென்னும் புண்ணிய நதியின் தென்பால் விளங்குவதுமான காஞ்சிமாநகரிலே பூயதோக்தகாரி ஸந்ரிதி பென்று ப்ரலித்தமான திருவேங்கா வென்னும் திவ்யதலத் தின்வடபுறத்தில் மஹான்களது திருவுள்ளம்போல் ஆழ்ந்து தெளிந்து விளங்கும் பொற்றாமரைப் பொய்கையிலே பூத்த தொரு நற்றாமரைப்பூவிலே ஐப்பசிமாதத்துத் திருவோணத்திலே ஒருவர் திருவவதரித்தார். இவருடைய பிரபாவத்தைப் பார்த்து அனைவரும் இவரைத் தேவீற்சிறந்த திருமாலின் திவ்யாயுதங்களுள் பாஞ்சஜந்யமென்னும் திருச்சங்கின் அம்சமாக அறுதியிட்டிருந்தனர். பொய்கையில் அவதரித்தது காரணமாகப் பொய்கையாழ்வாரென்று திருநாமம் பெற்றாரிவர்.

பூதத்தாழ்வார்.

நீர்வளம் நிலவளம் முதலிய பல வளங்களும்மலிந்து இப் பூமண்டலத்திற்குத் திலகம் போன்றுள்ள அத்தொண்டை மண்டலத்திலே கீழ்கடற்கரையிலுள்ள திருக்கடல்மல்லையென்கிற மஹா பலிபுரத்திலே குருக்கத்திப்பந்தரிலே ஒரு குருக்கத்திமலரிலே ஐப்பசி மாதத்து அவிட்ட நகைத்ரத்திலே ஒருவர் திருவவதரித்தார். இவருடைய வைபவத்தை நோக்கி அனைவரும் இவரைக் கௌமோதகி பென்னும் கதாயுதத்தின் அம்சமாக அறுதியிட்டிருந்தனர். இவர்க்குப் பூதத்தாழ்வாரென்று திருநாமமானபடி என்னென்னில்;—வடமொழியில் “ஹ-ஸதாயா.” [பு—ஸத்தாயாம்.] என்கிற தாதுவடியாகப் பிறந்தது பூதம் என்னுஞ் சொல்.

ஸத்தை பெற்றது என்று பொருள். எம்பெருமானுடைய திருக் குணங்களையதுபவத்தே ஸத்தைப்பெற்றாரென்னுங் காரணம் பற்றிப் பூதத்தாழ்வாரென்று திருநாமமாயிற்றென்றுணர்க. திருவாய் மொழியில் (5-2-1) “கடல்வண்ணன் பூதம்” என்றவிடத்து வியாக்கியானங்களில் இப்பொருள் விளங்கக் காண்க.

பேயாழ்வார்.

“ஆரோமரெட்டுத் தொண்டை” என்றவாறு நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுள் இருபத்திரண்டு திருப்பதிகளையுடையதான துண்டரமண்டலமென்கிற அத்தொண்டைவளநாட்டிலே திருவல்லிக் கேணியென்னும் திவ்ய தேசத்துக்குத் தென்திசையிலுள்ள திருமயிலை நகரியில் ஒரு கிணற்றிலேயுண்டான செவ்வல்லிப் பூவிலே ஐப்பசி மாதத்துச் சதயநஷ்டந்தந்திலே ஒருவர் திருவாவதாரஞ் செய்தருளினர். இவருடைய வைபவத்தைக்கண்டு பலரும் இவரை நந்தகமென்னும் வாட்படையின் அம்சமாக அறுதியிட்டனர். இவர் ஒப்புயர்வற்ற பகவத்பக்தியையுடையராய், கண்டவர்களுடங்கலும் ‘இவர் பேய் பிடித்தவர்’ என்னும்படி நெஞ்சுழிந்து கண்சுழன்று அழுதும் சிரித்தும் தொழுதுமெழுந்தாடியும் மகிழ்ந்து பாடியும் அலறியுமே அநவரதம் போதுபோக்கிக்கொண்டிருந்த மையால் பேயாழ்வாரென்று திருநாமம் பெற்றனர். பரமபக்தி தலை யெடுத்து எம்பெருமானை அதுபவிக்கும்திறம் மற்ற ஆழ்வார்களிற்காட்டில் இவர்க்கு மிகப் பெரிதாயிருந்ததனாலும், இவர்தாம் எம்பிரானுக்கு ஆட்பட்டது மாத் திரமேயன்றித் திருமழிசையாழ்வாரைத் திருத்திப் பணிகொண்ட மஹிமாதலாலும் மஹிமாவாய் என்ற மற்றொரு திருநாமமும் இவர்க்கு உண்டு.

இவர்களின் வைபவம்.

ஸ்ரீராம பாதலக்ஷ்மணர்போல அடித்தடித்த நாள்களில் அவதரித்தவர்களும் அயோநிஜர்களுமாகிய இம்முவர்க்கும், ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய திருவாணையினால் ஸேனைமுதலியார் இந்நிலத்திற்கெழுந்தருளிப் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்து திருமந்தி

ரப் பொருள்களையும் உபதேசித்தருளினர். அதனால் இவர்கள் “ முக்குணத் திரண்டவையகற்றி, ஒன்றினிலொன்றின்று ” என்ற றுற்போல ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் சிறிதுமற்று சுத்த ஸாத்திரிகர்களாய் எம்பெருமானுக்குக் கைக்கரியம் செய்வதையே பெரும் பேறுகக்கொண்டு ஞானபக்திவிரக்திகளுக்குப் பிறப்பிட மென்னலாம்படி விளங்கி “ உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்த்தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங் கண்ணன் ” என்றற்போல பகவத் குணது பவத்தையே தாரகமும் போஷகமும் போக்யமுமாகக்கொண்டு அந்ந பாநாதிகளை யொழித்து, உண்டியே உடையே உகந்தோமிகின்ற இம்மண்டலத்தாரோடு கூடகில்லாமல் ஒருநாளிருந்தவிடத்தில் மற்றொருநாளிராதபடி ஓடித்திரியும் யோகிகளாய், தம்மில் ஒரு வரையொருவர் அறியாமல் தனித்தனியே ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

இப்படி ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த இம்மூவரையும் ஓரிடத் திலே சேர்த்து ஆட்கொண்டு இவர்கள் முகமாக உலகத்தை வாழ் விக்கவேணுமென்கிற குதூஹலம் எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தி லுண்டாயிற்று.

ஸத்யகாமனாய் ஸத்யஸங்கல்பனான எம்பெருமானுடைய மனோரதம் பழுதுபடுமோ? அவனுடைய திருவுள்ளம் நிறைவேறு தற்கு வழியுண்டாயிற்று. அதாவது—ஒருநாள் ஸூர்யன் அஸ்த மித்தபின்பு பொய்கையாழ்வார் திருக்கோவலூரையடைந்து அங்கு ம்ருகண்ணே மஹர்ஷியின் திருமாளிகையிற் சென்று அதன் இடை கழியிற் பள்ளிகொண்டிருந்தார். பிறகு பூதத்தாழ்வாரும் அங்கே வந்து சேர, “ வைஷ்ணவோ வைஷ்ணவம் த்ருஷ்ட்வர் தண்டவத் ப்ரணமேத் புவி ” என்கிற சாஸ்திர முறைப்படி ஒருவரை யொரு வர் வந்தனை வழிபாடுகள் செய்தவுடன், “ இவ்விடம் ஒருவர் படுக் கலாம், இருவர் உட்கார்ந்திருக்கலாம் ” என்று பொய்கையார் விண் ணப்பஞ்செய்ய, அவ்விதமே இருவரும் அங்கு உட்கார்ந்திருந் தனர். அதன் பிறகு பேயாழ்வாரும் அவ்விடத்திற்கே வந்துசேர, ஒருவரையொருவர் தண்டன்ஸமர்ப்பித்து உபசரித்துக் கொண்ட பின் “ இவ்விடம் ஒருவர் படுக்கலாம், இருவர் இருக்கலாம், மூவர் நிற்கலாம் ” என்று பொய்கை பூதத்தாரிருவரும் சொல்ல, அவ்

விதமே மூவரும் அவ்விடத்திலே நின்றுகொண்டு பரஸ்பரம் பகவத் குணங்களைச் சொல்லுதலும் கேட்டலுஞ்செய்து களித்திருந்தனர்.

அப்பொழுது உலகளந்த மூர்த்தி அவர்கள் திறத்திலே திருவருள் செய்யும் பொருட்டுப் பெருத்த இருளையும் கனத்த மழையையுமுண்டாக்கி, பெரிய வடிவத்தோடு அவர்களிடையே சென்று நின்று பொறுக்க முடியாத மிக்க நெருக்கத்தைச் செய்தருளினான். அதன்மேல் இவர்கள் ‘இதுவரையிலும் இல்லாத நெருக்கம் இப்போது உண்டானதற்குக் காரணமென்கொல்!; பிறரெவரோனும் இங்கு வந்து புகுந்தவருண்டோ?’ என்று சங்கிக்கையில், பொய்கையாழ்வார் பூமியாகிய தகழியில் கடல் நீரையே நெய்யாகக் கொண்டு ஸூர்யனை விளக்காக ஏற்ற, பூதத்தாழ்வார் அன்பாகிய தகழியில் ஆர்வத்தை நெய்யாகவும் சிந்தையைத் திரியாகவும் கொண்டு ஞானதீபத்தை ஏற்ற, இவ்விரண்டி னெளரியாலும் இருளற்றதனால், பேராழ்வார் எம்பெருமானைத் தாம் ஸேவித்தமை கூறியவளவிலே மூவரும் பகவத்ஸ்வரூபத்தை நன்கறிந்து அநுபவித்து ஆரந்தப் பெருவெள்ளமெய்தி அதனுக்குப் போக்குவீடாகப் பிரபந்தங்களருளிச்செய்து உலகத்தாரை உய்விக்கத் திருவுள்ளம்பற்றினர்.

அப்பொழுது, பொய்கையாழ்வார் “வையத் தகவரியா” என்று தொடங்கியும், பூதத்தாழ்வார் “அன்பே தகவரியா” என்று தொடங்கியும், பேராழ்வார் “திருக்கண்டேன்” என்று தொடங்கியும் மூவரும் மூன்று திருவந்தாதிப் பிரபந்தங்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். இப்பிரபந்தங்கட்கு அடைவே, முதல் திருவந்தாதி யென்றும் இரண்டாம் திருவந்தாதி யென்றும் மூன்றாம் திருவந்தாதி யென்றும் திருநாமம் வழங்கலாயிற்று.

பின்பு இவ்வாழ்வார்கள் மூவரும் தேஹவீசனென்னும் திருக்கோவலுராயனரைத் திருவடி தொழுது விடைபெற்று நெடுங்காலம் திருப்பதிகள்தோறும் சென்று மங்களாசாஸனம் செய்து, யோகபலத்தால் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் இம்மண்ணுலகில் வாழ்ந்திருந்து வையகத்தை வாழ்வித்தருளினர்.

முதலாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

பொய்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதல் திருவந்தாதி.

இது—மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுள் முதல் வரான பொய்கையாழ்வாரருளிச் செய்ததும், நாலாயிரப் பிரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரமாக ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளால் வகுக்கப்பட்ட இயற்பாவில் முதற் பிரபந்தமுமாகும்.

அந்தத்தை ஆதியாகவுடையது அந்தாதி. அன்மொழித் தொகை; வடமொழித்தொடர். அந்த ஆதி எனப்பிரிக்க. அந்தாதி யாவது—முன்னின்ற செய்யுளின் சுற்றிலுள்ள எழுத்தாயினும் அசையாயினும் சீராயினும் அடியாயினும் அடுத்துவரும் செய்யுளின் முதலாக அமையும்படி பாடுவது. அந்தாதியென்பது தொண்ணூற்றாறுவகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்றும். பதிற்றந்தாதி யென்றும் நூற்றந்தாதியென்றும் வகைகளுண்டு. பத்து வெண்பாவினாலேனும் பத்து கட்டளைக் கலித்துறையினாலேனும் அந்தாதித் தொடையாற் கூறுவது பதிற்றந்தாதி. நூறு வெண்பாவினாலேனும் நூறு கட்டளைக்கலித்துறையினாலேனும் அந்தாதித் தொடையாற் பாடுவது நூற்றந்தாதி. இப்பிரபந்தம் நூறு வெண்பாவினாலமைந்தது. சொற்றொடர் நிலைச் செய்யுள், பொருட்டொடர் நிலைச்செய்யுள் என்றவகையில் இது சொற்றொடர் நிலை; “செய்யுளந்தாதி சொற்றொடர் நிலையே” என்றார் தண்டியலங்காரத்தும். இந்நூலின் பாசரங்கள் பொருளில் ஒன்றையொன்று தொடர்ந்து நிற்பது தோன்ற அறிவிற் சிறந்த ஆன்றோர் உபந்யஸிக்கக் கூடுமாதலால் இது பொருட்டொடர் நிலையுமாம். “பொருளினுஞ் சொல்லினு மிருவகை தொடர்நிலை” என்னும் தண்டியலங்காரச் சூத்திரத்தின் உரையில் “இரண்டென்னுது வகை என்ற மிகையான் மூன்றாவது பொருளினுஞ் சொல்லினுந் தொடர்தலுமுண்டெனக் கொள்க.” என்றது காண்க. நெடுக ஒரு கதையாகக் கூறுதலின் றியே ஸ்தோத்ர

ரூபமாக அருளிச் செய்யப்பட்ட பாசுரங்களாதலால் சொற்றொடர் நிலையாகவே கொள்ளலாம்.

தொல்காப்பியத்துச் செய்யுளியலிற் கூறப்பட்ட அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு என்ற எண்வகை வனப்பினுள் இந்நூல் விருந்தென்னும் வனப்பின் பாற்படும். “விருந்தே தானும் புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே” என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திர வுரையில் நச்சினுர்க்கினியர் “விருந்து தானும் பழங்கதை மேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம் வேண்டியவாற்றாற் பல செய்யுளும் தொடர்ந்து வரத் தொடுத்துச் செய்யப்படும் தொடர்நிலை மேலது” என்றும், “அது—முத்தொள்ளாயிரமும் பொய்கையார்முதலாயினோர்சேய்தஅந்தாதிச்செய்யுளும் என உணர்க; கலம்பகம் முதலாயினவும் சொல்லுப.” என்றும் உரைத்துள்ளமை காண்க.

திரு என்னும்பலபொரு ளொருசொல்.- வடமொழியிலே ஸ்ரீ என்பதுபோலத் தமிழிலே மேன்மையையுடைய எப்பொருள் களுக்கும் விசேஷண பதமாகி அவற்றிற்கு முன்னே மஹிமைப் பொருளைக் காட்டிவரும். இங்கே இது அந்தாதிக்கு [நூலுக்கு] அடைமொழி. மேன்மையாகிய அந்தாதி என்றாவது, மேன்மையை யுடைய அந்தாதி என்றாவது விரியும். மற்றைத் திருவந்தாதிப் பிரபந்தங்களுக்கு முன்னே இது திருவவதரித்ததுபற்றி முதல் திருவந்தாதி யென்று இதற்குத் திருநாமமிட்டு வழங்கலாயினர் முன்னோர்.

...

...

...

...

*

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதல் திருவந்தாதி-தனியன் உரை.

[முதலியாண்டானருளிச் செய்த தனியன்.]

(இருவிகழ்ப நேர்சை வேண்பா.)

கைதைசேர் பூம்பொழில்கூழ் கச்சிநகர் வந்துதித்த
பொய்கைப் பிரான்கவிஞர் போரேறு—வையத்
தடியவர்கள் வாழ வருந்தமிழ் ஊற்றந்தாதி
படிவிளங்கச் செய்தான் பரிந்து.

பதவுரை.

கைதை சேர்	{ தாழைகள் மிகுதி யாகச் சேர்ந் திருக்கப்பெற்ற	வாழ	வாழும்படியாகவும்
பூம்பொழில் கூழ்	{ அழகிய சோலைகளாலே கூழப்பட்ட	படி விளங்க	{ இப்பூமியானது (இருள்நீங்கி ஞானவொளி பெற்று) விளங் கும்படியாகவும்
கச்சி நகர்	{ காஞ்சிபுரத்தில் [திருவெண்காவி னருகே]	அரு தமிழ்	{ அரிய தமிழினாலாகிய
வந்து உதித்த	திருவவதரித்த	தூற்றந்தாதி	{ அந்தாதித் தொடையா லமைந்த தூறு பாசரங்களை புடைய பிரபந்தத்தை
பொய்கைப் பிரான்	{ பொய்கையாழ்வா ரென்கிற	பரிந்து	அன்புகொண்டு
கவிஞர் போர் ஏறு	{ கவிச்சேஷ்ட ரானவர்	செய்தான்	{ திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.
வையத்து	{ இப்பூமண்டலத்தி லுள்ள		
அடியவர்கள்	{ பக்தர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்		

“இன்கவிபாடும் பரமகவிகள்” என்றும் “செஞ்சொற்
கவிகள்” என்றும் நம்மாழ்வாராலும், “செந்தமிழ் பாடுவார்”
என்று திருமங்கை மன்னனாலும் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுச் செந்
தமிழ்க் கவிகளுள் சிறந்து விளங்குபவரும், திருக்கச்சிமாநகரில்
திருவவதரித்தவருபான பொய்கையாழ்வார் தமது தீவ்யப்பிரபந்த

12 முதல் திருவந்தாதி—தனியன் உரை.

மாகிற சிறந்த திருவிளக்கையேற்றி அதனால் இந்நிலவுலகம் முழுவதையும் இருள் நீக்கி விளங்கச் செய்து, “தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மலைகள் சொன்னேன்” என்றாற்போல பகவத்பக்தரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் இப்பிரபந்த முகத்தால் வாழ்வித்தருளினர் என்றதாயிற்று.

கவிஞர்போரேறு = வடநூலார் ச்ரேஷ்டர்களைச் சொல்லும் போது, சிங்கம் புலி எருது முதலிய செருக்குடைய மிருகங்களுக்கு வாசகமான சொற்களைச் சேர்த்து, ‘புருஷஸிம்ஹ:’ ‘புருஷவ்யாக்ர:’ ‘புருஷபங்கவ:—புருஷர்ஷப:’ என்று பிரயோகிப்பதுபோலவே தமிழரும் பிரயோகிப்பதுண்டாகையாலே “கவிஞர் போரேறு” என்றது கவிகளுட்கிறந்தவரென்றபடி. ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்களாகிய திவ்யப்ரபந்தங்களை அதிகரித்தலையே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் உஜ்ஜீவநமாக அத்வவலித்திருப்பது பற்றி ‘அடியவர்கள் வாழ’ எனப்பட்டது.

“அருந்தமிழ் நூற்றந்தாதி” என்ற பாடத்தில் வெண்டளை பிறழ்கின்றமையால் “அருந்தமிழந்தாதி” என்று பாடமிருந்திருக்கவேண்டும். ஆனாலும், தனியன் வியாக்கியானஞ் செய்தருளின பின்னாலோகஞ்சேர “அருந்தமிழ் நூற்றந்தாதி” யென்றே ஸ்பஷ்டமாக ப்ரதீக மெடுத்து வியாக்கியானமருளியிருப்பதாலும் இப்பாடமே நாடெங்கும் வழங்கிவரக் காண்கையாலும் இதுவே கொள்ளப்பட்டது.

படிவிளங்க என்பதற்குப் பலவகையாகப் பொருள் கூறுவர்; படி—பூமியிலே, விளங்க—இப்பிரபந்தம் நெடுங்காலம் விளங்கும் படியாக என்றும்; படி என்று உபமானத்துக்கும் வாசகமாகையாலே, தமிழ்ப் பிரபந்தங்கட்கெல்லாம் உபமானமாக விளங்கும் படியாக என்றும்; படி என்று திருமேனிக்கும் பெயராகையாலே, “திருக்கண்டேன் பொன் மேனிகண்டேன்” என்று பேயாழ்வார் அதுஸந்திக்குமாறு எம்பெருமானுடைய திருமேனி விளங்கும்படி “வருத்தும் புறவிருள் மாற்ற எம் பொய்கைப்பிரான் மறையின் குருத்தின் பொருளையும் செந்தமிழ் தன்னையுக்கட்டி ஒன்றத் திரித்தன் றேரித்த திருவிளக்கு” என்று இராமாதுசுநூற்றந்தா

தியில் அமுதனார் அருளிச்செய்தபடியே திருவிளக்கேற்றியது போன்ற பாமாலையை அருளிச் செய்தாரென்றும் கூறுவர்.

பரிந்து - எம்பெருமான்மேற் காதுல்கொண்டு என்கை.

கேதகீ என்னும் வடசொல் 'கைதை' எனவும், காஞ்சீநகரம் என்னும் வடசொல் தொடர் 'கச்சி நகர்' எனவும் திரிந்தன.

கச்சிநகர்வந்துதித்த பொய்கைப்பிரான்.

இத்திருவந்தாதிக்குப் பெரிய வாச்சான்பின்னையருளிச்செய்த வியாக்கியான அவதாரிகைத் தொடக்கத்தில்—

“இன்கவிபாடும் பரமகவிகளென்றும் செந்தமிழ் பாவோரென்றும் இவர்கள் அவதரித்தது ஓரோ தேசங்களிலேயாகிலும் காலப் பழமையாலே இன்னவிடமென்று நிச்சயிக்கப் போகாது.”

என்றருளிச் செய்திருக்கும் வாக்கியத்தை நோக்குங்கால், பொய்கையாழ்வாரைக் கச்சிநகரில் அவதரித்தவராகவும் பூதத்தாழ்வாரைத் திருக்கடல் மல்லையில் அவதரித்தவராகவும் பேயாழ்வாரைத் திருமயிலையில் அவதரித்தவராகவும் நாம் சொல்லிக்கொண்டிருப்பது அஸங்கதமென்னவேண்டியதாகிறது. மேற்குறித்த வியாக்கியான வாக்கியம் அச்சப்பிரதிகளிற் காண்கிறபடியே உண்மையாயின், முதலாழ்வார்கள் அவதரித்தது யுகாந்தரத்திலாகையாலே இன்னவிடத்தில் அவதரித்தனர்என்பது நிச்சயிக்கமுடியாத விஷயமென்று பெரியவாச்சான்பின்னையின் திருவுள்ளமாக விளங்கா நின்றது. இப்படியாகில் முதலாழ்வார்களின் அவதார ஸ்தலங்களை விவரித்துக் கூறுகின்ற திவ்யஸூரிசரிதம், திருவந்தாதித் தனியன்கள், குருபரம்பராப்ரபாவம், பிரபந்தசாரம், உபதேசரத்தினமாலை முதலிய பிரபந்தங்களின் ப்ராமாண்யத்தில் ஸந்தேஹம் ஜரிக்க இடமுண்டாகின்றது. இவ்விஷயத்தை நாம் நன்கு ஆராய்தல் வேண்டும்.

மேலெடுத்துக் காட்டிய வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்தியின் அரும் பதவுரையில்— “இவையிரண்டு ஸங்கதியும் ஸ்வரஸமன்று; பிழையும் தெரியாது; வந்தவிடங்களிலே கண்டுகொள்வது” என்றிருக்

14 முதல் திருவந்தாதி—தனியன் உரை.

கக்கண்டு பிராசீந்தாளகோசங்களைப் பரிசீலனம் செய்ய நாம் தொடங்கினபோது மேற்குறித்த வியாக்கியான வாக்கியத்தின் பிழையற்றபாடம் இங்கனே கிடைத்தது.— “இன்கவிபாடும் பரமகவிகள்—சேந்தமிழ்பாவோர்—என்னுமிவர்கள் அவதரித்தது ஓரோதேசங்களிலேயாகிலும் ஞானப்பெருமையாலே இன்னவிடத் தவரென்று நிச்சயிக்கப் போகாதிதே.” என்று.

இவ்வாக்கியம் - “ஆழ்வார்களிற் காட்டில் பகவத் விஷயத்தி லுண்டான அவகாஹனத்தாலே முதலாழ்வார்கள் மூவரையும் நித்யஸூரிகளோபாதிபாக நினைத்திருப்பார்கள்” என்கிற அடித்த கீழ்வாக்கியத்திற்கு விவரணமாயிருக்கின்றது. இதன் கருத்தா வது:—இவ்வாழ்வார்கள் வந்து திருவவதரித்தது இந்நிலத்திலே ஓரோ விடங்களிலே யாகிலும் இவர்களது ஞான மஹிமையை நோக்குங்கால், “அடியார் நிலாகின்ற வைகுந்தமோ வையமோ தும் நிலையிடமே” என்றாற்போலச் சங்கிக்கவேண்டும்படியான நிலைமை யாயிருக்கின்றதென்றவாறு. “அத்ரி ஜமதக்ரி பங்க்திரத வஸுநந்த ஸூதுவானவனுடைய யுகவர்ணக்ரமாவதாரமோ? வ்யாஸாதிவத் ஆவேசமோ? மூதுவர் கரைகண்டோர் சீரியரிலே ஒருவரோ? முன்னம் நோற்ற அனந்தன்மேற் புண்ணியங்கள் பலித்தவரோ வென்று சங்கிப்பார்கள்” (ஆசார்யஹ்ருதயம்.) என்று நம்மாழ் வார் திறத்திலருளிச் செய்தவாற்றை இங்கே நினைப்பது.

முதலாழ்வார்களுடைய திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்குப் போலவே மற்றுள்ள ஆழ்வார்களின் திவ்யப் ப்ரபந்தங்கட்கும் வியாக்கியான முரைத்தருளின பெரியவாச்சான்பின்னே, அவதாரிகைகளிலே அந்தந்த ஆழ்வார்களின் திருவவதார ஸ்தலங்களை அருளிச் செய் திருப்பாராயின், இவ்விடத்திலே ‘முதலாழ்வார்களின் அவதார ஸ்தலம் காலப்பழமையாலே தெரியாது’ என்றேழுதிவைக்கப் பரஸக்தி யாகிலுமுண்டு; மற்ற ஆழ்வார்களின் அவதாரஸ்தலங்களைப்பற்றி ஒன்றுமருளிச் செய்யாதவர் முதலாழ்வார்களின் அவதாரஸ்தலங் களைப்பற்றி மாத்திரம் பேசத் தொடங்குவதும் காலப்பழமை யாலே இன்னவிடமென்று தெரியாதென்பதும் அப்ரஸக்தமாகையாலே அச்சப்பிழை அங்கீகரிக்கத்தக்கதே. யாமெடுத்துக் காட்

டிய ஏட்டுப்பிரதிகளிற்பாடமே சாலவும் பொருந்தும். முதலாழ்வார்களின் திருவவதாரம் உண்மையில் யுகாந்தரத்திலே யாகிலும் இவர்களது சரிதமும், மற்றும் திருமழிசைப்பிரான் முதலான ஆழ்வார்களின் சரிதமும் வெளிப்பட்ட விதமாகவே இவர்களது திருவவதாரஸ்தலமும் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் வழியாக வெளிப்பட்டன வென்று கண்டு கொள்க.

காலப்பழமையாலே இவர்களவதரித்த விடம் இன்னதென்று தெரியாதென்றுரைப்பதே பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளமாயிடின உபதேசரத்தினமாலையிலே “எண்ணருஞ்சீர்ப் பொய்கை முன்னோர் இவ்வுலகில் தோன்றியவூர், வண்மைமிரு கச்சி மல்லை மாமயிலை” என்று * பொய்யிலாத மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்தேயிருக்கமாட்டார்; இதனாலும் அச்சப்பிழை அறுதியிடத்தக்கதாம். ... *

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

முதல் திருவந்தாதி.

[பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்
இயற்றிய திவ்யார்த்ததீபிகையுடன் கூடியது.]

வையம் தகளியா வர்கடலே நெய்யாக *
வெய்ய கதிரோன் விளக்காக *—செய்ய
சுடராழி யானடிக்கே சூட்டினேன் சோன்மாலை *
இடராழி நீங்குகவே யென்று.

(க)

பதவுரை.

வையம் தகளி } பூமி அகலாகவும்
ஆ

சொல் மாலை } இப்பாமாலையாகிற
பூ மாலையை

வார் கடலே { அந்தப் பூமியைச்
நெய் ஆக { சுற்றியிருக்கிற
கடலே
நெய்யாகவும்

சூட்டினேன் சாத்தினேன் ;

(ஏதுக்காகவென்னில் ;)

வெய்ய { உஷ்ணகிரணஞ
கதிரோன் { ஸூரியன்
விளக்கு ஆக { விளக்காகவும்,

இடர் ஆழி { (புகுவத்
நீங்குக { கைங்கரியத்திற்கு
என்று { இடையூறாக
வுள்ள)
சூன்பக்கடல்
நீங்குகைக்காக.

செய்ய சுடர் { செஞ்சுடர்ச் சக்கரக்
ஆழியான் { கையான
அடிக்கே { எம்பெருமானது
திருவடிகளில்

* * *—[வையம்தகளியா.] தகளியாவது—நெய்க்கும் திரிக்கும் ஆதாரமாயிருக்கிற அகல். (தாளி என்று உலகவழக்கு.) பூமியானது கடிய வஸ்துவாயிருப்பதால் அதைத் தகளியாகவும், கடலானது த்ரவ வஸ்துவாயிருப்பதால் அதை நெய்யாகவும், ஸூரியன் ப்ரகாசஸ்வரூபனாயிருப்பதால் அவனை விளக்காகவும் ரூபித்து அருளிச்செய்கிறார். இங்கு இங்ஙனே ரூபணம் செய்வதன் கருத்துயாதெனில்; சூர்யமே தத்துவமென்றும், உலகம் ஒரு ஈச்வரனையுடையதல்ல என்றும் பலபடியாகப் பகரும் மதாந்தரங்களை மறுத்து விசித்திரமான பிரபஞ்சத்தை நிரூமிக்கவல்ல ஞானசக்தி

முதலிய குணங்களுையுடைய திவ்விய மங்கள விக்ரஹத்தோடு கூடிய ஸர்வேச்வரன் உளனென்றும் அவனுக்கு அடிமை செய்கையே புருஷார்த்தமென்றும் இப்பாசரத்தால் விளக்கப்பட்டதாகும்.

ஸூர்யன் சிறிதும் தவறாமல் உதிப்பதும் அஸ்தமிப்பதுமாக நீழியாய் நடந்து வருவதானது—விசித்ரசக்தி வாய்ந்த ஸர்வேச்வரனொருவனுள்ளுள் என்பதை நமக்கு நன்றாக விளக்குகின்றதன்றோ. வாரகடலின் நிலைமையும் வையத்தின் நிலைமையும் இவ்வுண்மையையே வற்புறுத்துகின்றன. கடலானது தன்னிடத்தில் பலபல ஆற்றுப் பெருக்குகள் வந்து விழுதலால் நிறைந்து வழிதலாவது, அவை வந்து விழாதகாலத்தில் வடிந்து குறைபடுதலாவது ஒன்றுமின்றியே எப்போதும் ஸமநிலைமையாகவே யிருந்துகொண்டு எல்லையை மீறுதிருப்பதும், ஐம்பதுகோடி யோஜனை தூரத்தளவும் பரந்து கடினமாயிராநின்ற இப்பூமியானது பெரிய வெள்ளத்தில் ஒரு கழற்காய் மிதப்பதுபோல மஹார்ணவ ஜலத்தில் மிதந்து கொண்டிருப்பதும் இவை தம்மைப் படைத்தவொரு முழு முதற்கடவுளின் அற்புதமான சக்திவிசேஷத்தைப் புலப்படுத்துகின்றனவன்றோ. அப்படிப்பட்ட அபாரசக்தி யுத்தனான ஒரு ஜகத்காரணபூதன் விதித்திக்கும்போது அப்பெருமானுக்குக் கைங்கரியம் செய்யவேண்டுதல் முக்கியம்; கைங்கரியம் மாறவிக மென்றும் வாசிகமென்றும் காயிகமென்றும் மூன்று வகைப்படும்; அவற்றுள் வாசிக கைங்கரியமான பாசரம் பாடுதலை அடியேன் செய்கின்றேன்; இக்கைங்கரியத்தை இதுவரையில் நான் செய்யக் கூடாதபடி இடையூறுகளிருந்த ஸம்ஸாரத் துன்பத்திரள்கள் இன்றோடு ஒழிந்திடிக—என்றாராயிற்று.

முன்னடிகளின் கருத்தை ஊன்றி நோக்குமிடத்தில் இவ்வாழ்வார் அதுமானத்தினால் சச்வரனை ஸாதிப்பதாக ஏற்படுகின்றது; சராசரரூபமான இந்த பிரபஞ்சம் முழுவதையும் படைத்து நடத்திக்கொண்டு போவதற்குப் பாங்கான வல்லமை வாய்ந்த ஸர்வேச்வரனொருவனுண்டு என்பதை வையம் கடல் ஸூர்யன் என்ற மூன்று பொருள்களின் நிலைமையைச் சொல்லுகிற முகத்தினால் ஸமர்த்தித்தபடியால் அதுமானத்தாலே சச்வரனை ஸாதிக்கிற

தார்க்கிகர்களின் படியை அடியொற்றினராகிறார் ; இதுகூடுமோ ? சாரீரகமீமாம்ஸையில் சாஸ்த்ரயோநித்வாதிகரணத்தில் அதுமா நத்தால் ஈச்வரனை ஸாதிக்கலாகாதென்று மறுத்து வேதப்ரமாண மொன்றினாலேயே ஈச்வரனுடைய உண்மையை உணரவேணு மென்று ஸ்தாபித்திருப்பதற்கு மாறாக இஃது இருக்கின்றதே ! என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும் ; வேதத்துக்கு விருத்தமாக அதுமா நங்கொண்டு ஸாதிப்பதை அங்கு மறுத்துரைத்த மாத்நிரத்தினால் வேதத்துக்கு விருத்தமல்லாத அதுமாநங் கொள்வதில் பிசு குள்ளதாக நினைக்கலாகாது. இது ஸ்ரீபாஷ்யாதி ஸம்மதமுமாம். விரிப்பிற் பெருகும்.

இடராழி நீங்குவேயென்று = இதுவரையில் எம்பெருமா னைத் துதியா திருந்ததனுண்டான வருத்தம் நீங்குவதற்காக என் றும், துதிக்க வெட்டாமல் பிரதிபந்தகமாயிருந்த பாவங்கள் தொலைவதற்காக என்றும், இப்பிரபந்தத்தைக் கற்று ஸம்ஸாரிக னும் துயர்தீர்ந்து வாழ்வதற்காக என்றும் மூன்றுபடியாக உரைக் கலாம். ... .. (க)

என்று கடல்கடைந்த தேவ்வுலகம் நீரேற்றது*

ஒன்று மதனை யுணரேன்நான் *—அன்ற

தடைத்துடைத்துக் கண்படுத்த வாழி * இதுநீ

படைத்திடந் துண்மீழ்ந்த பார்.

(உ)

கடல் { (தேவர்களுக்காகக்)
கடைந்தது { கடலைக்
கடைந்தது

என்று எந்த நான் ?

நீர் ஏற்றது { (மாவலி) தாரை
வார்த்து துத்தஞ்
செய்யப்பெற்றது

எ.உலகம் எந்த் வுலகம் ?

அதனை அவற்றை

நான் ஒன்றும் { நான் அடியோடு
உணரேன் { அறிகின்றிலேன்;

அது அந்தக் கடலானது

அன்று { ஸ்ரீராமாவதார
காலத்தில்

அடைந்து { மலைகளைக்கொண்டு
திருவணைகட்டித்
தூர்த்து

உடைத்து { (இராவணனை
முடித்துத்
திரும்புகங்கால்
அந்தத்
திருவணையை)
உடைத்து

கண்படுத்த	{ எப்போதும் பள்ளிகொள்ளு மிடமாகக் கொண்டிருக்கப் பெற்ற	இடந்த	{ (வராஹாவதார காலத்தில் அண்ட பித்தியில் நின்று) ஒட்டுவிடுவித் தெடுக்கப்பட்டும்
ஆழி	ஸமுத்ரமாம்;	உண்டு	{ (பிரளய வெள்ளம் கோத்தபோது) திருவயிற்றிலே வைத்துப் பாது காக்கப்பட்டும்
இது	{ (நீரேற்றுப்பெற்ற) இவ்வுலகமானது	உமிழ்ந்த	{ பின்பு வெளிப்படுத்தப் பட்டதுமான
நீ	{ ஸர்வேச்வரானு உன்னாலே	பார்	பூமியாகும்.
படைத்து	ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டும்		

* * *—[என்குகடல்கடைந்தது.] ஸர்வேச்வரனை அது
மாநத்தால் ஸாதிப்பது தோன்றக் கீழ்ப்பாட்டு அருளிச் செய்யப்
பட்டது; அவனை அதுமாநங்கொண்டு ஸாதிக்கவேண்டிய வருத்த
மில்லை; அவன் செய்தருளியிருக்கும் எல்லையற்ற அதிமாநுஷங்க
ளான செயல்களே அவனுடைய உண்மையை ஸாதித்துக் கொடுக்க
க்கூடியவை என்று வெளியிடக்கருதி, கடல் கடைந்தது உலகளந்தது
முதலிய சில சேஷ்டிதங்களை அருளிச்செய்யும் முகத்தால்
அவனுடைய உண்மையை மூதலிக்கின்றார்.

ஆளவந்தார் எம்பெருமானுடைய உண்மையை உணர்வதற்கு
உரிய ஸாதகங்களை அருளிச் செய்யுமிடத்து “த்வாம் கீல ரூப
சரிதை” (ஸ்தோத்ரரத்தம்.) இத்யாதிகள் அருளிச் செய்ததும்,
அப்படியே ஆழ்வானும் பூரீவைகுண்டஸ்தவத்தில்—“சித்ரைச்ச
கைச்சிதுசிதை: பவதச் சரித்ரை:” என்றருளிச் செய்ததும் ஸ்ம
ரிக்கத்தக்கன.

கடல்கடைந்து தேவர்களுக்குச் சாவாமருந்து எடுத்துத்தந்து
அவர்களை ரக்ஷித்ததும், மாவலி பக்கல் மாணுருவாய்ச்சென்று
மூவடி நீரேற்றுப்பெற்று உலகளந்து இந்திரனது துன்பத்தைத்
தீர்த்தொழித்ததும் பூமீம் நாராயணனுடைய உண்மையை விளக்க
வல்லன காண்மின் என்கிறார்.

என்குகடல்கடைந்தது? என்கிற கேள்வியும் எவ்வுலகம்
நீரேற்றது? என்கிற கேள்வியும் கேள்வி கேட்பதில் நோக்குடை

யனவல்ல; கடல் கடைந்தபோது தோன்றிய திரையும் துரையும் மாறாமல் இப்போதுதான் கடல் கடைந்ததுபோலத் தோன்றுகின்றதே!; உலகளக்கும்போது வைத்த அடிச்சுவடு மாறாமல் “வாமனன் மண்ணிது” என்னும்படி இதோ தோன்றுகின்றதே! என்று ப்ரத்யக்ஷஸமமாகக் காட்டுபவர்போலச் சொல்லுகிறபடி. கடல் கடைந்ததும் உலகளந்ததும் என்றைக்கோ நிகழ்ந்ததாயினும் மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற இவ்வாழ்வாரது அகக்கண்ணுக்கு அச்சரிதைகளெல்லாம் ஸ்பஷ்டமாகத் தோற்றி விளங்குதலால் இங்ஙனே அருளிச்செய்யக் குறையில்லை யென்க.

நெடுநாளேக்கு முன்னே நடந்த செயல்கள் ஆழ்வார்க்கு இன்று ப்ரத்யக்ஷம்போல் தோற்றினாலும், ‘ஐயோ! கடல்கடைந்த வக்காலத்து நாம் நேரில்கண்டு மங்களாசாஸனம் செய்யப் பெறவில்லையே!’, உலகளந்த அக்காலத்திலே காடும் மேடும் தாவின திருவடிகளின் கீழே நம்முடைய தலையை மடுக்கப் பெற்றிலோமே!’ என்கிற வருத்தம் தோன்றி அவ்விழவு விளங்க ஒன்றுமதனையுணரேன்நான் என்கிறார்; அச்செயல்கள் நடந்தகாலத்திலே அவற்றை நான் அதுபவியா தொழிந்தேனே! என்றவாறு. நம்மாழ்வார் * மத்துறுகடை வெண்ணெய்களவினிலுரலிடையாப்புண்ட சரிதையை அதுஸந்தித்ததும் 1. “எத்திறம்!” என்று மோஹித்துக் கிடந்ததுபோல் இவரும் முதலடியில் அதுஸந்தித்த செயல்களிலே மோஹித்து “ஒன்றுமதனையுணரேன் நான்” என்கிறார் என்று முரைப்பார்.

முதலடியிலே கடல் கடைந்ததும் உலகளந்ததும் அதுஸந்திக்கவே அக்கடலிலும் அவ்வுலகத்திலும் எம்பெருமானுக்குள்ள ஸம்பந்தங்கள் திருவுள்ளத்திலே ஞாபகத்திற்குவரா, அவற்றைப் பின்னடிகளிற் பேசி அதுபவிக்கிறார். கடலில் எம்பெருமான் செய்த காரியங்களை மூன்றாமடியிலும் உலகுக்காக அவன் செய்த காரியங்களை நான்காமடியிலும் அருளிச் செய்கிறார்.

இராவண ஸம்ஹாரம் செய்து பிசாட்டியை மீட்டுக் கொணர்வதற்காக இலங்கைக் கெழுந்தருளும்போது 2. “மறிகடல் நெறிபட மலையால் அரிசுவம் பணிகொண்டு அலைகடலடைத்தான்”

1. திருவாய்மொழி 1-3-1. 2. பெரிய திருமொழி 5-7-7.

என்றபடி ஸேதுபந்தனம் பண்ணினதும், பிராட்டியைக் கைக் கொண்டு மீண்டெழுந்தருளும்போது அதனை உடைத்ததும், 1. “வெள்ளை வெள்ளத்தின்மேலொரு பாம்பை மெத்தையாக விரித்து அதன்மேலே கள்ள நித்திரை கொள்கின்ற” என்றபடி * தன்தானும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பல பரப்பிப் பள்ளி கொண்டிருத்தலுமாகிய கடலிலே செய்த காரியங்கள் அநுஸந்திக் கப்பட்டன.

ஆதியில் படைத்ததும், வராஹாவதாரத்தில் ஹிரண்யாக்ஷ னைக் கொண்டு இடந்ததும், பிரளயம் வந்தபோது திருவயிற்றி னுள்ளே வைத்திட்டதும், பிறகு வெளிப்படுத்தியதுமாகிய இவை உலகுக்காகச் செய்த செயல்களாக அநுஸந்திக்கப்பட்டன.

இப்படிப்பட்ட அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களைச் செய்தருளின ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரம்பொருளுள்ளும், அவ்னுடைய உண் மையை இச்செயல்களே ஸாதித்துத் தரவல்லன என்றும் இப்பாசு ரத்தால் அறிவிக்கப்பட்டதாயிற்று. ... (உ)

பாரளவு மோரடிவைத் தோரடியும் பாருத்தே *

நீரளவும் செல்ல நிமிர்ந்ததே *—சூருவின்

பேயளவு கண்ட பெருமான் ! அறிகிலேன் *

நீயளவு கண்ட நெறி.

(ங)

ஓர் அடி	ஒரு திருவடியை	செல்ல	செல்லும்படி
பார் அளவும்	பூமிப்பரப்பு	நிமிர்ந்தது	ஒக்கிற்று ;
வைத்து	உள்ளவரையிலும்	சூர் உருவின்	தெய்வமகளான
	போரும்படி	பேய்	யசோதையின்
	வைக்க		வடிவுகொண்டு
			வந்த பூதனையை
ஓர் அடியும்	மற்றொரு	அளவுகண்ட	முடித்த
	திருவடியும்	பெருமான்	ஸ்வாமியே!
பார் உடுத்த	இந்த அண்ட	நீ அளவு	நீ உலகளந்த
	கடாஹத்தைச்	கண்ட நெறி	விதத்தை
	சூழ்ந்து		
	கொண்டிருக்கிற		
நீர் அளவும்	ஆவாண ஜலம்	அறிகிலேன்	அளவிட்டுக்
	வரையில்		காணவல்ல
			அறிவுடையே
			னல்லேன்.

* * *—[பாரளவும்.] எம்பெருமானுடைய திய்ய 'சேஷ்டிதம்' கள் பலவற்றினுள்ளும் உலகளந்த சரிதையிலே நம் ஆழ்வார்கள் அதிகமாக ஈடுபடுவார்கள் ; விசேஷித்து முதலாழ்வார்கள் மிகவு மதிகமாக ஈடுபடுவார்கள். கீழ்ப்பாட்டில் “எவ்வுலகம் நீரேற்றது” என்று அந்தச் செயலைச் சிறிது ப்ரஸ்தாவித்த மாத்திரத்திலே அதிலே திருவுள்ளம் மிகவும் அவகாஹிக்கப்பெற்று அந்த வரலாற் றைப்பேசி அதுபவிக்கத் தொடங்கி நிலைகொள்ள மாட்டாமல் நின்று தளம்புகின்றார்.

சூருகுவிற்பேயளவுகண்டபெருமான் என்பது ஸம்போதநம் (விளி); தமது வல்லமையால் எம்பெருமானை அளவிட்டுக் காண வேணுமென்று நினைப்பவர்கள் பூதனை பட்டபாடு படுவர்கள் என்பது தோன்ற இந்த ஸம்போதநமிடுகின்றார். உன்னை முடிப் பதாகவந்த பூதனையை முடித்த பிரானே! நீ மாவடிபக்கல் மூவடி மண் நீரேற்றுப் பெற்று ஒரு திருவடியைப் பூமிப்பரப்படங்கலும் மலரவைத்து, மற்றொரு திருவடியை மேலில் அண்டத்தைச் சூழ்ந்த ஆவரணஜலத்தளவும் செல்லவைத்து உலகளந்த வித்ததை யானறிகின்றிலே னென்கிறார்.

அளப்பதாவது—அளக்கிறவன் தான் நின்றவிடத்துவிர மற் றோரிடத்தில் மாறிக்காலிடுதல் என்று உலகத்திலே நாம் காண்கி றோம். ஒரிடத்திலேயே நிற்குகொண்டிருப்பதை அளப்பதாக யாரும் சொல்லமாட்டார்கள் ; ஆகவே, எம்பெருமான் உலகளந் தான் என்று பலரும் சொல்லுகிறார்களே இது எப்படி பொருந் தும்? ஒரு திருவடிக்குக் கீழுலகமும் மற்றொரு திருவடிக்கு மேலுலகமும் சரிசமமாக இடமாகப் போர்துவிட்டபடியால் மாறி மாறி அடியிடுவதற்கு அவகாசமேயில்லையாதலால் அளந்தா னென்பது எங்ஙனே சேரும்? என்று ஒரு சமத்காரமாகப் பேசு வார்போல “நீஅளவுகண்ட நெறி அறிகிலேன்” என்கிறார். இத னையே நம்மாழ்வார் திருவிருத்தத்தில்—“கழல்தல மொன்றே நில முழுதாயிற்று ஒருகழல் போய், நிழல்தர எல்லா விசம்பும் நிறைந்தது,.....அமுறலர்தாமரைக் கண்ணன் என்னோ விங்களக் கின்றதே?” (58.) என்ற பாசுரத்தினால் விரித்துரைத்தாரென்க. அவ்விடத்து வியாக்கியானத்திலே—“அளக்கைக்கு ஒரு அவகா

சம் காண்கிறிலோம்; நின்ற நிலையிலே நின்றாரை அளந்தாரென்ன
வொண்ணாதிதே; அடிமாதிரியிடிவிறே அளந்ததாவது; இவனிற்கு
அளந்தானாக ஒன்றும் காண்கிறிலோமீ!” என்றுள்ள பெரியவாச்
சான் பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்திகளும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கன.

“நீ அளவுகண்ட நெறி அறிகிலேன்” என்பதற்கு மற்றும்
சிலவகையாகவும் பொருள் கூறுவர். அளவுகாண்கையாவது
அளக்கை.

[குருகுவிற்பேயளவுகண்ட.] “குருமணங்கும் தெய்வப் பெண்
பெயர்” என்பது நிகண்டு. பூதனை யென்னும் பேய்மகள் தெய்வப்
பெண்ணுருவாக வந்தாளோ வென்னில்; கண்ணபிரானுக்குத் தாயா
கிய யசோதைபோல வடிவெடுத்து வந்தாளாகையாலும், அவ்
யசோதை 1. “தேய்வநங்கை” என்று குலசேகரப் பெருமானால்
கூறப்பட்டிருக்கையாலும் குருகுவின்பேய் என்னக் குறையில்லை
யென்க. அன்றி, பதினெண் தேவகணத்தில் பேயும் ஒன்றாகக் கூறப்
பட்டிருத்தல் பற்றியும் “குருகுவின்பேய்” என்றாகவுமாம்.
பேயளவு காண்கையாவது—அவளுடைய ஆயுளின் அளவைக்
கண்டுவிடுதல்; கொல்லுதலைக் கூறியவாறு. கண்ணபிரானைக்
கொல்லுமாறு கம்ஸனாலேவப்பட்ட பூதனை யென்னும் பேய்ச்சி
தன் முலையிலே விஷத்தைத் தடவிக்கொண்டு யசோதைபோல வடி
வெடுத்துத் திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து, தொட்டிலில் தூங்கிக்கொண்
டிருந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண சிசுவையெடுத்து நஞ்சுதீற்றிய முலையை
உண்ணக்கொடுக்க, பேயென்றறிந்த பெருமான் முலைப்பாலோடு
அவளுயிரையும் உறிஞ்சி உண்டிட்டனென்ற வரலாறு ப்ரவரித்
தம். .. ... (ந)

நெறிவாசல் தானேயாய் நின்றானை * ஐந்து
பொறிவாசல் போர்க்கதவம் சாத்தி *—அறிவானும்
ஆலமர நீழ லறம்நால்வர்க் கன்றுரைத்த *
ஆலமமர் கண்டத் தரன்.

(சு)

அன்று	{ முன்பொரு காலத்தில்,	ஐந்து பொறி வாசல்	{ செவீ வாய் கண் மூக்கு உடல் என்கிற ஐந்து இந்திரியங்கள் செல்லும் வழியில்
ஆலமரம் நீழல்	{ ஆலமரத்தின் நீழலிலே		
(இருந்துகொண்டு)			
நால்வர்க்கு	{ அகஸ்தியர், புலஸ்தியர், தக்ஷர், மார்க்கண்டேயர் என்கிற நான்கு சிஷ்யர்களுக்கு	போர் கதவம் சார்த்தி	{ வலிய கதவுகளை யிட்டு அடைத்து [இந்திரியங்கள் பட்டிமேய வொண்ணாதபடி அவற்றை வென்று]
அறம் உரைத்த	{ தருமோபதேசம் செய்தவனும்	நெறி வாசல் தானே ஆய் நின்றானே	{ உபாயமும் உபேயமும் தானேயா யிருக்கிற எம்பெருமானே
ஆலம் அமர் கண்டத்து	{ விஷயத்தைக் கழுத்தளவிலே அடக்கிக்கொண் டென்னவனுமான	அறிவான் ஆம்	{ அறிந்து விட்டதாகச் செருக்குற் றிருக்கிறானே ! (இஃது என்ன அறிவுகேடு!)
அரன்	சிவன்		

* * *—[நெறிவாசல்.] எம்பெருமானுடைய இன்னருளால் ஞான விகாஸம் பெற்ற நானே அவனுடைய ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் சேஷ்டிதம் முதலியவற்றை நன்கு அறியமாட்டாமல், கடலிலே நீஞ்சிக் கரையேறமாட்டாதே கிடந்து அலைவாரைப்போலே அலையா நிற்க, தன் முயற்சியால் சிறிது ஞானம்பெற்ற சிவன் அவற்றை எங்கனே அறியவல்லான்? எனக்குத் தெரிந்தவற்றில் ஏகதேசமும் அறியமாட்டாத அவன் தன்னை ஸர்வஜ்ஞனாக நினைத்துக்கொண்டு பகவத் விஷயத்தைத் தான் உபதேசிக்கவல்லவன் போலச் சில சிஷ்யர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு ஆலமரத்தடியிலே உட்கார்ந்துகொண்டு ஆசார்யபதம் வஹித்து எம்பெருமானது தன்மைகளை உபதேசிப்பதாக இழிந்துவிட்டானே! இஃது என்ன அறிவுகேடு! என்று ருத்ரனைப் பரிஹலித்துப் பேசுகிறார். “அரன் அறிவானாம்” என்ற சொல்லின் காம்பிரியத்தை நோக்குமின். நானே அறியமாட்டாதிருக்க அவனோ அறியப்போகிறான்; தான்

தெரிந்துகொள்ளவும் ப்ரஸத்தியில்லாதிருக்கப் பிறர்க்குப் போதகா சிரியனாக வீற்றிருந்தானே! என்று கர்ஹிக்கிறபடி.

“அரன், நெறிவாசல் தானேயாய் நின்றுகூற அறிவானும்” என்று அவ்வயிக்க. நெறி என்று வழிக்குப்பேராகையாலே பலனைப் பெறுவிக்கும் வழியாகிய உபாயத்தைச் சொன்னபடி. வாசல் என்று புகுமிடத்துக்குப் பேராகையாலே இறுதியில் அடையத் தக்க பலனைச் சொல்லுகிறது; ஆகவே, உபாயமும் உபேயமும் தானேயாயிருக்கிற எம்பெருமானே என்றதாயிற்று. அன்றி, நெறி-ஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்ற, வாசல்—உபாயம், தானேயாய் நிற்பவனை என்று முறைக்கலாம்.

சிவன் ஒரு காலத்திலே அகஸ்தியர் புலஸ்தியர் தகஷர் மார்க் கண்டேயர் என்கிற நான்கு முனிவர்களைச் சிஷ்யர்களாக அமைத்துக் கொண்டு ஆலமரத்தடியிலே ஸ்ரீமந்நாராயண தத்வோபதேசம் செய்தனனென்று நூல்கள்கூறும்; திருமழிசையாழ்வாரும் நான் முகன் திருவந்தாதியிலே—“ஆலநிழற்கீழ் அறநெறியை நால் வர்க்கு, மேலையுததுரைத்தான் மெய்த்தவத்தோன்—ஞால, மளந்தானே ஆழிக்கிடந்தானே ஆல்மேல், வளர்ந்தானேத் தான் வணங்குமாறு” (17.) என்ற பாசரத்தினால் இக்கதையை அது ஸந்தித்தமை காண்க.

§ ப்ரஹ்மஜ்ஞானமில்லாத பாலாகி யென்பவன் ப்ரஹ்மஜ்ஞான முடையனான அஜாதசத்ரு வென்பவனுக்கு ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தை உபதேசிக்கத் தொடங்கியதுபோலும் சிவனது உபதேசமும் என்ற இழிவுதோன்ற “அறிவானும்” என்று பழித்துக் கூறுகின்றார்.

[“ஐந்து பொறிவாசல் போர்க்கதவம் சார்த்தி.”] ஒரு வாசலே அடைக்கத் தொடங்கினால் மற்றொரு வாசற் கதவு திறந்து கொள்ளும்படியாயுள்ள பஞ்சேந்திரியங்களாகிற யந்த்ரம் போன்ற ஐந்து வாசல்களையும் அடைத்தாலன்றி பகவத்தத்துவத்தை உபதேசிக்க வொண்ணாதென்பதும், அந்த வாசற் கதவுகளை அடைப்பது மிகவும் அருமை என்பதும் இவ்வாக்கியத்தில் தோன்றும். ஐந்து பொறி வாசற்கதவுகளை அடைக்கமாட்டாத ருத்ரன் எங்கனே

§ இக்கதை ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் நான்காம் அத்தியாயத்திலும், கௌஷீதகி உபநிஷத்தில் மூன்றாம் அத்தியாயத்திலும் காணத்தரும்.

அறிவான்? என்றவாறு. போர்க்கதவும் என்றது—அடைக்கத் தொடங்குகிறவர்களின் முகத்திலே அறைகிற கதவு என்றபடியாய், எப்படிப்பட்டவர்களையும் விஷயப் ப்ரவணராக்கவல்ல இந்திரியங்களின் வன்மையைக் கூறியவாறு.

எம்பெருமான் திருப்பாற்கடலைக் கடையும்போது அதனினும் தோன்றிய விஷத்தை ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய கட்டளையாலே சிவன் தான் வாங்கி உண்ண அதனை யறிந்த பார்வதி அஞ்சி அவ்விஷம் கழுத்துக்குக்கீழே இறங்காதபடி அவனது கழுத்தை இறுகப்பிடித்துக்கொள்ள விஷம் கழுத்தளவிலே நின்றுவிட்டது; அதனால் சிவன் கறுத்த கழுத்தை யுடையனாய் காலகண்டனென்று பேர் பெற்றனன் என்ற வரலாறு தோன்ற “ஆலமமர்கண்டத் தரன்” என்றார். ஆலம்—விஷம்; ஹாலாஹலமென்ற வடசொற் சிதைவு என்பர். சிவன் தனது தமோகுணத்துக்குத் தக்க செயலைச் செய்யவல்லவனேயன்றி ஸாத்விகர் செய்யும் செயல் அவனால் செய்யமுடியாதென்பதும் இவ்விசேஷணத்தின் கருத்தாம்.

ஹரஃ என்ற வடசொல் அரணெனத் திரிந்தது; ஸம்ஹார கர்த்தா என்கை. ... .. (ச)

அரன் நாரணன்நாமம் ஆன்விடை புள்ளுர்தி *
உரைநூல் மறையுறையுங் கோயில் *—வரைநீர்
கரும மழிப்பளிப்புக் கையதுவேல் நேமி *
உருவமேரி கார்மேனி யோன்று.

(ரு)

மம்	{ ஒருவனுடைய பெயர்	நாரணன்	{ (ஸர்வவ்யாபக னென்றும் ஸர்வ ரக்ஷகனென்றும் காட்டுகிற) நாராயண னென்பது;
அரன்	{ எல்லாவற்றையும் அழிப்பதையே தொழிலாக வுடையவ னென்று காட்டுகிற ஹர னென்பது;	ஊர்தி	{ ஒருவனுடைய வாஹனம்
(மற்றொரு மூர்த்தியின் திருநாமமோ வென்னில்)		ஆன்விடை	{ (மூடத்தனத்துக்கு உதாரணமாகக் காட்டப்படுகிற) எருத்தாம்;

(மற்றொரு மூர்த்தியின் வாஹனமோ
வென்னில்)

புள் { (வேதமூர்த்தியான)
கருடப்
பறவையாகும்;

உரை { ஒருவனைப்பற்றிச்
சொல்லுகிற
பிரமாணம்

நூல் { மனிசரால்
ஆக்கப்பட்ட
ஆகமம்;

(மற்றொரு மூர்த்தியைப் பற்றிச்
சொல்லுகிற பிரமாணமோ
வென்னில்)

மறை { (ஸ்வயம்
வ்யக்தமான)
வேதமாகும்;

உறையும் { ஒருவனுடைய
கேரையில் { வாஸஸ்தானம்

வரை { (கடினத்தன்மை
யுள்ள) கைலாச
மலையாம்;

(மற்றொரு மூர்த்தியின் இருப்
பிடமோ வென்னில்)

{ (அவனுடைய
நீர்மைக்குத்
தகுதியான)
திருப்பாற்
கடலாம்;

கருமம் { ஒருவனுடைய
தொழில்

அழிப்பு { (கல்நெஞ்சனென்று
சொல்லும்
படியான)
ஸம்ஹாரத்
தொழிலாம்;

(மற்றொரு மூர்த்தியின் காரியமோ
வென்னில்)

அளிப்பு

{ (இன்னருளுக்
குரிய) ரக்ஷணத்
தொழிலாம்;

கையது

{ ஒருவனுடைய
கையிலுள்ள
ஆயுதம்

வேல்

{ (கொலைத்
தொழிலுக்கு
ஏற்ற) சூலாயுதம்;

(மற்றொரு மூர்த்தியின் ஆயுதமோ
வென்னில்)

நேமி

{ அருளார்
திருச்சக்கரம்;

உருவம்

{ ஒருவனுடைய
வடிவம்

எரி

{ (கண்கொண்டு
காண
வொண்ணாதபடி)
காலாக்நி
போன்றதாம்;

(மற்றொரு மூர்த்தியின் திரு
மேனியோ வென்னில்)

கார்

{ (கண்டபோதே
தாபங்களெல்லாம்
தீரும்படியான)
காளமேக
வருவாம்;

ஒன்று

சிவஞகிய ஒருவன்

மேனி

{ (ஸ்ரீமந்
நாராயணனுக்கு)
சரீர மூதன்;

[ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தியோ அந்த
சிவனுமுட்பட எல்லாவற்றையும்
சரீரமாக வுடையவனென்பது
விர்த்தம்.]

* * *—[அரண்நாரணன்நாமம்.] கீழ்ப்பாட்டில் சிவனுடைய ஒரு செய்தியை எடுத்துப்பேசின ஆழ்வார் “அரன் அறிவானாம்” [சிவனுக்கு என்ன தெரியும்?] என்று இழித்துப் பேசவே அதனைக்கேட்ட சிலர் “நாட்டங்களும் ஈசுவரனென்று கொண்டாடப் படுகிற அச்சிவபெருமானை இப்படி நீர் எசிப் பேசலாமோ? அவன் காற்கீழே பலரும் தலையை மடுத்து ஏத்தியிறைஞ்சக் காண்கிறோமே, அவன் பாதெய்வமன்றோ?” என்று சொல்ல, அது கேட்ட ஆழ்வார்—ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதேவதை யென்பதும் ருத்ரன் அங்கனல்லன் என்பதும் இருவருடையவும் நாமம் ரூபம் வாஹனம் தொழில் முதலியவற்றால் நன்குவிளங்கக் காணலாமென்று அவற்றை யெடுத்துரைத்துக் காட்டுகிறாநீதில்.

இருவருடைய பெயரையும் நோக்குமிடத்து. சிவன் பெயர் அரனென்றும் விஷ்ணுவின் பெயர் நாராயணனென்றும் ப்ரஸித்தமாகவுள்ளன; அரனென்றால் ஹரிப்பவன்—எல்லாவற்றையும் ஒழிப்பவன் என்று பொருள்படும்; நாராயணனென்றால், நாரங்க ளாகிய நித்யவஸ்துக்களெல்லாவற்றிலும் உறைந்திருந்து அவற்றை நோக்குமவன் என்று பொருள்படும்; ஆகவே, ஸர்வரக்ஷகன் பரதேவதையாயிருக்கத் தகுமோ அன்றி ஸர்வரக்ஷகன் பரதேவதையாயிருக்கத் தகுமோ என்பதை நீங்களே ஆராயலாம் என்று ராயிற்று.

இப்படியே இருவருடைய வாஹனங்களையும் நோக்குங்கால், ‘அடா மாடே!’ என்று மூர்க்கரை நிந்திப்பதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாகக் கொள்ளப்படுகிற எருதை வாஹனமாகவுடையவன் அரன்; 1. ஸுபர்ணேஸி கருத்மாந்” என்ற வேதவாக்கியத்தாலும் 2. “வேதாத்மா விஹகேச்வரஃ” என்ற ஆளவந்தார் ஸ்ரீ ஸூக்தியாலும், 3. “சிரஞ்சேதனன் விழிதேகம் சிறைபின் சினைபதம் கந், தரம் தோள்களாரு வடிவம் பெயரெசர்சாமமுமாம்.....அரங்கர்த மூர்திச் சுவணனுக்கே.” என்ற ஐயங்கார் பாசுரத்தாலும் வேதஸ்வரூபியாகப் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பெரிய திருவடி யென்னும் கருடாழ்வானை வாஹனமாகவுடையவன் ஸ்ரீமந்நாராயணன்.

1. கிருஷ்ணயஜுர்வேதம் 4வது காண்டம், முதல் ப்ரச்சம்-43.

2. சதுச் ச்லோகி (காந்தா ஸ்தோத்ரம்)-1. 3. திருவரங்கத்துமாலே-88.

இனி இருவரையும்பற்றிச் சொல்லுகிற பிரமாணங்களை ஆராய்ந்தால், வேதவிருத்தமான பொருள்களைச் சொல்லுமதாயும் ராஜஸ்தாமஸ புருஷர்களால் செய்யப்பட்டதாயுமுள்ள சைவாகமம் அரண்ப்பற்றிச் சொல்லுவது; ஒருவராலும் செய்யப்படாமல் அநாதியாய் எவ்வகையான தோஷமுமற்று உண்மைப் பொருளையே உரைக்கின்ற வேதம் ஸ்ரீமந்நாராயணனைப் பிரதிபாதிக்கும் பிரமாணம். இனி இருவருடைய இருப்பிடங்களையும் நோக்குங்கால், தனது நெஞ்சின் கடினத் தன்மைக்கு ஏற்றவாறு கடினமான கைலாசமலை அரனுக்கு உறைவிடம்; தனது திருவுள்ள நீர்மைக்குத் தக்கபடி நீர்மையே வடிவான திருப்பாற்கடல் ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு உறைவிடம். இதற்குத் தக்கபடி அழித்தல் தொழில் அரனது; காத்தல் தொழில் நாராயணனது. அதற்குத் தக்கபடி கொலைத் தொழிலுக்கு ஏற்ற முத்தலைச் சூலம் அரனது, * அருளார் திருச்சக்கர மென்றே புகழ்பெற்று உலகங்களை யெல்லாம் பாதுகாக்குமாறுள்ள சக்கரப்படை நாராயணனது.

இவை யெல்லாம் ஒரு புறமிருக்கட்டும்; “சூபமேவாஸ்ய ஏதந்மஹிமானம் வ்யாசஷ்டே” [உருவமே வ்யக்தியின் பெருமையைத் தெரிவிக்கும்] என்ற வேத வாக்கியத்தின்படி இருவருடையவும் உருவத்தை நோக்குவோமாயின், கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியாதபடி காலாக்ரிபோலேயிருக்கும் அரனுருவம்; கண்டார் கண்குளிரும்படியான காளமேகம்போலே யிருக்கும் செல்வநாரணன் திருவுருவம். “ஒன்று செந்தீ ஒன்று மாகடலுருவம்” என்ற திருமங்கையாழ்வாரும் திருநெடுந்தாண்டகத்திலே.

இப்படி ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டுக் கிடக்கிற இரண்டு பொருள்களில் “அங்காந்யந்யா தேவதா:” இத்யாதி உபநிஷத் வாக்கியங்களின்படி அரன் நாராயணனுக்கு அங்கமாயும் நாராயணன் அங்கியாயு மிருப்பார்கள். சரீரி தலைமையானதோ? சரீரம் தலைமையானதோ? ஆராய்ந்து சொல்லுங்கள் என்றவாறு.

“மேனி ஒன்று” என்று அரனுடைய சரீரத் தன்மை சொன்னதுபோல நாராயணனுடைய சரீரித் தன்மை மூலத்தில் சொல்லப்படவில்லையாயினும், ஒன்று சரீர மென்றால் மற்றொன்று சரீரியென்பது தன்னடையே விளங்குமிதே. அந்தர்யாமிப்பாற்றமண

மென்னும் வேதப்பகுதியில் ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வ சரீரி
பென்பது பன்னியுரைக்கப்பட்டுள்ளமை காண்க.

“உருவமேரி கார்மேனியோன்று” என்பதை இரண்டு வாக்
கியமாகக் கொள்ளுதலின்றியே ஏகவாக் கியமாகவே கொண்டு,
இருவருடையவும் உருவத்தைப் பார்த்தால், ஒன்று எரிமேனி,
மற்றொன்று கார்மேனி என்பதாக உரைத்தலும் ஒக்கும் ... (தி)

ஒன்று மறந்தறியே நேதரீர்வண்ணனைநான் *

இன்று மறப்பனோ வேழைகாள் *—அன்று

கருவரங்கத் துட்கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன் *

திருவரங்க மேயான் திசை.

(சு)

அன்று	அறிவு நடையாடுகைக்கு யோக்யதை யில்லாத காலத்திலே	ஒன்றும் மறந்து அறியேன்	கூண்காலமும் மறந்தறிய மாட்டேன்;
கரு அரங்கத்துள் கிடந்து	கர்ப்பப்பையாகிற ஸ்தானத்திலே இருந்தகொண்டு,	வழைகாள்	(விஷயாந்தரங்களை விரும்பித் திரிகிற) அறிவு கேட்க்களை!
திருஅரங்கம் மேயான்	ஸ்ரீரங்கத்திலே வந்துபள்ளி கொண்டிராநின்ற பெரிய பெருமாளுடைய	நான்	(அவனை மறக்கக்கூடிய கர்ப்பஸ்தானத்தி விருக்கச் செய்தேயும் மறவாதுருந்த) நான்.
திசை	ஸ்வபாவங்களை யெல்லாம்		
கண்டேன்	ஸாக்ஷாத் கரித்தவனாய்		
கை தொழுதேன்	அஞ்ஜலியும் செய்தவனாகிய நான்	இன்று	(மறக்கமுடியாதபடி ஞானவிகாஸம் பெற்ற) இக்காலத்திலே
ஒதம் நீர் வண்ணனை	வெள்ளம்பாரந்த ஸமுத்ராஜலம் போலே குளிரந்த வடிவமுகுன்ற அப்பெருமானை	மறப்பனோ	எப்படி மறப்பேன் [மறக்கவே மாட்டேன்.]

* * * [ஒன்றுமறந்தறியேன்.] கீழ் எண்காம்பாட்டில் “அன் அறிவானம்” என்று சிவபிரானை மாத்திரம் இழித்துக் கூறி விட்டிரே; அவனுக்கு பகவத் விஷயமே தெரியா தென்றும், தெரிந்தவன்போலப் பாவித்து சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்கவும் தொடங்கி விட்டானே யென்று ஏசியும் பேசினீரே; அவனைக் காட்டிலும் நீர் பகவத் விஷயஜ்ஞானத்தில் சிறந்தவரோ? நீர் தாம் எம்பெருமானை யறிந்து பிறர்க்கு உபதேசிக்க வல்லீரோ? பிரபந்த முகத்தால் உணர்த்தத் தொடங்கிவிட்டிரே, இஃது எங்கினை? என்று ஆழ்வாரை நோக்கி ஒரு கேள்வி பிறக்க, ஆழ்வார் அதற்கு உத்தரம் அருளிச் செய்கிறதுபோலே யிருக்கிறது இப்பாட்டு. அந்த அரணுக்கும் எனக்கும் எவ்வளவோ வாசியுண்டு; அவன் ஸத்வ குணம் தலையெடுத்தபோது எம்பெருமானது திருவருளாலன்றி ஸ்வப்ரயத்நத்தாலே அப்பெருமானது ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களைச் சிறிது அறிந்து பரமஸாத்விகன்போல இருப்பன்; அடுத்த க்ஷணத்திலேயே ரஜோ குணமும் தமோ குணமும் தலையெடுக்கப் பெற்று ‘என்னைக் காட்டிலும் வேறொரு ஈசுவரன் உண்டோ? நானே ஸர்வேசுவரன்’ என்று செருக்குக் கொள்வன்; அவனைப் போலீவா நான்?; நான் கர்ப்பவாஸம் செய்யும்போதே பிடித்து அப்பெருமானால் நிர்ஹேதுகமாகக் கடாக்ஷிக்கப் பெற்று, தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை யெல்லாம் அவன்தானே காட்டக் கண்டு, “ஜாயமாநம் ஹி புருஷம்யம் பச்யேத் மதுஸூதநஃ-ஸாத்விகஸ் ஸது விஜ்ஞேயஃ ஸவை மோகக்ஷார்த்த சிந்தகஃ”=[கர்ப்பத்திலேயே எம்பெருமான் எவனைக் கடாக்ஷித்தருள்வனோ அவனே ஸாத்விகன்; அவனை முமுகூ-வாவான்] என்கிறபடியே சுத்த ஸாத்விகனாய் அப்பெருமானுடைய திருக்கல்பாண குணம் முதலிய வற்றை ஸ்வயம் அதுபவிப்பதும் பிறர்க்கு எடுத்து உபதேசிப்பதுமாக இவற்றையே காலக்ஷேபமாகக் கொண்டிருந்தவன்; பெரும்பாலோர் பகவானை மறந்திருக்கும்படியான கர்ப்பவாஸ காலத்திலுங்கூட அவனை மறவாது வாழ்த்திக் கொண்டிருந்த நான் இனி ஒருகாலாகிலும் மறக்க வழியுண்டோ? அரணுக்குப்போலே எனக்கும் முக்குணங்களும் மாறி மாறி வருமோ? ஸத்வ குணகார்யமே நிலை நின்றுிருக்கப் பெற்ற வெனக்கு அவனை உணர்தலும் உணர்ந்த

வற்றைப் பிறர்க்கு உபதேசித்தலும் உசிதமே யன்றோ என்றாரா யிற்று.

ஒதநீர்வண்ணனை என்ற சொல்லாற்றலால்—அவனுடைய வடிவமது நெஞ்சிலே ஊன்றப் பெற்றவர்கட்கு அவனை மறப்பது ஒருநாளும் ஸம்பாவிதமல்ல என்பது பெறப்படும். கர்ப்பவாஸ காலத்தில் வந்து ஸேவை ஸாதித்தது மாத்திரமே யல்லாமல் எப் போதும் கடாக்ஷித்து விஷயீகரிப்பதற்காகவே திருவரங்கம் முத லான திருப்பதிகளிலே ஸந்நிஹிதனாயிரா நின்றா னென்பது தோன்றத் திருவரங்கமேயான் என்கிறார். மேயான்—மேவியிருப் பவன், திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளி யிருப்பவன்.

இப்பாட்டின் முடிவிலுள்ள திசை என்னும் பதத்திற்கு 'திக்கு' என்று பொருளாயினும் 'தன்மை' என்னும் பொருளிலே அஃது இங்குப் பிரயோகிக்கப்பட்டது. இப்பிரயோகம் வட நூற் களிலே விசேஷமாக வுண்டு.

இதில் மூன்று மடியில் ஒரு சங்கை பிறக்கும்; அதாவது—பொய்கையிலே ஒரு செங்கமலப் பூவிலே திருவவதரித்ததனால் அயோநிஜராகிய இவ்வாழ்வார்க்கு கர்ப்பவாஸ மென்பது கிடை யாதே; அப்படி யிருக்க, “கருவரங்கத்துள் கிடந்து” என்று இவர்தாம் எங்ஙனே அருளிச் செய்கிறார் என்று; இதற்கு உத்தர மாவது—“கருவரங்கத்துள் கிடந்து” என்ற விதனால், * தீண்டா வமும்பும் செந்நீரும் சீயும் நரம்பும் செறி தசையுமாய் வேண்டா நாற்றம்மிக்கிருக்கிற கர்ப்பத்தும்பையில் நின்றும் ஆழ்வார் பிறந்தா ரென்று கொள்ளவேண்டிய அவசியம் யாதுமில்லை; எவ்விடத்தில் நின்று அவதரித்தாரோ அவ்விடமே கர்ப்பஸ்தானமாகும்; இவ் வாழ்வாருடைய வாழித் திருநாமத்தில் “வணசமலர்க் கருவதனில் வந்தமைந்தான் வாழியே” என்றிருப்பதும் இவ்வர்த்தத்தை வற் புறுத்தும். “நான் இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தில் வந்து தோன்று வதற்கு முன்னமே எம்பெருமானுடைய கடாக்ஷம் பெற்றவன்” என்று சொல்லுவதே இங்கு விவக்ஷிதம். “அன்று நான் பிறந் திலேன் பிறந்த பின் மறந்திலேன்” என்றற்போலுமாம்.

“கருவரங்கத்துள்” என்ற விடத்து அரங்கம் என்னுஞ் சொல் ரங்கம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; அச்சொல்—நட

னம் செய்யுமிடம், போர் செய்யுமிடம் என்று சிறப்பிடப் பொருளதாயினும் இங்கே 'இடம்' என்னும் பொதுப் பொருளிலே நிற் கிறது. ... .. (சு)

திசையும் திசையுறு தெய்வமும் * தெய்வத் திசையும் கருமங்க ளெல்லாம் *—அசைவில்கீர்க் கண்ணன் நெமோல், கடல்கடைந்த * காரோத வண்ணன் படைத்த மயக்கு. (எ)

திசையும்	{ திக்குக்களோடு கூடிய உலகங்களும்த	நெம மால்	{ மிகப் பெருமையை யுடையவனாய்த
திசை உறு தெய்வமும்	{ அந்தந்த திசைகளிலே வாழும் தேவதைகளும்	கடல் கடைந்த	{ (தன் பெருமையைப் பாராது சீரண கதர்களுக்காக உடம்புநோவக்) கடல் கடைந்தவனாய்த
தெய்வத்து இசையும் கருமங்கள்	{ அந்தந்த தேவதை களுக்கு ஏற்ற (ஸ்ருஷ்டி முதலிய) வியாபாரங்களும்	கார் ஓதம் வண்ணன்	{ மேகம் போலவும் கடல் போலவும் குளிர்த்த வடிவை யுடையவனான எம்பெருமான்
எல்லாம்	{ ஆகிய இவை யெல்லாம்,		
அசைவு இல் கீர்	{ கேடில்லாத [நித்யமான] குணங்களை யுடைய	படைத்த	{ (தன்னிடம் வந்து பணியமாட்டாத வர்களை அகற்று கைக்காக) உண் டாக்கிவைத்த
கண்ணன்	{ ஸ்ரீகிருஷ்ணனா யவதரித்த	மயக்கு	{ அறிவை மயக்கும் பொருள்களாம்.

*** [திசையும்.] ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதேவதையாகில், பலரும் பரதேவதை யென்று மயங்கும்படியான பல பல தேவதைகள் ஏற்படுவானேன்? அந்தத் தெய்வங்கள் தாம் விசித்திரமான செயல்களைச் செய்ய வல்லமை பெற்றிருப்பானேன்? என்றொரு கேள்வி உண்டாக, எம்பெருமான் தானே, தன்னை உகவாதவர்கள் தன்னை வந்து கிட்டாமல் தேவதாந்தரங்களைப் பணிந்து கூடாது பலன் களைப் பெற்று அகன்று போவதற்காகச் செய்து வைத்த மயக்குகள் காண்மின் இவை—என்று மறுமொழி கூறுகின்றார். - சர்க்

கரை, கற்கண்டு, திராசை முதலிய சிறந்த வஸ்துக்களை வாங்கி உண்டு களிக்க இயற்றி யில்லாத ஜனங்களுக்காக உப்பு புளி முதலிய சிறு பொருள்களைக் கடை பரப்பி வைத்த மாதிரத்தினால் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் கடைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன வென்று எல்லாம் சிறந்த பொருள்களாய் விடுமோ? செல்வம் மிகுந்தவர்களுக்காக விலையுயர்ந்த உண்மையான ரத்னங்கள் ஏற்பட்டிருப்பது போல ஏழைகளுக்காக அற்ப விலையுள்ள க்ருத்ரிமங்களான ரத்னங்களும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன; இவை தம்மில் வாசினின்றிக்கே யொழியுமோ? சிறந்த வஸ்துக்களை அதுபவிக்க யோக்யதை யில்லாதவர்களை மயக்குவதற்கு ஸாமான்ய வஸ்துக்கள் எப்படி ஏற்பட்டனவோ, அப்படியே பரமவிலகண்ணான திருமலை அதுபவித்து வாழமாட்டாத சூத்ர ஜனங்களை மயக்குதற்காகத் திசையும் திசையுறு தெய்வமும் தெய்வத் திசையுங் கருமங்களு மெல்லாம் ஏற்படுத்தப்பட்டன வென்று கொள்ள வேணுமென்கிறார்.

“திசையும்” என்றது பல பல வுலகங்களைச் சொன்னபடி; எம்பெருமா நொருவனையே தொழுது இறைஞ்சுதற்கு உரிய உலகமொன்றே யிருக்கலாமாயினும், ‘இது சிவஸாலோக்யம் பெறும் உலகம்’ ‘இது இந்திரஸாலோக்யம் பெறும் உலகம்’ என்றிப்படி பல பல ஸ்தானங்களைக் கற்பித்தது காரோதவண்ணன் படைத்த மயக்கு என்றபடி.

திசையுறுதேய்வமும் = இன்ன ஸ்தானத்திற்கு இன்னான் கடவன், இன்ன ஸ்தானத்திற்கு இன்னான் கடவன் என்று ஒவ்வொரு ஸ்தானத்தினும் நிர்வாஹகமாக ஒவ்வொரு தேவதையை ஏற்படுத்தினதும் காரோதவண்ணன் படைத்த மயக்கு.

தேய்வத்து இசையும் கருமங்கள் = நான்முகன் படைப்புத் தொழிலை நிர்வஹிக்கக் கடவன்; சிவபிரான் ஸம்ஹாரத் தொழிலை நிர்வஹிக்கக் கடவன்; இந்திரன் தேவதைகளை மெய்காட்டுக்கொள்ளுந் தொழிலை நோக்கக் கடவன்; யமன் உயிர் நீத்துந் தொழிலை நடத்தக் கடவன் என்றிப்படி அவ்வத் தெய்வங்கட்கு இசைந்தவாறாகத் தொழில்களை வகுத்திருப்பதும் காரோதவண்ணன் படைத்த மயக்கு. திரிபுர மூன்றெரித்தல், காமதஹநம், வருத்ரா

ஸூர வதம் முதலிய அரிய பெரிய செயல்களை இங்குக் கொள்ளவு
மாம்.

கடல் கடைந்து அமுதம் கொண்ட காலத்திலே தேவாஸூர
விவாதம் ப்ரஸங்கிக்க, எம்பெருமான் மோஹினி யுருவம் பூண்டு
உகவாதாரை மயக்கினது போலவே இவையும் மயக்காக உண்டு
பண்ணி வைக்கப்பட்டவை என்கிற உட்பொருளுந் தோன்றக்
“கடல் கடைந்த காரோதவண்ணன் படைத்த மயக்கு” என்றரு
ளிச் செய்தாரென்க. கடைந்த கடலிலே அமுதம் விஷம் யானை
ருதிரை சந்திரன் கல்பவ்ருகூடம் அப்ஸரஸ் முதலிய பலவிசித்திரப்
பொருள்களைப் படைத்தருளின பெருமான் இவை மித்தனையும்
செய்ய வல்லவனே யென்பதும் முதலிக்கப்பட்டதாம்.

மயக்கு என்றது—மயக்கச் செய்யும் பொருள் என்றபடி.
'விளக்கு' என்றால் விளக்கச் செய்யும் பொருள் என்று பொருள்
படுதல்போல ... .. (எ)

மயங்க வலம்புரி வாப்வைத்து * வானத்
தியங்கு மேழிகதிரோன்றன்னை *—முயங்கமருள்
தேராழியால் மறைத்த தேனீ, திருமாலே *
பேராழிக் கையால் பொருது.

(அ)

திரு மாலே	லக்ஷ்மீநாதனே !,				
	நீ,		போர் ஆழி	போர் செய்வதற்கு	
			கையால்	உபகாணமான	
				திருவாழியை	
				எத்தின	
				கையாலே	
முயங்கு	(எண்ணிற்ந்த				
அமருள்	மன்னர்கன்)				
	நெருங்கிக்				
	கிடத்த பாரதப்				
	பேரர்க்களத்திலே	பொருது		(பீஷ்மர் முதலான	
				வர்களைத்	
				தூத்தி) யுத்தம்	
				செய்து,	
மயங்க	(எதிரிகள் அஞ்சி)				
	அறிவு				
	கலங்கும்படியாக	வானத்து		ஆகாயத்தில்	
		இயங்கும் எறி		ஸஞ்சரித்துக்	
		கதிரோன்		கொண்டே	
		தன்னை		யிருக்கிற	
				ஸூரியனை	
வலம்புரி	பூதபாஞ்சஜந்ய				
	மென்னும்				
	திருச்சங்கை				
வாய் வைத்து	தனது திருப்		தேர் ஆழியால்	சக்கராபுதத்தினால்	
	பவனத்திலே				
	வைத்து ஊதி,	மறைத்தது		மறைத்தது	
		என்		ஏதுக்காக?	

* * *—[மயங்கவலம்புரி.] எம்பெருமான் தன்னையுடைய தாரை அகற்றுக்கைக்காகச் சில மயக்குப்பொருள்களை ஏற்படுத்தினனென்றார் கீழ்ப்பாட்டில். ஸர்வரக்ஷகனான எம்பெருமானுக்கு இது தகுதியோ? என்று ஒரு சங்கை தோன்ற, ஆச்ரிதர்களை எவ்விதத்திலும் பரிந்து பாதுகாப்பதும் தன்னை மதியாத ஆஸுரப்ரக்ருதிகளை விலக்கி விடுதலும் அப்பெருமானுடைய காரியம்; துஷ்டநிக்ரஹமும் சிஷ்ட பரிபாலனமும் செய்வதே ஸர்வரக்ஷகத்வமாதலால் அங்கனே செய்தருள்கின்ற எம்பெருமானுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வ குணத்திற்கு யாதொரு கேடுமில்லை, மேன்மேலும் விளக்கமேயுள்ளது என்று ஸமாதான முரைப்பவர்போல இப்பாட்டு அருளிச் செய்கிறார்.

பாரதப் போர்க்களத்திலே துர்யோதநாதிகள் அஞ்சி நடுங்கும் படியாக பாஞ்சஜன்ய மென்னும் தனது சங்கைத் திருப்பவளத்திலே வைத்துவிட்டது அதன் பேரொலியாலே ஆச்ரிதர்களை வாழ்வித்தும் எதிரிகளை இடிவிழுந்தவர்போல அச்சமுறுத்தியும், சக்கராயுதத்தினாலே ஸூர்யனை மறைத்துப் பகலை இரவாக்கியும், அவ்வாயுதத்தை யெடுத்துக்கொண்டு பீஷ்மரைத் தொடர்ந்தோடியும் செய்த காரியங்கள் ஆச்ரித பக்ஷபாதத்தைத் தெரிவிப்பவையாதலால் அவற்றை யெடுத்துக் கூறுகின்றார்.

மயங்கவலம்புரிவாய்வைத்தது பகவத்கீதையின் முதலத்யாயத்திற் சொல்லிற்று. எறிகதிரோன் தன்னைத் தேராழியால் மறைத்தவரானது:—பாரதப்போரில் பதின்மூன்றாநாளிலே அர்ஜுனனது மைந்தனான அபிமந்யுவைத் துரியோதனனது உடன் பிறந்தாளின் கணவனான ஸஸந்தவன் கொன்றுவிட, அங்ஙனம் தன் மகனைக் கொன்ற ஜயத்ரதனை மற்றைநாள் ஸூர்யாஸ்தமனத்திற்குள் தான் கொல்லாவிடில் தீயில்குதித்து உயிர் துறப்பதாக அர்ஜுநன் சபதஞ்செய்ய, அதனையறிந்த பகைவர்கள் பதினாநாள் பகல் முழுவதும் ஜயத்ரதனை வெளிப்படுத்தாமல் சேனையின் நடுவே நிலவறையில் மறைத்துவைத்திருக்க, அர்ஜுநனுடைய சபதம் பழுதாய் விடுமே என்று சிந்தித்துக் கண்ணபிரான் ஸூர்யனை அஸ்தமிப்பதற்குச் சில நாழிகைக்கு முன்னமே தனது திருவாழியினால் மறைத்துவிட, அப்பொழுது எங்கும் இருள் பரவியதனால் அர்

ஜூநன் தன் உறுதியின்படி அக்ரிப்ரவேசம் செய்யப்புக, அதனைக் களிப்போடு காண்பதற்குத் துரியோதனாதிகளுடனே ஸைந்தவன் வந்து எதிரிற்க, அப்போது கண்ணபிரான் திருவாழியை வாங்கி விடவே பகலாயிருந்ததனால் உடனே அர்ஜூநன் ஜயத்ரதனைத் தலை துணித்தான் என்பதாம். 1. “நாழிகை கூறிட்டுக் காத்து நின்ற அரசர்கள் தம் முகப்பே, நாழிகை போகப் படை பொருத வன் தேவகிதன் சிறுவன்” என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

இவ்வரலாற்றில் ஒரு சங்கை பிறப்பதுண்டு;—திருமாவின் சக்கராயுதத்தின் ஒளியானது ஸூர்யனுடைய ஒளியிற் காட்டிலும் பலகோடி நூறுபிரம் மடங்கு மேம்பட்டதென்று சொல்லியிருக்க, கோடி ஸூர்யப்ரகாசனான அத்திருவாழியினாலே இருளை உண்டாக்கினதாக வுரைப்பது எங்ஙனே? என்று. இதற்குப் பலர் பலவகையான ஸமாதானங்கள் கூறுவர்; ஒரு ஸமயவிசேஷத்தில் திருவாழியின் பிரகாசம் சிறிதுபோது மழுங்கிப் போகக் கடவதென்று ஒரு சாபம் ஏற்பட்டிருந்ததென்றும் அதனால்தான் இங்ஙனே செய்யலாயிற்றென்றும் முக்கிய ஸமாதானமாகக் கூறுவதுண்டு.

“போராழிக்கையால் பொருது” என்ற நான்காமடியில்—பாரதப்போரில் கண்ணபிரான் பீஷ்மரைக் கொல்வதாகத் திருவாழியைக் கையிலேகொண்டு தேரில் நின்றுக் கீழிறங்கித் தூரத்திக்குண்டு சென்ற கதை அநுஸந்திக்கத்தக்கது. [மஹாபாரதம்—பீஷ்மபர்வம்—ஐம்பத்தொன்பதாமத்தியாயத்தில் விரிவு காண்க.]

மயங்கவலம்புரி வாய்வைத்ததும் எறிகதிரோன்தன்னை ஆழியால் மறைத்ததும் போராழிக்கையால் பொருததும் ஏதுக்காக? என்று ஆழ்வார் எம்பெருமானைக் கேள்வி கேட்கிறார் இப்பாட்டால். ‘போரில் நான் ஆயுதமெடுப்பதில்லை’ என்று பிரதிஜ்ஞை செய்துவைத்து அதற்குமாறாகக் காரியஞ் செய்தது எல்லாரோடும் ஒரு நிகராகவுள்ள உனது உறவுக்குத்தகுமோ? ஸத்யஸங்கல்பனை உன் இருப்புக்குத் தகுமோ? உன் பெருமைக்குத் தகுமோ? இவை யொன்றையும் பாராமல் நீ செய்த செயல்கள் எதற்காக? என்ற இக்கேள்வியானது—ஆசிரிதர்களான பாண்டவர்களிடத்

திலே நீ கொண்டிருந்த பக்திபாதமேயன்றோ இத்தனையும் செய்வித்தது என்று வெளியிடுகிற முகத்தால் அவனுடைய ஸௌஹார்த்த குணத்தை வெளியிடுவதில் நோக்குடைத்தென்க.

முயங்குஅமர் என்றது பல பேர்கள் திரண்டு நெருங்கியிருக்கும் போர்க்களமென்றபடி. போர்புரிய வந்தவர்களும் போர்காண வந்தவர்களுமாகத் திரண்ட திரளுக்கு எல்லையிலையிறே.

‘தேராழியால் மறைத்தது’ என்கிறாரே, தேர்ச்சக்கரத்தை யெடுத்தோ ஸூர்யனை மறைத்தது? என்று சிலர் சங்கிப்பர்; அன்று; தன் திவ்யாயுதமான சக்கரத்தைக் கொண்டே மறைத்தது; சக்கரம் தேருக்கு உறுப்பாயிருக்குந் தன்மையுடையதாதலால் வடநூலார் ‘ரதாங்கம்’ என வழங்குதல் போலத் தேராழி யெனப்பட்டதென்க. போராழிக்கையால் — கையிற்கொண்ட போராழியினால் என்று கொள்ளலாம். ... (அ)

பொருகோட்டோ ரேனமாய்ப் புக்கிடந்தாய்க்கு - * அன்றுன் ஒருகோட்டின் மேல்கிடந்த தன்றே *—விரிதோட்ட சேவடியை நீட்டித் திசைநடுங்க விண்துளங்க *
மாவடிவில் நீயளந்த மண்.

(க)

விரி தோட்ட	{ ஒளி விரிகின்ற திருக்குண்டலங் களை அணிந்துள் ளவனே !	நீ அளந்த	{ நீ அளந்து திருவடிக் கீழ் இட்டுக் கொண்ட
சே அடியை நீட்டி	{ செந்தாமரை போன்ற திருவடி களை வளரச் செய்து	மண்	பூமியானது,
திசை நடுங்க	{ பூதலத்திலுள்ளவர் கள் நடுங்கும்படி யாகவும்	பொரு கோடு தூர் ஏனம் ஆய்	{ நிலத்தைக் குத்தி யெடுத்துக் கொண்டு திரிகிற கோரப்பற்களை புடைய விலக ணமான வராஹ மூர்த்தியாய்
விண் துளங்க	{ மேலுலகங்களிலுள் ளவர்கள் நடுங்கும்படி யாகவும்	புக்கு	{ (பிரளயஜலத்திலே) முழுகி
மா வடிவின்	{ (திரிவிக்கிரமனாக வளர்ந்த) பெரிய வடிவத்தோடு		

இடந்தாய்க்கு அன்று	[அண்டபித்தியில் நின்றும் இந்தப் பூமியைக் குத்தி யெடுத்துக் கொண்டு வந்த அக்காலத்தில்	உன் உன்னுடைய ஒரு கோட் { ஒரு கோரப்பல்லின் டிள் மேல் { ஏகதேசத்திலே கிடந்தது { அடங்கிக்கிடந்த அன்றே { தல்லவோ?

* * *—[பொருகோட்டோர்.] எம்பெருமான் தான்செய்த பிரதிஜ்ஞையைப் பங்கப்படுத்திக் கொண்டாகிலும் ஆசிரிதருடைய காரியமே கண்ணுயிருப்ப நென்றார் கீழ்ப்பாட்டில்; அவ்வளவே யல்ல; தன்வடிவத்தை மாறுபடுத்திக்கொண்டும் இழிபிறப்பை ஏற்றுக்கொண்டும் காரியம் செய்பவன்காண்மின் என்றருளிச் செய்வதாக வராஹாவதாரத்தைப் ப்ரஸங்கிக்கிறாநீதில்.

பொருகோட்டோரேனமாய்ப்புக்கிடந்த வரலாறு :—ஹிரண்யகசிபுவின் உடன்பிறந்தவனான ஹிரண்யாக்ஷனென்னுங் கொடிய அசுரன் தன் வலிமையாற் பூமியைப் பாயாகச்சுருட்டி எடுத்துக் கொண்டு கடலில் மூழ்கிச் சென்றபோது தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் மஹாவராஹருபியாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனை நாடிக்கண்டு பொருது கோட்டினுற் குத்திக் கொன்று பாதாளலோகத்திற் சார்ந்திருந்த பூமியைக் கோட்டினுற்குத்தி அங்கு நின்று மெடுத்துக்கொண்டு வந்து பழையபடி விரித்தருளினன் என்பதாம். இப்பொழுது நடக்கிற ச்வேதவராஹகல்பத்துக்கு முந்தின பாத்மகல்பத்தைப் பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் ப்ரீமந்தாராயணன் ஏகார்ணவமான பிரளயஜலத்தில் மூழ்கியிருந்த பூமியை மேலே யெடுக்க நினைத்து மஹாவராஹருபியாகிக் கோட்டு துனியாற் பூமியை எடுத்து வந்தனனென்ற வரலாறும் உண்டு. 1. “பாராருலகம் முது முந்ரீர் பரந்தகாலம் வளை மருப்பில், ஏராருருவத்தேனமா யெடுத்த வாற்றலம்மான் ” என்ற திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செயலை நோக்குக.

இவ்வரலாற்றினாலும் பின்னடிகளிற் குறித்த திரிவிக்கிரமாவதார சரிதையினாலும்—எம்பெருமான் ரக்ஷயவர்க்கங்களை இன்ன

படிதான் ரக்ஷிப்பனென்கிற ஒரு நியதியில்லை யென்பது வெளி யிடப்பட்டதாம்.—“ஆபத்துவந்தால் தலையாலே சுமந்து நோக்கு தல், தலையிலே காலவைத்து நோக்குதல் செய்யுமவனன்றோ நீ ; ரக்ஷயவர்க்கத்தை நோக்கு மளவில் உனக்கொரு நியதியுண்டோ வென்று உகந்தனுபவிக்கிறார்” என்றும்; “உதாரண யிருப்பா னொருவன் நாலுபேருக்குச் சோறிட நினைத்து நாற்பது பேருக்கு இட்டு மிகும்படி சோறுண்டாக்குமா போலே ரக்ஷயத்தினளவன் றிறே ரக்ஷகன் பாரிப்பு” என்றுமுள்ள வியாக்கியான வாக்கி யங்கள் அநுஸந்திக்கத் தக்கன.

மிகப்பெரிய வடிவுவகாண்டு உலகளந்தபோது எங்கும்பரந்த திருவடிக்குச் சரிசமமாகப் போந்திருந்த பூமியானது வராஹாவ தாரகாலத்தில் உனதுதிருளியிற்றிலே ஒரு நீலமணிபோலே சிறுகி கிடந்ததே! இஃது என்ன ஆச்சரியம் என வியக்கின்றார். இப்பிர பந்தத்தில் மேலே “பிரானுன் பெருமை பிறராரறிவார், உராயுல களந்த நான்—வராகத், தெயிற்றளவு போதாவாறென்கொலோ? எந்தை அடிக்கு அளவு போந்தபடி.” என்றருளிச் செய்துள்ள என்பத்துநாலாம் பாசரமும் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது.

‘விரிதோட்ட’ என்பதை விளியாகக்கொண்டு ஒளிவிரிகின்ற தோடுகளையணிந்தவனே!—மகர நெடுங்குழைக்காதனே! என்று பொருள் கொள்ளும் பசுஷத்தில் ‘விரிதோட்ட’ என்றிருக்க வேண்டு வது விரித்தல் விகாரம் பெற்று ‘விரிதோட்ட’ என்றாயிற்றென்று கொள்ளவேண்டும்; இஃது அருமையெனின்; வேறுவகையாகவே பொருள் கொள்ளலாம்—மலர்ந்த இதழ்களையுடைய தாமரை போலேயிருக்கிற என்று. இப்போது இது சேவடிக்கு விசேஷ ணம்.

(க)

மண்ணும் மலையும் மறிகடலும் மாருதமும் *
விண்ணும் விழுங்கியது மெய்யென்பர் *—எண்ணில்
அலகளவு கண்ட சீராழியாய்க்கு - *அன்றிவ்
வுலகளவு முண்டோ வுன்வாய்.

(க௦)

மண்ணும்	பூமியும்	அலகு அளவு கண்ட சீர் ஆழியாய்க்கு உன் வாய்	அளவிதெற்கு உறுப்பான எண்ணிக்கைகளை யெல்லாம் எல்ல கண்டிருக்கிற [—எண்ணிற்ந்த] கல்யாண குணங் களுக்குக் கடல் போன்றவனான வுன்னுடைய வாயானது
மலையும்	குலபர்வதங்களும்		
மறி கடலும்	{ அலையெறிகிற ஸமுத்ராங்களும்		
மாருதமும்	காற்றும்		
விண்ணும்	{ ஆகாசமும் ஆகிய இவற்றை யெல்லாம்	அன்று	{ இவற்றை யெல்லாம் விழுங்கின வக்காலத்தில்
விழுங்கியது	{ (உனது திருவயிற்றின் ஒரு மூலையிலே அடங்கும்படி) அமுதுசெய்ததை		
மெய் என்பர்	{ ஸத்யமாகச் சொல்லுவார்கள் (வைதிகர்கள்);		
எண்ணில்	{ இதனை ஆராயுமளவில்,		
		இ உலகு அளவும் உண்டோ	{ இந்த ஜகத்தளவு விசாலமாகவும் இருந் திருக்குமோ?

* * *—[மண்ணும் மலையும்.] ஏனமாய் நிலங்கிண்டபோது மிகப்பெரிதான பூமி ஒருகோட்டின் மேலே அடங்கிக்கிடந்த விசித்திரத்தைக் கீழ்ப்பாட்டில் பேசியதுபலித்த ஆழ்வார்க்கு மற் றொரு அற்புதச் செயலும் நினைவுக்கு வந்தது; பிரளயகாலத்தில் சிறியபாலகனாய் ஏழுலகையும் அமுதுசெய்தாயென்று ப்ரமாணி கர்களான வைதிக புருஷர்கள் சொல்லுகின்றனர்; இது ஸத்யமான விஷயமேயன்றி ஈஷத்தம் அஸத்யமல்ல; சிறியவாயினாலே பெரிய வுலகங்களை அமுதுசெய்யக் கூடாமையாலே உலகுண்ட அக் காலத்தில் உனது வாயும் உலகங்களின் பெருமைக்குத் தகுதி யாகப் பெருத்திருந்ததோ என்று வினவுகின்றார். இங்ஙனே கேள்வி கேட்கிற முகத்தால் எம்பெருமானுடைய ஒப்புயர் வற்ற சக்தி விசேஷத்தை வெளிப்படுத்துகின்றாராழ்வார் என் றுணர்க. சிறிய வாயினாலே பெரிய வுலகங்களை யெல்லாம் எளிதில் விழுங்கவல்ல அபாரசக்தியுத்தனன்றோ நீ என்றவாறு.

[அலகளவுகண்டசீர்.] நூறு ஆயிரம் பதினாயிரம் லக்ஷம் கோடி சங்கம் மஹாசங்கம் பத்மம் என்றாற்போன்ற எண்கள்

அலகு எனப்படும்; அவற்றை அளவுகாண்கையாவது—அந்த எண்களின் எல்லைக்குத் தான் மேற்பட்டுப்போதல்; அளவுகடந்து போவதைச் சொன்னபடி. “அஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணௌக மஹார்ண்வ!” என்பர் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும். சீராழியாய்க்கு = ஆழி யென்று ஸமுத்ரத்துக்குப் பெயர்; ஆழியான்—ஸமுத்ரமாயிருப்பவன்; முன்னிலைப்பெயர் நான்காம் வேற்றுமையுருபு பெற்று “ஆழியாய்க்கு” என்றாயிற்று. அன்றி, ஆழியையுடையவன் ஆழியான் என்றாகி, எல்லை கடந்த திருக்குணங்களையும் சக்கராயுதத்தையும் உடைய உனக்கு என்று பொருளாகவுமாம்; இதுவே வியாக்கியானத்திற்கும் பொருந்தியதென்க. (க0)

வாயவனை யல்லது வாழ்த்தாது * கையுலகம்
தாயவனை யல்லது தான்தொழா *—பேய்முலைநஞ்
சூகை வண்டா னுருவொடு பேரல்லால் *
காணுகண் கேளா சேவி. (கக)

வாய்	எனது வாயானது	பேய் முலை நஞ்சு	பேயான பூதனையின் முலைகளில் தடவியிருந்த விஷத்தை
அவனை	{ ஸர்வேச்வரனைத் தவிர	உண்ண ஆக	உணவாக
அல்லது			
வாழ்த்தாது	{ (மற்றொன்றைப்) புகழாது;	உண்டான்	{ அமுது செய்த கண்ணபிரா னுடைய
கை தாம	கைகளானவை		
உலகம்	{ உலகங்களைத் தாவி யளந்துகொண்ட திரிவிக்கிரமனை யல்லது	உருவொடு பேர் அல்லால்	{ திருமேனியையும் திருநாமத்தையு மல்லது (மற்றொன்றையும்)
தாயவனை			
அல்லது			
தொழா	{ வேறொருவனைத் தொழமாட்டா;	கண் கணு செவி கேளா	{ கண்கள் காணமாட்டா; காதுகள் கேட்கமாட்டா;

* * * [வாயவனையல்லது.] எம்பெருமான் ஆச்ரிதரை ரகசிப் பதிலும் கொடியவர்களைத் தண்டிப்பதிலும் தீக்ஷிதனாயிருக்கின்ற

னென்கிற திருக்குணங்களிலே யீடுபட்டுத் தம்முடைய இந்திரியங்கள் அவன்திறத்தே அவகாஹிக்கும்படிபைப் பேசுகிறாநிலில்.

உலகம் தாயவன் என்றதனால் ஆச்ரிதரை ரக்ஷிப்பதில் தீக்ஷிதனென்பதும், பேய் முலை நஞ்சு ஊணுகவுண்டா நென்றதனால் கொடியவர்களைத் தண்டிப்பதில் தீக்ஷிதனென்பதும் தெரிவிக்கப்பட்டனவென்க.

மூன்றாமடியில், உருவோடு—உருவையும் என்றபடி. உருவையல்லால் கண்காணா, பேரையல்லால் செனிகேளா என்று அடைவே அந்வயிப்பது—முறைநிரனிறைப் பொருள்கோள்.

முகுந்தமாலையில் “ஜிஹ்வே! கீர்த்தய கேசவம் முராரிபும்” என்றச்சீலாகம் இப்பாட்டுக்குச் சேர அநுஸந்திக்கவுரியது. (கக)

சேலிவாய் கண்மூக் குடலென் றைம்புலனும் * சேந்தீ
புவிகால் நீர்விண் பூதமைந்தும் *—அலியாத
ஞானமும் வேள்வியும் நல்லறமு மேன்பரே *
ஏனமாய் நின்றற் கியல்வு.

(கஉ)

எனம் ஆய் நின்றற்கு	{ வராஹாவதாரம் செய்தருளித் தானே காரியங்களை நடத்துகிற பெரு மானப் பெறுவ தற்கு	அலியாத ஞானமும்	{ (இந்தக் கரண்களே பாங்களாலே ஸாதிக்கப்படுவ தாய்) இடை விடாது எம்பெரு மானைச் சிந்திப்ப தான பக்தியும்
(இயல்வு	{ ஏற்ற ஸாதனமாவது-)	வேள்வியும்	{ (அந்த பக்தி உண் டாகி வளர்வதற் குக் காரணமான) அக்நிஹோத்ரம் முதலிய சடங்கும்
செவி வாய் கண் மூக்கு உடல் என்று ஐம்புலனும்	{ செவிதொடக்கமாகச் சொல்லப்படுகிற ஞானேந்திரியங் கள் ஐந்தும்	நல் அறமும்	{ (நாடோறும் பக்தியை வளர்க் கக் கடவதான) விவேகம் முதலிய நற்குணங்களும்
செம் தி புவி கால் நீர் விண் பூதம் ஐந்தும்	{ தேஜஸ் முதலான பஞ்ச பூதங்களினு வியன்ற தேஹமும்	இயல்வு என்பரே	{ ஸாதனங்கள் என்று சொல்லுகிறார் களே! (இது தகு தியோ? என்ற வாறு.)

* * *—[சேவீ வாய் கண்.] ‘நமக்கு உபாயமும் உபேயமும் எம்பெருமானையாவன்’ என்கிற சாஸ்தார்த்தம் பலர்க்கும் தெரியுமாயினும், பக்தி முதலானவற்றையும் எம்பெருமானைப் பெறுகைக்கு உபாயமாகச் சிலர் ப்ரமித்திருப்பார்கள். அந்தோ! இப்படியும் சில மஹான்களுங்கூட மயங்கியிருக்கிறார்களே! என்று ஆழ்வாரிரங்குகிறாரிப்பாட்டில்.

ஆபத்து நேரிடும்போது, தானே வந்து பாதுகாப்பவனன்றோ எம்பெருமான் என்னவேண்டி ஏனமாய் நின்றற்கு என்கிறார். * மாசுடம்பில் நீர்வாரா மானமிலாப் பன்றியாய்த் திருவவதரித்து அரியன செய்ததெல்லாம் தன்னுடைய நிர்ஹேதுக கிருபையாலே யன்றி வேறொரு உபாயத்தை எதிர்பார்த்தன்றே என்று குறிப்பித்தவாறு.

எம்பெருமான் எப்போதும் நமக்கு நன்மை செய்வதற்கே ஸமயம் பார்த்துக்கொண்டிருப்பன் ; அவனது முயற்சியை நாம் விலக்கித்தள்ளுகிறவரையில் ‘ஐயோ! நம்முடைய க்ருஷி பலிக்க வில்லையே!’ என்று திருவுள்ளம் நொந்துகிடப்பன் ; எப்போது நாம் விலக்காமல் “அவன் செய்வன செய்து கொள்க” என்கிற ஆதரமில்லாமல் வாளா இருந்திடுவோமோ, அப்படிப்பட்ட ஸமயத்தையே பற்றாசாகக்கொண்டு “என் ஊரைச்சொன்னாய், என்பேரைச் சொன்னாய், என் அடியாரை நோக்கினாய், அவர்கள் விடையைத் தீர்த்தாய், அவர்களுக்கு ஒதுங்க நிழலைக்கொடுத்தாய்” என்றாற்போலே சிலவற்றை ஏறிட்டு மடிமாங்காயிட்டு, பொன் வாணியன் பொன்னை உரைகல்லிலே உரைத்து மெழுகாலே யெடுத்து ‘கால் பொன்னாயிற்று, கழஞ்சு பொன்னாயிற்று’ என்று நாள்வட்டத்திலே திரட்டுவதுபோல, யாத்ருச்சிகம் ப்ராஸங்கிகம் ஆறுஷங்கிகம் என்கிற ஸுக்ருதவிசேஷங்களைத் தானே கற்பித்துக்கொண்டு தானே அவற்றை ஒன்று பத்தாக்கி நடத்திக் கொண்டு போந்து நன்மைகளைப் பயக்குமவன் ; இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் தானே தன்னையடையுமாறு தந்தால் அவனை நாம் பெறலாமேயன்றி, நாம் ஒருபாயஞ்செய்து அவனைப் பெற்று விடுவோமென்பது ஒருகாலும் நம்மால் இயலாது. அவனுக்கு சேஷப்பட்டிருக்கிற நாம் ஸர்வ சேஷியான அவனது திருவருளை

உபாயாதுஷ்டாநங்களாலே வலியக்கொணர்வோ மென்பது நம் ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாது; ஆதலால் ஆழ்வார்கள் வேறொரு உபேயத்தை அறியாதவாறுபோல வேறொரு உபாயத்தையும் அறியாதேயிருப்பார்கள்; ஈ. “ஆறெனக்கு நிற்பாதமே சரணு கத் தந்தொழிந்தாய்” என்பார்கள். இக்கொள்கைக்கு மாறாகக் “கரும ஞானங்களினால் நிர்மலமான மகஸ்ஸையுடையவனால் செய் யப்படுவதும் தைலதாரைபோல இடைவிடாத த்யாநபரம்பரா ரூபமுமான பக்தியே உபாயம்” என்று வைதிகர்களும் சொல்லு கிறார்களே! இஃது என்ன அறியாமையோ! என்னும் முகத்தால் எம்பெருமானுடைய உபாயத்வத்தை வற்புறுத்துகின்றார்.

நாம் செய்யும் நற்காரியங்கள் எம்பெருமானைப் பெறுதற்கு உபாயமல்ல என்று சொல்லிவிட்டால், நாம் ஒன்றையும் செய்யா மலே இருந்துவிடலாமன்றோ என்றும், சாஸ்த்ரங்கள் நற்கருமங் களை ஸாதநமாகச் சொல்லியிருக்கின்றனவே என்றும் சிலர் கேட்ப துண்டு. அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறோம்;—கடலிலே வலைவீசி மீன் முதலியன பிடித்து ஜீவிப்பானொரு செம்படவன் ஒருநாள் விலையுயர்ந்த ரத்னமொன்று மீன்களிடையே கடலிலே கிடைக்கப் பெற்றான்; அதனுடைய மதிப்பை அவன் அறியமாட்டாதவனாகையாலே ஈ. “மாமதியம் தினைக்கும் கொடிமானிகை சூழ்தெருவிற் செழுமுத்து வெண்ணெற்கெனச் சென்று முன்னில் வளைக்கை துளைப்பாவையர்மாறு” மாபோலே அந்த ரத்னத்தைக் கொண்டு போய் ஒரு வ்யாபாரியிடத்திலே ஸ்வல்ப விலைகூறி விற்ப்பான்; அந்த வ்யாபாரி ரத்னத்தின் மதிப்பை நன்குணர்ந்தவனாகையாலும் வர்த்தகமே தொழிலாக ஜீவிப்பவனாகையாலும் அந்த ரத்னத்தைக் கொண்டுபோய் ஒரு மஹாராஜனிடத்திலே அதற்குண்டான விலை கூறி ஆயிரம் வராஹனுக்கு விற்பான்; பிறகு அந்த மஹாராஜன் அந்த ரத்னத்தைத்தான் விற்பனைசெய்ய நினையாதே அதனைப் பெரியதொரு ஹாரத்திலே இணைத்து ஸ்வயம் போக்யமாகப் பூண்டுகொண்டான். ஆக இந்நடவடிக்கையில் ஒரு ரத்னத் துக்கே மூன்று தன்மைகள் உண்டாயின; (1) ஸ்வல்ப விலைக்கு மாறுதல்; (2) உள்ள விலைக்கு மாறுதல்; (3) விலைக்கு ஆட்படா

மல் ஸ்வயம் போக்யமாகக் கொள்ளப்படுதல்—என மூன்றுவகைகள் ஒரு வஸ்துவுக்கே அமைந்தாற்போல, “அவியாத ஞானமும் வேள்வியும் நல்லறமும்” என்று இப்பாட்டிற் சொன்ன பக்தி முதலியவற்றுக்கும் இங்ஙனே மூன்று தன்மைகள் கூடும்; ரத்னத்தின் மதிப்பை அறியமாட்டாத செம்படவன்போலே பக்தியின் சீர்மையை அறியமாட்டாத நீசர் அந்த பக்தியைக்கொண்டு ஐச்வரியம் கைவல்யம் முதலிய அற்பபலன்களைக் கொள்வர்; ரத்னத்தைக் குறைந்த விலைக்குக்கொடாதே தகுந்த விலைக்குக்கொடுத்த வ்யாபாரியைப்போன்ற அதிகாரிகள் பக்தியை மோக்ஷஸாதநமாக அபிமானித்து அற்பபலன்களைக் கொள்ளாமல் சிறந்ததான மோக்ஷபலனைக் கொள்வர்கள்; ரத்னத்தை ஒன்றுக்கும் ஸாதநமாக்காதே ஸ்வயம் போக்யமாகக் கொள்ளும் மஹாராஜனைப் போன்ற விலக்ஷணதிகாரிகள் பக்தியை ஒன்றுக்கும் ஸாதநமாகக் கோலாமல் ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாகக் கொண்டு வர்த்திப்பார்கள். மஹாராஜ பதவியை விரும்பாதே வ்யாபாரியின் நிலைமையை விரும்பி பக்தியை ஸாதநமாகக் கொள்ளுமவர்கள் அப்படியே கொள்க.

தோட்டம் சமைத்து மாம்பழம் பயிர் செய்வார்களில் அப் பழங்களை அரைகுறை விலைக்கும் அதிக விலைக்கும் விற்பாருமுண்டு; விற்காதே ஸ்வயம் போக்யமாகப் புஜிப்பாருமுண்டு. ஒரு மாம்பழந்தானே ஒருத்தனுக்கு உபாயமாயும் ஒருத்தனுக்கு உபேயமாயும் ஆகாநின்றது. விற்று உபாயமாகக் கொள்ளுமவன் அதமனாகவும் தரித்ரனாகவும், விற்காதே உபேயமாகக் கொள்ளுமவன் உத்தமனாகவும் உயர் செல்வனாகவும் பெயர் பெறுவான். அதுபோலே பக்திக்கு உபாயத்தன்மையும் உபேயத்தன்மையும் உண்டாயிருக்கச்செய்தே உபேயத்தன்மையைக் கொண்டு [அதாவது—அதனையே பலனாகக்கொண்டு] உத்தமாதிகாரிகளின் திரளில் புகாதே உபாயத்வாகாரத்தைக்கொண்டு கீழ்வகுப்பில் புகாநினைப்பாரை ஆர்கொல் விலக்குவார்?

“வனத்திடரை ஏரியாம் வண்ணமியற்று மிதுவல்லால், மாரியார் பெய்கிற்பார் மற்று” என்ற இரண்டாந் திருவந்தாதிட்பாசரமும் நோக்கத் தக்கது. மேட்டு நிலங்களை நாம் பள்ளமாக

வெட்டி வைப்பது மழை பொழிவதற்கு ஸாதந மன்றாகிலும், எப் போதேனும் மழை பெய்தால் அந்த நீரைத் தாங்கிக்கொள்வதற்கு உறுப்பாவது போல, நாம் செய்யும் நற்கிரிசைகள் பகவத் ப்ராப்திக்கு ஸாதனமல்லவாகிலும் எப்போதேனும் பகவானுடைய அருள் வெள்ளம் நம்மேல் பெருகப்படுக்கால் அதைத் தாங்கிக் கொள்ள நமது நற்கிரிசைகள் உறுப்பா யிருக்குமத்தனை.

இப்பாட்டின் முதலடியில் இந்திரியங்கள் ஐந்தையும், இரண்டா மடியில் பஞ்ச சூதங்களையும் சொல்லி யிருப்பதன் கருத் தாவது — இந்திரியங்களோடு கூடினதாய்ப் பஞ்ச சூதங்களால் இயன்றதான சரீரத்தைச் சொன்னபடி. சரீரத்தை மோக்ஷ ஸாதநமாக ஆரும் சொல்லவில்லையே யெனில் ; அவியாத ஞானம் என்பதனால் சொல்லப்பட்ட பக்திருபாபந் ஜ்ஞானமானது கரண களேபர ஸாத்யமாகையாலே கரணகளேபரங்களுக்கும் பரம்பரயா மோக்ஷ ஸாதநத்வம் சொல்லக்கூடு மென்றுணர்க.

அக்ரிஹோத்ரம் முதலிய வேள்விகளும் ஷீவேகம் தயை ஸத்யம் முதலிய நற்குணங்களாகிற நல்லறமும் ஸாக்ஷாத் மோக்ஷ ஸாதனமாகக் கொள்ளப்படுகின்றனவோ வென்னில் ; அவையும் பக்தி உண்டாகி வளர்வதற்குக் காரணங்களாக சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுகையாலே அவற்றுக்கும் பரம்பரயா மோக்ஷ ஸாதநத் வமே சொல்லக்கூடும்.

ஆகவே, இப்பாட்டில் அவியாத ஞான மென்று சொல்லப் பட்ட பக்தி பொன்றே மோக்ஷோபாயமாக வழங்கக் கூடியது. எம்பெருமானுக்கே நிரபேக்ஷ உபாயத்வம் கொள்ளுகிற ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தாலே அந்த பக்தி உபாயத்வமும் கழிக்கப்படுகின்றது. என்பரே ! என்ற ஏகாரம் இதனைக் காட்டும்.

இனி, என்பரே என்றவிடத்து ஏகாரத்தை அசையாகக் கொண்டு 'பகவத் ப்ராப்திக்கு பக்தியை உபாய மென்பர்' என்று சொல்லிவிடுவதாக உரைப்பாரு முண்டு. இயல்வு—உபாயம். (கஉ)

இயல்வாக வீன்துழா யானடிக்கே செல்ல *

முயல்வா ரியலமரர் முன்னம் *—இயல்வாக

நீதியா லோதிநியமங்க ளாற்பரவ *

ஆதியாய் நின்ற ரவர்.

(கங்)

நன்	அழகிய திருத்	இயல்வு ஆக	பொருத்தமாக
அழாயான்	தழாய் மாலையை		
அழக்கே	அணிந்துள்ள எம்	நீதியால் ஒதி	{ முறைமை தவறாமல் வேதத்தை அத்ய யனம் செய்து
செல்ல	பெருமானது		
இயல்வு ஆக	திருவடிகளில்		
	கிட்டெற்குத்		
	தகுதியாக		
முன்னம்	அநாதிகாலமாக		
முயல்வார்	முயற்சிசெய்பவர்கள்	நியமங்களால்	{ (அந்தவேதத்தின் பொருளை உணர்ந்து அதிற் சொன்ன) நியமங் களோடே தன்னைத் துதி செய்யுமாறு
	(யாரொன்றால்)	பரவ	
இயல் அமரர்	{ யோக்யதைபுள்ள நித்யஸூரிகளே யாவர்;	அவர்	அந்த எம்பெருமான்
(நம்போன்றவர்களும் அவனை இழக்க வேண்டாதபடி)		ஆதி ஆய்	{ முற்பட்டு லித்தராக நின்றார் { இருக்கின்றார்.

*** [இயல்வாக.] எம்பெருமான் திருவடிகளிலே நித்ய கைங்கரியம் செய்வதற்குத் தக்க யோக்யதை யுடையவர்கள் நித்ய ஸூரிகளேயன்றோ, ஸம்ஸாரிகளான நமக்கெல்லாம் அப்பெருமானைப் பணிந்து உப்தற்கு உரிய விரகு உண்டோ? என்று ஒரு சங்கை உதிக்கக்கூடுமே; அதற்கு உத்தரமாக அவதரித்த பாசரம் இது. நித்யஸூரிகள் தாம் எம்பெருமான் திருவடிகளிலே ஆழ்ந் திருப்பவர்; இருக்கட்டும்; ஸம்ஸாரிகளுக்கு பகவத் ஸமாச்ரயண யோக்யதையே கிடையாதென்று கொள்ள இடமில்லை. ஸம்ஸாரிகளும் வேதங்களை யோதி அவற்றின் பொருள்களைத் தெரிந்து கொண்டு படிப்படியாகத் திருந்தி எம்பெருமானை வந்து கிட்டும் படியாக அப்பெருமான்தானே மூல ஸூக்தமாக அமைந்திரா நின்றானென்கிறார். இப்படி யருளிச்செய்வதன் கருத்து யாதெனில்; எம்பெருமானை யடைவதாகிற காரியம் சேதநருடைய தலை யிலே கிடப்பதன்று; 1. “எதிர் சூழல்புக்கு எனைத்தோர் பிறப்பு ம் எனக்கே அருள்கள் செய்ய, விதி சூழ்ந்ததா லெனக்கே லெம்மான் திரிவிக்கிரமனையே” என்கிறபடியே நெடுநாளே பிடித்து ஸம்ஸாரியைப் பெறுவதற்கு அப்பெருமான்தானே பலவகையான

க்ருஷிகளைப் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறான் என்றவாறு: “ஆதியாய்
நின்றராவர்” என்றதன் கருத்து இதுவே. ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிக
னும் இதனையே திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீ ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்திலே
“நிதாநம் தஞ்ஞாவி ஸ்யபரிவிநிபாணநிபுண: = நிதாநம்
தத்ராபி ஸ்வய மகில நிர்மாண நிபுண:” என்றருளிச் செய்தா
ரென்றுணர்க. ... .. (கங்)

அவரவர் தாந்தா மறிந்தவா நேத்தி *
இவரிவ ரேம்பெருமா னென்று *--சுவர்மிசைச்
சார்த்தியும் வைத்தும் தொழுவர் * உலகளந்த
மூர்த்தி யுருவே முதல். (கசு)

அவர் அவர்	{ ராஜஸுரும் தாமஸருமாகிய சில அதிகாரிகள்	சுவர்மிசை சார்த்தியும்	{ சுவரிலே சித்திர ரூபமாக எழுதியும்
தாம் தாம் அறிந்தஆறு எத்தி	{ (தங்களுடைய ராஜஸ்தமோ குணங்களுக்குத் தக்கபடி) தாங்கள் எப்படி அறிந் திருக்கிறார்களோ அப்படி வாய்விட்டுப் புகழ்ந்து	வைத்தும் தொழுவர் (எவர் என்ன செய்தாலும்)	{ பிரதிமையாக ஆங்காங்கு ஸ்தாபித்தும் தொழுகின்றார்க
இவர் இவர் எம்பெருமான் என்று	{ தாங்களறிந்த சில தேவதாந் தாங்களையே கடவுளாகச் சொல்லிக் கொண்டு	உலகு அளந்த மூர்த்தி உருவே முதல்	{ (எல்லாத் தெய்வங்களும் தன் காலின்கீழே அடங்கும்படி) உலகங்களை யளந்த ஸ்வாமியி னுடைய திருமேனி யொன்றே முக்கியமானது.

* * *—[அவரவர்தாந்தாம்.] கீழ்ப்பாட்டில். “ஆதியாய்
நின்றராவர்” என்றதை விவரித்துப்பேசுகிறது இப்பாட்டு. உல
கத்திலுள்ள ஜனங்கள் ஒவ்வொரு தெய்வங்களைப் பரதேவதை
யாகக்கொண்டு தாம்தாம் கற்ற சொற்களைக்கொண்டு அத்தெய்வங்
களைத்துதித்து விக்ரஹாராதம் விசேஷமென்றறிந்து சுவர்

களிலே-சித்திரரூபமாக அத்தெய்வங்களை யெழுதியும் லோஹமய பிம்பங்களாக ஆலயங்களில் பிரதிஷ்டைசெய்தும் தொழா நின் றார்களாகிலும், அம்மன் பிடாரி முதற்கொண்டு சிவன் முடிவாக வுள்ள தெய்வங்களுக்கெல்லாம் ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியே பிர தான தேவதையாம் என்றாயிற்று. கீழ்ப்பட்ட தெய்வங்களெல் லாம் எம்பெருமானை ஆசிரயித்தே ஸத்தை பெறவேண்டும்படி அவனை முழுமுதற் கடவுள் என்கை.

அவரவர் என்ற சுட்டு-அவர்களின் குணக்குறைவைக்காட் டும். ஸத்வகுண பூர்த்தியில்லாத ஜனங்களெல்லாம் என்றபடி. தாந்தாமறிந்தவாறாவது—சாஸ்த்ரங்களையும் சிஷ்டாசாரங்களையும் கொண்டு அறியகில்லாமல் தங்களுடைய ராஜஸ தாமஸபுத்தி களுக்கு எட்டியவாறு.

இப்பாட்டில் ஸ்ரீமந் நாராயணனை ‘உலகளந்தமூர்த்தி’ என்ற திருநாமத்தால் குறிப்பிட்டது கருத்தோடுகூடியதாம்; புருஷோத் தமனான எம்பெருமானைவிட்டு கூடாத தெய்வங்களைப்பணிசுன்ற ஸம்ஸாரிகளோடு அத்தெய்வங்களை வாசியின்றியே எல்லாரும் தன்னுடைய திருவடியின் கீழ் துகையுண்ணுமாறு உலகங்களை வியாபித்தவனென்று சொல்லுமாற்றல் இவனை முழுமுதற் கடவு ளென்று முதலித்தாராய்த்து. மூர்த்தி—ஸ்வாமி. ... (கச)

முதலாவார் மூவரே அம்மூவ ருள்ளும் *

முதலாவான் மூரீநீர் வண்ணன் *—முதலாய

நல்லா நருளல்லால் நாமநீர் வையகத்துப் *

பல்லா ருளும் பழுது.

(கரு)

(உலகத்தில் பலபல தெய்வங்கள்
வழங்கப்பட்டாலும்)

மூவரே { (ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி
ஸம்ஹாரங்
களுக்கு உரியவ
ரான) பிரமன்
விஷ்ணு ருத்ரன்
என்கிற
மூவருமே

முதல் ஆவார் { முக்கியரான
தேவர்களாவர் ;

அம்மூவர் { அந்த த்ரிமூர்த்தி
உள்ளும் { களுக்குள்ளே

மூரி நீர் { கடல் வண்ணனாகிய
வண்ணன் { திருமாலே

முதல் ஆவான் { தலைவனா
யிருப்பவன் ;

முதல் ஆய	{ உலகுக்கெல்லாம் காரண பூதனும்	நாமநீர்	{ கடல்குழந்த இப்பூமியில்
நல்லான்	{ நற்குணங்களமைந் தவனுமான அப் பெருமானுடைய	பல்லார்	{ (அத்திருமால் தவிர மற்றும்) பலருடைய
அருள் அல்லால்	{ கிருபையானது நன்மையை விளைக்குமே யொழிய	அருளும்	தயையும்
		பழுது	பயனற்றதாம்.

* * *—[முதலாவார்.] கீழ்ப்பாட்டில் “உலகளந்தழர்த்தி யருவேமுதல்” என்றருளிச்செய்த ஆழ்வாரை நோக்கிச் சிலர் ‘கீழ்ப்பட்ட தெய்வங்களென்று உம்மால் கூறப்படுகின்ற தெய்வங் களும் தம்மைத் தொழுகின்றவர்களுக்குப் பலன்களையளிக்கக் காண்கிறோமே; அவர்களது அருளைப் பலரும் பெற்று வாழ்கின் றனரன்றோ’ என்கூற, அவர்களுக்கு விடைபளிக்கிறாரிப்பாட் டில். தெய்வம் தெய்வமென்று நாட்டிலே பலர் வழங்கப்படினும், படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்கிற மூன்று தொழில்களுக் கும் கர்த்தாக்களாக ஏற்பட்ட ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் என்ற மூவருமே முதன்மைபெற்ற தேவர்களாவார்; அந்தத் தரிமூர்த்திக ளுக்குள்ளே கடல் வண்ணனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனே தலைமை பெற்றிருப்பவன். ஸகல ஜகத்காரண பூதனாய் எல்லாநீடத்திலும் வாத்ஸல்யம் நிறைந்தவனான அந்தத் திருமாலின் திருவருள் நன்மையைத்தருமேயொழிய வேறு எந்த தெய்வத்தினருளும் சாச்வதமான நன்மையை நல்கமாட்டாது; அவ்வருளைப்பெற நினைப்பது வீணையாகும் என்றாயிற்று. கூடூத்ர தெய்வங்களின் அருள் கூடூத்ர பலன்களுக்கே காரணமாவதனாலும் பரமபுருஷ னுடைய பேருள் ஒப்புயர்வற்ற அழிவில்லாத பேரின்பத்தைப் பெறுவிக்கக் காரணமாவதனாலும் ‘முதலாய நல்லானருளே நன்று, பல்லாரருளும் பழுது’ என்னத்தட்டில்லையென்க.

“முதலாவார் மூவர்” என்றே பெரும்பான்மையாகப் பாடம் வழங்குவருமாயினும், அதில் தளைத்தெலாலும் பெரியோர்களின் பாடமன்றாகையாலும் ‘மூவரே’ என்ற பாடமே கொள்ளப்பட் டது. சிலர், ‘மூவர்’ என்றே பாடங்கொண்டு “அம்மூவருள்ளும்”

என்றவிடத்து “அம்முவரினுள்ளும்” என்று கொண்டால் வெண்டளைக்குச் சேர்ந்துவிடுகிறதென்பர்; ஆன்றோரருளிச் செயல்களில் நம்முடைய ஸ்வாதந்திரியத்தை உபயோகித்தல் உரியதன்றென்றுணர்க.

மூரீநீர் = மூரியென்று பெருமையும் வலிமையுமாம். நாமநீர் = ‘நாமம்’ என்ற வட சொல் பேர் என்று பொருள்படும்; பேர் என்றால் பெரியது என்றபடியாம்; ஆகவே இங்கு இச்சொல் லக்ஷித லக்ஷணையால் பெரிய நீர் என்று பொருள்படும். வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தில் புத்திசேனைக் குறிக்கவேண்டுமிடத்து, “திங்கள் சேர் பெயரினான்” என்றதுபோல. (திங்கள்—சந்திரன்; சந்திரனுக்குத் தமிழிலே மதியென்று பெயர்; மதியென்ற வடசொல் புத்தியென்று பொருள்படுமாதலால் புத்திசேனையுணர்த்திற்றாம்.) இனி வேறு வகையாகவும் பொருள் கூறுவர். ... (கரு)

பழுதே பலபகலும் போயினவென்று * அஞ்சி
அழுதேன் அரவணைமேற் கண்டே—தொழுதேன் *
கடலோதம் காலலைப்பக் கண்வளரும் * செங்கண்
அடலோத வண்ண ரடி.

(கக)

கடல் ஓதம்	கடலையானது	அடி	திருவடிகளை
கால்	{ தன்திருவடி வாரத்திலே	அரவு அணை	{ சேவசயனத்தின் மீது
அலைப்ப	{ (அடைதட்டி உறங்கச்செய்வது போல) வீச	கண்டு	{ கண்ணாக்கண்டு (இன்று) ஸேவிக்கப்பெற்ற அடியேன்
கண்வளரும்	{ யோகித்திரை செய்கின்ற	தொழுதேன்	
செம் கண்	{ செந்தாமரை போன்ற திருக் கண்களையுடைய வரும்	பல பகலும்	{ “கீழ்க்கழிந்த கால மெல்லாம்
அடல் ஓதம்	{ அநுபவிக்க இழிந்தவர்களை அநுபவிக்க வொட்டாமல் அடர்க்கின்ற ஸௌந்தரிய மாகிற அலைகளோடு கூடிய வடிவை யுடையவருமான பெருமானுடைய	பழுதே	{ (இவ்விதமாகக் கழியாமல்) வீணாகக் கழிந்தனவே!” என்று
வண்ணர்		போயின	
		என்று	
		அஞ்சி	{ மிகவும்
		அழுதேன்	{ சோகமுற்றுக் கிடக்கின்றேன்.

* * *—[பழுதேபலபகலும்.] கீழ்ப்பாட்டில் “முதலாய நல் லானருளல்லால்...பல்லாரருளும் பழுது” என்றருளிச்செய்த ஆழ்வார் அவ்வெம்பெருமானுடைய அருள் தம்மிடத்தில் நெடுங் காலம் பயன்படாதிருந்ததை நினைத்து, ‘அந்தோ! நெடுங்காலம் பாழாய்ப் போய்விட்டதே!’ என்று அதுதாபப்படுகிறாதினில்.

இப்பாட்டில், இறந்தகாலத்தைப்பற்றி வருத்தமும் நிகழ் காலத்தைப்பற்றி மகிழ்ச்சியும் எதிர்காலத்தைப்பற்றி அச்சமும் ஆக மூன்றுகாலங்களைப்பற்றின மூன்று விஷயங்கள் கூறப் பட்டுள்ளன. (எங்கனே யெனின்?) “கடலோதம் காலலைப்பக் கண்வளரும் செங்கண்டலோத வண்ணரடியை அரவணை மேல் கண்டு (இன்று) தொழுதேன்” என்றமையால் நிகழ்காலத்தில் பக வத்ஸேவை வாய்க்கப்பெற்ற ஆநந்தம் வெளியிடப்பட்டதாயிற்று; “பழுதே பலபகலும் போயினவென்று அழுதேன்” என்றமை யால், கீழ்க்கழிந்த அநாதிகாலமெல்லாம் இவ்விதமாக ஆநந்த மயமாய்க் கழியவில்லையே யென்கிற வருத்தம் காட்டப்பட்டது; “அஞ்சியழுதேன்” என்றமையால்— இனிமேல் வரப்போகிற காலமும் கீழ்க்கழிந்த காலம்போலே வீணாகக்கழிந்து விடுமோ வென்கிற அச்சம் காட்டப்பட்டது.

“கண்டு தொழுதேன்” என்னப்பெற்ற பின்பு எதிர்கால நிலைமைக்கு அஞ்ச வேண்டுவானேன்? என்னில்; தாம் இருப்பது இருந்தருமாளுலத்திலாகையாலே 1. “விண்ணுளார் பெரு மாற்கு அடிமை செய்வாரையும் செறுமைம்புலனிலை, மண்ணு ளென்னைப் பெற்றால் என் செய்யா?” என்கிறபடியே இந்த லீலா விபூதியின் ஸ்வபாவத்தை நினைத்து அஞ்சாதிருக்க முடியாதிதே. பரமபக்தனாயிருந்த பரஹ்லாதாழ்வானையுமன்றே ஒருகால் எதிரி யாக்கிற்று இம்மண்ணுலகம். 2. “ஆற்றங்கரை வாழ்மரம்போ லஞ்சகின்றேன்” என்றாரே திருமங்கையாழ்வாரும்.

கீழ் ஆறும்பாட்டில் “ஒன்று மறந்தறியேன் ஒதநீர்வண்ணனை நான்” என்றும் “அன்று கருவரங்கத்துட்கிடந்து கைதொழு தேன் கண்டேன்” என்றும் கர்ப்பவாஸகாலம் முத்தற்கொண்டே

1. திருவாய்மொழி 7—1—6.

2. பெரிய திருமொழி 11—8—1.

தாம் பகவத் விஷயப்ரவணராயிருப்பதாகச் சொல்லிக்கொண்ட இவ்வாழ்வார் இங்கே * பழுதே பலபகலும் போயினவென்று அழுவதாகச் சொல்லிக்கொள்வதேன் என்னில்; இப்பிறவிக்கு முன்னே * மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து போந்த காலங்களில் நாங்கள் பலவும் பழுதாயினவே யென்று வருந்துகிறபடி. இப்பிறவியிலும் ஆதியேபிடித்து இங்ஙனே பாசரம்பேசி அதுபவிக்கப் பார்த்தியிருந்தும் கீழே பலநாங்கள் பாழாயினவேயென்று வருந்துவதாகக் கொள்ளவுமாம்.

பேராழ்வார் “1. சென்றநாள் செல்லாத செங்கண்மா லெங்கண்மாலென்றநாள் எந்நாளும் நாளாகும்” என்கிறார்; (அதாவது) நிகழ்கால நிலைமை நன்றாயிருக்கப்பெற்ற ஆகந்த மிகுதியினால் இறந்தகால எதிர்கால நிலைமைகளிற் கவலையற்று எல்லாக்காலமும் எனக்கு நல்லகாலமே யென்றார்; அஃதொரு சொற்சமத்தகரா விசேஷமென்க.

அடலோத வண்ணர் = ஓதம் என்று கடலுக்கும் அலைக்கும் பெயர்; இவ்விடத்தில் அலை என்னும் பொருள் விவக்ஷிதம்; அதாவது திருமேனியிலே பரவுகின்றலாவண்ய தரங்கங்களைச் சொன்ன படி. அதுபவிக்க வருமவர்களை அடர்த்துத்தள்ளுகிற லாவண்ய தரங்கங்களோடு கூடிய திருமேனியையுடையவர் என்ற தாயிற்று. ... .. (கக)

அடியும் படிகடப்பத் தோள்திசைமேற் செல்ல *
முடியும் விசம்பளந்த தேன்பர் *—வடியுகிரால்
சாந்தா னிரணியன தாகம் * இருஞ்சிறைப்புள்
ஊர்ந்தா னுலகளந்த நான்று.

(கஎ)

இரணியனது { ஹிரண்யாஸூர
னுடைய

ஆகம் மார்வை

வடி உகிரால் { கூர்மையான
நகங்களாலே

சாந்தான் கிழித்தெறிந்தவனும்

இரு சிறை புள்ஊர்ந்தான் { பெரிய சிறகை
யுடைய கருடனை
ஏறிநடத்து
பவனுமாகிய
எம்பெருமான்

உலகு அளந்த நான்று { உலகளந்த
காலத்திலே

அடியும் திருவடி

படி கடப்ப	{ பூமியை அளந்துகொள்ள	அளந்தது	{ அளவு படுத்திக் கொண்டது
தோள்	திருத்தோள்கள்		
திசைமேல்	{ திக்குகளிலே செல்ல	என்பர்	{ என்று சொல்லுவர்கள்.
முடியும்	கிரீடம்		
விசம்பு	மேலுலகத்தை		

(ஐயோ! நான் நேரில் ஸேவிக்கப்
பெறவில்லையே. !!)

* * *—[அடியும்படிகடப்ப.] கீழ்ப்பாட்டில் “பழுதே பல பகலும் போயின” என்றருளிச் செய்ததையே விவரிக்கிறது இப் பாட்டு. இப்போது ஒரு மனிதனாகப் பிறந்திருக்கிற நான் திடீரென்று பிறந்துவிடவில்லை; ஜீவாத்மாவுக்குப் புதிதாக ஸ்ருஷ்டியென்பது இல்லையாகையால் “மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து” என்கிறபடியே அநாதிகாலமாகவே பலபல பிறவிகள்பெற்று ஸம்ஸாரியாய் வந்துகொண்டிருக்கிறேன்; எம்பெருமான் உலகளந்தருளின காலத்திலும் நான் ஏதோ ஒரு ஜந்துவாகப் பிறந்திருந்தவனே யொழிய அன்று நான் இல்லாமலிருக்கவில்லை; அப்போது நான் விவேகியாயிருந்து அந்த திவ்யசரிதைபிலே ஈடுபட்டிருந்தேனாகில் அப்போதே இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் விடுபட்டு முக்தனாய்ப் போயிருப்பேன்; அன்று நான் அறிவிலியாய்க்கிடந்து வாணனை வீணாகப் போக்கிவிட்டேன்; ஆகவே பழுதே பலபகலும் போயினவென்று கதறியழுவேண்டியதாயிற்று—என்பதே இப் பாட்டின் உட்கருத்தாகும். “முடியும் விசம்பளந்தது என்பர்” என்ற சப்தஸ்வாரஸ்யம் நோக்கத்தக்கது. என்பர் என்கையாலே—உலகளந்தவாற்றை நான் இன்று பிறர்சொல்லக் கேட்கவேண்டிய தாயிற்றையொழிய நேரிலிருந்து ஸேவிக்கப் பெறவில்லையே யென்கிற அனாதாபம் நன்கு விளங்குமிதே.

கீழ் இரண்டாம்பாட்டில் “என்று கடல் கடைந்தது எவ்வுலகம் நீரேற்றது” என்று புராதன சரிதங்களெல்லாம் ப்ரத்யக்ஷம் போலப் பேசப்பட்டிருந்தாலும், கிரமமாக அவை நடந்தகாலத்திலே அவற்றைத் தாம் ஸேவிக்கப்பெறவில்லையே என்கிற வருத்தம் ஸம்பாவிதமேயன்றோ.

அடியும்படி கடப்ப = 1. “கோலமாமென் சென்னிக்கு உன் கமலமன்ன குரைகழலே” என்றாற்போல் அடியவர்களுக்கு சிரோ பூஷணமாக அமையவேண்டிய திருவடிகளைக்கொண்டு கல்லும் காடுமான உலகங்களையளப்பதே! என்கிற வருத்தமும், [தோள் திசைமேல் செல்ல] பிராட்டியை அணைக்கவேண்டிய திருத்தோள் களைக்கொண்டு திசைகளின்மேல் வியாபரிப்பதே! என்கிற வருத்தமும், [முடியும் விசும்பளந்தது] எங்கள் கண்முன்னே விளங்கி 2. “முடிச்சோதியாய் உனது முகச்சோதிமலர்ந்ததுவோ?” என்று நாங்கள் பாசரம் பேசவேண்டும்படியான திருமுடியை அஹங்காரிகளும் பகவத்விஷயச்சுவடறியாதவர்களுமான தேவதைகளுள்ள விடங்களிலே நிமிர்ப்பதே! என்கிற வருத்தமும் உள்ளுறையும்.

பின்னடிகளின் கருத்தையும் ஆழ்ந்து நோக்கினால், இரணியனைப்பிளந்து பரஹ்மாதனுக்கு அருள்செய்தகாலத்திலும், ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானைக் காத்தருளப் பெரியதிருவடியின்மீதேறி அரைகுலையத் தலைகுலைய விரைந்தோடி வந்தகாலத்திலும் கேரில் ஸேவித்து வாழா தொழிந்தேனே! என அநுதாபப்படுவதும் தோன்றும்.

...

...

....

(கஎ)

நான்ற முலைத்தலை நஞ்சுண்டு * உறிவேண்ணெய்

தோன்றவுண் டான்வென்றி சூழ்களிற்றை — ஊன்றிப் *

பொருதுடைவு கண்டானும் புள்வாய் கீண்டானும் *

மருதிடைபோய் மண்ணளந்த மால்.

(கஅ)

(பேய்ச்சியான பூதனையினுடைய)

நான்ற முலைத் தலை { சரிந்து
தொங்குகின்ற
முலையிலுள்ள

நஞ்சு விஷத்தை

உண்டு { (அவள் பிணமாய்
விழும்படி)
அமுதுசெய்து

உறி உறிகளிலே வைத்த

வெண்ணெய் { வெண்ணெயை(க்
களவு செய்து)

தோன்ற { இச்செயல் எங்கும்
ப்ரவித்தமாம்படி

உண்டான் { அமுது
செய்தவளுகி

வென்றி ஜயத்தையுடைய

சூழ் { எதிர்ப்பவர்களைத்
தப்பாமல்
தன் கையில்
அகப்படுத்திக்
கொள்ளவல்ல

களிற்றை	{ (கம்ஸனுடைய) யானையை	மருது இடை	{ இரட்டை மருத மாங்களின் நடுவே தவழ்ந்து சென்றவனாய்
ஊன்றி பொருது	{ எதிரின்று புத்தம் செய்து		
உடைவு கண்டானும்	{ அழித்தொழித்த வனும்	மண் அளந்த	{ உலகங்களை அளந்து கொண்டவனான
புள் வாய் கண்டானும்	{ பகாசுரனுடைய வாயைக் கிழித்துப் போகட்டவனும் (யாவனெனில்?)	மால்	{ எம்பெருமானே யாவன்.

* * *—[நான்றமுலைத்தலை.] இப்பாசுரமும் கீழ்ப்பாசுரம் போலே இழந்தநானைச் சொல்லி அநுதாபப்படுவதாம். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாய்த் திருவவதரித்துப் பேய்ச்சியை முலையுண்கிற வியாஜத்தாலே முடித்தும், நவரீதம் முதலியவற்றைக்களவாடி அமுது செய்தும் குவலயாபீடமென்கிற கம்ஸனது மதயானையை முடித்தும் பகாசுரனை வாய்பிளந்தும் இரட்டை மருதமாங்களை முறித்துத்தள்ளியும் இப்படி பலவகையான சிறுச்சேவகங்களைச் செய்தருளின காலத்திலும் ஸேவிக்கப்பெறுதே இழந்தேனே! என்கிறார்போலும். இழந்ததற்கு அநுதாபப்படுவதாகப் பாசுரத்தில் வாய்ச்சொல் இல்லையாயினும் கீழ்ப்பாசுரங்களின் ஸந்தர்ப்பத்தை நோக்குங்கால் இழந்தநானைக்கு அநுதாபம்தோன்றவே இப்பாசுர மருளிச்செய்வதாகக் கொள்ளலாம். “இடக்கை வலக்கை அறியாதாரும் வாழும்படி இடைக்குலத்திலே வந்து பிறந்தவிடத்திலும் இழந்தேனிறே என்று சோக்கிக் கிறார்” என்றார் முன்னோர்களும். இனி, கிருஷ்ணாவதார சரித்திரங்கள் சிலவற்றைச்சொல்லி ஆநந்தமாகப் போதுபோக்குகிறார் எனினும் குற்றமில்லை.

களிற்றையுன்றிப்பொருது வரலாறு :— வில்விழாவென்கிற வியாஜம் வைத்துக் கம்ஸனால் வரவழைக்கப்பட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ண பலராமர்கள் கம்ஸனரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுமுகையில், அவனது அரண்மனைவாயில் வழியில் தம்மைக் கொல்லும்படி அவனால் ஏவி நிறுத்தப்பட்ட குவலயாபீடமென்னும் மதயானை பாகனால் தூண்டப்பட்டுச் சீறிவர, அந்த யாதவவீரர் அதனை யெதிர்த்து அதன் தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை எடுப்பது

போல எளிதிற்பறித்து அவற்றையே ஆபுதமாகக்கொண்டு அடித்து அந்த யானையை உயிர்தொலைத்துவிட்டு உள்ளேபோயின ரென்பதாம்.

புள்வாய்கீண்ட வரலாறு:—கண்ணபிரானைக் கொல்லுமாறு கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட ஓரஸூரன் கொக்கின் உருவங்கொண்டு சென்று யமுனைக்கரையில் கண்ணபிரானை விழுங்கிவிட, அவனது நெஞ்சில் கண்ணன் நெருப்புப்போல எரிக்கவே அவன் பொறுக்க மாட்டாமல் கண்ணனை வெளியே உமிழ்ந்து மூக்கால் குத்த நினைக்கையில் கண்ணன் அவன் வாயலகுகளைத் தனது இருகைகளினாலும் பற்றிக் கிழித்திட்டனென்பதாம்.

மருதிடைபோன வரலாறு:—கண்ணன் குழந்தையாயிருக்குங் காலத்தில் துன்பப்படுத்துகின்ற பல விளைபாடல்களைச்செய்யக் கண்டு கோபித்த யசோதை கிருஷ்ணனைத் திருவயிற்றில் கயிற்றினால் கட்டி ஒருரலிலே பிணித்துவிட கண்ணன் அவ்வுரலை யிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருதமரத்தின் நடுவே சென்றபொழுது அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப் பட்டபடியினாலே அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தவளவில் முன் நாரதர் சாபத்தால் அம்மரங்களாய்க்கிடந்த நளகூபரன் மணிக்ரீவன் என்னும் குபேர புத்திரர் இருவரும் சாபம்தீர்ந்து சென்றனர். இந்தக் குபேரபுத்திரர்கள் முன்பு ஒருகாலத்தில் பல அப்ஸரஸ் ஸ்த்ரீகளுடனே ஆடையில்லாமல் ஜலக்ரீடை செய்துகொண்டிருக்கையில் நாரதமுனிவர் அங்கு எழுந்தருள மங்கையர் அனைவரும் நாணங்கொண்டு ஆடையெடுத்து உடுத்து நீங்க, இந்த குபேரபுத்திரர்கள் மாத்திரம் மதுபான மயக்கத்தினால் வஸ்திரமில்லாமலேயிருக்க, நாரதர் கண்டு கோபங்கொண்டு 'மரங்கள்போலிருக்கிற நீங்கள் மரங்களாவீர்' என்று சபிக்க, உடனே அவர்கள் வணங்கி வேண்டிக்கொண்டதற்கு இரங்கி 'நெடுங்காலஞ் சென்றபின்பு திருமால் உங்களுக்கு நெருங்குங் காலத்தில் இவ்வுடிவமொழிந்து முன்னையவுடிவம் பெற்று மீள்வீர்' என்று சாபவிடை கூறிப் போயினர். இப்படி சாபத்தினால் மரங்களான இவற்றில் கம்ஸனாலேவப்பட்ட இரண்டு அஸூரர்களும் ஆவேசித்துக்கிடந்தனரென்று சில புராணங்கள் கூறும்;

1. “ஒருங்கொத்த வினைமருக முன்னிய வந்தவரை” என்றும்
2. “பொய்ம்மாயமருநானவசுரரை” என்றும் பெரியாழ்வாரு மருளிச்செய்தார்.

“மருதிடைபோய் மண்ணளந்த” = உலகளப்பதற்கு முன்னே மருதிடைபோனான் என்று பொருளன்று; மருதிடைபோனது ஒருகாலத்திலும் மண்ணளந்தது ஒருகாலத்திலுமாகிலும் ஆழ்வாருடைய ஜ்ஞானவைசத்யத்தாலே அதுஸந்தான தோரணியில் முன்னது பின்னதென்கிற வாயியின்றியே எல்லாம் ஒன்றுசேர விளங்குகிறபடி.

“புள்ளின் வாய் கிண்டானும்” என்ற பாடமே பெரும்பாலும் வழங்கிவருகின்றது; இப்பாடத்தில் வெண்டளை பிறழ்வதால் “புள்வாய் கிண்டானும்” என்ற மேலையார்பாடத்தைப் பேணுதல் தகும். ... .. (கஅ)

மாலுங் கருங்கடலே! என்னோற்றாய்? * வையகமுண்டாலி னிலைத்துயின்ற வாழியான் *—கோலக் கருமேனிச் செங்கண்மால் கண்படையுள் * என்றும் திருமேனி நீதீண்டப் பேற்று. (கக)

வையகம்	{ இவ்வுலகத்தை யெல்லாம்	மால்	எம்பெருமான்
		கண்படையுள்	உறங்குகையில்
		என்றும்	எப்போதும்
உண்டு	{ (பிரளயம் கொள்ளாதபடி) திருவயிற்றி ஹள்ளே வைத்து	திருமேனி	{ அவனுடைய திருமேனியை
ஆலின் இலை	ஆலந்தளிரிலே	தீண்ட பெற்று	ஸ்பர்சிக்கப்பெற்று
கயின்ற	{ சயனித்துக் கொண்டவனும்	மாலும்	{ (அந்த ஸ்பர்ச ஸுகத்தினால்) மயங்கிக் கிடக்கிற
ஆழியான்	{ திருவாழியை புடையவனும்	கரு கடலே	கரிய ஸமுத்ரமே!
கோலம் கரு மேனி	{ அழகிய கறுத்த திருமேனியை புடையவனும்	நீ என் னோற்றாய்	{ (இந்தப் பாக்கியம் உனக்குக் கிடைக்குமாறு) நீ என்ன கோன்பு கோற்றையோ?
செம் கண்	{ செந்தாமரைக் கண்ணனுமான		

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-5-5.
2. பெரியாழ்வார் திருமொழி 3-1-3

* * *—[மாலுங்கருங்கடலே.] * பழுதே பலபகலும் போயின வென்று அழுத ஆழ்வார், ‘நம்மைப்போலே எல்லாரும் ஏமாந்தவர்கள்தானே, அன்றி யாராவது எம்பெருமானே ஒரு நொடிப்பொழுதும் விடாது அதுபவிக்கப்பெற்றவர்களுண்டோ’ என்று ஆராய்ந்துபார்த்தார்; 1. “மாகடல் நீருள்ளான்” என்கிறபடியே ஸமுத்ரத்தில் ஸர்வகாலமும் எம்பெருமான் திருக்கண் வளர்ந்தருளும் செய்தி நினைவுக்கு வந்தது; ஹா! ஹா!! ஸமுத்ர ராஜனுடைய பாக்கியமே பாக்கியம்; ஒரு நொடிப்பொழுதும் விடாமல் எம்பெருமானது திருமேனியைத் தீண்டப்பெற்றிருக்கிறுனன்றோவென்றதுஸந்தித்து அக்கடல்தன்னையே நோக்கி ‘இப்படி உனக்குப் பகவததுபவம் நித்யமாய்ச் செல்லும்படி நீ என்ன நோன்பு நோற்றாய் கொல்?’ என வினவுகின்றார். நீ நோற்ற நோன்பைச் சொல்லுவாயாகில் நானும் அந்த நோன்பை நோற்று இப்பேறுபெறுவேன்காண்-என்பது உள்ளுறை.

அஃறிணைப் பொருளான கடலை நோக்கிக் கேள்விகேட்பதாகப்பேசின இப்பாசுரத்தின் கருத்தாவது-எம்பெருமான் இடைவிடாது திருப்பாற்கடலில் சயனித்துக்கொண்டு * உறங்குவான் போல் யோசுசெய்யும் பெருமானாயிருக்கின்ற நென்பதைக் காட்டுவதேயாமென்க.

கருங்கடலே != திருப்பாற்கடல் வெண்ணிறமுள்ள தாயினும் கார்முகில் வண்ணனான எம்பெருமானுடைய நிழலிட்டாலே கருங்கடலாயிற்று. பட்டர் ஸ்ரீ ரங்கராஜ ஸ்தவத்திலே ஸ்ரீரங்க விமானத்தைப்பற்றிப் பேசும்போது “சுவி மணிவதிலாவாசு ஸு ஹ, சுஹஸ்யாவொஃ ஶாகதஸுகுஶாரொஃ ராமஹதஃ உபயதிவெஃ ஸகவஜயிவாந ஸ்ரீஜீஹிதஜெத்ரம் வஹகயதி விராநம் வாவநம் வொஹநம்” = அபி பணிபதிபாவாத் சுப்ரம், அந்தச் சயானோஃ மரகதஸுகுமாரைஃ ரங்கபர்த்தர் மயூகைஃ—ஸகல ஜலதிபாநச்யாமஜீமூதஜைத்ரம் புளகயதி விமானம் பாவநம் லோசநே நஃ” என்றருளிச் செய்தச்ச்லோகம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும். இதன் கருத்தாவது — திருவனந்தாழ்வானே ஸ்ரீரங்கவிமானமாக எழுந்தருளியிருக்கையாலே இவ்விமானம்

வெண்ணிறமுள்ளதாயினும், உள்ளே சயனித்திருக்கின்ற ஸ்ரீரங்க நாதனுடைய மைவண்ணத்திருமேனி நிறத்தின் நிழலீட்டாலே கடலைப்பருகிக் கிளர்ந்த காளமேகத்தைவென்று விளங்குகின்றது .....என்பதாம்.

“கருங்கடலே!” என்றவினியில்—பகவத் விரஹ வ்யஸநத் தாலே நான்மாத்திரம் உடம்பு வெளுத்திருக்க, நீ நியஸந்தோஷச் செருக்குத்தோன்ற மாமைபெற்று விளங்குகிறாயே! என்பதாகக் கருத்துத்தொனிக்கும்.

1. “உவர்க்குங் கருங்கடல் நீருள்ளான்” என்று உப்புக் கடலிலும் எம்பெருமான் உளனாகக்கூறுகையாலே இங்கு ‘மாலுங் கருங்கடலே!’ என்று உப்புக்கடலையே விளித்ததாகக்கொள்ளுத லும் கூடும்.

கண்படை—கண்வளர்ந்தருளுகிற நிலை; யோகத்துயில்நிலை யெனக்கொள்க. ... .. (கக)

பெற்றூர்தனை கழலப் பேர்ந்தோர் குறளுருவாய்ச் *

செற்றூர் படிகடந்த செங்கண்மால் *—நற்று

மரைமலர்ச் சேவடியை வானவர்கை கூப்பி *

நிரை மலர்கோண் டேத்துவரால் நின்னு.

(உ௦)

பெற்றூர்	{ மாதா பிதாக்களான வஸுதேவ தேவகிகளுடைய	செற்றூர் படி	{ ஆச்ரித விரோதி யான மாவலி தன்னதென்று நினைத்திருந்த பூமியை
தனை கழல	{ கால் விலங்கு அற்றுப்போம் படியாக	கடந்த	{ அளந்து தன்னுடைய தாக்கிக்கொண்ட
பேர்ந்து	{ திருப்பாற்கடலில் நின்றும்) பெயர்ந்து (க்ருஷ் ணனாக வந்து பிறந்தவனும்,)	செம் கண் மால்	{ புண்டரீகாக்ஷ னுடைய
சூர் குறள் உரு ஆய்	{ விலக்ஷண வாமந வேஷத்தை புடையாய்	நல் தாமரை மலர் சே அடியை	{ அழகிய தாமரை போற் சிவந்த திருவடிகளை
		வானவர்	இந்திராதி தேவர்கள்
		கைகூப்பி	{ அஞ்ஜலி செய்துகொண்டு

நிரை மலர் கொண்டு நின்று	{ தொடைவாய்த் திருந்துள்ள பூக்களை ஸமர்ப் பித்துக்கொண்டு பணிந்து	ஆல்	{ ஐயோ! (அப்போது அவர்களைப் போலே தாமும் அதிக்கப்பெற வில்லையே யென் கிற அக்கத்தைக் காட்டுகிறது.)
ஏத்துவர்	அதிப்பர்கள்;		

* * * [—பெற்றூர்தனைகழல்.] கிருஷ்ணாவதார காலத்திலும் த்ரிவிக்ரமாவதார காலத்திலும் எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளை ஏத்தியிறைஞ்சப்பெற்ற பாக்கியசாலிகள் பலரிருந் தனரன்றோ; அப்பாக்கியம் அடியேனுக்கு வாய்க்கவில்லையே! என்று நோவுபடுகிறார்.

பெற்றூர்தனைகழல்பேர்ந்து = ஸ்ரீகிருஷ்ணனாய்ப் பிறந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. பெற்றூர் என்று கண்ணபிரானுடைய மாதாபிதாக்களான வஸுதேவ தேவகிகளைச் சொல்லுகிறது; அவர்களுடைய தனை—விலங்கு; அது நேர்த்தவிதமும் கழன்ற விதமும் யாதெனில்;—மதுரநகரத்தில் யதுவம்சத்தில் உக்ரஸேநன் என்றொரு தார்பிகன் அரசனாயிருந்தான்; அவனது மகன் கம்ஸனென்பான். இக்கஞ்சன் துஷ்டர்களில் தலைவனாயிருந்து கொண்டு பெரியோர்கட்குத் தீமையும் புல்லியர்கட்கு நன்மையும் செய்து கொண்டு தன்பலத்தினால் தனது தந்தையாகிய உக்ரஸேநனைச் சிங்காதனத்தினின்று தள்ளிவிட்டுத் தானே அரசாண்டிருக்காலத்து, கம்ஸன் தனது உடன்பிறந்தவளாகிய தேவகியை யுக்தவயதில் வஸுதேவர்க்கு விவாஹம் செய்வித்து அவ்விவாஹம் முடிந்தபின் அவளை வஸுதேவர் மாளிகையிற் கொண்டு விடுகைக்காகத் தேரோற்றிக்கொண்டு தான் தேவகியிடத்தில் மிக்க அன்பு ஆதரத்துடன் ஸாரதியாயிருந்து தேரை நடத்திக்கொண்டு வரும் போது, ஆகாயத்தில், ‘அறிவுகேடனே! நீ யாரிடத்தில் அன்பு பூண்டிருக்கின்றனையோ அந்தத் தேவகியின் எட்டாவது கர்ப்பம் உன்னைக் கொல்லப்போகிறது’ என்றொரு அசரீரிவாக்குப் பிறக்க, அதனைக் கேட்ட கம்ஸன் மிகவும் திடுக்கிட்டு ‘இனி நாம் தப்ப வழியாது?’ என்று யோசித்து, ‘இவள் பிழைத்திருந்தாலன்றோ இவளது எட்டாவது பிள்ளை நம்மைக் கொல்லப்போகிறது; இப்போதே இவளைக்கொன்றுவிடுவோம்’ என்றுரிச்சயித்துக் கத்தியை

உருவிக் கொண்டு தேவகியைக் கொலை செய்யப்புக, வஸுதேவர் அவனுக்குப்பல தருமங்களையும் காலகதியையும் பாக்க உபதேசிக்கவும் அவன் அதை மதிபாமல் ஒரே பிடிவாதமாய் நிற்க, பின் வஸுதேவர் 'அப்பா' உனக்கு இவள்கையால் சாவு இல்லை; இவளுடைய பிள்ளை கையினால்லவோ சாவு நேரிடப்போகிறது; இவளுக்குப் பிள்ளை பிறந்தவுடன் அப்பிள்ளைகளை உன்னிடம் கொடுத்துவிடுகிறேன், நீ அவற்றைக் கொன்றுவிடு' என்று சொல்ல; கம்ஸன் அதை யுத்தமென்று கொண்டு இத்தம்பதிகளை விலங்கிட்டுச் சிறையிலடைத்திட்டான். சிலநாள் கழிந்தபின்பு தேவகி கர்ப்பந்தரித்துப் பிள்ளை பெற்றாள்; வஸுதேவர் அப் பொழுதே அப்பிள்ளையைக் கம்ஸனிடம் கொண்டுபோய்க்கொடுத்து விட, அவன் அதைக்காலைப்பிடித்துக் கல்மேலறைந்து கொன்று விட்டான்; "மக்களறுவரைக் கல்லிடைமோத" என்றபடி இவ்வாறு ஆறுபிள்ளைகளைக் கொன்றான். எம்பெருமானால் நியமிக்கப்பட்ட யோகரித்திரை யென்னும் மாயை, நந்தகோபருடைய கோகுலத்திலிருந்த வஸுதேவ பத்தினியான ரோஹிணியின் வயிற்றிலிருந்த வாயுருபமான ஆறுமாதத்துக் கர்ப்பத்தைக் கலைத்து விட்டு வஸுதேவருடைய மற்றொரு பத்தினியான தேவகியின் வயிற்றிலிருந்த ஆதி சேஷாம்சமான கர்ப்பத்தைக் கொண்டுபோய் அந்த ரோஹிணியின் வயிற்றில் சேர்த்திட, இங்ஙனம் வஸுதேவ பத்தினிகளுள் தேவகியின் கர்ப்பத்தில் (ஏழாவது கருவாக) ஆறு மாஸமும், ரோஹிணியின் கர்ப்பத்தில் மற்றொரு ஆறுமாஸமுமிருந்து பலராமன் பிறந்தான். பிறகு திருமால் தேவகியிடம் எட்டாவது கர்ப்பத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணராயவதரிக்க அப்போதே வஸுதேவ தேவகிகளின் கால்விலங்கு இற்று முறிந்து விழுந்தது. "தந்தைகாலில் பெருவிலங்கு தாளவீழ நள்ளிருட்கண் வந்த வெந்தை பெருமானார்" என்றும் "தந்தைகாலில் விலங்கற வந்து தோன்றிய தோன்றல்" என்றும் திருமங்கையாழ்வாரு மருளிச் செய்தார்.

"பெற்றார் தனைகழலப் பேர்ந்தோர்குறளுருவாய்" என்றிருப்பதுகொண்டு கிருஷ்ணனாய்ப் பிறந்தபின் வாமநாய்ப் பிறந்தவனென்று கருதவேண்டா; ஒருகாலத்தில் கிருஷ்ணனாய்ப் பிறந்தவ

னும் மற்றொருகாலத்தில் வாமநாயுப் பிறந்தவனுமான ஸர்வேச்
வரன் என்றபடி. அன்றி, “பெற்றார் தனாகமூலப் பேர்ந்து” என்
பதும் வாமநாவதாரச் செயலையே கூறுவதெனவும் கொள்வர்;
அப்போது, பெற்றார் என்றது—தன்னை ஆச்சரியிக்கப் பெற்றவர்க
ளென்றபடி; அவர்களுடைய தனையாவது—கருமபந்தம்; அது
நீங்கும் படியாகப் பரமபதத்தில் நின்று வந்து ஓர் குறளுருவான
படியைச் சொல்லிற்றாகக் கொள்க.

செற்றார்படி = செற்றாரென்று சத்ருக்களுக்குப் பெயர்;
படி யென்று பூமிக்குப் பெயர்; ஆச்ரிதவிரோதிகளான மஹாபலி
போல்வார் தங்களுடையதென்று அபிமானித்திருந்த பூமியை என்ற
தாயிற்று.

சுற்றடியில் “ஏத்துவராம் நின்று” “ஏத்துவரால் நின்று”
என்பன பாடபேதங்கள். தங்கள் காரியத்தையே பார்ப்பவரான
தேவர்களும் எம்பெருமானது திருவடிகளை ஏத்தியிறைஞ்சப்
பெற்றார்களே! என்கிற ஆச்சரியமும் தொனிக்கும். ... (20)

நின்று நிலமங்கை நீரேற்று மூவடியால் *

சேன்று திசையளந்த சேங்கண்மாற்கு *—என்றும்

படையாழி புள்ளூர்தி பாம்பணையான் பாதம் *

அடையாழி நெஞ்சே! யறி.

(உக)

சென்று { (மஹாபலியின்
நின்று { யாகபூமியிற்)
போய் நின்று

அம் கை { (தனது) அழகிய
திருக்கையினால்

நீலம் நீரேற்று பூமிதானம்வாங்கி

மூ அடியால் மூன்றடிகளாலே

திசை அளந்த { எல்லாவிடங்களையும்
ஸ்வாதினப்
படுத்திக்கொண்ட

சேம் கண் { செந்தாமரைக்
மாற்கு { கண்ணான
என்றும் { எம்பெருமானுக்கு
எப்போதும்

ஆழி சக்கரமானது
படை ஆயுதமாயிருக்கும்!;

புன் கருடன்

ஊர்தி { வாஹனமா
யிருப்பன்;

ஆழி நெஞ்சே கம்பீரமான மனமே!

அறி { நான் சொல்வதை
ஆராய்ந்து
கொள்;

பாம்பு { சேஷசயனான
அணையான் { அப்பெருமா
பாதம் அடை { னுடைய திருவடி
களை அடைந்திடு.

* * *—[நின்றுநிலமங்கை.] தம்முடைய திருவுள்ளத்தை நோக்கி எம்பெருமானுடைய ஸௌசீல்யகுணத்தை உரைக்கின்றார். முன்னடிகளில் உலகளந்த வரலாற்றை எடுத்துரைத்ததன் கருத்து—இப்படிப்பட்ட அவனது மேன்மையைப் பார்த்து நெஞ்சே! நீ பின்வாங்கவேண்டா என்றவாறு. நம்முடைய விரோதிகளைத் தலைதுணிப்பதற்கு அப்பெருமான் கையுந்திருவாழியுமாயிருப்பவன்; நாம் இடர்பட்டால் நம்முடைய கூக்குரல் கேட்டவுடனே சடக்கென ஓடிவந்து நம்மைக் காப்பதற்குப் பாங்காகப் பெரிய திருவடியை வாஹனமாகவுடையவன் என்கிறார் என்றும் படையாழி புள்ளூர்தி என்பதனால். ... .. (உக)

அறியு முலகெல்லாம் யானேயு மல்லேன் *

பொறிகொள் சிறையுவண் ழார்ந்தாய் *—வேழிகமழும்

காம்பேய் மென்தோளி கடைவேண்ணே யுண்டாயை *

தாம்பேகொண் டார்த்த தழும்பு. (உஉ)

பொறி கொள் { பல நிறங்களை யுங்
சிறை { கொண்ட சிறகு
கையுடைய

உவணம் கருடாழ்வானை

ஊர்ந்தாய் { ஏறி நடத்தும்
பெருமானே!

காம்பு ஏய் { மூங்கிலையொத்த
மென்தோளி { மெல்லிய தோள்
கையுடைய
யசோதையினாலே

கடை கடையப்பட்டு

வெறி கமழும் பரிமளம்விசப்பெற்ற

வெண்ணெய் வெண்ணெயை

உண்டாயை { (களவிலே) அமுது
செய்த வுண்டை

தாம்பே { (கையில் கிடைத்த
கொண்டு { தொரு) தாம்பைக்
கொண்டு

ஆர்த்த { கட்டியதன
லுண்டான

தழும்பு { காய்ப்பை
(அறிபவன்)

யானேயும் { நானொருவனே
அல்லேன் { யன்று;

உலகு { உலகத்திலுள்ள.
எல்லாம் { ரெல்லாரும்
அறியும் { அறிவர்கள்.

* * *—[அறியுமுலகெல்லாம்.] எம்பெருமானுடைய ஸௌ லப்ப குணத்தையறிபாதார் ஆருமில்லை யென்கிறார். “ஆங்கொரு

நாள் ஆய்ப்பாடி, சீரர்கலையல்குல் சீரடிச்செந்துவர்வாய், வாரார் வனமுலையாள் மத்தாரப்பற்றிக்கொண்டு, ஏராரிடைநோவ எத்தனையோர்போதுமாய்ச், சீரார் தயிர்கடைந்து வெண்ணெய்திரண்டதனை, வேரார் நுதல்மடவாள் வேரோர்கலத்திட்டு, நாராருறியேற்றி நன்கமைய வைத்ததனைப், போரார்வேற்கண் மடவாள் போந்தனையும் பொய்யுறக்கம், ஓராதவன்போல் உறங்கியறிவுற்றுத், தாரார் தடந்தோள்களுள்ளவங் கைநீட்டி, ஆராத வெண்ணெய் விழுங்கி அருகிருந்த, மோரார்குடமுருட்டி முன்கிடந்ததானத்தே, ஓராதவன்போல் கிடந்தானைக்கண்டவனும், வாராத தான்வைத்தது காணுள் வயிறடித்திங்கு, ஆரார் புகுதுவார் ஐயரிவரல்லால், நீரமிது செய்தீரென்றோர் நெடுங்கயிற்றால், ஊரார்களெல்லாருங் காணவுரலோடே, தீராவெகுளியளாய்ச்சிக்கன ஆர்த்து அடிப்ப” (சிறிய திருமடல்) என்ற திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செயல் இங்கே பரமபோக்கியமாக அதுஸந்திக்கத்தக்கது.

வெண்ணெயுண்ட குற்றத்திற்காக யசோதைப்பிராட்டி உன்னைக்கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டிவைத்திருந்ததனால் உன்னுடம்பு தழும்பேறிக்கிடக்குஞ் செய்தியை நானொருவன் மாத் திரமேயோ அறிவேன், உலகமெல்லாமறியாதோ என்கிறார்.

ஸௌலப்பகுணம் பாராட்டத்தகுந்ததாயினும் பரத்வமுள்ள விடத்தில் அஃது இருந்தால்தான் பாராட்டத்தகும்; காஷ்டம், லோஷ்டம் முதலிய குழைச்சரக்குகள் ஸுலபமாயிருந்தாலும் அந்த ஸௌலப்பம் மெச்சத்தக்கதன்று, அங்குப் பரத்வமில்லாமையால். இப்படியே ஸௌலப்பத்தோடு கூடியிராத பரத்வமும் புகழத்தக்கதன்று; மேருமலையில் பரத்வமுள்ளதெனினும் அங்கே ஸௌலப்பமில்லாமையால் அப்பரத்வத்தைப் பாராட்டுவாரில்லை. ஆகையால், ஸௌலப்பத்தோடுகூடின பரத்வமும், பரத்வத்தோடுகூடின ஸௌலப்பமுமே போற்றத்தக்கனவாம்; இவை யிரண்டுங்கூடி எம்பெருமானிடத்திலுள்ளன என்று காட்ட வேண்டி, “பொழிகோள் சிறையுவணமுர்ந்தாய்!” என்கிறார். கருடனை வாஹனமாகக்கொண்டிருத்தல் பரத்வலக்ஷணமென்றுணர்க. வடமொழியில் கருடனுக்கு ‘ஸுபர்ண’ என்றுபெயர்; அதுவே தமிழில் உவணம் எனச் சிதைந்துகிடக்கின்றது.

வேறிகமழும் என்பது வெண்ணெய்க்கு விசேஷணமாகவு
மாம், காம்பேய்மென்தோளி [யசோதை] க்கு விசேஷணமாகவு
மாம். காம்பு என்ற பலபொருளொருசொல் இங்கு மூங்கிலெனப்
பொருள்படும்; பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் மூங்கிலைத்
தோளுக்கு உவமைகூறுவர். உண்டாயை—‘உண்டான்’ என்
பதன் முன்னிலையின்மேல் இருண்டனுருபு ஏறியிருக்கிறதென்க.
தழும்பு—வடமொழியில் கிணம் எனப்படும். ... (உஉ)

தழும்பிருந்த சார்ங்கநாண் தோய்ந்தவா மங்கை *
தழும்பிருந்த தாள்சகடம் சாடித் *—தழும்பிருந்த
பூங்கோதை யாள்வெருவப் போன்பெயரோன் மார்பிடந்த *
விங்கோத வண்ணர் விரல். (உஉ)

வீங்கு ஓதம் வண்ணர்	{ பொங்கி அலை யெறியுங்கடல் போன்ற வடிவை யுடைய எம்பெருமானது	தழும்பு இருந்த	{ காய்ப்பு இருக்கின்றது;
அம் கை	{ அழகிய திருக்கைகளில்	பூங் கோதையான்	{ அழகிய மயிர் முடியையுடைய பிராட்டி
சார்ங்கம்	{ சார்ங்க வில்லினுடைய	வெருவ	{ (என்ன நேரிடுமோ என்று) அஞ்சும்படியாக (மிக்க சிறந்ததுடனே)
நாண்	நாணி	பொன் பெயரோன்	{ இரணியா சுரனுடைய
தோய்ந்த	{ உராய்ந்ததனா லுண்டான	மார்பு இடந்த தழும்பு	{ மார்பைக் கிழித்தெறிந்த தனாலுண்டான காய்ப்பு
தழும்பு	காய்ப்பானது	விரல்	விரல்களிலே
இருந்த ஆம்	இருக்கின்றதுகாண்;	இருந்த	இருக்கின்றது.
தாள்	திருவடிகளிலே		
சகடம் சாடி	{ சகடத்தையுதைத்து (அதனா லுண்டான)		

* * *—[தழும்பிருந்த.] “தாம்பேகொண்டார்த்த தழும்பு—
அறியமுலகெல்லாம்” என்று கீழ்ப்பாட்டிலருளிச்செய்ததை

கேட்ட எம்பெருமான் ‘நான் வெண்ணெய் திருடினதாகவும் அதற்காகத் தாம்பினால் கட்டுண்டிருந்ததாகவும் அதனால் தழும்பு உண்டாயிருப்பதாகவும் அதனை உலகெல்லாம் அறிவதாகவும் நீர் சொல்லுவது முழுப்பொய்’ என்று சொல்ல; அதுகேட்ட ஆழ்வார் ‘பிரானே! ஒரு தழும்பாயிருந்தால் உன்னால் மறைக்கமுடியும்; உனது கையிலும் காலிலும் விரலிலுமாக உன்னுடம்பு முழுதும் ஆச்ரிதர்க்காகச் செய்த ஒவ்வொரு காரியத்தினால் தழும்பேறிக்கிடக்கிறதே!’ என்று ஸ்ரீ ராமாவதாரத்திலும் கிருஷ்ணாவதாரத்திலும் நரலிம்ஹாவதாரத்திலுமாக நேர்ந்த தழும்புகளையெடுத்துரைக்கின்றாரிப்பாட்டில்.

இப்பாட்டின் முதலடியைத் திருவுள்ளம்பற்றியே ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் “உகாஸதம் ஜ்யாக்ஷணகக-ஓ-ஸௌ ஸௌ ஓஸௌ உத-ஹி-பிராஜாநு விவஜ்ஜி ஹி ஹ-ஓ-ஓஜை = சகாஸதம் ஜ்யாக்ஷணகர்க்கைசச் சபை: சதுர்ப்பிராஜாது விலம்பிபிர்ப் புஜை:” என்றருளிச்செய்தாரென்க. ஸ்ரீ தேசிகன் தசாவதாரஸ்தோத்ரத்தில் இராமபிரானைப்பற்றிப்பேசும் ச்லோகத்தில் “யஜெ-ஹி விமுஹவாந சுய-ஹி-விநதி-ய ஸ்ரீ ஸ தஸ்தீத ந: = தர்மோ விக்ரஹவாந அதர்மவிரதம் தந்வீ ஸ தந்வித ந:” என்று இராமனை [தந்வீ] வில்லாளியென்ற சொல்லால் கூறினமையாலும், 1. “புணரானின்ற மரமேழன்றெய்த ஒரு வில்வலவா!” என்று ஆழ்வார்களுளிச்செய்வதாலும் இங்கு நாணித் தழும்புள்ளமை கூறினது ராமாவதாரத்துக்குப் பொருந்துமென்க.

சகடஞ்சாடினது கிருஷ்ணாவதாரத்தில் ;—திருவாய்ப்பாடியில் நந்தகோபர் திருமாளிகையில் ஒரு வண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே கண்ணனைத் தொட்டிலிலிட்டுக் கண்வளர்த்தி யசோதையமுனை நீராடப்போனாள். கம்ஸனாலேவப்பட்ட அஸுரனொருவன் அச்சகடத்தில் வந்து ஆவேசித்து ஸ்ரீ கிருஷ்ண சிசுவின் மேலே விழுந்து கொல்லமுயன்றதை அறிந்த அப்பகவான், பாலுக்கு அழுகிற பாவனையிலே தன் சிறிய திருவடிகளை மேலே தூக்கி உதைத்தருள, அவ்வுதைபட்டமாத் திரத்தில் அச்சகடு திருப்பப்பட்டிக் கீழேவிழுந்து அசரனுட்பட அழிந்ததென்று வரலாற்றிக். சகடம்—வடசொல்.

மூன்றாமடியில், பூங்கோதையாள் என்று பெரிய பிராட்டியா ரைச் சொல்லுகிறது. அவள் எம்பெருமானுடைய திருமார்பிலே இறையுமகல கில்லாது உறையுமவளாகையாலே, அப்பெருமான் பெரிய சிற்றத்துடனே உக்ரமான நரசிங்கவுருவைக்கொண்ட போது 'ஐகத்துக்கே பிரளயம் விளைந்திடுமோ!' என்று அஞ்சி நடுங்கினளென்க.

கடை நிலைத்தீவகமாக நின்ற வீங்கோதவண்ணர் என்றது—கை தாள் விரல் என்ற மூன்றினோடும் அந்வயிக்கத்தக்கது; கடல் வண்ணனுடைய கை, கடல்வண்ணனுடைய தாள், கடல்வண்ணனுடைய விரல் என்று.

கை, தாள், விரல் என்பவற்றையே எழுவாயாகக்கொண்டு, கைகளும் கால்களும் விரல்களும் தழும்பைச் சுமந்திருக்கின்றன என்று பொருள்கொள்ளவுமாம். ... (உக)

விரலோடு வாய்தோய்ந்த வெண்ணெய்கண்டு * ஆய்ச்சி
உரலோடு நேப்பிணித்த நான்கு *—குரலோவா
தேங்கி நினைந்தயலார் காண விருந்திலையே ? *
ஓங்கோத வண்ண ! வுரை. (உச)

ஒங்கு ஒதம் { தேங்கிக் கிளர்ந்த
வண்ண { கடல்போன்ற
வடிவை
புடையவனே !

(நீ வெண்ணெய் திருடி
உண்ணும்போது)

விரலோடு { உன் விரலிலும்
வாய்தோய்ந்த { வாயிலும்
படிந்திருந்த

வெண்ணெய் வெண்ணெயை

ஆய்ச்சி யசோதையானவன்

கண்டு பார்த்து

(உன்னைத் தண்டிக்கவேண்டி)

உரலோடு உற { உரலோடு சேர்த்துக்
பிணித்த { கட்டிவைத்த
நான்கு { போது

குரல் ஒவாது { நீ கருகிற கத்தல்
நீங்காமல்

எங்கி எங்கிக்கொண்டு

நினைந்து { (அப்போதும்
வெண்ணெய்
திருடுவதையே)
சிந்தித்துக்
கொண்டு

அயலார் காண { அயலாரெல்லாரும்
கேட்கை
பார்க்கும்படி

இருந்திலையே இருந்தாயல்லவோ ?

உரை { உண்மையாகச்
சொல்லு.

* * *—[விரலோடு வாய்தோய்ந்த.] ‘தாம்பால் ஆப்புண்ட தழும்பு எனக்கு உண்டோ?’ என்ற எம்பெருமானை நோக்கி ஆழ்வார் ‘அஃது ஒரு தழும்புதானா? உடம்பெல்லாம் தழும்பு மயமே காண்’ என்றார் கீழ்ப்பாட்டில். சார்ங்கநாண் தோய்ந்த தழும்பும், சகடம் சாடின தழும்பும், இரணியன் மார்பிடந்த தழும்பும் வீரச் செயல்களை விளக்குவன வாதலால் அம்முன்று தழும்புகளையும் எம்பெருமான் இசைந்துகொண்டு, * தாம்பாலாப் புண்ட தழும்பு மாத்திரம் பரிஹாஸாஸ்பதமாயிருக்குமே பென்றெண்ணி அதனை இல்லை செய்யத் தொடங்கினான்; ‘நான் வெண்ணெய் திருடினது மில்லை, ஆய்ச்சி பெண்ணைப் பிடித்ததுமில்லை; உரலோடு சேர்த்து என்னைக் கட்டினதுமில்லை; தழும்பு உண்டானது மில்லை’ என்று எல்லாவற்றையும் மறைத்துப் பேசினான். அதற்குமேல் ஆழ்வார் என்ன செய்யக்கூடும்? பிரானே! முழுப்பூசினியைச் சோற்றில் மறைக்க நினைப்பாரைப்போலே செய்த காரியங்களையெல்லாம் இப்படி மறைத்துப் பொய் சொல்லுவது தகுதியோ? “ஸத்யம் வத” என்று மெய்யே சொல்லுமாறு பிறர்க்கு விதிக்கிற நீ பொய் சொல்லலாகுமோ? வெண்ணெயை விரல்களால் அள்ளியெடுத்து நீ வாயிலே பிட்டுக்கொண்டபோது யசோதை கண்டு உன்னைப் பிடித்துக் கொள்ளவில்லையா? வெறுமனே கயிற்றினால் உன்னைக் கட்டிவைத்தால் அறுத்துக்கொண்டு போய்விடுவாய் என்று பெரியவொரு உரலோடே இணைத்துப் பிணைத்துவைக்கவில்லையா? அதனால் நீ நெடும்போது ஏங்கியேங்கி அழவில்லையா? அந்த நிலைமையை எத்தனையோபேர்கள் வந்து காணவில்லையா? இவை யொன்றும் நடந்ததேயில்லை யென்று உன்னால் மறைக்கமுடியுமா? நீயேசொல் நாயனே! என்கிறார்.

அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாப் ஸர்வஜ்ஞனாப் ஸர்வசக்தியுக்தனா நீ ஒரு குறையுள்ளவன் போலவும், அந்தக் குறையை நீக்கிக் கொள்ளக் களவு செய்தவன் போலவும், அதற்காகக் கயிற்றினால் கட்டித் தண்டிக்கப்பட்டவன் போலவும், அந்தக் கட்டில் நின்று தப்புவதற்கு சக்தியற்றவன் போலவும் கட்டை யவிழ்க்கும் உபாயத்தை உணராதவன் போலவும், இருந்தாயே! இது என்ன ஆச்சரியம்! என்று ஈடுபட்டவாறு.

முதலடியிலும் இரண்டாமடியிலும் “விரலோடு” “உரலோடு” என்றே பாடமிருந்தும் “விரலோடு—உரலோடு” என்றே பலரும் ஒதுவது ஒவ்வாது; இரண்டாமடியின் தனிச்சீர் “சூரலோவாது” என்றிருத்தல் காண்க.

“ஓங்கோதவண்ண!” என்ற விளியின் ஆழ்பொருளைப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்கிறார்காண்மின்—“இவனைக் கட்டிவைத்து ஒருகடலைத் தேக்கிவைத்தாற்போலே காணும்” என்று. ... .. (உச)

உரைமேற் கொண் டென்னுள்ள மோவாது * எப்போதும்
வரைமேல் மரகதமே போலத் *—திரைமேல்
கிடந்தானைக் கீண்டானைக் * கேழலாய்ப் பூமி
யிடந்தானை யேத்தி யெழும். (உரு)

வரை மேல்	ஒரு மலையின்மேலே	என் உள்ளம்	எனது மனமானது
மரகதமே	{ மரகதப்பச்சை போல { படிந்தாற்போல	உரை	{ உரைப்பதில் மேற்கொண்டு { ஊற்றங்கொண்டு
திரை மேல்	திருப்பாற்கடலிலே	ஒவாது	{ இடைவிடாமல் எப்போதும் { எப்போதும்
கிடந்தானை	{ சயனித்திருப்ப வனும்	எத்தி	{ (அப்பெருமானது சரிதைகளைப்) புகழ்ந்தி
கீண்டானை	{ இரணியனுடலைப் பிளந்தவனும்	எழும்	உஜ்ஜீவிக்கும்.
கேழல் ஆய்	வராஹமூர்த்தியாகி		
பூமி	{ பூமியை உத்தரிப் பித்தவனுமான இடந்தானை { எம்பெருமானை		

* * *—[உரைமேற்கொண்டு.] கீழ்ப்பாட்டில், கண்ண பிரான் ஓயாமல் ஏங்கியழுத சீலகுணத்தை அதுஸந்தித்த ஆழ்வார், அவன் ஓயாமல் ஏங்கினதுபோலவே தாமும் ஓயாமல் அவனுடைய சீலகுணத்தைப் பேசுவதில் உத்ஸாஹம் கொண்டிருப்பதை இப்பாட்டிலருளிச் செய்கிறார்.

“என்னுள்ளம் உரைமேற்கொண்டு ஏத்தியெழும்” என்றதனால்—நெஞ்சு தன்தொழிலாகிய சிந்தனையோடு நில்லாமல் வாக்க

கின் தொழிலையும் என்றுகொண்டமை கூறப்பட்டது. திருவாய் மொழியில் “முடியானே! மூவுலகுந் தொழுதேத்தும்” [3-8-1.] என்ற பாசுரத்தை இங்கே நினைப்பது. “உரைமேற்கொண்டு” என்பதை ‘மேல் உரைகொண்டு’ என்று மாற்றி—மேலான சொற்களைக் கொண்டு என்று முரைக்கலாம்.

[வரைமேல் மரகதமேபோலத் திரைமேற்கிடந்தானே.] திருப் பாற்கடலிலே எம்பெருமான் பள்ளிகொண்டிருப்பது—வெண்ணிறமானதொரு மலையில் மரகதக்கல்லைப் பதித்தாற் போன்றிருப்பதாக அபூதோபமை கூறப்பட்டதென்க.

[கீண்டானே.] ‘இரணியன் மார்வை’ என்பது மூலத்திலில்லையாயினும் கீண்டா நென்னும்போதே ‘இரணியன் மார்வு’ ஞாபகத்திற்கு வந்து விடும். இரணியனுடலைக் கீண்டதுபோலவே, குதிரை வடிவங்கொண்டுவந்த கேசிபென்னுமஸூரனது வாயைக் கீண்டதும் பகாஸூரனுடைய வாயைக் கீண்டது முண்டாதலால் அவையும் நினைவுக்குவரின் அவற்றையும் கொள்ளத் தட்டில்லை. அன்றியே, “கேழலாய்க் கீண்டானே இடந்தானே” என்று சேர்த்து, வராஹரூபியாய் அண்டித்தியிலே ஒட்டின பூமியை அதனின்றி ஒட்டு விடுவித்துப் பிறகு கோட்டாற் குத்தியெடுத்தவனை என்று பொருள் கூறுவதும் பொருந்தும். “திரைமேற்கிடந்தானேக் கீண்டானே” என்ற சேர்த்தியால்—எம்பெருமான் ‘நம் அடியார்க்கு எப்போது என்ன தீங்கு வருமோ’ என்ற சிந்தனையுடனே சயனித்திருப்ப, துன்புற்ற அடியாரின் கூக்குரல் செவிப்பட்டவுடனே பதறி அத்துன்பத்தைத் தீர்க்க ஏற்றதொரு திருக்கோலங்கொண்டு இங்குத்தோன்றி ரக்ஷித்தருள்கிறானென்பது விளங்கும். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை எனது நெஞ்சு இடைவிடாது துதித்து உஜ்ஜீவிக்கின்றது என்றராயிற்று. ... (உரு)

எழுவார் விடை கொள்வா நீன்துழா யானே *

வழுவா வகைநினைந்து வைகல்—தோழுவார் *

வினைச்சுடரை நந்துவிக்கும் வேங்கடமே * வாழோர்

மனச்சுடரைத் துண்பும் மலை.

(உக)

எழுவார்	(தாங்கள் விரும்பின ஐச்வரியம் கிடைத்தவுடனே எம்பெருமானைக்) கைவிட்டுப் போகின்ற ஐச் வர்யார்த்திகளும்	
விடை கொள்வார்	(தாங்கள் விரும்பின கைவல்யமோகும் கைப்பட்டபின் எம்பெருமானைத் திரும்பிப் பாராமல்) விடை பெற்றுக்கொண்டு போமவர்களான கைவல்யார்த்தி களும்	வினை சடரை { (அவாவர் வேண்டுகின்ற பலன்களுக்குத் தடையான) தீவினையாகிய நெருப்பை நந்துவிக்கும் அணைக்கின்ற வேங்கடமே திருவேங்கடமலையே வானோர் { நித்ய ஸூரிகளுடைய
நன் துழாயானை வழுவா வகை நினைந்து வைகல் தொழுவார்	இனிய திருத்துழாயை அணிந்தவனான திருமலை ஒரு நாளும்விட்டு நீங்காதபடி சிந்தித்து எப் போதும் அறுப விப்பவர்களான முழுக்ஷுக்களு மாகிய இம் மூவகை அநி காரிகளுடைய	மனம் { ஹ்ருதயமாகிற சடரை { விளக்கை தூண்டும் { தூண்டி ஜ்வலிப்பிக்கின்ற மலை மலையாகும்.

* * *—[எழுவார்விடைகொள்வார்.] கீழ்ப்பல பாசரங்களில்
ஊபவாவதார சேஷ்டிதங்களைப் பேசி அதுபவித்த ஆழ்வார், என்
றைக்கோ கழிந்த அவ்வவதாரங்களின் திருக்குணங்கள் இன்
றைக்கும் நன்கு விளங்குமாறு * பின்னொரு வணங்குஞ் சோதியாக
ஸேவை ஸாதித்தருள்கின்ற அர்ச்சாவதாரங்களையும் அதுபவிக்க
ஆசைகொண்டு, “1. தென்னனுயர் பொருப்பும் தெய்வவடமலையு
ம் என்னுமியையே முலையாவடிவமைந்த” என்கிறபடியே
பூமிப்பிராட்டிக்குத் திருமுலைத்தடங்களாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள

‡ இரண்டு திருமலைகளுள் திருவேங்கடமலையிலே திருவுள்ளஞ் சென்று அவ்விடத்தைப் பேசி அதுபவிக்கிறாரிப்பாட்டில். எம்பெருமானிலுங்காட்டில் எம்பெருமானோடு ஸம்பந்தம்பெற்ற பொருள்களே பரமஉத்தேச்யமென்று கொள்ளுகிறவர்களாகையாலே திருவேங்கடமுடையான் வரையில் போகாமல் அவனுடைய ஸம்பந்தம் பெற்றதான திருமலையோடே நின்று அதுபவிக்கிறார்.

திருமலை எப்படிப்பட்டதென்றால் ப்ரயோஜநாந்தரங்களை விரும்புமவர்களோடு அந்நயப்ரயோஜநரோடு வாசியற எல்லாருடைய வினைகளையும் போக்கிப் பலனைப் பெறுவிக்குமது; இதனையே மூன்றடிகளில் அருளிச்செய்கிறார்

எழுவார் என்றால் எழுந்துபோகிறவர்களையும் சொல்லும்; மேன்மேலும் ஆசைப் பெருக்கமுடையவர்களையும் சொல்லும். இரண்டு படியாலும், ஐச்வர்யார்த்திகளைச் சொல்லுகிறது இங்கு; 'எங்களுக்கு ஐச்வர்யத்தைத்தரவேணும்' என்று பிரார்த்தித்து அது கைப்பட்டதும் எம்பெருமானைவிட்டு எழுந்துபோகிறவர்கள் என்றாவது, ஐச்வரியம் வேணுமென்று மேலே மேலே பிரார்த்திக்குமவர்கள் என்றாவது கொள்க. இவர்களுடைய வினைச்சுடரை நந்துவிக்கையாவது—ஐச்வர்யப்ராப்திக்கு விரோதியான பாவங்களைத்தொலைத்து ஐச்வர்யவிருப்பத்தை நிறைவேற்றுகை.

விடை கொள்வார் என்றால் விட்டு நீங்குகிறவர்கள் என்கை; ஸந்தர்ப்பம் நோக்கி இங்கே கைவல்யார்த்திகளைச்சொல்லுகிறது. அவர்களுடைய வினைச்சுடரை நந்துவிக்கையாவது—ஆத்மாநுபவத்திற்கு விரோதியான பாவங்களைத் தொலைத்துக் கைவல்யாநுபவத்தை நிறைவேற்றுகை.

சுந்துமாயானை வழுவாவகை நினைந்து வைகல் தொழுகிறவர்கள்—பரமைகார்த்திகளான பகவத்பக்தர்கள்; அவர்களுடைய வினைச்சுடரை நந்துவிக்கையாவது—மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறக்கும்படியான தீவினைகளைத்தொலைத்து முத்தியளிக்கை. ஆக, வேண்டுமார் வேண்டினபடியே அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப்ராப்தியையும் செய்விக்கவல்லது திருவேங்கடம் என்றதாயிற்று.

‡ திருமாலிருஞ்சோலை, திருவேங்கடம்.

[வினைச்சுடரை நந்துவிக்கும்]—பாவங்களை நெருப்பாக ரூபித்துக்கூறினமைக்கு இணங்க “நந்துவிக்கும்” எனப்பட்டது; நந்துவித்தல்—(நெருப்பை) அணைத்தல்.

[வானோர்மனச்சுடரைத் தூண்மேம்பலை.] ஒரு நெருப்பை அணைக்கும்; ஒரு நெருப்பை அபிவிருத்திசெய்யும் என்று சமத் காரமாக அருளிச்செய்கிறார். வானோர் மனச்சுடரைத் தூண்டுகை யாவது—பரமபதத்திலே பரத்வகுணத்தை ஆறுபவித்துக்கொண்டிருக்கிற நித்யஸூரிகளை, இங்குவந்து ஸௌலப்ய ஸௌகீல்யாதி குணங்களை ஆறுபவிக்குமாறு உத்ஸாஹ மூட்டுதலாம். திருவேங்கடமலையின் தன்மை இப்படிப்பட்டதென்று அறுஸந் தித்தாராயிற்று. ... .. (உசு)

மலையால் குடைகவித்து மாவாய் பிளந்து
சிலையால் மராமரமேழ் செற்று *—கோலையானைப்
போர்க்கோ டோசித்தனவும் பூங்குருந்தஞ் சாய்த்தனவும் *
கார்க்கோடு பற்றியான் கை. (உஎ)

மலையால் { கோவர்த்தன
கிரியைக்கொண்டு
குடை கவித்து } குடையாகப்
பிடித்தும்,

மாவாய் பிளந்து { குதிரை வடிவங்
கொண்டுவந்த
கேசியென்னும்
அஸுரனுடைய
வாயைப்பிளத்தும்,

சிலையால் வில்லைக்கொண்டு
மராமரம் ஏழ் { ஸப்த ஸாலவ்ருக்ஷங்
செற்று { களை அழித்தும்,

(இச்செயல்களோடு நிற்காமல்)

கோலை யானை { கொலைசெய்வதாக
வந்த சூவலயா
பீடமென்னும்
யானையினுடைய

போர் கோடு { சண்டைசெய்ய
உதவியாயிருந்த
தந்தங்களை

ஒசித்தனவும் பிடுங்கினவையும்

பூ குருந்தம் { பூவோடுகூடிய
குருந்தமரத்தை

சாய்த்தனவும் { வேரோடே
பறித்துத்
தள்ளினவையும்
(எவையென்றால்)

கார் { (கம்பீரமாக முழங்கு
வதில்) மேகத்தை
யொத்த

கோடு சங்கை

பற்றியான் { ஏந்தியிருக்கின்ற
பெருமானுடைய

கை { திருக்கைகளே
யாகும்.

* * *—[மலையால்துடைகவித்து.] கீழ்ப்பாட்டில் திருவேங்கட மலையை அதுபவித்துப்பேசின ஆழ்வார் பிறகு திருவேங்கட முடையானையும் ஸேவித்து அவனது திருக்கைகளினமுகிலே ஆழங்காற்பட்டார்; அவை மிகவும் ஸுகுமாரமாக இருந்தும் ராமகிருஷ்ணாதியவதாரங்களில் பெரிய வீரச்செயல்களையெல்லாம் சிறிதும் வருத்தமின்றிச் செய்தனவே! என்று ஈடுபட்டு, அத்திருக்கைகள் இன்றைக்கும் அந்த வீரப்பாடு தோன்ற விளங்கும் படியை யாவரும் காணலாமென்கிறார்.

ஆயர்கள் வழக்கப்படி இந்திரனுக்கு இடம் சோற்றை விலக்கிக் கோவர்த்தனமலைக்கு இடுவித்துத் தானே அமுதுசெய்த போது இந்திரன் பசிக்கோபத்தால் ஏழுநாள் விடாமழை பெய்வித்துத் துன்பம் விளைக்க நினைத்தபோது இடையார்க்குப் பசுக்களுக்கும் ஒரு தீங்கு நேரிடாதபடி அந்த மலையையே குடையாகத் தூக்கிப்பிடித்து நின்று காத்தருளின கதை மலையால்துடைகவித்து என்பதனால் அதுஸந்திக்கப்பட்டது.

மாவாய்பிளந்த வரலாறு:—கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அசுரர்களில் ஒருவனான கேசியென்பவன் குதிரையுருவங்கொண்டு ஆயர்களுக்கெல்லாம் மிக்க பயங்கரனுய்க் கணைத்துக்கொண்டு கண்ணபிரான்மேற் பாய்ந்துவர, அப்பெருமான் தன் திருக்கையை நன்றாகப்பெருக்கி நீட்டி அதன் வாயிற்கொடுத்துத் தாக்கிப் பற்களைபுதிர்த்து உதட்டைப்பிளந்து அதனுடம்பையும் இருபிளவாக வகிர்ந்து தள்ளினன் என்பதாம்.

சிலையால் மராமரமேழ் செற்றது ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் ஸுகீவ மஹாராஜனுக்குத் தன் வலிமையில் நம்பிக்கையுண்டாவதற்காகச் செய்த ஸப்த ஸாலவ்ருக்ஷங்களைத் துளைத்தது.

பூங்குருந்தம்சாய்த்த வரலாறு:—கண்ணபிரான் மலர் கொய்வதற்காக நித்தியம் ஒரு குருந்தமரத்தின்மேலேறுவது வழக்கம்; கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட ஓரசுரன் அம்மரத்தில் ஆவேசித்திருந்து கண்ணன் வந்து மலர்கொய்ய ஏறும்போது தான் முறிந்துவீழ்ந்து அவனை வீழ்த்திக் கொல்லக்கருதி நின்றபோது, மாயவனான கண்ணபிரான் அம்மரத்தைக் கைகளாற்றிடித்துத் தன் வலிமை கொண்டு முறித்து அழித்தனன் என்பதாம்.

ஆக, மலையால் குடைகவித்ததும் மாவாப்பிளந்ததும் மராமர மேழ் செற்றதும், யானைக்கொம்புபறித்ததும் பூங்குருந்தம் சாய்த்ததும் இத்திருக்கைகளே காண்மின் என்று பழைய வீரச்செயல்களை ஸ்மரித்து அதுஸந்தித்தாராயிற்று. ... (உஎ)

கைய வலம்புரியும் நேமியும் * கார்வண்ணத்து

ஐய! மலர்மகள் நின்னுகத்தாள் *—செய்ய

மறையான் நின்னுந்தியான் மாமதிள்முன்றெய்த *

இறையான் நின்னுகத் திறை

(உஅ)

கார்
வண்ணத்து ஐய { மேகம்போன்ற
வடிவையுடைய
பெருமானே!

வலம்புரியும் வலம்புரிச்சங்கமும்

நேமியும் சக்கரமும்

கைய உன் கையிலுள்ளன;

மலர் மகள் பெரியபிராட்டியார்

நின் ஆகத்தாள் { உனது திருமார்பை
விட்டுப் பிரியா
திருப்பவன்;

செய்ய
மறையான் { சிறந்த வேதத்தை
நிரூபகமாக
வுடைய பிரமன்

நின் உந்தியான் { உனது உந்திக்கம்
வத்திலுள்ளான்;

மா மதிள் மூன்று எய்த இறையான் { பெரிய மதினே
யுடைய மூன்று
பட்டணங்களை
முடித்த
சிவபெருமான்

நின் இறை { உனது திருமேனி
யின் ஏகதேசம்.

* * *—[கையவலம்புரியும்.] திருவேங்கடமுடையானே நோக்கி உனது திருமேனியிலே அழகும் ஐச்வரியமும் சீலம்முதலிய குணங்களும் நிழலிட்டுத் தோற்றுகின்றனவே! என்று ஈடுபடுகிறார். சங்கும் சக்கரமும் திருக்கைகளிலே உள்ளன என்றதனாலும் மலர்மகள் நின்னுகத்தாள் என்றதனாலும் ஈச்வரத்வம் சொல்லப் பட்டது; ‘கார்வண்ணத்துஐய!’ என்ற விளியினால் அழகு அறிவிக்கப்பட்டது. பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் முதன்மையுண்டாகுமாறு திருநாயியிலும் திருமேனியின் வலப்பக்கத்திலும் இடம் கொடுத்திருப்பதைக் கூறுகின்ற பின்னடிகளால் சிலகுணம் தெரிவிக்கப்பட்டது.

கைய = கைகளிலேயுள்ளன; ‘கையது’ என்பதன் பன்மை. வலம்புரி—வலப்பக்கத்தால் சுழிந்திருப்பது. (இதற்கு எதிர்-

இடம்புரி.) இப்பியாயிரஞ் சூழ்ந்தது இடம்புரியென்றும் இடம் புரியாயிரஞ் சூழ்ந்தது வலம்புரியென்றும் நூல்கள் கூறும்; அதாவது—இப்பியைவிட ஆயிரம்மடங்கு சிறந்தது இடம்புரியென்றும், அவ்விடம்புரியினும் ஆயிரம்மடங்கு சிறந்தது வலம்புரியென்றும் சொன்னபடி.

சக்கரத்தின் விளிம்பைச்சொல்லுகிற நேமி என்னும் வட சொல் தமிழில் சக்கரத்துக்கும் பெயராக வழங்கும். ஐயு!—அண்மைவிளி. மலர்மகளிர்நினைக்கத்தாள் = “அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பன்” திருவேங்கடமுடையானிறே. பிரமன் நான்கு முகங்களாலும் நான்கு வேதங்களையும் எப்போதும் ஒதிக்கொண்டிருப்பதனாலும், “வெடா ரெ வரஃ வக்ஷு: வெடா ரெ வரஃ யநம் = வேதங்களை எனக்குச் சிறந்த கண்; வேதங்களை எனக்குச் சிறந்த செல்வம்” என்று சொல்லுபவனாதலாலும் செய்ய மறையானெனப்பட்டான்.

[மாமதிள்முன்றெய்திறையான்.] சிவன் திரிபுரமெரித்தவனெனப்படுவான்;—தாரகாஸுரனுடைய புத்திரர்களாகிய வித்யுர்மாலி, தாரகாக்ஷன், கமலாக்ஷன் என்னும் மூவரும் மிக்க தவஞ் செய்து பிரமனிடம் பெருவரம்பெற்று வானத்துப் பறந்து செல்லுந்தன்மைவாய்ந்த மூன்று பட்டணங்களையடைந்து மற்றும் பல அசுரர்களோடு அந்நகரங்களுடனே தாம் நினைத்தவிடங்களிற் பறந்து சென்று பலவிடங்களின்மேலும் இருந்து அவ்வவ்விடங்களைப் பாழாக்கிவருகையில் அத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் சிவ பெருமான் பூமியைத் தேராகவும் சந்திர ஸூரியர்களைத் தேர்ச் சக்கரங்களாகவும் நான்கு வேதங்களை நான்கு குதிரைகளாகவும் பிரமனைச் சாரதியாகவும் மஹாமேருவை வில்லாகவும் ஆதிசேஷனை வில் நாணியாகவும், விஷ்ணுவை வாயுவாகிய சிறகமைந்து அக்நியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும் அமைத்துக்கொண்டியுத்தஸந்தத்தனுச்சென்று போர் தொடங்கும்போது சிரித்து அச்சிரிப்பில் நின்று உண்டான நெருப்பினால் அவ்வசுரர்களை அந்நகரங்களுடனே எரித்திட்டனன்.

இறையான் = ஈச்வரனாகத் தன்னை அபிமானித்திருக்கிற
ருத்ரன் என்கை. நின் ஆகத்து இறை = 'இறை' என்பதற்குப்
பல பொருள்களுண்டு; அற்பம் என்னும் பொருள் இங்குக்
கொள்ளத்தக்கது; உனது திருமேனியிலே சிவன் அற்பபாகமாக
அமைந்திருக்கிறானென்றவாறு. திருவாய்மொழியில் “ஏறாளு
மிறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும் கூறாளுந்தனியுடம்பன்”
[4—8—1.] என்ற பாட்டின் இருபத்தினாலாயிரப்படி வியாக்கியா
னத்தில்—“தவஸா தொஷிதௌ ந விஷுநா ஸ்ரவவிஷுநா।
ஸ்வாஸௌ டிக்ஷிணை ஸாண்டொஃ நிவாஸஃ வரிக்ஷிதஃ = தபஸா
தோஷிதஸ் தேந விஷ்ணுநா ப்ரபவிஷ்ணுநா—ஸ்வபார்ச்வே
தக்ஷிணை சம்போஃ நிவாஸஃ பரிகல்பிதஃ.” என்றெடுத்துக் காட்
டப்பட்டுள்ள பிரமாண வசனம் இங்கு அதுஸந்திக்கத்தகும்.
[இதன்பொருள்:—பரமசிவன் தவம்புரிந்ததனால் திருவுள்ளமுவந்த
ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு தனது வலப்பக்கத்திலே அவனுக்கு இடம்
கற்பித்துத் தந்தருளினனென்பதாம்.] .... (உஅ)

இறையும் நிலனு மிருவிசம்புங் காற்றும் *

அறைபுனலுஞ் செந்தீயு மாவான் *—பிறைமருப்பின்

பைங்கண்மால் யானைப் படுந்நுயரங் காத்தளித்த *

செங்கண்மால் கண்டாய் தெளி.

(உக)

இறையும்	{ ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனாயும்	பிறை மருப்பின்	{ பிறைபோன்ற தந்தத்தையுடைய தும்
நிலனும்	{ பூமியென்ன	பைங்கண்	{ பசுமைதங்கிய கண் கலையுடையது மான
இருவிசம்பும்	{ பரவிய ஆகாச	மால் யானை	{ பெரியகஜேந்திரனை
காற்றும்	{ மென்ன வாயு		
அறைபுனலும்	{ வென்ன அலை		
செந்தீயும்	{ யெறிகிற ஜல		
ஆவான்	{ மென்ன சிவந்த		
	{ நிறமுள்ள அக்நி		
	{ யென்ன ஆகிய		
	{ பஞ்சபூதங்களின		
	{ லாகிய லீலா விபூ		
	{ தியை யுடையவ		
	{ னாயுமிருக்கிற		
	{ எம்பெருமான்,		
		படு நுயரம்	{ (முதலியின் வாயிலே அகப் பட்டுப்) பட்ட துக்கத்தில் நின்றும்

காத்தி	}	ரகஸித்தருளின		தெளி	{	(நெஞ்சே ! நீ இதனைத்) தெரிந்துகொள்.
அளித்த						
செம் கண்	{	புண்டரீகாக்ஷணை				
மால் கண்டாய்						

* * *—[இறையும்நிலனும்.] நித்யவிபூதி யென்னப்படுகிற பரமபதத்திற்கும் லீலாவிபூதியென்னப்படுகிற ஸம்ஸாரமண்டலத்திற்கும் நாதனுக்கொண்டு உபயவிபூதி நாதனென்று பேர் பெற்றிருக்கு மெம்பெருமான் தன்பெருமையை நினைத்து மேனாணித்திருப்பவனல்லன் ; அடியவர்கள் துன்புறுங்காலத்து நேரில் ஒடிவந்து காத்தருளும்படியான வாத்ஸல்யகுணமு முடையவன்காண் என்று தம் திருவுள்ளத்துக்கு உபதேசிக்கிற முகத்தால் எம்பெருமானது மேன்மையையும் நீர்மையையும் வெளியிடுகிறார்.

இறை என்று ஸ்வாமிக்குப் பெயர் ; 1. “ வீற்றிருந்தேழலகும் தனிக்கோல் செல்லவீவில்சீர், ஆற்றல் மிக்காரமும்மான் ” என்றபடி பரமபதத்தில் ஸர்வஸ்வாமித்வம் தோன்றுமாறு எழுந்தருளியிருக்கிற பூர்வையுண்ட நாதத்வம் இங்கே விவக்ஷிதம். ஆகவே, இறை யென்றது இங்கே நித்யவிபூதிநாதனைச் சொன்னபடி. நிலனும் என்று தொடங்கிச் சேந்தீயுமாவான் என்ற வளவால் லீலாவிபூதி நாயகத்வம் சொல்லப்படுகிறது ; பஞ்சபூதங்களினாலாகிய பதார்த்தங்கள் கிறைந்தவிடமே லீலாவிபூதியாதலால் பஞ்சபூதங்களை யிட்டு அருளிச்செய்தாரென்க.

“ இறையும் ” என்ற உம்மைக்குச்சேர (இரண்டாமடியில்) “ ஆவான் ” என்ற விடத்திலும் உம்மை கூட்டிக்கொள்ளவேணும் ; ஆவானும் என்க. ஆகஇவ்வளவால்—உபயவிபூதி நாதனையிருக்கும் பெருமையையுடையவனு யிருந்தாலும் என்றதாயிற்று. இதற்குப் பிரதிக்காடியான நீர்மையைப் பின்னடிகளில் அருளிச்செய்கிறார். முதலையாக் கோட்பட்ட கஜேந்திராழ்வானதுயரை அரைகுலையத் தலைகுலைய ஒடிவந்து காத்தருளினது பிரசித்தம்.

[பிறைமகூப்பின் பைங்கண்மால்யானே.] யானைக்கு வெளுத்த தந்தமிருப்பதும் பசுமைதங்கிய கண்களிருப்பதும் அதிசயமான விஷயமன்றே ; இதைச்சொல்லி வருணிப்பதற்குப் பிரயோஜன

மென்னெனில் ;—ஒரு குழந்தை கிணற்றில் விழுந்துபோக, அதனையெடுத்துக் கரையிலே போட்டவர்கள் ‘அந்தோ! இதொரு காலமுகம் இதொரு கையமுகம் இதொரு தலையமுகம் இதொரு முகவமுகம் என்னே!’ என்று சொல்லிச் சொல்லி மாய்ந்து போவர்களன்றோ ; அப்படியே எம்பெருமானும் யானையின் காலை முதலையினின்றும் விடுவித்தபின் அதனுடைய தந்தத்திழைமுகிலும் கண்ணினமுகிலும் ஆழ்ந்து கரைந்தமை தோற்ற அந்தபகவத் ஸமாதியாலே ஆழ்வார் யானையை வருணிக்கின்றாரென்க.

பசுமை + கண், பைங்கண். கண்டாய்—முன்னிலையசைச் சொல். இப்பாட்டில் ‘நெஞ்சமே!’ என்கிறவிளி வருவித்துக் கொள்ளவேண்டும். ... .. (உக)

தேளிதாக வுள்ளத்தைச் செந்நீர்இ * ஞானத்
தேளிதாக நன்குணர்வார் சிந்தை *—எளிதாகத்
தாய்நாடு கன்றேபோல் தண்டுழா யானடிக்கே *
போய்நாடிக் கொள்ளும் புரிந்து. (உஓ)

உள்ளத்தை	மனத்தை	உணர்வார்	அறிபவர்களுடைய
தேளிது ஆக	{ (ஐம்புலன்களில் மேய்வதொலுண் டான கலக்கம் நீங் கித்) தெளிவை யுடையதாம்படி	சிந்தை	மனமானது,
		எளிது ஆக	வருத்தமில்லாமல்
செம் நிறீஇ	{ செவ்வனே நிறுத்தி [எம்பெருமா னிடத்தில் மனத்தைமூட்டி]	தாய் நாடு கன்றேபோல்	{ (பெரிய பசுக்கூட் டத்தினிடையே) தன் தாயைத் தேடிக்கொண்டு கிட்டுகிற கன்றைப்போல,
		தண் துழாயான் அடிக்கே	{ குளிர்ந்த திருத் துழாய்மாலையை யணிந்த எம்பெருமானது திருவடிகளையே
ஞானம்	{ பகவத்விஷய பக்தியாலே	புரிந்து	விரும்பி
தேளிது ஆக	{ ‘அவன் தலைவன், நாம் அடிமை’ என்கிற தெளிவு உண்டாகும்படி	போய் நாடிக் கொள்ளும்	{ தானேசென்று தேடிச்சேரும்.
நன்கு	நன்றாக		

* * *—[தேளிதாக.] ஆழ்வாரை நோக்கிச் சிலர் ‘உம்முடைய நெஞ்சப்பேரிலே எங்களுடைய நெஞ்ச பகவத்விஷயத்திலே ஊன்றப்

பெறவில்லையே, இதற்கு என்னகாரணம்? என்று கேட்க; அவர்கட்கு உத்தரமாக அருளிச்செய்வது போலும் இப்பாட்டு. பட்டிமேயவொண்ணாதபடி மனத்தையடக்கி எம்பெருமானோடு தமக்குள்ள உறவை அறிந்திருப்பவர்களின் மனமானது மற்றெவரையும் பற்றாமலும் ஐம்புலன்களிலும் செல்லாமலும் அவ்வெம்பெருமானையே பதறிக்கொண்டு மிக்க ஆவலுடன் சென்று கிட்டும்; ஒரு கன்றுக்குட்டியானது பல்லாயிரம் பசுக்களின் திரளினுள்ளே தனது தாயைக் கண்டுபிடித்துக்கொள்வது எப்படியோ அப்படியே இதுவும். இதற்கு ஸம்பந்தவுணர்ச்சியேகாரணம். ஸம்பந்தஜ்ஞானமில்லாதவர்களுக்கு ஒருநாளும் எம்பெருமானைக் கிட்டுதல் ஸாத்யமன்று; அஃது உள்ளவர்களுக்கு அது மிகவும் ஸுலபம் என்றறாயிற்று.

மூன்றாமடியில் “அடிக்கே” என்றும் “அடியே” என்றும் பாடபேதங்கள். ... .. (௩௦)

புரியோரு கைபற்றி யோர்போன்னுழி யேந்தி *
அரியுருவு மாளுருவு மாகி *—எரியுருவ
வண்ணத்தான் மார்பிடந்த மாலடியையல்லால் * மற்று
எண்ணத்தா னுமோ விமை. (௩௧)

ஒரு கை புரி பற்றி	{ ஒரு திருக்கையிலே வலம்புரிச் சங்கத்தை ஏந்தி	மார்பு	மார்பை
(மற்றொரு திருக்கையிலே)		இடந்த	{ நகத்தால் குத்திப் பிளந்துபோட்ட
ஒர் பொன் ஆழி ஏந்தி	{ ஒப்பற்ற அழகிய திருவாழியை ஏந்தி,	மால்	திருமாலினுடைய
ஆள் உருவும் அரி உருவும்	{ நாமும் சிங்கமும் கலந்த வடிவை யுடையனாய்க் கொண்டு	அடியை அல்லால்	{ திருவடிகளை தத்தவிர
எரி உருவம் வண்ணத் தான்	{ அக்நியின் வடிவம் போலே (கண் னெடுத்துக் காண முடியாத) வடி வத்தையுடைய னான இரணிய னுடைய	மற்று	{ வேறொரு விஷயத்தை
		இமை	சுண்ணகாலமேனும்
		எண்ண தான் ஆமோ	{ நினைப்பதற்கேனும் முடியுமோ? (முடியாத.)

* * *—[புரியோருகைபற்றி.] அடியவர்கள் திறத்தில் எம் பெருமானுக்குண்டான பாரதந்திரியத்தையும் வாத்ஸல்யத்தையும் அதுஸந்தித்தால் அப்பெருமானைத் தவிர்த்து வேறொருவிஷயத்தை ஒரு நொடிப்பொழுதாகிலும் நினைக்க வழியுண்டோ? என்ன வேண்டி, அப்பெருமான் பரமபக்தனாகிய ப்ரஹ்மாதனிடத்துள்ள வாத்ஸல்யத்தாலே செய்தருளின செயலையெடுத்துப் பேசுகிறார்.

புரியோருகைபற்றி=‘வலம்புரி’ என்னும் பதத்தில் ‘வலம்’ என்பதை நீக்கி, புரியென்பதை மாத்திரம் இங்குப் பிரயோகித்திருப்பது நாமைகதேசத்தைக்கொண்டு நாமத்தை க்ரஹிக்கும் முறையாலென்க: ஸத்யபாமையைப் பாமையென்பதுபோல. எம்பெருமானுடைய அவதாரங்களெல்லாவற்றிலும் திவ்யாயுதங்களின் சேர்த்திக்குக் குறையில்லாமையாலே “புரியோருகைபற்றி யோர் பொன்னாழியேந்தி” எனப்பட்டது. இத்திவ்யாயுதங்கள் சில அவதாரங்களில் மறைந்திருப்பதும் சில அவதாரங்களில் வெளித்தோன்றியேயிருப்பதும் காரணர்த்தமாகவாம்.

அசுரர்களுடைய உடல் நெருப்புநிறமா யிருக்குமாதலால் எரியுருவவண்ணத்தான் என்ற சொல்லால் இரணியனைக்கூறினர். பாசரத்தினிறுதியிலுள்ள இமை என்பதை வினைமுற்றாக்க் கொண்டு உரைக்கவுமாம்; இதை ஆராய்ந்துபார் என்கை: ‘நெஞ்சே!’ என்று வருவித்துக்கொள்க. ... .. (நக)

இமையாத கண்ணு லிருளகல நோக்கி *

அம்மையாப் பொறிபுலன்க னீங்கும்—நமையாமல் *

ஆகத் தணைப்பா ரணைவரே * ஆயிரவாய்

நாகத் தணையான் நகர்.

(நஉ)

இமையாத கண்ணுல்	{ (ஞானத்தில்) குறைவில்லாத (நெஞ்சுள்ளும்) உட்கண்ணாலே	நோக்கி	{ (தன் ஸ்வரூபத்தை யும் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தையும், உள்ளபடி) கண்டு
இருள் அகல	{ (அஜ்ஞாநமாகிய) அந்தகாரம் நீங்கும்படியாக	அமையா	{ த்ருப்திபெற்று அடங்கியிராத

பொறி புலன்கள் ஐந்தும்	{ பஞ்சேந்திரியங்களை யும் (அவற்றிற்கு உரிய சப்தாதி) பஞ்சவிஷயங் களையும்	ஆயிரம் வாய் நாகத்து அணையான்	{ ஆயிரம் வாய்களைக் கொண்ட ஆகிக் சேஷனைப் பெ கையாகவுடைய எம்பெருமானது
நமையாமல்	அடக்காமலே		
ஆகத்து அணைப்பார்	{ (மாதர்களின்) தேஹத்தை அணைத்துக் கொண்டு கண்ட படி திரிபவர்கள்	நகர் அணைவரே	{ நகரமாகிய ஸ்ரீவை குண்டத்தை கிட்டப்பெறுவர் களோ?

[இமையாதகண்ணால்.] இப்பாட்டுக்கு இரண்டு வகையாகக் கருத்துரைக்க இடமுண்டு. மூன்றாமடியில், அணைவரே என்ற விடத்து ஏகாரத்தைத் தேற்றப்பொருளதாகக் கொண்டால், அணைவர்—கிட்டப்பெறுவர்கள் என்று பொருளாய்விடும். அன்றி, ஏகாரத்தை எதிர்மறைப் பொருளதாகக் கொண்டால், அணைவரே?—சேருவர்களோ?, சேரமாட்டார்கள் என்றதாகும். ஒன்றோடொன்று முரண்படுகின்ற இரண்டு பொருள்களும் பொருந்திமோ எனின்; கேண்மின்: இந்திரியங்களைப் பட்டிமேயவொட்டாமல் அடக்கி ஆளாதே ஸ்த்ரீகளின் உடம்போடே அணைந்து மனம் போனபடியே திரியுமவர்கள் பரமபதத்தைக் கிட்டமாட்டார்கள்; இவ்வுலகத்துக்கும் நாகத்துக்குமே போக்குவரத்தாயிருப்பார்கள் என்பது ஒரு கருத்து. இந்திரியங்களை அடக்கி ஆளாவிட்டாலும் எம்பெருமான் தானாகவே கடாஷிக்கும்போது அவனை விலக்காதவர்களுக்கு உஜ்ஜீவிக்க வழியுண்டு என்கை மற்றொரு கருத்து. இதில், “ஆகத்து அணைப்பார்” என்பதற்கு—எம்பெருமானுலே அந்தாங்கத்தில் விஷயிகரிக்கப் பெறுமவர்கள் என்று பொருள் கொள்ளுதல் நன்று. இவ்விரண்டு கருத்துகளில் முந்தின கருத்து சேதநஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்தினது; பிந்தின கருத்து பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருபாவைப்போக்திக்குப் பொருந்தினது: இதுவே ஆழ்வார்க்கும் ஆசாரியர்கட்கும் அபிமதமாயிருக்கும்.

இமையாதகண் என்றது-ஞானக்கண். அது திறந்தால் அஜ்ஞானவிருள் அகலுமாதலால் இருளகலனோக்கி என்றார்.

பொறிபுலன்களைந்தும்—பொறியைந்தும் புலனைந்தும் என்றபடி : சப்தாத்விஷயங்களைக் கவர்கின்ற செவி வாய்கண் மூக்கு உடலென்னும் பஞ்சேந்திரியங்களும், இவ்விந்திரியங்களுக்கு இலக்காகின்ற சப்தம் ரூபம் ரஸம் கந்தம் ஸ்பர்சம் என்னும் பஞ்ச விஷயங்களும்.

இந்திரியங்களுக்கு 'அமையா' என்றிட்ட விசேஷணம்—பெற்றவற்றைக்கொண்டு த்ருப்திபெற்று அடங்கியிராமையைக் காட்டும். ... . (௩௨)

நகர மருள்புரிந்து நான்முகற்குப் பூமேல் *
பகர மறைப்பயந்த பண்பன்—பெயரினேயே *
புந்தியால் சிந்தியா தோதியுரு வெண்ணும் *
அந்தியாலாம் பயனங் கேன். (௩௩)

பூமேல்	{ திருநாபிக் கமலத்திலே	பெயரினை	திருநாமங்களை
நான்முகற்கு	பிரமனுக்கு	புந்தியால்	மனத்தினால்
நகரம் அருள் புரிந்து	{ இருப்பிடத்தை ஏற்படுத்தி யருளியும்	சிந்தியாது	எண்ணாமல்
பகர	{ (யோக்யர்களெல் லாரும்) ஒதும்படி யாக	ஒதி உரு எண்ணும் அந்தியால்	{ ஜபம் செய்வதும் உருச்சொல்வது மான ஸந்தியா வந்தனம் முதலிய கர்மாறுஷ்டாங்கங் ளால்
மறை	வேதத்தை		
பயந்த	உபகரித்த		
பண்பன்	{ குணசாலியான எம் பெருமானுடைய	அங்கு ஆம் பயன் என்	{ உண்டாகப்போகிற பிரயோஜனம் என்ன? (ஒன்று மில்லை.)

[நகரமருள்புரிந்து.] உலகில் பலர் இரவும்பகலும் வேதங்களை உருச்சொல்லிக்கொண்டும் ஜபங்கள் செய்துகொண்டும் ஸந்தியாவந்தனம் முதலிய கருமங்களை அறுஷ்டித்துக்கொண்டும் போது போக்குகிறார்களே, இது நல்ல போதுபோக்குத்தானே, இப்படிப்பட்டவர்களுக்குப் புருஷார்த்த விரித்தியில் ஸந்தேஹமில்லையென்று சிலர் கேட்டனர்போலும்; அவர்கட்கு உத்தரமுரைக்கின்றார்—எம்பெருமானை உள்ளீடாகக் கொள்ளாதே செய்கிற ஜபம்

தவம் முதலிபவை யாவும் பயனற்றனவாமென்கிறார். அந்தரங்கத் தில் பகவத்பக்தி முக்கியமாக இருக்கவேண்டும் ; அஃது இன்றியே கையை மூடிக்கொண்டும் வாயை மொணமொணத்துக்கொண்டும் செய்யுமவை பிறரை ப்ரமிக்கச் செய்வதற்கு உபயோகப்படு மத்தனையேயொழிய புருஷார்த்த விரித்திக்குப் பயன்படாதென்று ராயிற்று.

பண்பன்பெயரினைப் புந்தியால்சீந்தியாது = பகவந்நாமங்களின் பொருளாகிய திவ்யகுண சேஷ்டிதங்களைச் சிந்திப்பதைவிட்டு என்றபடி. ஸந்த்யா என்ற வடசொல் அந்தின விசாரப்பட்டது ; ஸந்த்யாவந்தனத்தைச் சொன்னபடி. மனப்பூர்வமாகவல்லாமல் செய்யும் ஆபாஸரூபமான கருமங்களால் எம்பெருமானை அகன்று விடுகை பலிக்குமெயொழிய அணுகுமை பலிக்கமாட்டாது என்று ராயிற்று.

அந்தரங்கர்க்கு அருகிலே மாளிகை அமைக்குமாபோலே, திருமால் தனது நாபிக்கமலத்திலே நான்முகனுக்கு இருப்பை அருளினன் என்கிறார் முதலடியில். மத்ஸ்யாவதாரம் ஹம்ஸாவ தாரம் முதலியவற்றால் வேதோபதேசம் செய்தருளினமையை இரண்டாமடியி லருளிச்செய்தாரென்க.

நகரம்—வடசொல். புந்தி—புத்தி. ... ... (நா)

என்னொருவர் மெய்யென்ப ரேழுலகுண்டு * ஆலிலையில்
முன்னொருவ னாய முகில்வண்ணு ! *—நின்னுருகிப்
பேய்த்தாய் முலைத்தாள் பேர்ந்திலளால் * பேரமார்க்கண்
ஆய்த்தாய் முலைத்த வாறு. (நாச)

முன்	முற்காலத்தில்	முகில்வண்ணு	{ காளமேகத் திருவுருவான பெருமானே !
எழ் உலகு	{ ஏழுலகங்களையும் (பிரளயத்திலழி யாதபடி) அமுது செய்து	நின் உருகி	{ உன்விஷயத்தில் உருக்கம் கொண்டவள் பேரலமேலுக்குக் காட்டி
ஆல் இலையில்	ஆர் ஆலத்தளிரிலே	முலை தந்தாள்	{ முலை கொடுத்த தவளான
ஒருவன் ஆய	{ துணையற்றவனுய்க் கண்வளர்ந் தருளின		

பேய் தாய்	{ பேய்த் தாயாகிய பூதனையானவள்	முலை தந்த ஆறு	{ முலைகொடுத்த விதத்தை
பேர்ந்திலன்	{ அவ்விடத்தில் நின்றும் போ மாட்டாமல் (பிணமாய்) விழுந்தாள்;	ஒருவர்	{ ஞானத்தில் ஓப்பற்ற வர்களான வ்யாஸ் பராசராத்ரி ரிஷிகள்
பேர் அமர் கண்	{ பெரிய அந்த யுத்த பூமியில்	மெய் என்பர்	{ மெய்யென்று சொல்லா நிற்பார்கள்;
ஆய் தாய்	{ இடைத்தாயாகிய யசோதை யானவள்	என்	{ இது என்ன ஆச்சரியம்?

[என்னொருவர்மெய்யென்பர்] எம்பெருமானிடத்தில் அந் தரங்கமான அன்பு பூண்டவர்களுள் தலையானவள் யசோதைப் பிராட்டி யொருத்திதான் என்று வெளியிடக்கருதிய ஆழ்வார் அதனை ஒரு சமத்காரச் சொல்லாலே வெளியிடுகிறார். கண்ண பிரான் இளங்குழுவியாய் நந்தகோபர் திருமானிகையில் சயனித் திருக்கும்போது வஞ்சகக் கஞ்சனூலேவப்பட்டுக் கொல்லவந்த பூதனையென்னும் பேய்த்தாய் மிக்கபரிவுள்ளவள் போலத் தெய்வக் குழுவியையெடுத்துத் தனது விஷர்தடவின முலையைக்கொடுக்க, பேதைக்குழவி பிடித்துச் சுவைத்துண்டவாறே அப்பேய்ச்சி உயிர் மாண்டுபிணமாய் விழுந்தாள்; உடனே யசோதைப் பிராட்டி ஓடிவந்து குழந்தையை வாரியெடுத்தினைத்து முலைகொடுத்தாள்— என்பாதக இதிஹாஸம் சொல்லப்படுகின்றதே; இது மெய்யா யிருக்குமா? என்கிறார். ஒருத்தி வந்து முலைகொடுத்துப் பட்ட பாடு கண்ணெதிரே காணுநிற்கச் செய்தே இன்னொருத்தி கிட்ட வரத்தான்முடியுமா? அஞ்சாமல் கிட்டவந்து எடுத்து முலை கொடுத்தாளென்பது ஸம்பாவிதமாகுமோ? என்கிறார். நாட்டில் இவ்வாறு வேறு எவர்களிடத்திலேனும் நாம் கண்டிருந்தால் இதை மெய்யெனக் கொள்ளலாம்; இப்படி எங்குங்காணுமெ யாலே இதனை எங்கனே மெய்யெனக் கொள்ளலாம்? என்றாலும், பூதனை கொடுத்தவிஷத்திற்கு மாற்றான அம்ருதமாகத் தனது ஸ்தந்யத்தைக் கொடுக்கவேணுமென்னும் அன்புமிகுதியினால் யசோதைசெய்த இக்காரியம் அவளுடைய பக்திபோன்ற பக்தியை

யுடைய மெய்யன்பர்க்கு கம்பத்தகுந்ததாயிருக்குமே யொழிய
மற்றையோர்க்கு இதில் விசுவாஸம் பிறப்பது அரிதே என்ற
தாய்த்து.

பேரமார்க்கண்—கண்ணபிரானைக் கொல்லக்கருதி அதற்காக
முயன்று பேய்ச்சி இறந்த இடமாதல்பற்றி அத்தனைப்போர்களை
மென்றார். “பேரமார்க்கண்” என்றதை யசோதைக்கு விசேஷண
மாக்கி, அமர்—ஒன்றோடொன்று சண்டைசெய்வன போன்றிருக்
கிற, பேர்—பெரிய, கண்—கண்களையுடையளான, ஆய்த்தாய்—
என்று உரைத்தலுமொன்று. .... (௩௪)

ஆறிய வன்பி லடியார்த மார்வத்தால் *

கூறிய குற்றமாக் கொள்ளல்—தேறி *

நெடியோய்! அடியடைத் தன்றே * ஈரைந்து

முடியான் படைத்த முரண்.

(௩௫)

ஆறிய அன்பு	{ நிரம்பின பக்தி இல் யில்லாதவர்களாய்	படைத்த	{ புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணின
அடியார்	{ சேஷத்வஜ்ஞாந மாத்திரத்தை யுடையராயிருப் பவர்கள்	முரண்	தப்புக்காரியமானது.
தம்	{ தங்களுடைய ஆர்வத்தால்	நெடியோய்	{ பெருமை பொருந்திய உன்னுடைய
கூறிய	{ சொல்லும் வார்த்தைகளை	அடி	திருவடிகளை
குற்றம் ஆ	குற்றமாக	தேறி	{ தெளிந்துவந்து (காலக்ரமத்திலே சிசுபாலனுக்கி) கிட்டிகைக்குக் காரணமாகி விட்டதன்றோ ?.
நீ கொள்ளல்	நீ கொள்ளாதே ; (அது ஏனெனில் ;)	அடைத்தற்கு அன்றே	
ஈர் ஐந்து	{ பத்துத்தலைகளை முடியான் யுடையனான ராவணன்		

[ஆறியவன்பில்.] கீழ்ப்பாட்டில் யசோதைப்பிராட்டியி
னுடைய ஒப்புயர்வற்ற அன்பை அதுஸந்தித்த ஆழ்வார்க்குத் தாம்
போல்வாருடைய அன்பு ஒரு அன்பாகவே தோற்றவில்லை ; கம்
ஸன் முதலானாருடைய பிராதிகூல்யத்தோடு ஸமமாகவே தம்

முடைய அன்பை நினைக்கலாயினர் ; அதனால் சிறிது கலக்கமுற்ற ஆழ்வார் “ மிகக் கொடியனான இராவணனிடத்திலிருந்த பிராதி கூல்யமே, அவன்றானே சிசபாலனாகப் பிறந்த பிறவியில் உன்னடிச் சேர்வதற்கு அதுகூலமாகப் பவித்ததே ! ; அப்படியிருக்க, என் போல்வாரிடத்துள்ள போலியான ஆதுகூல்யம் [அன்பு] அது கூலமாவதற்குத் தடையுண்டோ ? என்று தமக்குத்தாமே தேறிக் கூறுகின்ற பாசரம் இது.

ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் ஜய விஜயரென்னும் த்வாரபாலகர் மஹர்ஷிகளின் சேற்றத்துக்கு இலக்காகி எம்பெருமானால் சபிக்கப் பட்டு இந்நிலத்தில் வந்து ஹிரண்ய ஹிரண்யாக்ஷர்களாகவும் இராவணனாகவும் சிசபாலனாகவும் பிறந்து கடைசி ஜன்மமாகிய சிசபால ஜன்மத்தில் “1. சேட்பால் பழம் பகைவன் சிசபாலன், திருவடி தாட்பாலடைந்த” என்கிறபடியே திருவடிகளை யடைந்த வரலாறு இங்கு அறியத்தக்கது. 2. “சுரிசுழற்கனிவாய்த் திரு வினைப்பிரித்த கொடுமையிற் கடுவிசையரக்கன்” என்கிறபடியே சொல்லவொண்ணாத தீச்செயல் புரிந்தவனான இராவணனுடைய பிரதிகூலகாரியங்களே (சிசபாலனை பிறப்பில்) அதுகூலகாரியங்களின் பலனைப் பெறுவித்தன வென்றால், நம்முடைய ஆதுகூல்யா பாஸம் அதுகூலமாகவே தலைக்கட்டுமென்பதில் தட்டுண்டோ ? என்ற கருத்துக்காண்க. பின்னடிகளிற் காட்டிய த்ருஷ்டார்த்தத் தைக்கொண்டு இங்கு ஆழ்வார் பிரார்த்திப்பதாவது—பரிபூர்ணமான அன்புஇல்லாமல் மேலுக்கு அடியாரென்று பேர்சுமக்கிற நாங்கள் ஏதாவது குற்றமாகச் சொல்லிவிட்டால் அதைக்கொண்டு திருவுள்ளம் சேறவேண்டா ; ப்ரத்யக்ஷமாக விரோதியென்றே வெளிவந்த இராவணனுடைய தீயசெயல்களை நன்மைக்கு உறுப்பாம் போது, மேலுக்காவது அன்பரென்று காட்டிக்கொள்ளுகிற எங்களுடைய உக்திகள் பொறுக்கக் கூடியவையன்றோ ? என்றவாறு.

“ஆறியவன்பிலடியார்” என்று தம்மையே சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்போலும் ; தன்மையில் வந்த படர்க்கை. கூறிய = பலவின் பால் வினையாலணையும் பெயர் ; கூறியவற்றை யென்று பொருள். கொள்ளல்—எதிர்மறை வியங்கோள் வினைமுற்று. நெடியோய் =

முன்னிலையொருமை வினையாலணையும் பெயர்; ஆறும்வேற்றுமைத் தொகை. முரண்—கோணலான காரியங்கள். தேறி என்னும் வினை பெச்சத்தை முன்னடிகளிற் கூட்டியுமுரைக்கலாம், பின்னடிகளிற் கூட்டியுமுரைக்கலாம். .... (நூரு)

ஃ முரணை வலிதோலைதற் காமென்றே * முன்னம்

தரணி தனதாகத் தானே *—இரணியனைப்

புண்ணிரந்த வள்ளுகிரார் பொன்னாழிக் கையால் * றீ

மண்ணிரந்து கொண்ட வகை.

(நூசு)

முன்னம் முற்காலத்தில்,

தரணி தனது ஆக தானே { பூமியெல்லாம்
தன்னுடைய
தென்று
அஹங்காரங்
கொண்டிருந்த

இரணியனை ஹிரண்யாஸுரனை

புண் றிரந்த புண்படுத்திப் பிளந்த

வன் உகிர் ஆர் { கூர்மையான
நகங்கள்
பொருந்திய

பொன் ஆழி கையால் { அழகிய திருவாழி
யைக் கொண்ட
திருக்கையினால்

றீ றீ
மண் இரந்து கொண்ட வகை { (மாவலியிடத்தில்)
பூமியை
யாசித்துப்
பெற்றதானது

முரணை வலி தொலைதற்கு ஆம் என்றே { (ஸம்ஸாரிகளின்)
முாட்டுத்தனத்
தின் மிகுக்கைத்
தொலைக்கலா
மென்றல்லவோ?

[முரணைவலி.] ஆச்சரிதவிரோதியான இரணியனைக் கிழித் தெறிந்தது போல மஹாபலிபையும் கொன்றொழிக்கலாமாயிருக்கச் செய்தேயும் அங்ஙனஞ் செய்யாது, அழகிய வடிவெடுத்து யாசக னைப் நிற்கும் வகையாலே உலகங்கொண்டது ஏதுக்காக? “எம் பெருமான் இவ்வளவு ஸௌலப்பகுணமுடையவன்” என்று எல் லாரும் தெரிந்துகொண்டு இக்குணத்தில் ஈடுபட்டுத் தங்களுடைய அஹங்காரத்தை விட்டொழிந்து ஆட்படக்கூடுமென்கிற திரு வுள்ளத்தாலோ? என்கிறார்.

“இரணியனைப் புண்ணிரந்த வள்ளுகிரார் பொன்னாழிக்கை யால்” என்ற சொல்லாற்றலால், மாவலியையும் இரணியனைப் போலவே பங்கப்படுத்தவேண்டியது ப்ராப்தமாயிருக்கவும் அங்ங னஞ் செய்யாதது மேற்குறித்த கருத்தினாலாம்—என்பது விளங்கும். தரணி—வடசொல். .... (நூசு)

ஃ “முரணைவலி” “முரணவலி” என்பன பாடபேதங்கள்.

வகையறு நுண்கேள்வி வாய்வார்கள் * நாளும்
புகைவிளக்கும் பூம்புனலு மேந்தி *—திசைதிசையின்
வேதியர்கள் சேன்றிறைஞ்சும் வேங்கடமே * வெண்சங்கம்
ஊதியவாய் மாலுகந்த வூர். (௩௭)

வகை அறு	{ அற்பபலன்களையும் பரமபுருஷார்த் தத்தையும் உட்புகுந்து இன்னவகை இன்னவகை என்று அறுதியிடுவதற் குறுப்பான	ஏந்தி	தரித்துக்கொண்டு
		திசை திசையின்	{ பலதிக்குக்களில் நின்றும்
		சென்று	வந்து சேர்ந்து
		இறைஞ்சும்	வணங்குமிடமான
		வேங்கடம்	{ திருவேங்கட மலையானது,
நுண் கேள்வி வாய்வார்கள்	{ ஸுலக்ஷ்மார்த்த சீரவணமுடைய வர்களான	வெண் சங்கம்	{ வெளுத்த சங்கைத் திருப்பவளத்
வேதியர்கள்	வைதிகர்கள்	ஊதிய வாய்	{ திலே வைத்து ஊதின எம்
நாளும்	நித்தியமும்	மால்	{ பெருமான்
புகை விளக்கும்	{ தூபதீபங்களையும்	உகந்த	{ திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளி
பு புனலும்	{ புஷ்பங்களையும் தீர்த்தத்தையும்	ஊர்	{ யிருக்கப்பெற்ற திவ்யதேசமாம்.

[வகையறுநுண்கேள்வி.] மூன்று பாசரங்களாலே திருமலையை
அறுபவிக்கிறார். எம்பெருமான் திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளி
யிருக்குமிடம் திருவேங்கடமலை யென்கிறார். அத்திருமலை எப்படிப்
பட்டதென்னில்; தினந்தோறும் பலபல திசைகளினின்றும்
வைதிகர்கள்வந்து தூபதீபம் முதலிய திருவாராதஸாமக்ரிகளைக்
கொண்டு ஆசரயிக்கப்பெற்றது—என்கிறார். அந்த வைதிகர்கட்கு
விசேஷணமிடுகிறார் வகையறுநுண்கேள்விவாய்வார்கள் என்று.
ஸுலக்ஷ்மமான சாஸ்தார்த்தங்களையும் அலகலகாக நிச்சயித்
தறியக்கூடிய கேள்வி வாய்ந்தவர்கள்—பஹுசூருதர்கள் என்ற
படி.

வெண்சங்க மூதியது பாரதப்போரில்.

.... (௩௭)

ஊரும் வரியரவ மோண்துறவர் மால்யானை *
 பேர வெறிந்த பேருமணியை *—காருடைய
 மின்னென்று புற்றடையும் வேங்கடமே * மேலசுரர்
 எம்மென்னு மால திடம்.

(நுஅ)

ஊரும்	திரிகின்ற		
வரி அரவம்	{ (உடம்பில்) கோடு கலையுடைய ஸர்ப்பமானது,—	கார் உடைய மின் என்று	{ மேகத்தினிடையே தோன்றுகிற மின்னலென்று பிரமித்து (இடிக்கு அஞ்சி)
ஒண் குறவர்	அழகிய குறவர்கள்		
மால் யானை பேர	{ (பட்டி மேய்கின்ற) பெரிய யானைகள் (தங்களுடைய புனத்தில் நின் தும்) அப்பால் போவதற்காக	புற்று அடையும் வேங்கடம்	{ புற்றினுள்ளே நுழையுமிடமான திருமலை,
எறிந்த	{ (அவ்யானைகளின் மேல்) வீசி யெறிந்த	மேல சுரர்	{ மேற்பட்டவர்களான சித்யஸூரிகள்
பெரு மணியை	{ பெரியதொரு மாணிக்கத்தை (கண்டு)	எம் என்னும் மாலது	{ ‘எங்களுடையவன்’ என்று அபிமாகிக்கும் படியாகவுள்ள எம்பெருமான
		இடம்	திவ்யதேசமாம்.

[ஊரும்வரியரவம்.] திருவேங்கடமலையே சித்யஸூரி நிர்வா
 ஹகனா எம்பெருமான் திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளியிருக்கு
 மிடமென்கிறார். திவ்யதேசங்களிலுள்ள சராசரங்கள்முற்றும் மெய்
 யன்பர்கட்கு உத்தேச்யமாயிருக்கும். மூக்குலசேகராழ்வார் தம்
 முடைய பிரபந்தத்திலே “நான்காந்திருமொழியிலே “வேங்கடத்
 துக்கோனோரிவாமுங் குருகாய்ப் பிறப்பேனே” “திருவேங்கடச்
 சுனையில் மீளப்பிறக்கும் விதியுடையனாவேனே” “வேங்கடக்
 கோன் தான் உமிழும் பொன்வட்டில் பிடித்துடனே புகப்பெறுவே
 னாவேனே” “வேங்கடத்துச் செண்பகமாய்நிற்குந் திருவுடையே
 னாவேனே” “வேங்கடமலைமேல் தம்பகமாய்நிற்குந் தவமுடையே
 னாவேனே” “வேங்கடத்துள் அன்னனைய பொற்குவடா மருந்
 தவத்தனாவேனே” “திருவேங்கடமலைமேல் காணாய்ப் பாயுந்
 டி “ஊனேறு செல்வத்து” இத்யாதி.

கருத்துடையேனாவேனே ” “ திருவேங்கடமலைமேல் நெறியாய்க்
கிடக்கும் நிலையுடையேனாவேனே ” “ வேங்கடவா ! நின்கோயிலின்
வாசல்.....படியாய்க்கிடந்துன் பவளவாய் காண்பேனே ” என்று
திருமலையிற் பலவகைப் பிறவிபிறக்கக் குதுஹலித்து, கடைசியாக
“ எழில் வேங்கடமென்னு மெம்பெருமான் பொன்மலைமேல்
ஏதேனுமாவேனே ” என்று தலைக்கட்டியிருப்பதற்கேற்ப, இக்
குலசேகராழ்வாரைப்போன்ற அத்தவஸாயமுடைய மஹான்களே
திருமலையில் பாம்பாகவும் குறவராகவும் யானையாகவும் புற்றாகவும்
வந்து பிறத்திருப்பர்களாகையாலே அப்பொருள்களையும் எம்பெரு
மானைப்போலவே உத்தேச்யமாகக்கொண்ட இவ்வாழ்வார் இப்
பாசுரத்தாலே தம்முடைய ப்ரதிபத்தியை வெளியிடுகின்றாரென்க.

குறவர்களுக்குப் புனங்காப்பது தொழில்; புனங்களிலே
யானை முதலிய ஜந்துக்கள் பட்டிமேயப்புகும்; அவற்றைத் தூத்
திப் புனத்தைக் காவல்செய்து கொள்ளவேண்டிய குறவர் தாங்கள்
பரண்களிலேயிருத்தபடியே தங்கள் கையிலுள்ள பெரிய மாணிக்கக்
கட்டியை யானையின்மீது எறிவர்கள்—யானை புனத்தைவிட்டு அப்
பால்போவதற்காக. அப்போது அங்குத்திரியாநின்ற மலைப்பாம்புக
ளானவை யானையின்மேற்பட்ட ரத்னத்தைக்கண்டு, யானையை
மேகமாகவும் ரத்னத்தை மின்னலாகவும் பிரமித்து மேகத்தில்
மின்னலுண்டான வுடனே இடி உண்டாகுமாகையாலும், பாம்புகள்
இடிக்கு அஞ்சி ஒளிக்கு மியல்வுடையனவாகையாலும் அப்பாம்பு
கள் புற்றினுள்ளே புகாநிற்கும்: இப்படிப்பட்ட தன்மைவாய்ந்த
திருமலை எம்பெருமானது திருப்பதியாம் என்றாயிற்று.

ஊரும்வரியரவம்—இயற்கையாகத்திரிகின்ற பாம்பு என்ற
வது, யானையை விழுங்குவதற்காகத் திரிகின்ற பாம்பு என்றவது
பொருள்கொள்ளலாம். பாம்புகள் யானையை விழுங்கவல்லனவோ?
எனின்; கேண்மின்;—சில மலைப்பாம்புகள் யானையைப்பார்த்து
அஞ்சி நடுங்கி ஓடிப்போய்விடுமென்றும், பல மலைப்பாம்புகள்
யானையை அணுகி விழுங்கிவிடுமென்றும் தமிழ் நூல்களால் தெரி
கின்றது; ‘ திரையன் பாட்டு ’ என்ற ஓர் பழையநூலில்—“ கடுங்
கண்யானை நெடுங்கை சேர்த்தி, திடங்கொண்டறைதல் திண்ண
மென்றஞ்சிப், படங்கொள்பாம்பும் விடரகம்புகூஉம், தடங்கொள்

உச்சித்தாழ்வரையடுக்கத்து” என்றதனால் பாம்பு யானையைக் கண்டு ‘இது ஐதிக்கையினால் நம்மைத் தொலைத்திடும்’ என்று நிச்சயித்து அஞ்சி பொளிக்குமென்பது தெரிகின்றது. இனி, சங்கநூல்களுள் ஒன்றான நற்றிணையில் “ஞால்வாய்க்களிறு பார்தட்பட்டெனத், துஞ்சாத்துயரத் தஞ்சபிடிப்பூசல், நெடுவரை விடரகத்தியம்பும், கமொன் புல்லிய காடிற்ந்தோரே” (14) என்றும், தேவாரம் திருக்கயிலாயம் முதல் திருமுறை இரண்டாம் பாட்டில் “பரியகளிற்றை அரவுவிழுங்கி மழுங்கவிருள் கூர்ந்த, கரியமிடற்றர் செய்யமேனிக் கயிலைமலைபாரே” என்றும், கம்ப ராமாயணம் சித்திரகூடப்படலத்தில் (34) “இடிகொள் வேழத்தை எயிற்றொடு மெடுத்தாடன் விழுங்கும், கடியமாசணம் கற்றறிந்தவ ரென வடங்கிச், சடைகொள் சென்னியர் தாழ்விலர் தாமிதித் தேறப், படிசூடாமெனத் தாழ்வரைகிடப்பன பாராய்” என்றும் சொல்லியிருக்கையாலே, பாம்பு யானையை விழுங்குமென்பது தெரிகின்றது ஆகவே, பாம்பு யானையைக்கண்டு அஞ்சி யொளித்தல் சிறுபான்மையும், விழுங்குதல் பெரும்பான்மையுமாயிருக்குமென்று கொள்ளக்கடவது. 1. “கரியமாமுகிற்படலங்கள் கிடந்து அவை முழங்கிடக், களிநென்று பெரிய மாசணம் வரை பெண்ப் பெயர்தரு பிரிதி” என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசரத்தின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில், நஞ்சீயர்க்கும் நம்பிள்ளைக்கும் விளைந்ததாக அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ள ஸம்வாதமொன்று இங்கே அதுஸந்திக்கத்தக்கது.

வரி அரவம்=பாம்பின் உடலில் இயற்கையாகவுள்ள கோடுகளைச்சொன்னபடி. ஒண் குறவர்=சிறந்த குறவர் என்றபடி. குறவர்க்குச் சிறப்பு யாதெனில்;—“இவர்களுடைய பாட்டன் பாட்டனிலே யொருத்தன் பூமியிலே இறங்கினான் என்னும் பழியின்றிக்கேயிருக்கை” என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானமாதலால், வம்ச பரம்பரையாகத் திருமலையெனட்டுக் கீழிறங்காமல் அவ்விடத்தே நித்யவாஸம் பண்ணியிருக்கையே சிறப்பாமென்க.

“மால் யானை பேர ஒண்குறவர் எறிந்த பெருமணியை ஊரும

1. பெரியதிருமொழி 1—2—10.

வரியரவம் (கண்டு) காருடைய மின்னென்று புற்றடையும் வேங்கடம்” என்று அந்வயக்காமம் காண்க. மலைகளிலே நவமணிகள் நிரம்பிக்கிடக்குமாதலாலும், நமக்கெல்லாம் ஸாதாரணமான கல்லு கள்போலே குறவர்க்கு மணி மாணிக்கங்கள் எளியன வாதலாலும் யானையைத் துரத்தவேண்டிய குறவர் பெருமணியை விட்டெறிந் தனரென்க.

காருடைய மின்னென்று புற்றடையும்வேங்கடம்=பாம்புகள் மேகத்தைக்கண்டு யானையாக ப்ரமிப்பதும் உண்டு; யானையைக் கண்டு மேகமாக ப்ரமிப்பதும் உண்டு. “கரியமாழுநிற்படலங்கள்” என்ற கீழுதாஹரித்த பெரியதிருமொழிப் பாசுரத்தில், மேகத் தைக்கண்டு யானையாக ப்ரமித்தபடி சொல்லிற்று; இப்பாட்டில் யானையைக்கண்டு மேகமாக ப்ரமித்தபடி சொல்லுகிறது.

மேல சுரர் எம்மென்னும் மாலதிடம்=மேலான சுரர் என்று நித்யஸூரிகளைச் சொன்னபடி. ‘ஸூர’ என்ற வடசொல் தேவ தைக்குப் பெயர். “எம்மென்னும்” என்றது—‘எம்முடையது, எம்முடையது’ என்று மேல்விழும்படியான என்றபடி. அப்படி மேல்விழுந்து ஆச்சுரயிக்கத்தக்க பெருமைபொருந்திய இடம் என்றாவது, மேல்விழுந்து ஆச்சுரயிக்கத்தக்க பெருமானுடைய இடம் என்றாவது பொருள்கொள்ளலாம். ... (நஉ)

இடந்தது பூமி யெடுத்தது குன்றம்*

கடந்தது கஞ்சனை முன்னஞ்ச*—கிடந்ததுவும்

நீரோத மாகடலே நின்றதுவும் வேங்கடமே*

பேரோத வண்ணர் பேரிது.

(நக)

பேர் ஓதம்	{ பெரிய கடலின் நிறம்போன்ற நிறமுடைய பெருமான்	எடுத்தது	{ குடையாக வெடுத்துப் பிடித்தது
வண்ணர்		குன்றம்	
முன்	முற்காலத்தில்	அஞ்சு	{ அஞ்சி முடிந்து போம்படி செய்தது
இடந்தது	{ (மஹாவராஹமாகிக்) கோட்டாற் குத்தி யெடுத்தது	கடந்தது	
பூமி	பூமியாம்;	கஞ்சனை	கம்ஸனையாம்;

கிடந்ததுவும்	{ திருக்கண் வளர்ந் தருளினது	பெரிது	{ பெருமை யெல்லாம் நின்றதுவும்
ஓதம் நீர் மா கடல்	{ பெருவெள்ள முடைய திருப் பாற்கடலிலாம்;	வேங்கடம்	திருமலையிலாம்.

[இடந்ததுபூமி.] எம்பெருமானுடைய பல செயல்களை அது ஸந்தித்து இனியராகுறார். முன்பு மஹாப்ரளயத்தில் அண்டபித்தியில் ஒட்டிக்கிடந்த பூமியை மஹாவராஹமாகி உத்தரித்தான்; இந்திரன் பசிக்கோபத்தால் ஏழுநாள் விடாமழை பெய்வித்தவன்று திருவாய்ப்பாடியைக் காத்தருள்வதற்காகக் கோவர்த்தன மலையைக் குடையாகவெடுத்துப் பிடித்தான்; சாதுசனங்களை நலிந்துகொண்டிருந்த கம்ஸனைக் கொன்றொழித்தான்; அவதாரங்களுக்கு மூல கந்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே திருக்கண்வளர்த்தருளாரின்றான்; வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பாகத் திருவேங்கடமலையிலே தன்பெருமையெல்லாம் பொலிய நின்றருள்கின்றான்—என்று இட்பாட்டில் அதுஸந்திப்பதன் கருத்தாவது—இப்படி ஓயாமல் பிறுகாரியமே போதுபோக்காயிருக்கின்ற எம்பெருமானுடைய நீர்வை வருணிக்கமுடியாதது என்றதாம்.

இப்பாசரத்தின் வியாக்கியானத்திலே பெரியவாச்சான் பின்னை அருளிச்செய்குறார்—“நாம் பெருமானை யுகந்தோமென்று சோற்றை யுகப்புதோம்; சோற்றையுகந்தோமென்று நாலும் பத்தும் பட்டினி விடுவதோம்; ஸ்த்ரீகளையுகந்தோமென்று சூது சதுரங்கம் பொருதல் உறங்குதல் செய்வுதோம்; ஒன்றிலும் ஸ்நேஹமில்லை.” என்று. அற்புதமான இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளின் உட்கருத்து யாதெனில்;—ஸம்ஸாரிகளான நம்முடைய போது போக்குக்கும் மெய்யடியார்களான ஆழ்வார்களுடைய போதுபோக்குக்கும் நெடுவாசியுண்டு; நாம் ஒரு விஷயத்திலும் பிடிமான மில்லாமலிருக்கிறோம்; ஆழ்வார்களோ தாம் பிடித்த பகவத்விஷயத்தை ஒரு நொடிப்பொழுதும் விடாமல் அதுதன்னிலே தோள் மாறுகின்றனர்; இடந்ததுபூமி, எடுத்தது குன்றம் என்றிப்படி எம்பெருமானுடைய சேஷ்டிதங்களை மாறிமாறி அதுபவிக்கிறாரேயொழிய வேறொன்றில் நெஞ்சு செல்லப் பெறுகின்றிலர்; நாமெல்லாரும் இப்படி பகவத்விஷயத்தில் பற்றுதலில்லாமல்

கெட்ட விஷயத்தைப்பற்றி யிருக்கிறோம்; இருந்தாலும் அதி
லாவது ஏதேனுமொன்றைப்பற்றிப் பிடித்தபிடி விடாமல் திண்
னியோமா யிருக்கிறோமாவெனில்; இல்லை; நாம் பெருமானை
ஸேவிக்க ஆசையுள்ளவர்கள்போலக் காட்டிக்கொண்டு கோவில்
களுக்குப் போகிறோம்; போனாலும் அங்குப்போய்ச் செய்வது
புனியோரை பொங்கல் தோசை வடை முதலியவற்றையிட்டு
வயிற்றை நிரப்புவதேயன்றிப் பெருமானை அன்பா ஸேவித்த
பாடில்லை; சோற்றை உகக்கிற நாம் அதிலாவது ஒரு பிடிவாதங்
கொண்டிருக்கிறோமோ வென்னில்; அதுவுமில்லை; ஏகாதசி
முதலிய சில விரதங்கள் அனுட்டிப்பதுபோலக் காட்டி வயிற்றை
யடக்கிப் பட்டினிகிடக்கின்றோம். இஃது இருக்கட்டும்; வேசி
களை யதுபவிக்க விரும்பி அவர்களின் வீட்டுக்குப்போகிறோம்;
அதையாவது பிடிமானமாகச் செய்கிறோமோ வென்னில். இல்லை;
அங்குப்போய்ச் சூதாடியும் சதுரங்கமாடியும் உறங்கியும்
போதைப்போக்கி வருகிறோம்; இப்படி நாம் கெட்டகாரியங்களைச்
செய்தாலும் அதிலும் ஒரு பிடிவாதமில்லாமல் பலபல காரியங்
களிலே நெஞ்சு செலுத்திக்கிடக்கிறோம்; ஆழ்வார்களோ, பகவத்
விஷயத்தைப் பிடித்து அதில் ஓய்வு இல்லாமல் 'கொக்குக்கு
ஒன்றேமதி' என்னுமாபோலே ஒரேபிடிவாதமாயிருந்து அதுப
விக்கிறார்கள்; இவர்களுடைய படி என்கே!, நம்முடைய படி
என்கே!, என்று ஆழ்வார்களின் நிலைமையைப் பாராட்டியும்
ஸம்ஸாரிகளின் நிலைமையைப் பழித்தும் பேசினபடி. .... (நகூ)

பெருவில் பகழிக் குறவர்கைச் செந்தீ *

வேருவிப் புனந்துறந்த வேழம் *—இருவிசம்பில்

மீன்வீழக் கண்டஞ்சும் வேங்கடமே * மேலசுரர்

கோன்வீழக் கண்கேந்தான் குன்று.

(சு௦)

பெரு வில்	பெரிய வில்லையும்	செம் தீ	சிவந்த நெருப்புக்கு
பகழி	{ அம்புகளையு முடையரான	வேருவி	பயப்பட்டு
குறவர்	குறவர்களினுடைய	புனம் துறந்த	{ கொல்லையை விட்டு நீங்கின
கை	கையிற்பிடித்திருந்த	வேழம்	யானையானது,

இரு	விசம்பில்	{ பரந்த ஆகாசத்தில் நின்றும்	அஞ்சம்	பயப்படுமிடமான
மீன் வீழ	நகூத்திரம் வீழ		வேங்கடம்	திருவேங்கடமானது
			மேல்	முன்பொருகால்
			அசுரர் கோன்	{ இரணியாசுரனை
			வீழ கண்டு	முடித்து
கண்டு		{ அதனைப்பார்த்து (நாம் அப்பால் போக முடியாத படி குறவர்கள் கைக்கொள்ளி யைப் பூமியிலே எறிந்தார்கள் என்று ப்ரமித்து)	உகந்தான்	{ (ப்ரஹ்மலாதனுடைய விரோதி தொலைந்து என்று) மகிழ்ந்த பெருமானுடைய
			குன்று	திருமலையாம்.

[பெருவிற்பகழி.] “வேங்கடமே அசுரர்கோன் வீழக்கண்டு உகந்தான் குன்று” —பாகவத விரோதியான இரணியனைத் தொலைத்துப் பரமபாகவதனான ப்ரஹ்மலாதனைக் காத்தருளின பெருமான் அந்த ஆசிரிதபகூபாத மஹாகுணத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டு இன்றைக்கும் ஸேவைஸாதிக் குமிடம் திருமலையென்கிறார். அத்திரு வேங்கடம் எப்படிப்பட்டதென்ன, அவ்விடத்துச் செய்திகளில் ஒன்றை யெடுத்துரைக்கிறாதிதல். திருமலையிற் கொல்லிகளில் (இராக்காலங்களில்) யானை பட்டி மேய, அதனைத் துரத்துவதற்காக அம்புதொடுத்தவில்லை ஒரு கையிலேகொண்ட குறவர்கள் மற்றொரு கையிலே திவட்டியைக்கொளுத்திப் பிடித்துக்கொண்டு அதட்டிச்செல்ல, அத்தீவட்டியையும் அம்புகோத்த வில்லையும் கண்ட அக்களிறு அஞ்சி ஓடிப்போக, அகஸ்மாத்தாக ஆகாசத்தில் நின்றும் நகூத்திரம் அவ்யானை பதறிச்செல்லும் வழியிடையே வந்து பெருஞ்சோதியுடனே விழ, அதைக்கண்டு இது நகூத்திர மென்றுணராது ‘குறவர்கள் கைத்தீவட்டியையே கிழெறிந்தார்கள்’ என்று ப்ரமித்து ‘இவ்வழியை நாம் எப்படி கடந்து செல்ல வல்லோம்?’ என்றஞ்சித் திகைத்து நிற்குமிடமாம் அத்திருமலை.

அஸ்தானே பயசங்கை பண்ணுகிற யானையின் செய்தியைக் கூறினவிதனால்—அஸ்தானே பயசங்கைபண்ணி எம்பெருமானுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிற மஹான்களின் இருப்பை நினைப்பூட்டினாராகக் கொள்ளலா மென்ப, ... (சு0)

குன்றனைய குற்றஞ் செய்யினும் குணங்கொள்ளும் *
இன்று முதலாக வென்னெஞ்சே *—என்றும்
புறனுரையே யாயினும் பொன்னுழிக் கையான் *
திறனுரையே சிந்தித் திரு.

(சக)

என் நெஞ்சே எனது மனமே!,

என்றும் எப்போதும்

புறன் { (உள்ளூர இல்லா
உரையே { மல்) மேலுக்குச்
ஆயினும் { சொல்லுகிற
வார்த்தையா
யிருந்தாலும்

பொன் ஆழி { சக்ரபாணியான
கையான் { எம்பெருமான்
திறன் { விஷயமாகப்
உரையே { பேசும்
பேச்சையே

சிந்தித்து இரு { அதுவந்தித்துக்
கொண்டிரு; (அப்படியிருந்தால்)

இன்று முதலாக { இன்று தொடங்கி

குன்று { மலைபோல் (பெருப்
அனைய { பெருத்த)
குற்றம் { குற்றங்களைச்
செய்யினும் { செய்தாலும்

குணம் { (அவற்றையெல்லாம்
கொள்ளும் { எம்பெருமான்)
குணமாகவே
திருவுள்ளம்
பற்றுவன்.

[குன்றனையகுற்றம்.] எம்பெருமானுடைய வாத்ஸல்யகுணத்தி னீடுபட்டுப் பேசுகிறார். நெஞ்சே!, ஆந்தரிகமான அன்பின் மிகு தியினாலே சொற்களைத்தொடுத்து எம்பெருமானைத் துதிப்பார் பலருண்டு; அப்படிப்பட்ட அன்பு நமக்கு இல்லாமையினால் கழுத்துக்கு மேற்படவே சில சொற்களை நாம் கபடமாகச் சொல்ல வல்லோம்; அப்படி மேலுக்குச்சொல்லுகிற வார்த்தையாயிருந்தா லும் அது பகவானைப்பற்றின வார்த்தையாக இருந்துவிடுமாயின் பயன்படும். எம்பெருமான் “விசுவாவெந ஸஃப்ராஜம் நகநு ஜெயம் கயம் உந = மித்ரபர்வேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ் சந” [ப்ரீதியை பாவனைசெய்து வருபவனையும் கைவிடமாட்டேன்] என்று சொன்னவனாகையாலே நாம் மேலுக்குச் சொல்லுகிற வார்த்தையையும் அவன் கனத்ததாகத் திருவுள்ளம்பற்றித் தன் னுடைய வாத்ஸல்ய குணத்தை நம்மேல் ஏறிப்பாபவிடுவன்; நாம் மலைமலையாகக் குற்றங்கள் செய்தாலும் 1. “என்னடியாரது செய்யார். செய்தாரேல் நன்று செய்தார்” என்னுமவனுடைய

திருவுள்ளத்தில் அலையெல்லாம் நற்றமாகவே படும்; அவன் நமது ஆபிமுக்கியத்தை மாத்திரமே எதிர்பார்ப்பவனாதலால் நாம் மேலுக்குச்சொல்லும் வார்த்தையும் அவனுக்குக் கார்போபயோகியாக ஆய்விடுங்காண்—என்றாயிற்று.

ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே எம்பெருமான் நியர்களோடும் முக்தர்களோடும் கூடிப் பரிபூர்ணதுபவம் பெறுநிற்கச்செய்தேயும், அதனால் அப்பெருமான் சிறிதும் மகிழாது, பல பிள்ளைகளைப் பெற்ற ஒரு தகப்பனர் ஒரு மகன்மாத்திரம் தேசாந்தரத்திலிருக்க மற்ற எல்லாப்புத்திரர்களோடும் கூடி வாழாரின்றாலும் அதனால் மகிழ்ச்சியடையாமல் தேசாந்தரத்திலுள்ள புத்திரனது பிரிவையே நினைத்துப் பரிதபித்திருக்குமாபோலே எம்பெருமானும் ஸம்ஸாரிகளான அஸ்மதாதிகளின் பிரிவையே நினைத்துப் பரிதாபமுற்று, நம்மோடே கலந்து பரிமாறுவதற்காகக் கரண்களேபரங்களை நமக்குத்தந்தருளி அவற்றைக்கொண்டு நாம் காரியஞ் செய்யும்படியான சக்தி விசேஷங்களையும் நமக்குக்கொடுத்து, மிகவும் அஹங்காரிகளான நம்மெதிரில் தான் ப்ரத்யக்ஷமாக வந்து நின்றால் நாம் பொறுமைகொண்டு ஆணையிட்டாகிலும் தன்னைத் துரத்திவிடுவோமென்றெண்ணி ஒருவர்கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடி, உறங்குகிற குழந்தையைத் தாயானவள் முதுகிலே அணைத்துக் கொண்டு கிடக்குமாபோலே எம்பெருமான்முனும் தானறிந்த ஸம்பந்தமே காரணமாக நம்மை விடமாட்டாமல் அந்தர்யாமியாயிருந்து தொடர்ந்துகொண்டு நம்மையொருகாலும் கைவிடாமல் ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு நமக்குத் துணையாய்ப் போருமளவில், நாம் கெட்ட காரியங்களிலே கைவைத்தோமாகில் நம்மைத் திருப்பமாட்டாமல் அதுமதிபண்ணி உதாஸீநரைப்போலேயிருந்து திருப்புகைக்கு இடம்பார்த்துக்கொண்டேயிருந்து, நாம் செய்கிற தீமைகளிலே ஏதேனுமொரு தீமையாவது \$ நன்மையென்று பேரி

ஶீ. விஷய ப்ரவணராய் வேசிகளைப்பின்பொடர்ந்து அடிக்கடி கோவில்களிலே நுழைந்து புறப்படுகை; வயலில் பட்டிமேய்ந்த பசுவை அடிப்பதாகத் தூத்திக்கொண்டு போம்போது அது ஒரு கோவிலைப் பிரதக்ஷிணம் பண்ணிக் கொண்டு ஓடுகிறவளவிலே அதை விடமாட்டாத ஆக்ரஹத்தாலே தானும் அக்கோவிலை வலஞ்செய்கை; (சிசபாலாதிகளைப்போலே) கிந்தை செய்வதற்காகத் திருநாமங்களைச்சொல்லுகை முதலியன,

டக்கடிபதாயிருக்குமோவென்று பார்த்து வந்து, அப்படிப்பட்ட
திமைகளைக் கண்டுபிடித்து “என் ஊரைச்சொன்னாய், என்
பேரைச்சொன்னாய்” என்றிப்படி. சில ஸ்கூடங்களை ஏறிட்டு
மடிமாங்காபிட்டுக் காரியம் செய்கிறார்களென்று இதிஹாஸ புராணம்
களிலே காண நின்றோமாகையாலே, இப்படி. அநுக்ரஹிப்பதற்குச்
சிறிது வ்யாஜமாத்திரத்தை எதிர்பார்த்துத்திரிகின்ற எம்பெருமா
னுடைய திருவுள்ளத்துக்கு இப்பைய “புறனுரையேயாயினும்
பொன்னாழிக்கையான் திறனுரையே சிந்தித்திரு” என்றருளிச்
செய்தாரிங்கு.

“குன்றனைய குற்றஞ்செய்யினுங் குணங்கொள்ளும்” என்ற முதலடிக்கு இரண்டுவகையாகப் பொருள்பணிப்பார். (1) நாம் மலைமலையாகக் குற்றங்கள்செய்தாலும் எம்பெருமான் அவற்றில் திருக்கண் செலுத்தாமல் குணமாகவுள்ளவற்றையே கண்டுகொள்வன்—என்பதாக ஒரு பொருள்: (2) நாம் மலைமலையாகக் குற்றங்கள் செய்தாலும் அவற்றையெல்லாம் தான் குணமாகக்கொள்வன் (அதாவது) போக்யமாகக் கொள்வன்—என்பதாக மற்றொரு பொருள்: இவற்றுள், முதற்பொருளைவிட இரண்டாம் பொருள் சிறக்கும். குற்றங்களிற் கண்செலுத்தாமல் குணமாகவுள்ளதையே கொள்ளுகிறானென்னும் பொருளில், நம்மிடத்தில் குணங்களுஞ் சில உண்டென்று வெளிபிட்டபடியாகும்: 1. “கக்யதஸுக்யத க்ஷுஹுக்ஷுதரஃ ஸுஹமுணவவ்ருஸபெஸாதிமஃ | கஸுஹ முணவரஹ்ஸுஹவ்யுதஃ வரஹுருஹம் மகிம் தூம் வுணெ = அக்ருதஸுக்ருதகஸ் ஸுதுஷ்க்ருத்தரஃ ஸபகுணலவ லேசதேசாதிக:—அசபகுணபரஸ்ஸஹஸ்ராவ்ருதஃ வரதமுருதயம் கதிம்த்வாம் வ்ருணே.” என்றாற்போலே, குற்றங்களே கூடுபிரித் திருப்பதாகவும் குணமென்பது லவலேசமுமில்லையாகவும் அதுஸத் தித்துக்கொள்ளும் பெரியோர்களின் கருத்துக்கிணங்க, ‘குற்றங் களையெல்லாம் குணமாகக் கொள்வன்’ என்னும் பொருள் மிகச் சிறக்கும்.

குற்றங்களை நற்றமாகக் கொள்வனென்னு மிப்பொருளின்
ஸாரஸ்யத்தைப்பற்றிச் சில சொல்லவேண்டிற்றுண்டு; கேண்

மின் ;—இவ்வுலகின் கண் மதிவிதற்பால் பிணங்கும் சமயங்கள் பலபலவுண்டு ; ‘ எம்பெருமானே இல்லை ’ என்கிற பாஹ்யஸமயி ளனும், எம்பெருமானைருவ னுண்டென்றிசைந்த ‘ அவனுக்குக் குணமில்லை ’ என்கிற [நிர்க்குண ப்ரஹ்மவாதிகளான] குத்ருஷ்டி களும் ஏற்பட்டிருப்பதுபோலவே, எம்பெருமானையும் அவனுக்குக் குணங்களையும் இசைந்துவைத்து ‘ ஆனால் அக்குணங்கள் ஓர் எல்லையுடையன ’ என்னுங் கொள்கையுடையாரும் சிலருண்டு. “ உயர்வற வுயர்நலமுடையவன் ” என்றருளிச்செய்த ஆழ்வாரை யும், “ சுநவயிகாதிஸயாஸாவெப்ய கஷ்டாணமூணமணளவ றஹாண-ஹி=அநவதிகாதிசயாஸங்க்பேய கல்யாணகுணகணௌக மஹார்ணவ ! ” என்றருளிச்செய்த எம்பெருமானுடையும் வழிபடு கின்ற ஸாத்விகர்களின் வலித்தாந்தம் ‘ எம்பெருமானுடைய திருக் குணங்களின் அதிசயத்திற்கு எல்லையில்லை ’ என்பதேயாம். எம் பெருமானது எண்ணிறந்த குணங்களுள் வாத்ஸல்யம் என்பது ஒன்று. (அடியார்களின்) குற்றங்களைக் காணுதிருக்கையே வாத் ஸல்யமென்று சிலரது கொள்கை. அங்ஙனன்றியே, ‘ தோஷங்களை யும் போக்யமாகக் கொள்ளுதலே வாத்ஸல்யம் ’ என்பது ஸத்ஸம் ப்ரதாயவலித்தாந்தம். இங்ஙனே பொருளாகில் சாஸ்தார்த்தங்கள் வ்யாகுலங்களாய் விடுமென்று பிரதிபக்ஷிகள் பகர்வதுண்டு; அஃது எம்பெருமானுடைய குணத்திற்குக் குறை கூறினபடியாமத்தனை. அடியார்களுடைய தோஷங்களைக்கண்டு வெறுப்புக் கொள்ளாதே அவர்களைக் கைக்கொள்வதற்கு அந்த தோஷங்களையே \$ பச்சையாக்குகை—வாத்ஸல்யம், என்னும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயப் பொருளில் குறை இறையுமில்லை. ‘ தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்வதென் பது குணமா? அன்று? ’ என்று பொதுவாகக் கேட்கிறோம். எம் பெருமான் விஷயத்திலே இக்கேள்வி கேட்கிறோமென்று கொள் ளாமல் ஸாமான்யமாகக் கேட்கிறோமென்று கொண்டு விடையளிக்க வேணும்; “ ஸம்ஸ்ப்ருதவிஸேஷாஹிதேஷு ஸ்ரீ-திஃ ஸ்லஹம்; பஸ்ய விவாகா: சுஸூநநயஸங்கிதம், லொஷாநவலாஸம், லொஷேவி மூணத்யஸுபூரித்யாடியம்.” [உறவினர்களிடத்து வைக்கும் அன்புக்குப் பல பரிபாகங்களுண்டு; அவையாவன:

\$ பச்சை—உபஹாரம்,

காசனமின்றியே பயத்தை சங்கிப்பது, தோஷம் தோற்றாதிருக்கை, தோஷத்தையும் குணமாகக்கொள்ளுகை முதலியன.] என்று ச்ருதப்ரகாசிகையிலே அருளிச்செய்திருக்கையாலே, குற்றங்களையும் நற்றமாகக் கொள்ளுகையென்பது சிறந்த குணமேயாம் என்ன வேணுமேயன்றி, குணமன்றென்னவொண்ணாது. “வாஸ்தவ்யுநாஃ ஷொஷெஷ்வி மூணதவாழி” என்று ஸம்வயாதிகாசன ச்ருதப்ரகாசிகையிலுமுள்ளது. ஆகவே, குணமென்று ஏற்படுகிற விது எம்பெருமானுக்கு இல்லையென்றால் அவனுக்கு ஒரு குணம் குன்றியதாகிறது. அப்போது, பகவத்குணங்களுக்கு இட்ட ‘உயர்வறவுயர்’ என்ற விசேஷணமும் ‘அநவதிகாதிசய’ என்ற விசேஷணமும் பழுதேயாம்.

உண்மையில் தோஷமானவற்றை குணமென்று க்ரஹித்தால் இது ப்ரார்திஜ்ஞாநமாகையாலே எம்பெருமானை ப்ரார்த்தனைன்று சொன்னபடி யாகாதோடுவென்னில்; ப்ரேமத்தின் கனத்தாலே வரும் ப்ரமமெல்லாம் ஐ அடிக்கழஞ்சபெறுமே. ‘உலகமடங்கலும் எனக்கு சரீரம், நானொருவனே சரீரி’ என்றரைத்த பெருமான் தானே அதற்கு முரணாக “ஜ்ஞாநீ து ஆத்மைவமே மதம்” என்று கீதையிலருளிச் செய்தானே: இதனையும் ப்ரமமென்ன வேண்டாவோ? தூப்புலம்மானருளிச்செய்த விரோதபரிஹார ரஹஸ்யத்திலே—“ஸர்வசேஷியான ஸர்வேச்வரன் ஆச்ரிதர்களைப்பற்ற சேஷமாயிருக்குமிருப்பு குணக்ருதமாய் ப்ரித்பதிசயமே துவாகையாலே தோஷமென்று” என்றுள்ளது கண்டார்களோ? 1. “உன்னதென்னதாவியும் என்னதுன்னதாவியும்” என்றவிடத்துக்கு ஆளவந்தாரருளிச் செய்யுமது அறிவீர்களோ? ஸர்வரக்ஷகனான எம்பெருமானை ரக்ஷய்கோடியிலேயாக்கி மங்களாசாஸனம் பண்ணுவதும் ப்ரார்திகார்யமென்றிட்டு தூஷிக்கப்படவேணுமே. நோன்பு நோற்கை, காமன்காலிலே விழுகை, மடலூர்வேனென்கை முதலிய ப்ரபந்நஸந்தாநப்ரவ்ருத்திகளையும் ப்ரார்திகார்யமென்றுகொண்டு ஆழ்வார்களையும் இகழவேணுமே. 2. “ஆங்காரவாரமது கேட்டு அழலுமிழும் பூங்காரவு” 3. “ஸூஹாடிஸூநாக்ஷாவூஸதி

ஐ அடிக்கழஞ்சபெறுமென்றது—உத்தமோத்தமம் என்றபடி.

1. திருவய்மொழி 5-3-8.

2. நான்முகன் திருவந்தாதி—10.

3. ஸ்ரீகுணரத்னகோசம்.

விரஹம் ஸாஹ-வக்ராவஸிஸுபெஷ்யு:” இத்யாதிப்படியே * நல மந்தமில்லதோர் நாட்டிலுங்கூட இருள்தருமாஞாலத்திற்போலப் பசங்கைபண்ணிக் கலங்குகின்ற அயர்வறுமமமர்க்களையும் அறிவிலா மனிசரோடொக்க நினைக்கவேணுமே.

“ஸௌஸீஷ்யம் நாசி—சிந்திதவஸம்ஸௌஷ்டிஸாயாம் ஸுஸிஹ தவபூஜாராஹித்யம்” [ஸௌஸீஸ்ய குணமாவது—மந்தஜனங்க ளோடு தான் கலந்து பரிமாலும்போது, தான் மிகப் பெரியவன் என்கிற எண்ணத்தைத் தவிர்த்துக்கொள்ளுகை] என்று ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் அருளிச்செய்கிறார்; எம்பெருமான் ‘மஹதோ மஹியான்’ என்னப்பட்ட தன்னை மந்தனிலும் கடைகெட்ட மந்த னை நினைத்துக்கொள்வது எங்கனே கொல் பொருந்துவது?

“ஜ்ஞாநவிபாககார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவை பெல்லாம் அடிக்கழஞ்சுபெறும்” என்ற ஸ்ரீவசநபூஷண ஸ்ரீஸக்திக்கு இசைந்து, கீழ்ச்சொன்ன விஷயங்களையெல்லாம் உபபந்தமென் னும்போது இக்கணக்கிலேதானே ‘தோஷேஷு குணத்வபுத்தி:’ என்கிற ப்ரக்ருத விஷயத்தையும் பொருந்தவிட ப்ராப்தம்.

அமரலிம்ஹன் தான் இயற்றிய கோசத்திலே “ஹித்யஸு வத்ஸு: = வத்ஸலனென்றால் ஸ்நேஹமுடையவன்” என்றானே “அன்றி “ஹித்யஸு வத்ஸு: = ப்ரமமுள்ளவன் வத்ஸலன்” என்றானில்லை—என்றொருகோடி சொன்னார் சிலர்; குற்றத்தை நற்ற மாகக் கொள்ளுகையென்கிற குணத்வஜ்ஞாநம் ஸ்நேஹவிபாகம்— (அதாவது) அன்பு முற்றின அவஸ்தை என்று ச்ருதப்ரகாசிகை யில் அருளிச்செய்திருக்கையாலே, பரமகாஷ்டாபந்த [—முதிர்ந்த எல்லையில் நின்ற] ஸ்நேஹமேயிறே வாத்ஸல்யமாவது. ஆகையாலே அமரலிம்ஹன் சொன்னது பொருத்தமுடைத்தே. ஸுரா || ஹொஹொவாயதஸாவராவயிதயா லொஷெ மூணத்யுஹொ வ்யாஜஹொஹி ஸுதஸ-நாய-மூரூஹி: ஸ்ரீஹாஷ்டிகாக்ய தள | ஹவஹாரிஸவிஹகொஸவரிதம் ஹித்யஸு வத்ஸு: வய-பாயத்யிவத்யுநவியூரம் ஸாஜாவதீதி ஸுடம்” என்று ஸம்ப்ரதாயவித்தாஞ்ஜநத்திலும் சொன்னோம்.

தோஷத்தில் தோஷத்வமென்கிற தன்மை எப்போதும் தோற்றிக்கொண்டேயிருக்க, தோஷத்தைக்கண்டு குணமென்று க்ரஹிப்பது எம்பெருமானுடைய ஸர்வஜ்ஞதைக்கும் தத்வஜ்ஞதைக்கும் கொத்தையாம்—என்றும் ஒரு கோடி சொல்லுவார்கள் ; அந்தோ !, ‘தோஷத்தைக் காணுதிருக்கை வாத்ஸல்யம்’ என்னுங் கொள்கையுடையார் தாமும் இந்த தூஷணத்திற்குப் பரிஹாரம் பண்ணித் தீரவேணும். ஸர்வஜ்ஞனுக்கு அஜ்ஞானத்தை அங்கீகரிப்பதோடு அந்யதாஜ்ஞாநத்தை அங்கீகரிப்பதோடு வாசியில்லை கிடர். ஒரு வஸ்துவை உள்ளபடி அறியாதவளவில், அடியோடு அறியாமையும், ஸம்சயாத்மாவாய்த் திகைத்து நிற்பதும், விபரீதமாக அறிவதும் ஆகிய எல்லாம் துல்ய யோகக்ஷேமமென்பது விவாதமற்ற விஷயமாதலால், எம்பெருமானை இவர்கள் அஜ்ஞாகச் சொல்லுவதோடு நாம் அந்யதாஜ்ஞாநியாகச் சொல்லுவதோடு ஒரு வாசியில்லையே. [தோஷங்களைக் காணுனென்பது அஜ்ஞானென்றபடி ; தோஷங்களை குணமாகக் கொள்வனென்பது அந்யதாஜ்ஞாநியென்றபடி.]

ஸஹஸ்ரநாமத்திலே “பக்தவத்ஸலः” என்ற திருநாமத்திற்கு பகவத்குண சீர்ப்பணத்திலே பாஷ்ய மருளிச்செய்யாநின்ற பட்டர் “தஜ்ஜாஹஸஃஸூரீவிஸ்யுதாந்யூரீ—ஐதவத்ஸலஃ” [ஓரடியான் கிடைக்கப்பெற்ற பெருமையினால் மற்றதொன்றிலும் ஆசைகொள்ளாது எல்லாவற்றையும் மறந்திருக்கை—பக்தவாத்ஸல்யம்] என்றார் : இந்த ஸ்ரீஸூக்தியின் சுவையை ஆழ்ந்து அறிந்து அருபணிப்பாரார்? ஸஹஸ்ரநாமத்திலே “ஸஹஸ்ராம்சுः” என்னச்செய்தேயிடுற “அவிஜ்ஞாதா” என்கிறது. [ஸஹஸ்ராம்சுः—ஸர்வதோமுகமான ஞானத்தையுடையவன் ; அவிஜ்ஞாதா—(அடியார் செய்யுங் குற்றங்களை) அறியாதவன்.] அஜ்ஞத்வ—ஸர்வஜ்ஞத்வங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரணத்தை இவர்கள் நிர்வஹிக்கும்போது அந்யதாஜ்ஞாத்ருத்வத்தை நிர்வஹிப்பது தானே அருமைப்படும?

இங்கே ஸூக்ஷ்மமாக ஒன்று ஆராயவேணும் ; எம்பெருமான் அடியார்களின் தோஷங்களைக் காண்பதில்லை என்கிற அர்த்தமும் தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்ளுகிறானென்கிற அர்த்தமும்

ஆக இரண்டும் தூல்களிலுண்டு; “ஸஹஸ்ராம்சு:” என்ற திருநாமத்தின் பாஷ்யத்திலும் சுஹாயிகரண ச்ருதப்ரகாசிகையிலும் மற்றும் பல விடங்களிலும் ி தோஷாதர்சித்வோக்திகாணலாம். ஆகையாலே எம்பெருமானுக்கு தோஷ போக்யத்வமொழிய ி தோஷாதர்சித்வமே கிடையாதென்று வலித்தாந்திகள் கூறுமவரல்லர். பூர்வபக்ஷிகளோவென்னில், தோஷாதர்சித்வமாத்நிரமிசந்து தோஷபோக்யத்வத்தை மறுக்கின்றனர்; இரண்டுக்கும் குறையில்லையென்பர் வலித்தாந்திகள். தோஷாதர்சித்வமும் தோஷபோக்யத்வமும் விருத்த தர்மங்களல்ல; தோஷாதர்சித்வமென்பது ப்ரீதியின் ப்ரதம பர்வமென்றும், தோஷ போக்யத்வமென்பது ப்ரீதியின் சரம பர்வமென்றும் ஆசார்யர்கள் தெளியவைத்தார்கள். எம்பெருமான் சிலர் பக்கல் சிலகாலங்களில் தோஷங்களைக் காணாதவனாகவும், மற்றொருகால் அவர்கள் பக்கலிலேயோ வேறொருவர் பக்கலிலோ தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்வனாகவுமுள்ள—என்றிறே ஸத்ஸம்ப்ரதாயம். இதிலே விப்ரதிபத்திபண்ணில் கூமராகுணமும் தோஷாதர்சித்வத்தோடு விரோதிக்கு டென்னவேணும். தோஷங்களைக் காண்பதே யில்லாவிடில் கூமிக்க ப்ரஸக்திதானுமில்லையிறே. “கூலாகாஷாஹுதவாஹுதயுநெந கூலாபுதூ ஹதி” என்கிறாரே சுத்ய பாஷ்யத்தில் தேசிகள்.

ஒரு குணத்தைக்கொண்டு மற்றொருகுணத்தைக் கண்ணழிக் கப்பார்க்கில் பரத்வமொன்றுமே ஒங்கி நின்று மற்ற குணங்களடங்கலும் கடல்புக்கொளிக்கும்படி தர்க்க கௌசலம் காட்டலாகும். * பிணங்கி அமரர் பிதற்றுங் குணங்கெழு கொள்கையி னாகைய எம்பெருமானுடைய குணப்ரஸரத்துக்கு கூடா யுத்திக ளாலே கண்ணழிவு சொல்லப்பார்ப்பது வக்தாக்களுக்கே தோஷமாம். எம்பெருமானுடைய ப்ரணயாஸம் இருகரையுமழியப் பெருகப்படுக்கால் ஆணையிட்டும் ஆணையிட்டும் தடுக்கவல்லாரில்லை கிடர். “சாஸ்த்ரங்கனெல்லாம் ஒரு தட்டும் அவனுடைய கல்யாண குணப்ரஸரம் ஒரு தட்டுமாயிருக்கும்” என்றிறே பிள்ளா நருளிச்செய்வது.

ி குற்றங்களைக் காணக்கண்ணிட்டிருக்கிறானென்பது.

எம்பெருமான் தோஷ போக்பனாகில் சேதநன் அச்சங் கெட்டு தோஷங்களைச் செய்யவேண்டி வருமென்று கூறும் தூஷணம் தோஷாதர்சித்வபகூத்திலும் ஸமநம். எம்பெருமானுடைய சூதமாகுணத்தை யறிந்தவர்களும் அஞ்சாதே தோஷங்களைச் செய்யவேண்டி வருமன்றோ? நாம் தோஷம் செய்யாவிடில் எம்பெருமானுடைய சூதமாகுணம் புகர்பெறுதென்று நினைத்துக் குற்றம் செய்யப்புகுமவர்களை எங்ஙனே லிலக்கவல்லீர்? நாம் அநர்த்தங்களை விளைத்துக்கொள்ளா தொழியில் எம்பெருமானுடைய ஆபத்ஸகத்வ குணம் நிறம்பெறுதென்று நினைத்துத் தன்னைத்தானே நலிந்துகொள்ளப் புகுமவனையும் எங்ஙனே மறுக்கக்கடவீர்?. ஆக விவற்றால், குயுத்திகளைக்கொண்டு பகவத் குணத்தைக் கண்ணழிக்கலாகா தென்றதாயிற்று.

எம்பெருமானுக்கு அளவற்ற குணங்கள் உள்ளன; அவற்றுள் எந்த குணம் எந்த ஸமயத்தில் எந்த வ்யக்தியின்மேல் எந்த விதமாகப் ப்ரஸரிக்குமென்று நிலையிட வல்லாராருமில்லை. ‘அவனுடைய வாத்ஸல்யகுணத்திற்கு நாமே இலக்கு’ என்கிற நிச்சயவுணர்ச்சி நமக்கிருக்குமாகில், தோஷங்களை புத்தியூர்வகமாகவே செய்யவேண்டி வருமென்கிற தூஷணத்திற்கு இடமுண்டாகலாம். “கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேக்ஷே கஞ்சித் கதாசந” [எனக்கே விருப்பமுண்டாம் போது நான் ஏதோவொரு ஸமயத்தில் ஏதோவொரு வ்யக்தியைக் கடாகூசிப்பேன்] என்றருளிச் செய்கிற எம்பெருமானை யறிந்துவைத்து ஒருவன் புத்தியூர்வகமாகக் குற்றம்செய்ய முயலக்கூடுமோ? சுமதிசூமாகவும் அபுத்தியூர்வகமாகவும் ஆச்ரிதர்களிடத்தில் ஏதேனும் குற்றங்கள் நோர் திருந்தால் அவற்றை எம்பெருமான் காணக்கண்ணிட்டிருப்பன்—கண்டாலும் பொறுப்பன்—போக்யமாகவுங் கொள்வன் என்ற தித்தனை.

கடோபநிஷத்தில் [2—4—12.] “சுமஸூகாஹு: ஸுரஸுஷாஸ்யு ஸூதநி கிஷதி। ஸாஸாநொ ஊததவவ்யஸு நகதொ விஜுமஸூதெ” என்ற விடத்திற்கு பாஷ்ய முரையாரின்ற சங்கராமாநுஜஸ்வாமி “ஊததவவ்யஸூதா

கூவு-புவ-புவஹுது ஜோவராயாது போதே பூலாடியிது
 ஜிவதி ஜெ ஜெஜாஹ்! குலிஹு காநிரவசெஷஜெஹுதுஜி:
 தாஜிஸுஜெஹு வுஷமிரீஸயுதா டயெ! துஹ்! ” என்றும்
 “ஹந்ராஸஹந்ரபுவஹுதுஜிந பூலுதஹுதாஹ்” என்றும்
 அழகாக அருளிச்செய்த ஆசிரியர் இவற்றுக்கு முரணும்படி ஒன்
 றிரண்டு வார்த்தைகள் எழுதிவைத்தாபென்றால் இஃதற்கு நாம் என்
 சொல்ல வல்லோம்.

“அற்றமுரைக்கிலடைந்தவர்பாலம்புயைகோன்” குற்றமுரைந்
 திகழங்கொள் கையே—எற்றே! தன் கன்றிணைமயின் வழு
 வன்றே காதலிப்பது; அன்றனை சுன்றுகந்த ஆ.” என்று குரூன
 ஸாரத்திலே அருளாபப்பெருமாமெம்பெருமானை குறிப்பெய்த
 பாசரம். “வாஹு—பொவெஷி மணதூபு—ஹி” என்று
 சரணாகதிகயச் சூதப்பாசரமாயில் ஸ்ரீஸூக்தி. “ஸஹி உ
 வரிவியபோதெஷவி ஸாரணாமதெஷு கஸுராப்தெஷி
 ஸஹி பூலாப்தெஷிவ வதெஷு ஸஹுஹாராஹி வ
 ஸஹுநவெஷாஹி கிஹதெஷுதாசுஹா யெந் வதெஷுதெஷி:
 ஹி.” என்று ஸஹஸ்பாசரமாய்ப்பாத்திலே வதெஷுமேலே அற்றத
 யானத்தில் பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தி. இவற்றுக்கிவ் விதம் என்னே?
 ஸ்ரீபஞ்சராத்தர்ப்பாத்தமஸம்மதிநாயகினை “கடா பான்ற குற்றங்களைச்
 ஹினை நவதூணாஹுஹாஹி யாநதிவூகி தூணமாகத் திருவுள்ளம்
 தீராராஹிதெஷு ஹதெஷு வதெஷு குற்றத்தையும் குண
 வஹி யயா ஹிஹி ஹலாஹுஹு ஹம் ஏதென்ன, பிர
 ஹமஹி ஜெ ஹுஹுஹு ஹி ஹஹ தான் காரணமென்ச
 பேசப்பட்டது. ஹம் மூன்று

இப்படி உபயத்திபன் பஸ்பல
 ஹ்றமாகக்கொள்ளுந்துணர் எப்தென்னக்
 ஹதேயாம் * பொய்ந்தின்று ஹம
 குடம்புமான தர்பொயி. ஹதெ
 எம்பெருமானை தோஷிதெஷு ஹதெ
 துளியே நல்லாம்கிஹதெஷு உபய

“இப்படி எம்பெருமானுக்குள்ள தோஷப்போக்யத்வ குணத்தை ஸாக்ரஹமாக இல்லையெய்யுடவர்கள் நிர்க்குணப் ப்ரஹ்மவாதி கோடியிலே அந்தர்ப்பவிக்ை அழகிது” என்று எண்ணுவாரிடரைக் களைவான்பிள்ளை பணிக்கும்.

முடிவில் ஸாரமாகவொன்று சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறோம். எம்பெருமானுக்குப் பல்லாயிரம் குணங்களிருந்தாலும், ஆசிரிதர்கள் பக்கலிலே அவன் அளவுகடந்த அன்புடையவன் என்னுமிடத்தை நன்கு விளக்கவல்ல குணங்களே ப்ரதாநங்கள். உலகத்திலே அன்பின்மிகுதியை நாம் எங்கனே காண்கிறோமென்றால், ஹா ஹா! தேவதத்தனுக்கு யஜ்ஞதத்தனிடத்திலே என்ன அன்பு! என்ன அன்பு!!, இவன் எத்தனையப்ராதங்கள் செய்தாலும் அத்தனையும் அவனுக்கு போக்யமாகிறதேயொழிய ஒன்றாவது இகழ்வுக்கு உறுப்பாகிறதில்லையே; இவன்காலில் முள்ளைத் திரிலும் அவன் கண்ணில் நீர் பெருகுகின்றதே; இப்படியும் ஒரு ரென்பு இருக்குமோ!” என்று சொற்போக்குகளிருக்கும்படியையாலே இத்தானிரின்றோம். ஆகவே, தோஷப்போக்யத்வமும் ப்ரதாந என்றருளிச்சொல்லுகிற இரண்டு குணங்களே அன்பின்மிகுதியையேயொர் பாம்பை. இவ்விரண்டு குணங்களுக்குப் பூர்வபக்டிகள் பெயரிந்தாய் போதீதரத்திலே அவத்யம் சொல்லித் தீர்த்தார்களான “மரமேறியிருந்தாட்களினுண்டைபை இசைந்துவைத்தும் பயன்போலும்” “எந்தைமாதாவைப் புகழ்ப்புகுந்தானெருவன் “நம் இத்யாதிகளான ப்ரதாந் குணங்களில் இரண்டு குணங்கள் இசைநிறையாகக் கண்டின்மை தீமைகளைத் தானுமறியான், பிறாப்யுராணா” “கயிவிவ்நெல்லாக் குணங்களும் குறைவற்றன’ சப்தம்போல இதுவும் தமிழ்நாட்டினிதர்களிடத்தில் எம்பெருமானுக்கு றறிந்து வைத்தும் விபரீதாந்த் னுடைய ப்ரேமகுணத்தை இசைந்த வசத்தாலென்று அடியவர்க்குத் தை ஸலிக்கின்றிலராகையானே தயாசதகத்திலே “பயி உவ்விக்கெவ்வோர் காலாரஸவத் திகடொஷாமிதராநுவிவிநுதீது” கல் ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்திக்கு காக்ஷி கரினாகாஹுபெ! கயம் லலிதீ ஆயிரந்தான் சொல்லிலு

மீண்டுமீண்டும் கலங்கிப்பேசுமவர்களைப்பற்ற 'அந்தோ! கருவிலே திருவிளமையே!!' என்று இரங்கக்கடவதத்தனை.

இன்னமுமிங்கு விரித்துரைக்கவேண்டுமவற்றை பகவத்குண ரத்நபாண்டாகாரத்திலே விரித்துரைத்தேதாம், கண்டுகொள்க. (சக)

திருமகளும் மண்மகளு மாய்மகளும் சேர்ந்தால் *
திருமகட்கே தீர்ந்தவா றென்கொல் *—திருமகள்மேல்
பாலோதம் சிந்தப் படநா கணைக்கிடந்த *
மாலோத வண்ணர் மனம். (சஉ)

பால் ஓதம் சிந்த { திருப்பாற்கடலில்
சிறு திவிலக
ளானவை சிதறி
விழுந்து
ஸுகப்படுத்த,

படம் நாக அணை கிடந்த { படமெடுத்த
பரம்பினையிற்
பள்ளிகொண்ட

மால் ஓதம் வண்ணர் { பெரிய கடல்
போன்ற வடிவை
புடையன
எம்பெருமானது

திரு மகள் மேல் மனம் { பெரிய பிராட்டியார்
மேல் (காதல்
கொண்ட) திரு
வுள்ளமானது,

திருமகளும் மண்மகளும் ஆய்மகளும் சேர்ந்தால் { பூதேவி பூதேவி
நீளாதேவி மூவ
ரோடும் கலந்து
பரிமாறும்போது

திருமகட்கே தீர்ந்த ஆறு என்கொல் { பெரிய பிராட்டி
யொருத்தியின்
மேலே அற்றுத்
தீர்ந்திருக்கிற
விதம் என்னோ?.

[திருமகளும்மண்மகளும்.] நாம் மலைபோன்ற குற்றங்களைச் செய்தாலும் எம்பெருமான் அவற்றைக் குணமாகத் திருவுள்ளம் பற்றுவன் என்றுரீ கீழ்ப்பாட்டில். அப்படி குற்றத்தையும் குணமாகத் திருவுள்ளம் பற்றவேண்டிய காரணம் ஏதென்ன, பிரமார் மூவரும் கூடவே குடியிருக்கை தான் காரணமென்க. பூதேவி, பூதேவி, நீளாதேவி என்னும் மூன்று குறும் கூடியிருக்கும்படியை முதலடியி லருளி

பாலோதம் சிந்தப் படநாகணைக்

திருமகள் மேல் (வைத்த) மனமா, என்கொல்? என்குறார். இப்படி அஹங்களுண்டு; தீர்ந்தவா றென்கொல் தேஃரிடத்திலும் உபக.

மகட்கே தீர்த்தவாறென்கொல், ஆய்மகட்கே தீர்த்தவாறென்கொல்,
என்று திருமலை அனந்தாழ்வான் நிர்வஹிப்பாராம். இதன்
கருத்தை விரித்துரைப்போம் கேண்மின் ;—

ஸௌபரி என்கிற ஒரு மாமுனிவன் நீர் நிலையிலிருந்து
கொண்டு தவம்புரியா நின்றவளவில் அங்கு மீன்களெல்லாம்
கூடிக்களித்து விளையாடா நின்றமைபைக் கண்ணுற்று ‘நாமும்
இப்படி குடிப்பவாழ்க்கையிற் கூடி நின்று சிற்றின்பம் துகர்த்து
களிக்கவேணும்’ என்று ஆவல்கொண்டு மாந்தாதா என்னும் அரசு
னுக்குப் பல பெண்கள் இருப்பதாக உணர்ந்து அவனிடஞ்சென்று
தனக்குக் கன்னிகாதானஞ் செய்யுமாறு வேண்டி, அரசன் இவ
ருடைய கிழத்தனத்தையும் குரூபத்தையுங்கண்டு இசையகில்லா
மல் ‘பெண்கொடுக்க முடியாதென்று நம் வாயாற் சொன்னால்
முனிவர் முனிந்து சபித்துவிடக்கூடும்; பெண்களிருக்குமிடத்
திற்கு இவரை யனுப்புவோம்; இவரைக்கண்டு பெண்கள் காமுற்
றார்களாகில் விவாஹம் செய்துகொள்ளட்டும். இல்லையாகில்
அவர்களே மறுத்துவிடட்டும்; நம் தலையில் பழிவேண்டா’ என்
றெண்ணி முனிவரைப் பெண்களிருக்குமிடத்திற்குப் போகவிட,
முனிவர் அங்குச் செல்லும்போதே தமது தவவலிமையால் திவ்
ஸுந்தரமான ரூபத்தை’ என்று கொண்டுபோய் அவர்கள்
முன்னே நின்றவளவில் அங்கிருந்த ஐம்பது பெண்களும் ‘நானே
இவரை மணந்துகொள்வேன், நானே இவரை மணந்துகொள்
வேன்’ என்று போட்டி போட்டுக்கொண்டு மேல்விழுந்தவாறே,
முனிவர் அத்தனை பெண்களையும் விவாஹஞ்செய்துகொண்டு
~~விடுத்தனியே அதிமனோஹமான ஐம்பது மாளிகைகளை நிரு~~
~~சப்தம்பெருவ்வொரு மாளிகையிலும் ஒவ்வொரு மனைவியைக் குடி~~
~~றறிந்து வைத்து~~ தமது தவவலிமையால் ஐம்பது வடிவமெடுத்து
வசத்தாலென்று அடியின் ~~த்திலும் இரவும் பகலும் பிரியாதிருந்து~~
~~யை~~ ன்களை விசாரித்து வருவோமென்று
தயாசதகத்திலே “~~யி~~ ~~வ்வொருத்தியின்~~ மாளிகையிலும்
சிதகொஷாதிதராநுவிநிநுதீதவீ ~~சாரித்துவருகையில் தனித்~~
~~கூகி; கடுவாகாஹபெ!~~ ~~கூயம் ஹதி~~ கொண்டதாவது—எனக்

விட்டுப் பிரியாதிருக்கிறார்; இப்படி என்னொருத்தியிடமே இருந்து விட்டு மற்றவர்களை மறந்திருக்கிறாரே என்னும் துக்கமொன்றே யுள்ளது; என்னுடன் பிறந்தவர்களும் என்னைப்போலே ஆனந்தித் திருக்கவேணுமன்றோ? அப்படியிருக்கப்பெறாத குறையைத் தீர்க்குமாறு நீர் ஜாமாதாவுக்குச் சொல்லிப் போகவேணும்-என்று; இவ்வாறே ஒவ்வொருத்தியும் சொல்லுமாறு அம்முனிவர் எப்படி ஒவ்வொருத்திக்கே அற்றுத் தீர்ந்து பரிமாறினரோ, அப்படி எம்பெருமான் திருமகளிடத்தும் மண்மகளிடத்தும் ஆய்மகளிடத் தும் பரிமாறும்போது, ‘நம்மையொழிய மண்மகளைக் கண்ணெடுத் தும் பார்ப்பதில்லை’ என்று திருமகள் நினைக்கும்படியாகவும், ‘நம்மையொழியத் திருமகளைக் கண்ணெடுத்தும் பார்ப்பதில்லை’ என்று மண்மகள் நினைக்கும்படியாகவும், இப்படியே ஆய்மகளும் நினைக்கும்படியாகவும் ஒவ்வொரு தேவிக்கும் விலக்ஷணஸம்சுலேஷ ரஸத்தைத் தந்து பரிமாறுகிறபடியைச் சொல்வதாக அனந் தாம்வானுடைய நிர்வாஹம்.

இங்ஙனன்றிக்கே பட்டருடைய நிர்வாஹம்—திருமகட்கே தீர்த்தவாறென்கொல்? = திருமகளோடு கலந்து பரிமாறும்போது மண்மகள் முதலிய மற்ற பிராட்டிமார்கள் போகத்திற்கு உப கரணமாயிருப்பார்கள்; திருமகளோடு ஸம்சுலேஷிப்பதைத் தங் கள் முலையோடும் தோளோடும் ஸம்சுலேஷிப்பதுபோலவே நினைத் திருப்பார்கள். ஆகையாலே மற்ற தேவிமார்களை உபகரண கோடி யிலேயாக்கித் திருமகள் பக்கவிலேயே பிரதான போகம் கொள் வது என்கொல்?—என்று. பட்டருளிச்செய்த ஸ்ரீகுணரத்ந கோசத்தில் “ஹொய்யா வாஸிவி நானூரீயகதயா வுஷ்டாஹரா மெஷ்டுஃ நிவஃதபுணயா திவாஹநலியள நீதாஃ வரீ வாஹதாஃ டெவி! ஸூரீநா நீயயாஸஹ ரீஹீ டெவுஷ்டுஹஸுஃ தயா யாவிஷ்டுஃ ஸூநவாஹுஷ்டுஷ்டிலிரிவ ஸூரீஃ வியம் ஸூராவஸெ ||” [வாரீர் பெரிய பிராட்டியாரே! தேவாரும் பெரிய பெருமானும் ஸம்சுலேஷஸம் அதுபவிக்கும்போது மண்மகளும் ஆய்மகளும் மற்றுள்ள பல தேவிமார்களும் புஷ்பம் சந்தனம் முதலிய ஸாமக்ரிகள்போல உபகரண கோடியிலே நிற்பார்கள்;

அத்தேவிமார்களை நீர் திருமுலை திருத்தோள் முதலிய அவயவங்களாகக்கொண்டு பெருமானை ரமிப்பிக்கின்றீர்.] என்ற ச்லோகமும் இங்கு அதுஸந்திக்கத்தகும்.

தீர்த்தவாறு = தீருகையாவது—ஒரு வஸ்துவைவிட்டு மற்றொரு வஸ்துவில் சிறிதும் நெஞ்சு செல்லாமல் அந்த ஒரு வஸ்துவிலேயே ஆழங்காற்பட்டிருக்கை. 1. “தாமரைக்கண்களுக்கு அற்றுத் தீர்த்தும்” என்ற திருவாய்மொழிப் பிரயோகமும் காண்க. (சஉ)

மனமாசு தீரு மருவினையுஞ் சாரா *

தனமாய தானே கைகூடும் *—புனமேய

பூந்துழா யானடிக்கே போதோடு நீரேந்தி *

தாந்தோழா நிற்பார் தமர்.

(சங)

புனம் மேய பூ துழாயான் அடிக்கே	{	தன்னிலத்தி வருப் பதுபோலவே செவ்வி குன்றா திருக்கிற திருத் துழாயை அணிந் துள்ள எம்பெரு மான் திருவடி களில்	{	தொழா நிற்பார் தமர் தாம்	{	வணங்குமவர்களான பாகவதர்களுக்கு
போதோடு நீர் எந்தி	{	(திருவாராதநத் துக்கு உபகரண மான) புஷ்பங் களையும் தீர்த்தத் தையும் எடுத்துக் கொண்டு	{	மனம் மாசு தீரும்	{	மனக்குற்றங்கள் விட்டு நீங்கும்;
	{		{	அரு வினையும் சாரா	{	(ஸ்வப்ரயத்தந்தால்) நீக்கமுடியாத தீவினைகளும் அணுகமாட்டா;
	{		{	தனம் ஆய	{	(பக்திமான்களுக்கு) செல்வமாகிய பரமபக்தி முத லியவைகளும்
	{		{	தானே கைகூடும்	{	தனக்குத்தானே வந்துகைபுகும்.

[மனமாசுதீரும்.] கீழ்ப்பாசுரத்திலருளிச்செய்தபடி பிராட்டி மார்கள் இடைவிடாது கூடியிருக்கையாலே ஒருவரும் தங்கள் குற்றங்களை நினைத்துப் பின்வாங்கவேண்டுவதில்லை; ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்த கிஞ்சித்காரங்களிலே அக்வபிக்கலாம்; அப்படி அந் வயிக்கவே தீமைகளெல்லாம் தொலைந்து நன்மைகள் கைகூடுமென்கிறார். ஸர்வரக்ஷகன் என்பது விளங்கத் தனிமாலையிட்டிருக்கிற எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் திருவாராதன உபகரணங்க

ளான புஷ்பம் தீர்த்தம் முதலியவற்றை யேர்திக்கொண்டு வந்து பணிமாறி வழிபடுமவர்களுக்கு—மகஸ்ஸைப் பற்றிக்கிடக்கிற அஜ்ஞாகம் விஷயமாகம் முதலான நோஷங்களடங்கலும் தன்னடையே விட்டுக்கழலும்; இவற்றுக்கு மூலகாரணமான துஷ்கருமங்களும் கிட்டவராதபடி தொலைந்துபோம்; ஸ்வரூபாநுபமான செல்வமாகிய பரமபக்தி முதலியவைகளும் தனக்குத்தானே வந்து கைபுகரும் என்றராயிற்று.

மனம், தனம்—வடசொல்விகாரம். பாகவதர்களுக்கு பகவத்பக்தியே பெருஞ்செல்வமாதலால் ‘தனமாய’ என்றார். 1. “நின்னையே தான்வேண்டி நீன்செல்வம் வேண்டாதான்” என்னும்படியிருப்பார்கள் பாகவதர்கள். ... (சங)

தமருகந்த தேவ்வுருவ மவ்வுருவம் தானே *

தமருகந்த தேப்பேர் மற்றப்பேர் *—தமருகந்து

எவ்வண்ணம் சிந்தித் திமையா திருப்பரே *

அவ்வண்ண மாழியா னும்.

(சச)

ஆழியான்	{ திருவாழியாழ்வான் முதலிய நித்ய ஸூரிகளைப் பரி ஜநமாகவுடைய எம்பெருமான்,	அப்பேர் ஆம்	{ அந்தத் திருநாமமே தனக்காமபடி யிருப்பன் ;
தமர் உகந்தது	{ ஆச்சரிதர்களால் உகக்கப்பட்ட உருவம் எதுவோ,	தமர்	ஆச்சரிதர்கள்
எவ்வுருவம்		உகந்த	உகப்புடனே
அவ்வுருவம்	{ அவ்வுருவமாகத் தான் பரிணாம மடைவன்;	எவ்வண்ணம்	{ குணம் சேஷத்தம் முதலியவற்றில் யாதொரு விதத்தை அதுஸந்தித்து
தானே ஆம்		இமையாது	{ ஓயாமல் பாவனை பண்ணிக்கொண் டிருப்பர்களோ
தமர் உகந்தது	{ ஆச்சரிதர்களால் உகக்கப்பட்ட திருநாமம் எதுவோ	இருப்பர்	
எப்பேர்		அவ்வண்ணம்	{ அவ்வண்ணமே யாவன்.

[தமருகந்ததேவ்வுருவம்.] கீழ்ப்பாசரக்தி லருளிச்செய்தபடி ஆச்சரிதர்கள் அடிமை செய்யுமளவில், எந்த ரூபத்தையும் எந்த

நாமத்தையும் இவர்கள் உகந்திருப்பார்களோ அந்த ரூப நாமங்
களையே யுடையனாகத் தன்னை அமைத்துக்கொண்டு அர்ச்சாவதார
ரூபியாப் இங்கே அடிமைகொள்வனென்கிறார். தமர்கள் கல்லையோ
மண்ணையோ லோஹங்களையோ எதை உருவமாக்கினாலும்
அதையே தனக்கு அஸாதாரண விக்ரஹமாகப் பரிக்ரஹித்து
அதிலே ஸந்நிதாநம்பண்ணி யெழுந்தருளியிருப்பன். அந்த விக்ர
ஹத்தில் தமர்கள் எந்த திருநாமத்தையிட்டி வழங்குவார்களோ
அந்தத் திருநாமத்தையே நாராயணதி நாமங்கள்போல விரும்பிக்
கொண்டிருப்பன். மற்றும், குணம் சேஷ்டிதம் முதலியவற்றில்
எந்த குணசேஷ்டிதங்களை அதுஸந்தித்து அநவரதபாவநை பண்
ணுவார்களோ, அவற்றையே கொண்டிருப்பன்—என்று அர்ச்சாவ
தார ஸௌஸ்யத்தை யருளிச்செய்தாராயிற்று.

இப்பாட்டின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில்
சில ஐதீஹ்யங்கள் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றன:—“எம்
பெருமானார் மாதுகரத்துக்கு எழுந்தருளாநிற்க, சில பிள்ளைகள்
காலாலேகீறி ‘உம்முடைய எம்பெருமான் திருமேனி’ என்று
காட்ட, பாத்ரத்தை வைத்துத் தண்டனிட்டருளினார்.” [எம்
பெருமானார் பிணைக்காகத் திருவீதியில் எழுந்தருளா நிற்கையில்
தெருப் புழுதியில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த சிறுபிள்ளைகள் திரு
வாழிதிருச்சங்கு முதலியவற்றோடே ஒரு உருவத்தைத் தரையிலே
கீறி ‘உடையவரே! உம்முடைய பெருமான் பார்த்தீரா?’ என்
றழைத்துக்காட்ட, உடையவரும் “தமருகந்த தெவ்வுருவமவ்வுரு
வந்தானே” என்ற இப்பாசரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அந்தக்
கேலை மெய்யே பகவத்விக்ரஹமாகப் பிரதிபத்திபண்ணி தண்ட
னிட்டுருளினார்.]

“கோயிலிலே சில பிள்ளைகள் விளையாடுகிறவர்கள் திருவீதி
யிலேயிருந்து பெருமானும் நாய்ச்சிமாரும் பெரிய திருமண்டபமும்
கற்பித்துப் பெருந் திருப்பாவாடையும் அமுதுசெய்வித்து ‘எம்
பெருமானார்! ப்ராஸாதப்படும்’ என்று மணலைக் கையாலே முகந்
தெடுக்க, தக்காலத்திலே மாதுகரத்துக் கெழுந்தருளுகிறவுடைய
வர், அவ்விடத்திலே அது கேட்டருளித் தெண்டனிட்டு அவர்கள்

ளெடுத்த ப்ரஸாதத்தைப் பாத்ரத்திலே ஏற்றார் என்று ஜீயாரு ளிச்செய்தார்.” [=நம்பெருமாள் ஸந்நிதியில் நடக்கிற ரீதிகளை அப்படியே அபிநயித்துத் தெருப்புமுதியில் ஒருநாள் விளையாடிக் கொண்டிருந்த சிறுபிள்ளைகள் ஒரு கொட்டாங்குச்சியில் மண்ணை வாரியெடுத்துக்கொண்டு, ஸந்நிதியில் அருளிப்பாடுகள் சொல்லுகிற க்ரமத்திலே சொல்லிக்கொண்டு வரும்போது “ஜீயோ!” என்று அருளிப்பாடு சொல்லிக்கூவ, அந்த ஸமயத்தில் யாத்ருச் சிகமாக பிணைக்கெழுந்தருளிக் கொண்டிருந்த உடையவர் இவ் விளையாட்டொலியைக் கேட்டு மெய்யே ப்ரதிபத்தி பண்ணி ‘நாயிந்தே!’ என்று சொல்லிக்கொண்டேபோய் ஸேவித்து அந்த மண்ணைச் சிக்கத்தில் ஏற்றுக்கொண்டார்.]

“எங்களாழ்வார் பாடே ஆயர்தேவு சென்று நாவற்பழம் வேண்ட, ‘நீயார்?’ என்று அவர்கேட்க, ஜீயர்மகனான ஆயர்தேவு, என்ன, ஜீயரைக்கண்டு உம்முடைய பிள்ளை எங்களைக் குடியிருக்க வொட்டிகிறிலன் என்றார்.” [=நஞ்சீயருடைய திருவாராதனப் பெருமானுக்கு ஆயர்தேவு என்று திருநாமம். அப்பெருமாள், திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானுடைய சிஷ்யரான எங்களாழ்வா னுக்கு ஸ்வப்நத்திலே ஸேவைஸாதித்து, தான் இன்னொருவன் தெரிவித்து நாவற்பழம்பாசிக்க, மறுநாள் எங்களாழ்வான் நஞ்சீ யரைக் கண்டு ‘உங்கள் பெருமாள் நாவற்பழத்துக்காக என்பிரா ணனை வாங்குகிறாரே’ என்று விநோதமாக ஸாதித்தாராம். கண்ண பிரானான விபவத்தில் உகந்திருந்த நாவற்பழத்தை அர்ச்சையிலும் உகந்தபடி சொல்லிற்றென்க.]

“தமருகந்தேவ்வண்ணம்” என்று பலரும் அஸம்பத்த மாக ஒதுவார்கள்; அது பாடமன்று; பொருளுக்கும் சேராது; “தமருகந்தேவ்வண்ணம்” என்றே ஒதுக. ... .. (சச)

ஆமே யமரர்க் கறிய வதுநிற்க *

நாமே யறிகிற்போம் நன்னெஞ்சே *—பூமேய

மாதவத்தோன் தாள்பணிந்த வாளர்க்கன் நீண்முடியை *

பாதமத்தா லெண்ணினான் பண்பு.

(சஊ)

நல் நெஞ்சே நல்ல மனமே!,

பூ மேய மா
தவத்தோன்
தான் பணிந்த

வான்
அரக்கன்

கீள் முடியை

பாதம் அத்
தால் எண்ணி
னன் பண்பு

{ திருநாபிக் கமலத்
திற்பொருந்திய
மஹாதபஸ்வி
யான பிரமனு
டைய பாதத்
திலே வந்து
ஆசிரயித்த

{ கொடிய இராவண
னுடைய

{ நீண்ட பத்துத்
தலைகளையும்

{ அந்தத் திருவடி
களாலே கீறி
எண்ணிக் காட்
டின எம்பெருமா
னுடைய குணம்

அமரர்க்கு
அறிய ஆமே

அது நிற்க

நாமே
அறிகிற்போம்

{ பிரமன் முதலிய
தேவர்கட்கு
அறியக்
கூடியதோ?

{ அவர்கள் அறிய
வல்லரல்லர்
என்பது கிடக்
கட்டும்;

{ (எம்பெருமா
னுடைய நிர்வே
ணக் க்ருபாகடா
கூத்திற்குப் பாத்
திரமாகிய) நாம்
அறியக்
கூடவோம்.

[ஆமேயமரர்க்கறிய.] இப்பாட்டின் பின்னடிகளில் அதுஸந் திக்கப்பட்டிருக்கும் பகவத்கதை மூன்றாந்திருவந்தாதியில்—“ஆய்ந் தவருமறையோன் நான்முகத்தோன் நன்குறங்கில், வாய்ந்த குழவியாய் வாளரக்கன்—ஏய்ந்த, முடிப்போது மூன்றேழென் றெண்ணினான், ஆர்ந்த அடிப்போது நங்கட்கரண்.” என்ற எழுபத் தேழாம் பாட்டிலும், நான்முகன் திருவந்தாதியில்—“கொண்டு குடங்கால் மேல்வைத்த குழவியாய், தண்டவரக்கன் தலைதாளாற் பண்டெண்ணிப்—போங்குமரன்.....” என்ற நாற்பத்துநாலாம் பாட்டிலும் பேயாழ்வாராலும் திருமழிசைப்பிரானாலும் அதுஸந் திக்கப்பட்டுள்ளது. முன்பு இராவணன் தனது பத்துத்தலைகளை மறைத்துக்கொண்டு நான்முகனிடஞ் சென்று வரம் வேண்டிக் கொள்ளுமளவில் எம்பெருமான் ஒரு சிறுகுழந்தை வடிவாய் அப் பிரமனுடைய மடியிலே உறங்குவான்போலே கிடந்து ‘இவன் பத்துத் தலைகளையுடைய இராவணன்; ஸ்வஸ்வரூபத்தை மறைத் துக்கொண்டு உன்னை வஞ்சித்து வரம் வேண்டிக்கொள்ள வந்திருக் கிறான்; இவனுக்கு நீ வரமளித்தால் பெருந்தீங்காக முடியும்’ என்று தெரிவிப்பவன்போன்று தன் திருவடியால் அவ்விராவண னுடைய பத்துத்தலைகளையும் எண்ணிக்காட்டினன்—என்பதாக

இவ்வரலாறு விளங்குகின்றது. இக்கதை இதிலாஸ புராணங்களில் உள்ளவிடம் தெரியவில்லை; பெரியாழ்வார் திருமொழியில்

1. “சீமாலிக னவனோடு தோழமைக் கொள்ளவும் வல்லாய், சாமாறவனை நீ பெண்ணிச் சக்கரத்தால் தலைகொண்டாய்” என்றும்

2. “எல்லியம் போதினிதிருத்தலிருத்தேதாரிடவகையில், மல்லிகைமாமலை கொண்டங்கார்த்ததுமோரடையாளம்” என்றும்

அருளிச்செய்த கதைகள் வ்யாஸர் வால்மீகி முதலிய முனிவர்களால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படாமல் ஆழ்வாரால் மாத்திரம் ஓர்

ஹேதுக கடாசூழடியாக ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டவை என்று நம் பூருவாசாரியர்கள் நிர்வஹித்திருப்பதுபோலவே இக்கதையும் ஆழ்வார்களால் மாத்திரம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டதென்று பெரியார் கூறுவர்.

இனி, இதற்கு இதிலாஸ புராணங்களில் ஆகா முண்டேல் கண்டுகொள்க. விரிவும் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

பூமேய மாதவத்தோன் தாள்பணிந்த வாளர்க்கன் நீன்முடியைப் பாதமத்தா லெண்ணினானை எம்பெருமானுடைய குணங்களைத்தேவர்களால் அறிபமுடியாது; எம்பெருமானுடைய திருவருளாலேதெளியக் காணவல்ல நாமே அறியவல்லோம்—என்பது ஒரு பொருள்; தேவர்களை அறிபமாட்டாதபொது நாமே அறியக்

கடவோம் என்று சைச்சியமாகச் சொல்லிக் கொள்வதாக மற்றொரு பொருள்.

பாதமத்திலு—பாதத்தால் என்றபடி. .... (சடு)

பண்புரிந்த நான்மறையோன் சென்னிப் பலியேற்ற *
வெண்புரிநூல் மார்பன் வினேதீர *—புண்புரிந்த
வாகத்தான் தாள்பணிவார் கண்டீர் * அமரர்தம்
போகத்தால் பூமியாள் வார். (சுக)

பண்புரிந்த நான்மறையோன் சென்னிப் பலியேற்ற *
வெண்புரிநூல் மார்பன் வினேதீர *—புண்புரிந்த
வாகத்தான் தாள்பணிவார் கண்டீர் * அமரர்தம்
போகத்தால் பூமியாள் வார். (சுக)

பண்புரிந்த நான்மறையோன் சென்னிப் பலியேற்ற *
வெண்புரிநூல் மார்பன் வினேதீர *—புண்புரிந்த
வாகத்தான் தாள்பணிவார் கண்டீர் * அமரர்தம்
போகத்தால் பூமியாள் வார். (சுக)

பண்புரிந்த நான்மறையோன் சென்னிப் பலியேற்ற *
வெண்புரிநூல் மார்பன் வினேதீர *—புண்புரிந்த
வாகத்தான் தாள்பணிவார் கண்டீர் * அமரர்தம்
போகத்தால் பூமியாள் வார். (சுக)

பண்புரிந்த நான்மறையோன் சென்னிப் பலியேற்ற *
வெண்புரிநூல் மார்பன் வினேதீர *—புண்புரிந்த
வாகத்தான் தாள்பணிவார் கண்டீர் * அமரர்தம்
போகத்தால் பூமியாள் வார். (சுக)

பண்புரிந்த நான்மறையோன் சென்னிப் பலியேற்ற *
வெண்புரிநூல் மார்பன் வினேதீர *—புண்புரிந்த
வாகத்தான் தாள்பணிவார் கண்டீர் * அமரர்தம்
போகத்தால் பூமியாள் வார். (சுக)

பண்புரிந்த நான்மறையோன் சென்னிப் பலியேற்ற *
வெண்புரிநூல் மார்பன் வினேதீர *—புண்புரிந்த
வாகத்தான் தாள்பணிவார் கண்டீர் * அமரர்தம்
போகத்தால் பூமியாள் வார். (சுக)

பண்புரிந்த நான்மறையோன் சென்னிப் பலியேற்ற *
வெண்புரிநூல் மார்பன் வினேதீர *—புண்புரிந்த
வாகத்தான் தாள்பணிவார் கண்டீர் * அமரர்தம்
போகத்தால் பூமியாள் வார். (சுக)

(1) 2—7—8.

(2) 3—10—2.

ஓர் பெரியாழ்வார் திருமொழி 5—4—6 பாட்டின் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானம் காண்க.

வெண் புரி நூல் மார்பன்	{ வெளுத்த யஜ்ஞோ பவீதத்தை மார் பிலே அணிந்த வனுமான ருத்ரா னுடைய	தான்	திருவடிகளை
வினை	{ ப்ராஹ்மஹத்தி பாபமானது	பணிவார்	ஆச்ரயிக்குமவர்கள்
தீர	நீங்கும்படியாக (ரக்த ஜலத்தை எடுத்துக் கொடுப்பதற்காக)	அமரர்தம் போகத்தால்	{ நித்யஸூரிகளின் போகமாகிய பரமபதாநு பவத்தோடு
புண் புரிந்த ஆகத்தான்	{ தன்னுடைய திரு மார்பைப் புண் படுத்திக் கொண் டவனான எம் பெருமானுடைய	பூமி	{ இந்தலீலா விபூதியை
		ஆள்வார்	ஆட்சிபுரிவர்கள்.

* * *—[பண்புரிந்தநான்மறையோன்.] பிரமனுக்கு அருள் செய்தமையைக் கீழ்ப்பாட்டிற்சொன்னார்; சிவனுக்கு அருள்செய்தமையைச் சொல்லுகிறாநிலில். ஒரு காலத்திலே பரமசிவன், தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்துதலையுடையனயிருப்பது பலரும் பார்த்துப் ப்ரமிப்பதற்கு இடமாயிருக்கிறதென்று கருதி அவனது சிரமொன்றைக் கிள்ளியெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன்கையில் ஒட்டிக்கொள்ளவே, அவன் 'இதற்கு என்ன செய்வது' என்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவம் தொலையப் பிச்சையெடுக்கவேண்டும்; என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ அன்றைக்கே இது கையைவிட்டு நீங்கும்' என்றுகூற, சிவபிரான் பலகாலம் பல தலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சையேற்றுக் கொண்டே வருந்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நிறையாமையாலே நீங்காதிருக்க, பின்பு ஒருநாள் பதரிகாச்சரமத்தை யடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்தியை வணங்கிப் பிரார்த்தித்தவளவில் எம்பெருமான் தனது திருமார்பை நகத்தாலேகீறி அதில் நின்றும், பெருகின ரத்தநீரை யெடுத்து 'அக்ஷயம்' என்று பிசைக்கியிட, உடனே அது நிறைந்து கையைவிட்டு அகன்றது என்பது பண்புரிந்த நான்மறையோன்சென்னிப் பலியேற்ற வண்புரிநூல் மார்பன்வினைதீர்த்த வரலாறு. சிவனுடைய வினையைத் தீர்ப்பதற்காகத் தனது திருமார்பை நகத்தால்கீறிப் புண்படுத்திக்கொண்டது

பற்றிப் புண்புரிந்த ஆகத்தான் என்றார். இப்படி பரோபகார சிலனான பெருமானுடைய திருவடிகளைப் பணியுமவர்களை உபய விபூதியையும் ஆளவல்ல பாக்யசாலிகள்—என்றாராயிற்று. 1. “வையம்மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமாள்வர் மண்ணுடே” என்ற திருவாய் மொழிப் பாசரம் இங்கு நினைக்கத்தகும்.

போகம், பூமி—வடசொற்கள். ... (சசு)

வாரிசுருக்கி மதக்களி றைந்தினையும் *

சேரி திரியாமல் சேந்நீஇ *—கூரிய

மெய்ஞ்ஞானத் தாலுணர்வார் காண்பரே * மேலோருநாள்

கைந்நாகங் காத்தான் கழல். (சஎ)

மதம் களிது ஐந்தினையும்	{ மதம்பிடித்த ஐந்து யானைகள் போன்ற பஞ்சேந்திரியங் களையும்	மெய் ஞானத்தால்	{ உண்மையான பத்தி ரூபாபந்ரஜ் ஞானத்தாலே
வாரிசுருக்கி	{ ஜலம்போன்ற சப்தாதி விஷயங் களில் நின்றும் இழுத்துப் பிடித்து	உணர்வார்	{ (அவனை) உள்ளபடி உணரவல்லவர்கள்
சேரி திரியாமல் சேம் நீநீஇ	{ கண்டவிடங்களிலும் திரியவொட்டா மல் செவ்வையாக நிலைநிறுத்தி	மேல் ஒரு நாள்	{ முன்பொரு காலத்திலே
கூரிய	{ மிகவும் ஸூக்ஷ்ம மான	கை நாகம் காத்தான்	{ கஜேந்திராழ்வானை ராகதித்தவனான அப்பெருமா னுடைய
		கழல்	திருவடிகளை
		காண்பர்	{ கண்டு அநுபவிக்கப் பெறுவார்கள்.

* * *—[வாரிசுருக்கி.] கீழ்ப்பாட்டில் “புண்புரிந்த வாகத் தான் தாள்பணிவார் கண்டீர் அமரர்தம் பேரகத்தால் பூமியாள் வார்” என்றார்; எம்பெருமானது தாள்களைப்பணிதல் யார்க்குக் கைகூடும்? என்று கேள்வியுண்டாக, இந்திரியங்களை அடக்கி ஆள் பவர்களே எம்பெருமான் திருவடியைப் பணிதற்குப் பாங்குடையர் என்கிறாநீதில்.

இந்திரியங்களை அடக்கியானுதல் மிகவும் அரிது என்பது தோன்ற, அவ்விந்திரியங்களை மதம்பிடித்தயானையாக உபசரித்துக்

கூறுகின்றார். யானைகள் நீர்நிலையில் புரூந்தால் முதலை முதலிய ஜலஜந்துக்களால் துன்பம் நேரிடுவது ஸம்பாவிதமாதலால் அங் குப்போகாதபடி சுருக்கவேணும் யானையை ; அப்படியே, பிரகிரு தத்தில் நீர்நிலையாவது—விஷயந்தரங்கள் ; இந்திரியங்களாகிற மதயானைகள் சப்தாதி விஷயங்களினருகிற் சென்றால் துன்பம் நேரிடுவது திண்ணமாதலால் அவற்றில் நின்றும் சுருக்கவேணும் இவற்றை ; இதுவே “வாரிசுருக்கி” என்பதன் கருத்து. வாரி என்னும் வடசொல்லுக்கு ‘நீர்’ என்று பொருள் ; நீரானது எப் படி விடாயைப் பிறப்பிக்குமோ அப்படி விஷயங்களும் விடாயைப் பிறப்பிக்கின்றன வென்பதுபற்றி விஷயங்களை ‘வாரி’ என்ற சொல்லாற் குறித்தன வென்க. “வாரி சுருக்கி” என்றதே போது மாயிருக்க, மதபடியும் “சேரிதிரியாமல் செந்நீரி” என்றது— பலாத்கரித்தாகிலும் இந்திரிய மதயானைகளை விஷய வீதிகளில் நின்றும் மடக்கியடக்கி ஆளவேண்டுமென அங்கியம் என்பதற்காக வென்க. நீரி—சொல்லிசையளபெடை.

ஆகவிப்படி இந்திரியங்களை வென்று பாரமார்த்திகமான பக்தி ரூபபந்தஜ்ஞாதத்தாலே அவனை உள்ளபடி உணரக்கூடியவர்கள் யாரோ, அவர்கள் அவனுடைய திருவடிக்களை ஸேவிக்கப்பெறுவர் தன்—என்றாராயிற்று. “கைந்நாகங்காத்தான் கழல்” என்ற சொல்லாற்றலால் ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வான் போல்வார் இப்படிப்பட்ட அதிகாரிகள் என்பது ஸூசிப்பிக்கப் பட்டதாம். ... (சஎ)

கழலோன் றேழீத்தொருகை சுற்றியோர் கைமேல் *

சுழலும் சுராகுரர்க ளஞ்ச *—அழலும்

சேருவாழி யேந்தினான் சேவடிக்கே செல்ல *

மருவாழி நெஞ்சே மகிழ்.

(சஅ)

ஆழி நெஞ்சே { கம்பீரமான மனமே!,	ஒரு கை	ஒரு திருக்கையாலே
(முன்பு திரிவிசுவரூப காலத்தில்)	சுற்றி	{ (பிரதிகூலரான நமசி முதலான வர்களைச்) சுழற்றி யெறிந்து
ஒரு கழல் ஒரு திருவடியை		
எடுத்து { மேலுலகங்களிலே செல்ல நீட்டி,	ஓர் கை மேல்	{ மற்றொரு திருக்கையிலே.

சுழலும்	சுராசரர்கள் அஞ்ச அழலும் செரு ஆழி ஏந்தினான்	(இவனுக்கு என்ன நேரிடுமோ வென்று) தவிக் கிற (அநுகூல ரான) தேவர் களும் (பிரதிகூல ரான) அசுரர் களும் அஞ்சும் படியாக (எதிரி களின் மேல்) அழிவையுமிழ்கிற புத்தஸாதமான சச்சரத்தை எந்தின எம்பெருமா னுடைய	சே அடிக்கே செல்ல	{ திருவடிகளிலே சென்று கிடும் படி
மருவு		பொருந்துவாயாக ;		
மகிழ்		{ இதை ஆரந்தருபமாக ஏற்றுக்கொள்.		

* * *—[கழலொன்றேதேது.] உலகளந்த பெருமானுடைய திருவடிகளைப் பணிந்து மகிழ்ந்திரு என்று திருவுள்ளத்தைத் தேற்றுகின்றார். ஸ்ரீவாமநமூர்த்தி மஹாபலியினிடத்தினின்றும் தானம் வாங்கினவுடனே திரிவிக்கிரமனாய் மூன்றடி மண்ணையளக் கப்புக், அதைக்கண்ட மஹாபலிபுத்திரனான நமூசி யென்பவன் ஓடிவந்து ‘இது என்ன அரியாயம்!’ என்றுசொல்லி வளருகின்ற திருவடியைத்தகைய, ஸ்ரீவிஷ்ணு ‘நீ ஏன் தகைகிறாய்? நான் தானம் பெற்றதை அளந்துகொள்ள வேண்டாவோ’ என்ன; நமூசி ‘நீ செய்கிறது கபடமன்றோ’ என்ன; ஸ்ரீவிஷ்ணு ‘உன்னுடைய தகப்பன் எனக்குத் தாரைவார்த்து தத்தம் பண்ணினது பொய்யோ? என்ன; நமூசி ‘என்னுடைய பிதா உன்னுடைய மோசவகை தெரியாமல் உன்வஞ்சனத்தில் அகப்பட்டிக்கொண்டான்’ என்ன; ஸ்ரீவிஷ்ணு ‘நான் செய்வதை வஞ்சகமென்று எதனாற்சொல்லுகிறாய்?’ என்ன; நமூசி ‘நீ செய்வது வஞ்சனமன்றாகில் நீ முன்பு யாசித்தபோதிருந்த வடிவத்தைக்கொண்டு அளந்து கொண்டுபோ’ என்ன, ஸ்ரீவிஷ்ணு, ‘சரீரமென்பது எப்போதும் ஒரே தன்மையாக இருக்கமாட்டாதே; விகாரப்படுந் தன்மையுடையதுகாண்; முன்னைய வடிவத்தைக்கொண்டு எப்படி அளக்க முடியும்?’ என்ன, இப்படி ஸமாதானஞ் சொல்லவுங் கேளாமல் தான் பிடித்த திருவடியின் பிடியை விடாமல்

உறுதியாயிருந்த நமுகியை வளர்ந்த திருவடியினால் ஆகாயத்திலே
கொண்டுபோய்ச் சுழன்று விழும்படி செய்தானென்ற கதை
“என்னிதுமாயம் என்னப்பனறிந்திலன்; முன்னைய வண்ணமே
கொண்டு அளவாயென்ன; மன்னு நமுகியை வானில் சுழற்றிய,
மின்னுமுடியனே!” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழிப் பாசரத்தில்
விரிய அதுஸந்திக்கப்பட்டுள்ளது; அஃது இப்பாட்டில் “ஒருகை
சுற்றி” என்றதனால் சுருங்க அதுஸந்திக்கப்பட்ட தென்க.

“ஒர்கைமேல் அழலும் செருவாழியேந்தினான்” என்று
அர்வயம். [சுழலும் சுராசுரர்கள் அஞ்ச.] ‘சுழலும்’ என்ற விசே
ஷணம் ‘சுராசுரர்கள்’ என்ற பதத்தின் ஏகதேசமான சுரர்களிடத்
தில் அர்வயிக்கும். முதலே பிடித்து சுக்கிரன் நமுகி முதலானவர்
கள் தடை செய்துகொண்டே வருவதைக்கண்ட தேவர்கள் ‘இக்
காரியம் இடையூறென்றுமின்றிப் பூர்த்திபெற வேணுமே; இடை
யில் என்ன தீங்கு நேரிடுமோ!’ என்று குடல் குழம்பியிருந்தமை
யைச் “சுழலும்” என்ற விசேஷணம் தெரிவிக்கும் இந்த விசேஷ
ணத்தை அசுரர்களிடத்திலும்கூட அர்வயிக்கலாம்; ‘நமக்கு எவ்
வளவு தீங்கு நேரிடுமோ!’ என்று அசுரர்கள் கவலைகொண்டிருக்
கின்றமையைக் கூறியவாறு. ஆகவிப்படி த்ரிவிக்ரமாவதாரம் செய்
தருளின பெருமானுடைய திருவடிகளிலே சென்று கிடும்படி
நெஞ்சே! நிரந்தரமாகப் பொருந்தியிருக்கப்பார்; இதை வருத்த
மாகக் கொள்ளாமல் ஆந்த ரூபமாகவும் கொள்—என்று தம் திரு
வுள்ளத்திற்கு உபதேசித்தாராயிற்று. .... (சஅ)

மகிழல கொன்றேபோல் மாறும் பல்யாக்கை *
நெகிழ முயல்கிற்பார்க் கல்லால்*—முகிழ்விரிந்த
சோதிபோல் தோன்றும் சுடர்பொன் நெழுடி * எம்
ஆதிகாண் பார்க்கு மரிது.

(சக)

மகிழ் அலகு ஒன்றே போல்	{	(கணக்கில் விபுண னான ஒருவனால் வைக்கப்பட்ட) ஒரு மகிழும் விதையே காணில் தாநத்திலும் கோடிஸ்தாநத்தி லும் மாறிமாறி கிற்பதுபோல	}	மாறும் பல் யாக்கை	{	மாறிமாறிப் பல வகையாக வரு கின்ற சரீரங்கள்
				நெகிழ		தன்னடையேவிட்டு நீங்கும்படியாக

முயல்கிற் பார்க்கு அல்லால்	{ முயற்சிசெய்யக் கூடியவர்களுக் குத்தவிர,	முகிழ் விரிந்த சோதி போல் தோன்றும் சுடர் பொன் நெடு முடி எம் ஆதி காண்பு	{ வண்டு விரிந்த தேஜஸ்ஸைப் போல் தோன்று கிற தேஜஸ்ஸை புடைய அழகிய பெரிய திருவபி ஷேகத்தை புடையனான எம்பெருமானைக் காண்பது
ஆர்க்கும்	மற்ற எவர்க்கும்	அரிது	கூடாதகாரியம்.

* * *—[மகிழலகு.] தேவயோரிகளென்றும் மதுஷ்யயோரிக
ளென்றும் திரய்க்யோரிக ளென்றும் பலவகைப்பட்ட யோரிகளில்
பிறப்பதும் இறப்பதுமாகிற ஸம்ஸாரத்தைத் தொலைத்துக்
கொள்ள விருப்பமுடையவர்களுக்கே எம்பெருமானைக் காணுதல்
கைகூடு மென்கிறார். பலகறை, மகிழும்விதை முதலியவற்றைக்
கொண்டு கணிதம் பார்க்கிற முறைகள் சிலவுண்டு; அந்த கணிதத்
தில் காணிஸ்தாநமென்றும் கோடிஸ்தாநமென்றும் பாகுபாடுகளு
முண்டு; காணிஸ்தானமென்பது மிகத்தாழ்ந்த ஸ்தாநம்; கோடி
ஸ்தானமென்பது மிகவுயர்ந்தஸ்தாநம். கணிதம்பார்க்கிற வகையில்
ஒரு மகிழும் விதையே சற்றுப்போது காணிஸ்தாநத்திலும் சற்றுப்
போது கோடிஸ்தாநத்திலுமாக மாறிமாறி வந்து கொண்டிருக்கும்;
(இது கணிதஸாமர்த்தியத்தைப் பொறுத்ததுமாம்.) அதுபோல
பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே கர்மாநுகுணமாக (உத்க்ருஷ்டமாகவும்
அபக்ருஷ்டமாகவும்) பலவகைப்பட்டு மாறிமாறி வரக்கூடிய
(பிரமன் முதற்கொண்டு ஏறம்பு ஈடுகவுள்ள) சரீரங்கள் தொலைந்து
நித்யாநந்தமநுபவிக்க வேணுமென்று ஆசை கிளர்ந்து அதற்குரிய
முயற்சியைச் செய்யுமவர்களுக்குத்தவிர மற்று யார்க்கும் எம்
பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரிப்பது அரிதாகும்.

நான்காமடியை “ஆதிகாண்பு ஆர்க்கும் அரிது” எனப்பிரித்து
உரைக்கப்பட்டது காண்பு—காணுதல். இனி, “காண்பார்க்கும்”
என்று ஒரு சொல்லாகவே கொண்டு உரைக்கவுமாம்; காணவேணு
மென்னும் விருப்பமுடையவர்களுக்கும் எம் ஆதி அரிது (அரு
மைப்படுவன்) என்க.

இப்பாட்டில் முதலடிக்குச் சார்பாக ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர
சதகத்திலுள்ள “வடாநெகவராடிகெவ ஸ்ரீ ஸுமயொஃ
காகணிகாஸுவண-கொடெய்யாஃ = படுநகவராடிகெவ கல்ப்தா
ஸ்தலயோஃ காகணிகாஸுவர்ண கோட்யோஃ.” என்றச்லோகம் ஒரு
புடை ஒப்புமையாக ஸ்மரிக்கத்தக்கது. .... (சக)

அரியபுல னைந்தடக்கி யாய்மலர்கொண்டே- * ஆர்வம்
புரிய பரிசினால் புல்கில் *—பெரியனும்
மாற்றாது வீற்றிருந்த மாவலிபால் * வண்கைநீர்
ஏற்றனைக் காண்ப தேளிது.

(100)

அரிய	அடக்கமுடியாத		
புலன் ஐந்து	{ பஞ்சேந்திரியங்களை யும்	பெரியன் ஆய்	{ ‘நாமே பெரியோம்’ என்னு மஹங்கா ரத்தையுடைய
அடக்கி	கட்டுப்படுத்தி,	மாற்றாது	{ னாய் தானஞ் செய்வது தவறாத
ஆய்	{ ஆராய்ந்தெடுக்கப் பட்ட	வீற்றிருந்த மாவலி பால்	{ வனாய் இருந்த மஹாபலி யிடத்தில்
மலர்	புஷ்பங்களை		
கொண்டு	{ கையில் ஏந்திக்கொண்டு	வண் கை	{ உதாரமான தனது திருக்கை யாலே
ஆர்வம் புரிய பரிசினால்	{ அன்பு மிகுந்த விதத்தினாலே	நீர் ஏற்றனை	{ உதகதாநம் வாங்கின பெருமானை
புல்கில்	கிட்டப்பார்த்தால்,-	காண்பது	ஸேவிப்பது
		எளிது	ஸுலபமாகும்.

* * *—[அரியபுலன்.] விஷயாந்தரங்களில் பற்றற்று அன
புடன் அவனை ஆச்ரயிக்குமவர்களுக்கு அவனைக் காண்பதில் அரு
மையேயில்லை யென்கிறார். செவி வாய் கண் மூக்கு உடலென்கிற
ஜ்ஞானேந்திரியங்களைந்தையும் விஷயாந்தரங்களில் போகவொண்
றாதபடி அடக்கி, பகவதாராதனைக்கு உரிய நன்மலர்களைச் சேக
ரித்துக்கொண்டு மெய்யன்பு நன்கு விளங்கும்படி சென்று பணிந்
தால், மாவலியின் மதமொழித்த பெருமானைக் கண்டறுபவிப்பது
மிகவும் எளிதாகும். .... (100)

எளிதி லிரண்டடியுங் காண்பதற்கு—* என்னுள்ளம்
தெளியத் தெளிந்தொழியும் செவ்வே *—களியில்
பொருந்தா தவனைப் பொரலுற்று—* அரியா
யிருந்தான் திருநாம மெண்.

(ருக)

என் உள்ளம்	எனது நெஞ்சே!,(நீ)	பொரல்	{ போர்செய்யத்
தெளிய	{ கலக்கத்தீர்ந்து தெளிவுபெற்றால்	உற்று	{ தொடங்கி
(அந்த எம்பெருமானும்)		அரி ஆய்	{ நரசிங்கமாக
செவ்வே	{ மிகவும் நன்றாக	இருந்தான்	{ அவதரித்த
தெளிந்தொழி யும்	{ ப்ரஸந்நனுவன் ;		{ பெருமானுடைய
(ஆகையினால்)		திரு நாமம்	திருநாமங்களை,
களியில்	அஹங்காரத்தாலே	இரண்டு	{ (அவனுடைய) உபய
		அடியும்	{ பாதங்களையும்
		எளிதில்	{ சுலபமாகக்
பொருந்தாத வனை	{ அடிபணியாதிருந்த ஹிரண்யா ஸுரானேடு	காண்பதற்கு	{ காணும்பொருட்டு
		எண்	சிந்திப்பாயாக.

* * *—[எளிதிலிரண்டடியும்.] எம்பெருமானுடைய திரு
நாமங்களைப் பரமபோக்யமாக நாம் வாயாரச்சொல்லவே, அப்பெரு
மான் ப்ரஹ்மாதாழ்வானுடைய விரோதியைத்தொலைத்துத் தன்
னைக் கொடுத்தாப்போலே நமக்கும் விரோதியைப் போக்கித் தன்
னைத் தந்தருள்வனென்கிறார்.

என்னுள்ளம் என்றது அண்மைவிளி ; என்னுள்ளமே! என்ற
படி. நீ எம்பெருமானுடைய திருவடியிணையை ஸேவித்து அநு
பவிப்பதற்குத் தெளிவுகொண்டிருந்தால் அவன் ப்ரஸந்நனுவ்
அருள்புரிவன் ; நீ தெளிவுற்றிருக்கிறாயென்பது நன்குவிளங்கு
மாறு ஸ்ரீ நரலிம்ஹமூர்த்தியின் திருநாமங்களை எண்ணிக்
கொண்டிரு. .... (ருக)

எண்மர் பதினொருவ ரீரறுவ ரோரிருவர் *
வண்ண மலரேந்தி வைகலும் *—நண்ணி
ஒருமலை யால்பரலி யோவாது *—எப்போதும்
திருமலைக் கைதொழுவர் சென்று.

(ருஉ)

எண்மா	அவ்வுடவஸுக்களும்	நண்ணி	{ (எம்பெருமானைக்) கிட்டி
பதினொருவர்	ஏகாதச ருத்ரர்களும்	ஒரு	{ ஒப்பற்ற புருஷ ஸூக்தமாகிற சொல்மாலையைக் கொண்டு
ஈர் அறுவர்	{ த்வாதசாதித்யர் களும்	மாலையால்	
ஓர் இருவர்	{ இரட்டையாரான அச்விரீ தேவதை களும்	ஒவாது	இடைவிடாமல்
(ஆகிய முப்பத்து மூவரான தேவர்களும்)		எப்போதும்	{ எல்லா வேளைகளிலும்
வைகலும்	நாள்தோறும்	பாவி	சுதிசெய்து
வண்ணம்	{ நானாவர்ணங்களை யுடைய புஷ்பங் களை யெடுத்துக் கொண்டு	திருமலை	{ திருமகன் கொழு சென்று
மலர் ஏந்தி		கை தொழுவர்	வணங்குவார்கள்.

* * *—[எண்மர்பதினொருவர்.] அஹங்காரிகளான முப் பத்து மூவரமர்களும் எம்பெருமானை யடிபணிந்தே சிறப்புற் றிருக்கின்றனரென்கிறார். முதலடியில் முப்பத்துமூன்றுதேவர் களை எடுத்துக் காட்டினது முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களெனப் படுகிற அனைவரையும் எடுத்துக்காட்டினமைக்குப் பரியாய மென்க. நம்மாழ்வாரும் பெரிய திருவந்தாதியில் “இருநூல்வர் ஈரைந்தின் மேலொருவர், எட்டோடொரு நூல்வர் ஓரிருவர்” என்றருளிச் செய்தது காண்க. .... (௫௨)

சேன்றால் குடையா மிருந்தால்சிங் காசனமாம் *
நின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள் *—என்றும்
புணையா மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்து
மணையாம் * திருமாற் கரவு.

(௫௩)

திரு மாற்கு	{ பிராட்டியோடு (எப்போதும்) கூடியிருக்கிற பெருமானுக்கு	சேன்றால் குடை ஆம்	{ (அப்பெருமான்) உலாவினால் (அப்போது மழை வெயில் படாத படி) குடையாக உருவெடுப்பன்;
அரவு	திருவனந்தாழ்வான்,	இருந்தால்	{ எழுந்தருளி யிருந்தால்

(அப்போது)		என்றும்	எப்போதும்
இங்காசனம்	{ வலிம்ஹாஸநமா	புணை ஆம்	{ திருப்பள்ளி
ஆம்	{ யிருப்பன் ;		{ மெத்தையாவன் ;
நின்றால்	{ நின்று கொண்	அணி வினக்கு	{ மங்கனநீபமாவன் ;
	{ டிருந்தால்	ஆம்	
(அப்போது)		பூம்பட்டு ஆம்	{ அழகிய திருப்பரி
மாவடி ஆம்	பாதுகையாவன் ;		{ வட்டமாவன் ;
நீள் கடலுள்	பரம்பின கடலிலே	புல்கும் அணை	{ தழுவிக்கொள்வ
		ஆம்	{ தற்கு உரிய
			அணையுமாவன்.
(சயனிக்கும்போது)			

* * *—[சென்றற்குடையாம்.] திருவனந்தாழ்வானைப்போல எம்பெருமானுக்கு எல்லாக்காலங்களிலும் எல்லாவிதமான அடிமைகளையும் செய்யப்பெற வேணுமென்று திருவுள்ளங்கொண்ட ஆழ்வார் அத்திருவனந்தாழ்வான் செய்யுமடிமைகளை யெடுத்தருளிச் செய்கிறார். எம்பெருமான் உலாவிபருளும்போது மனமு வெயில் படாதபடி குடையாகவடிவெடுப்பன் ; எழுந்தருளியிருந்தகாலத்தில் திவ்யவலிம்ஹாஸநவருபியாயிருப்பன் ; நின்று கொண்டிருந்தால் பாதுகையாயிருப்பன் ; திருப்பாற்கடலில் திருக்கண்வளர்தருளும்போது திருப்பள்ளி மெத்தையாயிருப்பன் ; ஏதேனுமொன்றை விளக்குக்கொண்டுகொண்ட அவன் விரும்பினபோது திருவிளக்குமாவன் ; சாத்திக்கொள்ளும்படி திருப்பரியட்டத்தை அவன் விரும்பினபோது அதுவுமாவன் ; சாய்ந்தருளும்போது தழுவிக்கொள்வதற்குரிய உபதானமுமாவன்.

ஆகவிப்படி பலவகைவடிவுகொண்டு அடிமைத் தொழிலைச் செய்வதனால்தான் திருவனந்தாழ்வானுக்கு சேஷன் என்று திருநாமமாயிற்றென்பதை ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் “நிவாஸஸயூஸந வாஹுகாஸுகொவயாநவஷடாநவ வாரணாஹிஃ | ஸரீர ஷெஷெஷுவ ஸெஷதாஹெஷெ யஷோவிதம் ஸெஷஜீ ரிதெ ஜஷெநம் ||” என்றச்லோகத்தால் ஆளவந்தாருமருளிச் செய்தார். பின்னைப்பெருமானையங்காரது திருவரங்கத்துமலை யில் “சென்றற்குடையாம் கடற்புணையாம் திருத்தீவிகையாம், நின்றாலிரு திருப்பாதுகையாம் நித்திரைக்கணையாம், குன்றமுணி

யொளியாசனமாம் புனைகோசிகையாம், அன்றலிலையில் துயிலரங்
கேசர்க்கரவாசே.” என்ற பாசரமும் இப்பாட்டை யடியொற்
றியதே.

நீள்கடலுள் புணையாம்—திருப்பாற்கடலில் அழுந்தாதபடி
நெப்பமாவன் என்று முறைக்கலாம். புற்கும் அணையாம்=எம்
பெருமான் பிரணயகலஹத்தினால் பிராட்டிமாரைப் பிரியநேர்ந்
தால் அப்போது விரஹதுக்கம் தோன்றாதபடிக்குத் திருவனந்தாழ்
வானைத் தழுவிக்கொள்வனும்.

மூன்றாமடியில் “மணி விளக்காம்” என்றும் பரிக்கலாம். (௫௩)

அரவ மடல்வேழ மான்குருந்தம் புள்வாய் *

குரவை குடமுலைமற் குன்றம் *—கரவின்றி

விட்டிறத்து மேய்த்தோசித்துக் கீண்டு கோத்தாடி * உண்
ட்டெடுத்த செங்க ணவன்.

(௫௪)

செம் கண்	{ செந்தாமரைக் கண்ணனாகிய அவன் { அப்பெருமான்	ஒசித்து	{ ஒடித்துப் பொகட்டும்
கரவு இன்றி	{ மறைவு இல்லாமல் [ஸர்வலோகப் ப்ர விர்த்தமாம்படி]	புள் வாய்	{ பகாசரனுடைய வாயை கிழித்தும்
அரவம்	காளிய நாகத்தை	குரவை	ராஸக்ரீடையை
விட்டு	விட்டடித்தும்	கோத்து	{ (இடைப்பெண்க ளோடு) கை கோத்து ஆடியும்
அடல் வேழம்	{ பொருவதாக வந்த (குவலயாபீட மென்னும்) யானையை	குடம்	குடங்களைக்கொண்டு
இறுத்து	{ (தந்தத்தை) முறித்து உயிர் தொலைத்தும்	ஆடி	கூத்தாடியும்
ஆன்	பசுக்களை	முலை	{ புத்தனையின் முலையை
மேய்த்து	{ (வயிறு நிரம்ப) மேய்த்தும்	உண்டு	{ (அவளுடைய உயி ரோடு) உறிஞ்சி யுண்டும்
குருந்தம்	{ (அலுரா வேசமுடைய) குருந்தமாத்தை	மல்	{ (கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட) மல்லர்களை

அட்டு	கொன்றம்	எடுத்த	{ (குடையாக) எடுத்துப்பிடித்த இச்செயல்கள்
குன்றம்	{ கோவர்த்தன மலையை		

(என்ன ஆச்சரியம்!)

* * *—[அரவமடல்வேழம்.] ஆச்ரிதனிரோதிகளைப் போய் வேண்டில், கீழ்ப்பாட்டிலருளிச் செய்தபடி தன்னினைவுக்குத் தகுதியாக எல்லாவடிமைகளையுஞ் செய்கிற திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலும் பொருந்தமாட்டாமல் இந்த லீலாவிபூதியில் வந்து பிறந்து களைபிடுங்கித் தன்விபூதியைப் பாதுகாப்பவன் என்று அவனது திருக்குணத்தை அதுஸந்தித்து அதற்கேற்ற சில திவ்ய சேஷத்தங்களை யதுபவிக்கிறாரிப்பாட்டில்.

கண்ணபிரானது காளியமர்த்தநம் முதலிய அரிய செயல்களை அதுஸந்தித்த ஆழ்வார் அவற்றில் உன்குழைந்து ஈடுபட்டு மேலொன்றும் சொல்லமாட்டாமையால் ஒரு வினைமுற்றுச் சொல்லவும்மாட்டாது விட்டனர்; ஆச்சர்யகரமான விஷயங்களைக் கூறும்போது அவற்றுக்கு வினைமுற்றுத்தந்து முடியாது நிறுத்து வதைப் பல கவிகளின் வாக்குகளிலும் காணலாம்.

ஈற்றடியில் எடுத்த என்றது—‘அன்’ சாரியை பெறாத பல வின்பாற்பெயர்; சாரியைபெறின் ‘எடுத்தன’ எனநிற்கும். இப்பாட்டில், அரவுமுதலிய பெயர்ச்சொற்கள் ‘விட்டு’ முதலிய வினைச்சொற்களை முறையே சென்று இயைதலால் முறை நிரனிறையாம்; இது வடமொழியில் ‘யதாஸங்க்யாலங்காரம்’ என்றும், தென்மொழியில் ‘நிரனிறையணி’ என்றும் அலங்காரசாஸ்திரிகள் கூறுவர்.

காளியநாகத்தை வலியடக்கி உயிரோடு விட்டதும், குவலயாபீடமென்னும் கம்ஸனதுயானையைக் கொம்புமுறித்து முடித்ததும், தன்மேன்மையைப் பாராமல் தாழநின்று பசுக்களை மேய்த்ததும், அஸுரன் ஆவேசித்திருந்ததொரு குருந்தமரத்தை முறித்து வீழ்த்தியதும், பகாஸுரன் வாயைக் கீண்டொழித்ததும், இடைப் பெண்களோடே குரவைக்கூத்தாடியதும், குடங்களுமீத்தேற வெறிந்தாடியதும், தன்னைக்கொல்லுமாறு தாய்வுடிவு கொண்டு வந்த பூதனையின் ஸ்தனங்களை உறிஞ்சியுண்டதும், மல்லர்களைக்

கொன்றதும், கோவர்த்தனமலையைக் குடையாகவெடுத்தேந்தி
நின்றதுமாகிய இச்செயல்கள் என்ன ஆச்சரியம்! என்று ஈடு
பட்டுப்பேசினுராயிற்று. ... .. (௫௪)

அவன்தம் ரேவ்வினைய ராகிலும் * எங்கோ
னவன்தமரே யென்றெழுவ தல்லால் *—நமன்தமரா
லாராயப் பட்டறியார் கண்டிர் * அரவணமேல்
பேராயர்க் காட்டட்டார் பேர். (௫௫)

அரவு அணை	{	சேஷசயனத்தின் மேல் மீது வாழ்கிற	“அவன் தமர் எவ் வினையர் ஆகிலும்	{	“அந்த ஸர்வேச்வர னுடைய பக்தர் கள் எவ்வகை யான செயலே யுடையவரா யிருந்தாலும்
பேர் ஆயற்கு	{	இடைத்தனத்தில் குறைவின்றிப் பூர்ணமாயிருக்கிற பூங்கிருஷ்ண னுக்கு	எங்கோ னவன் தமரே”	{	எம்பெருமானுடைய பக்தர்களன்றோ”
ஆட்டட்டார் பேர்	{	அடிமைப்பட்டவர் களின் திருநாம த்தை வலிக்கு மவர்களும்	என்று	{	என்று கொண் டாடிச் சொல்லி
நமன் தமரால்		யமபடர்களாலே,	ஒழிவது அல்லால்	{	(தாங்கள்) விலகிப் போவது தவிர,
			ஆராயப்பட்டு அறியார்	{	ஆராயப்பட்டிருக்க அறியமாட்டார் கள்.

* * *—[அவன்தமர்.] யமபடர்கள் பாகவதர்திறத்திலே
அஞ்சியிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார். யமன் நாட்டிலுள்ளா
ருடைய பாவங்களையெல்லாம் ஆராய்வதற்கு அந்த ஸர்வேச்வர
னால் நியமிக்கப்பட்டவனே; ஆனாலும் தனக்கும் நியாமகனான
அந்த ஸர்வேச்வரனுடைய பக்தர்கள் நற்காரியங்களைத் தவிர்த்து
தீயகாரியங்களையே செய்துவந்த போதிலும் அவர்களை யமகிங்கரர்
கள் “நமது யஜமானனான யமனையும் நியமிக்கும் வல்லமை யுடைய
வர்களன்றோ இந்த பாகவதர்கள்” என்று கொண்டாடி வணங்கி
அப்பால் போய்விடுவார்களே தவிர, அவர்களுடைய குணகுணங்
களை ஒருபோதும் ஆராய்ச்சி செய்யமாட்டார்கள்: ஏனெனில்;
அப்படிப்பட்டவர்களை ஸம்ரக்ஷிப்பதில் புருஷகாரபூதையான

ஒரு பாகவதன் பேரை ஒரு அபாகவதன் தரிப்பது, அவனையும் யமன் கோஷ்டியில் பட்டோலைபார்க்கப் பெறுது.”] என்று வியாக்கியானித்தருளியிருக்கக் கண்கையாலே ‘பேராயற்காட்டப்பட்டார் பேர்’ என்னுமளவை ஒருசொல்லாகக்கொண்டு (அன்மொழித் தொகையாகப் பாவித்து) எம்பெருமானுக்கு ஆட்பட்டவர் களுடைய பேரையுடையவர்கள் எனப் பொருள்கொள்ளுதல் சிறக்கும். .... (ருரு)

பேரே வரப்பிதற்ற லல்லாலேம் பெம்மானை *

ஆரே யறிவா ரதுநிற்க*—நேரே

கடிக்கமலத் துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் * கண்ண

னடிக்கமலந் தன்னை யயன்.

(ருக)

(நாம் வாயினால் ஏதேனுமொன்றைச்

சொன்னாலும், அது)

பேரே { எம்பெருமானது
திருநாமமாகவே

வர வரும்படியாக

பிதற்றல் { பிதற்றுவதைத்
அல்லால் தவிர

எம் { (அந்த)
பெம்மானை { எம்பெருமானை

ஆரே ஆர்தான்

அறிவார் { (உள்ளபடி) அறிய
வல்லவர்கள்?

அது நிற்க { அந்த விஷயம்
இருக்கட்டும்;

அயன் பிரமனுளவன்

கடி பரிமளம் மிருத்த

கமலத்துள் { (அவ்வெம்பெரு
மானது) நாபிக்கம
லத்திலே (பிறந்து)

நேரே { (அங்கே) கிரந்தா
இருந்தும் { வாஸம்பண்ணிக்
கொண்டிருந்தும்

கண்ணன் { அந்த ஸர்வேச்வர
அடி கமலம் { னுடைய திரு
தன்னை { வடிகளை

காண்கிலான் { ஸேவிக்கப்
பெற்றருளில்லை.

* * *—[பேரேவரப்பிதற்றலல்லால்.] எம்பெருமானுடைய பிரபாவம் ஆர்க்கும் அளவிட்டறிய முடியாதது; கடற்கரையில் குடிசை கட்டிக்கொண்டிருப்பவர்க்கும் அந்தக் கடலினுடைய ஆழம் அறியமுடியாமற் போவதுபோலவே அவனுடைய திரு நாபிக்கமலத்தில் தோன்றின நான்முகக்கடவுள் எப்போதும் அவ் விடத்தே வாஸஞ்செய்து கொண்டிருந்தும் அவனுக்கும் அப்பெருமானுடைய பெருமை அளவிட்டறியக் கூடாததாயிராநின்ற

தன்றோ; ஆகையினால் ‘எம்பெருமான் உணர்வதற்கு முடியாத வன்’ என்று நாம் உணர்ந்து அவனது திருநாமங்களை வாயில் வந்தபடியெல்லாஞ் சொல்லிக் கூப்பிடுவது செய்யலாமத்தனை யொழிய, அவனது மஹிமையை உள்ளபடியறிந்து எவராலும் சொல்லப்போகாது என்றவாறு. சாஸ்திரங்களில் பலபேர்களைக் குறித்து ‘ப்ரஹ்மஜ்ஞாநி’ என்றும் ‘ப்ரஹ்மவித்’ என்றும் சொல்லியிருப்பதெல்லாம்—ப்ரப்ரஹ்மத்தை உள்ளபடி அளவிட்டறிந்தமையைச் சொன்னதன்று; ‘எம்பெருமான் அளவிட முடியாதவன்’ என்ற இவ்வுண்மையை அறிந்தவர்களை ப்ரஹ்ம வித்துக்களெனப்படுவார் என்றறிக.

கன்றுக்குட்டியானது ஓரிடத்திலிருந்துகொண்டு தன் தாயைக் காணாமல் அம்மே! என்று கத்தினால் அக்கத்துதல் தன் செவிப்பட்ட மாத்நிரத்தில் தாய்ப்பச இரங்கிக் கன்றின் பக்கத்தில் வந்து நிற்பதுபோலவே, எம்பெருமானை உள்ளபடி அறியா விட்டாலும் அவனது திருநாமத்தை வாய்வந்தபடி பிதற்றினால் அவன் வந்து அருள்புரிவான் என்ற கருத்து முதலடியில் உய்த்துணரத்தக்கது.

பெம்மான்—‘பெருமான்’ என்பதன் மருஉ. நிற்க—விபங்கோள்முற்று. இப்பாட்டில் “நேரே கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் அயன் கண்ணனடிக்கமலந்தனைக் காண்கிலான்; (ஆதலால்) எம் பெம்மானை ஆரேயறிவார்?” என்று கைமுதிகரியாயம்படக் கூறியிருத்தலால் தொடர்நிலைச் செய்யுட் பொருட்பேறணியாம். (௫௪)

அயனின்ற வல்வினையை யஞ்சினே னஞ்சி *
உயனின் திருவடியே சேர்வான் *—நயநின்ற
நன்மாலை கொண்டு நமோநாரண வேன்னும் *
சோன்மாலை கற்றேன் தொழுது.

(௫௭)

அயல் நின்ற	{	(என்) அருகிலேயே இருந்துகொண்டு (என்னை இடைவிடாமல் ஹிம்மவித்துக் கொண்டே) இருக்கிற	வல் வினையை	{	மிகக் கடினமான பாவங்களைக் குறித்து
					அஞ்சினேன் பயப்பட்டேன்;
					அஞ்சி (இப்படி) பயப்பட்டு

உய	{ (இந்தப் பாபஸம்பந் தம் நீங்கி) உஜ்ஜீ வீக்கும்பொருட்டி	நல் மாலை கொண்டு	{ சிறந்த இந்தப் பிரபந்தத்தைக் கொண்டு
சின்	உன்னுடைய	தொழுது	{ (உன்னை) ஆசரயித்து
திரு அடியே	திருவடிகளில்தானே	நமோ நாரண என்னும்	{ திருமந்திரத்தின் பொருளை
சேர்வான்	வந்து கிட்டிகைக்காக	சொல் மாலை	
நயம் நின்ற	இன்பம் பொருந்திய	கற்றேன்	அப்பயவித்தேன்.

* * *—[அயனின்றவல்லினையை.] பலவகைக் கொடியபாவங்
கள் என்னிடத்தில் நெருங்கிக் கிடப்பதைக்கண்டு ‘இப்பாவங்
கள் இன்னமும் முன்புபோலவே மேல்விழுந்து நலிந்தால்
நாம் என்னசெய்வது!’ என்று பயப்பட்டேன்; ‘எம்பெருமானது
திருவடிகளிற்சென்று சேர்ந்துவிட்டால் பாவங்கள் அடியோடு
நீங்கப்பெற்று நாம் உஜ்ஜீவிக்கப்பெறலாம்’ என்று துணிந்து, உன்
திருவடிகளில் வந்துசேரும் விதம்யாது? என்று ஆராய்ந்துபார்த்
தேன்; நமது வாப்மொழிகளை உன்விஷயத்தில் உபயோகிப்பதே
அதற்குச் சிறந்தவழி என்று நிச்சயித்து, திருமந்திரத்தின்
பொருளை விவரிப்பதான இப்பிரபந்தத்தைப்பாடினேன்; இதனால்,
பாவங்களுக்கு அஞ்சின அச்சம்தீர்ந்து உஜ்ஜீவனமும் பெற்றேன்
என்றாராயிற்று.

சேர்வான்=வானன்குதல்பற்ற எதாகால வண்ணமயசசம்,
“நயம்நின்ற” என்பதற்கு—‘திருமந்தார்த்தத்தை நயப்பித்தலில்
நோக்கமாயுள்ள’ என்று பொருள்கூறுதலும் பிரகரணத்திற்குப்
பொருந்தும்: எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம், அவனை அடைதற்
குரிய ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம், அடைவதற்கான உபாயம்,
அடைந்து பெறவேண்டியபேறு, அடைவதற்கு இடையூறுகவுள்ள
விரோதிஸ்வரூபம் ஆகிய இவ்வைந்துவிஷயங்களே திருமந்திரத்
தின் அர்த்தமாதலாலும், இவையே இப்பிரபந்தத்திலும் விவரிக்கப்
படுகின்றனவாதலாலும் இதுகூடும். ... (ரு)

தொழுது மலர்கொண்டு தூபம் கையேந்தி *

எழுது மெழுவாழி நெஞ்சே *—பழுதின்றி

மந்திரங்கள் கற்பனவும் மாலடியே கைதொழுவான்

அந்தரமொன் றில்லை யடை.

(ரு)

நெஞ்சே	மனமே!	மந்திரங்கள்	பகவந் மந்த்ரங்களை
மலர் கொண்டு	{ புஷ்பங்களை சம்பா தித்துக்கொண்டும்	பழுது இன்றி	{ முறைப்படியே நாம் அப்யஸித் கற்பனவும்
தூபம்	தூபத்தை		
கை ஏந்தி	{ கையிலே ஏந்திக்கொண்டும்	மால் அடி கை	{ ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளைத் தொழுவதற் காகவோயாம்:
தொழுது	{ (எம்பெருமானை) வணங்கி	தொழுவான்	
எழுதும்	உஜ்ஜீவிப்போம் ;		(ஆனபின்பு)
எழு	நீ புறப்படு ;		
வாழி	{ (உணக்கு இந்த ஸ்வபாவம்) சித்யமாயிடுக :	அந்தரம் ஒன்று இல்லை	{ (நாம் ஆறியிருப்ப தற்கு) அவகாசம் சிறிதும்இல்லை ;
	(நான் இப்படிச் சொல்வதற்குக் காரண மென்னவென்றால்)	அடை	{ (அப்பெருமானை) விராவில் சென்றுகிட்டி.

* * *—[தொழுதுமலர்கொண்டு.] நெஞ்சே! நாம் பகவத்விஷயத்தை விட்டு ஒரு நொடிப்பொழுதும் ஆறியிருக்க வழியில்லை ; நாம் குருகுலவாஸம் பண்ணி மந்த்ரங்களை அப்யஸிப்பதெல்லாம் எம்பெருமானை அடிபணிவதற்கேயன்றி வேறொரு பிரயோஜனத்திற்காகவன்றே ; ஆனபின்பு, தூபதீபபூஷ்பாதிகளான உபகரணங்களைக் கையிற்கொண்டு அப்பெருமானை ஆராதிக்கச் செல்வோம், எழுந்திரு; இனிநாம் தாமஸித்திருப்பதற்கு அவகாசமேயில்லை—என்று தம் திருவுள்ளத்தைத் த்வரைப்படுத்துகிறார்.

“மலர் கொண்டு தூபம்கையேந்தி—தொழுது—எழுதும் எழு” என்று ஆழ்வார் சொன்னவுடனே நெஞ்சு மிகவும் அதற்கு அதுகூலப்பட்டிருக்கவே “வாழிநெஞ்சே” என்று உவப்பினால் மங்களாசாஸனம் செய்தாரென்க: இந்த ஆதுகூல்யம் உனக்கு ஒருநாளும் மாறுதிருக்கவேணு மென்றவாறு.

பழுது இன்றி=குருகுலவாஸம் செய்யாமல் மந்த்ரங்களைக் கற்பது பழுது; அப்படிப்பட்ட பழுது இல்லாமல் [குருகுலவாஸம் பண்ணி] என்றபடி. அந்தரம் ஒன்று இல்லை—‘பிறகு பார்த்துக்கொள்வோம்’ என்று ஆறியிருக்க அவகாசம் சிறிது மில்லை. ... (கிஅ)

அடைந்த வருவியோ டல்லல்கோய் பாவம் *
 மிடைந்தவை மீண்டொழிய வேண்டில் *—துடங்கிடையை
 முன்னிலங்கை வைத்தான் முரணழிய * முன்னொருநாள்
 தன்விலங்கை வைத்தான் சரண். (ருக)

அடைந்த	{ அடியேபிடித்துப் பற்றிக்கிடக்கிற	மீண்டு ஒழிய வேண்டில்	{ வாஸனையோடு விட்டு நீங்க வேணுமானால்,
அரு	{ போக்குவதற்கு அருமையான	முன்	முன்பொருகால்,
வருவியோடு	பழுவின்களும்	துடங்கு இடையை	{ மெல்லிய இடையை புடையனான பிராட்டியை
அல்லல்	{ (அந்தப் பழுவின் யின் பயனாகவரு கின்ற) மனத் துன்பங்களும்	இலங்கை வைத்தான்	{ லங்காபுரியில் சிறை வைத்தவனான இராவணனுடைய
நோய்	சரீரவியாதிகளும்	முரண் அழிய மிடுக்கு அழியும்படி	
பாவம்	{ (இப்போது செய் கிற) பாவங்களும்	முன் ஒரு நாள்	{ ஸ்ரீராமனுப்பிறந்த வொருகாலத்த,
மிடைந்தவை	{ (இப்படிப் பலவகை யாக, ஆத்மாவைத் தெரியாதபடி) மூடிக்கிடக்கின் றவை	தன் வில்	தன்னுடையவில்லை
		அம் கை	{ அழகிய திருக்கையிலே
		வைத்தான்	{ எடுத்துப் பிடித்தவனான பெருமானே
		சரண்	உபாயமாவான்.

* * *—[அடைந்தவருவியோடு.] நாம் நல்ல வழியிற்
 போதுபோக்கவேணுமானால் பகவானை ஆசிரயிப்போம் ; அப்படி
 அவனை ஆசிரயிக்குமிடத்து ஆசிரயிக்க வொட்டாமல் இடையூறுக
 அருவினை அல்லல் நோய் பாவம் முதலியவை குறுக்கே நிற்கின்
 றனவே ! அவற்றைப் போக்கும்வழி யாது ? என்று சங்கை பிறக்க,
 நமது பிரதிபந்தகங்களை இருதுண்டமாக்குவதற்கு உபாயமாக
 ஸ்ரீராமபிரானைச் சரணம்புகுதல் நன்று என்கிறார். இத்தால்;
 எம்பெருமானுக்கு போக்யமாயிருந்துள்ள ஆத்மவஸ்துவை என்
 னுடைய தென்று செருக்குற்றிருக்குமவர்கள் ராவணாதிகள் பட்
 டித் தடுவாரென்னுமிடமும், 'இவ்வாத்மவஸ்து அவனுடையது'

என்று அது கூலித்திருக்குமவர்களுக்கு வரும் விரோதிகளை அப். பெருமான் பிராட்டியின் துயரத்தைப் பரிஹரித்ததுபோலே பரிஹரித்தருள்வ னென்னுமிடமும் தெரிவிக்கப்பட்டனவாம். (நகூ)

சரணு மறைபயந்த தாமரை யானோடு *

மரணுய மன்னுயிர்கட் கேல்லாம் *—அரணுய

பேராழி கொண்டபிரா னன்றி மற்றறியாது—*

ஓராழி சூழ்ந்த வுலகு.

(கூ0)

சரண் ஆம் மறை	{ (எல்லார்க்கும்) ஹிதத்தை உரைக்குமதான வேதத்தை	மன் உயிர்கட்கு எல்லாம்	{ நித்யமான ஸ்வரூபத்தையுடைய ஆத்மாக்களெல்ல வற்றுக்கும்
பயந்த	{ (எம்பெருமானிடத் தில் தாண்டைந்து நாட்டிலுள்ளவர் கட்காக) வெளிப் படுத்தின	அரண் ஆய	{ ரக்ஷமான விதங்களை
தாமரையா னோடு	{ பிரமனோடுகூட	பேர் ஆழி கொண்ட பிரான் அன்றி	{ பெரிய திருவாழி யாழ்வானைக் கையிற்கொண்ட எம்பெருமான் அறிவனே யல்லது
மரண் ஆய	{ மரணமடையுந் தன்மையுடைய	மற்று ஓர் ஆழி சூழ்ந்த உலகு	{ அவனிலும் வேறான கடல்கூழ்ந்த இவ்வுல கத்திலுள்ளார்
		அறியாது	அறியமாட்டார்கள்.

***—[சரணுமறைபயந்த.] உலகத்தில் பொதுவாக ஒரு நியாயமுண்டு; எவன் பலனை அதுபவிக்கிறானோ அவன் அதற்கு உரிய உபாயத்தை அதுஷ்டிக்கவேணுமென்று. அந்தநியாயத்தைக் கொண்டு பார்க்கும்போது, எம்பெருமானைப் பெறுதலாகிற பயனை அதுபவிப்பவன் சேதனாயிருக்க அதற்குரிய உபாயமும் இவனிடத் திலன்றோ இருக்கவேண்டும்; 'எம்பெருமானே உபாயம்' என்று முறையிடுவது எங்ஙனே பொருந்தும்? என்று ஒருசங்கைதோன்றி, அஜ்ஞையை அசக்தனை இவனால் செய்யக்கூடியதொன்று மில் ளாமையினால், ஸர்வஜ்ஞையை ஸர்வசக்தனை அவனே உபாயமா யிருக்கவேண்டியது ஆவச்யகமாயிற்றென்கிறார். பலனை அதுபவிப்

பவனும் எம்பெருமானே, அதற்கு உபாயாதுஷ்டாநம் செய்பவனும் எம்பெருமானே என்கிற ஸத்ஸம்ப்ரதாய வலித்தார்த்தம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது. கைதவறிப்போன பொருளைத் தேடிப்பிடித்து அதுபவிப்பதும் அதனால் ஆநந்தமடைவதும் ஸொத்தையுடைய ஸ்வாமியின் காரியமேயொழிய ஸொத்தின் காரியமல்லவே; அது போல அப்பரமபுருஷனுடைய ஸொத்தாகிய நாம் அவனை விட்டுத் தப்பித்தவறியிருக்கிறோமாயின், நம்மைத் தேடிப்பிடித்து ஆட்கொள்ளப் பெறுதலும் பெற்றுமகிழ்தலும் அவனுக்கே உரியன வாதலால் பலனை அதுபவிக்குமவனான தானே உபாயாதுஷ்டாநம் செய்கிறுனென்க. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் முடிவான ஸுல்காத்தின் பாஷ்யத்தில்—“தவ வாரிபுராஷு; ஸாக்ஷஸ்கஜ்; சுத்யுபிபிபு; ஜோநிநம் ஸுபா கஜாவிஜாவத்யிஷுதி” என்று ஸ்ரீ பாஷ்ய காரர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீஸுல்காத்திரத்தத்தில் “பரமபுருஷ: ஜ்ஞாநிநம் லபத்வா” என்ற ஸ்வாஸ்யமுணர்க.

இப்பாட்டில் சொல்லுகிற அர்த்தம் வேதங்களில் வலித்த மானது என்பதைத் தெரிவிக்கவே “சரணுமறைபயந்த” என்ற விசேஷணம் தாமரையானுக்கு இடப்பட்டது. “சுரீதவெஸுவு லெதா:” இத்தாதி வேதவாக்கியங்கள் குறிக்கொள்ளத்தக்கன.

‘அரணு’ என்பதை பேராழிகொண்டபிரானுக்கு விசேஷணமாகப் பலர் மயங்கியொழிவர்; அது விசேஷணமன்று; இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை: ‘அரணுவற்றை’ எனப் பொருள்படுதலால் பயனிலை. பிரமன்முதல் எறும்பு ஈரகவுள்ள ஸகலஜந்துக்களுக்கும் உபாயமானவற்றை எம்பெருமான் அறிவனையல்லது அற்பஞானிகளான உலகத்தவர்கள் அறியமாட்டார்கள் என்றவாறு.

ஆழிசூழ்ந்த வலகமானது மன்னுயிர்க்கெல்லாம் அரணுயிருக்கிற பேராழிகொண்ட பிரானையன்றி மற்றதொன்றையும் அறியாது—என்றும் பொருள் சொல்லலாமே என்று முற்காலத்தில் ஒருவர் சொன்னாராம்; உலகமானது எம்பெருமானை மறந்து மற்றவற்றையே அறிந்திருப்பதால் ‘உலகானது பிரானையன்றி மற்றறியாது’ என்கிற விப்பொருள் இணங்காது என்று கொண்டு நஞ்சியர், “உலகமென்பது உயர்ந்தோர்மாட்டே” என்றிருப்

திரு மால் தன்	{	லக்ஷ்மீபதியான எம்பெருமா னுடைய		புந்தியில் ஆய புணர்ப்பு	{	ஸங்கல்ப ஞானத்தினால் படைக்கப்பட்ட படைப்புக்களாம்.

* * *—[உலகும்.] கீழ்ப்பாட்டில், அவ்வெம்பெருமானைத் தவிர்த்து உயிர்களெல்லாம் தாமே தமக்குவேண்டிய நன்மையைத் தேடவறியாது என்றருளிச்செய்த ஆழ்வார், இப்பாட்டில்—அவை தமக்குவேண்டிய நன்மையைத்தேட அறியாதிருக்கையிலும் எம் பெருமானே நன்மையைத் தேடுகிறதற்குக் காரணம்—இச்சராசரங் களையெல்லாம் அப்பெருமான் பேரருள்கொண்டு தன் ஸங்கல்பத் தினால் படைத்த ரக்தஸம்பந்தமேயாகு மென்கிறார். பெற்றவனை யொழிய வளர்ப்பவரில்லை யென்றதாயிற்று. சேதநங்கள் இற கொடிந்த பக்ஷிபோல மூலப்ரக்ருதியிலேயே லயித்துக் கிடவாமல் தன்னையடைந்து உஜ்ஜீவிக்குமாறு நிர்ஹேதுக் க்ருபாகடாஷத்தி னால் அப்பரமன் கரகரணாதி அவயவங்களையும், தன்னை யுணரு மாறு சாஸ்த்ரங்களையும் கொடுத்தருளின நென்பது நூற், கொள்கை. இவையறியாத காலத்திலும் அவனே ஸ்ருஷ்டிக்கை யாலே இப்போது உபாயமறிவானும் அவனே என்று கீழ்ப்பாட் டோடே சேர்த்துப் பொருள் பெறுத்திக்கொள்க. ... (சுக)

புணர்மருதி னுடோய்ப் பூங்குருந்தம் சாய்த்து *

மணமருவ மால்லீடையேழ் செற்று *—கணம்வெருவ

ஏழ்மருதம் தாயினவு மெண்டிசையும் போயினவும் *

குழரவப் போங்கணையான் தோள்.

(கஉ)

புணர் மருதின் உடே போய்	{	ஒன்றோடொன்று இணைந்திருந்த (இரட்டை) மருதமரத்தின் நிலே தவழ்ந்து சென்று		பூங்குருந்தம் சாய்த்து	{	(இலையும் கொம்புந் தெரியாதபடி) பூக்கள் நிரம்பி யிருந்த குருந்த மரத்தைத் தள்ளிப்போட்டு

(பின்பொருகாலத்தில்)

(மற்றுமொரு காலத்தில்)

மணம் மருவ	{ (நப்பின்னைப் பிராட்டியோடு) விவாஹம் நிறைவேறுதற்காக	எண் திசையும் போயினவும்	{ எட்டுத்திக்குக் களிலும் போய்ப் பரவியவையும்
மால் விடை எழ் செற்று	{ பெரிய வடிவை யுடைய ஏழு ரிஷபங்களையும் முடித்து	(எவையென்றால்)	{ (பரிமளம் குளிர்த்தி மென்மை என்னும் குணங் கள்) நிரம்பிய திருவனந்தாழ் வானை சிறந்த படுக்கையாக வுடையனான ஸர்வேச்வரானது திருத்தோள்களே யாம்.
(இன்ன மொருகாலத்தில்)		சூழ் அரவம் பொங்கு அணையான் தோள்	
கணம் வெருவ	{ எல்லாப் பிராணி களும் நடுங்கும் படி		
எழ் உலகம் தாயினவும்	{ மேலேழுலகங்களில் தாவிச் சென்றவையும்		

* * *—[புணர்மருதினுபோய்.] கீழ்ப்பாட்டில், சராசரங் கள் யாவும் எம்பெருமானுடைய படைப்பு என்றார்; இப்படி உலகங்களை யெல்லாம் உண்டாக்கின பின்பு தான் தூரஸ்தனய் நின்றுவிடாமல் உலகுக்கு உண்டாகின்ற களைகளைப் பிடுங்கிப் பாதுகாப்பதும் செய்கிறனென்பதை இப்பாட்டில் வெளியிடுகின் றார். இதில் தோள் என்றது திருக்கைகளை. இரட்டை மருத மரத்தினிடையே தவழ்ந்து சென்றபோது கைகளைத் தரையிலே ஊன்றித் தவழ்ந்ததனால் மருதம் முறித்ததைக் கைகளின்மே லேற் றிக் கூறினரென்க. மருதினுபோய் என்றது மருதமரங்களை முறித்துத் தள்ளினமையைச் சொன்னபடி. கூட்டமென்னும் பொருளதான 'முணர்' என்னும் வடசொல் கண்மெனத் திரிந்தது: அறுகூலர் பிரதிகூலர் என்கிற வேறுபாடின்றி எல்லாப்பிராணி களும் என்கை.

“சூழரவப்பொங்கணையான் தோள்” என்ற சொல்லாற்ற லால், பரிமளம் குளிர்த்தி முதலிய குணங்களுக்கெல்லாம் எல்லை நிலமாயிருக்கிற திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையையும் பொருத னெளகுமார்யத்தையுடைய அப்பெருமான் அப்படுக்கையில் கண் வளரப்பெறாமல் இப்படி அல்லாடித் திரிவதுபற்றி வயிறெறிகின்ற இவ்வாழ்வாரது பொங்கும்பரிவு விளங்கும். பிரகைகளைப் பாது காப்பதில் கருத்துன்றியவர்கள் ஓரிடத்தில் தங்கியிருக்கப்

பெருமல் அலைந்து திரிவார்களன்றோ. இப்பாட்டில் அதுஸந்திக்கப் பட்டுள்ள சரித்திரங்க ளெல்லாவற்றிலும் எம்பெருமானுடைய தோள்வலிமையே தெற்றென விளங்குமென்றுகொண்டு தோளின் மேலேயே எல்லாச் செயலையும் ஏற்றிக் கூறின ரென்க. ... (சு2)

தோளவனை யல்லால் தோழா * என்செவி யிரண்டும்
கோளவன தின்மொழியே கேட்டிருக்கும் *—நாநாளும்
கோணு கணையான் குரைகழலே கூறுவதே *
நாணுமை நள்ளேன் நயம்.

(சு3)

தோள் { (எனது)
கைகளானவை
அவனை { (வேறு சிலரைத்
அல்லால் { தொழு என்று
தொழா { நான் சொன்ன
ஆய்வு { லும்) அப்பெரு
மாயினயல்லது
வேறு எவரையும்
வணங்கமாட்டா;
என் செவி { எனது
இரண்டும் { காதுகளிரண்டும்
கேள் { ஸகலவித பந்துவுமா
அவனது { கிய அப்பெரு
மான்விஷயமான
இன் { இளிய
மொழியே { பேச்சுக்களையே
கேட்டி { கேட்டுக்கொண்டு
இருக்கும் { (அதனாலே)
ஸத்தை
பெற்றிருக்கும்;

என் நா { என்னுடைய
நாவானது
நாளும் { நாள்தோறும்
கோள் நாக { மிக்கெகையுடைய
அணையான் { னான திருவனங்
தாழ்வாரிணப்
படுக்கையாக
வுடைய
அப்பெருமானது
குரை கழலே { ஒலிக்கின்ற வீரக்
கழலையணிந்த
திருவடிகளையே
கூறுவது { சொல்லா நிற்கிறது;
(இப்படியான பின்பு)
நயம் { சப்தாதி
விஷயங்களை
நாணுமை { வெட்கப்படாமல்
நள்ளேன் { விரும்புவாரைப்
போலே நான்
விரும்ப
மாட்டேன்.

[தோளவனை.] தம்முடைய எல்லா இந்திரியங்களும் எம் பெருமான் பக்கலிலேயே ஊன்றப்பெற்றபடியை அருளிச்செய் கிறார். எம்பெருமானைத் தவிர்த்து வேறொருவரைத் தொழும்படி நான் சொன்னாலும் என் கைகள் தொழமாட்டோமென்கின்றன; இதர சப்தங்களைக் கேட்போமென்று நான் பாரித்தாலும் எனது காதுகளானவை பகவத் கதைகளைத் தவிர்த்து வேறு எதையும்

ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டோமென்கின்றன; நானினால் விஷயந்தரங்
களைப் பேசுவோமென்று நான் பார்த்தாலும் பகவத் பாதார
விர்த்ததையன்றி மற்று எதையும் பேச நா எழுக்கின்றதில்லை;
இப்படி எனது இந்திரியங்களெல்லாம் ஒரே உறுதியாக இருக்கவே,
நானும் நாணங்கொண்டு இதர விஷயங்களைக் காதியுமிழ்த்தேன்
என்றாயிற்று.

இரண்டாமடியில், கேள்—உறவு; “பேலேப் சுண்ணியரும்
பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாக் காப் நக்கையு மவரே
யினியாவாரே” என்கிறபடியே ஸகலவித பந்துவுமான எம்பெருமா
னுடைய என்றபடி. இன்மொழி—கீர்த்தி. ‘நாக+அணை, நாகவணை’
என வரவேண்டியது நாகணையென வந்தது தொகுத்தல் விகாரம்.
குரைகழல்—வினைத்தொகையன்மொழி என்னலாம். நானுமை—
எதிர்மறை வினையெச்சம். நயம்—நயக்கப்படுவது நயம்; ஆசைப்
படத்தக்க விஷயந்தரங்கள். “நயந்தரு பேரென்பமெல்லாம்”
என்ற இராமாநுச நூற்றந்தாதிக் தனியன் பிரயோகமுங்
காண்க. ... .. (சுரு)

நயவேன் பிறர்பொருளை நள்ளேன் நீழாரோடு—*

உயவே னுயர்ந்தவரோ டல்லால் *—வியவேன்

திருமாலையல்லது தெய்வமென் றேத்தேன் *

வருமாறென் னென்மேல் வினை.

(சுரு)

பிறர்	{	பரம்பருஷனுடைய
பொருளை		பொருளான ஆத்மவஸ்துவை
நயவேன்	{	(என்னுடைய தென்று) விரும்ப மாட்டேன்;
கீழாரோடு		ஸம்ஸாரிகளோடு
நள்ளேன்	{	ஸ்நேஹம் கொள்ள மாட்டேன்;
உயர்ந்தவ ரோடு		சிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை தவிர (மற்றவர்க ளோடு)

உயவேன்	{	காலகேதபம் பண்ண மாட்டேன்;
திருமலை அல்லது		எம்பெருமானை யன்றி (தேவதாந் தரங்களை)
தெய்வம் என்று வத்தேன்	{	தெய்வமாகக் கொண்டு ஆதிக்க மாட்டேன்;

வியவேன்	{	(இப்படியிருப்ப தற்கு ஹேது வான ஸத்வ குண ஸத்வ நான்குத் தானுத் தெனறு அஹங்கரித்து என்னப்பற்றி நானே) ஆச்சரி யப்படவும் மாட்டேன்;	என் மேல்	{	(எம்பெருமா னுடைய அதுகா ஹத்திற்கு இலக் கான்) என் மேலே
		(இப்படியான பின்பு)	வினே	{	(அவனது நிக்ரஹ ருபமான) பாபம்
			வரும் ஆறு	{	வரும்விதம் ஏது?
			என்	{	[வரமாட்டாது.]

[நயவேன்பிறர்போருளை.] கீழ்ப்பாட்டில், ஆழ்வார் தமக்கும் தம்முடைய இந்திரியங்கட்கும் விஷயந்தரங்களைக் கண்ணெடுத்துப் பாராதபடி எம்பெருமானிடத்தில் ஊற்றமுண்டானபடியை அருளிச்செய்யவே, ‘விஷயந்தரங்கள் தூர்வாஸநையால் வந்து மேல்விழுந்து உம்மை இழுத்துக்கொண்டு சென்றால் என்ன செய்வீர்?’ என்று ஒரு கேள்விபிறக்க, எம்பெருமானுடைய அதுகாஹத்தைப் பூர்ணமாகப் பெற்றிருக்கிறேனாகலால் அப்படி நிகழ் ஹேதுவில்லையென்கிறார்.

பிறர்போருளை=“உத்தம: புருஷஸ்த்வய: பரமாத்மேத்யு தாஹ்ருத:” என்னும் பிரமாணத்தை அடியொற்றி இங்கு எம்பெருமானை ‘பிறர்’ என்ற சொல்லால் குறித்தனர். சேதநாசேத நங்களிற்காட்டில் விலகஷணன் என்றபடி. அவனுடைய பொருள்-ஆத்மவஸ்து. (கண்ணிறுண் சிறுத்தாம்பில் “நம்பினேன் பிறர் நன்பொருள் தன்னையும்” என்ற விடத்திற்கு வியாக்கியானமுக காண்க.) ஸர்வேச்வரனுக்குக் கௌஸ்துபஸ்தாநீயமாகி அப்பெருமான் ‘தன்னது’ என்று அபிமானித்திருக்கும் இவ்வாத்மவஸ்துவை ‘என்னது’ என்று நினைத்தல் இராவணனது செயலோடொக்கு மாதலால் “நயவேன் பிறர்போருளை” என்றார். இராவணனுடைய செய்கைக்குத் துணையாயிருந்த மாரீசன் போல்வாரோடு நட்புக் கொள்ளமாட்டேனென்பது ‘நள்ளேன் கீழாரோடு’ என்றதன் கருத்து.

“திருமாலையல்லது வியவேன்” என்று கூட்டி—திருமலைக் கண்டாலன்றி (தேவதார்தரங்களைக்கண்டால் அதனால்) மனஸ்ஸில் சிறிதும் மகிழ்ச்சிகொள்ளமாட்டேன் என்பதாக உரைக்க வாயாம்.

வருமாறென் என்மேல் வினை ?—“சுவஸ்யுநுஹோதயஸ்குதம் கஜை ஸுஹாஸுஹம்—அவச்யமதுபோக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம சபாசபம்” [அவரவர்கள் செய்த நல்வினை தீவினைகளின் பலன்களை அவரவர் அநுபவித்தே தீரவேணும்] என்கிற சாஸ்த்ரம் பகவத் பக்தர்கள் விஷயத்தில் விலைச்செல்ல மாட்டாதென்று காட்டுகிறபடி. “வருமாறென் நம் மேல்வினை” என்ற பாடமுமுண்டு; அப்போது, கீழெல்லாம் நயவேன், நள்ளேன், உயவேன், வியவேன், ஏத்தேன், என்று ஒருமையாகவந்து இங்கே நம் என்று பன்மையாக வந்தது—ஒருமையிற் பன்மைவந்த வழுவமைதியென்னவேண்டும். தம்மோடு ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு நம்மேலென்கிறாரென்றாலும் பொருந்தும்.

இரண்டாமடியில், உயவேன் என்றது—உசாவேன் என்றபடி: உசாவுதலாவது ஒருவர்க்கொருவர் வார்த்தையாடிப் போதுபோக குதல்: “உசாத்துணை” என்ற ஆன்றோர்களின் ஸ்ரீ ஸூக்தியுள் காண்க. .... (சுசு)

வினையா லடர்ப்படார் வெந்நரகில் சேரார் *
தினையேனும் தீக்கதிக்கட் செல்லார் *—நினைதற்
கரியானைச் சேயானை, ஆயிரம்பேர் * செங்கட்
கரியானைக் கைதொழுதக் கால். (சுரு)

நினைதற்கு அரியானை	{ (ஸ்வப்ரயத்நத் தாலே) நினைப்ப தற்குக் கூடாத வனும்	கை தொழுதக்கால் { அஞ்ஜலி பண்ணினால் (அப்படி அஞ்ஜலி பண்ணினவர்கள்)
சேயானை	{ (நெஞ்சுக்கு விஷய மாகாதபடி) மிக்க தூரத்திலிருப்ப வனும்	வினையால் { நல்வினை தீவினைகளால்
ஆயிரம் பேர்	{ ஆயிரம் திருநாமங் களையுடையவனும்	அடர்ப்படார் { நெருக்குப்பட மாட்டார்கள்;
செம் கண் கரியானை	{ சிவந்த திருக்கண் களையும் கறுத்த வடிவையு முடை யனுமான பெருமானைச் குறித்து	வெம் நரகில் { கொடிய ஸம்ஸார மாகிற நரகத்தில்
		சேரார் { (மீண்டும்) சென்று கிட்டமாட்டார்கள்;
		தினையேனும் சிறிதளவும் தீ கதிக்கண் கெட்டவழிகளில் செல்லார் போகமாட்டார்கள்.

[வினையாலடர்ப்படார்.] கீழ்ப்பாட்டில் ஆழ்வார் தாம் ஒழுங்குபட நிற்கும் நிலைமையை வருளிச்செய்தார். இப்படிப்பட்ட நிலைமை மற்று எல்லார்க்கும் உண்டாகவில்லையே, அஃது ஏன்? என்று ஒரு கேள்வி பிறக்க; இந்த நிலைமை எல்லார்க்கும் உண்டாகக்கூடியதே; எம்பெருமானைக் கைதொழுதால் இஃது எல்லார்க்கும் தன்னடையே உண்டாகும் என்கிறார் இப்பாட்டில்.

வினையால்அடர்ப்படார்—‘வினை’ என்னும் பொதுச்சொல்லானது நல்வினை தீவினை என்ற இருவினைகளையும் இங்குக் குறிக்கும்; உபரிஷத்தில் “தடி விஷாநு வாணுவாவெ வியூய மிராநூநஃ வரஃ ஸாஜிஜுஹெவதி” [முமுகூஷு மோகூஷத்துக்குப் போம்போது புண்யம் பாபம் என்ற இருவினைகளையும் உதறி விட்டுக் கல்மஷமற்றவனுப்ப் பரமஸாயத்தை அடைகின்றான்] என்று ஒதிவைத்திருக்கையாலே மோகூஷமார்க்கத்திற்குப் பாபம் எப்படி இடையூறே அப்படி புண்யமும் இடையூறென்பது தூற் கொள்கை. பாபம் நரகத்திலேகொண்டு தள்ளும்; புண்யம் ஸ்வர்க்காதி லோகங்களில் கொண்டிதள்ளும்; ஆகவே, பாபம் இரும்பு விலங்கு போன்றதென்றும், புண்யம் பொன்விலங்கு போன்றதென்றும் சமந்தகரமாகச் சொல்லுவதுமுண்டு. இனி, “வினையாலடர்ப்படார்” என்றவிதற்கு—இங்கே யதபவிக்கநேரும் பாப பலன்களினால் துன்பப்படமாட்டார்கள் என்று பொருள்கொள்வதும் பொருந்தும்.

வேம் நரகில் சேரார்—“யஜ்யபாலஹ ஸஜ்யமெ-ஃ நிரயொ யஜ்யபாலிநா” [எம்பெருமானோடு கூடியிருத்தல் ஸ்வர்க்கம்; அவனை விட்டுப் பிரிந்திருத்தல் நரகம்] என்று ஸ்ரீராமாயணத்திற் சொன்னபடியே எம்பெருமானைப் பிரிந்து வருந்துகையாகிற நரகாதுபவம் பண்ணமாட்டார்களென்கை.

தினையேனும் தீக்கதிக்கண் செல்லார் = இவ்விடத்திற்குப் பெரியவாச்சான்பின்னை வியாக்கியான வருளிச்செயல்—“தரம்புதரன் நரகதர்சனம் பண்ணினவோபாதியும் கூடாது இவர்களுக்கு.” என்று. அதாவது—பாரதப்பிரிவில் த்ரோணசார்யனை வஞ்சிப்பதற்காக “அச்வத்தாமா ஹதஃ குஞ்ஜரஃ” என்று தரம்புத்திரர்

வாயினால் சொல்லும்படி செய்வித்தார்களென்பது ப்ரவீர்த்தமாதலால், தர்மபுத்ரர் மநஸ்கரித்து அப்படி பொய் சொன்னதன் பயனாகப் பரலோக ப்ரயாணஸமயத்தில் சுற்று நரகலோகத்தைப் பார்வையிட்டுப்போக நேர்ந்ததாம்; அதுபோலவுங்கூட நேரிடாதாம் செங்கட்கரியானைக் கைதொழுதார்க்கு என்க. 'திணை' என்பது ஸூகீழ்மமான ஒரு தாந்யனீசஷம்; ஸ்வல்பமென்னும் பொருளில் இச்சொல்லை உபயோகிப்பது வழக்கம். ... (சுரு)

காலை யெழுந்துலகம் கற்பனவும் கற்றுணர்ந்த *
மேலைத் தலைமறையோர் வேட்பனவும் *—வேலைக்கண்
ஓராழி யானடியே யோதுவது மோர்ப்பனவும் *
பேராழி கொண்டான் பெயர். (சுசு)

உலகம்	{ உயர்ந்தவர்களான முழுக் கூக்கள்		
காலை எழுந்து	{ (ஸத்வகுணம் வளரக் கூடிய) விடியற் காலையில் துயில் விட்டெழுந்து	அடியே	திருவடிகளேயாம்;
கற்பனவும்	அப்யவசிப்பனவும்,	ஒதுவதும்	{ (மஹான்களால்) ச்ரவணம் பண்ணப் பெறுவனவும்
கற்று உணர்ந்த மேலைத் தலை மறையோர்	{ படித்து அறிவு நிரம்பிய வைதி கோத்தமர்கள்	ஓர்ப்பனவும்	{ மநஸம் பண்ணப் பெறுவனவும்
வேட்பனவும்	{ (ஸாக்ஷாத்கரிக்க) ஆசைப்படுவனவும் (எவை யென்றால்)		(எவை யென்றால்)
வேலைக்கண் ஓர் ஆழியான்	{ திருப்பாற்கடலில் ஒப்பற்ற திருவாழியை யுடையனாய்ப் பள்ளி கொண் டிருக்கும் பெருமானுடைய	பேர் ஆழி கொண்டான்	{ பெரிய கடல் போன்ற திரு மேனியைக் கொண்ட அப் பெருமானுடைய
		பெயர்	திருநாமங்களேயாம்.

* * *—[காலையெழுந்து.] “உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மரட்டே” [உலகம் என்னுஞ்சொல் மிகப்பெரிய மஹான்களைக்

குறிக்கும்] என்று தொல்காப்பியத்திற் கூறியிருப்பதனால், இப் பாட்டின் முதலடியிலுள்ள உலகம் என்னுஞ்சொல் 'உயர்ந்தவர்க ளான முமுஷூக்கள்' என்னும் பொருளிலே பிரயோகிக்கப் பட் டது. அறிவு நிரம்பிய பெரியோர்கள் எம்பெருமானது திருவடி களையும் அவனது திருநாமங்களையுமே காண்பதுங் கேட்பதுமா யிருப்பார்களென்கிறாற்பாட்டில்.

மேலைத்தலைமறையோர் = கீழ்வேதமென்றும் மேல்வேதமென் றும் வேதம் இருவகைப்படும்: கீழ்வேதமென்பது கர்மகாண்டம்; மேல்வேதமென்பது ப்ராஹ்மகாண்டம் (உபநிஷத்பாகம்); ஆகவே, மேலைத்தலைமறையோரென்றது வேதாந்திகளென்றபடி. ... (௬௬)

பெயருங் கருங்கடலே நோக்குமாறு * ஒண்பூ

உயருங் கதிரவனே நோக்கும்*—உயிரும்

தருமனையே நோக்குமொண் டாமரையாள் கேள்வன் *

ஒருவனையே நோக்கு முணர்வு.

(௬௭)

ஆறு	ஆறுகளானவை	உயிரும்	பிராணனும்
பெயரும் கருகடலே நோக்கும்	{ பொங்கிக்கிளர்கின்ற மஹாஸமுத்ரத் தையே நோக்கிச் செல்லும்;	தருமனையே நோக்கும்	{ யமதர்மராஜனையே சென்று சேரும்; (இவை போலவே)
ஒண்பூ	{ அழகிய தாமரைப் பூவானது	உணர்வு	ஞானமானது
உயரும்	{ உந்ததஸ்தானத்திலே [ஆகாசத்திலே] இருக்கிற	ஒண் தாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே	{ அழகியதாமரைப் பூவிற்பிறந்த பிராட்டிக்கு வல்லபனான பெருமானொரு வனையே
கதிரவனே	ஸூரியனையே	நோக்கும்	சென்று பற்றும்.
நோக்கும்	கண்மெலரும்;		

[பெயருங்கருங்கடலே.] ஞானமென்பது உலகிற் பலவிதம்; தர்க்கசாஸ்திரம் படித்து வாதங்கள்செய்யத் தேர்ச்சிபெற்றவ னும் தன்னை ஞானியென நினைக்கிறான்; ஆயுர்வேதம் சேராதிடம் மந்த்ரம் தந்த்ரம் முதலியவற்றில் கைதேர்ந்தவனும் தன்னை ஞானி யென நினைக்கிறான்; இப்படி ஒவ்வொரு யோக்யதை பெற்றவனும் தன்னை ஞானியென நினைத்துக்கொண்டால் உண்மையான ஞானம்

எது? வாஸ்தவத்தில் ஞானியென்பான் எவன்? என்கிற கேள்விக்கு சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லும் உத்தரமாவது—எம்பெருமானை அறிகிற அறிவு ஒன்றுதான் ஞானமென்பப்டிம் என்பதே. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் இரணியனை கோக்கிப் பரஹ்மாதான் சொல்லும்போது “ததூக்ஷி யநு ஸநூய ஸாவிக்ஷா யா விஹோதுயெ குயாலாபாவரம் கஸி விஷ்நா ஸிஷு நெநவாணா” [1—19—41.] (ஸம்ஸாரத்தில் சிக்குவதற்குக் காரணமாகாத கருமம் எதுவோ அதுதான் கருமம்; முக்தியெழுவதற் குறுப்பான ஞானம் எதுவோ அதுதான் ஞானம்; கீழ்ச்சொன்னபடியில்லாத கருமம் வீணான ஆயாஸரூபமாகவே தேறும்; பகவத் விஷயகமல்லாத ஞானம் செருப்புக்குத்தக் கற்றது போலவேயாம்) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தவிரவும், அந்த ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்திலேயே (6—5—87.) ஸைத்திரேயரை கோக்கிப் பராசரர் சொல்லும்போது, “ஸஃஜ்ஞாயதெ யெந ததஷ்ணஹோஷம் ஸஹ்ஷம் வரம் நிஃஷ்ரெகஸா-ஹவம், ஸஹ்ஷுஸ்யதெவாப்யயிமஷ்யதெவா தக்ஷிஞாந ஷிஞாநஸிதொந்யுஷுத்” [பரப்ரஹ்மத்தை யறிவதற்கு உறுப்பான ஞானமொன்றே ஞானமென்பப்டிம்; மற்றவிதமான ஞானங்கள் அஜ்ஞாநமேயாம்] என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இந்த சாஸ்த்ரார்த்தமே இப்பாட்டிலருளிச் செய்யப்படுகிறது. “ஒண்தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கு முணர்வு” என்கிற வாக்கியமே இப்பாட்டின் முக்கிய விஷயம். மற்றவை த்ருஷ்டாந்தகோடியிலே அருளிச் செய்யப்பட்டவை ஆறுகளானவை ஸமுத்ரத்தையே நோக்கிச் செல்வதும், தாமரைப்பூ ஸுதிரியை நோக்கியே மலர்வதும், பிராணன்கள் யமகர்ம ராஜனையே சென்று கிட்வேதும் எப்படி வியதமாக நிகழ்கின்றனவோ அப்படியே ஜ்ஞாநமென்பதும் திருமலைப்பற்றியல்லது வேறு விஷயங்களைப்பற்றி நில்லாது என்றது—எம்பெருமானைத் தவிர்த்து இதர விஷயங்களைப்பற்றியுண்டாகும் அறிவு அறிவல்ல; அது அஜ்ஞாநபர்வாயமே என்றவாறு. “தொக்கிலவ் கியாநெல்லாம் பரத்தோடிக் தொடுகடலே, புக்கன்றிப் புறம்நிற்க மாட்டாத மற்றவைபோல், மிக்கிலவ்குமுகில் நிறத்தாய் வித்துவக் கோட்டம்மா, உன்புக்கிலங்கு சீரல்லால் புக்கிலன்காண் புண்ணி

யனே!” என்ற பெருமாள் திருமொழிப்பாசரம் ஒருபுடை ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

பிள்ளைலோகாசார்யருளிச்செய்த முழுக்ஷூப்படியில் திருமந்தர்ப்ரகரணத்தில் (73) “இத்தால்—* தாமரையாள் கேள்வ நெருவனையே நோக்கு முணர்வு என்றதாபிற்று” என்னும் ஸூத்ரத்திற்கு ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகளருளிச்செய்துள்ள வியாக்கியான சைலியை நோக்குங்கால், இப்பாட்டில் உணர்வு என்பது ‘ஜ்ஞானமயமான ஆத்மா’ என்று பொருள்படுகிறதென்று கொண்டு, ஜ்ஞானைகிருபணியான ஆத்மா திருமாலுக்கு அநர்பார்ஹ சேஷபூதனென்பதை இப்பாட்டு உணர்த்துவதாகக் கருத்துக் கொள்ளவும் இடமேற்படுகின்றது: அதுவும் ஒரு நிர்வாஹமாகும்.

இப்பாட்டால் மூன்றுவகையான சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன;—1. எம்பெருமானைப்பற்றி யுண்டாகிற ஞானமே ஞானம். 2. ஆத்மா எம்பெருமானுக்கே உரியவன் (தாமரையாள் கேள்வனென்று பிராட்டி ஸம்பந்தம் நோற்றச் சொல்லியிருக்கையாலே) மிதுநசேஷத்வமே ஜீவாத்மலக்ஷணம்—என்னு மிப்பொருள்கள் மூன்றுமாம்.

“உயிரும் தருமனையே நோக்கும்” என்றவிடத்தில் ஒரு விசாரமுண்டு: அவைஷ்ணவர்களுடைய பிராணன் யமதர்மராஜனுக்கு வசப்படுமேயன்றி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் பிராணன் அப்படி யமனைச்சென்று கிட்டமாட்டாதே; அப்படியிருக்க, “உயிரும் தருமனையே நோக்கும்” என்று பொதுவாக எப்படி அருளிச்செய்யலாம்? என்று. இதற்கு அப்பிள்ளையுரையில் “உயிரும்—பகவத்பாரல்லாத நாட்டிற் பிராணிகளடங்கலும்” என்றுரைத்திருக்கக் காரணகையாலே இந்த சங்கை வேண்டா என்பர் சிலர். வைஷ்ணவர்களானாலும் சரி, அவைஷ்ணவர்களானாலும் சரி; எல்லாருடைய பிராணனும் பகவதாஜனுபின்படி யமதர்மராஜனிடத்திலேயே சென்று சேரும்; வலித்தாந்தத்தில் ஆத்மா வேறு, பிராணன் வேறு; வைஷ்ணவாத்மா எம்பெருமானைச்சென்று சேர்ந்தாலும் அவனுடைய பிராணன் யமனைத்

தான் சென்று 'சேரும்' என்பர் சிலர். மற்றுஞ் சிலர் 1. "யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ்தவைஷ ஹ்ருதி ஸ்தித:" என்றும் "க்ருஷணம் தர்மம் ஸநாதநம்" என்றும் எம்பெருமானையே யமனாகவும் தருமனாகவுஞ் சொல்லியிருக்கையாலே "உயிரும் தருமனையே நோக்கு" மென்கிற விவ்விதத்திற்கும் அவ்வெம் பெருமானே பொருள் என்பர். நிற்க. .... (கௌ)

உணர்வாரா ருன்பெருமை யூழிதோ றாழி *
உணர்வாரா ருன்னுருவந் தன்னை *—உணர்வாரார்
விண்ணகத்தாய் மண்ணகத்தாய் வேங்கடத்தாய் * நால்வேதப்
பண்ணகத்தாய் நீகிடந்த பால். (கௌ)

விண்ணகத் தாய்	{ பாம்பதத்திலெழுந் தருளியிருப் பவனே!	(இருந்து ஆராய்ந் தாலும்)
மண்ணகத் தாய்	{ இந்த மண்ணிலகில் திருவவதாரிப் பவனே!	உணர்வார் ஆர் { அறியக்கூடியவர் யாவர்?
வேங்கடத் தாய்	{ திருமலையில் நின் றருள்பவனே!	உன் உருவம் தன்னை { உனது தீவ்யத்ம் ஸ்வரூபத்தைத் தான்
பண் நால் வேதம் அகத்தாய்	{ ஸ்வரப்ரதாநமான நான்கு வேதங்க ளாலும் அறியப் படுபவனே!	உணர்வார் ஆர் { அறியக்கூடியவர் யாவர்?
உன்பெருமை	{ (இப்படிப்பட்ட) உன்னுடைய பெருமையை	நீ கிடந்த பால் { (ஆர்த்த ரக்ஷணத்துக் காக) நீ பள்ளி கொண்டிருக்கப் பெற்றிருப்பார் கடலைத்தான்
ஊழி தோறு ஊழி	{ காலமுள்ளதனையும்	உணர்வார் ஆர் { அறிய வல்லாரார்? [எவருமில்லை.]

[உணர்வாரார்.] திருமலை யறிவதே அறிவு என்று கீழ்ப்பாட்டில் அருளிச்செய்த ஆழ்வார், அறிவுக்கு எல்லேநிலம் எம்பெருமானல்லது இல்லை என்னும்படியிருந்தாலும் அவன்தன்மை அறிவார்தான் இல்லை என்று இப்பாட்டிலருளிச் செய்கிறார். இவ்வாறிருப்பது வஸ்துவின்ஸ்வபாவமே யொழிய அறிவின் குறைவன் றென்பதும் அறியத்தக்கது. 'உணர்வாரார்?' என்ற வினாவினால் ஸர்வஜ்ஞன உன்னாலும் உன்தன்மை அறியமுடியாதென்பதும் ஸூசிப்பிக்கப்படும். "தனக்கும் தன்தன்மையறிவரியான்" என்றார் நம்மாழ்வாரும். ... (கௌ)

1. மதுஸ்மிருதி-எட்டாமத்யாயம் 92.

பாலன் றனதுருவா யேழலகுண்டு * ஆலிலையின்
மேலன்று நீவளர்ந்த மேய்யென்பர்—* ஆலன்று
வேலை நீருள்ளதோ விண்ணதோ மண்ணதோ *
சோலைகுழ் குன்றேத்தாய் சொல்லு. (சூக)

சோலை குழ் குன்று எடுத்தாய்	{ சோலைகளால் குழம்பட்ட கோவர்த்தனமலையைக் குடையாக வெடுத்திப் பிடித்தவனே !,	அன்று	{ (எல்லாம் அழிந்து கிடந்த) அக்ரூரத்தில்
நீ பாலன் தனது உரு ஆய்	{ நீ சிறுகுழந்தை வடிவுகொண்டு	ஆல்	{ அந்த ஆலானது
வழ் உலகு	{ எல்லா வுலகங் களையும்	வேலை நீர் உள்ளதோ	{ வெள்ளைக் கோத்துக் கிடக்கிற பிரளய ஸமுத்தத்தின் ஜலத்தி லுள்ளதோ ?
உண்டு	{ திருவயிற்றிலே வைத்து		{ (அல்லது)
ஆல் இலையின் மேல்	{ ஓர் ஆலந்தளிர்நின் மேல்	விண்ணதோ	{ (நிரலம்பமான) ஆகாசத்தி லுள்ளதோ ?
அன்று	{ பிரளயகாலத்தில்		{ (அல்லது)
வளர்ந்த	{ கண்வளர்ந்த சயலை	மண்ணதோ	{ (பிரளய காலத்திலே மண்ணதோன) புறம் புகுந்தோ ?
மேய் என்பர்	{ (வைதிகர்கள் யாவரும்) ஸத்ய மென்கிறார்கள் :	சொல்லு	{ தீயபாச் சரியத்தைச் சேபே சொல்ல வேண்டாம்.

[பாலன்றனதுருவாய்.] இப்பாட்டு ஒரு சமத்தகாலமான கேள்வியாயிருக்கிறது. மஹாப்ரளயத்திலே இந்த விபூதி அழிபாதபடி திருவயிற்றிலே இதனை வைத்துக்கொண்டு அப்ராக்ருதமான உனது திருமேனியைச் சிறுக்கி ஒரு சிறுகுழந்தைவடிவத்தைக் கொண்டுவனாகி, சயனிப்பதற்குச் சிறிதும்பற்றாத ஒரு ஆலந்தளிர்நீ பிரளயகாலத்திலே சயனித்தருளினாயென்று ப.ம. ஆப்தர்க ளான முனிவர் மொழிகின்றனர் ; 'எத்திறம்!' என்று நினைந்து நினைந்து ஈடுபடும்படியான இச்செயலானது—முன்பு கிருஷ்ணவதாரத்தில் ஏழுபிராயத்தில் ஏழுநாள் ஒருசேரக் கோவர்த்தன

மலைபெயிற்றுக் குடையாகப்பிடித்த அருஞ்செயலைக்காட்டிலும் அதிக ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது; நீ கண்வளர்ந்த அந்த ஆல் பிரளயஸமுத்தத்தில் தோன்றியதோ? அன்றி, பிடிப்பொன்றுமில்லாத ஆகாசத்தில் தோன்றியதோ? அன்றி, பிரளயத்தில் கரைந்துபோன மண்ணிலிருந்துதான் தோன்றியதோ? இதன் வரலாற்றை விளங்கச்சொல்லவேணுமென்று கேட்கிறார். இவ்வதிசயம் ஸர்வஜ்ஞனான வன்னாலும் கண்டுபிடித்துச்சொல்லமுடியாத தென்றும், அகடிதகடநாஸாமர்த்தியத்தினால் நேரும் அதிமாதுஷ் சேஷ்டிதங்களில் சூதர்க்கங்கள் பண்ணுவது தகாதென்றும் வெளியிடுதலை இப்பாட்டின் முக்கிய நோக்கமாகும். ஆழ்வான் அருளிச்செய்த அதிமாதுஷஸ்தவத்தில் “ஔஸ்ஸரிஸுவட்டிஷெஸயிதொகிதநா தநா ஜமஹி லிஹுஷெ ஸவிகாஸலெவ | வெஸரீஜிஹாந்து தவ ஸகூதிதகி-தவ்யா ஜதேவ்யயபலெ கிரிஹாவதீண-ஃ.” என்னும் சீலாகத்தில் வடதளசாயிவ்ருத்தார்தம் அகடிதகடநா ஸாமர்த்தியத்தினாலாயதென்று வெளியிடப்பட்டமைகாண்க. தத்வதாசிகளான மஹான்களால் ஸாக்ஷாத் கரிக்கப்பட்ட சாஸ்திரங்களிற் கூறியுள்ள சிலவிஷயங்கள் அற்பபுத்திக்கு அஸம்பாவிதம்போல் தோன்றினாலும் விசித்ரசக்திவாய்ந்த எம்பெருமானது செயல்களில் துராக்ஷேபங்கள் பண்ணுவதற்கு யாரும் அதிகாரிகளல்ல என்பது ஆழ்வானருளிச்செய்த ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவத்தில் “கிம்ஸாயநஃ க்ஷிவிவஸநு கிஔ்வாடி டாநஃ கலெஸமஹாயஸுஜதீஸ ஹம் ஸரிஸூம் | ஹத்யாடிநிஷித கௌதக-ஃ தக-ஃயநஃ க்ஷுஷெஷவம் ஸு-திவிஷொ விஔாரவ்ரத க-ஃ” என்ற சீலாகத்தால் நன்கு காட்டப்பட்டது. (சுக)

சோல்ஹந் தனையும் தோழமின், விழுமுடம்பு *

செல்ஹந் தனையும் திருமலை *—நல்லிதழ்த்

தாமத்தால் வேள்வியால் தந்திரத்தால் மந்திரத்தால் *

நாமத்தா லேத்துதிரேல் நன்று.

(எய)

திரு மலை { பிராட்டியோடு
கூடின
பெருமானை

விழும் உடம்பு { அஸ்திரமான இந்த
செல்லும் { சரீரம் உள்ள
தனையும் { வரையில்

நல் இதழ் தாமத்தால்	{ அழகிய மலர்களைக் கொண்டு தொடுத்த மாலைகளாலும்	தொழுவின் தொழுவங்கள்; (இவற்றைச் செய்ய சக்தியில்லா விட்டால்)
வேள்வியால்	{ யாகம் முதலிய ஸத்கருமங்க ளாலும்	சொல்லும் தனையும் { (உங்களுக்குச்) சொல் லக்கூடிய சக்தி புள்ளவரையிலும்
தந்திரத்தால்	{ (மந்திரமில்லாத) வெறும் க்ரியைக ளாலும்	நாமத்தால் { திருநாமங்களைக் கொண்டு
மந்திரத்தால்	{ (க்ரியாகலாப மில்லாத) வெறும் மந்திரங்களாலும்	ஏத்துதிர் ஏல் புகழ்ந்தீர்களாகில் நன்று அது மிகவும் நல்லது.

* * *—[சொல்லுந்தனையும்.] எம்பெருமான் யிசுத்ரசக்தி வாய்ந்தவனென்பதைக் கீழ்ப்பாட்டில் தெரிவித்து, இப்படிப் பட்ட பெருமானை உலகத்தினுள்ளீரெல்லீரும் பணிந்து வாழுக் கோளென்று பரோபதேசத்தில் மூளுகிறாரிப்பாட்டில். “விழு முடம்பு செல்லுந்தனையும் நல்லிதழ்த்தாமத்தால் வேள்வியால் தந்திரத்தால் மந்திரத்தால் திருமலைத்தொழுவின்; சொல்லுந் தனையும் நாமத்தால் ஏத்துதிரேல் நன்று” என்று அவ்வயிப்பது. இந்த சரீரம் என்றைக்காவ தொருநாள் சரிந்தேபோகப்போகிறது; 1. “ஊம் ஸரீரம் வரிணாஜிவெஸயம் வதத்யவஸ்யம் ஸுநிஜஜாரம் = இதம் சரீரம் பரிணாம பேசலம் பதத்யவச்யம் ச்லதஸந்தி ஜர்ஜரம்” என்கிறபடியே தவறாமல் நசிந்தேபோகக் கடவதான இவ்வுடல் உள்ளவரையில் சிறந்த புஷ்பங்களைக் கொண்டும் யாகம் முதலிய வைதிககருமங்களைக்கொண்டும் மந்திர தந்திரங்களைக்கொண்டும் எம்பெருமானைப் பணியுட்கள்; சரீரத் தால் சிரமப்பட்டுச் செய்யக்கூடிய அக்காரியங்களில் கைவைப்பது கஷ்டமாயிருந்தால், வெறும் வாயினால் எவ்வளவு சொல்லக் கூடமோ அவ்வளவு திருநாமங்களைச்சொல்லி ஏத்தினாலும் போது மானது—என்றாயிற்று.

தாமம், தந்திரம், மந்திரம், நாமம்—வடசொற்கள். .... (எ0)

1. முகுந்தமலை.

நன்று பிணிமுப்புக் கையகற்றி நான்குழி *
நின்று நிலமுழுது மாண்டாலும் *—என்றும்
விடலாழி நெஞ்சமே வேண்டினேன் கண்டாய் *
அடலாழி கொண்டான்மாட்டன்பு.

(எக)

ஆழி	{ (எம்பெருமானிடத் நெஞ்சமே தில் ஆழந்திருக் கிற நெஞ்சே !	நிலம்முழுதும் ஆண்டாலும்	{ பூமி தொடங்கிப் பிரமலோகம் வரையிலுள்ள இந்த அண்டைச் வரியங்கள் முழுவதையும் ஸ்வாதினமாய் நிர்வஹிக்கப் பெற்றாலும்
பிணி	வியாதியையும்		
மூப்பு	கிழந்தனத்தையும்		
நன்று	{ நன்றாக [அடியோடு தொலைந்தொழி யும்படி] விட்டும் [கைவல்ய மோகூத்தைப் பெற்றாலும்]	அடல் ஆழி கொண்டான் மாட்டு அன்பு	{ திக்ஷமான திருவாழியைக் கையிலேந்திய பெருமானிடத் தில் ப்ரீதியை
நான்கு ஊழி	{ நான்கு யுகங்களிலும் [காலமுள்ள வரையிலும்]	விடல்	விடாமலிரு ;
நின்று	ஸ்கிரமாக இருந்து	வேண்டி னேன் கண்டாய்	{ உன்னைப் பிரார்த்திக்கின் றேன்காண்.

* * *—[நன்றுபிணிமுப்பு.]—பகவத்விஷய வாஸநையேயறி
யாத நாட்டார்க்கு உபதேசித்தார் கீழ்ப்பாட்டில் ; அரவிகர்க
ளான உலகத்தவர்க்கு உபதேசிப்பதைவிட பகவத்விஷய ரஸ
மறிந்த நமது நெஞ்சுக்கு உபதேசிப்பது நன்று என்று கொண்ட
ஆழ்வார் இப்பாட்டில் தமது திருவுள்ளத்திற்கு உபதேசிக்கிறார்.
பரமைச்வரமாயினும் கைவல்ய மோகூமாயினும் அல்லது
அவ்விண்ணுமேயாயினும் உனக்குக் கிடைப்பதாயிருந்தாலும்
அவற்றை நீ உதறித்தள்ளிவிட்டு நம்முடைய விசேடிகளைப்
போக்கி நம்மைப் பாதுகாப்பதற்காகவே எப்போதும் கையுந்
திருவாழியுமாயிருக்கிற எம்பெருமானை மறவாமல் அவனிடத்தில்
அன்பை உறுதியாகக்கொள் என்று பால்குடிக்கக் கால்பிடிப்பா
ரைப்போலே தமது நெஞ்சை வேண்டுகின்றார்.

பிணிமுப்புக்கையகற்றி—பிணியையும் மூப்பையுஞ் சொன்
னது மரணத்துக்கும் உபலக்ஷணம் ; “ஜ்ஜாமரண மோகூஷாய

மாமாச்சரித்ய யதந்தி யே” என்று பகவத்கேதையில் சொல்லியிருப் பதுகாண்க. பிறப்பதும் பிணிகளால் வருந்துவதும் கிழத்தன மடைவதும் இறப்பதுமாகிய ஸம்ஸார ஸப்பாவங்கள் கைவல்ய நிஷ்டனுக்குக் கழிந்துபோகிறபடியால் இப்பாட்டின் முதலடியில் கைவல்ய மோகூதம் விவக்ஷிதம். அந்த மோகூதம் உனக்குக்கிடைத் தாலும் அது பகவததுபவ ஆநந்தத்தில் மிகச் சிறிதென்றுகொண்டு அதனை விட்டுத்தொலை என்றபடி. பரமைச்வரியம் கிடைத்தாலும் அது அஸ்திரமென்று அதனையும் விட்டுத்தொலை என்கிறார் இரண்டாமடியில். இவ்விரண்டும் பகவானை மறப்பதற்குக் காரண மாதலால் அவற்றை வெறுக்கச்சொல்லுகிறாரென்க. ‘ஆண்டாலும்’ என்ற உம்மையில், அவற்றில் தமக்கு விருப்பமில்லை யென்பதும் தொனிக்கும். விடல்-எதிர்மறை வினைமுற்று. ஆழி நெஞ்சமே! = இந்தப் பிரார்த்தனையை உனக்கு நான் பண்ணவேண்டியதில்லை; நீயே பகவததுபவத்தில் ஆழ்ந்தவன்; ஆனாலும் ஏதோ சொல்லி வைத்தேன் என்பது கருத்து.

கண்டாய்—முன்னிலை யசைச்சொல். .... (எக)

அன்பாழி யானை யணுகென்னும் நாவவன்றன் *
பண்பாழித் தோள்பரவி யேத்தென்னும் *—முன்பூழி
காணனைக் காணென்னும் கண்ணெலி கேளென்னும் *
பூணரம் பூண்டான் புகழ். (எஉ)

அன்பு { பகவத்பக்தியே
வடிவெடுத்தது
போன்றிருக்
கிற எனது
நெஞ்சானது

ஆழியானை ‘ஸ்ரவேச்வரனை

அணுகு { கிட்டி அதுபவி'
என்று எனக்கு
உபதேசிக்
கின்றது;

அவன் நன் { அப்பெருமானது
பண்பு ஆதி
தோள் பரவி
எத்த
என்னும் { ‘அப்பெருமானது
ஸௌந்தர்ய
ஸௌமான திருத்
தோள்களைப்
பேசிக் குறி
என்று உபதேசிக்
கின்றது;

கண் கண்களானவை

<p>முன்பு ஊழி காணானை காண என்னும்</p>	<p>{ 'நாம் தன்னை வந்து ஆசர்யப்பதற்கு முன்பிருந்த காலத்திலுள்ள வைமுகிய விலமையை நெஞ்சாலு மெண் னாத பெருமானை ஸேவி' என்று உபதேசிக் கின்றன;</p>	<p>செவி பூண் ஆரம் பூண்டான் புகழ் கேள் என்னும்</p>	<p>காதுகள் { 'ஆபாணமான ஹாரம் முதலிய வற்றை அணிந்து கொண்டிருக்கிற அப்பெருமா னுடைய திருக் குணங்களைக் கேள்' என்று தூண்டுகின்றன.</p>
--	---	--	---

* * *—[அன்பாழியானை.] ஆசார்ய சிஷ்யக்ரமம் மாறாது
கிறது இப்பாட்டில். கீழ்ப்பாட்டில் 'நெஞ்சமே! வேண்டினேன்
கண்டாய்' என்று ஆழ்வார் தாம் நெஞ்சுக்கு ஆசார்யராய் நின்று
உபதேசித்தார்; இவர் உபதேசிப்பதற்கு முன்னமே இவருடைய
ஸகல கரணங்களும் பகவத்விஷயத்தில் ஈடுபட்டிருந்தமையால்
அவை தாமே தனித்தனி ஆசார்யபதம் நீர்வழிக்கக்கடவனவாய்
இவர் தமக்கு உபதேசிக்க முற்பட்டபடியைப் பேசுகிறாநீதில்.

அன்பு ஆழியானையணுகென்னும்—இங்கு 'அன்பு' என்ற
சொல்லால் நெஞ்சைக்குறித்தனர்; அன்பு என்பது வேறொரு
வஸ்துவாகவும் அதனையுடைய நெஞ்சு என்பது வேறொரு வஸ்து
வாகவும் தோன்றாமல் அன்பு தானே நெஞ்சாக வடிவெடுத்து
வந்திருக்கின்றதென்னலாம்படி யிருத்தலால் நெஞ்சுக்கு 'அன்பு'
என்றே வாசகமிடுகிறார். "தஹுணவாரதா துதஹிவபெஸு:
புராஜிவசு" என்ற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும்.
"விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதெ" என்ற உபநிஷத்வாக்யத்தில், அறி
வுக்கு ஆசர்யமான ஆத்மாவை விஜ்ஞாந சப்தத்தையிட்டே
சொல்லியிருப்பதும் நினைக்கத்தக்கது.

பண்பாழித்தோள்—பண்பு ஆழி என்றும், பண் பாழி
என்றும் பிரிக்கலாம். பண்பு என்று அழகுக்குப் பெயர்; அழகுக்
குக் கடல்போன்ற தோள் என்றும், பண்—அழகையும், பாழி—
வலிமையையுமுடைய, தோள் என்றும் உரைக்க.

முன்புழிகாணானை—ஊழி என்று காலத்துக்குப்பெயர்; முன்
புள்ள காலத்தைக் காணாதவனென்றால் என்ன தாற்பரியம்?....

மஹாபராதியான ஒரு சேதநன் வந்து தன்னை ஆச்ரயித்தால், நேற்றுவரையில் அவன் எப்படியிருந்தான், என்னென்ன பாபங்கள் பண்ணினான் என்று முற்கால நிலைமைகளைச் சிறிதும் ஆராயாதவன் எம்பெருமான்—என்று தாற்பரியம். .... (எஉ)

புகழ்வாய் பழிப்பாய்நீ பூந்துழா யானை *

இகழ்வாய் கருதுவாய் நீ நெஞ்சே *—திகழ்நீர்க்

கடலு மலையு மிருவிசம்புங் காற்றும் *

உடலு முயிரு மேற்றான்.

(எங்)

நெஞ்சே	{ (நல்லது கெட்டது களை ஆராயக் கூடிய) மனமே!,	கருதுவாய்	{ ஆதரித்தாலும் ஆதரி; (நீ உனக்கு இஷ்டமானபடி செய்);
நீ	நீ	திகழ் நீர் கடலும்	{ விளங்குகின்ற ஜல பூர்த்தியையுடைய ஸமுத்திரமும்
பூந்துழா யானை	{ அழகிய திருத்துழாய் மாலையணிந்த பெருமானை	மலையும்	பர்வதங்களும்
புகழ்வாய்	{ ஸ்தோத்தரம் பண்ணி னாலும் பண்ணு; (அன்றியே)	இரு விசம்பும் காற்றும்	பரம்பிய ஆகாசமும் வாயுவும்
பழிப்பாய்	{ நிந்திப்பதானாலும் நிந்தி; (அன்றியே)	உடலும்	{ (தேவாதி) சரீரங்களும்
இகழ்வாய்	{ அநாதரித்தாலும் அநாதரி; (அன்றியே)	உயிரும்	{ (அந்தந்த சரீரங்களிலுள்ள) பிராணிகளும் (ஆகிய இவற்றையெல்லாம்)
		ஏற்றான்	{ தரித்திக்கொண்டிருப்பவன் அவ்வெம்பெருமானை காண்.

* * *—[புகழ்வாய்ப்பழிப்பாய்.] 1. “சஞ்சலம் ஹிமந் : க்ருஷ்ண!” என்றும் 2. “நின்றவா நிலலநெஞ்சு” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே நெஞ்சின் நிலைமை மாறிமாறிக்கொண்டே யிருக்குமென்பதை நினைத்த ஆழ்வார், ‘நெஞ்சே! நீ எப்போதும்

நீ. “என்னெஞ்சே” என்ற பாடமுமுண்டு; கொண்டனை பிரதான.

1. பகவத்கீதை.

2. பெரியதிருமொழி 1—1—4.

ஒரே நிலையிருந்து எம்பெருமானைப் புகழ்வதும் ஆதரிப்பதுமாயிருந்தாலும் சரி; நிலைமாறி சிசுபாலாதிகளைப்போலே அவனைப் பழிப்பதும் அநாதரிப்பதுமாயிருந்தாலும் சரி; நீ எது செய்தாலும் அவனுடைய பெருமேன்மைக்குக் குறைவு நிறைவுகள் வராதுகாண்' என்று தம்முடைய உறுதியைத் தெரிவிக்கிறார். பின்னடிகளில், எம்பெருமான் கார்ய காரணரூபங்களான ஸகல பதார்த்தங்களையும் தரித்துக்கொண்டிருப்பவன் என்று அவனுடைய ஸர்வதாரகத்வத்தைச் சொன்னதானது நம்முடைய புகழ்வு மிகழ்வுமெல்லாம் அவனுக்கு அப்ரயோஜகம் என்கைக் காகவென்க. ஏற்றுன்—எல்லாம் தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி எல்லாவற்றையும் தனக்கு விசேஷணமாகக் கொண்டுள்ளான் என்றுரைப்பதுமுண்டு.

இரண்டாமடியில் “கருனாவாய் என் நெஞ்சே!” என்றும் பாடமோ துவர்; தனேபிறழாது. .... (எக)

ஏற்றுன் புள்ளூர்ந்தா னேயிலேரித்தான் மார்விடந்தான் *
நீற்றுன் நிழல்மணி வண்ணத்தான் *—கூற்றேருபால்
மங்கையான் பூமகளான் வார்சடையான் * நீண்முடியான்
கங்கையான் நீள்கழலான் காப்பு. (எச)

ஏற்றுன்	{ ரிஷபத்தை வாஹந மாகவுடையவனும்	கங்கையான்	{ (அச்சடைமுடியில்) கங்கையைத்தாங் கிக்கொண்டிருப் பவனுமான ருத்ரன்,
எயில் எரித்தான்	{ த்ரிபுரஸம்ஹாரம் பண்ணினவனும்	புள் ஊர்ந்தான்	{ கருடனை வாஹந மாகவுடையவனும்
நீற்றுன்	{ சாம்பலைப் பூசிக்கொண் டிருப்பவனும்	மார்வு இடந்தான்	{ இரணியனது மார்வைப் பிளந்தொழித்த வனும்
கூறு ஒருபால் மங்கையான்	{ தனது உடம்பின் ஒருபக்கத்திலே பார்வதியைத் தரித்துக்கொண் டிருப்பவனும்	நிழல் மணி வண்ணத் தான்	{ நீலாத்நம்போலே குளிரந்த வடிவை புடையவனும்
வார் சடையான்	{ நீண்ட ஜடையைத் தரித்துள்ளவனும்		

பூ மகளான்	{ பெரிய பிராட்டி யைத் திவ்ய மஹிஷியாக வுடையவனும் நீண்ட கிரீடத்தை அணிந்துள்ள வனும்	நீள் கழலான்	{ நீண்ட திருவடிகளை யுடையவனுமான ஸர்வேச்வர னுடைய காப்பு { ரக்ஷணத்தில் அடங்கினவன்.

* * *—[ஏற்றுன்புள்ளார்ந்தான்.] எல்லாப் பதார்த்தங்களை யும் தரிப்பவன் ஸ்ரீமந்தாராயண னென்றார் கீழ்ப்பாட்டில்: ருத் தானே அப்படிப்பட்டவனாகச் சிலர் சொல்லுகின்றார்களே! அஃது என்ன? என்று கேள்விபிறக்க, ஸ்ரீமந்தாராயணனுடைய பரத்வத்தையும் சிவனுடைய அபரத்வத்தையுள் சொல்லி, சிவனும் எம்பெருமானுடைய ஆளுகையிலே அடங்கினவனே யென்கிறார்.

ஏற்றானையும் எயிலெரித்தானையும் நீற்றானையும் கூற்றெருபால் மங்கையானையும் வர்ச்சடைபானையும் கங்கையானையு மிருக்கிற ருத் தான்—புள்ளார்ந்தானையும் மார்விடந்தானையும் நிழல்மணி வண்ணத் தானையும் பூமகளானையும் நீண்முடியானையும் நீள்கழலானையு மிருக்கிற எம்பெருமானுடைய, காப்பு என்று அர்வயிப்பது. காப்பு—ரக்ஷயவர்க்கத்திற் சேர்ந்தவன் என்றபடி.

சிவனுடைய விசேஷணங்களை வரிசையாக இட்டு, பிறகு எம் பெருமானுடைய விசேஷணங்களை வரிசையாக இட்டு, இன்னான் இன்னானுடைய காப்பு—என்று அடைவுபடச் சொல்லலாமா யிருக்க, அப்படிச் சொல்லாமல் விஷ்ணு ருத்ரர்களை மாறிமாறித் தொடுத்திருப்பது இருவர்க் துமுள்ள வாசி உடனுக்குடனே தெரிய வேணுமென்பதற்காக. தமோகுணமே வடிவெடுத்ததாயும் மூடர்களுக்கு உவமையாக எடுக்கக்கூடியதாயு முள்ள ரிஷபத்தை வாஹரமாக வுடையவன் அவன்; வேதஸ்வரூபியான பெரிய திருவடியை வாஹரமாகவுடையவன் இவன்; தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களின் குடியிருப்பான திரிபுரத்தைச் சுட்டெடுத்தவன் அவன்; ஆச்ரிதனான ப்ரஹ்மதனுக்கு வி்ரோதியான இரணியனது மார்வைப் பிளந்தொழித்தவனிவன்; தான் ப்ராயச்சித்தியென்று தோற்றும்படி நீறுபூசின ஸர்வாங்கத்தையு முடையவன் அவன்; ச்ரம ஹரமான நீலரத்நம்போலே குளிரந்த வடிவை யுடையவன்

இவன். தன்உடலின் பாதிபாகத்தை ஸ்திரீருபமாக ஆக்கிக்கொண்டவன் அவன் ; உலகுக்கெல்லாம் ஈசுவரியான கமலச்செல்லியை திவ்ய மஹிஷியாகவுடையவன் இவன் ; தன்குறையைத் தீர்த்துக் கொள்ளும் வண்ணம் ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுவது எல்லார்க்குத் தெரியும்படி சடை புனைந்தவன் அவன் ; ஸர்வேச்வரத்வ ஸூசகமான திருவபிஷேகத்தையுடையவன் இவன் ; தான் பரிசுத்த னாவதற்குக் கங்கையைத்தரிப்பவன் அவன் ; அந்த கங்கைக்கு உத் பத்தி ஸ்தாநமான திருவடிபைய யுடையவன் இவன்—என்று சொல்லுமழகு காண்மின்.

எயிலெரித்த வரலாறு கீழ் இருபத்தெட்டாம் பாட்டினுரையில் விரித்துரைக்கப்பட்டது காண்க. எயில்—மதிள் ; த்ரிபுரத் துக்கு இலக்கணை. ... .. (எசு)

காப்புன்னை யுன்னக் கழியு மருவினைகள் *

ஆப்புன்னை யுன்ன வலிழந்தொழியும்—மூப்புன்னைச்

சிந்திப்பார்க் கில்லை திருமாலே * நின்னடியை

வந்திப்பார் காண்பர் வழி.

(எரு)

திரு மாலே லக்ஷ்மீநாதனே !,

உன்னை { (பரமபுருஷனான) உன்னை

உன்ன { ரகஷனாக அநுஸந்திக்கு மனாவில்

காப்பு பிரதிபந்தகங்கள்

கழியும் லிட்டு நீங்கும் ;

உன்னை { உன்னை நினைக்கு உன்ன { மனாவில்,

அரு வினைகள் { போக்கமுடியாத கருமங்களின் ஆப்பு { பந்தமும்

அவிழ்ந்து ஒழியும் } அவிழ்ந்துபோம் ;

உன்னை சிந்திப்பார்க்கு { உன்னை த்யானிப்ப வர்களுக்கு

மூப்பு இல்லை { கிழத்தனம் முதலிய வடிப்பாவ விகாரங்களும் இல்லையாம் ;

நின் அடியை வந்திப்பார் { உன் திருவடிகளை ஆசிரியிக்கு மவர்கள்

வழி { அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை

காண்பர் { கண்டு அநுபவிக்கப் பெறுவார்கள்.

* * *—[காப்புன்னையுன்] திருமாலே ! ஸர்வரகஷணான உன்னை அநுஸந்திப்பவர்களுக்கு எல்லாப்பிரதிபந்தகங்களும் நீங்கி

பிரகிருதி ஸம்பந்தமும் நீங்கி திவ்யலோகப்ராப்தியும் வாய்க்கு மென்கிறார். பகவத் ஸம்பந்தத்தை யுணர்ந்தவர்கள் கர்மவச்ய ராகாரென்பதை முன்னடிகளாலும், பரமஸாயாபத்தியை அடை வர்களென்பதைப் பின்னடிகளாலும் அருளிச்செய்கிறார்.

முதலடியில், காப்பு என்பதற்குப் 'பிரதிபந்தகம்' என்று பொருள் கூறப்பட்டது; காவல் என்பதற்குத் 'தடை' என்று பொருளாதலால். அன்றியே, பாபஸாக்ஷியாக எம்பெருமானால் நிய மிக்கப்பட்டுள்ள பதினாஸ்வர் என்று கொள்ளவுமாம். அவராவார்— ஸூர்யன் சந்திரன் வாயு அக்ஷி த்யுலோகம் பூமி ஜலம் ஹ்ருதயம் யமன் அஹஸ் ராத்ரி இரண்டி ஸந்த்யைகள் தர்மதேவதை என்ற இவராவர். “சூரிக்ய ஹ்ராவநிஹொநஹு ஐளஹ-ஓக்ஷிரா வொ ஹுஐயம் யஜனு சுஹு ராதிஸ்ர உஹெவ ஸன்யெ யஜ-ஸ்ர ஜாநாதி நரஸுவுதம் = ஆதித்ய சந்த்ராவநிலோநஸ்ச த்யெள ரப் பூமிராபோ ஹ்ருதயம் யமச்ச-அஹச்ச ராத்ரிச்ச உபேச ஸந்த்யே தர்மச்ச ஜாநாதி நரஸ்ய வ்ருத்தம்.” என்ற மஹாபாரத ச்லோகமும் காண்க. உன்னை யறுஸந்திப்பவர்கள் செய்யுந் கருமங்களை எம்பெருமானு லேற்படுத்தப்பட்டுள்ள கர்மஸாக்ஷி களும் ஆராயக்கடவரல்லர் என்றவாறு.

ஆப்பு—யாப்பு; கட்டு: கருமபந்தம். மூப்பு என்று கிழத் தனத்தை மாத்திரம் சொன்னது ஷட்பாவ விகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். அவையாவன—உளதூகை பிறக்கை மாறுகை வளர்கை மூப்பு [குறைகை] அழிகை என்பன. இவை வடமொழி யில் “ஶூலி, ஜாயதெ, வாரிணீதெ, விவய-தெ, ஶவக்ஷீயதெ, விநஸூதி” என்று வ்யவஹரிக்கப்படும். இவை சரீரமெறித்த ஜந்துக்களுக்கெல்லாம் வருமவை.

வழி: காண்பார்—நரகத்தைப்போலே பெல்லா நதான வழி யைக்காணுதலின்றியே நித்ய விபூதிக்குப் போம்வழியைக் காண்ப ரென்றவாறு. ... .. (எதி)

வழிநின்று நின்னைத் தொழுவார் * வழுவா
மொழிநின்ற மூர்த்தியபே யாவார்:—பழுதோன்றும்
வாராத வண்ணமே விண்கொடுக்கும் * மண்ணளந்த
சீரான் திருவேங் கடம்.

(எக)

வழி நின்று	{ பக்திமார்க்கத்திலே நிலைத்து நின்று	மண் அளந்த	{ உலகளந்த மஹாநு பாவன் எழுந் தருளியிருக்கிற திருமலையே
நின்னை தொழுவார்	{ உன்னை ஆச்யிக்கு மவர்கள்	சீரான் திரு வேங்கடம்	
வழுவா மொழி நின்ற மூர்த்தியரே ஆவர்	{ உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப் பட்டிருக்கிற ஸ்வரூப ஆவிர்ப் பாவத்தை உடையவராகவே ஆவர்கள்;	பழுது ஒன்றும் வாராத வண்ணமே	{ ஒரு குறையு யில்லாதபடி
(இதைப்பற்றிச் சொல்லவேணுமோ?)		விண் கொடுக்கும்	{ (ஆசிரிதர்களுக்கு) மோகமளிக்கக் காண்கிறே மன்றோ.

* * *—[வழிநின்று.] எம்பெருமானோடு ஸம்பந்தமுடைய திருமலை தானே தன்னைப்பற்றினார்க்கு நற்கதியைத்தரும் வல்லமையுடையதாயிருக்கையில், எம்பெருமானைத் தொழும்வர்கள் நற்கதி பெறுவாரென்று நாம் பெரிதாக எடுத்துச் சொல்ல வேணுமோ? என்கிறார். கைமுதிக சியாயம் தோற்றப் பேசின பாசரம் இது. மண்ணளந்த சீரானுடைய திருவேங்கடமே பழுதொன்றும் வராதவண்ணமே விண்கொடுக்குமதாயிருக்க, நின்னை வழிநின்று தொழும்வர்கள் வழுவாமொழிநின்ற மூர்த்தியராவரென்பது விசேஷித்துச் சொல்லவேண்டிய விஷயமோ என்றவாறு.

வழுவாமொழியாவது வேதம்; அதில் சொல்லப்பட்ட மூர்த்தியாவது ஸ்வஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம்; “வாரஹேஜாதிரா வஸுஷ்டி ஸ்வேந ராசிபெணாலிநிஷ்டிதே” [பரஞ்சோதி யான பரமபுருஷனைக்கிட்டி. ஸ்வஸ்வரூப ஆவிர்ப்பாவத்தை (ஜ்ஞாநானந்த விகாஸத்தை) ப்பெறுகிறான்] என்று சுருதியில் சொல்லப்பட்டது காண்க. இதனையே திருமங்கையாழ்வார் 1. “தம்மையே நாளும் வணங்கித் தொழுவார்க்குத், தம்மையே யொக்க அருள்செய்வர்” என்ற பாசரத்தினால் பேசினார்.

எம்பார் இப்பாசரத்தை நாடோறும் கிற்றஞ் சிறுகாலையில் அதுஸந்திப்பது வழக்கமாம். “எம்பார் விடிவோறே அதுஸந்

திக்கும் பாட்டு” என்பது பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான
வருளிச்செயல். ... .. (எசு)

வேங்கடமும் விண்ணகமும் வெண்காவும் * அன்காத
பூங்கிடங்கின் நீள்கோவல் பொன்னகமும் *—நான்கிடத்தும்
நின்ற னிருந்தான் கிடந்தான் நடந்தானே *
என்றால் கேமோ மிடர். (எஎ)

வேங்கடமும்	திருமலையும்	வின்றான் இருந்தான் கிடந்தான் நடந்தான் என்றால்	{ (எம்பெருமான்) நிற்பதும் வீற்றிருப்பதும் பள்ளிகொண் டிருப்பதும் நடப்பதுமாயிருக் கிறானென்று அனுஸந்தித்தால்
விண்ணகமும்	வைகுந்தமாகமும்		
வெண்காவும்	திருவெண்காவும்		
அன்காத பூ கிடங்கின் நீள்கோவல் பொன்னகமும்	{ பூ மாறாத நீர் நிலைகளையுடைய சிறந்த திருக்கோவலு கொண்கிற திவ்யதேசமும் (ஆகிய)		
நான்கு இடத்தும்	{ நான்கு திருப் பதிகளிலும் (வரிசைக்கிரமமாக)	இடர்	சூக்கங்கொல்லாம்
		கெடும் ஆம்	{ விட்டோடிப் போய்விடும்.

* * *—[வேங்கடமும்.] எம்பெருமான் ஒவ்வொரு திவ்ய
தேசத்திலும் எழுந்தருளியிருக்கிறபடிக்களை நாம் அனுஸந்தித்தால்
நமது இடரெல்லாம் நீங்கிவிடுமென்கிறார். அவன் திருப்பதிகளில்
நிற்பதும் இருப்பதும் கிடப்பதும் நடப்பதுமானபடிக்களை நாம்
சொல்ல, நாம் நின்னுமிருந்தும் கிடந்தும் நடந்தும் செய்த பாபங்க
ளெல்லாம் தன்னடையே போகுமென்பபடி. நூற்றெட்டுத்
திருப்பதிகளுள் பரமபதமும் ஒன்றாகலால் இங்கு ‘விண்ணகமும்’
என்று அத்திருநாடு கூறப்பட்டது. உபரிசெய்யப்பன் ஸந்திதி
பெண்கிற திருவிண்ணகரைச் சொல்லுவதாகக் கொண்டால் அங்கு
வீற்றிருந்த திருக்கோலமில்லையாதலால் மிடிபடும். கச்சிமாநகரி
லுள்ள பரமேச்சர விண்ணகரைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளினும்
குறையில்லை. உலகனந்த திருக்கோலமாக வேண்டி ஸந்திக்கு
மிடத்தை நடந்தகோலத்திருப்பதியாக அனுஸந்திப்பதுண்டாத
லால் ‘பூங்கோவல் நடந்தான்’ என்றார். ... .. (எஎ)

இடரார் படுவா ரெழுநெஞ்சே * வேழம்
தொடர்வான் கொடுமுதலை சூழ்ந்த*—படமுடைய
பைந்நாகப் பள்ளியான் பாதமே கைதொழுதும் *
கொய்ந்நாகப் பூம்போது கொண்டு. (எஅ)

நெஞ்சே	மனமே !.		
வேழம்	{ கஜேந்திராழ்வானை (விழுங்குவதாகத்) தொடர்ந்துவந்த	பாதம்	திருவடிகளை
தொடர்		கொய் நாகம்	{ கொய்யப்பட்ட புன்னையின் அழகிய மலர் களைக்கொண்டு
வான்	பெரிய	பூ போது	
கொடு	{ (நெஞ்சில் இரக்க மின்றியே) கொடுமைபூண்ட	கொண்டு	
முதலை	முதலையை	கைதொழுதும்	தொழுவுமாம் ;
சூழ்ந்த	{ (தப்பிப்போகாதபடி) எண்ணிக் கொன்றவனும்	எழு	எழுந்திரு ;
		(அவனுக்கு இவ்வாறு அடிமை செய்யாமல்)	
படம் உடைய பை நாகம் பள்ளியான்	{ படத்தையும் பசுமைநிறத்தையு முடைய திரு வனந்தாழ்வானைத் திருப்பள்ளி மெத்தையாக வுடையனுமான எம்பெருமானது	இடர்	துக்கத்தை
		படுவார் ஆர்	{ அதுபவிக்க யாரால் முடியும் ? (என் னா முடியாது.)

* * *—[இடரார்படுவார்.] எம்பெருமான் நமக்காகச்செய்த
செயல்களை நாம் அதுஸந்திப்போமாகில் அவனது திருவடிகளில்
அடிமைசெய்தே நிற்கவேண்டியதாகுமேயன்றி ஒரு நொடிப்
பொழுதும் வெறுமனிடுக்க முடியாது ; நாம் அப்பெருமானை
ஆச்சரியக்கவே துக்கங்களெல்லாம் தொலைந்துபோம் ; துக்கப்படு
கைக்கு ஆளில்லை ; ஒருகால் நமக்கு துக்கம் வந்தாலும் அது
கஜேந்திராழ்வானைத் தொடர்ந்த முதலை பட்டது படம் என்ற
ராயிற்று.

இரண்டாமடியில், சூழ்ந்த என்ற பெயரெச்சம் பள்ளியா
னென்பதைக்கொண்டு முடியும். முதலையை முடித்து கஜேந்திர
னைக்காத்த கதை ப்ரலித்தம்.

ஈற்றடியில், நாகம்-‘புந்நாகம்’ என்ற வடசொற்சிறைவு. (எஅ)

கோண்டானை யல்லால் கோடுத்தாரை யார்பழிப்பார் *
மண்டா வெனவிரந்து மாவலியை *—ஒண்டாரை
நீரங்கை தோய நிமிர்ந்திலையே * நீள்விகம்பி
லாரங்கை தோய வடுத்து.

(எக)

மண் தா என { 'மூவடி' நிலத்தை
மாவலியை { எனக்குத் தா
இரந்து { என்று மாவலி
யிடத்தில
யாசித்து

அடுத்தி {
கிமிர்ந் { கடுக ஓங்கி வளர
திலையே { வில்லையோ?

(அவனும் மறுக்கமாட்டாமல்
அப்படியே உனக்குத் தந்தேனென்று
தாரை வார்க்க)

(இப்படி தன்னதான உஸ்துவைக்
கொள்வதற்கும் தன்னை அழிய
மாறியந்து)

ஒண் தாரைநீர் { அழகிய அந்த
நீர்த்தாரை

கோண்டானை { தன்னதாக்கிக்
கொண்ட எம்
பெருமானை

அம் கை { (தனது) அழகிய
திருக்கையிலே
தோய வந்து விழுந்ததும்

அல்லால் { பழிக்கிறார்களே
யன்றி

நீன் {
விசம்பிலார் { பரம்பின மேலுலகத்
தில் வாழ்கின்ற
ப்ரஹ்மாதிக
ளுடைய

கொடுத்தாரை { (தன்னதல்லாத
யார் { தைத் தன்னதாக
பழிப்பார் { அபிமானித்துக்)
கொடுத்த அந்த
மாவலியைப்
பழிப்பவர்கள்
யாருமில்லையே!
(இவ்வே என்ன
அநியாயம்!)

அம் கை அழகிய கைகள்

தோய { ஸ்பர்சித்துத்
திருவடி
விளக்கும்படி

* * *—[கோண்டானையல்லால்.] எம்பெருமான் ஆச்ரித
ரக்ஷணத்திற்காகத் தன் ஸ்வரூபத்தை மாறாடிக்கொண்டும் காரியம்
செய்பவன் என்பதை முதலிக்கவேண்டி, மஹாபலியினிடத்தில்
வாமநனாப்ச்சென்று மூவடிமண் வேண்டிப் பெற்றுத் திரிவிக்கிரம
னாகித் தன் விபூதியை அப்பெருமான் மீட்டுக்கொண்டதை உதா
ஹரணமாகக்காட்டி, இப்படி ஆச்ரிதர் பொருட்டாக அப்பரமன்
அரும்பாடுபட்டும் அதனை யறியவல்லார் ஸம்ஸாரத்தில் ஒருவரு
மில்லாததுபற்றிக் கவலைப்படுகிறா ரிப்பாட்டால்.

மாவலியானவன் தன்னதல்லாததைத் தன்னதென்று அபி
மாநித்துக்கொண்டு செருக்குற்றிருந்ததற்காக இராவணனைப்

போலவே அவனையுங் கொல்லவேண்டியிருந்தும் அவனிடத்தில் ஓளதார்ப்பென்ற ஒரு சிறந்த குண மிருந்ததனால் தன்னதான விபூதியை அவனதுபோலவே பாவித்தச் சென்று யாசித்து நீரேற்று வாங்கிக்கொண்ட மஹாகுணம்பொருந்தியவன் எம்பெருமான்; இப்படிப்பட்ட மஹாகுணத்தில் பாராவது சுடுபடுவாருண்டோ? வஞ்சகனென்றும், ஸர்வஸ்வாபஹாரியென்றும், தனக்கு தானஞ்செய்தவனைப் பாதாளத்திலே தள்ளினவனென்றும் சில பழிச்சொற்களைச்சொல்லி அப்பெருமானை உலக மடங்கலும் பழிக்கின்றதேயன்றி, தன்னதல்லாததைத் தான் தந்ததாக நினைக்கிற மாவலியை பகவத்விபூதியைக் கொள்ளுகொண்டவனென்றும் அஹங்காரியென்றும் ஆஸூர ப்ரகிருதியென்றும் அவனுடைய குற்றங்களையிட்டுச் சொல்லுவார் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் யாருமில்லையே!; குற்றத்தைக் குணமாக்கியும், குணத்தைக் குற்றமாக்கியுஞ் சொல்லும்படியன்றோ ஸம்ஸாரிகளின் ஸ்வபாவ மிருப்பதென்பது ‘கோண்டானையல்லால் கோத்தாரை யார்பழிப்பார்?’ என்பதன் கருத்து.

தோய—செயவெனெச்சம் உடனிகழ்ச்சிப் பொருளது. நீர்கைதோய நீள்விசம்பிலார் அங்கை தோய அதேது நிமிர்ந்திலையே—மாவலி தாரைவார்த்த உதகமும் ப்ரஹ்மாதிகள் திருவடி விளக்கின உதகமும் ஏகாதகமென்னலாம்படி அத்தனை விரைவாக நீ வளரவில்லையோ? என்றபடி.

“நீள்விசம்பிலார் அங்கை தோய” என்பதற்கு—விசம்பிலுள்ள தேவர்கள் (உனது) திருத்தோளிலே வந்து அணையும்படியாக என்றும், “நீள்விசம்பில் ஆரம் கைதோய” என்றெடுத்து, பார்த்த விசம்பிலே (உனது திருமார்பிலணிந்திருந்த) முத்தாஹாரமும் திருக்கையும் பொருந்தும்படி (ஒங்கி) என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ... .. (எக)

அடுத்த கடும்பகைஞர் காற்றேனென் றோடி *
படுத்த பெரும்பாழி சூழ்ந்த—விடத்தரவை *
வல்லாளன் கைக்கோத்த மாமேனி மாயவனுக்கு *
அல்லாது மாவரோ ஆள். (அய்)

அடுத்த கடு பகைஞர்க்கு	{ 'நெருங்கிய கொடிய சத்துருவான கருடனுக்கு	குழந்த விடத்து	{ சுற்றிக்கொண்ட விஷத்தையுடைய ஸுமுகனென் கிற ஸர்ப்பத்தை
ஆற்றேன் என்று	{ (கேரோகின்று பிழைத்திருக்கத் தக்க) வல்லமை யுடையே னல்லேன்' என்று சொல்லிக் கொண்டு	அரவை	{ வலிமையுடைய கருடனது கையிலே (அடைக்கலப் பொருளாகத்) தந்த ரகபித்த
ஒடி	{ விரைந்து ஒடிப்போய், (எம்பெருமான் பள்ளிகொள்ளு மாறு) விரித்த பெருமைபெற்ற படுக்கையாகிய சேஷனை	மா மேனி மாயவனுக்கு அல்லாதும்	{ சிறந்த திருமேனி யையுடைய எம்பெருமா னுக்குத்தவிர (மற்ற தேவதார்தார்கட்கு)
படுத்த பெரு பாழி		ஆன் ஆவரோ	அடிமையாவர்களோ.

* * *—[அடுத்த கடும்பகைஞர்க்கு.] தேவேந்திரனுக்குப் பரம ஆப்தனும் ஸாரதியுமான மாதலி யென்பவன் தனது புத்திரியான குணகேசி யென்னும் கன்னிகைக்குத் தகுந்த வரனைத் தேட நாரத மஹர்ஷியோடு புறப்பட்டுப் பல வுலகங்கனி வுஞ் சென்று கடைசி யாகப் பாதாள லோகத்தில் 'போகவதி' என்றுஞ்சிறந்த நகரத்தை யடைந்து, (ஐராவத குலத்திற் பிறந்தவனும் ஆர்யகனது பௌத் திரனும் வாமனது தெளஹிக்ரனும் சிசுரனது புத்திரனுமான) ஸுமுகனென்னும் நாககுமாரனைக்கண்டு அவனது அழகு குணம் முதலியவற்றி லீடுபட்டு அவனுக்குத் தன் மகளைக் கொடுக்க வுத் தேசித்து அவனது பிதாமஹனை ஆர்யகனைக் கண்டு தன் உத்தே சத்தைத் தெரிவிக்க, ஆர்யகன் ஆரத்தத்தையும் ஸங்கடத்தையும் ஏககாலத்தில் கொண்டவனாக 'இவனது தந்தையைக் கருடன் புகழித்து இவனையும் ஒரு மாதத்திற்குள் புகழிப்பேனென்று சொல்லி யிருக்கிறானதால் இவனுக்கு இப்போது விவாஹம் நடத்துவது உசிதமன்று' என்று தெரிவித்தான். அதற்கு மாதலி, 'இவன் என்னேடுவந்து தேவேந்திரனைக் காணட்டும்; இவனுக்கு ஆயுளைத்தந்து கருடனால் கேடுவராமல் தடுக்க முயல்வேன்' என்று சொல்லி அச்சுமுகனை உடனழைத்துக் கொண்டு சென்று உபேந்

திர மூர்த்தியோடிருந்த தேவேந்திரனைக் கண்டு நாரதர் மூலமாகச் செய்திபைத் தெரிவிக்க, அதுகேட்ட உபேந்திரனான ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு 'இவனுக்கு அம்ருதத்தைத் தரலாம்; அதனால் இஷ்டலித்தி உண்டாகும்' என்று சொல்ல, இந்திரன் கருடனுடைய பராக்ரமத்தை நினைந்து சிறிது அச்சத்துடனே அம்ருத முண்பியாமல் அந்த ஸுமுகனுக்கு நீண்ட ஆயுளை மாத்திரம் வரமாக அளிக்க, உடனே மாதவி அச்சமுகனுக்குத் தன்மகளை மணஞ் செய்வித்தான்: இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்ற கருடன் இந்திரனோடு மாறுபட்டு, தன் இரையைத் தடுத்ததற்காக நிஷ்டரமாகப் பேசுகையில், சுமுகன் பாம்பு வடிவமாய்த் திருமாலையடைந்து, அப்பெருமான் பள்ளி கொள்ளுதற்கு ஏற்றவாறு அமைப்பவனான ஆதிசேஷனாகிய கட்டிலின் காலைக் கட்டிக்கொண்டு சரணம் புக, பின்பு கருடன் திருமலை நோக்கி 'ஸகல தேவர்களுள்ளும் பலசாலியான வும்மைச் சிறிதும் சிரமமின்றி இறகுமுனையால் சுமக்கின்ற என்னைவிட வலிமையுடையார் யார்? இதனைச் சற்று ஆலோசியும்' என்று கருவக்கொண்டுபேச, கரோமான அந்த வார்த்தையைக் கேட்ட எம்பெருமான் கருடனைநோக்கி 'மிகவும்துரப்பலான நீ தன்னை மஹாபலசாலியாக எண்ணி என்முன்னே ஆத்மஸ்துதி செய்துகொண்டது போதும்; மூன்று லோகமும் எனது உடம்பை வஹிக்க முடியாதே; யானே எனது சக்தியால் என்னையும் வஹித்துக்கொண்டு உன்னையும்ல்லவோ வஹிக்கிறேன்; எனது இந்த வலக்கை யொன்றை மாத்திரமாவது நீ தாங்குவையா?' என்று சொல்லித் தமது வலக்கையைக் கருடனது தோளில் வைத்தமாத்திரத்தில் அவன் அந்தத் திருக்கையின் அதிபாரத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் வருந்தி வலியுழிந்து மூர்ச்சித்து விழுந்து, பின்பு அரிதில் தெளிந்து எம்பெருமானை வணங்கி ஸ்துதித்து அபராதக்ஷாமணஞ் செய்துகொள்ள, திருமால் திருவுள்ளமிரங்கி அவனுக்கு ஸமாதாநஞ் சொல்லித் தனது திருவடியின் பெருவிரலால் ஸுமுகனென்ற நாகத்தை யெடுத்துக் கருடன் தோளிலிட்டு 'இவனை நீ உனது அடைக்கலமாகக் கொண்டு பாதுகாக்கக் கடவை' என்று குறிப்பிக்க, அது முதலாக ஸுமுகனோடு கருடன் ஸ்நேஹங்கொண்டு அவனைத் தோளில் தரிக்க, அவனும்

அச்சமின்றி ‘கருடா! ஸுகமா?’ என்று குசலப் பச்சம் பண்ணு
வானாயினன்—என்ற உபாக்கியானத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி இப்
பாசரமருளிச் செய்யப்பட்ட தென்க. (அ0)

ஆளமர் வேன்றி யகேளத்து ளந்நான்று *
வாளமர் வேண்டி வரைநட்டு *—நீளரவைச்
சுற்றிக் கடைந்தான் பேயரன்றே * தோன்னரகைப்
பற்றிக் கடத்தும் படை. (அக)

ஆள் அமர்	{ புத்தவீரர்கள் நெருங்கியிருக்கப் பெற்றதும்	நீள் அரவை.	{ உடல்நீண்ட வாஸுகி நாகத் தைக் கடைகயி ருகச்சுற்றி
வேன்றி	{ ஐயத்தைபுடையது மான	சுற்றி	{
அடு களத்துள்	{ (எதிர்த்தவரைக்) கொல்லுகின்ற புத்தகனத்திலே	கடைந்தான்	{ (அமுதமுண்டாகும் படி) திருப்பாற் சுடலைக்கடைந்தவ னுடைய
அஞ்ஞான்று	{ (அசுரர்களை தேவர் கள் மேல்விழுந்து நலிந்த) அக்காலத் திலே	பேயர்	{ திருநாமம் (எப்படிப் பட்டதென்றால்)
வான் அமர் வேண்டி	{ (அநுகூலரான தேவர்கட்கு வெற்றி புண்டாகும்படி) மதிப்புடைய புத்தத்தையவிரும்பி	பற்றி	{ (ஸம்ஸாரிகளை) வாரிப்படியாகப் பிடித்துக் கொண்டுபோய்
	(அதற்கு ஏற்ப)	தொல்நரகை	{ பழமையாயிருக்கிற (ஸம்ஸாரமென் னும் நாகத்தை)
வரை நட்டு	{ (தண்ணீரில் அமிழக் கடிய, மந்தர்) பர்வதத்தை மத்தாகநாட்டி	கடத்தும்	தாண்டிவிக்கின்ற
		படை	ஸாதனம்.

* * *—[ஆளமர்வேன்றி.] ப்ரயோஜனாத்நா பாரகட்டுங்
கூடத் தன் திருமேனிகோவக் கடல்கடைந்து அமுதத்தையெடுத்
துக்கொடுத்து அத்தேவர்கட்கு அஸுதாஜாதியால் யாதொரு திங்
கும் நேரிடாதபடி சகலத்திருநாடு மெம்பெருமானுடைய திருநாமமே
ஸம்ஸாரிகளான நமக்கெல்லார்க்கும் உத்தராகம் என்கிறார். கடல்

கடையுங்காலம் தேவாலயங்கள் பரஸ்பரம் பெரிய போர்புரியுங் காலமா யிருந்ததனால் “ஆளமர் வேன்றியகேளத்துள்” எனப்பட்டது; “ஆராத போரி லசார்களுந் தானுமாய்க், காரார் வரைநட்டு நாகங்கயிறுகப், போமல் தாங்கிக் கடைந்தான்” என்று சிறிய திருமடலிலுமருளிச் செய்யப்பட்டுளது

நரகு என்றது ஸம்ஸாரத்தை. .... (அக)

படையாரும் வாள்கண்ணார் பாரசிநாள் * பைம்பூம்
தோடையலோ டேந்திய தூபம் *—இடையிடையின்
மீன்மாய மாகுணும் வேங்கடமே * மேலோருநாள்
மான்மாய வெய்தான் வரை. (அஉ)

மேல் ஒரு நாள்	{ முன்னொருகாலத் திலே [பூராமாவ தாரத்தில்]	பைபூ தோடைய லோடு	{ பசிய (வாடாத்) மலர்களைக் கொண்டு தொடுத்த மாலை யோடுகூட
மான்	{ மாரீசனாகிற மாயமான்		
மாய	இறந்தவிடம்படி	எந்திய	{ (திருவேங்கட முடையானுக்கு லமர்ப்பிக்கும் படி) எந்தியுள்ள
எய்தான்	{ அம்பு தொடுத்தி விட்ட இராம பிரான் (நித்ய வாஸஞ்செய் கின்ற)	தூபம்	தூபமானது
வரை	மலையாவது,	இடை இடையில் மீன்	{ (ஆகாசத்தில்) நடுவே நடுவே தோன்று கின்ற கடித்தாங் கள்
படை ஆரும் வாள் கண்ணார்	{ வேலாபுதம் போன்று ஒளி பொருந்திய கண் கலையுடைய பெண்கள்	மாய	மறையும்படி
பாரசி நாள்	த்வாத்தியன்று	மாகுணும்	{ மாகு ஏறும்படி பண்ணுகிற
		வேங்கடமே	திருமலையேயாகும்.

* * *—[படையாரும்.] பெண் பிறந்தாரும் அநாயாஸமாக ஆச்சரியிக்கும்படி எம்பெருமான் திருமலையிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறபடியை அதுஸந்திக்கிறார். திருமலையில் நாள்தோறும் நானு வகையடியவர்கள் வந்து ஆச்சரியமா நிற்க, ‘படையாரும் வாள் கண்ணார்’ என்று ஸ்கந்திகளே மாத்திரமும் ‘பாரசிநாள்’ என்று த்வாதசி தினத்தை மாத்திரமும் விசேஷித்து எடுத்துச் சொன்ன

தன் கருத்து யாதெனில்; அறிவொன்று மில்லாத பெண்களுங்
கூட வந்து பணியுமாறு ஸர்வ ஸமாச்சரபணியாக திருக்குமிருப்பு
விளங்குதற்காகப் பட்டையாகும் வாள் கண்ணார் என்றார்; கிற்
றஞ் சிறுகாலையில் தானே பாரணை செய்யும்படி விடிவதற்கு
முன்னே வைஷ்ணவர் யாவரும் தொழுவதற்கு ஏற்ற நாளாதல்
பற்றி ஸத்வோத்ஸரமான த்வாகுகிரீனெ யெடுத்தருளிச் செய்தனர்.

‘த்வாதீ’ என்னும் வடசொல் பாரசிபெனச் சிறைத்தது.
தூபம்—வடசொல். திருவாராத உபசரணமான தூபத்தின்
கமழ்ச்சியே திருமலைபெங்கும் பரவிக் கிடக்கின்ற தென்பது
மூன்றாமடியின் கருத்து. .... (அஉ)

வரைகுடைதோள் காம்பாக ஆநிரைகாத்து * ஆயர்
நிரைவிலையேழ் செற்றவா நேன்னே—உரவுடைய
நீராழி யுள்கிடந்து நேரா நிராசரர்மேல் *
பேராழி கொண்ட பிரான்.

(அங)

உரவு உடைய { மிகக்கை
யுடைத்தான

நீர் ஆழியுள் { நிரைபுடைய
திருப்பாற்
கடலிலே

கிடந்து திருக்கண்ணார்த்து,

நேர் ஆ (ன) எதிரியாகவந்த

நிராசரர் { மதுடைபர்முதலிய
மேல் { ராகுஸர்களின்
மீது

(அவர்கள் நீருகும்படி)

பேர் ஆழி { பெரிய
சர்வாபுத்தந்த

கொண்ட { கையிற்
கொண்டிருக்கிற

பிரான் உபகாரகனே,

(இப்படி கருதுமிடத் தென்று

பொருது கைகிற்கவல்ல அருவாழ்

யாழ்வாரிணர்க்கவும் அவனைக் கொண்டு
காரியங்கொள்ளாமல்)

{ இருபாலும் அசைக்
கவும் முடியாத
நெயர், தண்ண
மலையே குடை
யாயும்

{ தனது திருத்
தோளை (அந்தக்
குடைக்குக்) காம்
பாஷும் (ஆக்கி)

{ பசுக்களின் கட்டை
களைப் பாரி
தென்று,

(மப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக)

{ துடைபர்கள் வைத்
திருந்த திரண்ட
நியுபயங்களோழை
யும்

{ முடித்தபடித்

{ என்னே எங்கனே ?

* * *—[வரைகுடைதோள்.] எம்பெருமானே¹, ஆச்ரிதர்களை ரக்ஷிப்பதும் ஆச்ரித விரோதிகளைக் கெழிப்பதுமாகிய இரண்டு காரியங்கள் உனக்கு உண்டு; ஆச்ரித விரோதிகளைக் கெழிப்பது தானே ஆச்ரித ரக்ஷணமாகத் தேறுமாதலால் விரோதிகளைத் தொலைப்ப தென்கிற ஒரு காரியமே போதுமா யிருக்கின்றது; அக்காரியஞ் செய்ய உனக்கு முக்கியமான ஸாதனம் திருவாழி; அத்திருவாழியைக் கொண்டே ஆச்ரித விரோதிகளைப் பொடிபடுத்துகின்றாய்; மதுகைடப் முதலிய துஷ்ட வர்க்கங்களைப் பொடிபடுத்தின அவ்வாயுதம் கையிலேயிருக்கவும், ஆநிரையைக் காக்க மலையை யெடுப்பதும் நப்பின்னையைக் காக்க விடையேழுடர்ப்பதும் முதலியனவாக உடம்புநோவக் காரியஞ்செய்தது என்னே? திருவாழியை ஏவினால் இந்திரனது தலை அறுபடுமே; கல்மழை ஓயுமே; ஆயர்களும் ஆநிரைகளும் இனிது வாழ்ந்து போமே; மலையை யெடுத்துப் பரிசீலமப்பட்டிருக்க வேண்டாவே; இங்ஙனமே, நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம் புனர்வதற்கு விரோதியாயிருந்த எருதுகளின் மேலும் திருவாழியைப் பிரயோகித்திருந்தால் உனக்கொரு கிரமமின்றியே காரியம் இனிது நிறைவேறியிருக்குமே; இப்படி அநாயாஸமாக ஆச்ரிதவிரோதிகளை நிரவிக் கும் முகத்தாலேயே ஆச்ரித ரக்ஷணத்தை மிக எளிதாகச் செய்ய லாமாயிருக்கவும் நீ உடம்புநோவக் காரியஞ் செய்தது வெறுமனேயோ? ஆச்ரித பாரதந்திரியத்தால் அவர்கள் காரியத்தைச் செய்வதைப் பெறுப்பேறாக நினைப்பதனன்றோ?—என்று ஆழ்வார் எம்பெருமானது ஆச்ரித பாரதந்திரியத்தினைப்பேசின ரென்க.

திருவாழியைக்கூட ஏவாமல் ஸங்கல்ப மாத்திரத்தாலே காரியஞ் செய்ய வல்லமை எம்பெருமானுக்கிருந்தாலும் ஆச்ரிதர்களுக்காகத் தான் உடம்புநோவக் காரியஞ் செய்தாலன்றித் தனக்குத் தருப்தி பிறவாதாகையால் தானே கைதொட்டுக் காரியஞ் செய்தருள்கின்றன நென்பது உணரத்தக்கது. “மழுங்காதவைதுதிய சக்கர நல்வலத்தையாய், தொழுங்காதல் கன்றளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே, மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில், தொழும்பாயார்க்களித்தாலுன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே!”

(3—1—9) என்ற திருவாய்மொழிப் பாசரத்தின் பரமரஸமான பொருளையும் இங்கு அ ள் ள் ன் தி க்க.

மூன்றாமடியில் 'நேரான' என்றிருக்க வேண்டிய பெயரெச் சம் 'நேரா' என்றிருக்கிறது.

ரிசாசரர்—வடசொல்; இரவில் திரிகின்றவர்கள் என்று காரணக்குறி. (அங்)

பிரானுன் பெருமை பிறரா ரழிவார் *
உரா யுலகளந்த நான்கு*—வராகத்
தேயிற்றளவு போதாவா நென்கோலோ * எந்தை
அடிக்களவு போந்த படி. (அசு)

பிரான்	உபகாரகனே! (சீ)	பாசரத்தி	{ உபாஹாஸியான உன்னுடைய
உலகு	லோகத்தை	எயிறு	திருவெயிற்றின்
உராய் அளந்த	{ எங்கும்	அளவு	ஏகதேசத்தினவும்
கான்கு	{ ஸஞ்சரித்தபடி	போதா	போதாதாக இருந்த
	{ அளந்தகாலத்தில்	ஆறு	விடம்
எந்தை	{ எனது ஸ்வாமியான	என் கெரல்	எங்கனையோ?
	{ வன்னுடைய	உன்	
அடிக்கு	திருவடிக்கு	பெருமை	{ உனது பெருமையை
அளவு	{ அளப்பதற்குப்	பிறர் ஆர்	{ யறிவார்
போந்த	{ போந்திருந்த	அறிவார்	{ யாருமில்லை.
படி	பூமியானது		

* * *—[பிரானுன் பெருமை.] என் பெருமானே! நீ பெரிய வடிவுகொண்டு உலகளந்தகாலத்து மிக விரிவான அத்திருவடிக்குப் பர்யாப்தமாயிருந்த பூமியானது வராஹாவராகாலத்தில் எயிற்றின் ஏகதேசத்தினும் அடங்காதிருக்கென்று புராணம் வல்லார்வாய்க் கேள்விப்படுகின்றோம்; இப்படியிருந்தற்கு ஹேதுவான உனது பெருமை ஸர்வஜ்ஞனான உன்னந்தான் அறியமுடியுமோ முடியாதோவென்று ஸந்தேஹிக்குப்படியா பிராநின்றதே யன்றி உன்பெருமை ஒருவராலு மறிப்பக்கூபதா யில்லையென்றா யிற்று. உன்னால் மயர்வற மகிழல நனப்பெற்ற என் போல்வார் உன் பெருமையை ஒருகால் கண்டபெய் கூடுமெயல்லாமல் ஸ்வயத்தகத்தாலுணர விரும்புபார்க்கு ஒருகாலும் காண முடியாதென்று கூறுதலும் உள்ளுறையுமென்ப.

இரண்டாமடியில், உராய்-உலாய் [உலாவி] என்றபடி: ரகர லகரங்கட்கு அபேதம்கொள்ளும் மரபினால் இவ்வாறு பொருள் கூறுதல் பொருந்தும். சிறிதும் சிரமமின்றி என்று கருத்து இது பட்டருடைய நிர்வாஹம். இனி, 'உரையாய்' என்னும் முன்னிலை யேவலொருமை வினைமுற்று 'உராய்' எனத் திரிந்திருப்பதாகக் கொள்ளலாமென்றான் ஒரு தமிழன்: 'சொல்லு' என்று பொரு ளாம்; அது வேண்டா. உராய்-உரோசிக் கொண்டு; எல்லாரோடும் திண்டிக்கொண்டு என்றுமாம். (அச)

படிகண் டறிதியே பாம்பணையினன் * புட்
கொடிகண் டறிதியே கூறும் *—வடிவில்
பொறியைந்து முள்ளடக்கிப் போதோடு நீரேந்தி
நெறிநின்ற நெஞ்சமே நீ. (அரு)

பொறி { பஞ்சேந்திரியங்
ஐந்தும் { கலையும்
(வெளியில் மெய்வொட்டாதபடி)

வடிவில் உள் { சரீரத்திற்குள்ளே
அடக்கி { அடங்கியிருக்கச்
செய்து

போதோடு { (திருவாராதன
நீர் எந்தி { ஸாமக்ரியான)
புஷ்பங்களையும்
தீர்த்தத்தையும்
தரித்துக்கொண்டு

நெறி { ஆச்ரயிக்கும்
மார்க்கத்திலே
நின்ற நிலைத்து நின்ற
நெஞ்சமே மனமே!,

பாம்பு { சேஷசாயியான
அணையினன் { பெருமானுடைய

புள் கொடி { கருடப்பறவை
கண்டு { யாகிற த்வஜத்தை
ஸேவித்து

அறிதியே { அநுபவித்து அறிந்
திருக்கிறயோ?
(அன்றி)

படி { அவனது
திருமேனியை

கண்டு { ஸேவித்து
அநுபவித்து
அறிந்திருக்
கிறயோ?

கூறும் சொல்லு.

* * *—[படிகண்டறிதியே.] கீழ்ப்பாட்டில் “பிரானுன் பெருமை பிறராரறிவார்” என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்யவே, அவ ரது நெஞ்சானது “பிறராரறிவாரென்று சொல்லுவானேன்? நானறிந்திருக்கிறேனே” யென்று அபிப்பிராயங்காட்ட; நெஞ்சே! நீயும் இந்திரியங்களை வென்று ஆச்ரயணத்திலே இழிந்தாயத்தனை யல்லது இன்னமும் அவன் படிகளை ஸாஷ்நாத்தகரிக்கப் பெற்றா

யில்லையே; அப்படி ஸாக்ஷாத்கரித்திருப்பாயேன், அப்பெருமான் பெரிய திருவடியாகிற த்வஜத்தை யெடுத்தும் பிடித்துக்கொண்டு ஆசிரித ரக்ஷணர்த்தமாக எழுந்தருளுநம்படியை ஸேவிக்கப் பெற்றாயோ? அன்றி, அவன் திருவனந்தாம்வா னவபஸிக்கும்படி தனது திருமேனியைத் தந்தவண்ணமாக யோகவித்திரை செய்தருளும்படியை ஸேவிக்கப்பெற்றாயோ? எந்நனும் ஸேவிக்கப்பெற்றதுண்டாகில் சொல்லிக்காண் என்கிறார்.

இதனால், எம்பெருமான் கருடாருடனுப் ஸேவை ஸாதிக்கும் நிலைமையில் ஸேவிக்கப் பெறுதலிலும் சேஷசாரியாய் ஸேவை ஸாதிக்கும் நிலைமையில் ஸேவிக்கப் பெறுதலிலும் தமக்கு ஆசைகரைபுரண்டிருக்கும்படியை வெளியிட்டாராகிறார். (அரு)

நீயும் திருமகளும் நின்றயால் * குன்றேடுத்துப்
பாயும் பனிமறுத்த பண்பாளா *—வாசல்
கடைகழியா வுள்புகாக் காமர்பூங் கோவல் *
இடைகழியே பற்றி யினி.

(அரு)

குன்று	கோவர்த்தனமலையை	கழியா	{ வெளிப்பட்டுப் போகாமலும்
எடுத்து	{ வேரோடு பிடுங்கி யெடுத்து	உள் புற	{ உள் அபுகாமலும்
பாயும் பனி	{ மேலேவந்துசொரி கிற மழையை	இடைகழியே	{ கிட்டாண்டான இடை கழியிடத்தையே
மறுத்த	{ மேலேவிழாமல் தடுத்த	(பொய்கை பூசம் போம் என்ற நாங்கள் மூடரும் தங்கியிருந்ததனால்)	
பண்பாளா	குணசாலியே!	பற்றி	{ விருப்பிய இடமா க்கொண்டே
காமர்	{ விரும்பத்தக்க அழகிய	சீடும்	{ சீடும் பிராட்டியமாக
பூகோவல்	{ திருக்கோவ லூரில்,	திருமகனும்	
		தினி	தூப்போசை
வாசல் கடை	{ திருவாசலுக்கு வெளியே	வினாயம்	வினாயகனும்;
		ஆல்	ஆல் சரியம்!

* * *—[நீயும் திருமகளும்.] “பாவநந்தரூபந் பேர்பெறு பனுவற் பாவலர் பாதிநாளிரளின், ஏவாநுகெடுக்கி மொழிவிளக் கேற்றி முகுந்தனைத் தொழுத நன்னாடி” என்ற புதய்த்து கூறும் யடி முதலாமாவார் [பொய்கையார், பூதத்தார், பேயார்] மூவரும்

ஒருவரை பொருவர் சந்தித்து அந்தாதிபாடின தலம் திருக்கோவலூர் என்பது ப்ரவீத்தம். இவ்வரலாற்றுக்கு மூலமாயிருக்கும் இப்பாட்டு.

பிரானே !, நானும் மற்றையாழ்வார்க ளிருவரும் ஓடித்திரியும் யோகிகளாய் க்ராமைகராத்ரமாய் ஸஞ்சரித்துப் போருகையில் உனது ஸங்கல்பத்தாலே திருக்கோவலூரில் நெருக்கமானதொரு இடைகழியிலேவந்துசேர, அங்கே நீ திருமகளோடுவந்து புருந்து நெருக்கினாயே, இஃது என்ன திருவருள் ! என்று ஈடுபடுகின்றார்.

திருக்கோவலிடைகழியில் நெருக்குண்ட முதலாழ்வார்கள் மூவரும் ஸ்ரீமந்தாராயணனுடைய ஸீலமேக ச்யாமளமான திருமேனியையும் காளமேகத்தில் மின்னற்கொடி பரந்தாற்போன்ற திருமகளாரையும் நெஞ்சென்னு முட்கண்ணிலே கண்டு அதுபவித்தபடியை இவ்வாழ்வார் இங்கு வெளியிட்டருளினராயிற்று. [இவ்வரலாற்றின் விரிவு இவரது சரித்திரத்திற் காணத்தக்கது.]

குன்றேத்துப் பாயும்பனிமறுத்த பண்பாளா! = கல்மழை காக்கக் கோவர்த்தனமெடுத்து நின்றவக்காலத்து இடையரிடைச் சிகளோடும் பசுக்கூட்டங்ளளோடும் நெருக்குண்டு நின்றாற்போலே யன்றோ எம்மோடு நெருக்குண்டிருந்தாயென்ற குறிப்பு. “பனி மறைத்த” என்றும் சிலர் பாடமோதுவர்.

வடமொழியில் ‘தேஹுளீ’ என்னப்பட்டும், உலகவழக்கில் ‘ரேழி’ என்னப்பட்டும் வருகிற ஸ்தானமே இடைகழியாம். இடைகழிக்கு வெளியிலே ஸம்ஸாரிகளும், உள்ளே உபாஸகனான ரிஷியுமா யிருக்கையாலே அநற்பப்ரயோஜநரான இவ்வாழ்வார்கள் மூவரும் நின்றவிடமே எம்பெருமான் தான் உவந்து சாருமிடமாகப் பற்றினுனென்ப.

கீழ்ப்பாட்டில் ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்தைக் குறித்து நீ அவனை ஸாக்ஷாத்கரித்து அதுபவிக்கப் பெற்றாயில்லை’ என்று சொன்னது பொறுக்கமாட்டாமல் இவரிருந்த விடத்திலே எம்பெருமான் பிராட்டியுந் தானுமாகவந்து நெருக்க, அதைக் கண்டு அதுபவிக்கிறார் என்று இப்பாட்டுக்கு அவதாரிகை கூறுதல் பரமரஸம், “இவர் தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து ‘ஸாக்ஷாத்

கரித்திலையிறே' என்னத் தரியானிறே அவன்" என்ற பெரியவாச்
சான் பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியின் போக்பதையும் அது
பவிக்கத்தக்கது. முன்னோடந்த திருக்கோவலிடைகழிநெருக்
கத்தை எம்பெருமான் மீண்டும் அதுபணிப்பித் தருளினன்
போலும். ... .. (அக)

இனியார் புகுவா ரேழுநக வாசல் *
முனியாது முரித்தாள் கோமின் *—கனிசாயக்
கன்றெறிந்த தோளான் கனைகழலே காண்பதற்கு
நன்கறிந்த நாவலஞ்சூழ் நாடு. (அஎ)

கனி சாய	{ விளம்பழம் உதிர்ந்துவிழும்படி	அறிந்த	அறிந்துவிட்டன;
கன்று	வத்ஸாஸுரனை		(இப்படியானபின்)
எறிந்த	{ எறிதடியாக எடுத்தெறிந்து இரண்டசுரரை யும் முடித்த	எழு நாகம் வாசல்	{ எழுநகைப்பட்ட நாகங்களின் வாசல்களிலே
தோளான்	{ திருத்தோள்களை யுடையவனான ஸர்வேச்வர னுடைய	இனி	இனிமேல்
கனை கழலே	{ ஆபரண தவளியையுடைய திருவடிகளை	புகுவார் ஆர்	{ பிரவேசிப்பவர் யாவர்?
காண்பதற்கு	{ ஸேவிப்பதற்கு ஸாதம்		(ஒருவருமில்லை)
(அவன் உகந்து வாழ்கிற திருக்கோவ லூர்க்கு ஸமீபமான இடத்தில் வலிப்பதுதானென்று)		முனியாது	{ (உங்கள் ஸ்தானத் தற்கு அழிவுண் டா... நாகச் சொல்லுகிற என் மேல்) கோபங் கொள்ளாமல்
நன்கு	நன்றாக		{ (இனி ஒருகாலும் நிறக்கமுடியாத படி) பெரிய நாழப்பாளைப் போட்டுப் பூட்டுக்கோள்.
அம் நாவல் சூழ் நாடு	{ அழகிய 'ஜம்பூ' என்று பேர் படைத்த பாரந்த தவீபத்திலுள்ள பிராணிகள்	முரி தாள் கோமின்	

* * *—[இனியார் புதுவார்.] கீழ்ப்பாட்டில் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் ஆநந்தத்தின் எல்லையிலே நின்றது; திருக்கோவலூரிடைகழியிலே பெருமானோடும் பிராட்டியோடும் நெருக்குண்டிருக்கும் நிலைமையிலேயே இருப்பதாகத் தம்மை யதுஸந்தித்தார்; இனித் தாம் உலகத்தாரை யெல்லாம் உபதேசங்களாலே நன்கு திருத்திப் பணிகொள்ளலாமென நிச்சயித்தார். அப்படியே எல்லாரும் திருந்தி எம்பெருமான் திருவடிக்கு ஆட்பட்டுவிட்டதாகவும் பாவநாபர்களுத்தாலே அதுஸந்தித்தார்; இனி எல்லாரும் ஈடேறி விட்டதாகவும் நரகத்துக்குச் செல்ல ஆள் கிடையாதாகவுங் கருதி “நமன்தமர்காள்! நீங்கள் நரகவாசலே யடைத்துவிட்டு ஓடிப்போகலாம்; இனி உங்கள் நாட்டுக்கு அதிதிகளாக வருவாராருமில்லை; உங்கட்கும் காரிய மொன்றுமில்லை; இங்ஙனே உண்மையை எடுத்துரைக்கின்ற என்மேல் நீங்கள் கோபங் கொள்ள வேண்டா” என்று யமபடர்களைநோக்கி கம்பிரமாக அருளிச்செய்கிறார்.

ஆழ்வாருளிச்செயல்கள் நடமாடும் இந்த ஜம்பூத்வீபமே நாடு; மற்ற இடம் காடு என்ற பொருள் இதில் தொனிக்கும்.

“பொலிக பொலிக பொலிக போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம், நலியும் நாகமும் நைந்த நமனுக்கிங்கி யாதொன்றுமில்லை” என்ற திருவாய்மொழிப் பாசரம் இங்கு அதுஸந்திக்கத்தகும்.

சுற்றடியில், அறிந்த-அன்சாரியை பெறாத வினைமுற்று; அறிந்தன என்றபடி. நாட்டிலுள்ளவர்கட் கெல்லாம் இனி விரைவில் பகவத் விஷயஜ்ஞாகம் உண்டாகியேவிடும் என்ற நம்பிக்கையினால் எதிர்காலச் செய்தியை இறந்தகாலச் செய்தியாகவே கூறிவிட்டாரென்க.

எழுநரகம்—நரகங்கள் பல பல கிடக்கின்றனவே; ஏழுதானேவுள்ளது என்னில்; கொடிய நரக வகைகளைப்பற்றி எழுநரகமென்றது; அவை “பெருங்கனிற்று வட்டம் பெருமணல் வட்டம், எரியின் வட்டம் பூகையின் வட்டம், இருளின் வட்டம் பெருங்கீழ் வட்டம், அரிபடை வட்டமென எழுவகை நரகம்” என ஓரிடத்திலும், “கூட சாலங் கும்பீபாகம், அள்ளலதோகதி யார்வம்பூ, செந்துவென்றேழுந் தீநரகப்பெயர்” என வேறோரிடத்திலும் இன்

ஹும் வரிவகையாகவும் தமிழ் தூல்களிற் கூறப்பட்டுள்ளன. இனி, ரொளரவம், மஹா ரொளரவம், தமஸ், நிக்ருந்தகம், அப்ரதிஷ்டம், அவ்ரிபத்ரம், தப்தகும்பம் என்று கூறுவாரும் வேறுவகையாகக் கூறுவாரு முளர். இனி, “எழுநரகம்” என்ற இத்தொடர்க்கு— எழுகிற நரகம் = ஸம்ஸாரிக லடங்கலும் சென்று புதுகிற நரகம் என்றும், கிளர்த்தியையுடைய நரகமென்றும் பொருள் கூறுதலு முண்டு.

முனியாது—நரகவாசலில் எப்போதுர் கதவைத் திறந்து வைத்துக்கொண்டு தாங்கள் கைசலிக்க நலிபுமாறு வந்தப்பாவி வரப்போகிறானென்று எதிர்பார்த்தாண்ணாமா யிருக்கின்ற யம படர்களை நோக்கி “முரித்தாள் கோமின் = தகவுகளைக் கெட்டியா கப் பூட்டிக்கொண்டு ஒழிந்து போங்கள்” என்றால் அவர்களுக்குக் கோபம் உண்டாவதற்குப் பரஸத்தியுள்ளதனால் ‘முனியாது’ என்கிறார். உண்மை யுரைப்பவன்மீது கோபங்கொள்ளலாகா தென்கை. முரித்தாள்—மிக்க வலிமைபுள்ள தாழ்ப்பாள். கோமின் என்ற வினைமுற்றில், கோ—வினைப்பகுதி;—தொடுத்தல்.

கனிசாயக்கன்டுழிந்த வரலாறு:—கம்ஸனுடையப்பட்ட அசுரர்களில் கபித்தாசுரன் விளாமரத்தின் வடிவமாய், கண்ணன் தன் சீழ் வரும்போது மேல்விழுந்து தொல்வதாம் எண்ணி வந்துகிற்க, அதனையறிந்து க்ருஷ்ணபகவான் அவ்வாறே தன்னை முட்டிக் கொல்லும் பொருட்டுக் கன்றின்வடிவங் கொண்டு வந்த வக்ஸாஸூரனைப் பின்னிரண்டு கால்களையும் பிடித்தெறித்துப் சுழற்றி விளாமரத்தின்மேல் எய்ய, இருவருந் சிதைத்து தட்டி அசுரவடிவத்துடனே விழுந்து இறந்தனர். (இது முன்னாக் மென்மட முன்னாக் களைவது போலாம்.)

கனியாகிற இலக்கைக் கண்டுகொண்டு எடுத்து விழ்த்தச் சென்றபோது உண்டான ஆபரணத் தவிரிவிப்பெட்டுக் களைகழலென்றார்.

காவல் நாடு—ஜம்பூத்வீபம்; அந்நிலுள்ள அரசனாகட்டு இடவாகு பெயர். .... (அஎ)

நாடிவம் நின்னடியே நாவேன் * நாடோறும்
பாடிவம் நின்புகழே பாவேன் *—சூடிவம்
பொன்னாழி யேந்தினான் பொன்னடியே சூடுவேற்கு *
என்னாதி லென்னே யெனக்கு. (அஅ)

நாடிவம்	{ (மனத்தினால்) தேமும்போதும்	சூடிவம்	{ (ஏதாவதொன்றைத் தலையில்) அணிவ தாயிருந்தாலும்
நின் அடியே	{ உனது திருவடிகளையே	பொன் ஆழி ஏந்தினான்	{ அழகிய திருவாழி யைத்தரித்துக் கொண்டிருக்கின்ற உன்னுடைய
நாடுவன்	தேடுவேன் ;	பொன் அடியே	{ அழகிய திருவடிகளையே
நான் தோறும்	எப்போதும்	சூடுவேற்கு எனக்கு	{ கிரோபூஷணமாகக் கொள்பவனான எனக்கு
பாடிவம்	{ வாய்விட்டு ஏதாவது சொல்லும்போதும்	என் ஆகில் என்	{ எது எப்படியானால் லென்ன ?.
நின் புகழே	உனது புகழ்களையே		
பாடுவன்	பாடுவேன் ;		

* * *—[நாடிவம்.] கீழ்ப்பாட்டில் “இனியார் புகுவாரெழு
நாகவாசல்” என்று கம்பிரமாக அருளிச் செய்துவிட்டாலும்,
உண்டியே உடையே உகந்தோடும் மண்டலத்தவர்கள் திருந்தி
உய்வதென்பது எளிதன்றே; அநாதி தூர்வாஸையை அற்ப
காலத்தில் அகற்றப்போமோ? நாகத்துக்கு ஆளில்லாமற் போகும்
படி எம்பெருமான் அருகேயுள்ள திருக்கோவலூரி லெழுந்தருளி
யிருக்கவும் அவனைப்பற்றாமல் நாகத்துக்கு ஆளாகும்படி ஸம்ஸாரி
கள் சப்தாதி விஷயங்களிலேயே மண்டித் திரிகிறபடியைக் கண்டா
ராவ்வார்; தாமும் அவர்களைப்போல ஆகாதபடி தமது மனோவாக்
காயமென்னும் த்ரிகரணங்களும் அவ்வெம்பெருமான் விஷயத்தி
லேயே ஊன்றி யிருக்குமாற்றை உவந்து நினைந்து ‘நாட்டிலுள்
ளார் இவனைப் பெற்றால்தான் எனக்கு என்ன? இழந்தால்தான்
எனக்கு என்ன? நான் நல்லபடியே ஈடேறலானேனே!’ என்று
சொல்லித் தம் நிலைமைக்குத் தாம் மகிழ்கிறார். “நாடிவம் நின்
னடியே நாவேன்” என்றதனால் மனோவருத்தியும், “பாடிவம் நின்
புகழே பாவேன்” என்றதனால் வாக்வருத்தியும் “சூடிவம் பொன்
னாழியேந்தினான் பொன்னடியே சூடுவேற்கு” என்றதனால் சரீர

வ்ருத்தியும் சொல்லப்பட்டனவாதலால், தமது மனமொழி மெய்கள் மூன்றும் பகவத் விஷயத்திலே அவகாஹித்தபடியை அருளிச் செய்தாராயிற்று.

சுற்றடியில் 'என் ஆகில்' என்பதற்கு—எனது கரணத்ரயமும் எம்பெருமானைப் பற்றினபின்பு நான் இங்கு இருந்தால், நான் என்ன? பரமபதத்திற்குப் போனால்தான் என்ன? எல்லாம் எனக்கு ஒன்றே—என்பதாகக் கருத்துரைத்தலுமாம்.

'சூடுவேற்கு' என்பதே 'சூடுகின்ற எனக்கு' என்று பொருள் பட விருந்தாலும், சுற்றடியில் 'எனக்கு' என்று தனியே பிரயோகித்துள்ளதனால் சூடுவேற்கென்பது விசேஷணமாக மாத்திரம் பொருள்பட்டு நிற்கக்கடவது: சூடுகின்ற என்று பொருள். இங்ஙனமே பலகவிகளும் பிரயோகிப்பதுண்டு ... (அஅ)

எனக்காவா ராரொருவரே * எம் பெருமான்
தனக்காவான் தானே மற்றல்லால் * —புனக்காயாம்
பூமேனி காணப் பொதியலிழும் பூவைப்பூ *
மாமேனி காட்டும் வரம்.

(அக)

எனக்கு	{ (எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக கடாக்ஷத்திற்குப் பாட்பூக்குண) எனக்கு	புனம் காயா பூமேனி	{ தனக்கு உரிய நிலத் தில் தோன்றிய காயாம் பூவின் நிறமும்
ஆவார் ஆர் ஒருவரே	{ ஒப்பாகுபவர் எவரொருவ நிருக்கின்றனர்?	காண பொதி அவிழும் பூவைப்பூ	{ காணக்காணக் கட்ட விழாநிற்கும் பூவைப்பூவின் நிறமும்
[எவருமில்லை;]		வரம்	சிறந்ததான
எம்பெரு மான்	{ அந்த ஸர்வேச்வரனும்	மாமேனி	{ (அவனது) கரிய திருமேனியை
தானே தனக்கு ஆவான் அல்லால்	{ தானே தனக்கு ஒப்பாவானே யல்லாமல்	காட்டும்	{ எனக்குக் காட்டாநிற்கும். [ஆகையாலே, போலியான பொருள்களைக் கண்டும் அவனைக் கண்டதாகவே நினைந்து மகிழ் கிற எனக்கு ஒருவரும் ஒப்பா கார் என்றது.]
மற்று	{ அவன்தானும் எனக்கு ஒப்பாக வல்லனோ?		

(இப்படி நீர் சொல்லும்படி உமக்கு
உந்த வந்தமென்ன? என்னில்)

* * *—[எனக்காவார்.] இப்பாட்டும் கீழ்ப்பாட்டுக்கு சேஷ
பூதம். கீழ்ப்பாட்டில் ஓடின மகிழ்ச்சிப்பெருக்கே இதனிலும்
பொலியும். த்ரிகரணங்களும் எம்பெருமான் திறத்தி லீடுபட்டு அடி
மைச் சுவையைப் பூர்ணமாக அறிந்த தமக்கு ஒப்பாவார் ஒருவரு
மில்லை யென்கிறார். தமக்குண்டான ஏற்றத்தைப் பின்னடிகளில்
பேசுகிறார்;—காயாம்பூ பூவைப்பூ முதலியவற்றைக் கண்டால்
ஸாமான்ய ஜனங்கள் 'இவை சில காட்டுப்பூக்கள்' என்று எண்ணி
யொழிகின்றனர்; அப்படிப்பட்டவர்களை நான் கண்டாலோ அப்படி
எண்ணுவதில்லை; 'இவை ஸாக்ஷாத் எம்பெருமானது திருவுரு
வம்' என்றே நினைக்கின்றேன்; ஆகவே, இப்படி போலியான
பொருள்களைக் கண்டவளவிலும் அப் பெருமானையே கண்டதாக
நினைந்து களிக்கின்ற எனக்கு இவ்விபூதியில் நிகராவார் ஆருயில்
லையே; எம்பெருமானும் தனக்குத்தான் நிகரானவனென்பன்றி
எனக்கு நிகரல்லன்—என்றாயிற்று.

இப்படி எம்பெருமானது அடிமையி லீடுபட்டு 'அதன் மூல
மான செருக்கைக் கொள்ளுதல் அடிக்கழஞ்சு பெறுதலால்தான்
"எனக்கினியார் நிகர் நீணிலத்தே" என்றும் "எனக்காரும் நிக
ரில்லையே" என்றும் மந்தையோரு மருளிச்செய்வது. இவ்வஹங்
காரம் ஹேயமன்று; உபாதேயமேயாம்.

"பூவையுங் காயாவும் நீலமும் பூக்கின்ற, காகிமலரென்றுங்
காண்டோறும், பாவியேன் மெல்லாவி மெய்யிகவே பூரிக்கும், அவ்
வவையெல்லாம் பிரானுருவே யென்று." என்ற பெரிய திருவர்
தாதிப் பாசரம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும். ... (அக)

வரத்தால் வலிநினைந்து மாதவ நின்பாதம் *

சிரத்தால் வணங்காது மென்றே *—உரத்தினால்

நரரியாய் நேர்வலியோ னுய விரணியனை *

ஓரரியாய் நீயிடந்த தூன்.

(கூய)

மாதவ திருமாலே !,

நர் அரி ஆய் { (இரண்டுகூறாகக்)
கிழித்துப்
போடவேண்டிய
சத்துருவாகி

நேர் வலியோன் { எதிர்த்து நின்று
பொர்செய்யும்
வலியையுடைய
ஓகிய
இரணியனை ஹிரண்யாஸுரனது

ஊன்	சரீரத்தை,	வலி	பலத்தை
ஓர் அரி ஆய்	{ ஒப்பற்ற நரசிங்க மூர்த்தியாகி	நினைந்து	பெரிதாக மதித்து
உரத்தினால்	உணதுமிடுக்கினாலே	நின் பாதம்	உனது திருவடிகளை
நீ இடந்தது	{ நீ உன் நகங்களினால் குத்திக் கீண்டதானது,	கிரத்தால்	தனது தலையினால்
வரத்தால்	{ (பிரமன் முதலான வர்கள் கொடுத்த) வரத்தினால் (தனக்கு உண்டான)	வணங்கானும் என்றே	{ வணங்காமலிருந்தா னென்ற காரணத்தி னாலோ? (அன்று பக்தனான ப்ரஹ் லாதனை நலிந்தா னென்ற காரணத் தினாலே.)

* * *—[வரத்தால் வலி நினைந்து.] எம்பெருமான் தன்னளவிலே ஆஸ்வரப்பக்ருதிகள் எத்தனை அபசாரப்பட்டாலும் அதனால் சிறிதும் திருவுள்ளம் சீறமாட்டான்; தன்னடியவர்பக்கல் அபசாரப்படுமளவில் அவ்வபராதிகளைப் பங்கப்படுத்தியே தீருவன்—என்கிற அர்த்தம் இப்பாட்டி லருளிச் செய்யப்படுகிறது. “மாதவனே!, நீ இரணியனை ஊனிடந்ததானது (அவன்) நின் பாதம் கிரத்தால்வணங்கானுமென்றே?” என்றவினாவினால்—இரணியன் உன் பக்கலிலே விழுகளாய்க் கிடந்தானென்னுங் காரணத்தினால் அவனை நீ கொன்றொழித்தாயல்லே; பரம பாகவதனான ப்ரஹ்லாதன் திறத்திலே அவன் பொறுக்கொணாக் கொடுமைகளைப்புரிந்தானென்பது பற்றியே அவனை யொழித்தாய் என்ற ஸமாதானம் வெளியிடப்பட்டதாகும்.

“ஈசுவரன் அவதரித்துப் பண்ணின ஆனைத் தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொருமை யென்று ஜீயரருளிச் செய்வர்” என்று ஸ்ரீவசநபூஷணத்திற் பாசரம். அதாவது—ஸங்கல்ப மாத் திரத்தாலே எல்லாவற்றையும் நிர்வஹிக்கவல்ல ஸர்வ சக்தியான ஸர்வேசுவரன் தன்னையழியமாறி இதர ஸஜாதீயனாயவதரித்துக் கைதொடராய் நின்று செய்த ஹிரண்யராவணாதி நிரஸநுபமான அதிமாறுஷக்ருத்யங்களெல்லாம் ப்ரஹ்லாதன் மஹர்ஷிகள் முதலான பாகவதர் திறத்தில் அவ்வவர் பண்ணின அபசாரம் ஸஹியா மையாலே என்று நஞ்சீயரருளிச்செய்வாராம். இவ்வர்த்தமே இப்

பாட்டி. லருளிச் செய்யப்படுகிறது. எம்பெருமான் தன்னளவிலே திரக்கழிய அபராதப் படுமவர்களைப்பற்றி ஒன்றும் கணிசியான் ; ஆச்ரிதர் விஷயத்தில் ஸ்வல்பாபராதம் பண்ணுவானுண்டாகிலும் அவனை அப்போதே தலையறுத்துப் பொகடுவானென்பது இதி ஹாஸ புராண ப்ரஸித்தம். [“ துயி கிංவித்னோவநெ கிங்காய-ஃ லீதயா ஐ? = த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் லீதயா மம.] இராமபிரான் எழுந்தருளி நிற்கச்செய்தே இராவணன் கோபுரசிகரத்திலே வந்து தோற்றினவாறே ‘ராஜத்ரோஹிபான இப்பயல் பெருமாஸ்திருமுன்பே நிற்கையாவதென்?’ என்று ஸுக்ரீவமஹாராஜர் அவன்மேலே பாய்ந்து வென்று வந்தபோது அவரைநோக்கிப் பெருமாள் இங்ஙனே அருளிச்செய்கிறார்;— ‘நீர் மஹாராஜரான தரம்குலைய [உம்மைத் திரஸ்கரித்து] அந்த ராக்ஷஸப்பயல் ஒருவார்த்தை சொன்னானகில் பிறகு லீதை தானும் எனக்கு ஏதுக்கு?’ என்றார். ஆச்ரித விஷயத்திலே எம் பெருமானுடைய பக்ஷபாதம் இப்படியன்றே இருப்பது. தன் உயிர்நிலையான பாகவதர்களுக்கு ஒரு தீங்கு நேர்தால், தனக்குத் தீங்குநேரும்போது பிறக்கும் சிற்றம் அற்பமென்னும்படி சிற்றம் பெருகிச்செல்லும். தான் ஸமுத்ரராஜனை சரணம் புகச்செய்தேயும் அவன் முகங்காட்டிற்றிலனாக, “கோபமாஹாரயத்தீவ்ரம்” என்னும்படி சிற்றத்தை வரவழைத்துக் கொண்டார் பெருமாள் ; பின்பு இராவணனிலே அனுமான் நோவுபட்டபோது “ததோ ராமோ மஹாதேஜாஃ ராவணேந க்ருதவ்ரணம்—த்ருஷ்ட்வா ப்லவக சார்தூலம் கோபஸ்ய வசமேயிவாந்.” என்னும்படி கோபமிட்ட வழக்கானார். இங்ஙனையிறே பாகவதவிஷயத்திலே எம்பெருமா னுக்குள்ள பரிவின் மிகுதியிருப்பது.

இரணியன் எம்பெருமான் திறத்திலே நேராக அபசாரப்பட்ட டித் திரிந்தநாள்கள் எண்ணிறந்தவையுண்டு ; அந்நாட்களிலே எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் அவ்வரக்களவிலே சிறிதும் விகாரப்படவில்லை ; பள்ளியிலோதிவந்த தன்சிறுவன் வாயிலோ ராயிரநாமம் ஒள்ளியவாகிப்போத ஆங்கதனுக்கு ஒன்றுமோர் பொறுப்பிலனாகிப் பிள்ளையைச் சிறிவெகுண்டு நலிந்தானென்று அறிந்தவாறே “நம்மளவிலே எத்தனை தீம்பனயி வழுமபுஞ்

பொறுத்திருப்போம்; நம்முடையனான சிறுக்களை நலிந்தபின்பும் பொறுத்திருக்கவோ” என்று ஆறியிருக்கமாட்டாதே அப்போதே வந்துதோன்றிப் புடைத்தானாயிற்று.

இப்பாட்டில் வினாமாத்திரமே யுள்ளது; விடைஇல்லை; அதனை வரதராஜஸ்தவத்தில் கூரத்தாழ்வான் வெளியிட்டருளினர். “யடிவராயஸஹஸ்ரஜஸுஜம் துயி ஸாணு! ஹிராணு உவாவஹஸி வரடி தெந விரம் துவிசிரப; விக்ரதிலைக்கறியல்ஜ நாடிமாஃ” என்ற அறுபத்தெட்டாம்ச்லோகம் இப்பாசுரத்திற்கே விவரணமாக அவரித்ததென்க. ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானுடைய சில அபதானங்களைப் பற்றிப் பேசியருளும்போது உத்தரம் இன்னதென்பதை வெளியிடாமல்தானே கேள்விமாத்திரங் கேட்டு ஸுத்தரம்போலே நிறுத்துவர்கள்; அவர்களுக்கு விவக்ஷிதமான விடையை ஆழ்வான் தமது ஸ்தவங்களில் வெளியிட்டருள்வது வழக்கம். பெரிய திருவந்தாதியில் “சீராற்பிறந்து சிறப்பால் வளராது, பேர்வாமனாகக்கால் பேராளா!—மார்பாரப், புல்கி நீயுண்டுமிழந்த பூமி நீரேற்பரிதே, சொல்லுநீ யாமறியச் சூழ்ந்து” என்று கேள்விமாத்திரமாய் ஸுத்தரம்போலே அருளிச்செய்ததை இவ்வாழ்வான்தாம் அதிமாதுஷ ஸ்தவத்திலே “த்வந்நிர்மிதா ஜடரகாச தவ த்ரிலோகீ கிம் பிக்ஷுணாதீயம்ருதே பவதா துராபா?” என்று அறுவதித்து; “மத்யே கதாது ந விசக்ரமிஷே ஜகச்சேத் த்வத் விக்ரமை: கதமிவ ச்ருதிரஞ்சிதா ஸ்யாத்.” என்று உத்தரார்த்தத் தாலே ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தை வெளியிட்டருளினார். ஆழ்வார் வெளிப்படையாக அருளிச் செய்துள்ளவற்றுக்கு ஆழ்வான் ஸுத்தர மியற்றுமிடமு முண்டு: திருவாய்மொழியிலே “மழுங்காத வைதுதிய சக்கரால் வலத்தையாய், தொழுங்காதல்களிறளிப்பான் புன்னாந்துதோன்றினையே, மழுங்காதனானமே பட்டையாக மலருல கில், தொழும்பாயார்க் களித்தால் உன்சுடர்ச்சீசாதி மறையாதே.” என்று வெளிப்படையாக அருளிச் செய்ததற்கு இவர் ஸ்ரீ வைகுண்ட ஸ்தவத்திலே “விஸ்ரம் யிபெயவ விரஹய நியாயு ஹ்ருயி: ஸாஜஹுஷஸ்தி ஸலாஸி-தவஹ்ருஷ்ரு குஜஹுஷஸவ மஜேதீஸ்யுஹிகெந வாடி வராஜீஸுஷாவி உ கா

உந்ஷா. ?” என்று ஸுத்தரமியற்றி யருளிநார். இங்ஙனே கண்டு கொள்க.

“வரத்தால் வலிநினைந்து” என்ற தொடரில்—இரணியன் தனக்கு வரங்கிடைத்ததைப் பெரிதாக நினைத்தானேயல்லாமல் வரங் கொடுத்தவர்களின் சக்தி ஸ்ரீமந்தாராயணனுடைய அதிநம் என்பதை நினைத்தானில்லை—என்ற கருத்துத் தோன்றும். ஈர் அரி—பெரிய சத்ரு என்றுமாம். ஓர் அரி=ஓர் தல்—தியானித்தல்; (பக்தர்களால்) தியானிக்கப்படுகின்ற நரசிங்கம் என்னவுமாம். (கூய)

ஊனக் குரம்பையி னுள்புக் கிருளீக்கி *
ஞானச்சுடர் கொளீஇ நாடோறும் *—ஏனத்
துருவா யுலகிடந்த வுழியான் பாதம் *
மருவாதார்க் குண்டாமோ வான். (கூக)

ஊனக் குரம்பையின்	{ மரம்ஸத்தினுலாகிய (சரீரமாகிற) குடிசையிலே	கொளீஇ ஏற்றி, எனத்து உரு ஆய்	{ வராஹரூபியாகி
உள் புக்கு	{ உள்ளே பிரவேசித்து [அதாவது—சரீரத்தின் தோஷமெல்லாம் மனத்திற் படியும்படி அதை நன்றாக ஆராய்ந்து]	உலகு இடந்த	{ (பிரளயங்கொண்ட) பூமியைக்குத்தி யெடுத்துக் கொணர்ந்த
இருள் நீக்கி	{ (சரீரம் பேரக்யமென்று நினைக்கிற அஜ்ஞாநமாகிற) இருட்டைப்போக்கி	உழியான் பாதம்	{ எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை
ஞானம் சுடர்	{ தத்வஜ்ஞாநமாகிற விளக்கை	நாள்தோறும்	{ எப்போதும்
		மருவாதார்க்கு	{ ஸேவியாதவர் களுக்கு
		வான் உண்டாமோ	{ பாம்பாதம் கிடைக்குமோ? [கிடைக்கமாட்டாது.]

* * *—[ஊனக்குரம்ஸூபயின்.] கீழ்ப்பாட்டில் நரவலிம்ஹாவதார ப்ரஸ்தாவத்தினால் அவ்வவதாரத்திற்கு முந்திய வராஹாவதாரம் ஸ்மரிக்கப் பட்டதால் அதனைப்பேசி உறுபவிக்கிறார். “ஊனக்குரம்பையினுள்புக்கு” என்று—“நிண்டா வழும்புஞ்

செந்நீருஞ் சீயு நரம்புஞ் செறிதசையும், வேண்டா நாற்றமிடு
முடல்” என்று பரமேஸ்வரமாகச் சொல்லப்பட்டும் காணப்பட்டு,
மிருக்கின்ற சரீரத்தின் தோஷங்களை யெல்லாம் செவ்வையாக
ஆராய்ந்து என்றபடி. இருள் நீக்கி-சரீரமே போக்யமென்று
நினைக்கிற அஜ்ஞாநத்தை இவ்வு இருளென்றார்; சரீரத்தின்
தோஷமெல்லாம் மனத்திற்படியவே இந்த அஜ்ஞாநம் நீங்கு
மென்க. அஜ்ஞாநவிருள் நீங்கிற்றென்றால் ஞானச்சுடர் தன்
னடையே கொழுந்துவிட்டு டோங்குமாதலால் அதனை இரண்டா
மடியி லருளிச்செய்தார். ஆக, சரீரத்தைப்பற்றின அஜ்ஞாநம்
தொலைந்து ஆத்மாவைப்பற்றின ஸத்ஜ்ஞாநம் திகழ்ந்து ஞானப்
பிரானது திருவடிகளையடைந்து வாழும்வர்கட்கே வாழலாகம் எய்த
லாகும்; மற்றையோர்க்கு அஃதில்லை என்றதாயிற்று. சுடர்
கொளிஇ-சுடர் கொளுவி; சொல்லுசையனபெடை, உலகமெல்லா
மழிந்த யுகார்த காலத்திலும் நான் இவற்றை ஸத்தையழியாமல்
பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தவன் என்றுங் காரணத்தினால் எம்
பெருமானுக்கு ஊழியாவென்று பெயராயிற்று. (கக)

வானாகித் தீயாய் மழிகடலாய் மாருதமாய்
தேனாகிப் பாலாய் திருமாலே :—ஆனாய்ச்சி
வேண்ணெய் விழுங்க நிறையுமே : முன்னோருநான்
மண்ணை யுமிழ்ந்த வயிறு.

(கஉ)

வான் ஆகி	ஆகாசமாகியும்		
தீ ஆய்	அகியாகியும்	முன் ஓடுவான்	{ மரையப் நீக்கின காலத்திலே
மறி கடல் ஆய்	{ அலையெறிகிற கடலாகியும்	மண்ணை	{ (பிரளயகாலத்தில் உட்கொண்டிருந்த) சூட்டண்டத்தை
மாருதம் ஆய்	காற்றாகியும்		
தேன் ஆகி	தேனோனும்	உமிழ்ந்த	{ (உண்ணையெகிடந்து உமிழ்ந்தபொகாத படி) உண்ணிட்ட
பால் ஆய்	{ பால்போன்றும் பால் போக்யான		
திருமாலே	எம்பெருமானே !		உன் வயிறு எனது

தன் ஆய்ச்சி வெண்ணெய்	{ இடைக்குலத்திற் பிறந்தவனான யசோதையென் னும் இடைச்சி கடைந்துவைத்த வெண்ணெயை	விழுங்க	{ அள்ளி அமுத செய்ததனால்
		நிறையுமே	{ நிறைந்துவிடுமோ? [நிறைய மாட்டாது.]

* * *—[வானுகித்தீயாய்.] உலகமுண்ட பெருவாயான வுனக்கு ஓரிடைச்சி கடைந்துவைத்திருந்த வெண்ணெயைவாரி விழுங்கியுண்டவன வால் பசி தீர்ந்ததாகுமோ? என்றவிதன் கருத்து யாதெனில்; அவாப்தஸமஸ்தகாமனானவுனக்குப் பசி என்பதில்லை; வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் களவுசெய்து உண்டதெல்லாம் பசிரீங்கி வயிறுநிறைவதற்காகவன்று; ஆச்ரிதருடைய ஹஸ்த ஸ்பர்சம்பெற்ற வஸ்துவை உட்கொண்டாலன்றித் தரிக்க முடியாமையினால் உண்டாயத்தனை—என வெளியிட்டபடியாம்.

நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில், “உண்டாயுலகேழ் முன்னமே உமிழ்ந்துமாயையால் புக்கு, உண்டாய் வெண்ணெய் சிறு மனிசருவலையாக்கை நிலையெய்தி, மண்டான் சோர்ந்த துண்டேலும் மனிசர்க்காகும் பீர்சிறிதும், அண்டாவண்ணம் மண்கரைய நெய் யூண் மருந்தோ மாயோனே!” என்ற பாசுரத்தில் இங்கனே யருளிச்செய்தது காண்க.

“ஆச்ரிதஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது தரிக்கமாட்டாத படியான வ்யாமோஹத்தாலே அமுதுசெய்தா யத்தனையன்றோ” என்பது அவ்விடத்து வியாக்கியானம் 1. “தாழ்குழலார்வைத்த தயிருண்ட பொன்வயிறு, இவ்வேழுலகு முண்டும் இடமுடைத் தால் சாழலே” என்றும் 2. “உறியார் நறுவெண்ணெயுண்டெந்த பொன்வயிற்றுக்கு எறிநீருலகனைத்தும் எய்தாதால் சாழலே” என்றும் திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்தவையும் அறியத் தக்கன.

“வானுகி...மாருதமாய்” என்று இங்கே நான்கு பூதங்களைச் சொன்னது ஐர்தாவது பூதத்துக்கும் உபலக்ஷணம்; இத்தால், பஞ்ச பூதங்களாற் சமைந்த இவ்வண்டத்திற்குள் ளிருக்கும் பதார்த்தங்கட்கு நிர்வாஹகனாவனே! என்றதாயிற்று.

தேனுகிப்பாலாந்திருமாலே ! என்றது—பாம போக்யனான உன்னை ஞானிகள் உட்கொள்ளாக் கருதாநிற்க நீ விவ்றெரு வஸ்துவை போக்யமாக நினைத்து உட்கொள்ளுவது என்னை ? என்ற குறிப்பு. .... (கூஉ)

வயிறழல வாளுருவி வந்தானே யஞ்சு *
 எயிறிலக வாய்மடுத்த தேனீ *—போறியுகிரால்
 பூவடிவை யீடழித்த பொன்னாழிக் கையா * நின்
 சேவடிமே லீடழியச் செற்று. (கூஉ)

பூ வடிவை சுடுஅழித்த	{ புஷ்பத்தின் ஸுகுமாரத் தன்மையை அடியோடு போக்கிய [மிகவும் ஸுகுமாரமான]	அஞ்சு	{ (அவன் உன் வடி வத்தைக்கண்டு) நடுங்கும்படி
பொன் ஆழி கையா	{ அழகிய திருவாழி பைக்கொண்ட திருக்கையை யுடையவனே !	நின் சேவடி மேல்	{ உனது திருவடி களின்மேலே (போட்டுக்கொண்டு)
வயிறு அழல	{ (என்ன தீங்கு நேருமோவென்று அருகூலர்) வயிறெரியும்படி	பொறி உகிரால்	{ நாகாவர்ணமான நகங்களினால்
வாய் உருவி வந்தானே	{ வானை உருவிக் கொண்டு வந்தவ னான ஹிரண்யனை	சுடு அழிய செற்று	{ கட்டுக்குலைந்து போம்படி கொன்று (பின்னையும் சீற்றம் மாறாமையால்)
		எயிறு இலக	{ பற்கள் வெளித் தெரியும்படி
		நீ வாய் மடித்ததி	{ நீவாயை மடித்துக் கொண்டிருந்தது
		என்	ஏதுக்காக?

* * *—[வயிறழல.] புஷ்பத்தைக்காட்டிலும் மிகவும் ஸுகுமாரமான திருக்கையினால் முரட்டுடம்பனான இரணியனைத்தொட்டுப் பிடித்திழுத்து ஆச்சரிதர்கட்குப் பராயமான திருவடிகளின் மேலே போட்டுக்கொண்டு மார்வைப் பிளந்தொழித்த பின்பும் பிரானே ! நீ உனது பற்கள் வெளித்தெரியும்படி நாவை மடித்துக் கொண்டிருந்தது ஏதுக்காக ? ஆச்சரிதவிதோதி முடிந்துபோனபின்பும் வெகு நாழிகைவரையில் சீற்றம் மாறாதேயிருந்தது ஏன் ! என்று கேட்கிறவனின் கருத்துயாதெனில் ; எம்பெருமான் ஆச்சரித

விரோதிகளின்மீது கொள்ளும் கோபமே சாணாகதர்க்குத் தஞ்ச மாவது என்ற அர்த்தத்தைக் காட்டினபடியாம். திருமங்கையாழ்வாரும் 1. “கொடியவாய் விலங்கினுயிர் மலங்கக் கொண்ட சீற்றமொன்றுண்டுளதறிந்து உன்னடியனேனும் வந்தடியிணையடைந் தேனணி பொழில் திருவரங்கத் தம்மானே!” என்றருளிச் செய்ததுகாண்க: அவ்விடத்து வியாக்கியானத்திலே “தரித்ரனை வன் தரிக்கையடையுமாபோலே ‘சீற்றமுண்டு’ என்றாய்த்து இவர் பற்றுகிறது; ... விரோதி நிரஸநத்துக்குப் பரிகரமிதே சீற்றம்” என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்துள்ளதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

எயிறிலகவாய்மடித்ததேன்? என்ற இக்கேள்விக்கு வாய்த்த உத்தரம்:—ஆசிரித விரோதி விஷயத்திலுண்டான இப்படிப்பட்ட அளவுகடந்த சீற்றமே உங்கட்கெல்லாம் தஞ்சமென்று மற்றும் பல பக்தர்களுக்குக் காட்டுதற்காகவாம் என்பது.

“பொன்னுழிக் கையால்” என்றும் பாடமாம். ... (கூங)

செற்றெழுந்து தீவிழித்துச் சென்றவிந்த வேழலகும் *

மற்றிவையா வென்று வாயங்காந்து *—முற்றும்

மறையவற்குக் காட்டிய மாயவனை யல்லால் *

இறையேனு மேத்தா தென்நா.

(கூசு)

எழுந்து	{	(அநியாயம் மேலிட்டபடி யால் லெளகிக பதார்த்தங்களை யெல்லாம் அடியோடு அழிக்கப் பெரு முயற்சியோடு) கிளம்பி	{	இந்த ஏழ் உலகும்	{	இவ்வுலகங்களை யெல்லாம்
				செற்று		அழித்து
தீ விழித்து	{	(உள்ளே கொண்ட கோபம் வெளிக் குத்தெரியும்படி) நெருப்பெழ விழித்துப்பார்த்து	{	மற்று	{	பின்பு
				இவை		“பிரளயத்தில் அழிந்த இப்பதார்த்தங்கள்
	{		{	சென்ற	{	(என்னிடத்து) அடங்கிக் கிடக்கின்றன” (என்று சொல்லி)

ஆவென்று வாய் அங்காந்து	ஆவென்று வாயைத்திறந்து	மாயவனை அல்லால்	ஆச்சர்ய சக்தியுத்தனை எம்பெருமானைத் தவிர்த்து
முற்றும்	ஸகல ஜகத்தையும்		(வேறெருவனை)
மறையவற்கு	{ வைதிகஞான மார்க்கண்டேய மஹர்ஷிக்கு	என் நா	எனது நாவானது
காட்டிய	{ (முன்போலவே யிருப்பதைக்) காட்டியருளிய	இறையேனும்	சிறிதும்
		ஏத்தாது	துதிக்கமாட்டாது.

* * *—[சேற்றேழுந்து.] காலகதியைக் கடந்து என்றும்பத்
றாக நீழி வாழும்படி நீண்டஆயுள் பெற்ற மார்க்கண்டேயமுனி
வன் பத்திர நதிக்கரையில் தவம்புரிந்து நரநாராயணரது ஸேவை
யைப்பெற்று 'யான் பிரளயக் காட்சியைக் காணுமாறு அருள்
புரியவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, அவ்வாறே அவர்கள் அதுக்
ரஷித்துச் சென்றபின்பு, மாயவன் மாயையால் மஹாப்ரளயந்
தோன்ற, அப்பிரளயப் பெருங்கடலிற் பலவாறு அலைப்புண்டு
வருந்திய மார்க்கண்டேயன் அவ்வெள்ளத்தில் ஆலிலையின்மீது
ஒரு குழந்தைவடிவமாய் அறிதுயிலமர்கிற ஸ்ரீமந் நாராயணனைக்
கண்டு அப்பெருமானது திருவயிற்றினுட்புகுந்து அங்கிருந்த உல
கங்களையும் ஸகல சராசரங்களையும் கண்டு பெருவியப்புக் கொண்ட
னன் என்ற இதிஹாஸம் அறியத்தக்கது. பின்னைப்பெருமானையங்
கார் திருவரங்கத்தந்தாதியிலும் தூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதி
யிலும் "எய்த்த மார்க்கண்டன் கண்டிடவமலைக்கு முலகழியாதுள்
ளிருந்த தென்னை" என்றும் "ஆலத்திலே சேர்ந்தழியுலகை யுட்
புகுந்த காலத்திலெவ்வகை நீ காட்டினாய்...வேதியற்கு மீண்டு"
என்றும் பேசினவை காண்க.

யுகாந்த காலத்திலே உலகத்தில் அக்ரமம்விஞ்சி அதனால் எம்
பெருமான் உக்கிரங்கொண்டு இவ்வுலகங்களை பெல்லாம் அழித்
துத் தன்னிடத்திலே யடக்கிக் கொள்வனென்னும் தூற்கொள்கை
முதலடியில் காட்டப்பட்டது.

முதலடியில், சேற்றே—சென்றன என்றபடி: அன்சாரியை
பெறாத வினைமுற்று. .... (கூசு)

நாவாயிலுண்டே நமோ நாரணய வேன்று *

ஓவா துரைக்கு முரையுண்டே *—முவாத

மாக்கதிக்கண் செல்லும் வகையுண்டே * என்னோருவர்

தீக்கதிக்கண் செல்லும் திறம்

(கூடு)

<p>(ஸ்ரமப்பட்டுத் தேடவேண்டாற்படி)</p>	<p>உண்டே</p>	<p>{ வித்தமா யிருக்கின்றதே ; முவாத { கிழத்தன்மையற்ற [திரும்பிவருத லில்லாத]</p>
<p>வாயில் உண்டே { ஒவ்வொருவருடைய வாயிலும் படைக்கப்பட்ட டிருக்கின்றதே ;</p>	<p>மா கதிக்கண்</p>	<p>{ பரமப்ராப்யமான மோகசுத்திலே செல்லும் { சென்று சேர்வதற் வகை { கேற்ற உபாயம் உண்டே { உண்டே ;</p>
<p>ஓவாதி { (ஸஹஸ்ராக்ஷீ மாலா மந்த்ரம்போலே இடையிடையே) விட்டு விட்டுச் சொல்லாமல்</p>	<p>(இப்படியிருக்கவும் உஜ்ஜீவீக்காமல்)</p>	<p></p>
<p>உரைக்கும் { (எளிதாக ஒரு மூச்சிலே) சொல்லக்கூடிய</p>	<p>தீ கதிக்கண்</p>	<p>{ விநாசத்துக்குக் காரணமான கெட்ட வழிகளிலே</p>
<p>நமோ நாரணய என்று உரை { திருவஷ்டாக்ஷர மந்த்ரம்</p>	<p>ஒருவர் செல்லும் திறம் என்</p>	<p>சிலர் { போய்விழுகிறபடி என்றோ !</p>

* * *—[நாவாயிலுண்டே.] இவ்வுலகில் எல்லாருமே நற் கதி பெறுதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை; எளிதில் அதுஸந்திக் கக்கூடிய திருவஷ்டாக்ஷரம் வித்தமாயிருக்கின்றது; அதைச் சொல்லுவதற்குக் கருவியான நாவும் கடவுளால் படைக்கப்பட்ட டிருக்கின்றது; இப்படி எம்பெருமானை ஏத்துகைக்கென்று ஏற் பட்ட நாவைக்கொண்டு எம்பெருமானை ஏத்தாதே உபயோகமற்ற விஷயங்களைச் சொல்லுகைக்கு இதைக் கருவியாகக்கொண்டு உல கத்தார் அநர்த்தப் படுகின்றார்களே ! இஃது என்ன ஆச்சரியம்!— என்று ஆழ்வார் வியக்கின்றார். “ நாராயணேதி ஸ்வொஸி வாஸுஸி வஸவதி—நீ தயாவி நரகெ வொரெ வதனீதி கிஷு—தம் = நாராயணேதி சப்தீதாஸ்தி வாகஸ்தி வசவர்தீதி,

ததாபி நரகே கோரே பதந்தீதி கிமத்புதம்.” என்ற புராண ச்லோகத்தின் பொருளை இப்பாட்டால் அநுஸந்தித்தாராயிற்று.

முதலடியில் “நமோ நாரண வென்று” என்றே பெரும்பான்மையான நவீக பாடம் வழங்கிவரக் காண்கிறது; இப்பாடத்தில் வெண்டளை பிறழ்தலால் “நமோ நாரணய வென்று” என்ற ப்ராசீக பாடமே கொள்ளத்தகும். இனி நவீகபாடத்தையும் பொருந்த விடலாம்; ‘நாரண வேன்றேவாதுரைக்கும்’ என்று ஸந்தியாக்காமல் “நாரணவேன்று ஓவாதுரைக்கும்” என்று ஸந்தியாக்குக; குற்றியலுகரத்துக்கு முன் உடம்படுமெய் வந்ததாகக் கொள்க.

இரண்டாந்திருவந்தாதியில் “தாமுளரே தம்முள்ள முள்ளுளதே, தாமரையின் பூவுளதே ஏத்தும் பொழுதுண்டே-வாமன், திருமருவு தான்மருவு சென்னியரே செவ்வே, அருநரகஞ் சேர்வதரிது” என்ற பாசரமும் பெரும்பாலும் இப்பாட்டின் கருத்தைத் தழுவியதே யென்க.

ஓவாதுஉரைக்கும் உரை = ஸஹஸ்ராஷ்டீமாலா மந்த்ரத்தைச் சொல்லவேணுமானால் இடையில் மூச்சவிடவும் முடியாதே நெடுமுயற்சிகொண்டும் ஓய்ந்து ஓய்ந்து சொல்லவேண்டிய அருமையுண்டு; திருவஷ்டாஷ்டரம் அப்படியன்று; இடையில் ஓய்வை அபேக்ஷியாமல் ஒருகாலே சொல்லி இளைப்பாறலாம் படியான மந்த்ரமிது. இவ்வளவு ஸுலபமான மந்த்ரம் கைப்பட்டிருக்கவும் அந்தோ! சிலர் இழக்கிறார்களே! என்ன கொடுமை!. ... (கூரு)

திறம்பாதென் னெஞ்சமே செங்கண்மால் கண்டாய்—*

அறம்பாவ மென்றிரண்டு மாவான் *—புறந்தானிம்

மண்தான் மறிகடல்தான் மாருத்தான் * வான்தானே

கண்டாய் கடைக்கட் பிடி.

(கூகூ)

என் }
நெஞ்சமே } எனது மனமே!;

அறம் பாவம் }
என்ற } புண்பம் பாபம்
இரண்டும் } எனப்படுகின்ற
ஆவான் } இருவகைக்
கருமங்களுக்கும்
நிர்வாஹகன்

செம் கண் } புண்டரீகாக்ஷணை
மால் கண்டாய் } எம்பெருமானே
யாவன்;

இம்மண் தான் இந்தப்பூமியும்

மறி கடல் } அலையெறிகிற
தான் } கடலும்

மாருதம் தான்	வாபுவும்	தானே	{ அந்தத்
வான்	ஆகாசமும்	கண்டாய்	{ திருமாலேயாவன்
புறம் தான்	{ இவை தவிரவுள்ள மஹாத் முதலிய தத்துவங்களும்	கடைக்கண்	{ முடிவாக ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில்
	(ஆகிய எல்லாவற்றுக்கும் நிர்வாஹகன்)	(இதுவே உண்மையென்பதை)	
		திறம்பாது	தவறாமல்
		பிடி	உறுதியாகக்கொள்.

* * *—[திறம்பாதென்னெஞ்சமே.] ‘அந்தோ! சிலர் அநியாயமாக நரகவழி நோக்குகின்றனரே!’ என்று கீழ்ப்பாட்டில் உலகத்தாரைப்பற்றிக் கவலையுற்ற ஆழ்வார், இப்பாட்டில், அவர்கள் எங்ஙனே கெட்டொழிந்தாலும் ஒழிக; நெஞ்சே! நீ மாத்திரம் ஸர்வ நிர்வாஹகன் அப்பெருமா நெருவனே பென்று நான் சொல்லுவதில் ஒருபேராதும் விப்ரதிபத்தி கொள்ளாமல் இதுவே பரமார்த்தமென்று உறுதிக்கொண்டிரு—என்று தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கி உபதேசிக்கின்றனர்.

“வனஷவனவ ஸாபாஸுக் காரயதி பஜெஷ்யா ஹொகெஷ்ய உஷிநீஷதி; வனஷவனவ ஸாபாஸுக் காரயதி பஜெஷ்யாநிநீஷதி” [இந்த எம்பெருமானே எந்த ஆத்மாவை நற்கதி நண்ணுவிக்கக் கருதுகின்றானோ அவனைக் கொண்டு நல்வினையைச் செய்விக்கின்றான்; எந்த ஆத்மாவை அதோகதிபடைவிக்கக் கருதுகின்றானோ அவனைக்கொண்டு தீவினையைச் செய்விக்கின்றான்] என்ற வேதவாக்கை யடியொற்றி “அறம்பாவ மென்றிரண்டு மாவான்” எனப்பட்டது. ... .. (கூசு)

பிடிசேர் களிறளித்த பேராளா * உன்றன்
அடிசேர்ந் தருள்பெற்று ளன்றே *—பொடிசேர்
அனற்கங்கை யேற்று னலிர்சடைமேல் பாய்ந்த *
புனற்கங்கை யென்னும் பேர்ப்போன். (கூஎ)

பிடி சேர்	{ பேடையோடு சேர்ந்து விஷய போகபாணை (கஜேந்தராமர்வா னுகிற) ஆண் யானையை	பேராளா	மஹாநபாவனே!,
களிறு		பொடி சேர்	{ (தான் பண்ணின பாபத்துக்கு ப்ராயச்சித்தமாக) பஸ்மத்திலே சாயுமவனாகி
அளித்த	காத்தருளின		

அனற்கு அம் கை ஏற்றான்	{ அக்கிக்கு (த் தனது) அழகிய கையை ஏற்ற பாதகியான குதூனுடைய	கங்கை என்னும் பேர்	{ கங்கையென்னும் பெயர்பூண்டிள்ள சிரந்த பெண்
அவீர் சடை மேல்	{ ஒளிபொருந்திய ஜடையின் மேலே	உன்தன் அடி சேர்ந்து	{ உன்னுடைய திருவடிகளைக் கிட்டி
பாய்ந்த	{ (அவனுடைய சுத்தி யின்பொருட்டு) வந்து குதித்த	அருள் பெற்றான் அன்றே	{ (பாபிகளைப் பரிசுத்தமாக்கும் படி) உனது திருவருளைப் பெற்றானன்றே.
புணல்	ஜலமயமான		

* * *—[பிடிசேர்களிறளித்த.] கீழ்ப்பாட்டில் “அறம்பாவ
மென்றிரண்டு மாவான்” என்றருளிச் செய்ததற்கு விவரணம்
போலும் இப்பாட்டு. புண்பமும் பாபமும் அவனிட்ட வழக்கா
யிருக்குமென்றிறே கீழ்ப்பாட்டிற் சொல்லிற்று; அப்படி எங்கே
கண்டோமென்ன, இரண்டுக்கும் இரண்டு வருத்தாதற்காகக் காட்டு
கிறாதிதில். ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானை முதலே வாயினின்றும் யிடு
வித்துக் காத்தருளினமை ப்ரவித்தம். அக்களிறு பூர்வஜந்மவாஸ
கையினால் பகவத்பக்தி மாறாதிருக்கப் பெற்றாலும் மற்றுள்ள காட்
டானைகள் போலே விஷயப்ரவணமுமாய்த் திரிந்துகொண்டிருந்
தமைபற்றிப் பிடிசேர்களிறு என்றார். [பிடி—யானையின்பேடை.]
சாபத்தின் பலனாகப் பாபயோகியிற் பிறவிபெற்ற அவ்யானைக்கும்
அருள்செய்யக் காண்கையாலே பாபம் அவனிட்ட வழக்காயிருக்
குமென்பது பெறப்பட்டது. பாபிஷ்டர்களுடும் பரிசுத்தராக்ருந்
தன்மை கங்கைக்கு எம்பெருமானருளாலே வந்த தென்கையாலே
புண்பம் அவனிட்ட வழக்காயிருக்குமென்பது பெறப்பட்டது.
1. “ஆனின் மேயவைந்தும் நீ அவற்றுள் நின்ற தூய்மை நீ” [சுத்
தியை விளைக்கக்கூடிய பதார்த்தங்களுள் முதன்மையாகக் கூறப்படு
கிற பஞ்சகல்யமும் அவற்றிலுண்டான பரிசுத்தியும் உனது ஸங்
கல்பத்தினாலாயது] என்றார் திருமழிசைப்பிரான்; ‘பஞ்சகல்யம்
பரிசுத்திகரமாகக் கடவது’ என்று ஸங்கல்பித்தது போலே ‘கங்கை
பரிசுத்திகரமாகக் கடவது’ என்றும் ஸங்கல்பித்து வைத்திருக்கை
யாலே புண்பம் நீயிட்ட வழக்கென்கிறது.

ஈற்றடியில் “பெயர்ப்பொன்” என்பது சிலருடைய பாடம்; “பேர்ப்பொன்” என்பதே ப்ராசீநபாடம். ‘பெயர்ப்பொன்’ என்ற பாடத்தில் தளேதட்டுதல் இல்லையாயினும் மோனையின்பம் குறையுறுகின்ற தென்க. ... .. (கௌ)

பொன்திகழு மேனிப் புரிசடையம் புண்ணியனும் *
நின்றுலகம் தாய நெமோலும் *—என்றும்
இருவரங்கத்தால் திரிவ ரேலும் * ஒருவன்
ஒருவனங்கத் தேன்று முளன். (கூடி)

பொன் திகழும் மேனி	{ பொன்போல விளங்குகின்ற உடலையும்	இருவர் அங்கத்தால் திரிவர் ஏலும்	{ இருவராகி வெவ் வேறு வடிவத் தைக்கொண்டு இருந்தார்களே யானாலும்
புரி சடை	{ பின்னினை சடைமுடியையு முடையனாய்		{ சடைபுனைந்து ஸாதநாறுஷ்டா நம் பண்ணு மொருவனாகிய சிவன்
அம்	அழகிய	ஒருவன்	
புண்ணியனும்	{ ஸாதநாறுஷ்டாந மாகிற புண்ணி யத்தையுடைய னான ருத்ரனும்	ஒருவன் அங்கத்து	{ நெமோலான மற் ருருவனுடைய சரீரத்திலே
நின்று உலகம் தாய நெமோலும்	{ நின்று உலகங்களை யெல்லாம் அளந்துகொண்ட ஸர்வேச்வரனும்	என்றும்	எப்போதும்
என்றும்	எக்காலத்திலும்	உளன்	{ ஸத்தை பெற்றிருப்பன்.

* * *—[பொன்திகழுமேனி.] கீழ்ப்பாட்டில், எம்பெருமானது திருவடியில் தோன்றிய கங்கையைச் சடைமேலே தரித்துக் கொண்டதனாலே ருத்ரன் பாதகம்நீங்கிப் பரிசுத்தனயினானென்றது; இப்படி ஏன் சொல்லவேண்டும்? இதனால் ருத்ரனாக்கொரு குறை சொல்லலாமோ? அவனும் ஒரு ஸம்ஹாரக் கடவுளென்று பேர்ப்பெற்று ஈச்வரனென்று நாட்டில் கொளரங்கிப் படவிலையா? எனயொரு கேள்வி பிறக்க, அவனுடைய ஈச்வரத்வம் எம்பெருமானுக்கு சரீரபூதனாகையாலே வந்ததித்தனை யொழிய இயற்கையாக இல்லையென்பதை மூதலிக்கக்கருதி இப்பாட்டருளிச் செய்கிறார். அரியும் அரனும் தனித்தனி இரண்டு சரீரங்களை யுடையவ

ராய்த் திரியாநின்றாலும் அரனுனவன் அரியினது திருமேனியின ஒருபுறத்திலே யொதுங்கி ஒரு வஸ்துவாக ஸத்தை பெறுகிறான் என்றதாயிற்று. 1. “பரன் திறமன்றிப் பல்லுலகீர் தெய்வம் மற்றில்லை பேசமினே” என்றார் நம்மாழ்வாரும்.

“புரிசடையம்புண்ணியன்” என்ற தொடரில், இவனுடைய வேஷமே இவன் ஈச்வரனல்ல நென்பதைக் காட்டுமென்ற கருத்தும், “நின்றுலகம் தாய நெமோலும்” என்ற தொடரில், ருத்ரன் தலையோடு மற்றவர் தலையோடு வாசியற எல்லார் தலையிலுமாகத் தனது தானேநீட்டியவ நென்பதால் அவனே ஸர்வேச்வரனென்ற கருத்தும் ஸ்பஷ்டமாக விளங்குதல் காண்க.

ஒருவன்ஒருவனங்கத்துன்றுமுளன்—“வலத்தனன் திரிபுர மெரித்தவன்” என்ற திருவாய்மொழியும் காண்க. “ஒருவனங்கத்து” என்பதற்கு—சூழீமர் நாராயணனாகிய ஒருவனுடைய சரீரத்தின் ஏகதேசத்திலே என்றும், சரீர பூதனாகி என்றும் பொருள் கொள்வர். .... (கூஅ)

உளன்கண்டாய் நன்னெஞ்சே உத்தம் னென்றும்

உளன்கண்டாய் * உள்ளுவா ருள்ளத்—துளன் கண்டாய்*

வேள்ளத்தி னுள்ளானும் வேங்கடத்து மேயானும் *

உள்ளத்தி னுள்ளானென்றோர். (கூக)

நல் நெஞ்சே	{ எனக்குப் பாங்கான மனமே!;	உளன் கண்டாய்	{ நித்யவாஸம் பண்ணு மவன்கான் ;
உத்தமன்	{ புருஷோத்தமனான எம்பெருமான்	வேள்ளத்தின் உள்ளானும்	{ திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந் தருள்பவனும்
உளன் கண்டாய்	{ (நம்மை ரக்ஷிப்பத னாலே) ஸத்தை பெற்றிருப்பவன் காண் ;	வேங்கடத்து மேயானும்	{ திருமலையிலே நிற்பவனும்
என்றும் உளன் கண்டாய்	{ எக்காலத்திலும் (நம்மை ரக்ஷிப்ப திலே திகைக் கொண்டு) இருக் கிறான் காண் ;	உள்ளத்தின் உள்ளான் என்று	{ இப்போது நம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்த புருந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற நென்று
உள்ளுவார் உள்ளத்து	{ ஆஸ்திகர்களுடைய மனத்திலே	ஓர்	தெரிந்துகொள்.

* * *—[உளன்கண்டாய்.] இப்பாட்டும் மேற்பாட்டும் சாற்றுப்பாசுரங்கள். தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கிக் கூறுகின்றார். திருப்பாற்கடல் திருவேங்கடம் முதலிய இடங்கள் எம்பெருமானுக்கு வாஸஸ்தலங்களாயினும் அவ்விடங்களில் எம்பெருமான் வலிப்பதானது ஸமயம்பார்த்து ஞானிகளின் மனத்திலே புகுவதற் காகவேயாம். ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில்—‘ திருமாலிருஞ்சோலைமையே’ என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவனுடைய சரீராக தேசத்திலே பண்ணும்; அங்குத்தை வாஸம் ஸாதநம்; இங்குத்தைவாஸம் ஸாத்யம். ‘கல்லுங் கணைகடலும்’ என்கிறபடியே இது வரித்தித்தால் அவற்றிலாதாம் மட்டமாயிருக்கும்” என்ற ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்க. நெஞ்சே! ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரன் திருப்பாற்கடல் திருமலைமுதலிய இடங்களில் வந்து தங்கினது விலக்காதார் நெஞ்சில் வந்து புகுவதற்காகவேயாதலால் அவன் இப்போது நம் முடைய நெஞ்சில் ஆதரவோடு நித்யவாஸம் பண்ணலானான், இதனை நீ அறிந்து உவந்திரு என்கிறார்.

இதில், நன்னெஞ்சே! என்று நெஞ்சை விளித்து ‘உள்ளத்தி னுள்ளானென்றோர்’ என்றது எங்ஙனே பொருந்தும்? நெஞ்சமும் உள்ளமும் ஒன்றுதானே; நெஞ்சுக்கும் ஒரு உள்ளமிருப்பது போலச் சொல்லியிருக்கிறதே, இஃதுஎன்? என்னில்; இதுமிகச் சிறியகேள்வி; தம்மிற்காட்டில் நெஞ்சை வேறுபடுத்தி விளிப்பது அதைத் தனிப்பட்டவொரு வ்யக்தியாக ஆரோபணம் செய்து கொண்டேயாதலால் இதுவும் ஒரு ஆரோபணமேயாம். நெஞ்சு தவிர உசாத்துணையாவார் வேறொருவரு மில்லாமையால் நெஞ்சை விளித்துச் சொல்லுகிறதித்தனை. ... (கூக)

ஓரடியும் சாதேதத்த வொண்மலர் சேவடியும் *
ஈரடியும் காணலா மென்னெஞ்சே *—ஓரடியில்
தாயவனைக் கேசவனைத் தண்டோய் மாலைசேர் *

ஓ மாயவனையே மனத்து வை.

(க௦௦)

என் நெஞ்சே எனது மனமே !,

ஓர் அடியின் { (தனது)
ஒப்பற்ற
அடிவைப்பினாலே

தாயவனை { லோகங்களை யெல்
லாம் அளந்து
கொண்டவனும்

கேசவனை { கேசியென்னு
மஸூரனைக்
கொன்றவனும்

தன் துழாய் { குளிர்த்த
மாலை சேர் { திருத்துழாய்
மாலையோடு
சேர்ந்தவனுமான

மாயவனையே எம்பெருமானையே

மனத்து வை { மனத்தில் உறுதியா
கக் கொள்வாயாக;
(இப்படி அவனை உபாயமென்று
உறுதிகொண்டால்)

ஓர் அடியும் { உலகங்களை யெல்லா
மளந்துகொண்ட
ஒரு திருவடியும்

சாடி உதைத்த { சகடம் முறித்து
ஒண் மலர் { விழும்படி
சே அடியும் { உதைத்த அழகிய
பூப்போன்ற
திருவடியும் ஆகிய

ஈர் அடியும் { இரண்டு திருவடி
களையும்

காணலாம் { ஸேவிக்கப்
பெறலாங்காண்.

ஃ * *—[ஓரடியும்.] எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை நாம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பெறவேண்டில் அதற்கு அவனையே உபாயமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்கிறது. “மாயவனையே மனத்துவை” என்றது எம்பெருமானொருவனையே உபாயமாகக் குறிக்கொள் என்றபடி. அப்படி அவனையே உபாயமாகக்கொண்டால் அவனுடைய உபயபாதங்களையும் ஸேவிக்கப் பெறுகை நமக்கு எளிதாம் என்றாராயிற்று.

இப்பாட்டின் முதலிலுள்ள ‘ஓரடியும்’ என்பதற்கு ‘உலகளந்த ஒரு திருவடியும்’ என்று பொருளுரைத்தது—மேலே “ஓரடியின் தாயவனை” என்பதற்கேற்ப. கீழும் மேலும் பரவி இரண்டு திருவடிகளுமே உலகளந்தன வாதலால் அத்திருவடியினையே யெடுத்துக்கூறுது சகடாஸூரனை யுதைத்துத் தள்ளின திருவடியைக் கூட்டிக்கொண்டதென் நென்னில்; விரோதிரி, ஸநஞ் செய்யும் வல்லமையுடைமை தோற்றத்தற்காக வெண்க உலகளந்த திருவடியானது எல்லார்தலையிலும் ஏறி வீற்றிருந்த இஷ்டப்பிரபுதி செய்வித்தது; சாடிதைத்த திருவடியானது சகடாஸூரனுடைய வஞ்சனையில் நின்றும் (கண்ணபிரானகிய) தன்னைத் தப்புவித்த முகத்தால் அரிஷ்ட நிவ்ருத்தி செய்வித்தது; ஆகவே

இஷ்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு அநீஷ்டத்தை ஒழித்திடவல்ல திருவடிகளையுடையன் எம்பெருமான் என்று காட்டினாராயிற்று.

சாடுதைத்த வரலாறு:—நந்தகோப க்ருஹத்தில் ஒருவண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே கண்ணனைத் தொட்டிலிலிட்டுக் கணவளர்த்தி யசோதை யமுனை நீராடப்போயிருக்கையில், கம்ஸனாலேவப்பட்ட அசுரனொருவன் அச்சகடத்தில் வந்து ஆவேசித்து பூநீகிருஷ்ண சிசுவின்மேலே விழுந்து கொல்லமுயன்றதை யறிந்த அப்பகவான் பாலுக்கு அமுகிற் பாவனையிலே தன்சிறிய திருவடிகளை மேலே தூக்கி உதைத்தருள, அவ்வுதை பட்டமாதிரத்தில் அச்சகடு திருப்பப்பட்டிக் கீழேவிழுந்து அசுரனுட்பட அழிந்தது என்ப தாம்.

எம்பெருமானுடைய சீவதாரங்கள் பலவற்றினுள்ளும் த்ரி விக்ரமாவதாரமும் க்ருஷ்ணாவதாரமுமே இவ்வாழ்வார்தாம் மிகவும் ஈடுபட்ட துறைகள் என்பதை விளக்குதற்கே உலகளந்த திருவடி யையும் சாடுதைத்த திருவடியையும் பேசிப் பிரபந்தத்தை முடித் தருளினாரென்று பெரியார் நிர்வஹிக்கும்படி. பின்னடியிலும் தாயவனைக் கேசவனை ” என்றது காண்க.

உபாயமும் உபேயமும் எம்பெருமானே ; சைதன்ய கார்யமான இந்த அத்யவஸாயமொன்றே நமக்கு வேண்டியது—என்று அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினாராயிற்று. ... ..

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்
முதல் திருவந்தாதி உரை
முற்றுப்பெற்றது.

முதல் திருவந்தாதி.

அடிவரவு:—

1. வைய மென்று பார் நெறி அர னென்றுந் திசை,
மயங்கவலம் பொரு மண்ணும் வாய் செவி.
2. செவி யிய லவரவர் முதல் பழு தடியும்,
நான்றமுலை மாலும் பெற்றார் நின் றறியும்.
3. அறியுந் தழும்பிரு விரலொடு உரை யெழு,
மலையால் கையவல மிறையுந் தெளிது புரி.
4. புரி யிமை நகர மென்னொரு ஆறிய,
முரண் வகைய றாரு மிடந்த பெருவில் குன்றனை.
5. குன்று திருமகளும் மனமாசு தமருகந்து,
ஆமே பண்புரி வாரிசருக்கி, கழலொன்று
மகிழலகு அரியபுல னெளிதில்.
6. எளி தெண்மர் சென்ற லரவ மவன்றமர்,
பேரே அயனின்ற தொழுதுமல ரடைந்த
சரண வுலகும்.
7. உலகும் புணர்மரு தோளவனை நயவேன்,
வினையாலடர் காலை பெயரு முணர்வாரார்,
பாலன் சொல்லுந்தனை நன்றுபிணி.
8. நன் றன்பாழி புகழ்வா யேற்றான், காப்புன்னை
வழிநின்று வேங்கடமு மிடரார், கொண்டாளை
யடுத்த ஆளமர்வென்றி.
9. ஆள் படையாரும் வரைகுடை பிரானுன்,
படிகண்டு நீயு மினியார் நாடினும், எனக்காவார்
வரத்தால்வலி ஊனக்குரம்பை.
10. ஊன வானாகி வயிறழல செற்றெழு, நாவாயில்
திறம்பாது பிடி பொன் உள னோர் வை.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதலாழ்வார்களுள்

பூதத்தாழ்வார் அருளிச்செய்த

இரண்டாந்திருவந்தாதி.

பெருமாள்கேயில்

பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி

அருளிய

“திவ்யார்த்த தீபிகை” யென்னும்

உரையுடன்,

சென்னை M. R. கோவிந்தசுராமி நாயுடுவால்,

மாடல் அச்சுக்கூடத்தில்,

அச்சுடுவிக்கப்பட்டது.

விபவவருட

1929.

(Registered Copy Right)

ஸ்ரீமான் உ. வே. (காஞ்சீபுரம்) பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்கள்.

திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி விரிவுரை	...	3	0	0
திருப்பாவையின் விரிவுரை	...	1	0	0
ரேடி காலிகோ பைண்ட்	...	1	4	0
காச்சியார் திருமொழி விரிவுரை	...	1	8	0
ரேடி காலிகோ பைண்ட்	...	1	12	0
பெருமாள் திருமொழி விரிவுரை	...	1	4	0
ரேடி காலிகோ பைண்ட்	...	1	8	0
திருச்சந்த விருத்தத்தின் ரேடி	...	1	10	0
திருமலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாதிபிரான், } கண்ணிறுண் சிறுத்தாம்பு—இவற்றின் விரிவுரை	...	1	0	0
ரேடி காலிகோ பைண்ட்	...	1	4	0
பெரிய திருமொழி விரிவுரை 1,2 பத்துக்கள்	...	3	0	0
முதல் திருவந்தாதி விரிவுரை	...	1	8	0
திருவெழுக்கற்றிருக்கையும், திருமடல்களும் விரிவுரை	...	2	4	0
திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி ரேடி	...	2	0	0
இராமானுச நூற்றந்தாதி ரேடி	...	0	12	0
கூரத்தாழ்வான் வைபவம்	...	0	4	0
ஸ்ரீவசநபூஷணஸாரம்	...	1	0	0
முருந்தமாலையின் தெளிவுரை	...	0	6	0
ஆனந்தார் ஸ்தோத்திரத்தின் தெளிவுரை	...	0	12	0
ஸுதர்சனசதகம் மிகத்தெளிவான தமிழுரை	...	1	0	0
சேஷாவதாரச் சிறப்பு	...	0	2	0
நமஸ்காரத்துவம்	...	0	2	0
ஸ்தோத்ரவ்யாக்யான சோதகம்	...	0	3	0
ப்ரணவாதிகாரத்துவம்	...	0	4	0
வாதஸ்யார்த்த விவரணம்	...	0	2	0
விதவாவபந வித்வம்ஸநம்	...	0	4	0
உபந்யாஸரத்தமாலா (க்ரந்த விபி) ஸம்ஸ்க்ருத பாஷை	...	0	6	0
பாதுகாஸஹஸ்ராவதார தத்துவம்	...	0	4	0

தேவங்குலிபிப் பிரசுரங்கள்.

ஸ்ரீவாதாஜஸ்தவம் ஸ்ரீஸ்தவம் இவற்றின் விஸ்தாரமான } மணிப்ரவாள வியாக்கியானம்	...	1	8	0
அதிமாநுஷ ஸ்தவத்தின் ரேடி	...	0	12	0
திருப்பல்லாண்டு விரிவுரை	...	0	4	0
ஆசார்ய ஹ்ருதய மூலம்	...	0	3	0
ரஹஸ்ய மூலம்	...	0	6	0

இன்னும் பல புஸ்தகங்களும் உள்ளன.

பூதத்தாழ்வார் அருளிச்செய்த

இரண்டாந்திருவந்தாதி.

இது—மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுள் இரண்டாமவரான பூதத்தாழ்வாரருளிச் செய்ததும், நாலாயிரப் பிரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரமாக ஸ்ரீமத் நாதமுனிகளால் வகுக்கப்பட்ட இயற்பாவில் இரண்டாவது பிரபந்தமுமாகும். பொய்கையாழ்வாருடைய திருவந்தாதிப் பிரபந்தத்திற்கு அடுத்தபடியாக இத்திருவந்தாதி அவதரித்ததுபற்றி இரண்டாந்திருவந்தாதி யென்று இதற்குத் திருநாமமிட்டு வழங்கலாயினர் முன்னோர்.

இப்பிரபந்த மருளிச்செய்த பூதத்தாழ்வாருடைய திருவவதார வரலாறு முதலியன முதற்நிருவந்தாதியுரைத் தொடக்கத்தில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன ; அங்கே கண்டுகொள்க.

எம்பெருமானை அதுபவிப்பதற்கு இன்றியமையாத ஸாமக்ரிகள்—பரபக்தி, பரஜ்ஞாநம், பரமபக்தி என்கிற ப்ரேமதசா விசேஷங்கள் மூன்றும். இவற்றுள், எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரிக்க வேணுமென்கிற ஆவல் பரபக்தி ; அவனை ஸாக்ஷாத்கரித்தல் பரஜ்ஞாநம் ; பின்பு மேன்மேலும் இடையறாது அதுபவிக்கவேணு

மென்னும் ஆவல் பரமபக்தி. (அன்றியே) எம்பெருமானோடு கூடினபோது ஸுகிக்கும்படியாகவும் பிரிந்தபோது துக்கிக்கும்படியாகவுமிருக்கை பரபக்தி; பகவானுடைய பூர்ண ஸாக்ஷாத்காரம் பரஜ்ஞாநம்; அவனுடைய அதுபவம் பெருவிடில் நீரைவிட்டுப் பிரிந்த மீன்போலே மூச்சு அடங்கும்படியிருக்கை பரமபக்தி என்றும் நம் பூருவாசாரியர்கள் நிர்வஹிப்பர். “உஸாநம் வரஹிஃ ஸ்யாது வரஜிநாநந்தா ஸம்மஃ | பாநவிபிஸ்யுஷ்விருவாந வரஜி ஹித்யுதே = தர்சனம் பரபக்திஸ்யாத் பரஜ்ஞாநம்தா ஸங்கமஃ—புநர்விசில்லஷ்பிருதவம் பரமா பக்திருச்யதே.” என்றொரு காரிகையுமுண்டு.

இப்படிப்பட்ட பரபக்தி முதலியன மூன்றும் முதலாழ்வார்கள் மூவர்க்கும் தனித்தனியே குறைவின்றி உண்டாயிருக்குமானாலும் ஒரொருவர்க்கு ஒவ்வொன்றே தலையெடுத்து மற்றவை அதற்குள்ளே யடங்கியிருக்கும். பொய்கை யாழ்வார்க்குப் பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள் சாயை மாத்திரம் தோன்றிப் பரபக்தியே விஞ்சியிருக்கும். பூதத்தாழ்வார்க்குப் பரபக்தி முற்றிப் பரிபக்குவமாகி மேலே பரமபக்தி தோன்றக் காரணமான பரஜ்ஞாநமே விஞ்சியிருக்கும். பேயாழ்வார்க்குப் பரமபக்தியே விஞ்சிப் பரபக்தி பரஜ்ஞாநங்கனிரண்டும் அதற்குள்ளே மறைந்து கிடக்கும். இம் மூவருடைய அருளிச்செயல்களினின்றும் இந்த நிலைமைகளை நம் பூருவர்கள் கண்டறிந்து இங்ஙனே வகுத்தருளினர். இங்ஙனே ஒவ்வொருவர்க்கு ஒவ்வொன்றின் பாகாசமும் மற்றவற்றின் அப்ரகாசமும் எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பத்தினாலாயது. ஆகவே இதில் எவ்வகையான ஆசேஷபத்திற்கும் இடமில்லை. இப்பரபக்தி முதலியவை மூன்றும் முத்தியிலே உண்டாகக் கூடியவை யாயினும் மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கட்கு மாத்திரம் இங்கிருக்கும்போதே எம்பெருமானுடைய திருவருளால் விளைந்தனவாம். இனி, இவற்றை எம்பெருமானிடத்துப் பிரார்த்தித்துப் பெறுதலும் உண்டு. “வரஹிவரஜிநாநவரஜிஹித்யுஷ்விருவாந வரஹிவரஜிநாநவரஜி” இத்தயாதி சரணாகதி கத்ய ஸ்ரீஸூக்தி காண்க.

பொய்கையாழ்வார் முதற்றிருவந்தாதியிலே ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளை நிர்வஹதுகமான எம்பெரு

மானருளாலே தோன்றிய பரபக்தி தசையை அடைந்துள்ள ஜ்ஞாநவிசேஷத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரித்ததுபவித்து, அத்திருமாலுக்கு சேஷமான விபூதியை ஸ்வதந்த்ரமென்றும் அர்யசேஷமென்றும் பிரமிக்கிற அஜ்ஞாநவிருள் நீங்கும்படி பூமி முதலிய பதார்த்தங்களைத் தகளி முதலியனவாக உருவாப்படுத்திக்காட்டி, உபய விபூதியுத்தனா எம்பெருமானே சேஷியென்றும், அவனுக்கு சேஷமாயிருப்பதே ஆகும் ஸ்வரூபமென்றும் அவனது திருவடிகளில் செய்யும் கைங்கரியமே புருஷார்த்தமென்றும், அதனைக் கைப்படுத்தித் தரும் உபாயமும் அவன் திருவடிகளை யென்றும் நிஷ்கர்ஷித்துப் பேசினார் ;

இத்திருவந்தாதியில் பூதத்தாழ்வார்—கீழே பொய்கையாழ்வாரோடு கூட விருந்து எம்பெருமானுடைய குணங்களை யதுபவித்ததனால் அவனது அருளாலேவந்த தமது பரபக்தியானது பரஜ்ஞாந தசையை அடையும்படி பரிபக்குவமாகி வளர, பரஜ்ஞாநதசையை யடைந்த அந்த ப்ரேம விசேஷத்தாலே எம்பெருமானது தன்மைகளை முழுவதும் ஸாக்ஷாத்கரித்ததுபவித்தார். தம்முடைய அந்த அதுபவத்தை நாட்டிலுள்ளாரும் அறிந்து அநுஸந்தித்து வாழ்மாறு இப்பிரபந்த ரூபமாக வெளியிட்டருளுகிறார். ...

[பிரபந்த சாரம்.]

“கடன்மல்லைக் காவலனே பூதவேந்தே

காசினிமே லைப்பசியி லவிட்டநாள்வந்

திடர்கடியுந் தண்கோவ லிடைகழிச்சென்

றிணையிலா மூவருமாயிசைந்தேநிற்க

நடுவிலும்மிலொருவருமன் றறிபாவண்ணம்

நள்ளிருளில் மால்நெருக்க நந்தாளுனச்

சுடர்விளக்கேற்றிய வன்பேதகளியான

தொடைநூறுமெனக்கருள் செய் துலங்கரீயே.”

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாந்திருவந்தாதி தனியன் உரை.

[திருக்குருகைப்பிரான் பின்னானருளிச்செய்த
தனியன்.]

(இருவிகற்ப நேரிசை வேண்பா.)

என்பிறவி தீர விறைஞ்சினே னின்னமுதா
அன்பே தகளி யளித்தானே—நன்புகழ்சேர்
சீதத்தார் முத்துக்கள் சேருங் கடன்மல்லைப்
பூதத்தார் பொன்னங் கழல்.

பதவுரை.

இன் அமுது	{ மதுரமான				
ஆ	{ அம்ருதமாக				
அன்பே	{ “அன்பே நக ளியா” என்று தொடங்கும் திவ்ய ப்ரபங் தத்தை யருளிச் செய்தவரும்				
தகளி					
அளித்தான்					
நன் புகழ்					
சேர்	{ நல்ல கீர்த்தி சேரப்பெற்று				
சீதத்து ஆர்	{ குளிர்ச்சி பொருந் திய முத்துக்கள் சேரும்				
முத்துக்கள்					
சேரும்					
		கடல்மல்லை	{ திருக்கடன் மல்லைத் தலத்தில் திருவவதரித்த		
		பூதத்தாரை	பூதத்தாழ்வாருடைய		
		பொன் அம்	{ பொன்போலழகிய கழல் திருவடிகளை		
		கழல்			
		என் பிறவி	{ எனது பிறவித்துயர் தீர நீங்கும்படி		
		தீர			
		இறைஞ்சி	{ வணங்கினேன்.		
		னேன்			

* * *—பூதத்தாழ்வாரை வணங்கினால் பிறப்பது மிறப்பதுமாகி
கிற ஸம்ஸாரம் தொலைந்து மோகனம் லித்தமாமாகையால் அவரை
வணங்கினேனென்கிறார். 1. “தொண்டர்க் கமுதுண்ணச் சொன்

மலைகள் சொன்னேன்” என்னுமாபோலே பக்தாம்ருதமாகத் திருவந்தாதிப் பிரபந்தத்தை அருளிச்செய்தவரும் விலகூணமான திருக்கடல்மல்லைத் திருப்பதியில் திருவவதரித்தவருமான பூதத் தாழ்வாரை வணங்கினே னென்றாயிற்று. 1. “அமுதன்ன சொன்மலைபேத்தித் தொழுதேன்” என்று இவ்வாழ்வார்தாமே அருளிச்செய்தலால் “இன்னமுதா அன்பே தகவியளித்தான்” என்றது நன்கு பொருந்தும். “அளித்தானே” என்றவிடத்துள்ள இரண்டனுருபு [ஐ] பிரித்து பூதத்தார் என்றவிடத்துக் கூட்டப் பட்டது; அளித்தானாகிய பூதத்தாரை என்றபடி. பூதத்தாரை— உருபுமயக்கம்; பூதத்தாருடைய என்று பொருள்.

நன்புகழ்சேர் என்பதும் முத்துக்கள்சேரும் என்பதும் கடன் மல்லைக்கு விசேஷணங்கள். தலசயனத்துவறவாரையும் பூதத்தாழ்வாரையும் தன்னிடத்துக் கொண்டிருப்பதே கடல்மல்லைக்கு நன்புகழாவது. சீதம்—வடசொல்; குளிர்ச்சி. முத்துக்குக் குளிர்ச்சி இயல்பு. முத்துக்கள் என்ற பன்மைக்குச் சேர ஸ்வாரஸ்யமாக ஒரு பொருள் கூறலாம்; மூன்றுவகை முத்துக்கள் இத்தலத்திலுண்டு; கடலில் தோன்றும் முத்து, 2. “வானவரால் வணங்கப் படும் முத்து” என்னப்பட்ட எம்பெருமானாகிற முத்து, இவ்விசுவதியிலிருந்துகொண்டே முத்தர் என்னும்படியாகவுள்ள [கரை கடந்த முத்தான] பூதத்தாழ்வாராகிற முத்து—ஆக மூன்று வகை முத்துக்கள் சேருங் கடன்மல்லையாம்.

பூதத்தார்—வடமொழியில் “ஊ—உ—ஸ—தாயா.” [பூ—ஸ்தாயாம்] என்கிற தாதுவடியாகப் பிறந்தது பூதம் என்னுஞ் சொல். ஸத்தைபெற்றது என்று பொருள். எம்பெருமானுடைய திருக் குணங்களை யதுபவித்தே ஸத்தைபெற்றாரென்னுங் காரணம்பற்றிப் பூதத்தாழ்வாரென்று திருநாமமாயிற்றென்னுணர்க. திருவாய் மொழியில் (5—2—1) “கடல்வண்ணன் பூதம்” என்றவிடத்து வியாக்கியானங்களில் இப்பொருள் விளங்கக் காண்க. ... *

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பூதத்தாழ்வார் அருளிச்செய்த

இ ர ண் ட ா ந் திருவந்தாதி.

[பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யர்
இயற்றிய திவ்யார்த்ததீபிகைபுடன் கூடியது.]

அன்பே தகளியா ஆர்வமே நெய்யாக

இன்புருகு சிந்தை யிதேரியா *—நன்புருகி

ஞானச் சுடர்விளக் கேற்றினேன் நாரணற்கு

ஞானத் தமிழ்புரிந்த நான்.

(க)

ஞானம் தமிழ்
புரிந்த நான் { பகவத்விஷய
ஜ்ஞானத்தைத்
தருமதாய்
தீரவிட பாஷா
ரூபமான
திருவந்தாதிப்
பிரபந்தத்தை
(உலகத்தார்க்கு)
விரும்பி
வெளியிட்ட
அடியேன்,

அன்பே
தகளி ஆ { (பரபக்தியின்
ஆரம்பத்தை
யான) ஸ்நேஹம்
தகளியாகவும்

ஆர்வமே நெய்
ஆக { (அந்த ஸ்நேஹம்
மூலமாகப்பிறந்த)
அபிநிவேசம்
நெய்யாகவும்

இன்பு உருகு
சிந்தை இடு
திரி ஆ { (பகவத்
விஷயத்தின்)
இனிமையாலே
நீர்ப்பண்டமாக
உருகுகின்ற
மனமானது
(விளக்குக்கு)
இடப்படுகிற
திரியாகவுங்
கொண்டு

நன்பு உருகி { ஆத்மாவும்
உருகப்பெற்று

நாரணற்கு { ஸ்ரீமத்
நாராயணனுக்கு

ஞானம் சுடர்
விளக்கு
ஏற்றினேன் { பரஜ்ஞானமாகிற
பிரகாசமான
தீபத்தை
ஏற்றினேன்.

* * *—தகளியாவது—நெய்க்கும் திரிக்கும் ஆதாரமாயிருக்கிற
அகல். (தாளி என்று உலகவாக்கு.) அன்பைத் தகளியாகவும்

ஆர்வத்தை நெய்யாகவும் இன்புருகு சீர்தையைத் திரியாகவும் கொண்டு எம்பெருமானுக்கு ஞானச்சுடர் விளக்கு ஏற்றினேனென்கிறார். அன்பு ஆர்வம் இன்பு என்றவையெல்லாம் பகவத்விஷயத்தில் தமக்குண்டான அதுராக விசேஷங்களேயாம். அதுராகத்தில் கணுக்கணுவான அவஸ்தாபேதங்கள் உண்டாகையால் அவற்றைத் திருவுள்ளம்பற்றி அன்பு என்றும் ஆர்வம் என்றும் இன்பு என்றும் சப்தபேதங்களையிட்டுச் சொன்னபடி. ஆகவே, எம்பெருமானது திருவருளால் தமக்கு அப்பெருமான் விஷயமாகத்தோன்றியுள்ள ப்ரீதியின் நிலைமைகளைத் தகளியும் நெய்யும் திரியுமாக உருவகப் படுத்தி, ஸர்வவிசேஷமான நாராயணனுக்குப் பாஜஞானமாகிற சுடர் விளக்கையேற்றி அடிமைசெய்யப் பெற்றேனென்று மகிழ்ந்து கூறினாராயிற்று.

எம்பெருமானிடத்தில் எனக்கு அநராகமானது கணுக்கணுவாக ஏறி வளர்ந்துசெல்லப் பெற்றதனால், அவ்வதுராகம் உள்ளடங்காமல் இத்தமிழ்ப்பாகுரங்களை வெளியிடத் தொடங்குகின்றேனென்பது பரமதாற்பரியம்.

உலகத்தில் ஒரு விளக்கு ஏற்றவேணுமானால் தகளியும் நெய்யும் திரியும் இன்றியமையாதனவாம்; இவ்வாழ்வார் ஏற்றுகிற ஞானவிளக்கானது லோகவிலகணமானதால் லோகவிலகணமான தகளியையும் நெய்ப்பையும் திரியையுங்கொண்டு ஜ்வலிக்கின்றதுபோலும். பகவத்விஷய அதுராகத்தின் வெவ்வேறு நிலைமைகளே இவையாயின. உலகில் பதார்த்தங்கள் பிரகாசிப்பதற்காக விளக்கேற்றுவர்; இவரும் ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்கள் பிரகாசிப்பதற்காக விளக்கேற்றினர்.

“நன்புருகி” என்றவிடத்து, நன்பு என்று ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞானாதங்கனையுடையதாகையாலும் எம்பெருமானுக்கு அநர்பார்ஹு சேஷபூதமாகையாலும் ஆத்மா நல்லவஸ்து என்ற காரணத்தினால் நன்பென்று இவர் ஆத்மாவுக்குப் பெயரிட்டனர்போலும். நன்பு என்பது குணப்பெயராயினும் “தஜுணஸாரதூதூதஜுபுபெஸு ப்ராஜிவசு” [ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம்.] என்ற ஸ்ரீபாஷ்ய ப்ரக்ரீதியையாலே ஆத்மவாசகமாகக்

குறையில்லையென்க. தமிழர் பண்பாகுபெயர் என்பர். நாரணன்-
நாராயணன் என்பதன் சிதைவு.

இவ்வாழ்வார் ஞானத்தமிழ்புரிபத் தொடங்கும்போதே
'ஞானத் தமிழ்புரிந்த' என்று இறந்தகாலத்தார் கூறினது-தம்மைக்
கொண்டு கவிபாடுவிக்க விரும்பிய எம்பெருமான் ஸத்யஸங்கல்ப
னாகையாலும், எம்பெருமானது திருக்குணங்களைப்பற்றிப் பாசுரங்
கள் பேசுதல் தலைக்கட்டியே தீரும்படியான தம் உறுதியினாலும்
புப்பிரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டியாய்விட்டதாக நினைத்தென்க.
இதனைத் தமிழர், தெளிவினால் எதிர்காலம் இறந்தகாலமாகச்
சொல்லப்பட்ட காலமழுவமைதீ யென்பர். ... (க)

ஞானத்தால் நன்குணர்ந்து நாரணன்றன் நாமங்கள் *

தானத்தால் மற்றவன்பேர் சாற்றினால் *—வானத்

தணியமர ராக்குவிக்கு மஃதன்றே * நங்கள்

பணியமரர் கோமான் பரிசு.

(உ)

நாரணன் தன்	{ ஸ்ரீமத் நாராயணனுடைய	தானத்தால்	{ (ப்ரேமத்தின் முடிவெல்லே யான) ஸ்தானத் திலே நின்று
நாமங்கள்	{ (திருமேனி முதலியவற்றிற்கு வாசகமான) திருநாமங்களையும்	சாற்றினால்	{ அமலந்தித்தால்,
மற்று	{ மற்றும்	நங்கள் பணி	{ நமக்கு பந்துக்களாயும் எப்போதும் கைக்கர்ப
அவன் பேர்	{ அப்பெருமா னுடைய (விபூதி விஸ்தாரங்களுக்கு வாசகமான) திருநாமங்களையும்	அமரர் கோமான் பரிசு	{ பரர்களாயுமுள்ள நித்யஸூரிகளுக் குத்தலைவனான எம்பெருமா னுடைய தன்மையாவது,
ஞானத்தால்	{ (ப்ரேமருபமான) ஜ்ஞானத்தாலே	வானத்து	{ பாமபத்திற்கு அலங்காரமான நித்யஸூரிகளாக
நன்கு உணர்ந்து	{ உள்ளபடியறிந்து	அணி அமரர் ஆக்குவிக்கும் அஃது அன்றே	{ (நம்மை)ச் செய்துவைக்கு மதுவேயாம்.

* * *—நான் இப்பிரபந்தமுகத்தால் பகவந்நாமங்களை அது ஸந்தித்து அவனதருளால் நித்யஸூரிகள் பெறும் பேற்றைப் பெறப்போகிறெனென்பதைப் பொதுப்படையான சொல்லாலே வெளியிடுகிறார். பகவந்நாமங்களை நன்றாக அறிந்து அன்புடன் யாவர் சொல்லுகின்றனரோ, அன்னவர்களை அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநாதிகளான நித்யஸூரிகளோடொப்பப் பணிகொள் றுதலன்றோ எம்பெருமானுடைய தொழில் என்கிறார்.

எம்பெருமானுக்குப் பல்லாயிரம் திருநாமங்களுண்டு; அவற் றில், திருமேனி முதலியவற்றுக்கு வாசகமான திருநாமங்கள் என்று ஒரு வகுப்பும், விபூதிவிஸ்தாரங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்கள் என்று மற்றொரு வகுப்பும் கொள்ளத்தக்கன. பூர்வதஸவக்ஷாஃ, புண்டரீகாக்ஷிஃ, பீதாம்பரஃ, சார்ங்கி, சக்ர பாணி இத்யாதி திருநாமங்கள் முந்தின வகுப்பைச்சேர்ந்தவை; லோகாத்யக்ஷிஃ, ஸுராத்யக்ஷிஃ, ஜகத்பதிஃ இத்யாதி திருநாமங்கள் பிற்குணவகுப்பைச் சேர்ந்தவை. ஆக இவ்விருவகுப்புகளையுந் திருவுள்ளம்பற்றி, முதலடியில் “நாரணன்நன் நாமங்கள்” என்றும், இரண்டாமடியில் “மந்தவன் பேர்” என்றும் அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. அன்றியே, நாரணனுடைய நாமங்களை நன்றாகவுணர்ந்து அவனுடைய அந்தப் பெயர்களை அன்பு முற்ற் வாய்விட்டுச்சொன்னால்—என்று பொருள் கொள்ளவுங்கடும் அப்போது, கீழ்விவரித்தபடி வகுப்புபேதங் கொள்ளவேண்டா.

தானத்தால்—‘ஸ்தாநம்’ என்னும் வடசொல் தானமெனத் திரிந்தது எல்லை நிலத்தைச்சொன்னபடி. அன்பினுடைய எல்லை நிலத்திலே நின்று என்க. சாற்றுதல்—சொல்லுதல். சுற்றடியில், நங்கள் என்பதும் பணி என்பதும் தனித்தனியே அமரரிடத்து அங்வயிப்பன. பணியமரர்—எப்போதும் பணிவதையே இயல்வாக வுடைய அமரர். பரிசு—வெகுமதியுமாம்; நித்யஸூரி ஸாமயத்தை வெகுமதியாக அளிப்பன் என்றவாறு. ... .. (உ)

பரிசு நறுமலரால் பாற்கடலான் பாதம் *

புரிவார் புகப்பெறுவர் போலாம் *—புரிவார்கள்

தோல்லமரர் கேள்வித் துலங்கொளிசேர் தோற்றத்து *

நல்லமரர் கோமான் நகர்

(ங)

பால் கடலான் பாதம்	{ ஸ்ரீராப்தி நாதனுடைய திருவடிகளை	கேள்வி	{ (கண்ணல்காண முடியாமல்) காதரல்மாத் திரம் கேட்டுக்கொண் டிருக்கக்கூடிய தும்
பரிசு நறு மலரால்	{ செவ்விருன்ற ருத பரிமளம்மிக்க புஷ்பங்களைக் கொண்டு	துலங்கு ஒளி சேர் தோற்றத்து	{ மிகவிளங்குகின்ற ஒளிபொருந்தித் தோன்றுதலை புடையதுமான
புரிவார்	{ விரும்பித் தொழுமவர்கள்,		
புரிவார்கள் தொல் அமரர்	{ ஸாதநாறுஷ்டாந பார்களான (இந்திரன் முதலிய) பழைய தேவர்களுக்கும்	நல் அமரர் கோமான் நகர்	{ வித்யஸூரி நாதனுடைய திவ்யநகரமான பரமபதத்தை
		புகப்பெறுவர் போலாம்	{ அடையப் பெறுவார்கள்.

* * *—ஸமயத்தில் ஆச்ரிதர்களுக்கு வந்து உதவுகைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து திருக்கண்வளர்ந்தருளும் திருக்குணத்தி லீடுபட்டு அப்பெருமானது திருவடிகளிலே நல்ல மலர்களைக் கொண்டு ஸமர்ப்பித்து ஆரதிக்குமவர்கள் பரஞ்சோதியான பரம பதத்திலே சென்று புகப்பெறுவர்: இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் அப்பரமபதத்தை இன்னமும் காதால் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார் களையொழியக் கண்ணால் கண்டு சேரப்பெற்றார்களில்லை; அப்படி தேவர்கட்கும் அரிதான பரமபதத்தை அநந்ய ப்ரயோஜநரான பக்தர்கள் அடையப்பெறுவர் என்கிறார்.

“புகப்பெறுவர்போலாம்” என்றவிடத்து ‘போல்’ என்பது ஒப்பில் போலியாய் வந்தது வடமொழியில் 1. “கிஜிவஹிஜிபு ராணா” இத்யாதி ஸ்தலங்களில் இவசப்தம்போலே வாக்யாலங் காரமென்க.

புரிவார்கள்தொல்லமரர் கேள்வி=புரிவார்களான தொல்லமா ருண்டு-முழுகுவது மூக்கைப்பிடிப்பது ஜபிப்பது முதலிய ஸாதநா றுஷ்டாநங்களைச் செய்பவரான தேவர்கள்; அவர்களுடைய செவிப்புலனுக்குமாத் திரம் இலக்கானதேயன்றி, கட்புலனுக்கு

இலக்கானதன்று பரமபதம். ஆழ்வானருளிய ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவத்தில் “யடி ஹரஹு வுரஹுதஹு வெஹுராவஹு

நிகுநிவருதிநிரதெஹுநகாஹிவிவா” என்றதும், பின்னைப் பெருமானையங்காருளிய திருவேங்கடமாலையில் “கேட்டமரர் வேட்டுத் தளர்வாகுமந்தரத்தான்” (6) என்றதும் காண்க.

சாஸ்த்ரங்களில் பரமபதத்தைப்பற்றிச் சொல்லுமிடத்து “கதிகுடா நலுதிவம் தசுஸுநம் விஷுடாஹுதநம்” [ஸூர் யன் அக்ரி முதலிய சுடர்ப்பொருள்களிற்காட்டிலும் மிக விஞ்சி விளங்குவது] என்று சொல்லப்பட்டிருத்தலால் ‘துலங்கோளி சேர் தோற்றத்து’ என்றார். .... (ங)

நகரிழைத்து நித்திலத்து நாண்மலர்கொண்டு * ஆங்கே

திகழும்ணி வயிரம் சேர்த்து*—நிகரில்லாப்

பைங்கமல மேந்திப் பணிந்தேன் பணிமலரான் *

அங்கம்வலங் கொண்டா னடி. (ச)

நகர்	இழைத்து	{ என்னுடைய நெஞ்சை எம்பெருமான் வாழ்க்குடிய திருமண்டபமாக அமைத்து	நிகர் இல்லா	ஒப்பில்லாத	{ பக்தியாகிற அழகிய தாமரைப்பூவைத் தரித்துக்கொண்டு
நித்திலத்து நான் மலர் கொண்டு	{ (அதிலே) ஸ்நேஹ மாகிற முத்தை செவ்விருன்றாத புறவிதழாக அமைத்து	{ குளிரந்த தாமரைப் பூவிற்பிறந்த பிராட்டியை வலமார்பினில் வைத்துக்கொண் டிருக்கும் பெருமானுடைய	பணி மலரான் அங்கம் வலம் கொண்டான்	{ பக்தியாகிற அழகிய தாமரைப்பூவைத் தரித்துக்கொண்டு	{ குளிரந்த தாமரைப் பூவிற்பிறந்த பிராட்டியை வலமார்பினில் வைத்துக்கொண் டிருக்கும் பெருமானுடைய
திகழும் மணி வயிரம் சேர்த்து	{ ஸங்கம் காமம் என்கிற நல்ல மாணிக்கத்தையும் வயிரத்தையும் அல்லியும் தாதுமாக வைத்து	{ அடி பணிந்தேன் கண்ணகினை.	{ அடி பணிந்தேன் கண்ணகினை.	{ அடி பணிந்தேன் கண்ணகினை.	{ அடி பணிந்தேன் கண்ணகினை.

* * *—இப்பாசரம் பெரும்பாலும் ரூபகாதியோக்தியலங் காரம் கொண்டுள்ளது. அதாவது—விஷயங்களை மறைத்தும் ரூபக மாக்கியும் பேசுகிறது. திருமாமகள் கொழுநன எம்பெருமானை

என்னுடைய ரெஞ்சிலே எழுந்தருளப்பண்ணி உயர்ந்த பக்திப் பெருங்காதலைக் காட்டினேன் என்று சொல்ல நினைத்த விஷயத்தை ஒரு சமத்காரமாகச் சொல்லுகிறார்.

நகரிழைத்து = ராஜாக்கள் வலிக்குமிடம் நகரமெனப்படும்; தேவாதி தேவனுன எம்பெருமான் உவந்து வலிக்குமிடம் பக்தர்களுடைய ஹ்ருதயமேயாகையாலும் இவ்வாழ்வார் தாமும் பக்த சிரோமணியாகையாலும் இவர்தம்முடைய திருவுள்ளத்திலேயே உவந்து வலிப்பனென்பது திண்ணம்; ஆகவே ‘நகரிழைத்து’ என்றது—என்னுடைய ரெஞ்சை அவனுக்கு உறைவிடமாக்கி என்றபடி.

அரசர்களை ஆந்தரப்படுத்த விரும்புமவர்கள் தாமரைமுதலிய நல்ல புஷ்பங்களைக்கொண்டு பணிவதுபோல, தாமும் எம்பெருமானை நல்லதொரு புஷ்பமிட்டுப் பணிந்தமை சொல்லுகிறார்மேலே—
நிகரில்லாப் பைங்கமலமேந்திப் பணிந்தேன் என்று. சாஸ்த்ரங்களில் “சுஹிர்வா பூயஸிம் வுஷ்டம் வுஷ்டிஜி யநிமு ஹஃ வஸவ-ஹி தத்யா வுஷ்டம் ஸூரிவாஷ்டம் விஸெஷதஃ ஜோநம் வுஷ்டம் தவஃவாஷ்டம் யூநம்வாஷ்டம் தபெஷவஃ வஸதூரிஷ்டவியம் வுஷ்டம் விஷ்டாஃ வீ-திசுரஃவெசுஃ” [அஹிம்ஸை, இந்த்ரிய நிக்ரஹம், ஸர்வபூததயை, பொறுமை, ஞானம், தபஸ், த்யானம், ஸத்யம் என்னுமிவை யெட்டும் எம்பெருமானுக்கு பரீதிகரமான எட்டுவகைப் புஷ்பங்கள்] என்று சொல்லியிருப்பதுபோல, இங்கு இவ்வாழ்வார் பகவத்விஷய பக்தியை நிகரில்லாத தாமரைப் பூவாகக் கருதுகின்றனர். தாமரைப்பூவென்றால் அதற்குப் புறவிதழ் அகவிதழ் முதலானவை இருக்குமே; அவற்றின் ஸ்தானங்களிலே ஸ்நேஹம் ஸங்கம் காமம் என்கிற பக்தியின் பருவ விசேஷங்களை யிட்டுப் பேசநினைத்து, அவற்றையும் நேரே சொல்லாமல் முத்தும் மணியும் வயிரமுமாக உருவகப்படுத்திப் பேசுகின்றார். “நிகரில்லாப் பைங்கமல” மென்றது பொற்கமலத்தையாகையால் அதற்கணங்க முத்தையும் மணியையும் வயிரத்தையும் சொல்லவேண்டிற்று. முதலடியில், மலர் என்றது மலரிதழைச் சொன்னபடி : ஆகுபெயர். புறவிதழின் ஸ்தானத்திலே முத்தாகச் சொல்லப் பட்ட ஸ்நேஹமும், அகவிதழின் ஸ்தானத்திலே மாணிக்கமாகச்

சொல்லப்பட்ட ஸங்கமும், தாதின் ஸ்தானத்திலே வயிரமாகச் சொல்லப்பட்ட காமமும் கமலமென்னப்பட்ட பக்தியின் அவஸ் தாபேதங்களென்க.

நித்திலம் = வடமொழியில், 'நிஸ்தலம்' என்கிறசொல் முத்து என்னும் பொருளதாகக் கவிகளால் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது. "சுபிவிபூஜிஷு நிஷுஷாணீரூமம் = அதிவித்ருமமஸ்த நிஸ்தலா வீருசம்" என்று வரதராஜஸ்தவத்திலே கூரத்தாழ்வானும் பிரயோகித்தருளினர். அந்த நிஸ்தலமென்னும் வடசொல்லே தமிழில் நித்திலமென்று திரிந்து கிடப்பதாகக் கொள்க. இது தனியே ஒரு தமிழ்ச்சொல் என்பர் சிலர். ... .. (ச)

அடிமூன்றி லிவ்வுலக மன்றளந்தாய் போலும் *

அடிமூன் றிரந்தவனி கொண்டாய் *—படிநின்ற

நீரோத மேனி நெமோலே * நின்னடியை

யாரோத வல்லா ரறிந்து.

(ரு)

படி நின்ற	{ பூமியிலே அவதரித்து நின்ற	இரந்து கொண்டாய்	{ (மாவலி யிடத்தில்) யாசித்துப் பெற்றாய்;
நீர் ஓதம் மேனி நெடு மாலே	{ கடல்வண்ணஞான ஸ்வேச்வரனே!		
அன்று	{ முன்பொரு காலத்தில்	நின் அடியை	{ இப்படிப்பட்ட உனது நிருவடிகளை
இ உலகம்	இவ்வுலகத்தை		
அடி மூன்றில் அளந்தாய் போலும்	{ மூவடியாலே அளந்தகொள்ப வன்போல	அறிந்து	{ நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டு
அடி மூன்று அவனி	{ மூவடி நிலத்தை	ஒத வல்லார் ஆர்	{ பேசவல்லவர்கள் யாவருளர்? [யாருமில்லை.]

* * *—எம்பெருமான் மாணுருவாய்ச் சென்று மாவலியிடத் தில் மூவடி நிலம் வேண்டினதன் கருத்து எதுவாயிருந்ததென னில், மூன்று அடிகளாலே மூன்று லோகங்களையும் அளந்து ஆகா மித்துக்கொள்ள வேணுமென்பதே முதலில் அபிப்ராயமாக இருந் தது; பிறகு அளக்கிற ஸமயத்தில் கீழுலகங்களை ஓரடியாலும்,

மேலுலகங்களை மற்றோடியாலும் அளந்துகொள்ளுகையாலே மூன்றாவது அடி இரந்துபெற்றது வீணுப்பிடும்போலிருந்தது ; அது வீணாகாமெக்காக மாவலியைக் கேட்க, அவனும் தனது தலையையே அதற்கு இடமாகக் காட்ட அதன்மேல் மூன்றாமடியை வைத்து அவனைப் பாதாளத்திலே கொண்டு தள்ளினதாக இவ்வாழ்வாருடைய அநுஸந்தான முள்ளதாகக் கொள்க.

இந்தலோகம் அந்தரிக்கலோகம் ஸ்வர்க்கலோகம் என்னும் மூவுலகங்களையும் மூன்றடிகளாலே நீ அளப்பதாயிருந்தால் மூவடி நிலம் நீ யாசித்துப் பெறலாம் ; காரியத்தில் அப்படி இல்லையே. மூவடி நிலம் யாசித்துப்பெற்று அந்த மூவடிகளாலே மூவுலகங்களை நீ அளந்தாயோ ? அஃது இல்லையே ! யாசிக்கிறபோது இருந்தஎண்ணம் வேறாகவும் அளக்கிறபோது உண்டான எண்ணம் வேறாகவும் ஆயிற்றே ! இது என்ன ? என்றபடி.

உண்மையில், மூன்றடி யாசிக்கிறபோதே ‘ இரண்டடிகளாலே கீழ்மேலுலகங்களை யளந்துகொண்டு மூன்றாமடிக்காக மாவலியைச் சிறையில் வைக்கவேணும் ’ என்னும் அபிப்பிராயம் எம்பெருமானுக்கு இருந்திருக்கச் செய்தேயும் இவ்வாழ்வார் அபிப்பிராயபேதம் தோற்ற அருளிச்செய்தது ஒரு சமத்காரமுமாகும்.

அவநி—வடசொல் ; பூமி. படிநின்ற=‘ படி ’ என்று உபமானத்துக்கும் வாசகமுண்டு ; ஒப்பாகநின்ற கடல் என்னலாம்.

மூன்றாமடியில் “ நிற்படியை ” என்ற பாடமும் பொருந்தும். ... .. (ரு)

அறிந்தைந்து முள்ளடக்கி யாய்மலர்கொண்டு * ஆர்வம்
சேறிந்த மனத்தராய்ச் செவ்வே :- அறிந்தவன்றன்
பேரோதி யேத்தும் பெருந்தவத்தோர் காண்பரே *
காரோத வண்ணன் கழல். (கூ)

அறிந்த	{	(எம்பெருமானுடையவை கூணயத்தையும் விஷயங்களின் கெடுதல்களையும் நன்றாக அறிந்து கொண்டு	ஐந்தம்	{	பஞ்சேந்திரியங் களையும் (பட்டிமேய வொண்ணாபடி தடுத்து) பகவத் விஷயத்திலே வென்றும்படி நியமித்து
			உள் அடக்கி		

ஆய் மலர் கொண்டு	{ (பகவானுக்கு ஏற்கும்படி) ஆராய்ந்த புஷ்ப பங்களை ஸம்பா தித்துக்கொண்டு	ஒதி	{ இடைவிடாமற் சொல்லிக்கொண்டு
ஆர்வம் செறிந்த மனத்தர் ஆய்	{ பக்திமிகுந்த மனத்தை புடையதாகி	ஏத்தும்	துதிக்கின்ற
செவ்வே அறிந்த	{ (எம்பெருமானுக்கும் தமக்குமுள்ள முறைமையை) நன்றாக அறிந்த	பெரும் தவத்தோர்	{ மஹா பாக்யசாலிகள்
அவன்தன் பேர்	{ அப்பெருமானது திருநாமங்களை	கார் ஒதம் வண்ணன் கழல்	{ கருங்கடல் வண்ணனான அப்பெருமா னுடைய திருவடிகளை
		காண்பர்	{ கண்டு அநுபவிக்கப் பெறுவார்கள்.

* * *—பகவத் விஷயமானது அப்பொழுதைக்கப்பொழுது ஆராவமுதமான விலக்கான விஷயமென்பதையும், சப்தாதிவிஷயங்கள் இகழ்த்தக்கவை யென்பதையும் நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டு, செவி வாய் கண் மூக்கு உடலென்னும் ஐம்புலன்களையும் வெளிவிஷயங்களில் ஓடவொட்டாமல் உள் விஷயமாகிய பகவத் விஷயத்திலேயே உபயோகப்படுத்தி, 1. “செண்பக மல்லிகையோடு செங்கழுநீர் திருவாட்சி எண்பகர் பூவும் கொணர்ந்தேன்” என்றற்போலே எம்பெருமானுக்கு உரிய நல்ல புஷ்பங்களைச் சேகரித்துக்கொண்டு ருஜுவானபக்தியையுடையராய் அப்பரமனுடைய திருநாமங்களை யே எப்போதும் அது ஸந்திக்கும்படியான பாக்கியம் எவர்களுக்குள்ளதோ, அவர்கள் அப்பெருமானுடைய திருவடிகளைக் கண்டநுபவிக்கப் பெறுவர்கள் என்றராயிற்று. இத்தால், கீழ்ப்பாசரத்தில் “நின்னடியை யாரோதவல்லாரழிந்து” என்றது—இப்படி செய்யமாட்டாத தாந்தோன்றிகளைப்பற்றின வார்த்தையென்பது விளக்கிற்கும்.

தவம்—பாக்கியம். ... ... (சு)

கழலேடுத்து வாய்மடித்துக் கண்கழன்று * மாற்றார்
அழலேடுத்த சிந்தையரா யஞ்ச *—தழலேடுத்த
போராழி யேந்தினான் போன்மலர்ச் சேவடியே *
ஓராழி நேஞ்சே யுகந்து.

(எ)

<p>ஆழி நெஞ்சே ஆழ்ந்த மனமே, (முன்பு தீர்விக்கரமாவதாரம் செய்தருளினபோது)</p>	<p>கண் சுழன்று { (பார்க்கிற பார்வையிலேயே அவ்வெதிரிகள் சுருண்டு விழுப்படி) கண்கள் வட்டமிட</p>
<p>கழல் எடுத்து { திருவடிகளை உயரத் தூக்கினவனாகும், மாற்றார் { எதிரிட்ட நழுசி முதலானவர்கள்</p>	<p>சுழல் எடுத்த போர் ஆழி { நெருப்பை புமிழ்கிற, போர் செய்யவல்ல திருவாழி யாழ்வானை</p>
<p>அழல் எடுத்த சிந்தையர் ஆய் அஞ்சு { பயாக்கின கொளுந்தின நெஞ்சையுடைய வர்களாய் நடுங்கும் படியாக</p>	<p>வந்தினான் { தரித்தவனுடி மிருக்கிற எம் பெருமானுடைய</p>
<p>வாய் மடித்து { உதட்டை மடித்துக் கடித்துக்கொண்டு</p>	<p>பொன் மலர் சே அடியே { அழகிய மலர்போன்ற திருவடிகளையே, உகந்து ஓர் { விரும்பி அநுஸந்திப் பாயாக.</p>

* * *—உலகளந்த பெருமானுடைய திருவடிகளையே உகந்து ஆசிரயித்திருக்கும்படி தமது திருவுள்ளத்திற்கு உரைக்கிறார்.

மாவலியினிடத்தினின்றும் தானம் வாங்கியவுடனே ஸ்ரீ விஷ்ணு திரிவிக்கிரமனாய் மூவடிமண்ணை அளக்கப்புக, அதைக் கண்ட மஹாபலிபுத்திரனை நழுசியென்பவன் ஓடிவந்து 'இது என்ன?' என்று வளருகிற திருவடியைத்தகைய, ஸ்ரீவிஷ்ணு 'நீ ஏன் தகைகிறாய்? நான் தானம்வாங்கியதை அளந்துகொள்ள வேண்டாவோ?' என்ன, 'நீ செய்கிறது கபடமன்றோ?' என்று நழுசிசொல்ல; ஸ்ரீவிஷ்ணு 'உன்னுடைய தகப்பன் யாசகபிரம சாரியாய் வந்த எனக்குத் தானம்பண்ணினது பொய்யோ?' என்ன, நழுசி 'என்னுடைய பிதா உன்னுடைய மோசந்தெரியாமல் உன் வஞ்சனத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டான்' என்ன, ஸ்ரீவிஷ்ணு 'நான்செய்வதை வஞ்சகமென்று எதனாற்சொல்லுகிறாய்?' என்ன, நழுசி 'நீ செய்வது வஞ்சனமன்றாகில், நீ முன்னே கேட்டபோ

திருந்த வடிவத்தைக்கொண்டு அளந்துகொண்டு பேர்³ என்ன, ஸ்ரீவிஷ்ணு 'இது விகாரப்படுத்தன்மையுள்ள [எப்போதும் ஒரு தன்மையாயிராத] சரீரமாயிற்றே, முன்னைய வடிவத்தைக்கொண்டு எப்படி யளக்கமுடியும்?' என்ன, இப்படி ஸமாதானஞ்சொல்லவுங் கேளாமல் தான் பிடித்த திருவடியின் பிடியை விடாமல் உறுதியாயிருந்த நமஸ்கையை வளர்ந்த திருவடியினால் ஆகாயத்திலே கொண்டிபோப்ச் சுழன்றுவிழும்படி செய்தானெம்பெருமான்— என்கிற வரலாற்றைப் பெரியாழ்வார் 'என்னிது மாயம் என்னப்ப நறிந்திலன், முன்னையவண்ணமே கொண்டளவாயென்ன, மன்னு நமஸ்கையை வானிற்சுழற்றிய, மின்னுமுடியனே!' (1—8—8) என்ற பாசரத்தில் அதுஸந்தித்தருளினர்; அதனை இப்பாட்டில் சுருங்க அதுஸந்திக்கிறார். மாற்றார் என்று மாவலியின்மகனான நமசிமுதலிய விரோதிகளைச்சொல்லுகிறது. அவர்கள் கன்சுழன்று அழலெடுத்த சிந்தையராய் அஞ்சும்படி வாய்மடித்தான் எம்பெருமானென்க.

“தழலெடுத்த போராழியேந்தினான்” = சக்கரத்தாழ்வானைக் கொண்டு காரியங்கொண்டதும் ந்ரிஷிக்ரமாவதாரத்தினுண்டு. மாவலியானவன் வாமநனுடைய வடிவமுகாலும் மழலைச்சொல்லா லும் மனமகிழ்ந்து இவன் விரும்பியதைக்கொடுப்பதாக இருக்கும் போது அவனது குருவான சக்கிராசாரியன் அப்பிரானது வடிவையும் வந்தவிதத்தையும் பேச்சையும் ஊன்றிப்பார்த்து 'இவன் ஸர்வேசுவரன், தேவகாரியஞ் செய்யும்பொருட்டு உன் ஸம்பத்துக்களையெல்லாம் பறித்துக்கொண்டுபோக வந்தான்' ஆகையால் நீ இவனுக்குத் தானம்பண்ணுவது தகுதியன்று; என்று தானஞ்செய்வதைத்தடுக்க, அவன் கேளாமல் தாரைவார்த் துத்தத்தஞ்செய்யப்புக, ஜலபாத்திரத்தின் குவாரத்திலே அந்த சக்கிராசாரியன் புகுந்துகொண்டு ஜலத்தை விழுவொட்டாமல் தடுக்க, ஸ்ரீவிஷ்ணு, த்வாரத்தைச் சோதிப்பவன் போலே தன் னுடைய திருக்கையிலணிந்த தர்ப்பவித்தரத்தின் துனியால் அவன் கண்ணைக் குத்திக்கலக்க, அவன் கண்ணையிழந்தவனாய் அங்கிருந்து வெளிப்பட, பின்பு மாவலியிடத்தில் நீரேற்றனன் என்கிற வரலாறு ப்ரலித்தமானதே; இதனைப் பெரியாழ்வார் அதுஸந்திக்கும்

போது 1. சக்கிரன் கண்ணைத் துரும்பால்கிளறிய சக்கரக்கையன்” என்றதனால் 2. “கருதுமிடம் பொருது கைநின்ற சக்கரத்தன்” என்கிறபடியே, திருமால் விரும்பிய இடங்களில் விரும்பினவடிவங் கொண்டு செல்லுந்தன்மையையுடைய திருச்சக்கரமே பவித்திர வடிவாய்வின்று சக்கிரன் கண்ணைக்கலக்கினதாக ஆசார்யர்கள் வியாக்கியானித் தருள்வதாலும், அதை யதுஸரித்து ஸ்ரீகூர நாராயண ஜீயர் தாமும் ஸுதர்சனசதகத்திலே [30] “கூதநயந நயவ்யாஹதி ல-பா-ம-வவஸு...வசுயாரா” —[சக்கிரனுடைய கண்ணைக்கெடுத்த சக்கரம்] என்று அருளிச்செய்துள்ளதனாலும் இப்பாசரத்தில் த்ரிவிக்ரமாவதார கதாதுஸந்தரத்தில் ‘நழ லேதேத் போராழியேந்தினான்’ என்றது ஓக்கும்.

வாய்மடித்து—கோபத்தின் மிகுதியினால் ‘நாக்கைமடித்துப் பற்களைக் கடித்துக்கொண்டிருத்தல்’ இயல்வு. ‘கண்சுழன்று’ என்றது எம்பெருமானுடைய கோபத்தினாலாகிய கண்சுழற்சியைச் சொன்னதாகவுமாம், நமுகியின் பயத்தினாலாகிய கண்சுழற்சியைச் சொன்னதாகவுமாம்.

மூன்றாமடியில் “சேவடியை” என்பதும் பாடம். சுற்றடியில், ஓர்—வினைமுற்று; தியானம்பண்ணு என்றபடி. .... (எ)

உகந்துன்னை வாங்கி யொளிரிநங்கோள் கோங்கை *

அகங்குளிர வுண்ணென்ற ளாவி *—உகந்து

முலையுண்பாய் போலே முனிந்துண்டாய் * நீயும்

அலைபண்பா லானமையா லன்று.

(அ)

<p>(பூதனையானவன்)</p> <p>உகந்து { யசோதைப் பிராட்டியைப் போல அன்புடை யவளாக அபிநயஞ் செய்து</p>	<p>ஒளி நிறம் கொள் கொங்கை</p> <p>{ (பால் விம்மியிருத்த லால்) ஒளிவிட்டு அழகுபெற்றுள்ள (தனது) ஸ்தனத்தை</p>
<p>உன்னை வாங்கி { (நீ தூங்கும்போது வந்து) உன்னைத் தூக்கியெடுத்து</p>	<p>அகம் குளிர உண் என்னுள்</p> <p>{ (“குழந்தாய்!) மனமகிழ்ந்து உண்ணு’ என்று சொல்லி வாயிலே வைத்தாள்;</p>

ஆனமையால் ஆகையினாலே,

அன்று { அவள் முலைதந்த
அக்காலத்தில்

நீயும் { சிறுகுழந்தையான
நீயும்

அலை பண்பால் { அலையெறிகிற
[அதிகமான]
உன் ஸௌலப்பய
குணத்தினாலே

முலை உண்பாய் { மெய்யே ஸ்தனய
போலே { பாணஞ்செய்பவ
னைப்போல

உகந்து { (பெறப்பேறு
பெற்றாற்போலே)
மகிழ்ந்துகொண்டு

முனிந்து { (மனத்தில்)
சீற்றங்கொண்டு

ஆவி { (அந்தப்பூதனையின்)
உயிரை

உண்டாய் { உறிஞ்சி
உட்கொண்டாய்.

* * *-பேய்ச்சியின் முலைப்பாலை அமுதமாவுண்ட கதையை அநுஸந்தித்து ஈடுபடுகிறார். கண்ணபிராணப்பெற்ற தாயான தேவகியினது உடன்பிறந்தவனுப் அக்கண்ணபிரானுக்கு மாமனாகிய கம்ஸன், தன்னைக் கொல்லப்பிறந்த தேவகிபுத்திரன் ஒளித்து வளர்தலையறிந்து, அக்குழந்தையை நாடியுணர்ந்து கொல்லும்பொருட்டுப் பல அசுரர்களை ஏவ, அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனைபென்னும் ராக்ஷஸி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து அங்குத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த க்ருஷ்ணசிசுவையெடுத்துத் தனது நஞ்சு நீற்றிய முலையைக் கொடுத்துக் கொல்லமுயல், பகவானான குழந்தை அவ்வாக்கியின் தனங்களைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்துப் பாலுண்கிற பாவனையிலே அவளுயிரையும் உறிஞ்சி அவளைப் பேரிரைச்சலிட்டுக்கதறி உடம்பு நரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீங்கி விழுந்து இறக்கும்படி செய்தானென்பது கதை.

வந்த பேய்ச்சி யசோதையான பாவனையோடு வந்தாளாகையாலே அவளுடைய பரிவுபோன்ற பரிவை ஏறிட்டுக்கொண்டது பற்றி 'உகந்து' எனப்பட்டது. 1. "ஒரு முலையை வாய்மடுத்து ஒரு முலையை நெருடிக்கொண்டு, இருமுலையும் முறைமுறையா ஏங்கியேங்கி யிருந்துணையே" என்னும்படியாகப் பால் விம்மியிருந்ததனால் 'ஒளிநிறங் கொள்கொங்கை' எனப்பட்டது. 2. "நந்தன்

பெறப்பெற்றநம்பீ! நானுகந்துண்ணுமமுதே! எந்தை பெரு
மானே! உண்ணாய் என்னம்மம் சேமமுண்ணாயே” 1. “உருகி
யென்கொங்நரின் தீம்பால் ஓட்டந்து பாய்ந்திடுகின்ற. மருவிக்
குடங்காலிருந்து வாய்முலையுண்ண நீவாராய்” என்று யசோதை
ஆவலோடு சொல்லுமாபோலே பூதனையும் சொன்னமைதோற்ற
‘அகங்குளிரவுண்ணென்றாள்’ எனப்பட்டது. அவள் தாயான
பாவனையிலே எவ்வளவு அன்பு அபிரயித்தாளோ, அவ்வளவு
அன்பை இவளும் மகனுன பாவனையிலே அபிரயித்தமைதோற்ற
“உகந்து முலையுண்பாய்போலே” எனப்பட்டது. சுற்றடியிலுள்ள
“ஆனமையால்” என்பதை இரண்டாமடியிற் கூட்டிக்கொள்க.

அலைபண்பால்=இதன் அருமையான பெருள் குறிக்கொள்
ளத்தக்கது. பண்பாவது குணம்; அலையெறிகின்ற குணம் என்றது-
அளவுகடந்த குணம் என்றபடி. 2. “விசுவாவெநவஸுஹா
நத்யஜெயம் சுயஸுந” [மெய்யான அன்போடு வராவிட்டாலும்
மித்திரன் என்கிற பாவனை கொண்டு வந்தாலும் அன்னவனையும்
நான் எவ்விதத்திலும் விடமாட்டேன்] என்று உறுதியாகச்
சொல்லியுள்ள எம்பெருமான் பீர்திபாவனையோடு வந்த பேய்ச்சி
யைக்கொன்றது ஏனென்றால்; அவனைக்கொன்று உலகுக்கு
ஒருபிரான தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதானது உலகமுழுமைக்
கும் உயிரளித்ததாக ஆகிறபடியால், இந்த மஹாகுணத்தை
வெளியிடவேண்டியே அவனைக்கொன்றென்க. .... (அ)

அன்றதுகண் டஞ்சாத வாய்ச்சி யுனக்கிரங்கி *
நின்று முலைதந்த விந்நீர்மைக்கு *—அன்று
வரன்முறையால் நீயளந்த மாகடல்கூழ் ஞாலம் *
பெருமுறையா லெய்துமோ பேர்த்து.

(க)

அன்று	{ (பூதனை பிணமாக விழும்படி நீ முலையுண்டு அவ ருயிரை முடித்த) அக்காலத்தில	அது கண்டு	{ முலை கொடுத்த அவன் செத்துக் கிடந்த அச் செய்தியைக் கண் னாலே பார்த்தும்
-------	--	-----------	--

அஞ்சாத	{ 'முலை கொடுக்கிற நாமும் ஒருகால் செத்துப் போவோமோ!' என்று பயப் படாத	இ நீர்மைக்கு	{ இந்தப் பெருங் குணத்திற்கு,
ஆய்ச்சி	{ யசோதைப் பிராட்டியானவள்	அன்று நீ	{ முன்பு நீ சிறந்த வான் முறை யால் அளந்த மா கடல் சூழ் ஞாலம்
நின்று	தரித்துநின்று		{ உறவினாலே அளந்துகொண்ட கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகமானது
(அந்தப் பூதனையின் விஷத்திற்கு மாற்றாக)		பெரு	{ இன்னது பெரிய தென்று பார்க்கும் முறையால் எய்துமோ
உனக்கு	{ உன்னிடத்துப் இரங்கி		{ முறைமையில ஒப்பாகப் பொருந்துமோ?
முலை தந்த	{ முலைகொடுத்த		

* * *—முலைகொடுக்கவந்த பேய்ச்சிபானவன் பிணமாய் விழுந்துகிடந்தபடியைப் பார்த்த யசோதை “இதென்ன உத்பாதம்!” என்று வெருண்டோட வேணுமேயல்லது, அணுகிவந்து முலை கொடுத்திருக்கக்கூடாது; 1. “பேய்ச்சி முலையுண்ட பின்னையிப் பிள்ளையைப் பேசுவ தஞ்சுவனே” என்று அஞ்சிக் காதவழி யோடவேண்டியிருக்கவும் 2. “பேய்ச்சி பாலுண்ட பெருமானைப் பேர்ந்தெடுத்து ஆய்ச்சி முலைகொடுத்தாளஞ்சானே” என்னும் படி அச்சமின்றி அணுகிவந்து உன்னை எடுத்தனைத்து முலை கொடுத்த பெருங்குணத்தை நோக்குங்கால், முன்பு நீ உலகளந்த அரியபெரிய காரியத்திற்காட்டிலும் இக்காரியமே மிகப்பெரி தென்று சொல்லலாம்படி யிருக்கின்றதென்கிறார். இத்தால்—யசோதைப்பிராட்டிக்குக் கண்ணபிரானிடத்துள்ள அன்பு அள வற்றதென்று விபந்து கூறினாராயிற்று.

வரன்முறையால் நீ அளந்த—‘வரம்’ என்னும் வடசொல் (மகர னகரப்போலியிலுல்) ‘வரன்’ என்று கிடக்கிறது. ‘சிறந்த தான்’ என்றுபொருள். சிறந்த முறையாவது ஸ்வஸ்வாமியாவ ஸம்பந்தம். உலகமுழுவதும் தன்னுடைய ஸொத்தாயும் தான் அதற்கும் ஸ்வாமியாய் மிருக்கையாகிற சிறந்த ஸம்பந்த மிருக்கை யாலேயன்றோ தன்னை யழியமாறியும் அளந்துகொள்ள நேர்ந்தது.

1. பெரிய திருமொழி 10—7—8. 2. மூன்றாந்திருவந்தாதி—29.

அளந்தமாகடல்குழ்ஞாலம்—முலைதந்த இந்நீர்மைக்குப் பெரு முறையால் எய்துமோ?—நீ மாகடல்கூழ் ஞாலத்தையளந்த மஹாகுணமானது யசோதை அஞ்சாமல் முலைதந்த மஹா குணத் திற்கு ஈடாகமாட்டாது என்றவாறு. அதாவது—யசோதை முலை தந்த நீர்மைபை ஒரு தட்டிலும் நீயளந்தமாகடல் சூழ்ஞாலத்தை ஒரு தட்டிலும் வைத்து நிறுத்துப்பார்த்தால் 1. “தெனொகூ ராஜ்யம் ஸுகலம் லீதாயா நாவூயாதூ” [மூவுலகுங்கடியும் லீதைக்கு ஓரளவும் ஈடாகாது] என்றாற்போலே அஜகஜாந்தரமாயிருக்குமென்பதாகக் கொள்ளலாம்.

பெருமுறையால் எய்துமோ பேர்த்து=பெருமுறையாவது— இது பெரிதா? அது பெரிதா என்று ஆராயும் வகை; அப்படி ஆராயுமிடத்து ஒப்பாகுமோ? என்கை. “பேர்த்து” என்பதற்குப்பொருள் விசாரிக்கவேண்டா; வார்த்தைப்பாடு என்று கொள்ளலாம். .... (க)

பேர்த்தனை மாசகடம் பிள்ளையாய் * மண்ணிரந்து
காத்தனை பல்லுயிரும் காவலனை *—ஏத்திய
நாவடையேன் பூவுடையேன் நின்னுள்ளி நின்றமையால்
காவடியேன் பட்ட கடை. (ங)

காவலனை	ஸர்வரக்ஷணே !,	பல் உயிரும்	{ எல்லா ஆத்மாக்களையும்
பிள்ளை ஆய்	{ சிறு குழந்தையா யிருந்து	காத்தனை	{ ரக்ஷித்தருளினாய்;
மா சகடம்	{ (அஸுராவேச முள்ள) பெரிய வொருவண்டியை	நின்	{ (இப்படி ரக்ஷகனான) உன்னை
பேர்த்தனை	{ கட்டழியும்படி உதைத்துத் தள்ளினாய்;	உள்ளி நின்றமையால்	{ (ஆச்ரயிக்கத் தக்கவ னாக) மனப்பூர்வ மாக எண்ணி யிருப்பதனால்
மண்	பூமியை		
இரந்து	{ (மஹாபலியினிடத் தில்) யாசித்துப் பெற்று	ஏத்திய நா உடையேன்	{ உன்னைத் துதிப்ப தையே ஸ்வபாவ மாகவுள்ள கங்கை புடையவனா யிருக்கிறேன்;
(திருவடியாலே குளிர்த்தடவி)			

1. பூராமாயணம் ஸுந்தராகாண்டம்—சிறியதிருவடி வார்த்தை.

௭	உடையேன் { (அர்ச்சிப்பதற்கு உரிய) புஷ்பங் களையு முடையவ னயிருக்கிறேன் ;	பட்ட	{ வெருகாலமாக அடைந்துள்ள
	(ஆனபின்பு)	கடை	தாழ்வுகளை
அடியேன்	{ உனக்கு அடியவனா யிருக்கும் பெரும் பதவியைப் பெற்றிருக்கிற நான்	கா	{ போக்கியருள வேணும்.

* * *—முதலாழ்வார்களுக்குப் பெரும்பாலும் எம்பெருமா னுடைய விபவாவதாரங்களுள் க்ருஷ்ணாவதாரமும் த்ரிவிக்ரமாவ தாரமும், அர்ச்சாவதாரங்களுள் திருவேங்கடமலையும் அடிக்கடி வாய்வெருவுப்படியா யிருக்குமென்பது குறிக்கொள்ளத் தக்கது.

பிள்ளையாய் மாசகடம்பேர்த்தனை = ஸ்ரீகிருஷ்ணனாக அவ தரித்த தான் நந்தகோபர் திருமானிகையிலே ஒரு வண்டியின் கீழ்ப் புறத்திலே தொட்டிலிலிட்டுக் கண்வளர்த்தப்பெற்று (யசோதை யும் யமுனைநீராடப்போய்) இருந்தகாலத்து, கம்ஸனுலேவப்பட்ட அஸுரனொருவன் அச்சகடத்தில் வந்து ஆவேசத்துத் தன்மேல் விழுந்து தன்னைக் கொல்லமுயன்றதையறிந்த பகவானான தான் பாலுக்கு அழுகிற பாவனையில் தன் சிறியதிருவடிகளை மேலே தூக்கியுதைத்து அச்சகடத்தைச் சிந்திந்நமாக்கின வரலாறு அறிக.

பிரானே! யசோதைப்பிராட்டியைப்போல உன்னிடத்து எனக்கு அதிகமான ப்ரேமம் இல்லாவிட்டாலும் 'ஆச்ரயிக்கத் தக்கவன் நீதான்' என்கிற எண்ணத்தைப்பெற்று உன்னை ஆச்ரயிப் பதற்கு உரிய ஸாமக்ரிகளைப் பரிபூர்ணமாகக் கொண்டிருக்கிற நான் இனி உன்னருளுக்கு இலக்காகக்கூடியவன் ; இதுவரையில் எனக்கு நேர்த்திருந்த தேவதாந்தரபஜனம், உபாயாந்தரப்பற்று ப்ரயோஜநாந்தர விருப்பம் முதலிய பொல்லாங்குகளைத் தவிர்த்த இனி யென்னைக் காத்தருளவேணும் என்றாராபிற்று.

பேர்த்தனை, காத்தனை—முன்னிலையொருமை இறந்தகால வினை முற்றுக்கள். 'ஏத்திய' என்னும் இறந்தகாலப் பெயரெச்சம் காண முணர்த்தாது தன்மையுணர்த்திற்று. கா—வினைமுற்று. (10)

கடைரின் ஹமரர் கழல்தோழுது * நாளும்
இடைநின்ற விற்பத்த ராவர் *—புடைநின்ற
கீரோத மேனி நெமோலே * நின்னடியை
யாரோத வல்லா ரவர்.

(கக)

(பாழும் ஸம்ஸாரிகளானவர்கள்)		(இவ்வுலகைச்)		
அமரர் கடை	{ தேவதாந்தரங்களின் வாசல்களைப் பற்றிநின்று	புடை நின்ற	{ சூழ்ந்து கிடக்கிற கடல்போன்ற திருமேனியை புடைய ஸர்வேச்வரனே !,	
நின்று		நீர் ஓதம் மேனி நெடு மாலே		
நாளும்	{ நெடுங்காலம் வரையில்	நின் அடியை உனது திருவடிகளை		
கழல்				
தொழுது	{ (அவர்களுடைய) காலில் விழுந்து			
(பரமாத்மம் பெறமாட்டாமல்)				
இடை நின்ற	{ நடுவே கிடக்கிற (சுவர்க்கம் முதலிய)	ஓத வல்லா ரவர் ஆர்	{ அறுஸந்திக்கவல்லார் ஆரேனு முண்டோ ? (யாருமில் லையே!)	
இன்பத்தர்				
ஆவர்	{ சுகத்தைப் பெற் றொழிவர்கள் ;			

* * *—பெரும்பாலும் இவ்வுலகத்தவர்கள் தேவதாந்தர பஜனஞ்செய்து சுவையற்ற அற்பபலன்களைப்பெற்று அநர்த்தப் படுகின்றனரேயன்றி உண்ணியுணர்ந்து ஆசிரயித்து உஜ்ஜீவிப்பவர் யாருமில்லையே ! என்று வருந்திப் பேசுகிறார்.

கடைநின்றமரர்கழல்தொழுது = அமரர்கடைநின்று கழல் தொழுது என்க. கடையாவது மனைவாசல்; தேவதாந்தரங்களின் மனைவாசலிலே நின்று என்றது—அவர்களை ஆராதித்தமை கூறிய வாறு. இனி, தொகுத்தல் விகாரமாகக்கொண்டு, “கடைநின்ற + அமரர்” என்று பிரித்து, ‘தாழ்ந்த தெய்வங்களின் காலிலே விழுந்து’ என்பதாகவும் பொருள்கொள்ளலாம். இடைநின்ற விற்பத்தராவர்—எம்பெருமானைப் பணிந்தவர்க்குக் கிடைக்கக் கூடிய பரமபதாபவமொன்றே உத்தமமாகையாலும், அதற்குக் கீழ்ப்பட்ட ஸ்வர்க்காபவம் முதலிய பலன்களெல்லாம் இடைக் கட்டாதலாலும்; தேவதாந்தர பஜனம் பண்ணுவார்க்கு அப்படிப் பட்ட ஸூதரபலன்களை கிடைக்குமாதலாலும் “இடைநின்ற

இன்பத்தராவர்” என்னப்பட்டது. இன்பமென்றதும் ப்ரமித்த வர்களின் கருத்தாலேயாம். ‘ஆவர்’ என்பதற்கு எழுவாய் வரு வித்துக்கொள்க. ... .. (கக)

அவரிவ ரென்றில்லை யரவணையான் பாதம் *
எவர்வணங்கி யேத்தாதா ரெண்ணில் + — பலரும்
செழுங்கதிரோ னெண்மலரோன் கண்ணுதலோ னன்றே *
தொழுந்தகையார் நாளும் தொடர்ந்து. (கஉ)

எண்ணில்	{ “எம்பெருமானை ஆச்ரயித்து ஸ்வரூபவீத்தி பெறுகிறவர்கள் ஆரார் ?” என்று ஆராயுமளவில்	பகரும். செழு கதிரோன்	{ பரவின அழகிய ஆயிரங்கிரணங் களைபுடையவ னான ஸூரியனும்
அவர் இவர் என்று இல்லை	{ இன்னார்தாம் ஆச்ரயிப்பவர்கள், இன்னார் ஆச்ரயிக் காதவர்களென்று ஒருவாசியில்லை ;	ஒன் மலரோன்	{ அழகிய (திருகாபிக் கமல) மலரை இருப்பிடமாக வுடைய பிரமனும்
அரவு அணையான் பாதம்	{ சேஷசாயியான அப்பெருமா னுடைய திருவடிகளை	கண் துதலோன்	{ நெற்றிக்கண்ணான ருத்ரனும்
வணங்கி	தொழுது	(ஆகிய, நாட்டிலுள்ளவர்களால்	ஆச்ரயிக்கப் படுகிறவர்களென்று
ஏத்தாதார்	துதியாதவர்கள்	பிரசித்தரான இவர்கள்)	நாளும்
எவர்	{ யாவர் ? (ஒருவருமில்லர்.)	நாளும்	நான்தோறும்
வணங்கி	தொழுது	தொடர்ந்து	{ அப்பெருமா னெழுந்தருளி யிருக்கின்ற இடத்தைத்தேடி ஆச்ரயிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள வர்களன்றோ ?

* * *—கீழ்ப்பாட்டில், தேவதாந்தரபஜனம் பண்ணுமவர்கள் அநர்த்தப்பட்டுப்போவதை யருளிச்செய்தார் ; ‘ஆனால் அந்த தேவதைகளை ஆச்ரயிக்கலாகாதோ ? இந்தரசந்தரருத்ராதிகளும் மேம்பட்ட தேவதைகளாகத்தானே சாஸ்தரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர்’ என்று நினைப்பார்க்கு உத்தரமாக இப்பாட்டருளிச்செய்கிறார். எம்பெருமானெருவனையே தொழுது உஜ்ஜீவிப்ப

தில் நம்மோடு அந்த தேவதாந்தரங்களோடு ஒரு வாசியில்லையான பின்பு தேவாதிதேவனுன ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் தொழுவதே அனைவர்க்கும் கடமையாமென்பது இதனுணர்த்தப்பட்டதாம்.

கீழ்ப்பாட்டில் “நெடுமாலே ! நின்னடியை யாரோதவல்லார்?” என்று சொல்லிவைத்து இப்பாட்டில் “அரவணையான் பாதம் எவர் வணங்கி யேந்தாதார்?” என்றது முரண்படுமன்றோவென்று சங்கிக்கவேண்டா ; எம்பெருமான் திருவடியைத் தொழுது துதித் தலைக் கடமையாகவுடையராகாதவர்கள் யாவர்? என்பதே இப் பாட்டின் நோக்கமாகும். ஆகவே, எல்லாரும் எம்பெருமானைத் தொழுதேத்தக் கடமைப்பட்டவர்களென்று ஸ்வரூபியாக்பதையை உணர்த்துமிப்பாசாரமும், இந்த ஸ்வரூபத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணுவாரில்லையே பென்றுரைத்த கீழ்ப்பாசாரமும் முரண்படா. இப்பாட்டின் பின்னடிகளில், ஸூரியன் பிரமன் சிவன் முதலான வர்களும் நாடோறும் தொடர்ந்து தொழுவதாகச் சொல்லியிருந் தாலும், இவ்வுலகத்தவர்கள் பெரும்பாலோர் தொழுது கெட்டுப் போகின்றனரேயென்னும் வருத்தம் ஆழ்வார்க்குப் பெரிதுமுண்டு.

தோடரேத்த மால்யானை சூழ்கயம் புக்கஞ்சி *

படரேத்த பைங்கமலங் கொண்டு * அன்—நீடரேக்க

ஆழியான் பாதம் பணிந்தன்றே * வானவர்கோன்

பாழிதா னெய்திற்றுப் பண்டு.

(காட)

தோடர் எடுத்த மால் யானை	{ காற்சங்கிலியை முறித்துக் கையிற்கொண்டு பதறியோடுந் தன்மையதான மதயானையானது	படர் எடுத்த பை கமலம் கொண்டு	{ மலர்ந்து ஒங்கியிருக்கிற அழகிய தாமரைப்பூவை (எம்பெருமா னுக்கு ஸமர்ப்பிப் பதற்காக)க் கையிற்கொண்டு
சூழ் கயம் புக்கு	{ (கரைகாண வொண்ணாதபடி) விசாலமாயிருந்த பொய்கையிலே இழிந்து	அன்று இடர் அடுக்க	{ அந்த நிலைமையிலே (முதலையின் வாயிலகப்பட்டு விடுவித்துக் கொள்ளமுடி யாத) பெருந் துன்பமூண்டாக

அஞ்சி	{	(செவ்வியழிவதற்கு முன்னே இந்த மலர்களை எம்பெருமா னுக்கு ஸமர்ப்பிக்க முடியாமற் போய்விடுமோ வென்று) மனம் பதறி,	{	பணிந்து அன்றே	{	(தியானித்து) வணங்கியதன லன்றோ
ஆழியான் பாதம்	{	(முதலையைத் துணிக்குக் கருவி யான) திருவாழி யைக் கையிலேந் தின எம்பெருமா னுடைய திருவடிகளை	{	தான் பண்டு	{	அந்த கஜேந்திரம் முற்காலத்தில்
				வானவர் கோன் பாழி	{	தேவாதி தேவனுடைய இருப்பிடமான பரமபதத்தை
				எய்திற்று		அடைந்தது.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “பவருஞ்செழுங்கதிரோ னெண் மலரோன் கண்ணுதலோனன்றே தொழுந் தகையார் நானுந் தொடர்ந்து” என்றருளிச் செய்ததில் அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த வர்களான தேவர்கள்தாம் எம்பெருமானை ஆச்ரயிப்பதற்கு உரிய வரையன்றி நம்போன்ற எளியவர் அப்பரமனை அடையுந்தரத்தின ரன்றுபோலும் என்பதாக ஒரு சங்கை பிறக்கக்கூடுமாதலால் எம் பெருமானை ஆச்ரயிக்கும் விஷயத்தில் சிறியார் பெரியாரென்னும் வாசியில்லை; பிறப்பு முதலியவற்றால் நாம் தீர்த்தவர்களும் கூசாதே ஆச்ரயிக்கலாமென்னும் விஷயத்தை நிலைநாட்டுதற்காக ஸ்ரீ கஜேந் திராமூவானது செய்தியை அருளிச்செய்கிறாநீதில்.

மஹாவிஷ்ணு பக்தனான இந்தரத்யும்நனென்னும் அரசன் வழக்கப்படி ஒருநாள் விஷ்ணுபூசை செய்துகொண்டிருந்தபோது அகஸ்தம்பமஹாமுனிவன் அவனிடம் எழுந்தருள, அப்பொழுது அவ்வரசன் தன் கருத்து முழுவதையும் திருமாலைப் பூஜிப்பதில் செலுத்தியிருந்ததனால் அம்முனிவனது வருகையை அறியாதவ னாய் அவனுக்கு உபசாரமொன்று செய்யாதிருக்க, அம்முனிவன் இப்படி அரசன் நம்மை அலக்ஷியஞ் செய்தானென்று மாறாகக் கருதிக் கோபித்து, ‘நீ யானைபோலச் செறுக்குற்றிருந்ததனால் யானையாகக் கடவை’ என்று சபிக்க, அங்ஙனமே அவன் ஒரு காட்டில் யானையாகத் தோன்றினனாயினும் முன்செய்த விஷ்ணு

பக்தியின் மஹிமையினால் அப்பொழுதும் விடாமல் நாள்தோறும் ஆயிரம் தாமரை மலர்களைக்கொண்டு திருமலை அர்ச்சித்துப் பூஜித்துவருகையில், ஒருநாள் பெரியதொரு தாமரைத் தடாகத்தில் அர்ச்சனைக்காகப் பூப்பறிப்பதற்குப்போய் இறங்கிற்று; முன்பொருகால் தேவலனென்னும் முனிவன் ஒரு நீர்நிலையில்நின்று தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தபோது அவனது காலப்பற்றியிழுத்து அதனால் கோபங்கொண்ட அவனது சாபத்தாற் பெரிய முதலையாய்க்கிடந்த ஹூஹூவென்னும் கந்தர்வன் அவ்யானையின் காலைக் கௌவிக்கொள்ள, அதனை விடுவித்துக்கொள்ள முடியாமல் கஜேந்திராழ்வான் ‘ஆதிமூலமே!’ என்று கூவியழைக்க, உடனே திருமால் கருடாருடனாய் அப்பொய்கைக்கரையிலே அரைகுலையத்தலை குலைய விரைந்தெழுந்தருளித் தனது திருவாழியைப் பிரயோகித்து முதலையைத் துணித்து யானையை அதன் வாயினின்று விடுவித்து இறுதியில் அதற்கு முக்தியை அருளினன் என்ற வரலாறு உணர்க.

“தோடரேதேத்” என்று யானைக்குஇட்ட விசேஷணம் சாதியியல்வைக் குறிப்பதாம். காலிலிட்ட விலங்கை முறித்துக் கையிலே கொண்டு யதேச்சையாகத் திரியுந்தன்மையானேச்சாதிக்கு இயற்கையென்க.

எம்பெருமானை ஆச்ரயிப்பதற்கு இன்றார் ஆவார், இன்றார் ஆகார் என்கிற நியதியில்லாமை இப்பாட்டால் வெளியிடப்பட்டதாயிற்று. ... .. (கஹ)

பண்டிப் பேரும்பதியை யாக்கி * பழிபாவம்
கொண்டிங்கு வாழ்வாரைக் கூறுதே *—எண்டிசையும்
பேர்த்தகர நான்குடையான் பேரோதிப் பேதைகள் *
தீர்த்தகர ராமின் திரிந்து. (கசு)

பேதைகள்	அவ்வேகிகளே!	பழி பாவம் கொண்டு	{	தெரியாமல் விளையுங் குற்றங் களையும் தெரிந்து செய்யுங் குற்றங் களையும் மேன் மேலும்வளர்த்து கொண்டு
பண்டியை	வயிற்றை			
பெருபதி	பெரிய ஊர்போலக்			
	ஆக்கி { கண்டதையுங் கொண்டு நிரம்பச் செய்து வளர்த்து			

இங்கு	இவ்வுலகில்	பேர்	திருநாமங்களை
வாழ்வாரை	{ வாழ்கின்ற ஸம்ஸாரிகளை	ஒ.சி	{ இடைவிடாது சொல்லித் கொண்டு
ருதே	{ புகழ்ந்து பேசுகை தவிர்த்து,		
எண் திசையும் பேர்த்த கரம் நான்கு உடையான்	{ (உலகளந்த காலத்தில்) எட்டுத்திக்குக் களையும் பேர்த் துப்போடும்படி விம்மி வளர்ந்த நான்கு திருத் தோள்களை புடையனான பெருமானுடைய	திரிந்து தீர்த்தகரர் ஆயின்	{ திவ்ய தேசங்கள்தோறும் ஸஞ்சரித்து (உங்கள் ஸஞ்சாரத் தாலே நாடுமுழுவ தும்) பரிசுத்த மாம்படி செய்ய வல்லவராக ஆகுங்கோள்.

* * *—சிறியார் பெரியாரென்னும் வாசியின்றி யாவராலும் எம்பெருமான் ஆச்சரியக்கத் தக்கவனென்று கீழ்ப்பாசுரங்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதானபின்பு, ஸம்ஸாரிகளை ஸ்தோத்ரஞ்செய்து கொண்டு அதனால் இந்தப் பிரபஞ்சத்திலேயே உழன்றுகொண்டு தடுமாறாமல் அப்பெருமானைப் பணிந்து அவனது திருநாமங்களைச் சொல்லி அவ்வழியால் நீங்கள் மாத்திரம் சடேறுவதோடு நில்லாமல் உங்களுடைய ஸஞ்சாரத்தாலே நாடு முழுதும் பரிசுத்தமாகும் படி செய்யுங்கோளென்று நாட்டாரை விளித்து உபதேசிக்கின்ற ரிதில். கண்ட பொருளையுங்கொண்டு வயிற்றை நிரப்புவதற்காகப் பழி பாவங்களைச் செய்து வாழ்கின்ற ஸம்ஸாரிகளைத் துதிப்பவர் விவேகிகளல்லர், பேதையர்களேயாவர் என்பது விளங்கப் ‘பேதை காள்!’ என விளிக்கின்றனர்.

“பெரும்பதியை” என்றகிடத்துள்ள இரண்டாம் வேற்றுமையுருபைப் பிரித்து ‘பண்டி’ என்பதோடு கூட்டியுரைக்கப்பட்டது. பண்டியென்று வயிற்றுக்குப் பெயர். அதனைப் பெரும்பதியாக்குவதாவது வளர்ப்பதாம்; கண்டதையும் துன்றுதின்று ஏற்றச்சால் போலே வயிற்றை வைத்துக்கொண்டிருக்குமவர்களை நச்சிக் கவி பாடிக் காசபெற்று வயிறுவளர்க்குந் தொழிலை விட்டுத்தொலையுங்கோளென்று முன்னடிகளாற் கூறினாராயிற்று. “பண்டு இப் பெரும்பதியை ஆக்கி” என்று பிரித்துப் பண்டு—அநாதிகாலமாக.

இப்பேரும்பதியை—இந்த ஸம்ஸாரத்தை, ஆக்கி—வளர்த்துக் கொண்டு என்றுரைக்கவுமாம்.

பழிபாவங்கொண்டு=கவனிப்பு இல்லாமையினால் அபுத்தி பூர்வமாகச் செய்யநேரும் பாவங்கள் பழியென்றும், வேணுமென்றே செய்யுந் தீக்குகள் பாவமென்றும் கொள்க. வயிற்றை நிரப்பவேண்டுவார்க்கு இவையித்தனையும் செய்யவேண்டியவையாமன்றோ. இங்கு வாழ்வாரை=இந்தப் பிரபஞ்ச சுகத்தையே வாழ்வாக நினைத்திருப்பவர்களை என்றபடி. கூறுதேயென்னுமளவால் பரித்யஜிக்க வேண்டுமதைச் சொல்லிப் பின்னடிகளாலே பரிக்ரஹிக்கவேண்டுமதைப் போதிக்கின்றார். உலகளந்த பெருமானுடைய திருநாமங்களை யநுஸந்தித்துக்கொண்டு 1 “கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லையென்று, மண்டினுருய்பலல்லால் மற்றையார்க் குய்யலாமே” என்றபடி திருப்பதிகள்தோறும் நடந்தால், 2. “தில்லைநகர்த் திருச்சித்ரகூடந்தன்னுள், தலை வணக்கிக் கைகூப்பி ஏத்தவல்லார் திரிதலால் தவமுடைத்துத் தரணிதானே” என்று குலசேகராழ்வாரும் 3. “நாதனை நரசிங்கனை நவின்றேத்து வர்களுழக்கிய பாததூளி படுதலால் இவ்வுலகம் பாக்கியம் செய்திதே” என்று பெரியாழ்வாரும் அருளிச்செய்தபடியே உலகமெல்லாம் பவித்திரமாய்விடும் என்றவாறு. தீர்த்தகரர்—வடசொல்.

திரிந்தது வேஞ்சமத்துத் தேர்கடவி * அன்று

பிரிந்தது சீதையை மான்பின்போய் *—புரிந்ததுவும்

கண்பள்ளி கொள்ள வழகியதே * நாகத்தின்

தண்பள்ளி கொள்வான் றனக்கு.

(கரு)

வெம் சமத்து { கொடிய (பாரத)
புத்தத்திலே

தேர் கடவி { (பார்த்தஸாரதி
யாகித்) தேரை
நடத்திக்கொண்டு

திரிந்ததும் அலைந்ததும்,

அன்று { இராமனைத்
திருவவதரித்த
காலத்து

மான்பின் போய் { மாரீசனாகிற
மாயமானின்
பின்னே செல்ல

1. திருக்குறந்தாண்டகம் 19. 2. பெருமாள் திருமொழி. 10-5.

3. பெரியாழ்வார் திருமொழி. 4-4-6.

சீதையை பிரிந்ததும்	{ பிராட்டியைப் பிரிந்து அலைச்சற் பட்டதும்,		(ஆகிய இச்செயல்கள்யாவும்)
கண்	தரையிலே	நாகத்தின் தண் பள்ளி	{ திருவனந்தாழ்வான் மேலே குளிரப் பள்ளிகொண்
பள்ளி	{ படுத்துக் கொள்ள	கொள்வான் தனக்கு	{ டிருக்கவேண்டிய பெருமானுக்கு
புரிந்துவும்	ஆசைகொண்டதும்	அழகியதே	ஏற்றவையோ?

* * *—எம்பெருமானுக்கத்தருளின திருப்பதிகள் தோறும் திரியுங்கோளென்று ஸம்ஸாரிகளை நோக்கிக் கீழ்ப்பாட்டில் உபதேசித்தார்; உண்டியே உடையே உகந்தோடித் திரியு மிம்மண்டலத்திலே இவருபதேசத்தை ஆதரிப்பார் ஆர்? அவரவர்களிடப்படி தங்களுடம்பைப்பேணிப் பேய்களாய்த்திரிய, ‘ஐயோ! இப்பாவிகளுக்காக எம்பெருமான் கிருஷ்ணனாய்ப் பிறப்பதும் இராமனாய்ப் பிறப்பதுமாக்கொண்டு படாத அலைச்சல்கள் பட்டுப் பரிதபியா நிற்க இவர்கள் இப்படி உண்டு உடுத்துத்திரிகின்றார்களே!’ என வருந்தின ஆழ்வார், அப்பெருமான் ராமக்ருஷ்ணாவதாரங்களிலே அதிஸுகுமாரசமான திருமேனியோடே பட்ட மிறுக்குக்களை நினைந்துருகிப் பேசுகின்றார்.

கண்ணபிரானுய்த் திருவவதரித்துப் பாரதப்போரிலே பார்த்த ஸாரதியாயிருந்து எதிரிகள்விடுகிற அம்புகள் தன்மேலே படும்படி திருமேனிக்குக் கவசமும் தரியாதேகிடந்து அர்ஜுனன் சொன்னவிடத்திலே தேரை நடத்திக்கொண்டு பட்டபாடுகளை முதலடியிலே பேசினார். இராமனுய்த் திருவவதரித்துப் பித்ரு வாக்யபரிபாலன வியாஜத்தாலே காட்டுக்கெழுந்தருளி மாயமான் பிரிக்கப் பிராட்டியைப்பிரிந்து பட்ட வருத்தங்களை இரண்டாமடியிற் பேசினார். 1. “மெல்லணைமேல் முன்துயின்ற யின்றினிப் போய் வியன்கான மரத்தினீழல், கல்லணைமேல் கண்டுயிலக் கற்றணையோ காகுத்தா கரியகோவே!” என்கிறபடியே கானகத்தில் கல்லும் முள்ளுமான விடங்களில் தரைக்கிடையிடத்து வருந்தினதை மூன்றாமடியிற் பேசினார். ஆகிய இவ்வலைச்சல்கள் பட நோர்ந்த அவதாரங்கள் ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்திப் பணிகொள்வதற் காகச் செய்தவையாதலால் இவ்வலைச்சல்களும் ஸம்ஸாரிகளுக்காகப்

பட்டவையென்று திருவுள்ளம் பற்றுதல் பொருந்தும். நாகத்தின் தண்பள்ளி கொள்வான்தனக்கு அழகியதே = இவ்வலைச்சல்கள் எங்கே? அவனுடைய ஸுகுமாரமான திருமேனி எங்கே? மிடறு மெழுமெழுத்தோட வெண்ணெய் விழுங்கவேண்டியவன் வெம் பால்களைக்கடித்தாற்போலே, மெத்தென்றசேஷசயனத்திலே திருக் கண்வளர்த்தருள வேண்டியவன் இவ்வலைச்சல்கள்படத் தருமோ என்றவாறு.

அழகியதேயென்றது விபரீத லக்ஷணையினால் மிகவும் தகாதவையாக இருந்தனவென்ற பொருளைத்தரும். “அழகியவே” என்றும் பாடமுண்டு; அழகிய = அன்சாரியைபெறாத பலவின் பால் முற்று.

மூன்றாமடியில், இடப்பொருளதான கண் என்னுஞ் சொல் இங்கு, தரையென்ற பொருளைத்தந்தது ... . (கடு)

தனக்கடிமை பட்டது தானறியா னேலும் *

மனத்தடைய வைப்பதாம் மாலை *—வனத்திடரை

ஏரியாம் வண்ண மியற்றுமிது வல்லால் *

மாரியார் பெய்கிற்பார் மற்று

(கசு)

தனக்கு	சேதநனாகிய தனக்கு	ஆம்	தகும்;
அடிமை	சேஷத்வமென்பது	(இவனுக்கு இவ்வளவு ருசிமாத்திரம் உண்டானால் விரோதியைப்போக்கித் தன்னைத் தானேத்தந்தருள்வன் எம்பெருமான்; அது எங்கனே யென்னில்;)	
பட்டது	{ அமைந்திருக்கின்ற தென்பதை		
தான்	{ தான் தெரிந்து அறியான் கொள்ள அசுத்தனா எனும் யிருந்தாலும்	வனம்	{ காடெழுந்து கிடக்கிற மேட்டு நிலத்தை
ஏலும்			
(எம்பெருமான் தானாகவே)		திடரை	
மனத்து	மனத்திலே	{	(பெய்யும் மழைநீர் அப்பால் போகாமல் தடையின்றி வந்துபுகும்படி) ஏரியாகக் குழி வெட்டுதல் செய்யக்கூடுமே யன்றி
அடைய	வந்துசேர்ந்தவளவில்		
மாலை	அப்பெருமானை		
வைப்பது	{ இடங்கொடுத்து வைத்துக் கொள்வது		

ஏரி ஆம்	வண்ணம்	இயற்றும்	இது அல்லால்
---------	--------	----------	-------------

மற்று	பின்னும்	யார்	{	யாவருளர்? (மழை பெய்யவேண்டு வது பகவத் ஸங்கல்பத்தா லன்றோ?.)
மாரி	மழையை			
பெய்திற்பார்	{ பெய்யும்படி			
	{ செய்விக்க வல்லவர்கள்			

* * *—கீழ்ப்பாட்டிற் கூறியபடியே எம்பெருமான் எப்படி யாவது நம்மைப் பெறவேணுமென்றே பற்பல அவதாரங்களெழுத் துப் படாதன பகிழ்படியால் நம்மைத் திருத்திப் பணிகொள் ளுதல் அப்பெருமானுக்கே கடமையாயிருக்கும்; நாம் யாதொரு ஸாதாராஷ்டாநமும் செய்யவேண்டா; ஆனாலும் நம்மை மண் னும் மரமும் கல்லும் கரியும்போலே அசேதநப்பொருளாகப் படைக்காமல் சேதநப் பொருளாகப் படைத்துள்ளதனால் நாம் அறிவுபெற்றுள்ள வாசிக்காகச் செய்யத்தக்கதொன்றுண்டு, அதா வது அங்னைப் பெறவேணுமென்னும் ருசிமாத்திரம் நமக்கு இருக் கத்ததும். மற்றபடி பேற்றுக்கு உபாயமாக நாம் முயற்சி செய்ய வேண்டுவதொன்றுமில்லை என்கிற ஸகல சாஸ்த்ரஸாரப் பொருளை வெளியிடுவதாம் இப்பாசரம்.

இதில் முன்னடிகளுக்குப் பலவகையாகப் பொருள்கொள்ள இடமுண்டு. நம்மனத்தில் எம்பெருமான் வந்து தங்கும்படி னிலக் காமையுடன் இருக்கவேண்டுவதே நாம் செய்யக்கூடிய செயல்; அங்கே வந்து இடைவிடாது தங்கும்படி அப்பெருமானைச் செய் விப்பதென்பதோ நமக்கு இயலாது; ஆதலால், நமக்கு ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் முற்றமுதிர உண்டாகாவிடினும், னிலக்காமை என்கிற இவ்வளவுமாத்திரம் நம்மிடத்து உண்டானால் எம்பெருமான் அதனையே பற்றுக்கோடாகக்கொண்டு நம்முடைய விரோதிகளைப் போக்கித் தன்னைத் தந்தருள்வன்—என்பதாகக் கொள்ளலாம்.

அன்றியே; அவ்வெம்பெருமான் சேஷி, தான் சேஷன் என்றறிகின்ற விவேகமில்லாதவனாகவே இச்சேதநன் இருந்தா லும், இவனுக்கு அப்பெருமானிடத்து ருசியில்லாமலிருந்தாலும், “படிபடிவாசகிஸ்யேஷ்டாஸ்துதெவெதரொஜநாஃ” [பெரியோன் எந்த எந்தச் செயலைச்செய்கிறானோ அந்தச்செயலையே மற்றுள்ள ஸாமான்ய ஜநங்களும் செய்கிறார்கள்] என்றதற்கேற்ப, பெரியோர்

செய்யும் முறைமையைக்கண்டாகிலும் ஸர்வேச்வரனை ஹ்ருதயத் திலேகொண்டு இச்சேதநன் தியானிக்கக்கடவன் ; இவ்வளவே கொண்டு எம்பெருமான் விரோதிகளைத் தொலைத்து ஸ்வப்ராப்தியையும் செய்து தருவன்—என்பதாகவுங் கொள்வர். மற்றும் பலவகைகளுங் காண்க.

பின்னடிகளில் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ள த்ருஷ்டாந்த வாக்கியார்த்தத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தை உணர்ந்துகொண்டு அதற்கிணங்க முன்னடிகளின் ஆழ்ந்த சுருத்தை அறிந்துகொள்க. காடெழுந்து மேடாயிருந்த நிலத்தைச் சீர்திருத்தி ஏரியாக வெட்டுகின்றோமாயின் இக்காரியம் மழைபெய்வதற்கு ஸாதநமாகமாட்டாது ; நாம் ஏரி வெட்டுகிறோமென்பது கொண்டே பர்ஜ்யதேவன் மழைபெய்து விடுவனோ? மழை பெய்வதென்பது பகவத் ஸங்கல்பாதீநமாகையால், அப்படிப்பட்ட மழைக்கு ஏரி வெட்டுதல் உபாயமாகமாட்டாது. இஃது உலகறிந்த விஷயம். ஏரி வெட்டுதல் மழைபெய்வதற்கு உபாயமன்றாகில் வீணாக ஏரி வெட்டுவானேன்? என்று நினைக்கலாகாது ; எப்போதாவது பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே மழை பெய்யுமாகில் அந்த மழை நீரை வனத்திடர் தாங்கிக்கொள்ளமாட்டாது ; நாம் அந்த வனத்திடரைச் சீர்திருத்தி ஏரியாக அமைத்துவைப்போமாயின், மழை பெய்யும் போது வரும் தண்ணீர் அதிலே தங்குவதற்குப் பாங்காகும். ஆகவே, மழைநீர் பழுதுபடாமெக்காக ஏரி வெட்டுதலேயன்றி மழைபைப்பெய்வித்தற்காகவன்று என்பதுவிளங்கும். இவ்வாறே, நாம் சேதநராகப் பிறந்துள்ள வாசிக்காக நம்முடைய நிலைமையைச் சீர்ப்படுத்திக்கொள்வதானது பகவத்ப்ராப்திக்கு ஸாதநமாக மாட்டாது ; ஒருகால் பகவான் நம்மைத் திருவுள்ளம்பற்ற வருவா னாயின் அவனுடைய விஷயீகாரம் நம்மிடத்தில் நன்கு தங்குவதற்குப் பாங்காகும் நம்மை நாம் சீர்திருத்தி வைத்துக்கொள்ளுதல்.

திருத்தமுறாத சேதநரை வனத்திடரின் ஸ்தானத்திலே கொள்க ; அத்வேஷாதிகளாலே தம்நெஞ்சைத் திருத்திக்கொள்வ தானது ஏரியாம் வண்ண மியற்றுகையாம் ; பகவத்ப்ராப்தி கைபுகு தல் மாரிபெய்கையாம். ஆகவே நாம் செய்யும் ஸுக்ருதங்க ளெல்லாம்—நிர்ஹேதுகமாகவுண்டாகிற் பகவத் விஷயீகாரத்தைத்

தாங்கிக்கொள்வதற்குமாத்திரம் உறுப்பாகுமேயொழிய, பகவத் விஷயிகாரத்தை நிர்ப்பந்தப்படுத்தி யுண்டாக்குவதற்கு உறுப்பாக மாட்டாதென்று சேதநக்ருத்யங்களின் அதுபாயத்வம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாயிற்று இப்பாட்டில்.

சேதநக்ருத்யமொன்றும் உபாயமன்றாகில், சேதநன் மனம் போனபடியேசெய்து திரியலாமன்றோ என்று சிலர்சங்கிப்பதற்கும் இடமில்லாமை காட்டப்பட்டது இதில். சாஸ்த்ரங்களுரைத்த நல்வழியில் நாம் இருந்துகொண்டு கர்த்தவ்யங்களை உபாயத்வ புத்தியின்றியே அதுஷ்டிக்கவேண்டியது ஆவச்யகமே; ஆனால் நாம் நல்ல காரியங்களைச் செய்திருக்கிறோமாயினால் நமக்கு பகவத் விஷயிகாரம் விளைந்தே தீருமென்று அதற்கு இதை ஸாதநமாகப் ப்ரதிபத்திபண்ணியிருக்கப் ப்ராப்தியில்லை. 1. “எந்நன்றி செய்தேனா என்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே” என்றே மஹான்கள் அது ஸந்திப்பர்களாதலால் நிர்ஜேஹதுக க்ருபையினாலேயே எம்பெருமான் நம்மை விஷயிகரிக்கிறானென்றும், நாம் செய்து போரும் நன்மைகள் ஒன்றுக்கு உபாயமாகையின்றியே ஸ்வயம் ப்ரயோஜந சூபங்களென்றும் அறுதியிட்டிருக்கவேணும்.

ப்ரபத்தியை உபாயமாகச் சில ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் கொள்வது பிசகோ? எனின்; அன்று. இவ்விடத்திலே ஸாரமாகச் சொல்லுவோம் கேண்மின்;—கடலிலே வலைவிசி மீன் பிடித்து ஜீவிப்பானொரு செம்படவன் ஒருநாள் மீன்களிடையே விலையுயர்ந்த ரத்னமொன்று கிடைக்கப்பெற்றான்; அதனுடைய மதிப்பை அவன் அறியமாட்டாதவனாதலால் 2. மாமதியம் திளைக்குங் கொடிமானிகை சூழ்தெருவில் செழுமுத்து வெண்ணெற்கெனச் சென்று முன்னில் வளைக்கை துளைப்பாவையர் மாறுமா போலே, அந்த ரத்னத்தைக் கொண்டுபோய் ஒரு வியாபாரியிடத்திலே மிகக்குறைந்த விலை கூறி விற்பித்தான். அந்த வியாபாரி, தான் ரத்னத்தின் மதிப்பு நன்குணர்ந்தவனாகையாலும் வியாபாரமே ஜீவிகையாகவுடையனாகையாலும் அவன் அதைக்கொண்டு போய் ஒரு மஹாராஜனிடத்திலே கிராமமாக அதற்குள்ள விலை

1. திருவாய்மொழி 10—6—8.

2. பெரிய திருமொழி 3—8—7. வேடச்சுகன் முத்துக்களைக் கொணர்ந்த காழி நெல்லுக்கு விற்கிறார்களாம் திருநாங்கூரில்.

கூறி உயர்ந்த விலைக்கு விற்றுவிட்டான். பிறகு அந்த மஹாராஜன் அந்த ரத்தத்தைத் தான் விற்பனை செய்ய நினைவாதே அதனைப் பெரியதொரு ஹாரத்திலே இணைத்து ஸ்வயம் போக்யமாக அமைத்துக்கொண்டான். ஆக இச்செய்தியில் ஒரு ரத்னத் துக்கே மூன்று தன்மைகள் உண்டாயின; அற்ப விலைக்கு மாறுதல் உள்ள விலைக்கு மாறுதல், விலைக்கு ஆட்படாமல் ஸ்வயம் போக்யமாகக் கொள்ளப்படுதல் என மூன்று வகைகள் ஒன்றுக்கே அதி காரிபேதத்தால் கூடினாற்போலே, நாம் செய்யும் ஸுக்ருதங்களுக் கும் இங்ஙனே மூன்று தன்மைகள் கூடும்; ரத்னத்தின் மதிப்பை அறியமாட்டாது அதனை அற்பவிலைக்குவிற்ற செம்படவன்போல ப்ரபத்தியின் சீர்மையை அறியமாட்டாத சிற்றறிவாளர் [அதமா திகாரிகள்] ப்ரபத்தியைக்கொண்டு ஐச்வர்யகைவல்யாதி கூடூத்ர பலன்களைக் கொள்வர்; ரத்னத்தைக் குறைந்த விலைக்குக்கொடாதே தகுந்த விலைக்குக் கொடுக்கும் வியாபாரியைப்போன்ற மத்யம அதிகாரிகள் ப்ரபத்தியை மோக்ஷஸாதநமாக அபிமானித்து கூடூத்ர பலன்களைக் கொள்ளாதே மோக்ஷபலனைக் கொள்வர். ரத்னத்தை ஒன்றுக்கும் ஸாதநமாக்காதே ஸ்வயம் போக்யமாகக் கொள்ளும் மஹாராஜனைப் போன்ற உத்தமாதிகாரிகள் ப்ரபத் தியை ஒன்றுக்கும் ஸாதநமாகக் கோலாதே ஸ்வயம் புருஷார்த்த மாகக்கொண்டு வர்த்திப்பார்கள். மஹாராஜனுடைய நிலைமையை விரும்பாதே வியாபாரியின் நிலைமையை விரும்பி ப்ரபத்தியை ஸாதநமாகக் கொள்வார் அங்ஙனமே கொள்க.

“ஸௌ|| ரத்னம் யீவாஹவ்யஸ்ய ஸ்வயம் ஸுக்ருதம் வஸிஷ்டாஹவ்யஸ்ய தக்ருதம் வணிகஜா வஸவ்ஷயஸ்ய ப்ராஹ்மணிய ஸ்வயம் வஹு|
வணதேயதக்ருதி வஸவ்ஷயஸ்ய வஸதாம், ப்ராஹ்மணியை [ப்ரஹ்ம தீர்த்துக்கொள்ளும்

நிகு) ஹவ்யஸ்யதாஸுபெதி, தக்ருதம்

என்று ஸம்ப்ரதாய விதித்தாளுநால் கூடியமடைபவனுய்க் கலை தோட்டம் சமைத்து மாற்றித் தந்திரனை, சிவபிரான் முடியின் பழங்களை அரைகுறை விலைக்குப் பாதுகாத்ததனால் ஒற்றைப் பிறை முண்டு; விற்காதே ஸ்வயம் எனப்பட்டான். ... (கௌ)

முண்டு. ஒரு மாம்பழந்தானே ஒருத்தனுக்கு உபாயமாயும் ஒருத் தனுக்கு உபேயமாயும் ஆகாநின்றது. உபாயமாகக் கொள்ளுமவ னுடைய தாழ்வும் உபேயமாகக் கொள்ளுமவனுடைய உயர்வும் உலகறிந்ததே. அதுபோலே, நம்முடைய நற்கிரிசைகட்டு உபா யத்தன்மையும் உபேயத் தன்மையும் உண்டாயிருக்கச் செய்தே உபேயத் தன்மையையே பாராட்டி உத்தமாதிகாரி கோஷ்டியில் புகாதே உபாயத் தன்மையைப் பாராட்டி அதமகோஷ்டியில் புக நினைப்பாரை நாமேன் விலக்குவோம்?

இப்பாட்டில், முன்னடிகட்டும் பின்னடிகட்டும் ஸங்கதி எங்ஙனையென்னில்; சேதநன் ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்களை நன்கு தெரிந்துகொண்டு, தானே நல்ல முயற்சிகளைச் செய்து அவை ஸாதநமாக எம்பெருமானைப் பெறவேண்டுமென்று சொல்ல வேண்டியிருக்க அப்படி சொல்லாமல், தனக்கு ஸ்வரூபவுணர்ச்சி இல்லாமற்போனாலும் எம்பெருமான் தானாகவேவந்து விஷயீகரிக்கு மளவில் அதனை விலக்காதவளவே அமையுமென்று முன்னடிகளிற் சொல்லப்பட்டதே, இது பொருந்துமோ? ஸாதநாதுஷ்டாநமில் லாமல் ஸாத்யம் கைபுகுமோ? என்று சங்கை உண்டாக, த்ருஷ்ட டாந்த முகத்தாலே அந்த சங்கைக்குப் பரிஹாரங் கூறுவன பின் னடிகள் என்க.

இப்பாசரத்தின் அழகிய ஆழ்பொருள்களை இன்னமும் விரித்துரைக்க வேண்டியிருந்தும் விரிவுக்கு அஞ்சி நிற்கின்றோம்.

மற்ற ரியலாவார் வானவர்கோன் மாமலரோன் *

சுற்றும் வணங்குந் தொழிலானே *—ஒற்றைப்

பிறையிருந்த சேஞ்சடையான் பின்சேன்று * மாலைக்

ஹையிரந்து தான்முடித்தான் கொண்டு.

(கஎ)

போலே, அந்த ~~பொருள்~~ குத் திலே மிகக்குறைந்த விண்ணு தான் ரத்தனத்தின் மதிப்பும் சமே ஜீவிகையாகவுடையனாகக் போய் ஒரு மஹாராஜனிடத்திலே

சுற்றும் வணங்கும் தொழிலானே

பக்கங்களிற் குழிந்து கொண்டு ஆசிரியப் பதற்கேற்ற சேஷ்டிதங்களை யுடையனான

1. திருவாய்மொழி 10—6—8.

2. பெரிய திருமொழி 3—8—7. வேடாலை

எம்பெருமானே

நாழி நெல்லுக்கு விற்குநர்களும் திருநாங்கூர்

ஒற்றை பிறை	ஒருகலாமாத்திரா	தான் முடித்து	தான் நிறைவேற்றிக்
இருந்த செம்	மான சந்திரனைத்	கொண்டான்	கொண்டான்;
சடையான்	தரித்த சிவந்த		
	சடையையுடைய	(ஆனபின்பு)	
	ருத்ரன்		
பின் சென்று	அதுவர்த்தித்து	இயல் ஆவார்	{ ஆச்ரயிக்கலாம்படி தகுதியுடையவர்
இரந்து	{ (பல்லைக்காட்டி) யாசித்து	மற்று ஆர்	{ அந்த ஸர்வேச் வரனைத்தவிர வேறுயாவர்?.
குறை	தனது குறையை		

* * *—கீழ்ப்பாட்டிற் கூறியபடி உபாயோபேயங்களிரண்
டும் தானையாயிருக்கிற எம்பெருமானே ஆச்ரயணியன் ; அவனைத்
தவிர்த்து மற்றையோரை ஆச்ரயித்தால் நம்மை அடிமைகொள்ள
வல்ல சக்தி அவர்களுக்கில்லாமையாலும், ஆச்ரயணியரென்று
ஸாமான்யர் பிரமிக்கக்கூடிய சில்லரைத் தெய்வங்களும் ஸ்ரீமந் நாரா
யணனை அடிபணிந்தே தம்மம் குறைகளைத் தீர்த்துக்கொள்ளக்
காண்கையாலும் அப்பரமபுருஷனே ஆச்ரயிக்கவுரியன் என்று
ராயிற்று.

மூப்பத்து முக்கோடி தேவர்கட்குத் தலைவனான இந்திரனும்,
திருமாலினது திருநாபிக் கமலத்தை வாழிடமாகவுடைய பிரம
னும் நேராகநின்று கிட்டமாட்டாமையாலே சுற்றுப் பக்கங்களில்
நின்றாகிலும் தம்முடைய அபிமானம் நீங்கி எம்பெருமானே ஆச்ர
யிக்கும்படியைக் கூறுவன முன்னடிகள்.

பக்கங்களிலே நிற்கவாவது தைரியமுண்டாயிற்று இந்திரற்கும்
பிரமற்கும் ; அவ்வளவும் தைரியமில்லாத சிவபிரான் பின்புறத்
திலேசென்று நின்றுகொண்டு யாசித்துத் தன் குறையை [ப்ரஹ்ம
ஹத்யாசாப நிவ்ருத்தி முதலியவற்றை]த் தீர்த்துக்கொள்ளும்
படியைக் கூறுவன பின்னடிகள்.

தக்ஷமுனிவனது சாபத்தால் கூடியமடைபவனாகக் கலை
குறைந்துவந்து சாணமடைந்த சந்திரனை, சிவபிரான் முடியின்
மீதுகொண்டு வரமளித்துப் பாதுகாத்ததனால் ஒற்றைப் பிறை
யணிந்த செஞ்சடையான் எனப்பட்டான். .. ... (கள)

கோண்ட துலகம் குறளுருவாய்க் கோளரியாய் *
 ஒண்டிறலோன் மார்வத் துகிர்வைத்தது *—உண்டதுவும்
 தான்கடந்த வேழலகே தாமரைக்கண் மாலொருநான் *
 வான்கடந்தான் செய்த வழக்கு. (கடி)

குறள் உரு	{ வாநருபியாய் (மாவலியிடஞ் சென்றுயசித்து)	எழ் உலகே	எல்லாவுலகங்களை யும்
உலகம்	{ பூமி முதலிய லோகங்களை	உண்டதுவும்	{ (பிரளயங் கொள்ளாதபடி) திருவயிற்றிலே வைத்துக்கொண் டதும்
கொண்டது	{ ஆக்ரமித்துக் கொண்டதும்,	(ஆகிய இச்செயல்கள்)	
கோள் அரி	{ மிகெகையுடைய ஆய் நரசிங்கமாகி	வான்	{ ஆகாசத்தை யளவிட்டாலும் அளவிடவொண் னாதபடியுள்ள பெருமையை யுடையனும்
ஒண்	{ மஹா பலசாலியான திறலோன் இரணியனுடைய மார்வத்து மார்பிலே	கடந்தான்	
உகிர்	{ தனது நகங்களை வைத்தது யழுத்திக் கீண் டொழித்ததும்,	தாமரை கண்	{ செந்தாமரைக் கண்ணனுமாகிய
ஒருநான்	ஒருகாலத்திலே	மால்	எம்பெருமான்
தான் கடந்த	{ தான் அளந்து கொண்ட	செய்த	செய்தருளின
		வழக்கு	{ கியாயமான செயல்களாம்.

* * *—ஹீமந் நாராயணனே ஸர்வஸமாச்சரயணீயனென்று
 கீழ்ப்பாட்டிற் கூறியதை நிலைநாட்டுதற்காக, அப்பெருமான் தன்னை
 அழியமாறியும் ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணுகிறபடியைப் பாருங்க
 ளென்கிறாநிலில். உலகத்தில் குள்ளனைக் கண்டால் கண்டவர்களும்
 ஏகிப் பேசுவது வழக்கம்; அப்படிப்பட்ட குள்ள வடிவைக்
 கொண்டான் இத்திரன் குறையைத் தீர்ப்பதற்காக. அன்றியும்,
 உடல் ஒருபடியும் முகம் ஒரு படியுமாக வடிவெடுப்பதும் பரிஹா
 ஸாஸ்பதம்; அப்படிப்பட்ட வடிவையும் கொண்டான் மூவுலகங்க
 ளின் துயர் தொலைக்க. அன்றியும், தன் காலிலேபட்ட வஸ்து
 அசுத்தமென்று அதை எவனும் உட்கொள்ளமாட்டான்; எம்
 பெருமானோவென்னில், த்ரினிக்ரமாவதாரத்தில் தன்னடிக்கீழ்ப்

பட்ட உலகங்களையே (மற்றொருகால் பிரளயம் கொள்ளாதபடி) உட்கொண்டான். ஆகவே இவ்வளவுஞ் செய்தது தன்னுடைமையைத் தான் நோக்கிக் கொள்வதற்காகவேயாதலால் இவனே ஸர்வஸ்வாமியென்பது திண்ணமன்றோ.

“வான்கடந்தான் செய்தவழக்கு” என்ற ஈற்றடிக்கு இரு வகையாகக் கருத்தாகலாம்; தன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தை நிலைநாட்டிக்கொள்ளவேண்டிச் செய்த காரியங்களாகையாலே இவையெல்லாம் நியாயமான காரியங்கள் என்பதாக பொருள்கருத்து; இனி, வழக்கு என்றது எதிர்மறை இலக்கணையால் வழக்கல்ல என்றபடியாய், சிறிய வடிவைக் காட்டிப் பெரிய வடிவாலே உலகங்களை ஆளந்துகொள்வதும், உலகத்தில் எங்கும் என்றும் கண்டறியாதவொரு விஜாதியமான வடிவத்தையெடுத்து இரணியனைப் பிளந்தொழிப்பதும், தன் காலில்பட்டு அசத்தமான வுலகத்தைத் தானே உட்கொள்ளுதலும் நியாயமல்லவே! என்றவாரும். ப்ரீரமத்தின் கணத்தாலே பக்தர்கள் இப்படி பரிஹாஸமுறைவிலே பேசுவதும் பொருந்தும்.

வான்கடந்தான் = வானத்தை ஆளவிடலும் ஆளவிட வொண்ணாத பெருமையை யுடையவனென்றும் ஸ்வர்க்கத்தை யளந்தவனென்றும் பொருளாகலாம். ... (கஅ)

வழக்கன்று கண்டாய் வலிசகடம் செற்றாய் *

வழக்கென்று நீமதிக்க வேண்டா *—குழக்கன்று

தீவிளவின் காய்க்கெறிந்த தீமை திருமாலே *

பார்விளங்கச் செய்தாய் பழி

(கக)

திருமாலே!—; நீ—;

(கிருஷ்ணசிவா யிருந்தபோது)

வலி சகடம் வலிதான சகடத்தை

செற்றாய் { உதைத்து முறித்தித் தள்ளினாய்;

வழக்கு { இது உனக்குத்
அன்று { தகுதியன்று
கண்டாய் { காண்;

வழக்கு என்று { இது நமக்குத்
நீ மதிக்க { தருந்ததே
வேண்டா { யென்று நீ
நினைக்கலாகாது; (இப்படிப்பட்ட ஸாஹஸச் செயல் செய்ததோடு நில்லாமல்)

குழகன்று { (அஸுரனான) இளங்கன்றை

தி விளவின் காய்க்கு எறிந்த	{ திய விளங்காயை உருக்கும் பொருட்டு வீசிப்போட்ட	பார் விளங்க	{ பூமியிலே பிரகாசிக்கும்படி
திமை	{ இந்தத் தீம்பான செயல்	பழி செய்தாய்	{ தவறு செய்தாய்.

* * *—நந்திகோபர் திருமானிகையிலே ஒரு* வண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே ஒரு தொட்டிலில் தான் கண்வளரும்போது கம்ஸனாலேவப்பட்ட அஸுரனொருவன் அந்த வண்டியில் ஆவேசித்துத் தன்மேல்விழுந்து தன்னைக்கொல்ல முயன்றபோது, அதனையறிந்த தான் பாலுக்கு அழுகிற பாவனையிலே தன் சிறிய திருவடிகளை மேலேதூக்கி யுதைத்து அச்சகடத்தை பொழித்தருளினது தன்னைத்தான் காப்பாற்றிக் கொடுத்து உலகத்தை வாழ்விக்கச் செய்த செயலாகிலும், ஸுகுமாரமான கைபடைத்த பிராட்டி மார்களும் தொட்டுப் பிடிக்கக் கூசும்படி அத்தனை ஸுகுமாரமாகவுள்ள திருவடியைக்கொண்டு ஒரு முட்டி வண்டியை உதைத்த விது மிகவும் தகுதியற்ற காரியமென்று தோற்றுவது மங்களா சாஸநபார்களுக்கு ஸஹஜமாதலால் 'வலிசகடம் செற்றது வழக்கன்று' என்கிறார் முன்னடிகளில்.

கம்ஸனாலேவப்பட்ட அஸுரர்களில் ஒருவன் விளாமரத்தின் வடிவமாய், கண்ணன் தன்கீழ்வரும்போது மேல்விழுந்து கொல்லுவதாக எண்ணிவந்துநிற்க அதனையறிந்த கண்ணபிரான், அவ்வாறே தன்னை முட்டிக்கொல்லும்பொருட்டுக் கன்றின் வடிவங்கொண்டு வந்த மற்றோரஸுரனைப் பின்னிரண்டு கால்களையும் பிடித்து எடுத்துச்சுழற்றி அவ்விளாமரத்தின்மேல் எறிய, கபித்தாஸுரனும் வத்ஸாஸுரனுமான இருவரும் சிதைத்து த10து அசுர வடிவத்துடனே விழுந்தி இறந்தனர் என்ற வரலாறு பின்னடிகளில் அறியத்தக்கது. கடினப் பிரகிருதியான அஸுரனை அதிஸுகுமாரமான திருக்கையாலே பிடித்துச் சுழற்றியெறிந்தபோது அத்திருக்கைகள் எவ்வளவு நொந்திருக்குமோ! என்று கொண்ட வயிற்றெரிச்சலால் 'வழக்கென்று நீ மதிக்க வேண்டா' என்றும் 'பார்விளங்கத் தீமை செய்தாய்' என்றும் 'பழி செய்தாய்' என்றும் பேசினார். (கக)

பழிபாவம் கையகற்றிப் பல்காலும் நின்னை *
வழிவாழ்வார் வாழ்வராம் மாதோ! *—வழுவின்றி
நாரணன்றன் நாமங்கள் நன்குணர்ந்து நன்கேத்தும் *
காரணங்கள் தாமுடையார் தாம். (உய)

பழி	அபகீர்த்தியையும்	நன்கு	} நன்கு அறிந்து
பாவம்	பாவுகளை யும்	உணர்ந்து	
கை அகற்றி	சீக்கி	வழு இன்றி	இடைவீடின்றி
பல்காலும்	எப்போதும்	நன்கு ஏத்தும்	{ அழகாகத்திப்பதற் கேற்ற உபகா ணங்களை யுடைய வாழ்வுளும்
நின்னை	உன்னை	காரணங்கள்	
		உடையார்	
		தாம்	
பழி வாழ்வார்	{ வழிபட்டு ஆசிரியிக்கு மவர்களும்	(ஆகிய இவ்விருவகையதிகாரிகளும்)	
நாரணன்றன்	{ நாராயணனான வுன்னுடைய	வாழ்வராம்	{ மகிழ்ந்து வாழ்ப் பெறுவார்கள்
நாமங்கள்	திருநாமங்களை	(மாதோ—அசை.)	

* * *—இப்பாட்டுக்கு இரண்டு வகையான நிர்வாஹங்களுண்டு: உபாயந்தர நிஷ்டர்களைப்படுகிற உபாஸகர்களை முன்னடிகளிலும், அநந்யோபாயரான ப்ரபந்நர்களைப் பின்னடிகளிலுங்குறிப்பதாகக்கொண்டு, இவ்விருவகையதிகாரிகளும் எம்பெருமானையே உபேயமாகப் பெறுபவராதலால் வாழ்ச்சி பெற்றவராவர் என்பதாக ஒரு நிர்வாஹம்.

அன்றியே; வழுவின்றி நாரணன்றன் நாமங்கள் நன்குணர்ந்து நன்கேத்துங் காரணங்கள் தாமுடையாராகிப் பழிபாவங்கையகற்றிப் பல்காலும் நின்னை வழிவாழ்வார் வாழ்வராம்—என்று ஒரே வாக்கியார்த்தமாக அந்வயித்து ஒருவகையதிகாரிகளைப்பற்றியே இப்பாசரம் கூறுவதாக நிர்வாஹிப்பதும் ஒரு புதுயுண்டு.

தாங்கள் அறியாதிருக்கப் பிறர் ஏறிடும் அபகீர்த்தி பழியெனப்படும்; தாங்களை புத்தியறிந்துசெய்யும் பரஹிம்னை முதலியவைபாவமெனப்படும்; இவ்விரண்டுக்கும் தங்களிடத்தில் அவகாசம் கொடாமல் எப்போதும் பகவந்நாமங்களையே அதுஸந்தித்து ஏத்

திக்கொண்டிருக்கும்படியான ருசி விச்வாஸங்களை யுடையவர்கள் வாழ்வார்—என்றதாயிற்று.

மாதோ—அசை, இடைச்சொல்லுமாம். ஈற்றடியின் முதற்பதம் மோனையின்பத்திற்கிணங்க ‘தாரணங்கள்’ என்றிருக்கலாமென்றுகொண்ட பெரியவாச்சான்பிள்ளை அப்படியும் ஒரு பாடமருளிச்செய்கிறார்; “தாரணங்கள் தாமுடையாரென்றபோது த்ருதி (யுதி) யுடையாரென்றபடி.” என்பது வியாக்கியானம். ‘யாரணம்’ என்ற வடசொல் திரிந்ததென்க. மனவுறுதியைச் சொன்னபடி. இனி ‘தாரணம்’ என்னும் வடசொல்லே வந்ததாகக் கொண்டால் உஜ்ஜீவநோபாயம் என்பது பொருளாம். ... .. (உ௦)

தாமுளரே தம்முள்ள முள்ளுளதே * தாமரையின்
பூவுளதே யேத்தும் பொழுதுண்டே *—வாமன்
திருமருவு தாள்மருவு சேன்னியரே * சேவ்வே
அருநரகம் சேர்வ தரிது. (உ௧)

தாம் உளரே { (எம்பெருமானைப்
பணிவதற்குப்
பாங்கான
கரண்களேபரங்
களை யுடைய)
சேதநர் தாங்கள்
ஏற்கனவே
இருக்கின்றார்
களே ;

தாமரையின்
பூ உளதே { (எம்பெருமான்
திருவடிகளில்
சாத்தத்தக்க)
தாமரைப்பூ
(குளங்கள்
தோறும்)
நிறைந்து
கிடக்கின்றதே ;

தம் உள்ளம்
உன் உளதே { (எம்பெருமானைச்
சிந்திப்பதற்கான)
தங்களுடைய
மனமும் (ளையே
போய்த் தேட
வேண்டாதபடி)
தமக்குள்ளே
யிருக்கின்றதே ,

ஏத்தும்
பொழுது
உண்டே { அவனை வாய்விட்டுப்
புகழ்வதற்கு
ஏற்றகாலம்
ஏராளமாக
வுள்ளாஃ .

வாமன்	{ (தன் உடைமையைப்பெறுகைக்குத் தான் யாசகனாகச்சென்ற சீலமுள்ள) வாமநமூர்த்தியான ஸர்வேச்வரனுடைய	{ தலையையுடையவர்களாக இருக்கின்றார்களே;
{ திரு மருவுதான்	{ அழகிய திருவடிகளை	{ (இப்படி ஒன்றிலும் குறையின்றியே யிருக்கவும் இவ்வுலகத்தவர்கள்)
மருவு	{ பணிவதற்குப் பொருத்தமான	{ செவ்வே நேராக அரு நாகம் கொடிய நாகத்தை சேர்வது அடைவதானது
		{ (ஆச்சரியப்படத்தக்க) அருமையான செயலாயிருக்கின்றது.

* * *—முதல் திருவந்தாதியில் “நாவாயிலுண்டே நமோ நாரணயவென்று, ஓவாதுரைக்கு முரையுண்டே, மூவாத மாக்கதிக் கண் செல்லும் வகையுண்டே, என்னொருவர் தீக்கதிக்கண் செல் லுந்திறம்” (95) என்ற பாசுரத்தின் கருத்தைப் பெரும்பாலும் தழுவியதாயிப்பாசுரம். எம்பெருமானை ஏத்துவதற்கு ஏற்ற ஸாமக் ரிகள் குறைவற்றிருக்கச் செய்தேயும் இவ்வுலகத்தவர் விலக்கடி தேடிக்கொண்டு நரகத்திற்சென்று சேருகின்றார்களே! இஃது என்னோ! என்று வயிறெறிகுறார். “ஜிஹ்வே! கீர்த்தய கேசவம் முரரிபும்” என்ற முகுந்தமாலை ச்லோகத்திற் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானைப் பணிவதற்கு ஏற்ற கரசரணதி அவயவங்களோடு கூடியிருக்கின்றார்களே; இனி புதிதாகத் தங்களைத் தாம் ஸ்ருஷ்டி பண்ணிக்கொள்ள வேண்டியதில்லையே; எல்லாவற்றுக்கும் மூல காரணமான நெஞ்சுதானும் வெளியிற்சென்று தேடவேண்டாதபடி உள்ளே அமைந்துகிடக்கின்றதே; அர்ச்சிப்பதற்கு உரிய தாமரை மலர்கள் தடாகங்கள்தோறும் மலிந்துகிடக்கின்றனவே; ‘போது போகவில்லையே, போதுபோகவில்லையே’ என்று பாழும் ஸம்ஸாரி கள் தவிக்கவேண்டும்படி பொழுதும் ஏராளமாகவுண்டே பகவா னைத்துதிப்பதற்கு; தலைபடைத்த ப்ரயோஜனம்பெற அவனை வணங்கலாமே; இப்படி ஒன்றல்லொன்று குறையின்றியிருக்க, இவர்கள் நித்ய ஸம்ஸாரிகளாகவேயிருக்க வழிதேடுவது என்ன

கேகோலமோ வென்றவாறு. “நாராயணே திஸுஷோலி வா மஸி
வஸவதி-^{ஹி} தயாவி நாகெவொரொ வதனீதி கிஜீ^{ஹி}தம் =
நாராயணேதி சப்தோஸ்தி வாகஸ்தி வசவர்த்தி-ததாபி நரகே
கோரே பதந்திதி கிமத்புதம்” என்ற புராண ச்லோகமும் இப்
பாட்டுக்கு ஒருபுடை சார்பாக அது ஸந்திக்கத்தகும். .... (உக)

அரிய தேளிதாது மாற்றலால் மாற்றி *

பெருக முயல்வாரைப் பெற்றால் *—கரியதோர்

வேண்கோட்டு மால்யானை வேன்று முடித்தன்றே *

தண்கோட்டு மாமலரால் தாழ்ந்து.

(உஉ)

ஆற்றலால் { தன்னுடைய
சக்தியினால்

மாற்றி { சேதநன் செய்யும்
முயற்சி ஒன்றும்
வேண்டா
வேன்று விலக்கி

(சேதநனுக்கு வேண்டிய ஸகல காரி
யங்களையும் தானே செய்வதாக
என்று கொண்டு)

பெருக முயல்வாரை { மிகவும் உத்ஸாஹம்
கொண்டிருக்
கின்ற மஹா
புருஷானை
எம்பெருமானை

பெற்றால் கிடைக்கப்பெற்றால்

அரியது { செய்வதற்கு
அருமையான
செயலும்

எளிது ஆகும் லகுவாய்விடும்;
(இப்படியாக எங்கே கண்டோ
மென்னில்)

வேண் கோடு { வெண்ணிறமான
தந்தங்களை
புடைய

மால் பெரிய

கரியது ஓர் { கருகிறமுன்ன
யானை { கஜேந்திராழ்வான்

தண் குளிர்த்த

கோடு { பொய்கைக்
கரையிலே

மா சிறந்த

மலரால் { தாமரைப்பூக்களைக்
கொண்டு

(மடுவின் கரையிலெழுந்தருளின
எம்பெருமான் திருவடிகளிலே)

தாழ்ந்து { வணங்கி யடிமை
செய்ததனால்

வேன்று { விரோதியை
ஜயித்துத் தன்
அபிஷ்டத்தை
நிறைவேற்றிக்
கொண்டதன்றே

***—எம்பெருமான் ஸர்வசக்தனென்பதை யறிந்துகொண்டு,
அப்படி ஸர்வசக்தனுன அவனே நம்முடைய பாரங்களைத் தன்

தலைமீது ஏற்றுக்கொண்டு நமக்காகவேண்டிய ஸகலகாரியங்களை யுஞ் செய்து தலைக்கட்டத் தானே உதஸாஹங்கொண்டிருக்கிறென்ன பதையறிந்து அவனுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு விலக்கான நம்முடைய ப்ரவ்ருத்தியை நிறுத்திக்கொள்வோமாயின் நமக்குப் பெறமுடியாத தொன்றுமில்லை, எல்லாம் எளிதேயாம்; இதற்கு உதாஹரணமுங் காண்மின்; முதலையின் வாயிலகப்பட்ட கஜேந்திராழ்வான் தனது சக்தியைக்கொண்டு அவ்வாபத்தைப் போக்கிக்கொள்ள நினைத்துத் தானாக முயற்சிசெய்துகொண்டிருந்தவரையில் துன்பம் நீங்கப் பெற்றதில்லை; ‘தன்னாலானமட்டும் ஒரு கை பார்க்கட்டும்’ என்று எம்பெருமான் விலகியே நின்றான்; இனி நம்மாலாகாதென்று துணிந்து ஸ்வப்ரவ்ருத்தியைவிட்டு ‘ஆதிமூலமே!’ என்றழைத்த பின் தன்காரியமாகக்கொண்ட எம்பெருமான் அரைகுலையத் தலை குலைய மடுவின் கரையிலே ஓடிவந்து வினைதீர்த்தொழித்தானன்றோ.

ஆற்றலால் மாற்றிப் பெருக முயல்வாரைப் பெற்றால் அரியது எளிதாகும்—ஆற்றலாவது சக்தி; எம்பெருமானுடைய சக்தியைச் சொன்னபடி. மாற்றி—சேதநனுடைய ப்ரவ்ருத்திகளை விலக்கி என்றபடி. சேதநன் தன்னுடைய முயற்சியை நீக்கிக்கொண்டு எம்பெருமானுடைய சக்தியே ஒங்கும்படி நின்றால் அரியகாரியமும் எளிதாக முடியுமென்பது தேர்ந்த கருத்து.

சுற்றடியிலுள்ள ‘கோ’ என்னுஞ் சொல் நீர்க்கரையென்னும் பொருளது. “தண் தோட்டு மாமலரால்” என்றும் பாடமுண்டாம்; தோடு—அகவிதழ்; மலர்க்கு விசேஷணம். ... (உஉ)

தாழ்ந்து வரங்கொண்டு தக்க வகைகளால் * வாழ்ந்து கழிவாரை வாழ்விக்கும் *—தாழ்ந்த விளங்கனிக்குக் கன்றெறிந்து வேற்றுருவாய் * ஞாலம் அளந்தழிக்கீழ்க் கொண்ட வவன். (உ௩)

தாழ்ந்த	{ (பழத்தின் கனத்தி னால் கிளைகள்) தாழ்ந்துகிடந்த	கன்று எறிந்து	{ கன்றை (ஏறிகோ லாகக்கொண்டு) வீசியெறிந்தவ னாயும்
விளா	விளாமரத்தினுடைய		
கனிக்கு	{ பழங்களை உதிர்ப்பதற்காக		

வேறு உரு ஆய்	{ (திருமாலான தன்னுடைய உழுவத்தைவிட்டு) யாசகனான வாமந மூர்த்திகுடிவமாய்	உரம் கொண்டு	{ (எங்கள் இஷ்டத்தை நீயே பூர்த்தி செய்து தாவேணுமென்று சொல்லித் தனது) திருவருளைப் பெற்று
ஞாலம்	பூமியை	தக்க உமைகளால்	{ (தங்கள் தங்கள் நிலைமைக்கு) ஏற்ற உண்ணமாக
அளந்து	அளந்து		
அடி கீழ்	தனது காற்கீழே		
கொண்ட	{ அடங்கும்படி கொண்டவனுய் முன்ன	வாழ்ந்து	{ ஐசுவரியத்தையோ கைவல்யத்தையோ பகவத்ப்ராப்தியையோ பெற்று
அவன்	அந்ந் எம்பெருமான்,		
தாழ்ந்து	{ தனது திருவடி களிலே உணங்கி	கழிவாரை	{ மேன்மேலும் ஸுகத்தை மிகுத்துக்கொள்ள வேணுமென்றிருக்கிற அந்நந்த அதிகாரிகளை
		வாழ்விக்கும்	வாழ்விப்பான்.

* * *—எம்பெருமான், தன்னை ஆசிரயிப்பவர்களின் இடையூறுகளைத்தொலைத்து அவரவர் மேன்மேலும் விரும்புகின்ற இஷ்டங்களையுந் தந்தருள்வனென்கிறது. பின்னடிகளில், கபித்தாஸுரவத் ஸாஸுரர்களைக் கொன்றொழித்ததையும் மாவலியின் கொழுப்பையடக்கியதையும் பேசினதன் கருத்தாவது—தூரஹங்காரியான மாவலியின் கையில் அகப்பட்டுக்கிடந்த பூமியைத் தன் திருவடிகளிலே கொண்டு வாழ்வித்தவன், வணங்கினவர்களின் விரோதிகள் கபித்தாஸுரனும் வத்ஸாஸுரனும் பட்டபாடுபடும்படி போக்கிக் காப்பனென்பதாம்

வேற்றுருவம்=திருமகள் கொழுநனுயிருக்கும் உருவத்தை விட்டு யாசக ப்ராஹ்மசாரியின் உருவத்தை யேறிட்டுக்கொண்டு என்றபடி. அன்றி, இரக்கும்போது கிறியகாலிக்காட்டி, அளக்கும் போது பெரியகாலிக்கொண்டு என்றமாம், ... (உரு)

அவன்கண்டாய் நன்னெஞ்சே யாரருளும் கேடும் *

அவன்கண்டா யைம்புலனாய் நின்றான் *—அவன்கண்டாய்

காற்றுத்தீ நீர்வான் கருவரைமண் * காரோதச்

சீற்றத்தீ யாவானும் சென்று.

(உச)

நல் நெஞ்சே	நல்லமனமே!,	காற்று தீ நீர் வான் மண் ஆய் நின்றான் அவன் கண்டாய்	பஞ்சபூதங்களாய் நிற்பவனும் அந்த எம்பெருமானே யாவன் ;
ஆர் அருளும்	{ பரிபூர்ணக்ருபை யாலே உண்டாகக் கூடிய மோகமும்	கரு வரை (அவன் கண்டாய்)	கறுத்த மலைகளும் அவனையாம் ;
கேடும்	{ நிகரஹத்தால் வரக்கூடியதான ஸம்ஸாரமும்	சென்று	{ (இந்தப் பிரபஞ் சுத்தையழிக்கத் திருவுள்ளம்) ப்ரஸரித்து
(ஆகிய இரண்டுக்கும் நிர்வாஹகன்)			
அவன் கண்டாய்	{ அந்த எம்பெரு மானையாவன் ;	கார் ஓதம் சீற்றம் தீ ஆவானும்	{ கறுத்த கடலைச் சீறிச்சுடவல்ல படபாக்கி யாகும்வனும்
ஐம்புலன்	{ பஞ்சேந்திரிய வடிவமான சரீரத் திற்கு உத்பாதகங் களான	அவன் கண்டாய்	{ அந்த எம்பெரு மானையாம்.

* * *—எம்பெருமான் தன்னை வணங்கினவர்களை வாழ்
விப்பனென்று கீழ்ப்பாசரத்தி லருளிச்செய்த ஆழ்வார், அடியே
பிடித்து சேதநனுடைய ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போருகிற
எம்பெருமானுக்கு இஃது ஒரேற்றமோ வென்கிறார்போலு மிப்
பாட்டால்.

ஆரருளங் கேடும் அவன்கண்டாய்=இந்த ஸம்ஸாரத்தைப் ப்ர
வர்த்திப்பித்தவன் எம்பெருமானையாதலால் சேதநவர்க்கங்களைக்
காக்கவேண்டியதும் அவனுக்குப் பாரமாயிற்று; ஆகவே, சேதநர்க்
குக் கரணகளேபரங்களைக்கொடுத்து ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவர்த்திப்
பித்த அவனே, ப்ரபந்நர்களைத் தன்னுடைய மாயையான ஸம்ஸா
ரத்தில் நின்றும் மீளச்செய்வ நென்றவாறு. “ஜாடுவெ யெ
பூவடிநெ ஜாயாடுதொம் தாணி தெ = மாமேவ யே ப்ரபத்

யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே.” என்று கீதாசார்யன் சேரதி
வாய்திறந்து பணித்ததும் உணர்க. ...

சென்ற தீலங்கைமேல் செவ்வேதன் சீற்றத்தால் *
கொன்ற திராவணனைக் கூறுங்கால் *—நின்றதுவும்
வேயோங்கு தன்சாரல் வேங்கடமே * விண்ணவர்தம்
வாயோங்கு தோல்புகழான் வந்து. (உரு)

விண்ணவர்தம்	{ தேவர்களின் உயர்வு	கொன்றது	எம்புறரித்தது
உயர்வு	{ உயர்வாகக் கூறப்படுகின்ற பழமையான புகழைப்புகழ எம்பெருமான்	இராவணனை	ராவணனையாம்;
ஒங்கு தொல் புகழான்		கூறுங்கால்	சொல்லுமிடத்து,
		கூறு	{ (சேதநர் எக்காலத் தும் உஜ்ஜீவிக்க வேணுமென்று சொருதி) வந்து நின்றவிடமும்
செவ்வே	நேராக		
சென்றது	சீறிச்சென்றது		
இலங்கை	{ லங்காபுரியின் மேல்	வேய்துங்கு	{ மூங்கில்கள் தூங்கி உளர்ந்துள்ள குளிர்த்த சாரலை புடைய திருவேங் கடமலையேயாம்.
தன்	{ தனக்கு உத்தேசி சீற்றத்தால்	தன் சாரல்	
		வேங்கடமே	

* * *—“சுவரன் அவதரித்துப் பண்ணின ஆனைத்தொழில்க
ளெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொருமையென்று ஜீயரருளிச்செய்
வர்” என்பது ஸ்ரீவசநபூஷணம். அதாவது—ஸங்கல்பமாத் திரத்
தாலே எல்லாவற்றையும் நிர்வஹிக்கவல்ல ஸர்வசக்தியான ஸர்வேச்
வரன் தன்னை யழியமாறி மறுவ்யர்களைப்போன்று அவதரித்துக்
கைதொடனுப்பின்று செய்த ராவணாதி நிரஸரூபமான அதிமா
றுஷக்ருத்யங்களெல்லாம் மஹர்ஷிகள் முதலான பாகவதரீதரத்தில்
அவ்வவர் பண்ணின அபசாரம் ஸஹியரமையாலே என்று கஞ்சீய
ரருளிச்செய்வராம். திருவாழியாழ்வானைக்கட ஏவாமல் ஸங்கல்ப
மாத் திரத்தாலே காரியஞ்செய்வல்லமை எம்பெருமானுக்கிருந்தா
லும் ஆசிரிதர்களுக்காகத் தான் உடம்புநோவக் காரியஞ்செய்தா
லன்றித் தனக்கு த்ருப்திபிறவாதாகையால் தானே நேரில் வந்து
தோன்றிக் கைதொட்டுக் காரியஞ் செய்கின்றனும். படாதபாடுகள்
பட்டு இலங்கையை நோக்கிச்செல்லாமலே “பஸ்மீபவது ராவணை”

என்றற்போன்ற வொரு ஸங்கல்பமாத் திரத்தாலே இராவணனை நீருக்கி யொழித்திருக்கலாமே; அப்படியிருக்கவும், வந்து பிறந்து இலங்கையை நோக்கிப் படைதிரட்டிச் சென்றதும் இராவணனைப் போர்க்களத்திலே கொன்றதும் என்னோ?

இராவணன் முதலிய துஷ்டர்களை ஸங்கல்பமாத் திரத்தாலே விக்ரஹித்து விடக்கூமாயினும், “பரித்ராணய ஸாதூநாம்” என்று சொல்லப்பட்ட ஸாதூபரித்ராணம் [சிஷ்டர்களை வாழ்விப்பது] ஸங்கல்பத்தால் தலைக்கட்டாது; திவ்யமங்களை விக்ரஹத்தினழகைக் கண்ணாகக் காணவேணுமென்றும் அணைத்துக்கொள்ளவேணுமென்றும் அன்பர் கொள்ளும் ஆவலை நேரில் வந்தவதரித்தே தீர்க்கவேணுமேயென்று ஸங்கல்பத்தால் தீர்க்கப்போகாதாகையாலே “பரித்ராணய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்ட்கூதாம்-தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே” என்று சொல்லப்பட்ட அவதார ப்ரயோஜனங்கள் மூன்றனுள் முக்கியமாக ஸாதூபரித்ராண மொன்றுக்காகவே விபவாவதாரங்களும் அர்ச்சாவதாரங்களும் செய்தருள்கிறானென்பதை வெளியிடுதலே இப்பாட்டின் பரம தாத்பர்யமாம்.

விண்ணவர்தம் வாயோங்கு தோல்புகழான் = ராவணஸம்ஹாரம் முடிந்தபின் பிரமன் முதலிய தேவர்கள் வந்து தோத்திரஞ் செய்ததைக் கூற்றிற்குக் கொள்ளலாம். ... . (உரு)

வந்தித் தவனை வழிநின்ற வைம்பூதம் *

ஐந்து மகத்தடக்கி யார்வமாப் *—உந்திப்

படியமரர் வேலையான் பண்டமரர்க் கீந்த *

படியமரர் வாழும் பதி.

(உக)

படி அமரர்	{ நிலத்தேவரான பிராமணர்கள்	வழி நின்ற	{ (எம்பெருமானை ஆச்ரயிப்பதற்குத் தடங்கலாய்) குறுக்கே நிற்பனவான
வாழும்	{ வித்யவாஸம் பண்ணுகிற		
பகி	{ திருப்பதியாகிய திருயிலை யென்பது,—	ஐம்பூதம் ஐந்தும்	{ பஞ்ச பூதங்களையும் பஞ்சேந்திரியங் களையும்

அகத்து	வெளியிற்	படி	வந்து படிக்கின்ற
அடக்கி	போகவொண்ணாத	அமரர்	தேவர்களுக்காக
	படி ரியமித்து		
அவனை	அவ்வெம்பெருமானை	வேலையான்	{ திருப்பாற் கடலி ஓள்ள பெருமான்
வந்தித்து	வணங்கி		
ஆர்வம் ஆய்	{ பத்திபுடையவர் களாய்	பண்ணி	{ முன்னேத் தேவர்களான நித்யஸூரிகட் கும் (அதுபாவ்ய மாகக்) கொடுத்த தலமாகும்.
உந்தி	{ ஒருவரையொருவர் தள்ளிக்கொண்டு மேல்விழுந்து	அமார்க்கு சந்த	

* * *—கீழ்ப்பாட்டில், “நின்றனாவும் வேயோங்கு தண்சாரல் வேங்கடமே” என்று திருமலையின் ப்ரஸ்தாவம் வந்ததனால் அத்திருமலையிலேயே இவ்வாழ்வார்க்கு இன்னமும் திருவுள்ளம் அவகாவித்து அதன் வைலக்ஷணியத்தை யருளிச்செய்கிறார். இரண்டரை யடிகளால் கீராதநிதானை வருணித்தாராயிற்று. தேவர்கள் ஜிதேந்திரியர்களாய்க்கொண்டு நான் முன்னே நான் முன்னே யென்று ஒருவரைபொருவர் தள்ளிக்கொண்டு வந்து படியுமிடமான திருப்பாற்கடலிலே பள்ளிகொள்ளும் பெருமான், இந்நிலவுலகத்தில் ஸ்ரீவைக்ஷணவர்கள் அதுபவித்து வாழ்மிடமான திருவேங்கடமலையை நித்யஸூரிகளுக்குத்தந்தான்—என்ற விதன் கருத்து யாதெனில்; 1. “தண்ணருவி வேங்கடமே வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு” என்று திருமழிசைப் பிரானும் 2. “மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள் சந்தி செய்ய நின்றான்” என்று திருப்பாணாழ்வாரும் அருளிச்செய்த படியே இத்திருமலை இவ்விபூதியிலுள்ளார்க்கு மாத்திரமேயல்லாமல் அவ்விபூதியிலுள்ள நித்யஸூரிகளுக்கும் எட்டிப்பிடித்தாற் போல் வந்து பணியுமாறு அமைக்கப்பட்ட திருப்பதியாமென்பதே. “சுமந்து மாமலர் நீர்சுடர் தூபங்கொண்டு, அமர்ந்து வானவர் வானவர்கோனெடும், நமன்றெழுந் திருவேங்கடம்” என்ற திருவாய்மொழியுங் காண்க.

வந்தித்து—வடமொழித்தாது வடியாகப்பிறந்த வினையெச்சம். உந்தி—வினையெச்சம்; ‘உந்து’ என்பது வினைப்பகுதி. புன்று

மடியில், படியமரர்—வினைத்தொகை. வேலை—கடற்கரையை யுணர்த்தும் வடசொல்லாகிய 'வேலா' என்பது ஐயீரூதி இலக் கணையால் கடலையுணர்த்திற்று. ஈந்த—'ஈந்தது' என்பதன் விகாரம் படியமரர்வாழும்=படி—பூமி; வானுலகத்தில் தேவர்கள் விளங்குவதுபோல இருள் தருமா ஞாலமான இந்தப்பூமியில் விளங்குபவர்; எனவே, அந்தணர்களையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் சொல்லிற்றும். .... (உசு)

பதியமைந்து நாடிப் பருத்தேழுந்த சிந்தை *
மதியுரிஞ்சி வான்முகடு நோக்கி *—கதிமிகுத்தங்
கோல்தேடி யோடும் கொழுந்ததே போன்றதே *
மால்தேடி யோடும் மனம். (உஎ)

பதி	{ திருமலைத் திருப்பதியிலே	வான் முகடு நோக்கி	{ (அப்பால்) அண்ட முகட்டையும் பார்த்துவிட்டு
அமைந்து	வேருன்றி நின்று		(அங்கும் தில்லாமல்)
நாடி	{ எங்கேயெங்கே யென்று தேடிக்கொண்டு	மால் தேடி	{ பரமபதநாதனைத் தேடிக்கொண்டு
பருத்து எழுந்த சிந்தை	{ மிகவும் வளர்ந்து மேற்கிளர்ந்த மனோரத்ததை யுடையதாய்,	கதி மிகுத்து ஓடும்	{ விரைவு மிகுந்து செல்லுகின்ற
		மனம்	என்னெஞ்சமானது
		அம் கோல் தேடி ஓடும்	{ அழகிய கொள் கொம்பைத்தேடித் கொண்டு பரந்து செல்லுகின்ற
மதி உரிஞ்சி	{ சந்திரபதத்தையும் உராய்ந்துகொண்டு	கொழுந்து அது போன்றது	{ கொடியை ஒத்திரா மின்றது.

* * *—கீழிரண்டு பாசரங்களில் எம்பெருமானுடைய திருமலையிலிருப்பை அதுஸந்தித்த ஆழ்வார் இவ்விடத்தில் தாம் தம்முடைய ஆசைதீர அப்பெருமானோடு பரிமாறவேணுமென்று பாரித்தார்; அர்ச்சாவதாரமாகையாலே அப்படிப்பட்ட பரிமாற்றம் ஒன்றும் பெற்றிலர்; விபவாவதாரங்கள் காலாதீதமாய்ப்போகையாலே இனி பரமபதநாதனோடேயாகிலும் கலந்து பரிமாறப்

பெறலாமோ என்று பார்த்துத் தம் திருவுள்ளம் பாம்புகத்தளவும்
பதறிச்செல்லும்படியைப் பேசுகிறார் பாசரத்தில்.

முதலடியின் முடிவிலுள்ள 'சிந்தை' என்னஞ்சொல்
எழுவாய்போலத் தோற்றுமாநிலம். அஃது எழுவாய் அன்று;
பாட்டின் முடிவிலுள்ள மனமே எழுவாய்; சிந்தை அதற்கு
விசேஷணமாய் அந்வயிக்கும். எனது மனமானது திருவேங்கட
மலையிலே சென்று சேர்ந்து தன் ஆவல் தோற்றம்படி எங்கே
யெங்கேயென்று திருமலைச்சீரடி அங்குத் தன் நினைவு தலைக்கட்
டப்பெறாமையாலே மிகவும் வளர்ந்து மெய்களர்ந்த மனோரத்ததை
யுடையதாகி மேலேமேலே சென்று திருகாட்டுத் தலைவனைத்தேடி
போடாநின்றது; இஃது, அழகிய கொள்கொம்பைத் தேடிக்
கொண்டு பரந்துசெல்கின்ற கொடியைப்போன்றுள்ளது—என்று
ராயிற்று. .... (உஎ)

மனத்துள்ளான் வேங்கடத்தான். மாகடலான் * மற்றும்
நினைப்பரிய நீளரங்கத் துள்ளான் *—எனெப்பலரும்
தேவாதி தேவனெனப் படுவான் * முன்னொருநாள்
மாவாய் பிளந்த மகன். (உஅ)

எனெ பலரும் { கணக்கில்லாத
வைகிகுருஷர்
யாவாலும்
தேவாதி { தேவர்கட்கும்
தேவன் { தேவனென்று
எனப்படு { ப்ரஸித்தமாகச்
வான் { சொல்லப்படா
{ நிற்பவனும்
மா கடலான் { பார்த்த திருப்பாற்
{ கடலிலே
{ பள்ளிகொண்
{ டிருப்பவனும்
முன் ஒருநாள் { முன்பொரு
{ காலத்தில்
(மூர்கிருஷ்ணரையவதரித்தபோது)
மா வாய் { குதிரையுருக்
பிளந்த { கொண்டுவந்த
{ கேசியின்
{ வாயைக் கீண்ட

மகன் { சிறு பிள்ளை
மற்றும் { பின்னும்
நினைப்பு { நினைப்பதற்கும்
அரிய நீள் { அருமையான
அரங்கத்து { போக்யதை மிக்கி
உள்ளான் { ருந்தன்ன கோயி
{ லிலே பள்ளி
{ கொள்பவனுமாகி
வேங் { திருமலையிலே
கடத்தான் { (ஸ்ரீவ ஸுலப
{ னாய்க்கொண்டு,
{ எழுந்தருளி
{ நிற்பவன்
(இப்போது)
மனத்து { என் மனஸ்ஸிலே
உள்ளான் { நித்யவாஸம்
{ பண்ணுகின்றான்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “கோல்தேடியோடும் கொழுந்ததே போன்றதே மால்தேடியோடும் மனம்” என்னும்படியாக ஆசை கரைபுரண்டு செல்லப்பெற்ற தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே திருவேங்கடமுடையான் அழகியமணவாளன் திருப்பாற்கடல் நாதன் பரமபதநாதன் ஆகிய எம்பெருமான் களெல்லாரும் வந்து குடிகொண்டபடியைக் கூறுகின்றாரிதில்.

தேவாதிதேவனுன பரமபத நிலயன் ஜகதாச்சுனர்த்தமாக முதலில் திருப்பாற்கடலில் வந்துதங்கிப் பின்பு பூதீருஷ்ணயுவ தரித்து ‘இப்படி நாம் வருவதும் போவதுமாக இராமல் ஸ்திர ப்ரதிஷ்டையாக இருந்து ஸம்ஸாரிகளைக் காக்கவேணும்’ என்று திருவுள்ளம்பற்றிக் கோயில் திருமலை முதலிய திருப்பதிகளிலே யெழுந்தருளியிருந்து இப்போது என்னெஞ்சிலே வந்து கிடக்கிறு னென்கிறார்.

இப்பாட்டில் ‘மனத்துள்ளான்’ என்பது முதலிலேயிருந்தா லும் அர்த்தஸ்வாஸ்யம் நோக்கி அது முடிவுசொல்லாகக் கொள் ளப்படும்.

தேவாதி தேவன்—வடசொல் தொடர்.

மாவாய்பிளந்த வரலாறு :—கண்ணபிரானைக் கொல்லும்படி கம்ஸனுலேவப்பட்டிருந்த அஸுரர்களில் ஒருவனுன கேசியென்ப வன் குதிரையினுருவங்கொண்டு ஆயர்கள் அஞ்சி நடுங்கும்படி கனைத்துத்தூத்திக்கொண்டு கண்ணன்மேற் பாய்ந்துவர, அப்பெரு மான் தன் திருக்கையை நன்றாகப்பெருக்கி நீட்டி அதன்வாயிற் கொடுத்தது தாக்கிப் பற்களையுதிர்ந்து உதட்டைப்பிளந்து அத னுடம்பையும் இருபிளவாக வகிர்ந்து தள்ளினன் என்பதாம். (உஅ)

மகனாகக் கொண்டேடுத்தாள் மாண்பாய் கொங்கை *

அகனா வுண்பனென் றுண்டு *—மகனைத்தாய்

தேருத வண்ணம் திருத்தியை * தென்னிலங்கை

நீருக வெய்தழித்தாய் நீ.

(உக)

தென் இலங்கை	அழகிய லங்காபுரி	மாண்பு ஆய கொடுக்கை	அழகான முலையை
நீறு ஆக	நீருகியொழிந்தம்படி		வயிரூர உண்ணக் கடவேனென்று
எய்து	{ அம்புகளைச் செலுத்தி	அகன் ஆர உண்பன் என்று உண்டு	{ சொல்லி (பாலோடு அவ ருயிரையும்) குடித்து
அழித்தாய்	முடித்தவனே!		
	நீ—;	மகனை	{ புக்ராணை உன் விஷயத்திலே
மகன் ஆக கொண்டு எடுத்தான்	{ உண்ணப் புத்திர பாவனைசெய்து (பரிவுகாட்டி முலையொடுக்க) எடுத்துக் கொண்ட பூதனை யினுடைய	தாய்	{ உனது தாயாகிய யசோதை
		சேருத வண்ணம்	{ நம்பிக்கையற் றிருக்கும்படி
		திருத்தினாய்	செய்துவிட்டாய்.

* * *—கருஷ்ணாவதாரம் நினைவுக்கு வந்துவிட்டால் ஆழ்
வார்கள் விரைவில் ஓயமாட்டார்களே; கீழ்ப்பாட்டில் “முன்னொரு
நாள் மாவாய்பிளந்த மகன்” என்று கிருஷ்ணாவதாரம் ப்ரஸக்த
மானபடியால் அதுதன்னிலையே திருவுள்ளம் அவகாஷித்து
அதுபவித்து இப்பாசரம் பேசுகிறார். விஷந்தடவின முலையைக்
கொடுத்து உண்ணக்கொல்லவந்த பேய்ச்சியானவள் மெய்யே தாய்
போன்று பரிவுகாட்டி உன்னை வாரியெடுத்தினைத்து முலையொடுத்
தாள்; நீயும் மெய்யே குழந்தையாகவே பாவனைகாட்டி, பாலின்
கணத்தாலே விம்மி விளங்குகின்ற அம்முலையைச் சுவைத்துண்ப
வன்போல அவருயிரையே உறிஞ்சியுண்டாய்; அதுமுதலாக
உனது மெய்த்தாயான யசோதைப்பிராட்டிக்கு உன்னிடத்தில்
நம்பிக்கையுண்டாக இடமில்லாமலே போயிற்று; ‘இவனை நாம்
சிறு குழந்தையென்று நம்பவேகூடாது’ என்று எப்போதும்
துணுக்குத்துணுக்கென்று அவள் அஞ்சியிருக்கும் வண்ணமே
செய்துவிட்டாய் என்றாராயிற்று.

அகன்—அகம்; மகசனகரப்போலி.

“தேன்னிலங்கை நீருக எய்தழித்தாய்” என்ற விளியின்
கருத்தாவது—கருஷ்ணாவதாரத்தில் மாத்திரமே இப்படி நம்
பிக்கையற்று அஞ்சியிருக்கவேணுமேயொழிய ராமாவதாரத்தில்

இப்படிப்பட்ட அச்சத்திற்கு அவகாசமில்லை; பருவம் முற்றின பின்பே ராவண ஸம்ஹாரம் முதலிய அரிய பெரிய செயல்களைச் செய்தாயாகையாலே-என்பதாம்.

தேன்னிலங்கை—தென் திசையிலுள்ள இலங்கை என்று
மாம். தேன்—அழகுக்கும் பெயர். ... .. (உக)

நீயன் றலகளந்தாய் நீண்ட திருமாலே *

நீயன் றலகிடந்தா யென்பரால் *—நீயன்று

காரோத முன்கடைந்து பின்னடைத்தாய் மாகடலை *

பேரோத மேனிப் பிரான்.

(ந-0)

பேர் ஓதம் { பெரிய
மேனி பிரான் { கடல்போன்ற
திருமேனியை
யுடைய
பெருமானே!

நீண்ட திரு மாலே { எண்ணுதற்கு
அரிய பெருமை
படைத்த
திருமாலே!

நீ இப்படிப்பட்ட நீ,

அன்று முன்பொருகால்

உலகு உலகங்களை

அளந்தாய் { (திரிவிக்கிரமனாகி)
அளந்துகொண்
டாய் (என்றும்)

நீ நீ

அன்று { மற்றுமொரு
காலத்தில்

உலகு பூமியை

இடந்தாய் { (மஹாவராஹமாகி)
அண்டபித்தியில்
நின்றும் ஒட்டு
விடுவித்துக்
கொணர்ந்தாய்
(என்றும்)

நீ அன்று—;

கார் ஓதம் { கரியகடலை
முன் முன்னே
கடைந்தா
யென்றும்,

மா கடலை { (அந்தப்) பெரிய
கடல்தன்னையே

பின் { பிறகு
(ராமாவதாரத்
திலே)

அடைத்தாய் { அணைகட்டித்
தூர்த்தாயென்றும்

என்பர் { (மஹர்ஷிகள்)
சொல்லு
கின்றனர்.

* * *—எம்பெருமானுடைய சில திவ்ய சேஷ்டிதங்களை நினைந்து வாயாரப்பேசி யேத்துகிறார். திரிவிக்கிரமனாகி உலகளந்தாய்; மஹாவராஹமாகி உலகிடந்தாய்; வங்கக்கடல்கடைந்தாய்; அக்கடலிலே அணைகட்டினாய்—என்று மஹர்ஷிகள் கூறுகின்றார்களென்கிறார்.

காரோதம் கடைந்த வரலாறு:—முன்னொருகாலத்தில்: இவ் வண்டகோளத்திற்கு அப்புறத்திலுள்ள விஷ்ணுலோகத்துக்குச் சென்று திருமகளைப் புகழ்ந்துபாடி அவளால் ஒரு பூமலைப் ப்ரஸாதிக்கப்பெற்ற ஒரு வித்யாதரமகள், மகிழ்ச்சியோடு அம் மாலையைத் தன் கைவிணையில் தரித்துக்கொண்டு பிரமலோக வழியாய் மீண்டுவருகையில் துர்வாஸமஹாமுரி எதிர்ப்பட்டு அவளை வணங்கித்துதிக்க, அவ்விஞ்சைமங்கை அம்மாலையை அம்முனிவனுக்கு அளித்திட்டாள்; அதன் பெருமையையுணர்ந்து அதனைச் சிரமெற்கொண்ட அம்முனிவன் ஆநந்தத்தோடு தேவ லோகத்திற்கு வந்து, அப்பொழுது அங்கு வெகு உல்லாஸமாக ஐராவத யானையின்மேற் பவனி வந்துகொண்டிருந்த இந்திரனைக் கண்டு அவனுக்கு அம்மாலையைக் கைநீட்டிக்கொடுக்க, அவன் அதனை மாவட்டியினால் வாங்கி அந்த யானையின் பிடரியின்மேல் வைத்தவளவில் அம்மத்யானை அதனைத் துதிக்கையாற் பிடித்திழுத் துக் கீழேறிந்து காலால்மிதித்துத் துவைத்தது; அதுகண்டு முரி வரன் கடுங்கோபங்கொண்டு இந்திரனைநோக்கி 'இவ்வாறு செல்வச் செருக்குற்ற உன்னுடைய ஐச்வரியங்களெல்லாம் கடலில் ஒளிந்து விடக்கடவன்' என்று சபிக்க, உடனே தேவர்களின் செல்வம் யாவும் ஒழிந்தன; ஒழியவே அசுரர் வந்து பொருது அமரரை வென்றனர். பின்பு இந்திரன் தேவர்களோடு திருமலைச் சரண மடைந்து அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டளையிட்டபடி அசுரர் களையுந் துணைக்கொண்டு மந்தரமலையை மத்தாக நாட்டி வாஸுகி யென்னும் மஹாநாகத்தைக் கடைகயிருகப்பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடையலாயினர். அப்பொழுது மத்தாகிய மந்தாகினி கடலி னுள்ளே அமுந்திவிட, தேவர்களின் வேண்டுகோளினால் திருமால் பெரியதோர் ஆமைவடிவமெடுத்து அம்மலையின் கீழேசென்று அதனைத் தனது முதுகின்மீது கொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அமுந்திவிடாமல் கடைதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதார மாக எழுந்தருளியிருந்தனன். இப்படி பூமிநாராயணன் அக்கடலினிடையே மஹா கூர்மமாய் மந்தரபர்வதத்திற்கு ஆதார மாய் எழுந்தருளியிருக்க, வாஸுகியின் வலைப் பிடித்துக்கொண்ட தேவர்களும் தலையைப்பிடித்துக்கொண்ட அசுரர்களும் ஆகிய

இருதிற்றதாரும் அதனை வலியப்பிடித்து இழுத்துக் கடையவல்ல வலிமையில்லாதவராய் நிற்க, அது நோக்கி அத்திருமால் தான் ஒரு திருமேனியைத்தரித்துத் தேவர்கள் பக்கத்திலேயும் வேறொரு திருமேனியைத்தரித்து அசுரர்கள் பக்கத்திலேயும் நின்று வாஸுகியின் வாலையும் தலையையும் பிடித்து வலமும் இடமுமாக இழுத்துக்கடைந்தனன் என்பதாம்.

கடலடைத்த வரலாறு:—விபீஷணுழ்வான் இராமபிரான் பக்கல் வந்துசேர்ந்து உயந்தபின் பெருமானைப்பார்த்து ‘ஸ்வாமி! இந்த நம்முடைய ஸேனைகள் கடலைக்கடந்து அப்பாற் செல்ல வேண்டுமாதலால் அதற்காகக் கடலரசனை நீர் சரணம் புகவேணும்’ என்ன; இராமபிரான் “கடலைக்கடக்க உபாயம் சொல்லவேண்டும்” என்று கடலரசனாகிய வருணனைப் பிரார்த்தித்துத் தர்ப்பசயனத் திலே படுத்து மூன்று நாளளவும் ப்ராயோபிவசமாகக்கிடக்க, ஸமுத்ரராஜன் அப்பெருமானது மஹிமையைக் கருதாமல் உபே சைஷயாயிருந்துவிடவே ஸ்ரீராமன் அதுகண்டு கோபங்கொண்டு ‘அனைவரும் நடந்தேசெல்லும்படி கடலை வற்றச்செய்வேன்’ என்று ஆக்நேயாஸ்த்ரத்தைத் தொடுக்கத் தொடங்கியவளவிலே வருணன் அஞ்சிடுங்கி ஓடிவந்து இராமபிரானைச் சரணமடைந்து கடல்வடிவமான தன்மேல் அணைகட்டுதற்கு உடன்பட்டு, நளன் கையினால் நீரில் போகட்ட கற்களும் மிதக்குமென்று அவனுக்கு அவன் தகப்பனார் வரமளித்திருக்கிறாராகையால் அவனைக்கொண்டு ஸேது கட்டவேணுமென்று சொல்லிவிட்டு மறைந்துவிட்டான். இராகவனும் அப்படியே மற்ற வானரங்கள் சுற்றுமுள்ள மலை களைப் பிடுங்கிக்கொண்டுவந்து நளன்கையில் கொடுக்கச்செய்து நளன் கையினால் அம்மலைகளை நீரில் போகவிடுத்து ஸேது கட்டு வித்தான். அவ்வழியாய் வானரப்படைகளோடு இராமபிரான் இலங்கை சேர்ந்து அந்நகரையும் இராவணனுள்ளிட்ட அரக்கர் குலத்தையும் நீறுபடுத்தின வரலாறு ப்ரலித்தம்.

“பேரோத மேனிப்பிரான்—காரோத முன்சடைந்து” என்ற சொல்லாற்றலால், கடல் கடைசிற்போது ஒருகடலை மற்றொரு கடல் நின்று கடைந்தாற்போலே யிருந்ததென்பது தொனிக்கும்.

‘என்பர்’ என்பது “அளந்தாய், இடந்தாய், அடைத்தாய்” என்ற மூன்றிடத்தும் அர்வயிக்கும்.

முதலடியில், ‘நீண்ட’ என்றது—திரிவிக்கிரமனாய் நீண்ட என்றபடியுமாம். .... (150)

பிரானென்று நாளும் பெரும்புலரி யென்றும் *
 குராநற் செழும்போது கோண்டு *—வராகத்
 தணியுருவன் பாதம் பணியுமவர் கண்டர் *
 மணியுருவம் காண்பர் மகிழ்ந்து. (150)

பிரான் என்றும்	{ ‘மஹோபகாரங்கள் பண்ணினவனே! என்றும்	வராகத்தி அணி உருவன் பாதம்	{ அழகிய வராஹ வருக்கொண்ட பெருமானுடைய திருவடிகளை
பெரு புலரி என்றும்	{ ‘இன்றே நல்விடிவு’ என்றும் (கொண் டாடிக்கொண்டு)	பணியுமவர் கண்டர்	{ வணங்குபவர்களே
நாளும் நல் குரா செழு	நாள்தோறும் நல்ல மணம்மிக்க அழகிய	மணி உருவம்	{ (அப்பெருமானு டைய) திவ்யமங் கள விக்ரஹத்தை
போது கொண்டு	{ புஷ்பங்களைக் கொண்டு,	மகிழ்ந்து காண்பர்	{ ஸேவித்து ஆநந்திக்கப் பெறுவர்கள்.

* * *—ஆபத்பந்துவான பகவானுடைய திருவடிகளில்
 * செண்பக மல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி முதலிய
 புஷ்பங்களைப் பணிமாறித் தொழும்வர்கள் அப்ராக்ருதமான
 அப்பரமனது திருமேனியை ஸேவித்து நித்யாநந்தம் அதுபவிக்கப்
 பெறுவர்களென்கிறார்.

[பிரானென்றும் பெரும்புலரியென்றும் பணியுமவர் கண்டர்.]
 ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலே—“ அஜ்ஞான மறுஷ்யர்கள் வாளா தந்தா
 நென்றிருப்பார்கள்; ஜ்ஞானவான்கள் ‘இன்றென்னைப் பொருளாக்
 கித் தன்னைபென்னுள் வைத்தான்—எந்நன்றி செய்தேனா’ என்
 நெஞ்சில் திகழ்வதுவே—நமீவே வந்து உய்யக்கொள்கின்ற நாதன்—
 அநிபாதனவறிவித்த அத்தா நீ செய்தன அடியேனறியேனே—
 பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்கி அடிமைகொண்டாய்—

என்னைத் தீமன வகெடுத்தாய்—மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்’ என்று ஈடுபடா நிற்பார்கள்” என்றருளிச்செய்தவை இங்கு அது ஸந்திக்கத்தக்கன. பிரானே! என்றும் பெரும்புலரி என்றும் சொல்லிக்கொண்டு எம்பெருமான் பாதம்பணியவேணுமென்கரு ரிவ்வாழ்வார். ‘இன்றளவும் மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து விஷயாந்தரங்களிலே ஆழ்ந்து உண்டியே உடையே உகந்தோடித் திரிந்தவென்னை இன்று உன் திருவடிகளிலே கொண்டு கூட் டினையே!, இதனிலும் மிக்க வுபகாரமுண்டோ?’ என்று பெரு நன்றி பாராட்டவேணுமென்பது “பிரானேன்றும்” என்பதன் கருத்து. [பிரான்—உபகாரகன் ; இங்கே இது ஸம்போதனம்.]

பெரும்புலரி என்றும்=1. “பழுதே பலபகலும் போயின” என்கிறபடியே பாழாய்க் கழிந்த பல நாள்சுக்குள்ளே பகவத் விஷயத்திலிழியும்படி விடிந்த இந்நாளே நல்ல நாள்! என்று நாளைக்கொண்டாவேனுமென்கிறது. கம்ஸன் தனது வேலைக் காரண அக்ருணை யழைத்து ‘நீ போய்க் கண்ணபிரானை யழைத்து வா’ என்று கட்டளையிட்டனுப்ப, அவனும் புறப்பட்டு வருட்போது 2. “சுடி ரெ வுமமம்ஜந வுபுலாநாது ரெ நிஸா| யசுநிபுரவசுநாசு வுலுபுலாசுநாசு வுலுபுலாசுநாசு = அத்ய மே ஸபலம் ஜநம் ஸுப்ரபாதாச மே நிசா— யதுந்திராபஜபத்ராசுநம் விஷ்ணு: த்ராசுநாமயஹம் முகம்.” கம்ஸன் சோறுண்டு வளர்ந்த வெனக்கும் இன்று எம்பெருமான் திருமுகத்திலே விழிக்கப்பெறும் பாக்கியம் நேர்கின்றமையாலே இன்றே என் பிறவி பயன்பெற்றது; இன்றே நல்விடிவு என்று கணிந்து கூறினதுபோலவும், “மார்கழித் திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளால்” என்று ஆய்ச்சிகள் நாளைக் கொண்டாடினது போலவும்.

குராநற் செழும்போது = 'குரா' என்று பரிமளத்திற்கும் ஒரு புஷ்ப விசேஷத்திற்கும் பெயர். இங்கே அவ்விரண்டு பொருளுங் கொள்வர். காண்பார் மகிழ்ந்து = கண்டு மகிழ்வார் என்றவாறு. (நக)

1. முதல் திருவந்தாதி—16.

2. ஸ்ரீ வீரநாட்டாபுராணம் 5-17-3.

மகிழ்ந்தது சிந்தை திருமாலே * மற்றும்
மகிழ்ந்ததுன் பாதமே போற்றி *—மகிழ்ந்த
தழலாழி சங்க மவைபாடி யாமே *
தொழிலாகம் சூழ்ந்து துணிந்து.

(ந ௨)

திரு மாலே!—	லக்ஷ்மீபதியே !,	அழல்	{ எதிரிகளின்மீது நெருப்பை உமிழ்கின்ற
சிந்தை	என் நெஞ்சமானது	ஆழி	திருவாழியையும்
மகிழ்ந்தது	{ (உன்னைச்சிந்தித்து அதனாலே) ஆநந்தமுற்றது ;	சங்கம்	{ ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யத்தையும்
மற்றும்	{ நெஞ்சக்கு அடுத்ததான வாக்கும்	அவை	{ மற்றுமுன்ன திவ்யா யுதங்களையும்
உன் பாதமே	{ உன் திருவடி போற்றி { களையே துதித்து	பாடி ஆடும்	{ கொண்டாடிப்பாடி ஆடுகையாகிற
மகிழ்ந்தது	{ ஆநந்திக்கப் பெற்றது ;	தொழில்	வியாபாரத்திலே
ஆகம்	{ என்னுடைய தேஹமானது	சூழ்ந்து	பொருந்தி
		துணிந்து	{ இதுவே நமக்குக் காரியமென்று துணிவுகொண்டு
		மகிழ்ந்தது	களிக்கப்பெற்றது.

* * *—தம்முடைய மனமொழிமெய்கள் மூன்றும் பகவத்
விஷயத்திலேயே ஊன்றினபடியைப் பேசுகிறார். திருமாலே!
சிந்தை மகிழ்ந்தது=நாட்டாருடைய மனம் விஷயார்தரங்களிலே
ஊன்றி அதனால் ஆநந்தமடையும்; என்னுடைய சிந்தை அப்படி
யன்றியே அவற்றைக் காரியமிழ்ந்து, நீயும் பிராட்டியுமாகச் சேர்ந்
திருக்கும் சேர்த்தியைச் சிந்தித்த மாத் திரத்தில் மகிழ்ச்சியடையா
நின்றது.

மற்றும் உன் பாதமே போற்றி மகிழ்ந்தது=மனம் நினைத்ததை
வாய் சொல்லக்கடவ தாகையாலே மனத்துக்கு அடுத்ததான
வாக்கை 'மற்றும்' என்கிறது. நாட்டாருடைய வாக்கு விஷயார்
தரங்களை வருணித்து அதனாலே களிப்புறும்; என்னுடைய வாக்கு
அப்படியன்றியே உனது திருவடிகட்கு வாழ்த்துக்கூறி மகிழ்வுறு
கின்றது. இனி, பின்னடிகளால் சரீரத்தின் தொழிலுறுதியைச்
கூறுகின்றார். திருவாழி திருச்சங்கு முதலிய திவ்யாயுதங்

ளோட்டே நீ சேர்ந்து விளங்குகின்ற அழகை வருணித்து வாய் பாட, அப்பாடலுக்குத் தகுதியாக ஆடுவதையே என்னுடைய சரீரம் தொழிலாகக் கொண்டுள்ளது என்றாயிற்று. ... (௩௨)

துணிந்தது சிந்தை துழாயலங்கல் * அங்கம்
அணிந்தவன் பேருள்ளத்துப் பல்கால் *—பணிந்ததுவும்
வேய்பிறங்கு சாரல் விறல்வேங் கடவனையே *
வாய்திறங்கள் சொல்லும் வகை.

(௩௩)

சிந்தை	என்மனமானது	பணிந்தது	{ வணங்குவதா யிராநின்றது ;
துழாய்	{ திருத்துழாய்	வாயும்	என் வாக்கும்
அலங்கல்	{ மாலையை	வேய் பிறங்கு	{ மூங்கில் மிக்கிருக்
அணிந்தவன்	{ அணிந்துள்ள	சாரல்	{ குந் தாழ்வரையை
பேர்	{ பெருமானுடைய		{ யுடைய
	{ திருகாமங்களை	விறல்	{ திருமலையி லெழுந்
பல்கால்	பலமுறை	வேங்கடவனை	{ தருளியிருக்கிற
உள்ளத்து	நினைப்பதில்		{ மிடுக்குடைய
			{ பெருமானது
துணிந்தது	{ த்ருடமாக	திறக்களே	தன்மைகளையே
	{ அந்யவஸாயங்	(பல்கால்)	எப்போதும்
	{ கொண்டது ;	சொல்லும்	{ சொல்லுகிற
அங்கமும்	எனது உடலும்	வகை	{ விதத்திலே
(பல்கால்)	எப்போதும்	(துணிந்தது)	{ துணிவுகொண்ட
			{ தாயிற்று.

* * *—“யஜ்ஜிநவஸா யுராயதி ததாநா வடிதி ததூணா கரொதி” என்று வேதத்திற் சொல்லுகிறபடியே முதலில் சிந்தை சிந்திப்பது பிறகு வாய் சொல்லுவது, அதன்பிறகு உடல் செய்வது என்றிப்படி மனமொழி மெய்களின் செயல்முறைமை ஏற்பட்டிருக்கும் விதமாகத் தமக்கு அந்த மூன்று காரணங்களும் பகவத் விஷயத்தில் அவகாஷித்தபடியைக் கீழ்ப்பாசுரத்திற் பேசினர் ; இந்த முறைமையின்படியே ஒழுகாது; வாக்குக்கு முன்னே சரீரம் முந்துகிறபடியை இப்பாசுரத்தில் மொழிகின்றார். ‘நான் முன்னே நான் முன்னே’ என்று தம்முடைய இந்திரியங்கள் பகவத்விஷயாறு பவத்துக்கு முற்படும்படியைத் தெரிவித்தவாறு. கீழ்ப்பாட்டில்

மனமொழி மெய்களை வரிசையாகச் சொல்லி, இப்பாட்டில்
‘சிந்தை, அங்கம், வாய், என்று மாறுபடக் கூறியிருத்தல் காண்க.

“வேய் பிறங்கு சாரல்” என்ற விசேஷணம் ‘வேங்கடவனை’
என்பதில் ஏகதேசமான வேங்கடத்தில் அந்வயிக்கும்; ‘விறல்’
என்ற விசேஷணம் வேங்கடவனுக்கு அந்வயிக்கும். விறல்—
பெருமை, வலி, வீரம், வெற்றி.

திறம்—குணம், சாமர்த்தியம், தன்மை, மேன்மை முதலியன.
திருவேங்கடமுடையானுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளைச்
சொல்லிக்கொண்டிருப்பதிலே வாய் துணிவுகொண்டதென்கை.

வகையா லவனி யிரந்தளந்தாய் பாதம் *

புகையால் நறுமலரால் முன்னே *—மிகவாய்ந்த

அன்பாக்கி யேத்தி யடிமைப்பட்டே னுனக்கு *

என்பாக்கி யத்தா லினி.

(நுசு)

முன்னே முற்காலத்திலே,

வகையால் உபாயத்தினால்

அவனி பூமியை

இரந்து { (மாவலிபக்கல்)
யாசித்து

அளந்தாய் { அளந்துகொண்ட
வுன்னுடைய

பாதம் திருவடிகளை

புகையால் தூபங்கொண்டும்

நறு மலரால் { நல்ல பரிமளமுள்ள
புஷ்பங்களைக்
கொண்டும்

மிக வாய்ந்த { மிகுதியாக
அன்பு ஆக்கி { [நன்றாக]ப்
பொருந்தின
ப்ரீதியுடனே

ஏத்தி சூதித்து

இனி { மேலுள்ள
காலமெல்லாம்,

என் பாக்கியத்தால் { நீ என்மேல்
பண்ணின
விசேஷ
கடாக்ஷமாகிற
பாக்யத்தாலே

உனக்கு அடிமைப் பட்டேன் { உனக்குத் தொண்ட
னாய் விட்டேன்.

* * *—கீழருளிச்செய்தபடி தம்முடைய மனோவாக்காயங்
கள் எம்பெருமான் பக்கவிலேயே ஊற்றமுற்றதற்குக் காரணம்—
அந்த எம்பெருமான் மஹாபலியிடத்தினின்று பூமியை மீட்டு
இந்திரனுக்குத் தருவதென்கிற வியாஜத்தால் எல்லார் தலையிலும்
திருவடியை வைத்து வாழ்வித்ததுபோல, தம் தலைமேலும் திருவடி

களைவைத்து விசேஷகடாசுஷஞ் செய்தருளினதேயாமென்பது இப்பாட்டில் தோன்றும்.

வகையால்—தந்திரத்தாலே பென்றபடி : இராவணன் போலவே மாவலியும் தேவர்களுக்குத் தீங்கிழைத்தவனாதலால் ராவணனைக் கொன்றொழித்தது போலவே இவனையும் கொல்ல வேண்டியிருந்தும், இவன் உதாரகுணமொன்றை மேற்கொண்டிருந்ததனால் இவனைக் கொல்லவேண்டாவென்றுகொண்டு மூவடியிரந்துபெறுகிற இச்செயலிலேயே பூமியை இந்திரனுக்குச் சேர்ப்பித்தலும் மாவலியை அடக்குதலுமாகிற இரண்டும் எளிதிற்கைகட்டுமென்று நினைத்துச் செய்த தந்திரம் அறிக. இனி, வகையால் என்பதற்கு—வடிவமுகு, மழலைச்சொல் மனத்தைக் கவரவல்ல செயல் முதலிய வகைகளாலே என்றுரைக்கவுமாம்.

அவநி—வடசொல்.

என் பாக்கியத்தால்—‘நான் செய்த பாக்கியத்தால்’ என்று பொருளன்று ; எனக்கு நேர்ந்த பாக்கியத்தால் என்கை. எம்பெருமானார் காலத்திலே திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் ஒருநாள் நம்பெருமாள் புறப்பாட்டை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு பெரிய திருமண்டபத்துக்குக் கீழாக மஹாஜ்ஞாதாக்களான முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்தவளவிலே ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் ‘நாம் அநாதிகாலமாக ஆர்வீட்டு வாசலிலே எவனுடைய புறப்பாட்டை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு கிடந்தோமோ தெரியாது, இன்று ப்ராப்தசேஷியான பெருமானுடைய புறப்பாடுபார்த்து வந்திருக்க என்ன பாக்கியம் பண்ணினோமோ!’ என்ன, அந்த ப்ராஸங்கத்திலே ‘நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவனுக்கு ஒருநாள் பகவத்விஷயத்திலே ருசிபிறப்பதற்குக் காரணமென்ன?’ என்று விசாரிக்கச்செய்தே ‘யாத்ருச்சிகஸுக்ருதம்’ என்று சிலரும் ‘அஜ்ஞாதஸுக்ருதம்’ என்று சிலருமாய் இப்படி வார்த்தைகள் உண்டாக, அவ்வளவில் அங்கிருந்த கிடாம்பிப்பெருமாள் ‘நமக்கு பகவத் விஷயம்போலே ஸுக்ருததேவர் என்றும் ஒருவர் ஆச்ரயணியருண்டோ?’ என்ன அதற்குப் பிள்ளை திருநறையூரையர் ‘ஸுக்ருத’ மென்று சொல்லுகிறதும் வேறென்றையன்று, பகவத் விஷயத்தையே காண்’ என்றாராம். ஸ்ருஷ்டி அவதாரம் முதலியவற்றாலே எம்பெரு

மான் பண்ணின க்ருஷியின் பயகைவே ஒரு நாளடைவில் நமக்கு பகவத் விஷயத்தில் ருசி பிறக்கிறபடியாலே அந்த பகவத் கடா க்ஷந்தன்னையே பாக்கியமென்கிறது. இவ்வர்த்தத்தையே ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகனும் ரஹஸ்யதரயஸாரத்திலே “உவாய் ஸ்ரீபூர வோவநிஷ்டயீதஸு ஹவாநு பூவநெது தஸ்யோக்து பூவநநிஷியூவநமதீ ததாரொஹ வுஹா ஸாகு தவரிவாகெந ஹதா நிதாநம் ததூவி ஸ்யபிஷிநிஷிணநிவாணம்.” என்று தெனியவருளிச்செய்தார்.

1 “எதிர்குழல்புக்கு எனைத்தோர் பிறப்பும் எனக்கே அருள் கள்செய்ய, விதிசூழ்ந்ததா லெனக்கெலம்மான் திரிவிக்கிரமனையே” என்று—எம்பெருமான் ஸர்வலோக வ்யாபியானது தம்மைக் கைப் பற்றிக் கொள்வதற்காகவேயென்று நம்மாழ்வார் அநுஸந்தித்தது போல இவ்வாழ்வாரும் அநுஸந்திக்கின்றமை முதலடியிலே நன்கு விளங்கும். ... .. (நச)

இனிதேன்பர் காம மதனிலு மாற்ற *

இனிதேன்பர் தண்ணீரு மேந்தாய் *—இனிதேன்று

காமநீர் வேளாது நின்பெருமை வேட்பரேல் *

சேமநீ ராகும் சிறிது.

(நரு)

எந்தாய் { என் ஸ்வாமி
யானவனே!,
(பாமரர்கள்)

காமம் { ஹேயமான சப்தாதி
விஷயங்களை

இனிது { போக்யமாகக்
என்பர் { கொள்வர்;
(விரக்தர்களுக்கட)

தண்ணீர் { அந்த சப்தாதி
விஷயங்களிற்
அதனிலும் காட்டிலும்
ஆற்றவும் தண்ணீர் மிகவும்
இனிது போக்யமென்பர்
என்பர் கள்;

காமம் நீர் { (கிழ்ச்
சொல்லப்பட்ட)
காமத்தையும்
தண்ணீரையும்

இனிது { போக்யமாகக்
என்று கொண்டு அவற்
வேளாது நிலே ஆசை
கொள்ளாமல்

நின் பெருமை { உன்னுடைய போக்
சிறிது யுததையையே
வேட்பர் ஏல் கொஞ்சமேனும்
விரும்பி மேல்
விழுவார்களாயி,
(அது)

சேமம் நீர் { (எல்லா நிலைமையி
ஆகும் லும்) ரக்ஷகமாக
தன்மையை
புடையதாகும்.

* * *—1. “உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்த் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங் கண்ணன்” என்கிறபடியே பரம்போக்யனுன நீயிருக்கையில், நாட்டிலுள்ளவர் உன்னையே தாரகபோஷக போகங்களாகப் பற்றாமல் சப்தாதிவிஷயங்களை விரும்பித் திரிகின்றார்களே! என்று உலகத்தார் செபலை வெறுத்து உன்னைப் பற்றுவதே எல்லார்க்கும் தஞ்சமென்று கூறுகிறார்.

‘காமம்’ என்பது ஆசைக்குப் பேராயினும் ஆசைப்படுவதற்கு உரிய விஷயந்தரங்களையும் சொல்லக் கடவது; கூத்துப் பார்ப்பது, பாட்டுக்கேட்பது, பூச்சுடுவது, சாந்து பூசுவது, மாதர்களை யணைவது முதலியவை விஷயந்தரங்க ளெனப்படும்; இவையே போக்யமென்று ஒழிவர் பலர்; மற்றும் பலர் விஷயந்தர விரக்தர்களென்று பெயர் சமந்தம் சோற்றையுந் தண்ணீரையும் விட்டிருக்கமாட்டாமல் அவற்றை போக்யமாகக் கொள்வர். அந்நய போக்யத்வத்தை ஸ்வரூபமாகவுடைய அதிகாரிகள் முதலடியிற் சொன்ன விஷயந்தரங்களையும் இரண்டாமடியிற் சொன்ன தண்ணீர் முதலியவற்றையும் போக்யமாகக் கொள்ளாது “எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே” “அமுதிலுமாற்றவினியன்” “கன்னலங்கட்டி தண்ணைக் கனியை யின்னமுதந்தன்னை” என்று பரம்போக்யனாகச் சொல்லப்படுகிற உன்னையே விரும்பப்பெறில் இவ்விருப்பமே அவர்கட்குச் சேமமாகும் என்றாயிற்று.

இரண்டாமடியில் ‘தண்ணீர்’ என்றதும் மூன்றாமடியில் ‘நீர்’ என்றதும்—சோறு, வெற்றிலை முதலியவற்றுக்கும் உபலக்ஷணமென்க. “வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:” என்று பகவத் கீதையிலே தூர்லபனாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள மஹாத்மாவாக இருக்குமவர்கட்கே குறைவற்ற சேமமுண்டாகுமென்றதாயிற்று.

சேமநீர்=‘சேஷமம்’ என்னும் வடசொல் சேமமெனத் திரிந்து. நீர்—நீர்மையை யுடையது; நீர்மையாவது தன்மை. (௩௫)

சிறியார் பெருமை சிறிதின்க ணெய்தும் *

அறியாரும் தாமறியா ராவர் *—அறியாமை

மண்கொண்டு மண்ணுண்டு மண்ணுமிழ்ந்த மாயனென்று *

எண்கொண்டென் னெஞ்சே யிரு.

(௩௬)

சிறியார் { (இயற்கையான மேன்மை சிறிது மில்லாமல்) அற்ப ரான ஸம்ஸாரிக ளுடைய	அறியாமை பிறர் அறியாதபடி மண் கொண்டு { (மாவலியிடத்தில்) பூமியைப் பெற் றவனாயும்
பெருமை { ('நானே ஈசுவரன்' என்று அஹங் கரிப்பதால் வரு கிற) மேன்மை யானது	மண் உண்டு { அந்தப்பூமியை (ப்ரளயத்திலே) திருவயிற்றில் வைத்தவனாயும்
சிறிதின்கண் எய்தும் { (தமக்குப் பழமையா யுள்ள) தாழ்வி லேயே கொண்டு சேர்ப்பிக்கும்;	மண் உமிழ்ந்த { (பிறகு) அந்தப்பூமி யை வெளிப்படுத்தி நினவனுடி மிருக் கிற
அறியாரும் அவிவேகிகளும் (தங்களை ஸர்வஜ்ஞராக நினைத் திருந்தார்களாகிலும்)	மாயன் என்று { ஆச்சர்யகரான எம்பெருமான் என்று
தாம் அறியார் { (நன்மை தீமை களைத்) தாங்கள் ஆவர் { அறியாதவர்களாக வே ஒழிந்திடுவர்; என் நெஞ்சே என்மனமே!,	எண் கொண்டு இடைவிடாது கருதி இரு { (அவனைப்பற்றின நமக்கு ஒரு குறை இல்லை யென்று) நிர்ப்பாணாக இருப்பாயாக.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் நாட்டாருடைய செயலை நினைந்து வெறுத்த ஆழ்வார், இதில் தம் திருவுள்ளத்தை நோக்கி 'நெஞ்சே! உலகத்தார் ஒழிகிறபடி ஒழிக; நீ எம்பெருமானுடைய சேஷடி தங்கனையே எப்போதும் சிந்தித்துக்கொண்டிரு' என்று உபதேசிக்கிறார்.

சிறியார் பெருமை சிறிதின்கண் எய்தும்—உலகத்தில், இயற்கையாகச் சிறிதேனும் மேன்மையுடையவர்களாயிருந்தால் அவர்கள் அதிகப்படியாக மேன்மையை ஏறிட்டுக் கொண்டாலும் ஒருவாறு ஏற்கும்; சிறிதும் மேன்மையற்றவர்கள் 'நாமே பெரியோம்; நம்மிற் பெரியாரில்லை' என்று மார்பு நெறித்தால் அந்த அஹங்காரமானது அவர்களுடைய சிறுமையையே நன்கு ஸ்தாபித்து விடும். ஆகையாலே அப்படிப்பட்ட அஹங்காரிகள் இஷ்டப்படி தொலையட்டும் என்கை. அன்றியே, அற்ப தேவதைகளான

பிரமன் முதலீயோரைப் பெருந் தலைமை யுடையவராக மதிப்பது நம்மைத் தாழ்ந்த நிலைமையிற் சேர்ப்பிக்கு மென்றவாறுமாம். எய்தும்—எய்துவிக்கும் ; பிறவினையிற் வந்த தன்வினை. இவ்வாறு வருவதனை வடநூலார் 'அந்தர்ப்பாவிதணிச்' என்பர்.

அறியாரும் தாமறியாராவர்—ஒன்றுத் தெரியாத மூடர்கள் எல்லாமறிந்தவர்கள்போலப் பாவித்திருந்தார்களாகிலும், அப்படிப்பட்டவர்கள் நன்மை திமைகளைத் தாங்களுமறியார்கள் ; பிறர் போதித்தாலும் கேட்டு உணரமாட்டார்கள் ; ஆகவிப்படி சிறியாரும் அறியாரும் மலிந்துகிடக்கிற இந்நிலத்திலே, நெஞ்சே! நீ அவர்களின் வசுப்பில் சேராமல் பகவத்விஷயத்தையே சிந்தித்திரு—என்கிறார் பின்னடிகளால்.

அறியாமை—எதிர்மறை வினையெச்சம். 'திருமால்தான் இப்படி வாமநவேஷங்கொண்டு யாசகனாய் வந்தா' நென்று பிறர் அறியாதவண்ணம் என்றபடி. .... (நக)

இருந்தண் கமலத் திருமலரி னுள்ளே *
திருந்து திசைமுகனைத் தந்தாய் *—பொருந்தியரின்
பாதங்க ளேத்திப் பணியாவேல் * பல்பிறப்பும்
ஏதங்க ளெல்லா மெமக்கு. (ந௭)

இரு	பெரிய	நின்	உன்னுடைய
தண்	குளிர்ந்த	பாதங்கள்	திருவடிகளை
கமலத்து	திருநாபிக்கமலத்தின்	எத்தி	வாயாரத்துதித்து
இரு மலரின்	பெருமை பொருந்	பணியா ஏல்	வணங்கித் தொழு
உள்ளே	திய பூவில்		தற்கு உறுப்பாக
திருந்து	ஸமர்த்தனை		விட்டால்
திசைமுகனை	நான் முகக்கடவுளை	எமக்கு	எங்கட்கு
தந்தாய்	படைத்தருளின	பல் பிறப்பும்	பலவகையாகப்
	பெருமானே !,	எல்லாம்	பிறக்கின்ற
	எவ்வலோக சரணய		பிறவிகளெல்லா
பொருந்திய	னாகி எல்லா	ஏதங்கள்	பயனற்றவையே
	ரோடும் பொருந்தி		யாம்.
	யிருக்கிற		

இரு நிதியம்	{ <div> ('இப்பொருளை எப்போது நாம் கொள்ளையடிக்கப் போகிறோம்' என்று அயலார் எதிர்பார்த்திருப் பதற்குக் காரண மான) பெருஞ் செல்வத்தை </div>	நமக்கு என்றும் மாதவனே என்னும் மனம் படைத்தி	{ <div> 'நமக்கு எக்காலத்தி லும் எம்பெரு மானே சரணம்' என்று துணிந் திருக்கும் நெஞ் சையுடையராய் </div>
எமக்கு என்று	{ <div> தங்களுடையதாக நினைத்து </div>	மற்று	அதற்குப்பின்பு
ஏமாந்து இராதே	{ <div> மனச்செருக்குக் கொண்டிராமல் </div>	அவன் பேர்	{ <div> அத்திருமாலினது திருநாமங்களை </div>
தமக்கு என்றும் சார்வம் அறிந்து	{ <div> தங்களுக்கு எப்போ தும் ரக்ஷகமாயிருக் கக்கூடிய உபா யத்தை யறிந்து </div>	ஒதுவதே நாவினால் ஒத்தி	{ <div> ஸங்கீர்த்தகம் பண்ணுகதே நாவுக்கு ஒதுவதற்கு உரிய விஷயம். </div>

* * *—உலகத்தில் தனவான்களென்று பேர் படைத்துள்ள பலர் 'நமக்கு ஏராளமான செல்வமிருக்கும்போது என்ன குறை? இதுவே நமக்கு ஆபத்தி' என்றெண்ணி எம்பெருமானை நெஞ்சிலும் நினைவாதே பணத்தையே தொட்டுத்தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டு காலங்கழிப்பதுண்டே; அன்னவர்களுடைய நெஞ்சிலே உறுத்தும்படி இப்பாசு மருளிச்செய்கிறார். 1. "ஒரு நாயகமாய் ஓட வுலகுடனுண்டவர், கருநாய் கவர்ந்த காலர் சிதைகியபானையர்; பெருநாகொண இம்மையிலே பிச்சைதாங் கொள்வர்" என்று தொடங்கிப் பல பாசுரங்களிலே நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த செல்வ நிலையாமையை இவர் ஓரடியால் சுருங்க வருளிச்செய்தனரென்க.

இடத்தைவிட்டுச் செல்வதையே இயல்வாகவுடையதாதல் பற்றியே ஸம்பத்துக்குச் செல்வமென்று பெயரிடப்பட்டதாதலால் இப்படி நிலையற்றதான செல்வத்தை நம்பிச் செருக்குக்கொண்டிராதே 'எப்போதும் ஸ்திரமாயிருக்கக்கூடிய பற்றுக்கோடு எது?' என்று ஆராய்ந்து பார்த்து 'திருமகள் கொழுநனை எம்பெருமானே நமக்கு என்றும் சார்வம்' என்கிற தெளிவுபெற்று அவனுடைய திருநாமங்களை ஒதுவதே உறும்—என்றாராயிற்று.

நிதியம் = 'நிதி' என்னுஞ் சொல் 'அம்' சாரியை பெற்று வந்துள்ளது. இருநிதி-பெருத்தநிதி. ஏமாத்தல்-கனித்தல். சார்வம்- 'சார்வு' என்னுஞ் சொல் 'அம்' சாரியை பெற்றது. (நஅ)

ஒத்தின் பொருள்முடிவு மித்தனையே * உத்தமன்பேர்
ஏத்துந் திறமறிமி னேழைகாள் *—ஒத்தனையே
வல்லீரேல் னன்றனை மாட்டிரேல் * மாதவன்பேர்
சோல்லுவதே யோத்தின் சுருக்கு. (நக)

எழைகாள்	{ கண்டகண்ட தேவதைகளின் கால்களி லெல்லாம் விழுகிற அறிவு கேட்கனே !,	சொல்லுவதே உச்சரிப்பதே ஒத்தின் சுருக்கு	{ ஸகல வேதங்களின் ஸாரமாகும்;
ஒத்து அதனை	{ வேதமோதுவதாகிற காரியத்தை (ச் செய்ய)	ஒத்தின் பொருள் முடிவும் இத்தனையே	{ வேதத்தினுடைய அர்த்தங்களில் நிஷ்கர்ஷிக்கப் பட்டதும் இவ்வளவே; (ஆகையாலே)
வல்லீர் ஏல்	{ ஸமர்த்தர்களா யிருப்பீர்களாகில்	உத்தமன்	{ புருஷோத்தமனு ளம் பெருமானுடைய
நன்று	{ அப்படியே வேதமோதுவது நல்லது;	பேர்	{ திருநாமங்களைக் கொண்டு
அதனை மாட்டவர் ஏல்	{ அது செய்ய சக்தியற்றவர் களாகில்	ஏத்தும் திறம்	{ (அவனைத்) துதிக்கும் வகையை
மாதவன் பேர்	{ திருமாலின் திருநாமங்களை	அறிமின்	{ தெரிந்து கொள்ளுங்கள்.

* * *—ஸகல வேத வேதார்த்த விழுப்பொருளை உங்கட்குச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகின்றேன் கேளுங்கள்; சக்தியுண்டாகில் வேதங்களை அதிகரித்து அவற்றின் மூலமாக பூமீந்நாராயணனது திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணுங்கள். [அதாவது—
“வெஷாக்ஷராணி யாவணி வரிதாநி விஜாதிஹி! தாவணி ஹரி
நாஜாநி கீதி-தாநிநவஸ்ய : = அந்தணர்களால் வேதத்தின்
எத்தனை அக்ஷரங்கள் ஒதப்படுகின்றனவோ அத்தனையும் பகவர்
நாமங்களே ஒதப்பட்டனவாம்” என்றாற்போலே வேதாக்காங்

களைக் கொண்டே ஹரிநாம ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணுங்கள் என்ற வாறு.] அதில் சக்தியும் அதிகாரமும் இல்லாதவர்களா யிருப்பின் 'கேசவா !, கோவிந்தா !, மாதவா !, மதுஸூதநா !' என்றாவது சொல்லிக்கொண்டிருங்கள். எவ்வகையினாலாவது எம்பெருமானது திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணவேணுமென்பதே ஸகலவேத தாத்பர்யமாகும்.

“யுபாயநு க்ருதெ யஜநு யஜெகூம் க்ருதாயாஃ ஸ்வரொ வ்யயநு யஜாவொதி தஜாவொதி கருள ஸங்கீத்ய க்ருவம் = க்ருதயுகத்தில் தியானஞ் செய்வதாலும் த்ரேதாயுகத்தில் வேள்விகள் செய்வதாலும், த்வாபாயுகத்தில் அர்ச்சிப்பதாலும் எவ்விதமான பேற்றைப் பெறுகிறானோ, அவ்விதமான பேற்றைக் கலியுகத்தில் திருநாம ஸங்கீர்த்தனத்தினால் பெறுகிறான் ” என்று சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ளது காண்க: இதுபற்றியே “ஓத்தின் போருள்முடிவு மித்தனையே ” என்றும் “மாதவன் பேர் சொல்லுவதே ஓத்தின்சுருக்கு ” என்றும் இதற் சொல்லப்பட்டது.

வேதத்தில், இந்திரன் சந்திரன் வருணன் என்றிப்படி பல பல நாமங்கள் வந்தாலும் அந்தந்த தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமி யான ஸ்ரீமந்நாராயணன்வரையிற் சென்று அர்த்தஜ்ஞாந முண்டாக வேணுமென்பது வேதாந்திகளின் கொள்கை ஆகவே “வெவெஷு ஸவெஷு ஹரெஷு வெஷு = ஸகலவேதங்களாலும் அறிப்பப்படுபவன் நானே ” என்று அப்பெருமானே சோதிவாய்திறந்து அருளிச்செய்திருப்பதற் கிணங்க வேதங்களிலுள்ள ஸகல தேவதா நாமங்களையும் பகவத்பரமாக நிர்வஹித்து அநுஸர்திப்பதே வேத தாத்பர்ய ஸாரமாகும்; இதற்கு சாஸ்த்ரஜ்ஞாநம் விசேஷமாக வேண்டியிருப்பதால் அவ்வளவுக்கு அதிகாரிகள்ல்லாதவர்கள் திருமகன்நாதனை ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிவிக்கிற ‘மாதவன்’ முதலிய திருநாமங்களைக் கொண்டே ஏத்தலாம் என்பதும் இப்பாசுரத்தின் கருத்தாகும். ... .. (௩௧)

சுருக்காக வாங்கிச் சுலாவிரின்று * ஐயார்

நெருக்காமுன் நீர்நினைமின் கண்டீர் *—திருப்போலிந்த

ஆகத்தான் பாத மழிந்தும் * அறியாத

போகத்தா லில்லை போருள்.

(சு௦)

னுடைய திருப்பாதங்களைச் சிந்தித்து வாழுங்கள். நீங்கள் பற்றி யிருக்கிற விஷயபோகங்கள் எப்படிப்பட்டவையென்றால், பகவத் விஷயஜ்ஞாகம் சிறிது இருந்தாலும் அதனை உருமாய்க்குமவை; ஆகவே அப்படிப்பட்ட விஷயபோகங்களால் உங்களுக்கு அநர்த் தமே பலிக்குமே யன்றி வேறொரு நன்மையும் நேரிடாது என்று உபதேசித்தாராயிற்று.

ஐயார் = 'ஐ' என்று கோழைக்குப்பெயர்; 'ஆர்' விசுதி— இழிவு சிறப்பு. சுலாவுதல்—சூழ்ந்து கொள்ளுதல்.

அறிந்துமறியாத போகத்தால் = விவேகிகளையும் அவிவேகிக ளாகச் செய்யவல்ல விஷயபோகம் என்கை. அன்றியே; 'விஷய போகம் பொல்லாதது' என்று தெரிந்துகொண்டாலும் அந்தஅறி வின் பலனாக அதை விட்டுத் தொலைக்கவெண்ணுமே; அப்படி விட முடியாத போகம்—என்றும் பொருள் கூறுவர். இப்பொருளில், 'அறியாத' என்றது—அறிவின் காரியமான விடுகையைப் பெற மாட்டாத என்றபடி. மஹாகவிகளின் பிரயோகங்களில், சொல் மிகச் சுருங்கிப் பொருள் மிக விரிந்திருக்குமே. .... (சௌ)

பொருளா லமருலகம் புக்கியல லாகாது —*

அருளா னறமருளு மன்றே *—அருளாலே
மாமறையோர்க் கீந்த மணிவண்ணன் பாதமே
நீமறவேல் நெஞ்சே நினை.

(சுக)

அமருலகம்   சுவர்க்கலோகத்தை

பொருளால்   { 'இதுவும் ஒரு
                         புருஷார்த்தம்'
                         என்கிற
                         எண்ணத்துடன்

புக்கு இயலல்   { போய்ச்சேர
                         ஆகாது } முயல்வது தகாது;

அருளான்   { பரமதயானுவான்
                         எம்பெருமான்

அறம்   { புண்யத்தின்
                         பயனான சுவர்க்க
                         லோகத்தை

அருளும்   { தன்க்ருபையாலே
                         கிடைக்கச்
                         செய்வனும்;

அருளாலே   கிருபையினாலே

மா   { மஹாவிதிகளுக்கு
மறையோர்க்கு }

சந்த   முத்தியளித்த

மணி   { நீலமணி
                         வண்ணன்
                         பாதமே } விறத்தவனான
                         எம்பெருமானது
                         திருவடிகளையே

நெஞ்சே   நெஞ்சமே !

நீ மறவேல்   நீ மறவாதே

நினை   { தியானித்திக்
                         கொண்டிரு.

* * *—முன்னடிகட்குப் பலவகையாகப் பொருள்கொள்ள இடமுண்டு. கீழ்ப்பாட்டில் காம புருஷார்த்தத்தை நிந்தித்தார்; விஷயபோகங்கள் காம புருஷார்த்தத்தைச் சேர்ந்தவையாதலால் அவற்றை ஹேயமென்றது காம புருஷார்த்தத்தை ஹேயமென்ற வாரும். இப்பாட்டில் அர்த்த புருஷார்த்தத்தை நிந்திக்கிறார். விசேஷமாகப் பொருள்களை ஸம்பாதித்து அவற்றால் யஜ்ஞயாகங்களைப் பண்ணி அவற்றின் பலனாக ஸ்வர்க்கலோகத்தை யடைந்து ஸுகப்பது—என்றொரு வழியுண்டே; அவ்வழியையும் மேற்கொள்ளவேண்டா வென்கிறது. பொருளால் அமருலகம் புக்கியலலாகாது—அர்த்த புருஷார்த்த மென்கிற திரவியங்களைக் கொண்டு ஸ்வர்க்கலோகத்தைப் பெறுவோமென்று அதற்கு முயற்சி செய்யலாகாது என்றபடி. அன்றியே, பொருளால்=‘இது நமக்குப் புருஷார்த்தம்’ என்னும் புத்தியோடே, ஸ்வர்க்கலோகப் ப்ராப்தியை விரும்பி அதற்காக ஒரு பிரயத்னம் பண்ணவேண்டா என்றபடியுமாம். அருளான் அறமருளுமன்றே=ஸ்வர்க்கலோகப் ப்ராப்தியில் உங்களுக்கு விருப்பமிருந்தாலும் அதற்காக நீங்கள் எம்பெருமானையே அடிபணிந்தால் அவன் கருத்தறிந்து காரியஞ்செய்யுமவனாகையால் ‘நம்மை அடுத்திருக்கு மிவர்களுக்கு ஸ்வர்க்கத்தில் நசையாகில் அதையும் அதுபவித்துத் தீரட்டும்’ என்று கிருபை பண்ணியருள்வன்; அதற்காக நீங்கள் தனிப்பட ஒரு ப்ரயாஸங்கொள்ள வேண்டா; எது வேணுமானாலும் மணிவண்ணன் பாதிமே நினைக்கத்தகும்.—என்கிறார்.

“நெஞ்சே!—நீ மறவேல்” என்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தை நோக்கிச் சொல்லுவதாயிருந்தாலும் இதை அந்யபதேசமாகக் கொள்ளவேணும்; பிறரைக் குறித்துச் சொல்லவேண்வதையும் தம்மை நோக்கிச் சொல்லிக்கொள்வதுண்டு: திருவாய் மொழியில் (8—3—2) “சரணமாகிய நான்மறை நூல்களுஞ் சாராதே, மரணந்தோற்றம் வான்பிணி மூப்பென்றிவையாய்த் தோம்” என்ற விடங்காண்க. இங்கு, முன்னிலையாகச் சொல்ல வேண்டியதைத் தன்மையாகச் சொல்லியிருத்தல் உணர்க.

அமருலகம்—‘அமராலகம்’ என்பதன் விகாரம் ‘அறம்’ என்பது தர்மத்துக்குப் பேராயினும் தர்மத்தினால் ஸாத்யமான

புண்யலோகத்தைச் சொல்லுகிறது இங்கு. அருளும்=செய்யு
மென் முற்று.

முன்றாமடியில், “மாமறையோர்க்கு” என்றும் “மாமறை
யோற்கு” என்றும் பாடபேதமுண்டு: முந்தின பாடத்தில் பன்மை;
பிந்தின பாடத்தில் ஒருமை. பன்மையாகில், தண்டகாரண்ய வாவ்லி
களான முனிகளைச் சொல்லுகிறது; சுகர், வாமதேவர் முதலிய
ரிஷிகளைச் சொல்லவுமாம்; ஒருமையாகில், மார்க்கண்டேயனைச்
சொல்லுகிறதாம். முத்தியளிக்கவல்ல முகுந்தன் பாதமேபற்றினால்
முதலில் ஸ்வர்க்கத்தையும் பெறலாம்; காலக்கிரமத்தில் முத்தி
யையும் பெற்றுவாழலாம் என்பதும் இதில் தொனிக்கும்.

முதலடியில் ‘அமருலகம்’ என்றதும் இரண்டாமடியில் ‘அறம்’
என்றதும் மோக்ஷலோகத்தையே சொல்லுவதாகவும் ஒரு
யோஜனையுண்டு; அப்போது, ‘போருளால்’ என்றது—ஸாத
நாறுஷ்டாநத்தினால் என்றபடி; ஆக, மோக்ஷத்துக்காக ஒரு ஸாத
நாறுஷ்டாநம் பண்ணவேணு மென்பதில்லை; பரமதயாருவான எம்
பெருமான் அதை நிர்வேறுதக கிருபையினாலே தந்தருள்வன்;
அப்படியே பல வைதிகர்களுக்கு அவன் அருளியிருக்கிறான்; இப்
படியாகில் எல்லார்க்கும் மோக்ஷமளிக்க வேண்டிவருமே யென்
னில், இந்த ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கம் வாராமைக்காக அந்த மணி
வண்ணனது திருவடிகளைச் சிந்தித்தல் வேண்டும்—என்பதாகக்
கருத்துக் கொள்ளலாம். ... .. (சக)

நீனைப்பன் திருமாலே நீண்டதோள் காண *

நீனைப்பார் பிறப்போன்றும் நேரார் *—மனைப்பால்

பிறந்தார் பிறந்தேய்தும் பேரின்ப மெல்லாம்

ஐந்தார் தொழுதாரத் தோள்.

(சஉ)

திரு. மாலே	{ லக்ஷ்மீநாதனான எம்பெருமானே	நீனைப்பார்	{ இப்படி நீனைப்பவர்கள்
நீண்ட தோள் காண நீனைப்பன்	{ (அவனது) சிறந்த திருத்தோள்களைக் கண்டு அநுபவிப்ப தற்காக நீனைக்கின்றேன்;	ஒன்று பிறப்பும்	{ ஒருவகை யோனிப்பிறப்பை யும்

கோர்	{ அடையமாட்டார் கன்;	மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்து எய்தும்	{ ஸம்ஸாரத்தில் பிறந்தவர்கள் ஐன்மமெடுத்தத னால் அடையக் கூடிய சிற்றின் பங்களையெல்லாம்
அத் தோள்	{ அந்தத் திருத்தோள்களை	பேர் இன்பம் எல்லாம்	
தொழுதார்	தொழுமவர்கள்	துறந்தார்	வெறுப்பவராவர்.

* * *—ஸம்ஸாரபோகங்களைத் துறந்து அவனை அதுஸந் திக்குமவர்களே பிறவிகளை அடியறுக்கவல்லவரென்கிறார். திருமாலே நீண்டதோள்காண நீனைப்பன்=ஐச்வரிய மளிக்கவேணுமென்றும் ஸந்தான மளிக்கவேணுமென்றும் பலபல கோரிக்கைகளை முன் னிட்டு எம்பெருமானைப் பலர் அடிபணிவராகிலும் நான் அப்படி ஒரு கோரிக்கையும் கருதினவனல்லேன்; “தோள் கண்டார் தோளே கண்டார்” என்னும்படியான அவனது தோளழகை ஸேவிக்கப் பெறவேணுமென்பது தவிர வேறேராசையும் எனக்கில்லை என்ற வாறு. இப்படி எம்பெருமானுடைய திவ்யாவயவத்தை ஸ்வயம் போக்யமாக நீனைப்பவர்கள் “பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கு மழுக்குடம்பு மிந்நின்ற நீர்மை இனியாமுருமை” என்று ஆழ்வார் பிரார்த்தித்த பிறப்பின்மையைப் பெற்று நித்ய முக்தராய் வாழ்ந்திடுவர்.

இனிமேல் பிறக்கமாட்டார்க ளென்பதுந்தவிர, இப்பிறவ் பிலும் ஸம்ஸாரிகள் உகக்கிற சிற்றின்பங்களை உகவாதே அவந் தைக் காறியுமிழ்ந்து கைவிடும்படியான விரக்தியும் பெறுவார்கள் அவனது திருத்தோள்களை ஸேவிக்குமவர்கள்—என்கிறார் பின் னடிகளில்.

பின்னடிகளை இரண்டுவகையாக யோஜிக்கலாம்;—அத்தோள் தொழுதார் (எவரோ அவரே) மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெட் தும் பேரின்பமெல்லாம் துறந்தாராவர்; மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாம் துறந்தார் எவரோ அவரே அத் தோள் தொழுதாராவர்—என்று. சிற்றின்பங்களை வெறுத்தவ, களை எம்பெருமானுடைய வடிவழகில் ஈடுபட்டவராவர்; எம்பெரு மானுடைய வடிவழகில் ஈடுபட்டவர்களே சிற்றின்பங்களை வெறுக் வல்லவராவர்—என்றவாறு.

மனைப்பால் = பால்-ஏழனுருபு. சிற்றின்பத்தைப் 'பேரின்பம்' என்றசொல்லாற் சொன்னது எதிர்மறை யிலக்கணையாம்; ஸம்ஸாரிகளுடைய நினைவாலே பேரின்பமென்கிறது.

எம்பெருமானார் ஒருநாள் உச்சிப்போதில் திருக்காவிரியிலே மாத்யாஹ்ரிகம் அதுஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கையில், ஒரு காழுகன் தன்னுடைய மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு அக்கரையில் நின்றும் ஆற்றிலே வரும்போது வெய்யிலின் கடுமையினால் அவளுக்கு ஒரு வாட்டம் வாராமைக்காக அவன் அவளுக்கு நடைபாவாடை போட்டுக்கொண்டும் குடைபிடித்துக் கொண்டும் மற்றும் பல உபசாரங்கள் செய்துகொண்டும் மிக்க ஆதரந்தோற்ற அழைத்துக் கொண்டு வருவதை எம்பெருமானார் கண்டு 'அப்பா! இவ்வளவு உபசாரங்கள் பண்ணுகிறாயே, என்னவிசேஷம்?' என்று கேட்டருள, 'இவளுடைய கண்ணழகிலே நான் மிகவும் ஈடுபட்டிருப்பேன்; அதற்கொரு குறைபாடு நேராமைக்காக உபசாரங்களைப் பண்ணி வருகிறேன்' என்று அவன் விடையளிக்க, அதை எம்பெருமானார் கேட்டு 'இதனிலும் விஞ்சிய அழகுவாய்ந்த கண்களை நீ கண்டதில்லையோ?' என்ன, 'எங்குங் கண்டதில்லை' என்று அவன் சொல்ல, 'அப்படிப்பட்ட கண்களைக்காட்டினால் என்ன செய்வாய்?' என்று உடையவர் கேட்க, 'இங்ஙனே ஸகல உபசாரங்களும் அங்கே பண்ணக்கூடவேன்' என்று விடையளிக்க, அப்போதே நம்பெருமாள் ஸந்நிதியினுள்ளே அழைத்துக்கொண்டெழுந்தருளி 1. "அரங்கத்தமலன் முகத்துக் கரியவாகிப் புடைபாந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி, நீண்டவப் பெரியவாய கண்களென்னைப் பேதைமை செய்தனவே" என்னப்பட்ட திருக்கண்களை ஸேவிக்கப் பண்ணினவாறே அத்தம்பதிகளிருவரும் அத்திருக்கண்களுக்கு அற்றுத் தீர்த்தனர் என்றொரு இதிஹாஸம் ப்ரவரித்தம்; இதனை இப்பாட்டின் பின்னடிகளுக்குப் பொருத்தமாக அதுஸந்திப்பது, ... (சஉ)

தோளிரண் டெட்டேழும் மூன்றும் முடியனைத்தும் *

தாளிரண்மே வீழச் சரந்துரந்தான்—தாளிரண்மே *

ஆர்தோழுவார் பாத மவைதோழுவ தன்றே * என்

சீர்கேழுதோள் சேய்யுஞ் சிறப்பு.

(சங)

தோள் } இரண்டு } இருபது
எட்டி ஏழும் } தோள்களும்
மூன்றும் }

முடி } (பத்தாயி) எல்லாத்
அனைத்தும் } தலைகளும்

தாள் } இரண்டு } இரண்டும்
இரண்டும் } கால்களும்

வீழ முடியும்படி

சரம் } அம்புகளைச்
தூர்தான் } செலுத்தின
பெருமானுடைய

தாள் } இரண்டு } இரண்டும்
இரண்டும் } திருவடிகளையும்

தொழுவார் } தொழுகிறவர்கள்
ஆர் } எவரோ
(அவர்களது)

பாதம் அவை திருவடிகளை

தொழுவது } ஸேவிப்பதன்றோ
அன்றே }

என் சீர்கெழு } எனது அழகிய
தோள் } தோள்கள்
செய்யும் } (எனக்குச்)
சிறப்பு } செய்யும்
உபகாரமாம்.

* * *—எம்பெருமானுடைய திருத்தோள்களைத் தொட வதைப் புருஷார்த்தமாகக் கீழ்ப்பாட்டி லருளிச்செய்தார்; “அவ னுடைய திருத்தோள்களைத் தொழவேனுமென்னும் நிர்ப்பந்தம் எனக்கில்லை; அவனுடைய திருவடிகளைத் தொழுவார் எவரோ அவருடைய திருவடிகளைத் தொழுவதே எனக்குப் புருஷார்த்தம்” என்கிறார் இப்பாட்டில். எம்பெருமானிடத்து அன்பு செய்வதற் காட்டிலும் பாகவதர்களிடத்து அன்பு செய்வதே சிறந்த தென்னும் நூற்கொள்கை இதில் தழுவப்பட்டதென்க. “வியி லு-வதிவா நெகி வஸஸ்யொஷு-தவெலிநாடி. நஸஸ்ய யொஷி தஹ்வரியய-பா-தா-தநாடி = எம்பெருமானை அடி பணிந்தவர்களுக்குப் பேறு தப்பாமல் கிடைக்குமென்று துணிந்து சொல்லமுடியாது; ஸந்தேஹமுண்டு; பாகவதர்களை அடிபணிந்த வர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட ஸந்தேஹத்திற் கிடமில்லை; பேறு கைபுகுந்தே தீரும்” என்று சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லியிருப்பது காண்க

இரண்டும் எட்டும் ஏழும் மூன்றும் கூடினால் இருபது; “தோள்களிருபதும்” எனலுமல் “தோளிரண்டேட்டேழுமூன் றும்” என்று விரித்துரைத்தது-இராவணனைச் சித்ரவதம் பண் ணினமை தோற்றுதற்காக; ஒரு பிரபோகத்திலேயே இருபது தோள்களையும் ஒருசேரத் துணித்தொழித்தால் நற்கொடியாகுமே;

அங்ஙனாகாமல், முதலில் இரண்டு தோள்களைத் துணித்துக் குருதி குழம்பி யெழு விட்டிடுதல், பின்னையொருகால் எட்டுத் தோள்களைத் துணித்தல், மற்றுமொருகால் ஏழு தோள்களைத் துணித்தல், முடிவில் மூன்று தோள்களைத் துணித்தல்—ஆகவிப்படி சித்திர வதம் செய்தமையைத் தெரிவிக்கிறபடி.

என்சீர்கேழுதோள் செய்யுஞ் சிறப்பு=உலகத்தில் எல்லா மனிதர்களுக்கும் கைகள் படைக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவர்கள் அந்தக் கைகளைக்கொண்டு பிறர் பொருளைக் கவர்தல், நல்லாரைக் கொல்லுதல் முதலிய தொழில்களைச் செய்து கொள்வர்; எனது கைகள் அப்படிப்பட்ட தொழில்களில் எனக்கு உதவிபுரியவேண்டா; பாகவதர்களைத் தொழுவதற்கு உறுப்பாகுமேல் இதுவே எனக்குச் செய்த மஹோபகாரமென்கிறார். .... (சாந)

சிறந்தார்க் கெழுதுணையாம் செங்கண்மால் நாமம் *
மறந்தாரை மானிடமா வையேன் *—அறந்தாங்கும்
மாதவனே யென்னும் மனம்படைத்து * மற்றவன்பேர்
ஓதுவதே நாவிலு லுள்ளு. (சசு)

சிறந்தார்க்கு { ஸ்ரீவைஷ்ணவோத்
தமர்களுக்கு

எழு துணை { உஜ்ஜீவந
ஆம் { ஹேதுவான
துணையாகின்ற

செம் கண் { செந்தாமரைக்
மால் { கண்ணான
பெருமானுடைய

நாமம் திருநாமத்தை

மறந்தாரை மறப்பவர்களை

மானிடம் ஆ { மதுஷ்யயோனியிற்
பிறந்தவர்களாக

வையேன் { என்னெஞ்சில்
கொள்ள
மாட்டேன்;

அறம் தாங்கும் { “தர்மஸ்தாபநம்
மாதவனே பண்ணவல்ல
என்னும் திருமாலே!”
மனம் என்று கூவி
படைத்து யழைக்கும்படி
யான அத்ய வஸரயங்கொண்டு

மற்று மேலும்

அவன் பேர் { அவனது
திருநாமத்தை

நாவிலுல் { நாவிலுல்
ஓதுவதே சொல்லுவதையே

உள்ளு { (ப்ராப்தமென்று)
அருஸந்தித்திரு.

[நெஞ்சமே! என்று விளி வருவித்துக் கொள்க.]

* * *—‘சிறந்தார்’ என்றது—பகவத்கீதையில் “ஜ்ஞாநீத் வாத்மைவ மே மதம்—ஞானியானவன் எனக்கே உயிராயிருப்பன்” என்று தீதாசார்யனான தானே அருளிச்செய்யும்படி அவனுடைய உகப்புக்கு இலக்கான மாஞானிகளை; அப்படிப்பட்டவர்கள் உஜ்ஜீ விப்பதற்கு உரிய துணையான எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை ஸர்வகாலமும் ஸ்மரிக்கவேண்டியது கடமையாயிருக்க, எவர்கள் மறந்திருக்கின்றார்களோ, அவர்களை மதுஷ்யகோடியில் இட்டு எண்ணமாட்டேன்—என்கிறார் முன்னடிகளில். 1. “ஆன்விடையேமுன்றடர்த்தாற்கு ஆளானூரல்லாதார், மானிடவரல்லரென்று என் மனத்தே வைத்தேனே” என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும்.

தாம் இருக்கவேண்டும்படியைத் தம்முடைய நெஞ்சுக்கு உரைக்கிறார் பின்னடிகளில். “நெஞ்சே” என்னும் வினி வருவித்துக்கொள்வது. நெஞ்சே!, ‘தர்ம ஸம்ஸ்தாபநம் பண்ணுவதற்காக அவதரிக்கிறேன்’ என்று தானே சொல்லிக்கொண்டபடி வேண்டியபோது திருவவதரித்துத் தருமநெறியைத் தாங்குகின்ற மாதவனே! என்று சொல்லி எம்பெருமானுடைய தன்மைகளையே அது ஸந்திக்கும்படியான உறுதிகொண்டு அவனது திருநாமங்களை ஒதுவதே உரியதென்று கொண்டிரு—என்று உபதேசித்தாராயிற்று. ... . (சச)

உளதென் றிறுமாவா ருண்டில்லை யென்று *

தளர்த லதனருகும் சாரார் *—அளவரிய

வேதத்தான் வேங்கடத்தான் விண்ணோர் முடிதோயும் *

பாதத்தான் பாதம் பயின்று. (சுரு)

அளவு அரிய வேதத்தான்	{ அளவிட முடியாதபடி அநந்தமாயுள்ள வேதங்களினால் பிரதிபாதிக்கப் படுவனும்	விண்ணோர் முடி தோயும் பாதத்தான்	{ நித்யஸூரிகளின் முடிகள் பணியப்பெற்ற திருவடிகளை யுடையனுமான எம்பெருமா னுடைய
வேங்கடத் தான்	{ திருமலையிலே வந்து நிற்பவனும்	பாதம்	திருவடிகளிலே

பயின்று { பழகி (இருக்குமவர்கள்)	உண்டு இல்லை { (செல்வம்) நேற்று என்று இருந்த இன்று அழிந்தபோயிற் றென்று
உளது என்று இறுமாவார் { தமக்குச் செல்வ முள்ளதென்று செருக்குக் கொள்ள மாட்டார்கள்;	தளர்தல் அதன் அருகும் சாரார் { தளர்ச்சியடையும் ஸ்வபாவத்தின் கிட்டவும் செல்வ மாட்டார்கள்.

* * *—பாகவதர்களின் பெருமையைப் பேசுகிறார். ஸகல வேதங்களினாலும் பரம்பொருளாகப் பிரதிபாதிக்கப்பட்டவனும், அந்த மேன்மை விளங்குமாறு திருமலையிலே வந்து நித்ய ஸந்நிதி பண்ணியிருப்பவனும், அங்கே நித்யஸூரிகளும் வந்து அடிபணிய நிற்பவனுமான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிற் பழகுகின்ற பாகவதர்கள் செல்வம் படைத்தாலும் ‘நாம் செல்வம் படைக்கப் பெற்றோம்; நம்மோடு ஒத்தாரும் மிக்காருமில்லை’ என்று செருக்குக் கொள்ளமாட்டார்கள்; இருந்த செல்வம் அழிந்து போனாலும் ‘ஐயோ! ஏழைமை வந்து விட்டதே!’ என்று சிறிதும் தளர்ச்சியடையமாட்டார்கள். 1. “களிப்புங் கவர்வுமற்று” என்ற பாசுரத்திற் சொன்னபடி லாபநஷ்டங்களில் ஒருபடிப்பட்ட சிந்தை நிலைமையையுடையராயிருப்பர். 2. “முனியார் துயரங்கள் முந்திலும், இன்பங்கள் மொப்த்திடினுங் கனியார்மனம்...எங்களிராமா தசனை வந்தெய்தினர்” என்ற ஸ்ரீ ராமாதுஜபக்தர்களைப் போன்றிருப்பர்களாம் பகவத்பக்தர்களும்.

உண்டில்லை யென்று=செல்வம் அடியோடு இல்லாதவர்களுக்கு அவ்வளவாகத் தளர்ச்சி இராது; சிலநான் இருந்து கழிந்தவர்களுக்கு அளவற்றதளர்ச்சி உண்டாகப் ப்ரஸத்தியுண்டே; அப்படிப்பட்ட நிலைமையிலும் தளரமாட்டார்கள் என்கைக்காக “உண்டில்லை யென்று” என்றார்; ‘நேற்று உண்டாயிருந்தது, இன்று இல்லையா யொழிந்தது’ என்று தளரமாட்டார்கள் என்கை.

அளவரிய வேதத்தான்=வேதங்களுக்கு அளவில்லை யென்பது வேதத்திலேயே விளங்கக்காட்டப்பட்டுள்ளது. க்ருஷ்ணயஜுர்

1. திருவாய்மொழி. 2—3-10.

2. இராமாதுச தூற்றந்தாதி—17.

வேதத்தின் ப்ராஹ்மணத்தில் ஒருபகுதியான 'காடகம்' என்னும் சாகையில் முதல் ப்ரசநத்தில் பதினோராவது அதுவாகத்தில் ஓர் உபாக்கியானம் ஒதப்பட்டிருக்கின்றது; அதாவது—முன்பொருகால் 'பரத்வாஜர்' என்னும் மஹர்ஷியானவர் ஸகல்வேதங்களை யும் ஒதி முடிக்கவேணுமென்ற முயற்சிகொண்டு அதற்குரிய ஆயுஸ்ஸைப் பெறுவதற்காக இந்திரனைக் குறித்து உபாஸைசெய்து அவனை ப்ரஸந்நனாக்கி அவனுடைய அதுகாஹத்தால் ஒரு புருஷாயுஸ்ஸுக்கு நூறாண்டு விழுக்காடு முந்நூறாண்டுகொண்ட மூன்று ஆயுஸ்ஸுக்களை வரம்பெற்று அந்த வாழ்நாளில் குருகுல வாஸஞ் செய்து வேதமோதிவந்தார். முந்நூறாண்டும் முடிந்து ஜீர்ண சரீரராய்க் கிழத்தனமடைந்து சரமகாலமனுகிப் பித்திருக்கும் அம்முனிவரை இந்திரன் வந்துகிட்டி 'ஓ பரத்வாஜமுனிவரே! மீண்டும் ஒரு நூறாண்டுகொண்ட ஆயுளை உமக்கு நான் கொடுப்பேனாகில் அந்த வாழ்நாளே நீர் எவ்விதமாகக் கழிக்க உத்தேசிக்கிறீர்? அந்த ஆயுஸ்ஸில் நீர் ஸாதிக்கவிரும்பும் புருஷார்த்தம் யாது? என்று கேட்ட; முனிவர் 'வேறு நான் என்ன செய்யப் போகிறேன்? அந்த ஆயுஸ்ஸிலும் வேதாத்யயநமே செய்யக்கடவேன்' என்றார். அதைக்கேட்ட இந்திரன் 'ஓ! இவர் இதுவரை கழிந்த மூன்று ஆயுஸ்ஸில் மூன்று வேதங்களையும் பூர்த்தியாக ஒதிவிட்டதாகவும் இன்னமும் ஒரு வேதம் குறைபட்டிருப்பதாகவும், அதையும் இந்த நான்காவது ஆயுஸ்ஸில் ஒதிவிட்டால் சதுர்வேதீ என்று விருது பெற்றுவிடலாமென்றும் இவர் ஆசைப்படுகிறார் போலும்; இவருடைய ப்ரமத்தை நீக்குவோம்.' என்றெண்ணி, ருக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம் என்ற மூன்று வேதங்களையும் தம் முடைய யோகஸாமர்த்தியத்தினால் மூன்று மலைகளாக்கி இதற்கு முன் அம்முனிவர் கண்டறியாத மலைவடிவமான அந்த வேதங்களை அவருக்குக் காட்டினான். பிறகு அவற்றுள் ஒவ்வொரு மலையினின்றும் ஒவ்வொரு முஷ்டியால் தூள்களையெடுத்து அங்ஙனம் மூன்று முஷ்டிகளெடுத்துக் காட்டி 'ஓ முனிவரே! இம்மூன்று மலைகளும் வேதங்களே; அதில் ஒவ்வொரு துகளும் ஒவ்வொரு வேதமாதலால் வேதங்களுக்கு எல்லையே கிடையாது' என்றான். இவ்வார்த்தையைக்கேட்ட முனிவர் 'இப்படியாகில் இன்றளவும்

நாம் செய்த வேதாத்யயநம் எவ்வளவாயிருக்கும்' எனச் சிந்தை கொண்டபடியைக் குறிப்பாலறிந்த இந்திரன் 'முனிவரே! இம்மூன்று முஷ்டிகளில் அடங்கியுள்ள வேதராசியைத்தான் நீர் இதுவரை முந்நூறுண்டுகளாகக் குருகுல வாஸஞ்செய்து ஒதினீர்; இதோ மலைமலையாகக் கிடக்கும் வேதங்கள் உம்மால் ஒதப்படவில்லை' என்றானும். "சுநனா வெ வெஷாஃ". (சுந)

பயின்ற தரங்கம் திருக்கோட்டி * பன்னாள்
பயின்றதவும் வேங்கடமே * பன்னாள்—பயின்ற
தணிதிகழும் சோலை யணிரீர் மலையே *
மணிதிகழும் வண்தடக்கை மால். (சுக)

மணி திகழும்	{ நீலமணிபோல் விளங்குமவனும்	பல் நாள்	அநாதிகாலம்
வண் தட கை	{ உதாரமாய் நீண்ட திருக்கைகளை புடையனுமான	பயின்றதவும்	{ நித்யவாஸம் செய்யு மிடமும்
மால்	எம்பெருமான்	வேங்ஈடமே	திருமலையாம்;
பயின்றது	{ நித்யவாஸம் செய் தருளுமிடம்	பல் நாள் பயின்றதவும்—;	
அரங்கம்	{ திருவரங்கமும்	அணி திகழும்	{ அழகு விளங்கு கின்ற சோலை
திருக்கோட்டி	{ திருக்கோட்டி பூருமாம்;	சோலை	{ களையுடைத்தாய்
		அணி	{ இந்நிலவுக்கு அலங்காரமான
		நீர்மலை	திருநீர்மலையாம்.

* * *—பாகவதர்கள் லாபநஷ்டங்களில் உகப்பும் வெறுப்புங் கொள்ளாதிருக்கும்படி எம்பெருமான் பல திவ்யதேசங்களில் ஸந்திபண்ணி க்ருஷிபண்ணினாகையாலே அப்படிப்பட்ட திவ்யதேசங்களில் சிலவற்றைப்பேசி அநுபவிக்கிறார். திருவரங்கம்பெரிய கோயில், திருக்கோட்டியூர், திருவேங்கடம், திருநீர்மலை என்னுமித் திருப்பதிகளிலே எம்பெருமான் நெடுங்காலமாக வாழ்கின்றனென்கிறார்.

ஆச்ரிதர்கள் திருந்துவதற்காக எம்பெருமான் உகந்து வர்த்திக்கும் திருப்பதிகள் இங்ஙனே பல்லாயிரமுள்ளன; அவற்றுக்கு ஓர் வரையறையிலலை—என்றவாறு.

“அணிதிகழுஞ் சோலை” என்றதை நீர்மலைக்கு விசேஷண
மாக்காமல் தனி விசேஷ்யமாகக் கொண்டு திருமாலிருஞ்சோலை
யென்றுரைத்தது மொக்கும். ... .. (சசு)

மாலை யரியுருவன் பாதமல ரணிந்து *
காலை தோழுதேழின் கைகோலி *—ஞாலம்
அளந்திடந் துண்மேழ்ந்த வண்ணலைமற் றல்லால் *
உளங்கிடந்த வாற்றி லுணர்ந்து. (சஎ)

ஞாலம்	பூமி முழுவதையும்	உளம் கிடந்த	(அன்பருடைய
அளந்து	ஒருகால் அளந்தும்	ஆற்றால்	நெஞ்சை உருக்
இடந்து	{ மற்றொருகால் (வராஹமாகி) இடந்தும்		கிக்கொண்டு
			அவர்களுடைய)
			நெஞ்சிலே
			கிடக்கும்
			விதங்களோடுகூட
உண்டு	{ (பிரளயத்தில்) திருவயிற்றினுள் வைத்தும்	உணர்ந்து	அநுஸந்தித்து,
			(முன்பொருகால் ப்ரஹ்மலாதனுக் கருள் செய்வதற்காக)
உமிழ்ந்த	{ பிறகு வெளிப்படுத் திலும் இப்படி யெல்லாம் (ரக்ஷணத் தொழில்) செய்த	மாலை	மாலைப்பொழுதிலே
அண்ணலை	{ ஸர்வ ஸ்வாமியான எம்பெருமானே	அரி உருவன்	{ நரசிங்கமூர்த்தி யாய்த்தோன் நின் அப்பெரு மானுடைய
மற்று	{ கீழ்ச்சொன்ன வகை யான ரக்ஷணத் தொழில்கள் தவிரவும்	பாதம்	திருவடிகளை
அல்லால்		மலர்	புஷ்பங்களாலே
		அணிந்து	அலங்கரித்து
		காலை	{ சிற்றஞ் சிறுகாலையில்
		கைகோலி	{ கைகூப்பிவணங்கி
		தொழுது	
		எழுமின்	உஜ்ஜீவியுங்கள்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டிற் கூறியபடியே பல திருப்பதிகளில்
கோயில் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கும்வனுடைய திருவடிகளிலே
புஷ்பார்ச்சனை பண்ணி “சிற்றஞ் சிறுகாலே வந்துண்ணைச் சேவித்த
உன் பொற்றாமரையடியே போற்றும்” என்கிறபடியே போற்றும்

கோனென்று உலகத்தார்க்கு உபதேசிக்கிறார். ஒவ்வொரு திருப் பதியிலும் ஒவ்வொரு விபவாவதாரத் திருமேனியோடே ஸேவை ஸாதித்தருளுகின்ற னாகையால் உபலக்ஷணமாக ஒரு திரு மேனியை பெடுத்துக் கூறுகின்றார் ‘அரியுருவன்’ என்று. எம்பெரு மாணை ஆராதிக்கும்போது ‘இது நமக்கு ஸ்வரூபப்ரார்த்தம்’ என்றே ஆரதிக்க வேண்டுமாயினும் “முகெணெடாஸ்யுரீ வாழகம் = குணீர்தாஸ்ய முபாகதம்” என்கிறபடியே திருக்குணங் களுக்குத் தோற்று அடிமைசெய்யும் முறைமையும் ஒன்றுண்டாகையாலே அத்திருக்குணங்களுக்குப் ப்ரகாசகமாக அப்பெரு மான் செய்தருளின பெருநன்றிகளைப் பாராட்டிக் கொண்டே அடிபணிய வேணுமென்கைக்காக ‘ஞாலமளந்திடந் துண்மீழ்ந்த அண்ணலை’ என்கிறார். மாவலியைச் செருக்கடக்கி மண்ணளந்த மஹாருணத்தையும் ஹிரண்யாக்ஷணைக் கொன்று பூமியைமீட்டுக் கொணர்ந்த மஹோபகாரத்தையும், பிரளயங்கொள்ளாதபடி உல கங்களைத் திருவயிற்றிலே அடக்கிக் காத்தருளின பெரு நன்றியை யும், பிறகு வெளிப்படுத்தின குணத்தையும் வாய்வெருவிக்கொண்டு தொழுதெழுங்கள் என்றவாறு.

இப்படி நாட்டுக்குப் பொதுவாகச் செய்த உபகாரங்கள் மாத் திரமன்றியே, 1. “மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய்” 2. “என் னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்” என்றிப்படி பெரியார் மன முருகி அதுஸந்திக்கும் ஐகாந்திகமான உபகாரங்களும் பலவுண்டாகையால் அப்படிப்பட்ட மஹோபகாரங்களையுங்கூட அதுஸந்திக்க வேணுமென்கிறது ஈற்றடி. 3. “எத்திறம்! உரலினோ டிணைந் திருந் தேங்கிய வெளிவே!” என்றும் 4. “பிறந்தவாலும் வளர்ந்த வாறும்!” என்றும் மிக ஈடுபட்டு அதுஸந்திக்கும் குணசேஷடி தங்களும் ஈற்றடிக்குப் பொருளாம். ... .. (சுஎ)

உணர்ந்தாய் மறைநான்கு மோதினாய் நீதி *

மணந்தாய் மலர்மகள்தோள் மாலே *—மணந்தாய்போய்

வேயிருஞ் சாரல் வியலிரு ஞாலஞ்சூழ் *

மாயிருஞ் சோலை மலை.

(சுஉ)

1. திருவாய்மொழி 2—7—7.

2. திருவாய்மொழி 2—7—8.

3. திருவாய்மொழி 1—3—1.

4. திருவாய்மொழி 5—10—1.

மாலே	ஸர்வேவச்வரனே!	மலர் மகள்	{ பூவிற்பிறந்த பெரியபிராட்டி யாருடைய
மறை	{ நான்கு நான்கும் } வேதங்களை யும்	தோள்	திருத்தோளோடே
உணர்ந்தாய்	{ (பிரளயத்தோறும்) ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்டிருந்து பிறகு வெளியிடு கின்றாய்;	மணந்தாய்	கூடி வாழ்கின்றாய் ;
நீதி	{ அந்த வேதங்களின் பொருளை விவரிக்கவல்ல ஸ்மருதி முதலிய உபபஞ்சுமஹண நூல்களையும்	வீயல்	அற்புதமானதும்
ஒதினாய்	{ (மறைமுதலிய மஹர்வதிகள் முகமாக) அருளிச் செய்கின்றாய்;	இரு ஞாலம்	{ பாந்த இப்பூமியி லுள்ளவர்களால் பிரதக்ஷிணஞ் செய்யப்படுவது மான
		மாயிருஞ் சோலைமலை போய்	{ திருமாலிருஞ் சோலைமலையிலே வந்து
		மணந்தாய்	{ திருவுள்ளமுடவந்து வாழ்கின்றாய்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “உளங்கிடந்த வாரற்றலுணர்ந்து” என்றதை விவரிப்பது போலும் இப்பாட்டு. ‘அன்பர் மறக்க முடியாதபடி அவர்களுடைய நெஞ்சைக் கொள்ளை கொண்டிருக்கு முபகாரம் நான் என்ன செய்திருக்கிறேன்?’ என்று எம்பெருமான் கேட்பதாகக்கொண்டு, பிரானே! நீ செய்தருளின மஹோபகாரங்கள் சொல்லாற் கூறும்பரமோ? கண்ணில்லாதவர்களுக்குக் கண் கொடுத்தாற்போலே வேதங்களையெல்லாம் வெளியிட்டருளினாய். அந்த வேதங்களின் அரும்பெரும் பொருள்களை விவரிப்பனவாய் வேதோபஞ்சுமஹணமென்று பேர்பெற்றனவான ஸ்மருதீதிஹாஸ புராணதிகளையும் முனிவர்களைக் கொண்டு பிரவசனம் செய்தருளினாய்; ஆச்ரிதர்களுடைய குற்றங்களையும் நற்றமாக உபபாதிக்கவல்ல பெரியபிராட்டியாரை ஒரு ஞாபிப்பொழுதும் விட்டுப் பிரியாதிருக்கின்றாய்; திருமலைமுதலிய திருப்பதிகளிலே படுகாடு கிடக்கின்றாய்; இப்படியாக நீ செய்தருளும் பெருநன்றிகளுக்கு எல்லையுண்டோ? என்றாயிற்று.

உணர்ந்தாய் மறைநான்கும்—வேதங்கள் எம்பெருமானால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டனவென்று சிலர் மயங்கிக்கிடப்பதுண்டு; ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் எம்பெருமான் நான் முகனுக்கு வேதோபதேசம் செய்வதாகச் சொல்லப்படுகிறதே, ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு வேதம் இருக்கமுடியாதே, ஆதலால் ஈசுவரனுல்தான் வேதம் செய்யப்பட்டிருக்கவேணும் என்று சில வைதிகர்களுக்கூட மயங்குவதுண்டு; உண்மையாதெனில்; வேதத்துக்கு நாம் எப்படி கர்த்தாக்களல்லவோ அப்படியே எம்பெருமானும் கர்த்தாவல்லன்; உலகத்தின் ஸ்ருஷ்டியானது ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அநாதிகாலமாய் நடந்து வருகிறது. ஒவ்வொருகல்பத்தின் ஆரம்பத்திலும் ஈசுவரன் நான் முகனுக்கு வேதத்தை உபதேசிக்கிறான்; ஆனால் முன்கல்பத்தில் வேதம் எவ்விதமான ஆதூர்வியோடு இருந்ததோ, அவ்விதமே யான ஆதூர்வியையுடையதாகவே மறுகல்பத்தின் ஆரம்பத்திலும் உபதேசிக்கிறான். பூர்வபூர்வ ஆதூர்விகளை அப்படியே எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தில் ஸ்மரித்துக்கொண்டிருந்து எவ்விதமான மாறுதலும் செய்யாமல் இப்படியே அநாதிகாலமாக உபதேசித்து வருகிறான். இவ்வர்த்தம் விளங்கவே இங்கு ஆழ்வார் “மறை நான்கும் உணர்ந்தாய்” என்கிறார். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தராசதகத்தில் “வஸுஷாராப்ரதீவஹரெஷுநிடியஸு—வெஷாஸ்பிராணந்ததே.” என்ற ச்லோகத்தில் இவ்விஷயம் ஸாரமாக அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது.

“மாயிருஞ்சோலைமலை” என்றது திருமாவிருஞ்சோலைமலையை என்றாவது திருவேங்கடமலையை என்றாவது கொள்ளலாம். (சஅ)

மலையேழும் மாநிலங்க ளேழ மதீர *

குலைகுழ் குரைகடல்க ளேழும் *—முலைகுழ்ந்த

நஞ்சுரத்துப் பேண்ணை நலின்றுண்ட நாவனென்று *

அஞ்சாதேன் னெஞ்சே யழை.

(சக)

என் நெஞ்சே எனதுமனமே|,

மலை ஏழும் { வப்த குலபர்வதங்
களும்

மா நிலங்கள்
ஏழும் } ஸப்தத்வீபங்களும்

குலை சூழ் குரை கடல்கள் ஏழும்	{ கரையாலே சூழப்பட்டு ஒலிசெய்கிற ஸப்த ஸரகரங்களும்	நவின் று	{ (முலையுண்ணும் போது இடையிடையே மழலைச் சொற்கள்) சொல்லிக் கொண்டே
அதிர	அதிரும்படியாக		
முலை சூழ்ந்த நஞ்சு உரத்து பெண்ணை	{ “முலையில் வியாபித்த விஷத்தா வண்டான கொடுமையை புடைய (சூதனை யென்னும்) பேய்களை	உண்ட	உண்டுமுடித்த
		நாவன் என்று	{ திருப்பவளத்தை புடையவனே!” என்று சொல்லி
		அஞ்சாது	கூசாமல்
		அழை	வாய்விட்டுக்கூப்பிடு.

* * *—நெஞ்சே! எம்பெருமான் செய்தருளின மஹோபகாரங்களை எடுத்துரைக்கக் கேட்டாயன்றோ; இப்படிப்பட்ட மஹோபகாரங்களை அநுஸந்தித்தால் நாம் வாயடைத்துக் கிடக்கக் கூடுமோ? உலகங்களெல்லாம் அதிரும்படி அப்பெருமான் திருநாமங்களைச் சொல்லிக் கதறவேண்டாவோ; மிகப்பெரியோனான அவனை மிக நீசரான நாம் எப்படி வாய்கொண்டு பேசலாம் என்று நீ அஞ்சியிருக்கிறாய்போலும்; அந்த அச்சத்தை ஒழித்திட்டு உரக்கக் கூப்பிட்டழை என்கிறார்.

‘முலையேழும் மாநிலங்களேழும் குலைசூழ்குரைகடல்களேழும் அதிர’ என்றவிது ‘அழை’ என்ற வினைமுற்றிலே அந்வயிக்கும். “விண்ணெல்லாம் கேட்க அழுதிட்டாய்” என்றாற்போலே ஸப்தலோகமுங்கேட்கக் கூப்பிடவேணுமென்கிறார். நாடுநகரமும் நன்சுறிய பகவத்கீர்த்தனம் பண்ணவேணுமென்கை

‘முலையேழும்’=ஸப்தகுல பர்வதங்களாவன—“இமயம், மந்தரம், கைலை, வடவிரந்தம், ரிபுதம், ஏமகூடம், நீலகிரியெனக், குலவரையேழுங் கூறுமென்ப.” என்று திவாகரத்திற் சொல்லப்பட்டவை.

மாநிலங்களேழும்=ஸப்தத்வீபங்களைச் சொல்லுகிறது. அவையாவன:—“நாவலந்திவே இறலித்திவே, குசையின்திவே கிரவுஞ்சத்திவே, சான்மலித்திவே தென்கின்திவே, புட்கரத்திவே யெனத் வேழே.” எனப்பட்டவை.

குரைகடல்களேழும் = “உவரோடு கரும்பு மது நெய் தயிர் பால் புனல் மாகடலேழென வகுத்தனர் புலவர்.”

நலின்றுண்ட நாவன் = சிறுபிள்ளைகள் தாயினிடத்து முலை யுண்ணும்போது ஸந்தோஷமிருதியினால் இடையிடையே குதலைச் சொற்களைச் சொல்லிக்கொண்டு முலையுண்பதுபோல், கண்ணபிரா னும் பூதனையை மெய்த்தாயாகவே பாவித்து மகிழ்ச்சியுடன் முலை யுண்பதாகக்காட்டிக்கொள்ள மழலைச்சொற்களைச் சொன்னமையை ‘நலின்று’ என்றதனால் வெளியிடுகிறார். நாவன்—அண்மைவீளி ; நாவனே ! என்கை. .... (சக)

அழைப்பன் திருமலை யாங்கவர்கள் சோன்ன *
பிழைப்பில் பெரும்பெயரே பேசி *—இழைப்பரிய
வாயவனே யாதவனே யென்றவனை யார்முகப்பும் *
மாயவனே யென்று மதித்து. (10)

இழைப்பு { ஆராய்வதற்கு
அரிய { அருமையான
ஸ்வரூப ஸ்வபா
வங்களை யுடைய

ஆயவனே { கோபால
என்றும் { க்ருஷ்ணனே!
என்றும்

யாதவனே { யதுருலத்தில்
என்றும் { (வஸுதேவர்
மகனாய்த்)
தோன்றி
னவனே!
என்றும்

மாயவனே { (குணசேஷ்டிதங்
என்றும் { களினால்)
ஆச்சர்யபூதனே!
என்றும்

மதித்து { அதுஸந்தித்துக்
கொண்டு,

ஆங்கு { அத்திருவாய்ப்பாடி
அவர்கள் { யிலுள்ளவர்கள்
சொன்ன { சொல்லியழைத்த

பிழைப்பு { குற்றமற்ற
இல் பெரு { சிறந்த
பெயரே { திருநாமங்களையே
பேசி { பேசி

யார் முகப்பும் எல்லாரொதிரிலும்

திருமலை { திருமாலாகிய
அவனை { அப்பெருமானே

அழைப்பன் கூப்பிடாநின்றேன்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “முலைசூழ்ந்த நஞ்சுரத்துப் பெண்ணை நலின்றுண்ட நாவன்” என்று திருவாய்ப்பாடியில் நடந்த பேய்ச்சி முலைசுவைத்த கதையைப் பேசினபடியால் இப்பாட்டில் “ஆங்கு அவர்கள்” என்றதற்கு அத்திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள ஆய்ச்சிகள் என்று பொருளாகக் குறையில்லை. பிரகரணபலத்தினாலென்க.

ஆங்கவர்கள் சோன்ன பிழைப்பில் பெரும் பெயர்களாவன—
கற்றினமேய்த்தவன், வெண்ணெய்த்திருடன்; தாம்பாலாப்புண்ட
வன், உரலிடைக்கட்டுண்டவன் என்றிவைபோன்ற திருநாமங்க
ளாம். இவை பெரும்பெயர்களாகுமோ, சிறுபெயர்களன்றோ இவை
என்று சிலர் நினைப்பர்: அவதாரத்தில் எளிமைக் குணத்தைக்
காட்டி நிறம்பெற நினைத்த கண்ணபிரானது திருவுள்ளத்தால்
நாராயணதி நாமங்களே சிறுபேர் என்றும், கோவந்த, நவநீத
சோராதி நாமங்களே பெரும்பேரென்றும் நிச்சயிக்கத்தகும். திருப்
பாவையில் ஆய்ச்சிகள் கண்ணபிரானை நோக்கி அடிக்கடி ‘நாராய
ணன்’ என்று சிறுபேரையிட்டுச் சொன்னதற்கு அறுதபித்து
“உன்றனைச் சிறுபே ரழைத்தனவுஞ் சிறியருளாதே” என்று
பொறுப்பித்துக் கொண்டது காண்க. அவன் திருவுள்ளமுகக்குந்
திருநாமமேயன்றோ பெரும்பேர் ஆவது; 1. “திவத்திலும் பசு
நிரை மேய்ப்பு உவத்தி செங்கனிவா யெங்களாயர் தேவே” என்
னப்படுகின்ற எம்பெருமான் திருவுள்ளமுகக்குந் திருநாமம் நாரா
யணதி நாமங்களாக எப்படியாகும்? கோவந்த கோபாலாதி
நாமங்களே யாகுமென்க.

பிழைப்பு இல்பெரும் பெயரே—‘பிழைப்பு’ என்பதற்கு ‘ஜீவித்
தல்’ என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; விட்டு உயிர்தரிக்க முடி
பாத பெரும்பெயர் என்றவாறு. “ஒருத்திமகனுய் பிறந்து ஓரிரவி
லொருத்திமகனுய் ஒளித்துவளர” என்கிறபடியே யதுகுலத்திற்
பிறந்து இடைக்குலத்தில் வளர்ந்ததற்கேற்ப “யாதவனே!; ஆய
வனே!” என்றது. ... .. (10)

மதிக்கண்டாய் நெஞ்சே மணிவண்ணன் பாதம் *

மதிக்கண்டாய் மற்றவன் பேர்தன்னை *—மதிக்கண்டாய்

பேராழிநின்று பெயர்ந்து கடல் கடைந்த *

நீராழி வண்ணன் நிறம்.

(10க)

ஞ்சே	மனமே!,	மதி கண்டாய் சிந்திக்கக்கடவாய்;
மணி	நீலமணிவண்ண	மற்று இன்னமும்
வண்ணன்	ஞான எம்பெரு	அவன் பேர்
பாதம்	மானது திருவடி	தன்னை { அப்பெருமானது
	களை	திருநாமங்களை

மதி கண்டாய் { அஹஸந்திக்கக் கடவாய் ;	கடல் கடைந்த { (தேவர்களுக்கு அமுதங்கொடுக்க) அக்கடலைக் கடைந்த
பேர் ஆழி கின்று பெயர்ந்து { பெரிய திருப்பாற் கடலில் கின்றும் தூயில் விட் டெழுந்து	நீராழி வண்ணன் நிறம் { கடல் வண்ணனான அப்பெருமா னுடைய திரு மேனி நிறத்தை
	மதி கண்டாய் நினைக்கக்கடவாய்,

* * *—இப்பாட்டில் ‘நெஞ்சே!’ என்று நெஞ்சை மாத் திரம் விளிப்பதாயிருந்தாலும், நெஞ்சுக்கு அடுத்ததான வாக்கை யும், வாக்குக்கு அடுத்ததான உடலையும் விளிப்பதாகவுங் கொள்ள வேணும். “யந்நவாய்யாயதி ததூவாவடிதி ததூபிணாக ரொதி” என்று வேதமுரைத்த கட்டளையிலே மனமொழி மெய் களுக்கு ஒரு சேர்த்தியுண்டு. அம்முன்று கரணங்களுக்கும் காரி யம் விதிக்கிறாற்பாட்டில் ‘மதிக்கண்டாய்’ என்பதே மூன்றிடத் தும் கீரியாபதமாயினும் இடத்துக்குத் தக்கபடி பொருள்வாசி கொள்ளவேணும். மனமே! நீராழிவண்ணனது திருமேனி நிறத் தையே நீ சிந்திக்கக்கடவாய்; வாக்கே! மணிவண்ணன் திருநாமங் களையே நீ சொல்லிக்கொண்டிருக்கக்கடவாய்; தலையே! மணிவண் ணன் திருவடிகளையே நீ அணிந்துகொண்டிருக்கக் கடவாய் என்று இங்ஙனே யோஜிப்பது அழகியதாம்.

பேராழிநின்று பெயர்ந்து கடல்கடைந்த=1. “அறிதுயிலலை கடல் நடுவே ஆயிரஞ்சுடர்வாய் ஆரவணைத்துயின்றான்” என்கிற படியே திருப்பாற்கடலில் சேஷசயனத்தின்மீது திருக்கண்வளர்ந் தருளுமழகைக்கண்டு 2. “ஏரர்கோலந்திகழக்கிடந்தாய் கண்டே னெம்மானே!” என்றும், 3. “அம்மாமலர்க்கண் வளர்கின்றானே என்னான் செய்கேனை” என்றும் ஈடுபட்டு மங்களாசாஸனம் பண்ண வேண்டியிருக்க, அது செய்யாது 4. “பேணலயில்லாவாக்கர் முந் நீர பெரும்பதிவாய் நீணகர் நிரெரிவைத்தருளா பென்று, நீன்னை விண்ணோர் தாள்நிலந்தோய்ந்து தொழுவர் நின்முர்த்தி பல்குற்றி

-
1. பெரியதிருமொழி 5-7-6. 2. திருவாய்மொழி 5-8-1.
3. திருவாய்மொழி 5-8-2. 4. திருவிருத்தம்-92.

லொன்று காணலுமாக் கொலென்றே?" என்று நம்மாழ்வார் வயிறு பிடித்துப் பேசினபடியே தேவதைகள் சென்று 'பெருமானே! எழுந்திருந்து உடம்புநோவக் காரியஞ்செய்து எங்கட்கு ஆகவேண்டியதைத் தலைக்கட்டிக்கொடு' என்று பிரார்த்திப்பவர்களேயன்றி ஸ்வப்ரியோஜத்தோடுகூட எம்பெருமான் திருமேனியிலும் சிறிது கண் வைப்பவர்களேயல்லர்; அமுதமனிக்கக் கடல்கடைத்தருளுங்காலத்தில் 'உப்புச்சாறு எப்போது கிளரப்போகிறது!' என்று தேவதைகள் கண்ணைக் கவிந்துகொண்டு அதைக் கண்டுகொண்டிருந்தார்களேயன்றி, தோளுந் தோள்மாயுமாக எம்பெருமான் கடல் கடைத்தருளுமழகைச் சற்றேனும் உற்றுநோக்கினவர்களல்லர்: அக்குறைதீர அப்போதைய அழகை நெஞ்சே! இன்று நீ சிந்தியாய் என்கிறார். .... (நிக)

நிறங்கரியன் செய்ய நெமேலராள் மார்வன் *

அறம்பெரிய ஓரதறிவார் *—மறம்புரிந்த

வாளரக்கன் போல்வானை வானவர்கோன் தானத்து *

நீளிருக்கைக் குய்த்தான் நெறி.

(ருஉ)

நிறம் கரியன்	{ (காளமேகம் போல்) கருநிறமுள்ளவனும்	(இராவணனைப் போலவே தலையறுக்க வேண்டியிருந்தும் அது செய்யாமல்)
செய்ய நெடு மலராள் மார்வன்	{ சிவந்த நிறத்தை யுடையளாய்ப் பெரிய தாமரைப் பூவை யிருப்பிடமாகவுடையளான பெரிய பிராட்டியாரைத் திருமார்விலே யுடையனுமான எம்பெருமான்	வானவர் கோன் தானத்து { தேவேந்திரனுடைய லோகமானஸ்வர்க் கம்போலே விலக்ஷணமான பாதாளலோகத்திலே
அறம் பெரியன்	{ அருளில் பெருந்தவன்;	நீள் இருக்கைக்கு { நீண்டகாலம் வாழும் படியாக
மறம் புரிந்த	பகைபாராட்டின	உய்த்தான் { செலுத்தின அப்பெருமானுடைய
வான் அரக்கன் போல்வானை	{ வாட்கையான இராவணன் போன்ற மஹாபலியை	நெறி அது அவ்வருள் வகைகளை ஆர் அறிவார் { யார் தெரிந்து கொள்ளவல்லர்?.

* * *—கொடியவர்களிடத்தும் ஈரநெஞ்சுடையனையிருக்கை யென்னுங்குணம் ‘ஆந்ருசம்ஸ்யம்’ எனப்படும்; அதாவது ஒரு வர்க்குந் தீங்கு செய்யாமை. இக்குணம் எம்பெருமானிடத்தில் அமைந்திருக்கும்படியை ஒரு த்ருஷ்டாந்த முகத்தாத் கூறுகின்ற ரிதில்.

காளமேகத்திருவுருவனையும் அகலகில்லேனிறையுமென் றவர் மேல் மங்கையுறை மார்பனையுமிருக்கிற ஸர்வேச்வரன், அறம் பெரியன்—‘ஆந்ருசம்ஸ்யம்’ [தயை] என்னுங் குணம் பெரிது முடையான். இஃது எங்ஙனே தெரிகின்றதென்னில், கேண்மின்; எம்பெருமான் ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்தாகையாலே அவனுக்கு நேரே ஒருவனும் பகைவனல்லன்; ஆச்ரிதர்களுக்கு எவன் விரோதியோ, அவனையே எம்பெருமான் தனக்கு விரோதியாகக் கருதுவன். கண்ணபிரானாய்த் தூது போமிடத்துத் துரியோதனனை நோக்கிச் சொல்லும்போது ‘எனது உயிர்நிலையான பாண்டவர்களுக்கு நீ விரோதியாகையாலே எனக்கு நீ விரோதியாகின்றாய்’ என்றருளிச் செய்துள்ளது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ஆகவே, ஆச்ரிதனுை தேவேந்திரனுக்குக் குடியிருப்பையழித்து விரோதியான மாவலி யானவன் அம்முகத்தாலே எம்பெருமானுக்கும் விரோதியாயி னன். இப்படிப்பட்ட மாவலியை இராவணனைப்போலவே தலை யறுத்து ஒழிக்கவேண்டியது ப்ராப்தமாயிருந்தும் ஒளதார்யமென் னும் ஒரு குணத்தைக் கைக்கொண்டிருந்தானென்று இதனை ஒரு வியாஜமாக்கி அலனைத் தலைதுணித்திடாது நெடுங்காலம் பாதாளத் தில் குடிசெய்து வாழுமாறு விட்டருளின பெருங்குணத்தை நோக்குங்கால் ‘ஸ்ரீமந்நாராயணனில் விஞ்சின தயாளு இல்லை’ என்பது விளங்குமே என்கிறார்.

“வானவர்கோன் தானத்து” —வானவர்கோன் தானமென்று ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குப் பெயராயினும், அதுபோல் விலகூண மான பாதாளலோகமென்பது இவ்விடத்திற்குப் பொருள். (ருஉ)

நெறியார் குழல்கற்றை முன்னின்று பின்தாழ்ந்த

அறியா திளங்கிரியென் றெண்ணி *—பிரியாது

பூங்கொடிகள் வைகும் பொருபுனல் குன்றென்னும் *

வேங்கடமே யாம்விகும்பும் வெற்பு.

(ருங்)

நெறியார்	{ திருமலை வழியிலே யே ஊன்றியிருப் பவர்களுடைய	பிரியாது	{ அவ்விடம் விட்டு நீங்காமல்
குழல் கற்றை முன் நின்று பின்தாழ்ந்து அறியாது	{ கேச பாச மானது முன்னே முனைத்திப் பின்னே தொங் கிக் கொண்டிருக் கவும் இது மருவத் தவ்வயத்தி யென்று தெரிந்து கொள் ளாமல்	வைகும்	{ நித்யவாஸம் பண் ணப் பெற்றதாய்
இள கிரி என்று எண்ணி	{ இது ஒரு சிறுமலை யென்று எண்ணிக் கொண்டு	பொரு புனல் குன்று என்னும்	{ அலை யெறிகின்ற ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான திருமலை யென்று ப்ரவரித்தமான
பூங்கொடிகள் பூங்கொடிகளானவை		வேங்கடமே	திருவேங்கடமே
		யாம் விரும்பும்	{ நாம் ஆசைப்படவுரிய
		வெற்பு	திருமலையாகும்.

* * *—திருவேங்கடமலையை ஒருசமத்காரம் பொலிய வருணிக்கிறார். திருமலையாத்திரையாக வருகின்ற மஹான்கள் பலர் “1. வெறியார்தன்சோலைத் திருவேங்கடமலைமேல், நெறியாய்க் கிடக்கும் நிலையுடையேனாவேனே” என்று ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமாள் விரும்பினபடியே திருமலையேறும் வழியிலே மிக்க ஆதரம்வைத்து, திருமலைமேற்சென்று வாழ்வதற்காட்டிலும் திருமலைவழியிற் கிடப்பதையே பரம உத்தேச்யமாகக்கொண்டு அவ்வழியிலே வீற்றிருந்து எம்பெருமானைச் சிந்தைசெய்கின்றனர்; அப்போது, மூச்சுவிடுதல் உடம்பு அசைத்தல் முதலியன ஒன்றுஞ்செய்யாதே வால்மீகி முதலிய மஹர்ஷிகளைப்போலே யோகநிலையில் ஆழ்ந்துகிடக்கின்றனர்; அன்னவர்களது கூந்தல் கற்றையானது முன்னின்று பின்தாழ்ந்திருப்பதைக்கண்ட பூங்கொடிகளானவை ‘சில மனிதர்கள் வீற்றிருக்கின்றார்கள்’ என்றும் ‘அவர்களுடைய குழல்கற்றை தாழ்ந்திருக்கின்றது’ என்றும், தெரிந்து கொள்ளாமல் ‘இவை சில சிறுமலைகள்’ என்றெண்ணி அவற்றின்மேலே படர்கின்றனவாம். பண்டு, வான்மீகிமுனிவர் மீது புற்று மூடினாற்போலே இந்த பக்தர்களின் மேலும் பூங்கொடிகள் படர்ந்திருப்பது அற்புதமான வொரு காட்சியா

யமைந்தது. இப்படிப்பட்ட காட்சிக்கு இடமான திருமலையே நாம் விரும்பத்தக்க மலையாம்—என்றாயிற்று. கிரி-வடசொல். (ருந)

வேற்பென் றிருஞ்சோலை வேங்கடமென் றிவ்விரண்டும் *
நிற்பென்று நீமதிக்கும் நீர்மைபோல் *—நிற்பென்
றுளங்கோயி லுள்ளம்வைத் துள்ளினேன் * வெள்ளத்
திளங்கோயில் கைவிடே லென்று. (ருச)

வெற்பு என்ற { (தெற்குத்) திருமலை யென்னப் படுகிற	உளம் கோயில் { (என்னுடைய) ஹ்ருதயமாகிற கோயிலும்
திருஞ் சோலை { திருமாலிருஞ் சோலை யென்ன,	நிற்பு என்று { நீ உகந்து வாழியிட மென்று
வேங்கடம் { திருவேங்கட மென்ன	உள்ளம் வைத்து { பிரதிபத்திபண்ணி
என்ற இவ் இரண்டும் { ஆகிய இத் திருமலை களிரண்டும்	வெள்ளத்து இள கோயில் { “திருப்பாற்கடலா கிறபாலாலயத்தை
நிற்பு என்று { நாம் உகந்து வாழ மிடமென்று	கைவிடேல் என்று { கைவிட வேண்டா” என்று
நீ மதிக்கும் நீர்மை போல் { நீ திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்குந் தன் மையை உடைத் தாயிருப்பது போலவே	உள்ளினேன் { பிரார்த்திக்கின் தேன்.

* * *—எம்பெருமான் திருவுள்ளமுவந்து வாழந் திருப்பதி
களில் எவர் விருப்பம் பண்ணுகின்றனரோ, அவர்களுடைய
நெஞ்சிலே எம்பெருமான் உவந்து வந்து எழுந்தருளியிருப்ப
னன்றோ; அப்படியே, திருமலை முதலிய திருப்பதிகளில் ஆதரம்
விஞ்சப்பெற்ற இவ்வாழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தில் எம்பெரு
மான் வந்து சேர்ந்து “தென்னனுயர் பொருப்புந் தெய்வவடமலை
யும்” என்னப்படுகிற திருமாலிருஞ் சோலைமலை திருவேங்கட
மலைகளில் தான் பண்ணிப்போந்த விருப்பத்தை இவர் தம்முடைய
திருவுள்ளத்திலே செய்து போருகிறபடியை ஒரு சமத்காரமாக
வெளியிடுகிறார்.

ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில்—“கல்லங்கனைகடலு மென்கிறபடியே
இது லித்தித்தால் அவற்றில் ஆதரம் மட்டமாயிருக்கும். இளங்

கோயில் கைவிடேல் என்று இவன் பிரார்த்திக்க வேண்டும்படியா யிருக்கும்” என்றருளிச்செய்தது இப்பாகரத்தை உட்கொண் டதேயாம்.

திருமாலிருஞ் சோலைமலையென்றும் திருவேங்கடமலையென் றுஞ் சொல்லப்படுகிற இரண்டு திருமலைகளில் நீ எவ்வளவு மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்கின்றாயோ அவ்வளவு மகிழ்ச்சியோடே என்னுடைய ஹ்ருதயமாகிற கோயிலிலும் வாழ்கின்றாய் என்று கண்டறிந்த அடியேன் “வேள்ளத்திளங்கோயில் கைவிடேல்” என்று பிரார்த்திக்கின்றேனென்கிறார். இதன் கருத்துயாதெனில்;- திருப்பாற்கடலானது எல்லா அவதாரங்களுக்கும் மூலக்கிழங்கு எனப்படும்: “வனஷநாராயணஃ ஸ்ரீராம ஸ்ரீராமணவதிகெதநஃ நாமவய-ஜு-ஹி ஸ்ரீராமமொய்யாராம் வுரீ-” திருப் பாற்கடல் நாதனுன ஸ்ரீமந்நாராயணன் சேஷசயனத்தை விட் டிட்டு வடமதுரையில் வந்து பிறந்தான்” என்றாற்போலே ராம க்ருஷ்ணாதி விபவாவதாரங்களும் மற்றும் அர்ச்சாவதாரங்களு மெல்லாம் திருப்பாற்கடல் மூலமாகவே நிகழ்வதாகக் கொள்ளுங் கொள்கை வைதிகர்களுக்கு உள்ளது. இக்காரணம்பற்றித் திருப் பாற்கடல் ‘இளங்கோயில்’ எனப்படும். [அகாவது-பாலாலயம் என்றபடி: இக்காலத்தும் திருக்கோயில்களில் எம்பெருமான் திருமேனியை ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்யநேரும்பொது பாலாலய ப்ரதிஷ்டை செய்வது வழக்கமாயிருப்பது காலக. வேறொரு பெருங்கோயிலிற் சென்று சேர்வதற்கு உறுப்பாக (பூர்வாங்க மாக) சிறுகக்கொள்ளுங் கோயிலை பாலாலய மென்கிறது] திருமலை முதலிய திவ்யதேசங்களும் அன்பருடைய ஹ்ருதயமுமாகிற பெருங்கோயில்களிற்சென்று சேர்ந்துவாழ்வதற்குப் பூர்வாங்க மாகவே எம்பெருமான் திருப்பாற்கடல் வாழ்வதாக ஆழ்வார்கள் அதுஸந்திப்பர்களாதலால் இந்த அதுஸந்தானத்திற்கு இணங்கு திருப்பாற்கடலை இளங்கோயில் [பாலாலயம்] ஆகச்சொல்லுதல் பொருத்தமுடைத்தே. பெருங்கோயிலிற்சென்று சேர்ந்தபின்பு இளங்கோயிலில் ஆதரம் இருக்கப் பரஸத்தியில்லாமையாலே எம்பெருமானுக்கும் தமது திருவுள்ளமாகிற பெருங்கோயிலில் வாழ்ச்சி அமைந்தபின்பு இளங்கோயிலாகிய திருப்பாற்கடலில்

ஆதரம் குறைந்துவிடுமென்றறிந்த ஆழ்வார், ‘பிரானே! அவ்வினங் கோயிலில் நீ ஆதரத்தைக் குறைத்துக்கொள்ளலாகாது. என்னுள்ளத்தில் வந்து சேர்வதற்கு அவ்விடம் பூர்வாங்கமாயிருந்ததனால் அதுதன்னில் அடியேன் நன்றிபாராட்டக் கடவனாதலால் அந்த நன்றியறிவின் காரியமாகப் பிரார்த்திக்கின்றேன்—அவ் விடத்தை நீ ஒருநாளும் கைவிடலாகாது’ என்று—என்கிறார்.

இதனால், 1. “பனிக்கடலிற் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டு ஓடிவந்தென் மனக்கடலில் வாழவல்ல மாயமணை நம்பீ!” என்னுமாபோலே திருப்பாற்கடலையும் உபேக்ஷித்துவிட்டுத் தம் ஹ்ருதயத்திலே வந்து சேரும்படியான வ்யாமோஹம் எம்பெருமானுக்கு விளைந்தமை வெளியிடப்பட்டதாயிற்று. “பூலகூடுவெலு வஹி பூகிவெயு:—ப்ரஸக்சியுள்ளதற்கே ப்ரதிஷேதங்கூடும்” என்பது சாஸ்த்ரஜ்ஞர் வார்த்தையாகையால், ‘வேள்ளத்திளங் கோயில் கைவிடேல்’ என்று ஆழ்வார் ப்ரதிஷேதிற்கும்போது எம்பெருமான் திருப்பாற்கடலைக் கைவிடத்தொடங்கினான் என்பது அவசியம் விளங்குகின்றமையால், இப்படி திருப்பாற்கடலையும் கைவிடும்படியான வ்யாமோஹம் அவனுக்கு உண்டாயிற் றென்பதைத் தெரிவிப்பதே இப்பாசரத்தின் பரமதாற்பரியமாகு மென்க. .... (ருச)

என்று மறந்தறியே னேழ்பிறப்பு மேப்பொழுதும் *

நின்று நினைப்பொழியா நீர்மையால் *—வேன்றி

அடலாழி கொண்ட வறிவனே * இன்பக்

கடலாழி நீயருளிக் காண்.

(ருரு)

வென்றி ஜய சீலமாய்

அடல் திக்ஷணமான

ஆழி சக்கரத்தை

கொண்ட { கைக்கொண்டிருக்
கிற

அறிவனே { ஸர்வஜ்ஞனான
பெருமானே !,

இப்படியிருக்கிற நீ

ஏழ் பிறப்பும் { எல்லா ஜன்மங்
களிலும்

எப் பொழுதும் { எல்லா அவஸ்தை
களிலும்

நின்று	ஒருபடிப்பட நின்று	
நினைப்பு	என்னைப் பற்	இன்பம் கடல்
ஒழியா	நினைவினைவு தப்	ஆழி
நீர்மையால்	பாமலிருந்ததனால்	ஆழி
என்றும் மறந்	உன்னை ஒருநாளும்	அருளிக்காண்
தறியேன்	மறப்பேனல்	எனக்கு அருள
	லேன்;	வேணும்.

* * *—பிரானே! இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தில் உன்னை நினைப்பதென்பது எளிதில் கைகூடாத காரியம்; ஆனாலும் 1. “எதிர் குழல்புக்கு எனைத்தோர் பிறப்பு மெனக்கே யருள்கள் செய்ய, விதிசூழ்ந்ததா லெனக்கேலெம்மான் திரிவிக்கிரமனையே” என்றாற்போலே எப்படியாவது என்னை அகப்படுத்திக்கொள்ள வேணுமென்று நீ நெடுநாளாகவே க்ருஷிபண்ணிப்போருகையாலே உன்னுடைய நினைவு என்மேல் இடையறாது இருப்பதனாலே என்னுடைய நினைவும் உன்மேல் நிரந்தரமாக இருக்கின்றது; ஆனால் இவ்வளவோடு நான் த்ருப்தியடைபவ னல்லேன்: 2. “அந்தமில் பேரின்பத்து அடியரோடிருந்தமை” என்னப் படுகிற இன்பக்கடலையும் அவகாஹிக்கப்பெறவேணுமென்று ஆவல் கொண்டிருக்கும்டியேனை அந்த இன்பக்கடலிலும் அழுந்தச்செய்தருளாய்—என்கிறார்.

“இன்பக்கடல்” என்னுமளவே போதுமாயிருக்க க்ட லாழி” என்றது அப்பரமாரந்தத்தின் அளவில்லாமையை நன்கு காட்டுதற்கென்க. “இன்பம் ஆழிகடல்” என்று இயைத்து, இன்பமாகிற ஆழ்கடல் என்று முரைக்கலாம். உன்னையே எப்போதும் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கு மடியேனை உன் திருவடிகளிற் சேர்த்துக்கொள்ளவேணு மென்றதாயிற்று இப்பாட்டால்.

“நின்று நினைப்பொழியா நீர்மையால்” என்றது—எம்பெருமான் இவ்வாழ்வார் தம்மையே நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறபடியைக் கூறுவதாக உரைக்கப்பட்டது. இனி, இவ்வாழ்வார் எம்பெருமானையே நினைத்துக்கொண்டிருப்பதைக் கூறுவதாகவே உரைக்கவுமாம். எல்லாப்பிறவிகளிலும் அடியேன் உன்னையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கும்படியான தன்மை எனக்கு வாய்த்திருப்பதனால் உன்னை யொருகாலும் மறந்தறியேன் என்றவாறு.

வேன்றியடலாழிகொண்ட அழிவனே!—நீ ஸர்வசக்தனாயும் ஸர்வஜ்ஞனாயுமிருக்கையாலே என்காரியத்தைச்செய்து தலைக்கட்டுகை உனக்கு அரிதன்றே என்று குறிப்பிடுகிறார்போலும். “வேன்றியடலாழிகொண்ட” என்றது—ஸர்வசக்தியுத்தனென்றபடி. அருளிக்காண்—அருள்செய் என்கை. .... (ருரு)

காணக்கழி காதல் கைமிக்குக் காட்டினால் *
நாணப் படுமென்றால் நாணுமே *—பேணிக்
கருமாலைப் பொன்மேனி காட்டாமுன் காட்டும் *
திருமாலை நங்கள் திரு. (ருசு)

திரு மாலை காண கழி காதல்	{ எம்பெருமானே ஸேவிக்க வேணு மென்று மிருந்த விருப்பம்	கரு மாலை	{ கரிய திருமாலாகிய அப்பெருமானே
கைமிக்கு காட்டினால்	{ மேன் மேலும் அதிகரித்தால்	பொன் மேனி காட்டா முன்	{ அவனது அழகிய திருமேனிதானே காட்டிக் கொடுப்ப தற்கு முன்னே
நாணப்படும் என்றால்	{ அடங்கி யிருக்க வேணுமென்றால்	நங்கள் திரு	{ நமக்குப் புருஷகா புதையான பிராட்டி
நாணுமே	{ அடங்கியிருக்க முடியுமோ?	பேணி காட்டும்	{ விரும்பி காட்டிக் கொடுப்பன்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “இன்பக்கடலாழி நீயருளிக்காண்” என்று பிரார்த்தித்தார்; எல்லாப்படியாலும் பாரதந்திரியமே வடிவாயிருக்குமவர் ‘எம்பெருமான் திருவுள்ளமானபடி செய்கிறான்’ என்று ஆறியிருக்கவேணுமேயன்றி இன்னது நீ செய்ய வேணுமென்று அவனை நிர்ப்பந்திப்பது தகுதியோ என்று ஒரு சங்கை பிறக்குமாதலால் அந்த சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக இப்பாசர மருளிச்செய்கிறாரென்க.

அவனைப் பரிபூர்ணமாக ஸாக்ஷாத்தகரித்து அநுபவிக்கவேணுமென்னுங்காதல் கிளராதிருக்குமாயின் நம்முடைய பாரதந்திரியம் ஜீவிக்கும்; அக்காதல் அளவற விஞ்சிவிட்டால் ஸ்வரூபத்தை நோக்கி அடங்கியிருக்கவேணுமென்றால் யாரால் அடங்கியிருக்க முடியும்? ஸ்வரூபவுணர்ச்சியினால் எவர் பதறாது அடங்கியிருக்கின்றனரோ, அவர்க்குக் காதல் உண்டாகவில்லையென்று கொள்ள வேணுமேயன்றி, காதலுள்ளவர்கள் ஸ்வரூபவுணர்ச்சியினால்

அடங்கியிருக்கிறார்களென்பது ஒருகாலமில்லை.—என்பது முன்னடிகளின் கருத்து.

‘காதலின் கனத்தால் நீர் பதறினாலும் அப்பெருமான் தானே கவே நிர்ஹேதுகமாக அருள்செய்து தனது திருமேனியைக் காட்டிக்கொடுத்தாலன்றோ நீர்கண்டு அநுபவிக்கலாம்; உம்முடைய பதற்றத்தினால் என்ன ஆகும்? “வனத்திடரை ஏரியாம் வண்ண மியற்றுமிதுவல்லால், மாரியார்பெய்கிற்பார் மற்று” என்று நீர் தாமே சொல்லிவைத்திருக்கிறீர்’ என்று சிலர் சொல்ல; எம் பெருமான் தனது திருமேனியைத் தானே காட்டிக்கொடாவிடினும், ஸகல லோகமாதவாயிருக்கிற முறைமையினாலும், நிகரஹம் கலசாது அநுகரஹமே வடிவாயிருக்குந் தன்மையினாலும், அபராதங்களைப் பார்த்துச் சீறியிருக்கு மெம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தையும் திருத்தி சேதநர்களை அங்கீகரிப்பிக்கும் புருஷகராபூதையான பிராட்டியானவள் தானே அவனைக்காட்டித்தருவள்; அதிலொருகுறையில்லை—என்கிறார் பின்னடிகளில்.

“காணக்கழிகாதல்” என்றவிடத்து ‘கழி’ என்பதை உரிச் சொல்லாகக் கொண்டால் ‘அதிகமான காதல்’ என்று பொருள் படும்; அன்றி, ‘கழிகாதல்’ என்று வினைத்தொகையாகக் கொண்டால் ‘கண்டே கழியக்கடவதான காதல்’ என்று பொருள் படும். 1. “கண்ணுரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கும்” என்றது காண்ட.

நாணுதல்—அடங்குதல். கருமால் பொன்மேனியை அக்கருமால் காட்டாமுன் நங்கள் திரு காட்டும். .... (ருச)

திருமங்கை நின்றருளுந் தேய்வம் நாவாழ்த்தும் *
கருமங் கடைப்பிடிமின் கண்டீர் *—உரிமையால்
ஏத்தினோம் பாத மிருந்தடக்கை யெந்தைபேர் *
நாற்றிசையுங் கேட்டிரே நாம்.

(ருஎ)

திரு மங்கை பெரிய பிராட்டியார்

நின்றருளும் { நித்யவாஸஞ் செய்
தேய்வம் { யப் பெற்ற எம்
பெருமானே

நா வாழ்த்தும் { நாவினுலே வாழ்த்து
கருமம் { கையாகிற காரி
யத்தை

கடைப்பிடி மின் கண்டிர்	{ உறுதியாகப் பற்றுங் கன் ;	உரிமையால்	{ ஸ்வரூப ப்ராப்தி யாலே
நாம்	நாமோவென்றால்,	ஏத்திலேம்	{ போற்றுமவர்களா யிராகின்றோம்
இரு தட கை எந்தை	{ மிகநீண்ட திருக் கைகளையுடைய ஞான எம் பெருமானுடைய	(இவ்விஷயத்தை)	
பாதம்	திருவடிகளையும்	நால் திசையும்	{ நான்கு திசைகளிலு முன்னீர் !
பேர்	திருநாமங்களையும்	கேட்டிரே	கேட்டிருக்கோ ?.

* * *—எந்த தெய்வத்தை ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி விரும்புகின்றாளோ அதுவே பரதத்துவம் என்பது வேதாந்தவலித்தார்த்தம் : ஸ்ரீகுணாத்நகோசத்திலே பட்டர் “வெடிநாணாலுவினா ௨௦௪லி ௨௦௪லி பதாடிவிடுவெ லுரணி = வேதாந்தாஸ் தத்வசிந்தாம் முரபிதரலி யத்பாதசிஹ்ரை ஸ்தரந்தி” [அதாவது ; இன்னது பரதத்துவம் என்று நிஷ்கர்ஷிக்கமாட்டாமல் கவலை கொண்டிருந்த வேதாந்தங்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருமார்பில் பிராட்டியின் அடிச்சுவடுகண்டு இவனே பரதத்துவமென்று நிர்ணயித்துக் கவலை தீர்ந்தன”] என்றருளிச்செய்ததுங் காண்க. ஆகப் பிராட்டி ஸம் பந்தத்தாலே மேன்மைபெற்ற தைவம் யாதொன்றுண்டு—ஸ்ரீமந் நாராயணன் ; அவனை நானினால் வாழ்த்துந் தொழிலையே உறுதியாகக் கைப்பற்றுங்கோளென்கிறார் முன்னடிகளில்.

பிறர்க்கு உபதேசிப்பவர் தாம்முந்துற அதுஷ்டித்துக் காட்ட வேணுமே ; ஆதலால் ஸ்வாநுஷ்டானத்தை வெளியிடுகிறார் பின்னடிகளில்.

உரிமையால்—சேஷ சேஷித்வமாகிற ஸம்பந்த முறைமை கொண்டு என்றபடி. நாற்றிசையுங் கேட்டிரே—இதனை எல்லாரு மறியவேணு மென்றவாறு. ... .. (௫௭)

நாம்பெற்ற நன்மையும் நாமங்கை நன்னெஞ்சத்து *

ஓம்பி யிருந்தேம்மை யோதுவித்து *—வேம்பின்

பொருள்நீர்மை யாயினும் பொன்னாழி பாடென்று *

அருள்நீர்மை தந்த வருள்.

(௫௮)

வேம்பு பொருளின் நீர்மை ஆயினும்	{ எம்பெருமானைப் பாடுவதானது) வேம்பு என்னும் வஸ்துவின் ஸ்வபாவம் போலே கைப்பதாகத் தோன்றினாலும்	நல் நெஞ்சத்து } (நமது) நல்ல நெஞ்சிலே ஒம்பி இருந்து ஆதரித்து இருந்து எம்மை நம்மைக்கொண்டு ஒதுவித்து { பகவத்விஷயத்தை பாடச்செய்தத னால்
பொன் ஆழி	{ அழகிய திருவாழியை [கையுந் திருவாழியுமான சோத்தியழகை]	நாம் பெற்ற நன்மையும் { நாம் அடைந்த ஸுக்ருதமும் (எதனாலே வந்ததென்னில்)
பாடு என்று நா மங்கை	{ பாடக்கடவாய் என்று ஸரஸ்வதியானவள்	அருள் நீர்மை தந்த அருள் { அருளையே இயல்வாகவுடைய ஸர்வேச்வரன் அருளிய க்ருபையினாலே வந்தது.

* * *—1. “எனக்குத்தேனே பாலே கன்னலேயமுதே திரு
 மாலிருஞ்சோலைக் சோனையாடி” என்று மஹான்களுக்கு எம்
 பெருமான் பரம்போக்யனயிருப்பனாயினும் அரவிகளுன பாவியே
 னுக்கு வேம்பாயிருப்பன்; ஆயினும் “இந்த பகவத்விஷயத்தையே
 நீ பாடக்கடவை” என்று எம்பெருமான் தானாகவே திருவருள்
 கூர்ந்து நிபயித்ததன் பலனாகவே ஸரஸ்வதியானவள் நம்முடைய
 ஹ்ருதயத்திலே வீற்றிருந்து சப்தராசிகளைத் தொடுக்கச்செய்தா
 ளென்கிறார்.

நாமங்கை = நாவில்வாரமும்பெண்; ஸரஸ்வதி. பொன்னாழி
 பாடு = பொன்னாழியைப்பாடு எனினும், பொன்னாழியையுடைய
 எம்பெருமானைப்பாடு எனினும் ஒக்கும். ... . (ருஅ)

அருள்புரிந்த சிந்தை யடியார்மேல் வைத்து *
 பொருள்தேரிந்து காண்குற்ற வப்போது *—இருளிரிந்து
 நோக்கினேன் நோக்கி நீனைத்தேன தொண்கமலம் *
 ஒக்கினே னென்னையுமங் கோர்ந்து. (ருக)

அருள் புரிந்த சிந்தை } அருளோடு கூடின திருவுள்ளத்தை	அடியார் மேல் வைத்து { அடியவராகிய எங்கன்மேலே வைத்து
--	---

பொருள் தெரிந்து	{ (அபதார்த்தமான எங்களை) ஒரு பதார்த்தமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி	நினைந்தேன்	{ (ப்ராப்யமாக) அநுஸந்தித் தேன்;
காண்குற்ற அப்போது	{ கடாக்ஷித்தருளுகிற காலத்திலே		{ (இத்திருவடிகள் தவிர நமக்கு வேறுபுகலில்லை யென்று) நிரூபித்து
இருள் இரிந்து	{ அஜ்ஞான விருள் நீங்கப்பெற்று	ஒன்று	{
நோக்கினேன்	{ ஸ்வரூபத்தை ஆராய்ந்தேன்;		{
நோக்கி	அப்படி ஆராய்ந்து	என்னையும்	ஆத்மாவையும்
ஒண் கமலம் அஹி	{ அழகிய தாமரை மலர்கள் என்னலாம். படியுள்ள அத்திருவடிகளை	அங்கு ஒக்கினேன்	அத்திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்தேன்.

* * *—எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தையே பேசுகிறார். தாய்தந்தையர்க்கு மக்களிடத்தில் இயற்கையாக வாத்தல்யமிருப்பதுபோல எம்பெருமானும் அடியவராகிய நம் மிடத்து ஸஹஜமான வாத்தல்யத்தை நிலைவிடுத்து அபதார்த்த மாய்க்கிடந்த நம்மைப் பதார்த்தமாக்கிக் கடாக்ஷித்தருளினபடியாலே, எம்பெருமானுக்கும் நமக்குமுள்ள அநாதிஸம்பந்தத்தை அறியவொட்டாமல் தடையாய்க்கிடந்த அஜ்ஞானவிருள் தொலையப்பெற்று ஸ்வரூபஜ்ஞானம்பெற்று அவனுடைய திருவடித்தாமரைகளை அநுஸந்திக்கப்பெற்றேன்; அத்திருவடிகளிலேயே ஆத்ம ஸமர்ப்பணமும் பண்ணப்பெற்றேன் என்றராயிற்று.

“அடியார்மேல் வைத்து” என்று படர்க்கையாயிருந்தாலும் தன்மையில் நோக்கென்று கொள்க: ‘அடியேன்மேல் வைத்து’ என்பதே கருத்தாகும். “பொருள் தெரிந்து”=1. ‘பொருளல்லாத வெண்ணிப்பொருளாக்கி யடிமைகொண்டாய்” என்றவாறு. இனி, ‘பொருள் தெரிந்து’ என்பதற்கு—அர்த்தபஞ்சகத்தை நாங்கள் தெரிந்துகொள்ளுமாறு என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். நம்மால் அடையத்தக்க எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம், எம்பெருமானை

அடையுமவனான சேதநனுடைய ஸ்வரூபம், அடைவதற்கான உபாயம், அடைந்து பெறும்பேறு, அப்பேற்றை அடையவொட்டாமல் தடைசெய்கிற விரோதிகளின் தன்மை—ஆகிய இவை ஐந்தும் அர்த்தபஞ்சகமெனப்படும் இவற்றை நாங்கள் தெரிந்து கொள்ளும்படி கடாக்கித்தருளினமையாலே அகவிருள் நீங்கி அடியவரானோம் என்கை.

இரண்டாமடியின் தனிச்சீர் “ இருள் திரிந்து” என்று ஒதப்பட்டு வருமாயினும் ‘ இருளிரிந்து’ என்றபாடமே புராதனமும் சிறந்ததுமாம். ஒண்கமலம்=ஒண்கமலம்போன்ற திருவடி என்றபடி : முற்றுவமை. ... . (ருக)

ஒருருவ னல்லே யொளியுருவம் நின்னுருவம் *

ஈருருவ னென்ப ரிருநிலத்தோர் *—ஒருருவம்

ஆதியாம் வண்ண மறிந்தாரவர் கண்டீர் *

நீதியால் மண்காப்பார் நின்னு.

(கூ0)

ஒர் உருவன் { (எம்பெருமானே!)
அல்லே பாத்வமேவடிவாக
இருப்பவனன்று
நீ;

ஒளி உருவம் { ஆச்ரித
பாதந்த்ரமாய்க்
கொண்டு ஒளி
பெற்றிருக்கிற
ஸ்வரூபம்

நின் உருவம் உனது வடிவாம்;

(இப்படி ஆச்ரித்பாரதந்திரியமே
வடிவாயிருக்கிற உன்னை)

இரு { இப்பெரிய
நிலத்தோர் பூமண்டலத்தி
லுள்ளவர்கள்

ஈர் உருவன் { பாத்வமாகிற
என்பர் பெரியவடிவை
யுடையனாகச்
சொல்லு
கின்றனர்;

ஒர் உருவம் { ஆச்ரித்பாரதந்திரிய
மாகிற
ஒரு வடிவே

ஆதி ஆம் { எல்லார்க்கும்
வண்ணம் உஜ்ஜீவந
வேறுவா
யிருக்கு
மென்பதை

அறிந்தாரவர் { தெரிந்துகொள்ளு
கண்டீர் மவர்களே

நீதியால் நியாயப்படி

நின்று நிலைத்து நின்று

மண் காப்பார் { உலகத்தை ரக்ஷிக்க
வல்லவராவர்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டிற் கூறியபடி எம்பெருமான் தன்பெருமையைப் பாராமல் எளிமையையே பிரகாசப்படுத்தித் தம்மை விஷயிகரித்த நீர்மையை அதுஸந்திக்கையாலே, எம்பெருமானுக்கு ஸ்வாதந்திரியமே வடிவு என்று நினைத்திருக்கும் நினைவுதவிர்த்து அவனுக்கு ஆச்ரித பாரதந்திரியமே வடிவு என்று அனைவரும் நினைக்கவேண்டுமென்கிறாநீதில்.

இப்பாட்டு எம்பெருமானை நோக்கிக் கூறுவதாம். விளி வருவித்துக்கொள்க. நீ ஒருருவனல்லே—உனக்குப் பரத்வமே வடிவு என்று சாஸ்த்ரங்களைக்கொண்டு பலர் பேசுவர்; ஆல்து அப்படியன்று; பரத்வத்தையே நீ வடிவாகவுடையையல்லே யென்றபடி. இதில் ஒருரு என்றது பரத்வமாகிற வடிவைக் கருதினபடி எனக்குப் பரத்வம் வடிவன்றாகில், பின்னை எது வடிவு என்கிறாயோ? ஒளியுருவம் நின்னுருவம்—இருட்டறையில் விளக்குப்போலே இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தில் ஒளிபெற்று விளங்குமதான உனது ஸௌலப்ப குணமே உனக்கு வடிவாயிருக்கும். நீ ஸ்வாதந்திரனன்று, ஆச்ரிதபரதந்திரன் என்கை.

ஆழ்வீர்! எனக்கு ஆச்ரிதபாரதந்திரியமே ஸ்வருபமென்று நீர் சொல்லுகின்றீயே, இது நீரொருவர்மாத்திரம் சொல்லுகிறவார்த்தையா? மற்றுள்ளாரெல்லாரும் இப்படியே கருதியிருக்கின்றார்களா? என்று எம்பெருமான் கேட்டருள, அதற்கு உத்தரமுரைக்கின்றார் ஈருருவனென்ப ரிருநிலத்தோர் என்று. உன்னுடைய ஸௌலப்பகுணம் என்மேல் ஏறிப் பாய்ந்தபடியாலே இவ்வுண்மையை நானொருவன் தெரிந்து சொல்லுகிறேனத்தனை; இக்குணத்தைக் கனவிலும் கண்டறியாத உலகத்தவர்கள் உன்னைப் பரத்வமேவடிவாக வுடையனாகத்தான் சொல்லுகின்றனர் என்கை. இதில் ஈருருவன் என்றவிடத்து ஈர் என்றது ‘இரண்டு’ என்னும் பொருளில் வந்ததன்று; ‘பெருமை’ என்னும் பொருளில் வந்தது. பரத்வமாகிற பெரிய வடிவுள்ளவனாக இவ்வுலகத்தவர் உன்னைச் சொல்லுகின்றனர் என்கை.

ஸௌலப்ப குணத்திலீடுபடாத உலகத்தவர்கள் கிரஹித்திருக்கிறபடியல்லாமல் அக்குணத்தை அறுபவித்த தாம் அறிந்திருக்கிறபடியே ‘எம்பெருமானுக்கு ஆச்ரிதரிட்ட. வழக்காயிருக்

குந் தன்மையே நிலைநின்ற வடிவு' என்று எவர் தெரிந்துகொள்வரோ அவர்களே இவ்வுலகில் மேம்பட்டிருப்பர் என்கிறார் பின்னடிகளில்.

இப்பாட்டுக்கு மற்றொருவகையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்;—ஒருருவனல்லை=“உயிரளிப்பான் எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறத்தா யிமையோர் தலைவா!” என்கிறபடியே அடியவர்களைக் காத்தருள்வதற்காக நீ பலபல யோரிகளில் திருவவதரித்தாயாதலால் பரவாஸு தேவனாயிருக்கையாகிற ஒரு உருவத்தையே நீ உடையையல்லை. ஒளியுருவம் நின்னுருவம்=மீனாகவும் ஆமையாகவும் பன்றியாகவும் பலவருக்கள் நீ கொண்டாலும் அவை அழகு குடம்பு அல்ல; நீ பிறக்கு முருவங்களும் சுத்த ஸத்வமயமார்க்கொண்டு நிரவதிக தேஜோரூபமாகவே யிருக்கும். ஈருருவனென்ப ரிருநிலத்தோர்=ஆக விப்படி அஸாதாரண விக்ரஹம், அவதார விக்ரஹம் என்று இருபடிப்பட்ட திருமேனியையுடையனாக உன்னை இவ்வுலகத்தவர் தெரிந்துகொண்டிருக்கின்றனர். ஆயினும், அஸாதாரண விக்ரஹத்திற்காட்டிலும் அவதார விக்ரஹமே ஸகல லோக உஜ்ஜீவந ஹேது என்று அறிந்து கொள்வதே சிறப்பு என்கிறார் பின்னடிகளில். ... .. (சு0)

நின்றதோர் பாதம் நிலம்புதைப்ப * நீண்டதோள்
சென்றளந்த தென்பர் திசையெல்லாம் *—அன்று
கருமானியா யிரந்த கள்வனே * உன்னைப்
பிரமாணித்தார் பெற்ற பேறு.

(சுக)

அன்று	{ முன்பொரு காலத்திலே	நின்றது ஒர் பாதம்	{ பூமியை அனப்பதாக) நின்ற ஒரு திருவடியானது
கரு மாணி ஆய்	{ கரியகோலப் பிரமசாரியாய்ச் சென்று	நிலம்	பூமண்டலத்தை
இரந்த	{ (மாவலிபக்கல் மூவடிமண்) யாசித்த	புதைப்ப	{ ஆக்ரமித்துக் கொள்ள (அதன் பிறகு)
கள்வனே	{ க்ருத்ரிமனான பெருமானே!	நீண்ட தோள்	{ விம்ம வளர்ந்த திருத் தோளானது

திசை எல்லாம் சென்று	} திக்குக்களெல்லா வற்றிலும் வியாபித்து	(இப்படி நீ காரியஞ் செய்த விது)
அனந்தது என்பர்	{ (மேலுலகத்தை) அளந்துகொண்ட தென்று (பெரியோர்) சொல்லு கின்றனர்;	உன்னை பிரமாணித்தார் பெற்ற பேறு
		{ உன்னை நம்பினவர் கன் எல்லாரும் பெற்ற புரு ஷார்த்தமாகும்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் புகழ்ந்து பேசப்பட்ட ஆச்ரிதபாரதந்திரிய குணத்தை [அல்லது, அவதார வீக்ரஹவைலக்ஷணயத்தை] உலகளந்த சரிதைமுகத்தால் அதுபவிக்கிறுநிதில்.

மாவலியிடத்தில் உதகதாரம் பெறும்போது சிறிய இரண்டு திருவடிகளோடே நீ நின்றனுகொண்டிருந்தாயே, அத்திருவடிகளுள் ஒரு திருவடியானது விம்மவளர்ந்து பூமிப்பரப்பு முழுவதையும் ஆக்கிரமித்து விட்டது. மேலுலகங்களை ஆக்கிரமிப்பதற்காக இரண்டாவது திருவடியை உயரத்தூக்க நினைத்திருக்கையில் திசைகள்தோறும் விம்மவளர்ந்த திருத்தோள்களே மேலுலகப் பரப்பு முழுவதையும் ஆக்ரமித்துவிட்டன என்று சமத்சாரமாகச் சொல்லுகிறார்.

இப்படி மாவலியை வஞ்சித்து உலகமளந்தவிது ஆச்ரிதனை இந்திரனுக்காகச்செய்த செயலென்று ஸாமான்யமாகச் சிலர் நினைக்கக் கூடுமாயினும் அவ்விந்திரனொருவனுக்காக மாத்திரம் செய்த காரியமன்று இது; ‘அப்பெருமாளையே நாம் விச்வலித்திருந்தால் நமக்காகவும் இப்படி தன்னை அழியமாரியும் காரியஞ் செய்தருள்வன்’ என்று ஒவ்வொருவரும் நம்பியிருப்பதற்குடலாக எல்லார்க்குமாகச்செய்த காரியமேயாம் இது—என்கிறார் பின்னடிகளில்.

விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு:—“உன்னைப்பேணுதே உன்னுடைய விபூதியை அவன் [மாவலி] தன்னதென்ன, அவன் பக்கலிலே இரந்தாயாய் வஞ்சித்தாயாய்ச் செய்தது இந்த்ரனொருத்தனுக்குச் செய்ததேயோ? ‘ஆச்ரித விஷயத்தில் தன்னை அழிய மாறி, வஞ்சிக்கும்—தூதுபோம்—ஸாரத்தயம்பண்ணும்—எல்லாம் செய்து ரக்ஷிக்கும்’ என்று உன்னைப் பிரமாணித்தவர்கள் மார்விலே கைவைத்துறங்கும்படி பண்ணினாய்த்தனையன்றோ” என்பதாம்,

பேரேன்று முன்னறியேன் பெற்றறியேன் பேதைமையால் *
 மாறென்று சொல்லி வணங்கினேன் *—ஏறின்
 பெருத்தெருத்தங் கோடொசியப் பெண்ணசையின் பின்போய் *
 எருத்திறுத்த நல்லாய ரேறு. (கூஉ)

பெண் நசையின் பின் போய்	{ நப்பின்னைப் பிராட்டி விஷயத்தி லுண்டான ஆசைக்கு வசப்பட்டி,	மாறு	{ (நமது பாபங்களுக் கெல்லாம்) சத்திருவான வன்,
ஏறின்	{ விருஷபங்கனி னுடைய	என்று சொல்லி	{ என்றெண்ணி
பெருத்த எருத்தம்	{ பெருத்த முசுப்புகளும்	வணங்கி னேன்	{ அவனை ஆசீரயித்தேன்;
கோடு	கொம்புகளும்	முன்	இதற்குமுன்பு
ஒசிய	முறியும்படியாக	பேறு ஒன்றும் அறியேன்	{ இப்படிப்பட்ட புருஷார்த் தத்தைச் சிறிதும் அறியாதவன யிருந்தேன்;
எருத்தி	{ (அந்த ரிஷபங் களின்) கழுத்தை	பேதைமை	{ அப்படி அறியா யால் திருந்ததனால்
இறுத்த	முறித்த	பெற்று அறியேன்	{ அதனைப்பெறாதும் இழந் தொழிந்தேன்.
நல் ஆயர் ஏறு	{ விலக்ஷணனை கோபால கிருஷ்ணன்		

* * *—இப்படி ஆசீரித பரதந்த்ரானுவனே என் பிரதி
 பந்தகங்களைப் போக்கி அபேக்ஷிதங்களையும் தந்தருள்வனென்று
 அவனைப் பற்றினேனென்கிறார். நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம்
 புரிவதற்கு இடையூறாயிருந்த ஏழ் விடைகளையும் வென்றடர்த்து
 அவனை யணைந்துகொண்ட பெருமான் அவ்விதமாகவே நம்மோடு
 சேர்வதற்கும் பிரதிபந்தகமாயுள்ள பாவங்களைத் தொலைத்து
 நம்மையு மணந்தருள்வனென்று கருதி அவன் திருவடிகளில் தலை
 சாய்த்தேன். அநாதிகாலம் அவிவேகியாய் இழந்தொழிந்த நான்
 இன்று இப்பேறு பெற்றேன் என்றாராயிற்று. ... (கூஉ)

ஏறேழும் வேன்றடர்த்த வேந்தை * எரியுருவத்
தேறேறி பட்ட விசோபம் *—பாறேறி
யுண்டதலை வாய்நிறையக் கோட்டங்கை யொண்குருதி *
கண்டபொருள் சொல்லில் கதை. (கூட)

எழுமும்	ரிஷபங்களேழையும்	கோடு	குவிந்த
வென்று	ஜயித்து	அம் கை	{ அழகிய திருக்கையாலே
அடர்த்த	தொலைத்த	(கிறி யெடுத்து அளித்த)	
எந்தை	{ ஸ்வாமியான கண்ணபிரான்	ஒண் குருதி	{ அழகிய ரத்தத்தாலே
எரி உருவத்து ஏறு ஏறி பட்ட	{ நெருப்புப்போன்ற உருவத்தையுடை யவனும விருஷப வாஹநனுமான ருத்ரன் அறுபவித்த	கண்ட பொருள்	{ (அக்கபாலம் கையினின்று கழன்றுவிழக்) கண்ட விஷயத்தை
விடு சாபம்	{ எல்லாரும் கை விடும்படியான சாபத்தை(ப் போக்குதற்காக),	சொல்லில்	{ சொல்லத் தொடங்கினால்
பாறு ஏறி உண்டதலை வாய் நிறைய	{ பருந்துகள் ஏறி யிருந்து உண்ணு தற்குரிய கபாலம் வாய் நிரம்பும்படி யாக	கதை	{ பெரியதொரு பாரத் தையாக முடியும்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானை ஆசிரயித்தேனென்று
அருளிச்செய்தவர் ‘அவ்வெம்பெருமானே எல்லார்க்கும் ஆசிரய
ணியன்’ என்று தெரிவிக்கவேண்டி அவனுடைய மேன்மையைத்
தெரிவித்தற் பொருட்டு அரனுடைய சாபத்தைத் தீர்த்தருளின
கதையை எடுத்துரைக்கிறாநில.

முன்னொருகாலத்தில் பரமசிவன் தன்னைப்போலவே பிரமனும்
ஐந்துதலையுடையனாயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குதற்கு இட
மாயிருக்கின்றதென்று கருதி அவனது சிரமொன்றைக் கிள்ளி
யெடுத்தவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன்கையில் ஓட்டிக்
கொள்ளுதலும் அவன் ‘இதற்கு என்செய்வது!’ என்று கவலைப்

பட, தேவர்களும் முனிவர்களும், ‘இப்பாவந் தொலையப் பிச்சை யெடுக்கவேண்டும்: என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ, அன்றைக்கே இது கையைவிட்டு அகலும்’ என்று உரைக்க, சிவபிரான் பல காலம் பலதலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சை யேற்றுக்கொண்டே வருந் தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நிறையப்பெறாமையால் நீங்காமற் போகவே, பின்பு ஒருநாள் பதரிகாச் ச்ரமத்தையடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்தியை வணங்கி இரந்தபோது அப்பெருமான் ‘அக்ஷபம்’ என்று பிசைக்கிட, உடனே அது நிறைந்து கையைவிட்டு அகன்றது—என்ற வரலாறு இங்கு அறியத் தக்கது.

சிவனுடைய நிறம் செந்திரிமாதலால் “எரியுருவத்து” எனப் பட்டது. விசோபம்=வினைத்தொகை: “கபாலீ த்வம் பவிஷ்யஸி” என்று பிரமனால் பிரயோகிக்கப்பட்ட சாபம் என்றாவது, ‘இந்த சாபத்தைத்தீர்க்க என்னாலாகாது, என்னாலாகாது’ என்று ஒவ் வொருவராலும் கைவிடப்பட்ட சாபம் என்றாவது பொருள் கொள்க. சாபம்—சாபத்திற்காக; சாபம் நீங்குவதற்காக என்ற படி. பாறு—பிணந்தின்னிப்பறவை பாறேறியுண்டதலை=மாம்ஸ விருப்பத்தினால் முண்டத்தைப் பருந்து முதலிய பறவைகள் உண் பது வழக்கமாதலால் அவ்வழக்கம் பற்றிய விசேஷணம் இது: 1. “தொடரெடுத்தமாலயானை” என்றதுபோல.

ஒண்குருதி=அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டாலே அப்ராக்ருத மான திருமேனியில் நின்றுமுண்டான ரக்தமாகையாலே ‘ஒண் குருதி’ என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டதென்க. சோல்லில் கதை=“பன்னியுரைக்குங்காற் பாரதமாம்.” ... (சுந)

கதையும் பெரும்பொருளும் கண்ணனின் பேரே *

இதய மிருந்தவையே யேத்தில் *—கதையின்

திருமொழியாய் நின்ற திருமாலே * உன்னைப்

பருமொழியால் காணப் பணி.

(சுசு)

கண்ணு	கண்ணபிரானே!,	பெரு	{ அவற்றின் சிறந்த
		பொருளும்	{ அர்த்தங்களும்
கதையும்	{ இஹிஹாஸ	இதயம்	{ அவற்றின்
	{ புராணங்களும்		{ தாற்பரியமும்

<p>இருந்த வையே { உள்ளது உள்ளபடியே எத்தில் அறிந்து ததித்தால்</p>	<p>கதையின் { இதிஹாஸ திருமொழி { புராணங்களின் ஆய் நின்ற ஸ்ரீஸூக்தி வடிவ திருமாலே மாக நிற்கிற திருமாலே!</p>
<p>நின் பேரே { (அவையெல்லாம்) உன்னுடைய திருநாமங்களே யாம்;</p>	<p>உன்னை உன்னை பரு பரிபூர்ண சப்தங்க மொழியால் { ளாலே கண்டு காண அத்பலிக்கும் படி பணி { திருவுன்னம் பற்றவேணும்.</p>

* * *—இந்த லீலாவியூதியில் இருந்துகொண்டு, உன்னுடைய குணசேஷத்தம் முதலிய வற்றைப் பிரதிபாதிக்கின்ற இதிஹாஸ புராணமுகமாக உனது திருநாம ஸங்கீர்த்தனமாகிற பாக்கியம் எனக்கு வாய்த்தாலும், நித்ய வியூதியில் வந்து சேர்ந்து “ஹாவு ஹாவு ஹாவு; அஹமந்ந மஹமந்ந மஹமந்நம்; அஹமந்நாதோ ஹமந்நாதோஹ மந்நாத:” என்று வாய்சிட்டுப் பேசியதுபாவிக்கும் படியான பூர்ணாதுபவத்தை எனக்குத் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

கதை என்ற ஸாமான்யசப்தம் இங்கு பகவத்கதையான இதிஹாஸபுராணங்களென்று விசேஷப்பொருள் பெற்றுநிற்கும். ஸ்ரீராமாயணம் ஸ்ரீமஹாபாரதம் முதலான இதிஹாஸங்களையும், வைஷ்ணவம், பாத்தம் முதலான புராணங்களையும் மூலம்மாத்திரமே அதுஸந்தித்தாலும், அவற்றின் அர்த்தங்களை அதுஸந்தித்தாலும், அவற்றின் உட்கருத்தைக் கண்டறிந்து அதுஸந்தித்தாலும் எல்லாம் உன்னுடைய திருநாமங்களேபாயிருக்கு மென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை; ஏனென்றால், கதையின் திருமொழியாய்நின்ற திருமாலே!—அந்த இதிஹாஸ புராணங்களின் அக்ஷரங்களாக அமைந்துள்ளவன் நீயே யாதலால் அவற்றைச் சொல்லுவதும் அவற்றின் அர்த்தங்களையும் தாத்பர்யங்களையும் அதுஸந்திப்பதும் உன்னுடைய திருநாம ஸங்கீர்த்தனமாகக் குறையில்லையென்றவாறு.

ஆனால் இவ்வளவிலே நான் த்ருப்திபெறக் கூடவில்லை; பரமபதத்திலே முக்தர்களும் நித்யர்களும் பெருமிடறுசெய்து சொல்லு

கிற சப்தராசிகளுண்டே “ஹாவு ஹாவு ஹாவு” முதலியன—அவற்றைக்கொண்டு உன்னை நான் அநுபவிக்கும்படி அருள்புரியவேணுமென்கிறது சுற்றடி.

இதயம்—‘ஹருதயம்’ என்ற வடசொல்விதாரம். “கதையும் திருமொழியாய் நின்ற” என்ற சிலருடையபாடமும் இருக்கலாம்; கதையும்—சொல்லப்படுகிற என்னை: அவரவர்கள் சொல்லுகிற திவ்யபாஸத்தி ஸ்வரூபமாக நிற்பவனே! என்றபடி. ... (௬௪)

பணிந்தேன் திருமேனி பைங்கமலம் கையால் *
அணிந்தேனுன் சேவடிமே லன்பாய் *—துணிந்தேன்
புரிந்தேத்தி யுன்னைப் புகலிடம்பார்த்து - * ஆங்கே
இருந்தேத்தி வாழு மிது. (௬௫)

(திருமாலே!)

திரு மேனி { உனது திருமேனியை
பணிந்தேன் ஸேவித்தேன்;
உன் சே அடி { உனது செவ்விய
மேல் { திருவடிகளின்
மேல்
பை கமலம் { அழகிய தாமரை
மலர்களை
அன்பு ஆய் அன்புகொண்டு
கையால் { கையால்
அணிந்தேன் { ஸமர்ப்பித்தேன்;

உன்னை உன்னை
புரிந்து ஏத்தி விரும்பித் துதித்து
புகலிடம் பார்த்து { பரமபதத்தி லிருக்கு
மிருப்பை
நோக்கி
ஆங்கே { அவ்விடத்திலேயே
இருந்துகொண்டு
மங்களாசாஸனம்
பண்ணி வாழும்
வாழ்ச்சியே
உரியதென்று
அத்யவஸாயங்
கொண்டேன்.

* * *—இதுவரையில் தாம்பெற்ற லாபத்தை முன்னடிகளிற்பேசி, இனிப்பெறவிரும்பும் லாபத்தைப் பின்னடிகளிற்பேசுகிறார். திருமேனி பணிந்தேன்—உன்னுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை ஸேவித்து அதிலே ஆழங்காற்பட்டு வேரற்ற மரம்போலே விழுந்தேன் என்றபடி. அன்பாய் உன் சேவடிமேல் கையால் பைங்கமலமணிந்தேன்—அடிமை செய்யாவிடில் தரிக்க மாட்டாத ப்ரேமத்தையுடையேனுக்கொண்டு உன்னுடைய திருவடிகளின்மேல் அழகிய தாமரைப்பூ முதலிய நன்மலர்களை, கைபடைத்த ப்ரயோஜனம் பெறுமாறு ஸமர்ப்பிக்கப்பெற்றேன்

இப்படிச்சொன்ன ஆழ்வாரைநோக்கி எம்பெருமான் 'இவ் விபூதியில் உமக்கு இவ்வளவு அதுபவம் வாய்த்ததாகில் இனி ஒரு குறையுமில்லையே; இங்கேயே இருந்துகொண்டு இப்படியே போது போக்கலாமன்றோ' என்றருளிச்செப்ப; அதற்கு உத்தரமாகப் பின்னடிகள் கூறுகின்றார்;—இவ்விபூதியில் கிடைக்கிற அதுபவம் நிலைத்திருக்கமாட்டாதே; ஆற்றங்கரைவாழ் மரம்போல் அஞ்சவேண்டிய விபூதியாயிற்றே இது; ஆகையால், முடிவாகப் போய்ச் சேரவேண்டுமிடமான பரமபதத்திற் போய்ச்சேர்ந்து அங்கேயிருந்துகொண்டு "பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந் தேத்துவர் பல்லாண்டே" என்று சொல்லப்படுகிற மங்களாசாஸ நத்தைச் செய்துகொண்டு வாழும்வகையொன்றே உரியதென்று துணித்திருக்கின்றேன் என்றாராயிற்று.

புகலிடம்=நாம்போய்ப் புகவேண்டுமிடம் என்ற காரணத்தி னாலாவது, அவதாரஸமாப்தியான பின்பு எம்பெருமான் போய்ப் புகுமிடம் என்ற காரணத்தினாலாவது பரமபதத்தைச் சொல்லு கிறது. ... .. (சுரு)

இதுகண்டாய் நன்னெஞ்சே யிப்பிறவி யாவது *

இதுகண்டா யெல்லாம் நாமுற்றது *—இதுகண்டாய்

நாரணன் பேரோதி நரகத் தருகணையா *

காரணமும் வல்லையேல் காண்.

(சுரு)

நல் நெஞ்சே நல்ல மனமே!,

இப் பிறவி { இந்த ஸம்ஸாரத்தின்
ஆவது இது கொடுமை
கண்டாய் இப்படிப்பட்டது
காண்;

நாம் உற்றது { (இந்த ஸம்ஸாரத்
எல்லாம் இது தில்) நாம் அதுப
கண்டாய் வித்த துக்கங்க
ளெல்லாம் இப்ப
டிப்பட்டவை
காண்;

நாரணன் { ஸ்ரீமத் நாராயண
னுடைய

பேர் திருநாமங்களை
ஒதி { ஸங்கீர்த்தனம்
பண்ணி
நரகத்து { ஸம்ஸாரமாகிற
நரகத்தினுடைய
அருகு ஸமீபத்திலும்
அணையா { நாம் நிற்கலாகாது
காரணமும் என்று
வெறுப்பதற்குக்
காரணமும்

இது கண்டாய் { இந்த ஸம்ஸாரத்தின் தோஷமேகாண் ;	வல்லை ஏல் { நீயே தெரிந்து கொள்ளக் கடவை யாகில்
(இப்படி ஒவ்வொன்றையும் நான் எடுத்து உரைக்கவேண்டாதபடி)	காண் { எல்லாம் தெரிந்துகொள்.

* * *—இந்த ஸம்ஸாரத்தின் கொடுமையைத் தம் திருவுள்ளத்திற்கு உரைக்க எடுத்தெடுத்துக் காட்டுகிறார். நன்னெஞ்சே! இப்பிறவியாவது இதுகண்டாய் = பிறப்பதும் இறப்பதுமாக நடந்து செல்லுகிற இந்த ஸம்ஸாரத்தின் நிலைமையை நெஞ்சே! தெரிந்துகொண்டிருக்கிறாயா? என்கை.

நாம் உற்றதெல்லாம் இதுகண்டாய் = இதுவரையில் நாம் ஸுகதுக்கங்களை மாறிமாறி அதுபவித்து வருகிறோமே, அதற்குக் காரணம் இந்த ஸம்ஸாரமே கிடாய் என்கை

நாரணன் பேரோதி நரகத்தருகணையாக் காரணமும் இது கண்டாய் = நித்யவிபூதியில் ஒரு மூலைபி விருந்துகொண்டு பூமீந் நாராயணனுடைய திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்ததம் பண்ணிக்கொண்டு நரகப்ராயமான இர்நிலத்தின் அருகிலும் அணுகா திருக்கவேணுமென்று இவ் விருந்தருமா ஞாலத்தில் நாம் வெறுப்புக் கொண்டிருப்பதற்குக் காரணமும் இந்த ஸம்ஸாரத்தின் தோஷங்களே யாம்—என்கை. (இவ்விபூதியின் தோஷங்களைக் கொண்டு இதை நரக மென்றே ஞானிகள் சொல்லுவார்கள்.)

வல்லையேல் காண் = உலகத்தில் மறை பொருளாக இருக்கு மவற்றை ஒருவர் எடுத்துக்காட்டவேணுமே யன்றி, கண்ணெதிரே நன்கு புலப்படும் விஷயங்களை எடுத்துக்காட்டவேண்டிய அவசிய மில்லை; இந்த ஸம்ஸாரத்தின் தோஷம் மறைவானதல்ல; நீயே பிரத்யக்ஷமாகக் காணலாம்; பாபத்தாலே கண்குருடானால் ஸம்ஸார தோஷம் தெரியமாட்டாது; அப்படியன்றிக்கே, நீ காண வல்லையேல் நீயே நன்கு கண்டுகொள் என்றவாறு.

இப்பாட்டின் கருத்தை மற்றும் பலவகையாகப் பன்னியுரைக்கலாம். ... .. (சுசு)

கண்டேன் திருமேனி யான்கனவில் * ஆங்கவன்கைக்
கண்டேன் கனலுஞ் சுடராழி *—கண்டேன்
உறுநோய் வினையிரண்டு மோடவேத்து * பின்னும்
மறுநோய் செறுவான் வலி.

(கௌ)

யான்	அடியேன்	உறு நோய்	மிக்க கோய்களுக்கும்
கனவில்	{ ஸ்வப்நம்போன்ற ஸ்வாறுபவத்திலே	வினை	காரணமான
திரு மேனி	{ திவ்ய மங்கள் விக்ரஹத்தை	இரண்டும்	புண்ய பாபங்க என்கிற இரண்டு கருமங்களை யும்
கண்டேன்	{ ஸேவிக்கப் பெற்றேன் ;	ஒட்டுவித்து	தொலைத்திட்டு
ஆங்கு	அப்போது	பின்னும்	பின்னையும்
அவன் கை	{ அவனது திருக்கையிலே	மறு கோய் செறுவான்	{ மறு கிளை கிளர்ந்து வரக்கூடிய வாஸநா ருசிகளை யும் தொலைத் தருளுமவனுள் எம்பெருமா னுடைய
கனலும் சுடர்	{ ஜ்வலிக்கிற சுடர் மயமான திரு வாழியைக் கண்டேன் ;	வலி	மிடுக்கையும்
ஆழி		கண்டேன்	காணப்பெற்றேன்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் ஆழ்வார் தம் திருவுள்ளத்திற்கு ஸம்
ஸாரதோஷங்களை எடுத்துரைக்கக்கண்ட எம்பெருமான் 1. “எம்மா
வீட்டுத்திறமும் செப்பம்” என்றும், 2. “இச்சுவைதவிர யான்
போய் இந்திரலோகமானும் அச்சுவை பெற்றினும் வேண்டேன்
அரங்கமாநகருளானே !” என்றும், 3. “என்னமுதினைக் கண்ட
கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணவே” என்றும் 4. “வைகுண்டவா
ஸேபி நமேபிலாஷ:” என்றும் ஞானிகள் பேசாநிற்க, இவர் இந்
நிலத்தை இப்படி இகழ்கிறார்; நம்முடைய அதுபவம் இவர்க்கு
இங்கு நன்கு வாய்த்ததாகில் இவர் இந்நிலத்தை இகழ்ந்து பரம
பதத்தை ஒரு பொருளாக விரும்பமாட்டார்—என்றெண்ணி,
தன்னுடைய திவ்யமங்கள் விக்ரஹஸேவையை விலக்கணமாகப்

1. திருவாய்மொழி 2—9—1. 2. திருமலை —2.

3. அமலனாதியாரன்—10. 4. வாதாஜ பஞ்சாசத்—(வேதாந்ததேசிகன்.)

பண்ணிக்கொடுக்க, ஸேவித்து ஆரந்தம் பொலியப் பேசும் பாசார். இது.

ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமான மாநஸ ஸாக்ஷாத்காரத்தைக் கனவு என்கிறது. “திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன், திகழுமருக்கனணி நிறமும் கண்டேன்—செருக்கினரும், பொன்னுழிகண்டேன் புரிசங்கக் கைக்கண்டேன், என்னுழிவண்ணன்பா லின்று” என்ற பேயார் பாசாரத்தின் பொருளை முன்னிரண்டடி களில் அடக்கிப் பேசினர்போலு மிவ்வாழ்வார்.

உறுநோய் வினையிரண்டு மோட்டுவித்துப் பின்னும் மறுநோய் சேறுவான்வலி கண்டேன் = இப்படி மாநஸ ஸாக்ஷாத்காரம் பெற்றமாத் திரத்திலே தம்முடைய இருவகைக் கருமங்களும் தொலைந்து ருசிவாஸனைகளும் அகன்றொழிந்தனவாகத் தாம் அறு தியிட்டபடியை இதனால் வெளியிடுகிறார். முழுக்ஷாக்களுக்குப் பாபம்போலவே புண்யமும் பிரதிபந்தகமாதலால் ‘வினையிரண்டு மோட்டுவித்து’ என்றார். பாவம் நரகத்திலே கொண்டிதள்ளும்; புண்யம் சுவர்க்கத்திலே கொண்டிதள்ளும்; ஆகவே இருவினைகளும் ஒழியவேண்டும்: “தடா விஜாநு வுணு வாவெ வியபிய நிரஜநம் வரஜம் ஸாஜ்யமெவெதி” என்று சுருதியும் புண்ய பாபங்கள் தொலைந்தபின்பே பரம ஸாம்யாபத்தி விளைவதாகச் சொல்லிற்று.

அரிசியில் உமிகழிந்தாலும் தவிடானபாகம் ஒட்டிக்கொண் டிருப்பதுபோல், ஆத்மாவிலும் புண்யபாபங்கள் கழிந்தாலும் சில நாள் வரையில் அவற்றில் நசை தொடர்ந்து வருமாதலால் அதுவும் கழியவேண்டியது முக்கியம்; அதனையும் கழித்துத் தந்தமை சொல்லுகிறது ‘பின்னும் மறுநோய் சேறுவான்’ என்று.

சேறுவான் என்பதை வினையாலனையும் பெயராகக் கொள் ளாமல் வான்விசுதிபெற்ற வினையெச்சமாகக் கொண்டு உரைப் பதும் ஒக்கும்; வாஸவையையும் போக்குகைக்குத்தக்க வலிவு பெற் றேன் என்றவாறு. ... .. (சுஎ)

வலிமிக்க வாளையிற்று வாளவுணர் மாள *

வலிமிக்க வாளவரை மத்தாக *—வலிமிக்க

வாணுகஞ் சுற்றி மறுகக் கடல்கடைந்தான் *

கோணுகங் கொம்போசித்த கோ.

(சுஅ)

வலி மிக்க	மஹாபலசாலிகளாய்	வலி மிக்க	அதிகமான சத்தியை
வான் எய்து	{ வான் போன்ற கோரப்பற்களை யுடையராய்	வான் நாகம்	{ யும் ஒளியையுமு டைய வரஸுகி நாகத்தை
வான்	{ வாட்படையை யுடையரான	சுற்றி	கடைகயிராகச் சுற்றி
அவுணர்	{ ஆஸூர ப்ரக்ருதிகள்	கடல் மறுக	{ கடல் குழம்பும்படி கடைந்தரு ளினவன் (எவனென்றால்)
மான	{ முடிந்து போவதற்காக,—	கோள் நாகம்	{ மிடுக்கையுடைய குவலயாபீட மென்னும் மத யானையினது
வலி மிக்க	{ மிக்க வலிவுள்ளதாய் ஒளியை யுடைத் தான மந்தர மலையை மத்தாகக் கொண்டு	கொம்பு	கொம்புகளை
வான் வரை		ஒசித்த	முறித்தொழித்த
மத்த ஆக		கோ	ஸ்வாமியாவன்.

* * *—பிரயோஜனார்த்தத்தை விரும்புமவர்களானாலும் தன்னை வந்து அடுத்தால் அவர்களது விருப்பத்தைப் படாதன பட்டும் தலைக்கட்டியருளுமவன் எம்பெருமான் என்கிறது இப்பாட்டு.

முன்னொருகாலத்தில், அவ்வண்ட கோளத்திற்கு அப்புறத்திலுள்ள விஷ்ணுலோகத்திற் சென்று திருமகளைப் புகழ்ந்துபாடி அவளால் ஒரு பூமலைப் பரஸாதிக்கப்பெற்ற ஒரு வித்யாதரமகள், மசிழ்ச்சியோடு அம்மாலையைத் தன் கைவீணையில் தரித்துக்கொண்டு பிரமலோகவழியாய் மீண்டுவருகையில் தூர்வாஸமஹாமுரி எதிர்ப்பட்டு அவளை வணங்கித்துதிக்க, அவ்விஞ்சைமங்கை அம்மாலையை அம்முனிவனுக்கு அளித்திட்டாள்; அதன் பெருமையையுணர்ந்து அதனைச் சிரமேற்கொண்ட அம்முனிவன் ஆகந்தத்தோடு தேவலோகத்திற்கு வந்து, அப்பொழுது அங்கு வெகு உல்லாஸமாக ஐராவதயானையின்மேற் பவனி வந்துகொண்டிருந்த இந்திரனைக் கண்டு அவனுக்கு அம்மாலையைக் கைநீட்டிக் கொடுக்க, அவன் அதனை மாவட்டியினால் வாங்கி அந்தயானையின் பிடரியின்மேல் வைத்தவளவில், அம்மதயானை அதனைத் துதிக்கையாற் பிடித்திழுத்துக் கீழெறிந்து காலால் மிதித்துத் துவைத்தது; அதுகண்டு முரிவரன் கடுங்கோபங்கொண்டு இந்திரனை நோக்கி 'இவ்வாறு

செல்வச் செருக்குற்ற உன்னுடைய ஐச்வரியங்கொல்லாம் கடலில் ஒளிந்துவிடக் கடவன' என்று சபிக்க, உடனே தேவர்களின் செல்வம் யாவும் ஒழிந்தன; ஒழியவே, அசுரர் வந்து பொருது அமரரை வென்றனர்: பின்பு இந்திரன் தேவர்களோடு திருமலைச் சென்று சரணமடைந்து அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டளையிட்டபடி அசுரர்களேயுந் துணைக்கொண்டு மந்தரமலையை மத்தாகநாட்டி வாஸுகியென்னும் மஹா நாகத்தைக் கடைகயிருகப் பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடையலாயினர்: அப்பொழுது மத்தாகிய மந்தரகிரி கடலினுள்ளே அழுந்திவிட தேவர்களின் வேண்டுகோளினால் திருமால் பெரியதோர் ஆமைவடிவமெடுத்து அம்மலையின் கீழே சென்று அதனைத் தனது முதுகின்மீது கொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்திவிடாமல் கடைதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தனன். இப்படி ஸ்ரீமந்தாராயணன் அக்கடலினிடையே மஹாகூர்மமாய் மந்தர பர்வதத்திற்கு ஆதாரமாய் எழுந்தருளியிருக்க, வாஸுகியின் வலைப் பிடித்துக்கொண்ட தேவர்களும் தலையைப் பிடித்துக் கொண்ட அசுரர்களும் ஆகிய இருதிறத்தாரும் அதனை வலியப் பிடித்து இழுத்துக் கடையவல்ல வலிமையில்லாதவராய் நிற்க, அது நோக்கி அத்திருமால் நான் ஒரு திருமேனியைத் தரித்துத் தேவர்கள் பக்கத்திலேயும் சேவறொரு திருமேனியைத் தரித்து அசுரர்கள் பக்கத்திலேயும் நின்று வாஸுகியின்வாலையும் தலையையும் பிடித்து வலமும் இடமுமாக இழுத்துக்கடைந்தனன்—என்பது கடல்கடைந்த வரலாறு.

[அப்பால் அந்த ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு தந்வந்தரி யென்னும் தேவருபத்தைத் தரித்து அம்ருத பூர்ணமான கமண்டலத்தைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு அந்த க்ஷீரஸமுத்தரத்திலிருந்து தோன்றினன். அப்பொழுது அசுரர்கள் தந்வந்தரியின் கையிலிருந்த அம்ருத கலசத்தை பலாத்காரமாகப் பிடுங்கிக்கொள்ள, அந்த எம்பெருமான் ஜகந் மோஹரமான ஒரு பெண்வடிவத்தைத் தரித்து அசுரர்களை மயக்கி வஞ்சித்து அமுதத்தைக் கைக்கொண்டு அமரர்களுடைய கோஷ்டிக்கு மாத்திரம் ப்ரஸாதித்தனன் என்பதும் அறியத்தக்கது.]

கோணாகங் கொம்போசித்த வாலாறு;—கம்ஸன் தன்னைக் கொல்லப்பிறந்த தேவகி புத்திரன் யசோதையினிடம் ஒலித்து வளர்தல் முதலிய வாலாறுகளை நாரத முனிவர் சொல்லக்கேட்டு அதிக கோபங்கொண்டு எவ்வகையினாலாவது கண்ணனைக் கொல்ல நிச்சயித்து, வில்விழாவென்கிற விபாஜம் வைத்துக் கண்ணபிரானையும் பலராமனையும் அழைத்து வரும்படி அக்ஞான நியமிக்க, அக்ஞானுடைய பிரார்த்தனைக் கிணங்கக் கண்ணபிரான் நம்பி மூத்தபிரானுடன் புறப்பட்டுக் கம்ஸனரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில், அவ்வரண்மனை வாயில் வழியில் தம்மைக் கொல்லும்படி அவனால் ஏவிறிதுத்தப்பட்டிருந்த குலவயாபிடமென்னும் மதயானை சீறிவர, அவ்வாதவவீரர் அதனை யெதிர்த்து அதன் தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை யெடுப்பதுபோல எளிதிற்பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக் கொண்டு அடித்து அவ்வரணையையும் யானைப்பாகனையும் உயிர் தொலைத்துவிட்டு உள்ளே புகுந்தனர்—என்பதாம்.

நாகம்—வடசொல். .... (சுஅ)

கோவாகி மாநிலங்காத்து * நங்கண் முகப்பே
மாவேகிச் செல்கின்ற மன்னவரும் *—பூமேவும்
சேங்கமல நாபியான் சேவடிக்கே யேழ்பிறப்பும் *
தண்கமல மேய்ந்தார் தமர் (சுஆ)

கோ ஆகி	{ ராஜாதி ராஜர்களாய்	நாபியான்	{ திருநாயையடிடைய பெருமானுடைய
மா நிலம்	{ பாந்த பூமண்ட லத்தை	சே அடிக்கே	திருவடிகளுக்கு
காத்து	{ அராசாட்சிபுரிந்து	ஏழ் பிறப்பும்	{ பலபல ஜன்மங்களிலே
நம் கண் முகப்பே	{ நம் கண்ணெதிரே	தண் கமலம்	{ அழகிய தாமரைப் பூக்களை
மா எகி	{ குதிரையேறித் திரிகின்ற	ஏய்ந்தார்	{ ஸமர்ப்பித்தவர்க ளான
மன்னவரும்	அரசர்களும்,	தமர்	பத்தர்களாவர்.
செம் கமலப்பூ மேவும்	{ செந்தாமரை மலர் பொருந்தியிருக் கப்பெற்ற		

* * *—ஸ்வர்க்கலோகத்திலுள்ள தேவர்கள் எம்பெருமானைப்பற்றித் தங்கள் பிரயோஜனம் பெற்றமை சொன்னார் கீழ்ப் பாட்டில்; அவர்கள் மாத்திரமேயன்று; பூலோகத்திலுள்ள அரசர்களும் எம்பெருமானை ஆராதித்தே மேன்மைபெற்றுப் பொலிகின்றன ரென்கிற ரிப்பாட்டில்.

சக்ரவர்த்திகளென்று பட்டப் பெயர்பெற்று இந்நிலம் முழுவதையும் அரசாண்டுகொண்டு குதிரையேறிப் பவனி வருகின்ற பிரபுக்களும் தாமே பிரபுக்களாய் விடவில்லை; பத்மநாபனை எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் பல பிறவிகளில் தொண்டுசெய்து அப்பெருமானுடைய அதுக்ரஹத்தினால் பிரபுக்களாயினர் என்று ராயிற்று.

“பூமேவுஞ் சேங்கமல நாபியான்” என்றதை உள்ளபடியே அவ் வயித்து, பூ—போக்யதை, மேவும்—பொருந்தியிருக்கப்பெற்ற, சேங்கமலம்—செந்தாமரைப் பூவை, நாபியான்—திருநாபியிலுடையவன் என்றாரைக்கவுமாம். ஈற்றடியில், “ஏய்ந்தார்தமர்” என்றதற்கு ‘ஏய்ந்தாருடைய பக்தர்களாய்க் கொண்டு’ என்று பொருள் கூறி, ‘பகவத் பக்தர்களுக்குத் தொண்டுசெய்தே பிரபுக்களாயினர்’ என்று உரைத்தலுமாம். ... (சுசு)

தமருள்ளம் தஞ்சை தலையரங்கம் தண்கால் *
தமருள்ளுந் தண்பொருப்பு வேலை *—தமருள்ளும்
மாமல்லை கோவல் மதிள்குடந்தை யென்பரே *
ஏவல்ல வெந்தைக் கிடம்.

(எ0)

தமர் உள்ளம் { பக்தர்களுடைய
ஹ்ருதயம்
தஞ்சை { தஞ்சைமாமணிக்
கோயில்
தலை அரங்கம் { சிறந்ததான திரு
வரங்கம்
தண் கால் திருத்தண்கால்
தமர் உள்ளம் { பக்தர்கள்
தியானிக்கிற
தண் பொருப்பு { அழகிய திருமலை
வேலை திருப்பாற்கடல்

தமர் உள்ளம் பக்தர்கள் சிந்திக்கிற
மா மல்லை திருக்கடன்மல்லை
கோவல் திருக்கோவலூர்
மதிள் { திருமதில்களோடு
குடந்தை { கூடின திருக்
குடந்தை
(ஆகிய இத்தலங்கனெல்லாம்)
ஏ வல்ல { எதிரிகளை முடிக்க
எந்தைக்கு வல்லவனான
இடம் என்பர் { எம்பெருமானுக்கு
இருப்பிட
மென்பர்.

* * *—எம்பெருமான் திருவுள்ள முவந்து எழுந்தருளி யிருக்குமிடங்களிற் சிலவற்றை யெடுத்துக் கூறுகின்றாநிலில். அன்ப ருடைய நெஞ்சகம், தஞ்சைமாமணிக்கோயில், திருப்பதிகளெல் லாவற்றினும் தலைபான திருவரங்கம், திருத்தண்கால், திருமலை, திருப்பாற்கடல், திருக்கடன்மல்லை, திருக்கோவலூர், திருக் குடந்தை—என்னு மிவ்விடங்களை இங்கெடுத்தது மற்றுமுள்ள திருப்பதிகட்கும் உபலக்ஷணமென்க. திருமலை, திருவரங்கம் முதலிய திருப்பதிகளிற் காட்டிலும் எம்பெருமானுக்கு அன்ப ருடைய நெஞ்சகமே மிகவும் ஆதரணியமா யிருத்தலால் ‘தமருள் ளம்’ என்று முற்படக் கூறப்பட்டது.

ஏவல்ல=ஏ—அம்பு; பாகவத விரோதிகளின்மீது அம்பு களைச் செலுத்தவல்ல ஸ்வாமி என்கை. .... (எ0)

இடங்கை வலம்புரி நின்றூர்ப்ப * எரிகான்
றடங்கா ரோடுங்குவித்த தாழி *—விடங்காலும்
தீவா யரவணைமேல் தோன்றல் திசையளப்பான் *
பூவா ரடிநிர்த்த போது. (எக)

விடம் எாலும்	{ விஷத்தைக் கக்குகின்ற	நிமிர்த்த போது	{ உயர்த்துக்கி யருளின காலத்து
தி வாய்	{ பயங்கமான வாயையுடைய	வலம்புரி	சங்கானது
அரவு	{ திருவனந்தாழ்வா னாகிற	இடங்கை	இடத்திருக்கையில்
அணை மேல்	{ சயனத்தின் மீது (பள்ளிகொண் டிருக்கின்ற)	நின்று	இருந்து கொண்டு
தோன்றல்	ஸர்வேச்வரன்	ஆர்ப்ப	முழங்க,
திசை	{ எல்லா விடங்களை யும்	ஆழி	திருவாழியானது
அளப்பான்	{ அளந்துகொள்வதற் காக	எரி கான்று	{ நெருப்பை உமிழா நின்று கொண்டு
பூ ஆர் அடி	{ பூப்போன்ற திருவடியை	அடங்கார்	{ எதிரிகளாய் நின்ற நமசிமுதலான வர்களை
		ஒடுங்குவி த்தது	{ வாய்மாளப் பண்ணிற்று.

* * *—உலகனந்தருளின காலத்தில் திருவாழி திருச்சங்கு களாகிற நித்யஸூரிகளுக்கு நேர்ந்த ஸம்பரமத்தைப் பேசுகிற ரிதில். எம்பெருமான் மாண்குறள் கோலப்பிராணம் மாவலியிடஞ் சென்று மூவடிமண் யாசித்தபோது அவன் அப்படியே கொடுப்ப தாக இசைந்து தாரைவார்க்கத் தொடங்கும்போது அஸுரகுரு வான் சுக்கிரன் தடை செய்யவும், பிறகு மூவடிமண்ணை எம்பெரு மான் அளந்துகொள்ளத் தொடங்கும்போது “என்னிதுமாயம்! என்னப்பனறிந்திலன், முன்னைய வண்ணமே கொண்டளவாய்” என்று நமசி வந்து தடை செய்யவும் நேர்ந்து, இவ்விரோதிக னெல்லாம் தொலைத்து எம்பெருமான் வெற்றிபெற்று உலகங்களை அளக்கப்பெற்ற ஸந்தோஷ மிகுதியினால் திருச்சங்காழ்வான் இடத்திருக்கையி லிருந்துகொண்டு பகைவர் அஞ்சி நடுங்கும்படி பெருமுழக்கஞ் செய்தான்; திருவாழியாழ்வான் வலத்திருக்கையி லிருந்துகொண்டு சத்துருக்கள் மண்ணுண்ணும்படி பெருஞ்சுடர் விட்டு ஜ்வலித்தான்.

மெத்தென்ற பஞ்சசயனம்போன்ற சேஷசயனத்தின் மீது இனிதாகத் திருக்கண் வளரந்தருள வேண்டிய பெருமான் ஆச்ரி தார்த்தமாகக் காடு மோடையு மளக்க நேர்ந்ததே! என்னும் வயிற் றெரிச்சல் ஆழ்வார்க்கு உள்ளமை பின்னடிகளிற் போதரும்.

விடங்காலுந்தீவாயரவு = அறிவில் தலைநின்ற நித்யஸூரிகளுக் கும் எம்பெருமானிடத்துப் பரிவு மிகுதியினால் அஸ்தாநத்தில் பயசங்கை உண்டாவதுண்டு; நித்யர்களும் முக்தர்களும் திரண்டு ‘ஹாவு ஹாவு ஹாவு’ என்று ஸாமகோஷம் செய்யாநின்றாலும் அதனை ஸாமகோஷ மென்று தெளிந்து கொள்ளாமல் ‘அஸுர ராஷ்ஸர்கள் இவ்விபூதியிலும் வந்து ஆரவாரஞ் செய்கின்றனர்’ என்று பிரமித்துத் திருவனந்தாழ்வான் விஷத்தைக் கக்குகின்றன னென்க. “ஆங்கு ஆரவாரமது கேட்டு அழலுமிழும் பூங்கார ரவு” என்றார் திருமழிசைப் பிரானும். ... .. (எக)

போதறிந்து வானரங்கள் பூஞ்சுனைபுக்கு * ஆங்கலர்ந்த போதறிந்து கொண்டேத்தும் போது * உள்ளம்—போது மணிவேங்கடவன் மலரடிக்கே சேல்ல *

அணிவேங்கடவன் பேராய்ந்து.

வானரங்கள்	குரங்குகளானவை	போது	{ (ஃபும் அப்படி செய்ய) வா;
போது	{ விடியற்கால முணர்ந்து அறிந்து { (எழுந்துபோய்)	அணி	{ அழகிய திருமலையி வேங்கடவன் { லன் ன பெருமா ஹுடைய
பூ சனை புக்கு	{ புஷ்பித்த நீர்நிலை களிலே புருந்து [நீராடி]	பேர்	திருநாமங்களை
ஆங்கு	{ அப்போதே அலர்ந்த { மலர்ந்த	ஆய்ந்து	{ அதுஸந்தித்துக் கொண்டு
போது	புஷ்பங்களை	வேங்கடவன்	{ அத்திருவேங்கட முடையானுடைய
அறிந்து	{ பறித்துக் கொண்டுவந்து கொண்டு { ஸமர்ப்பித்து	மலர் அடிக்கே	{ திருவடித் தாமரை செல்ல { கட்டே சென்று சேரும்படியாக
ஏதும்	{ தோத்திரஞ் செய்யா நின்றன :	போதும்	புஷ்பங்களைபும்
உள்ளம்	மனமே!	அணி	{ ஸமர்ப்பிக்கக் கடவாய்.

* * *—திருமலையில் திரயக் ஜந்துக்களான வானரங்களும் எம்பெருமானுக்குப் பணிவிடை செய்யும்படியை எடுத்துக்காட்டி, நெஞ்சே! நீயும் அப்படி செய்பவேனுமென்கிறார். பஞ்ச பஞ்ச உஷ்காலத்திலே ரிஷிகள் துயில்விட்டெழுமாபோலே குரங்குகளும் எழுந்து பூத்த சுனைகளிலே சென்று ஸ்நானம்பண்ணி அங்குள்ள செவ்விப் பூக்களைப் பறித்துக் கொண்டு போய் ஜாதிக்கு ஏற்றவாறு ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லித் துதிசெய்து பணியா நிற்கும்: நெஞ்சே! நீயும் அப்படி செய்யப் புறப்படு. திருவேங்கட முடையானுடைய சீலம் முதலிய குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை அதுஸந்தித்துக் கொண்டு நன்மலர்களை நாடிக் கொணர்ந்து அவனது திருவடித் தாமரைகளிற் சாத்துவாயாக.

இப்பாட்டில் ‘போது’ என்ற சொல் நான்கிடத்தில் வந்துள்ளது. முதலிலுள்ளதற்குக் காலமென்று பொருள்; இரண்டாவதாகவும் நான்காவதாகவு முள்ளதற்குப் புஷ்பமென்று பொருள்; மூன்றாவது வினைமுற்றாய் ‘புறப்படு’ என்னும் பொருளது.

மூன்றாமடியின் முதற்கீர் மோனை யின்பத்திற்கிணங்க ‘மணி’ என்றிருக்கத் தகுமாதலால் “மணி வேங்கடவன்” என்றல் சிறக்

கும். நான்காமடியின் முதலிலுள்ள 'அணி' என்பதை வினை முற்றாகக் கொள்ளலாம். ... .. (எஉ)

ஆய்ந்துரைப்ப னாயிரம்பே ராதிநடு வந்திவாய் *

வாய்ந்தமலர் தூவி வைகலும் *—ஏய்ந்த

பிறைக்கோட்டேச் செங்கண் கரிவிடுத்த பெம்மான் *

இறைக்காட்டபடத் துணிந்த யான். (எங்)

பிறை ஏய்ந்த { சந்திரகலை
கோடு { போன்ற
தந்தத்தையும்

செம் கண் { சிவந்த கண்களையு
முடைய

கரி { கஜேந்திராழ்வானை

விடுத்த { முதலைவாயில்
நின்று விடுவித்
தருளின

பெம்மான் { ஸர்வேச்வரானை

இறைக்கு { ஸ்ரீமந் நாராயண
னுக்கு

ஆன்பட { அடிமைசெய்ய

துணிந்த யான் { உறுதிகொண்ட
அடியேன்

ஆதி நடு { கால பகல் மாலை
அந்திவாய் { முதலிய எல்லாக்
வைகலும் { காலங்களிலும்

வாய்ந்த மலர் { கிடைத்த
புஷ்பங்களை

தூவி { ஸமர்ப்பித்து

ஆயிரம் பேர் { ஆயிரத் திருநாமங்
களையும்

ஆய்ந்து { ஆராய்ந்து
உரைப்பன் { அதுஸந்திப்பேன்.

* * *—எம்பெருமான் ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வான் திறத்தில் வெளியிட்டருளின அதுக்கரஹத்தை நோக்கின பின்பு, நாமும் அந்த கஜேந்திரனைப்போலே அடிமை செய்வோமாயின் அப்படிப்பட்ட பகவததுக்கரஹத்திற்கு நாமும் பாத்திரமாகலாமன்றோ வென்று கருதி எப்போதும் புஷ்பங்களை எம்பெருமான் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிப்பதும் அவனுடைய ஸஹஸ்ரநாமங்களை அதுஸந்திப்பதுமாயிராநின்றேனென்று தம்முடைய போதுபோக்கைச் சொல்லிக்கொண்டாராயிற்று.

“ஆதி நடு அந்திவாய்” என்று மூன்று காலங்களை யெடுத்துரைத்தது எல்லாக்காலங்களிலு மென்றபடி.

ஆய்ந்து உரைத்தலாவது—அர்த்தாதுஸந்தாரத்துடன் சொல்லுகை. “வாய்ந்தமலர் தூவி” என்றதனால்—எம்பெருமானுக்கு

ஸமர்ப்பிக்கவேணுமாகில் இன்ன புஷ்பந்தான் ஸமர்ப்பிக்கவேணுமென்று சிரமப்பட்டுத் தேடவேண்டிய நிர்ப்பந்தமில்லை ; எந்தப்புஷ்பம் கையில் கிடைக்கிறதோ அதுவே போதுமானது ; 'இது எம்பெருமானுக்கு' என்னும் பிரதிபத்தி யொன்றே வேண்டிவது என்பது வெளியாம்.

ஏய்ந்தபிறைக்கோடு—யானையின் தந்தத்திற்குப் பிறையைய உவமை கூறுதல் “காணக்களியானை தன் கொம்பிழுந்து கனுவாய் மதஞ்சோரத் தன்கையெடுத்தாக், கூனற்பிறை வேண்டியண்ணாந்து நிற்கும் கோவர்த்தனமென்னுங் கொற்றக்குடையே” என்ற பெரியாழ்வாரது வர்ணனையிலுங் காணத்தக்கது.

சேங்கண்கரி—யானையின் கண்ணுக்குச் செம்மைநிறம் இயற்கையன்று ; முதலையின்மீது கோபத்தினால் வந்தேறியானதென்க. “கரிவிடுத்த பெம்மான்” என்றவிதனை கஜேந்திரமோக்ஷபரமாக உரைத்தலின்றியே கம்ஸனுடைய யானையான குவலயாபிடத்தின் கிரஸநத்தைக் கூறுவதாக உரைத்தலுமொக்கும். கரி—குவலயாபிட யானையை, விடுத்த—தொலைத்த. ... (எங)

யானே தவஞ்செய்தே னேழ்பிறப்பு மேப்போழுதும்
யானே தவமுடையே னெம்பெருமான் *—யானே
இருந்தமிழ் நன்மலை யீணையடிக்கே சோன்னென்
பெருந்தமிழ் னல்லேன் பெரிது.

(எசு)

எம் } ஸர்வஸ்வாமிந்!,
பெருமான் }
எழ் பிறப்பும் { எல்லா ஜன்மங்
களிலும்
எப் } எல்லா அவஸ்தை
பொழுதும் { களிலும்
தவம் } தவம் புரிந்தவன்
செய்தேன் }
யானே } நானே ;
தவம் } அந்தத் தபஸ்வின்
உடையேன } பலனைப்பெற்ற
யானே } வனும் யானே ;

இரு தமிழ் நல் } சிறந்த தமிழ்ப்
மலை } பாஷையின
} லாகிய நல்ல
} சொல்மாலையோ
இணை } (உனது) உபய
அடிக்கே } பாதங்களிலே
சொன்னென் } விஜ்ஞாபித்தவனாய்
பெரு } பெரிய தமிழ்க்கலை
தமிழன் } யில் வல்லவனாய்
பெரிது } மிகவும்
நல்லேன் } உனக்கு நல்லவன
யானே } யிருப்பவன்
அடியேனே.

* * *—விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி உண்டியே உடையே உகந்தோடும் இம்மண்டலத்தார் நடுவே தாம் அப்படியிராமல் எம்பெருமானுக்கே தொண்டுசெய்து திரியும்படியான பாக்கியம் பெற்றமையை நினைக்குங்கால், இவ்விருந்தருமா ஞாலத்திலும் நயக்கு இப்படிப்பட்ட நற்காலக்ஷபம் வாய்த்ததே! என்கிற ஸந்தோஷமிகுதியினால் ‘இல்லையெனக்கெதி ரில்லையெனக்கெதி ரில்லையெனக்கெதி’ என்றிற்போன்ற வாசகங்கள் பரவசமாகவே வெளிவருவதுண்டு: இவ்வதுஸந்தாநம் ஹேயமான அஹங்காரத் தின் பாற்படாது; உத்தேச்யமான அஹங்காரமேயாம். அஃது இப்பாட்டில் விளங்காநிற்கும்.

காயிலே தின்றும் காணிலுறைந்தும் தீயிடை நின்றும் பூவலம் வந்தும் திரிகின்றசிலர், தங்களையே மஹாதபஸ்விகளாக நினைத்துக் கொள்ளுகின்றனர்; உண்மையில், எம்பெருமானே இடைவிடாது சிந்தித்தும் இப்படிப்பட்ட இனிய தமிழ்ப்பாசரங்களைப் பாடியும் அதுபவிக்கின்ற நானே தவஞ்செய்தவனாவேன்; தவத்தின் பலனைப் பெற்றவனும் நானேயாவேன்—என்கிறார்.

முதலடியில் “யானே தவஞ்செய்தேன்” என்றார்; தாம் முயற்சிகொண்டு ஒரு தபஸ்ஸு பண்ணினதாகத் தமக்குத் தெரியாமையாலும் தபஸ்வின் பலன்மாத்திரம் தம்மிடத்திலுண்டாயிருக்கக் காண்கையாலும் ‘யானே தவமுடையேன்’ என்றார். இங்ஙனே தாம் சொல்லிக்கொள்வதற்குக் காரணம் இன்னதென்பதை விளக்குவன பின்னடிகள். என்னுடைய வாக்கு பகவத்விஷயத்தில் உபயோகப்படப் பெற்றதனால் நானே தவஞ்செய்தேன், நானே தவமுடையேன்—என்கை. மற்றுள்ள ஆழ்வார்களும் இருந்தமிழ் நன்மலை இணையடிக்கே சொன்ன பெருந்தமிழர்களாயிருந்தாலும் தம்முடைய அடங்காப் பெருமகிழ்ச்சியினால் “யானே இருந்தமிழ்நன்மலை யிணையடிக்கே சொன்னேன் பெருந்தமிழன் கல்லேன் பெரிது” என்று சொல்லிக்கொள்ளக் குறையில்லையென்க.

பெருகு மதவேழம் மாப்பிடிக்கு முன்னின்று *

இருகணிள மூங்கில் வாங்கி *—அருகிருந்த

தேன்கலந்து நீட்டேர் திருவேங்கடங் கண்டார் *

வான்கலந்த வண்ணன் வரை.

பெருகும்	பெருகின்ற	அருகு	(அந்த மூங்கிற்
மதம்	மதநீரையுடைத்தான	இருந்த தேன்	குருத்தை)
வேழம்	யானையானது	எலந்து	ஸமீபத்திலுள்ள
			தேனிலே
			தோய்த்து
மா பிடிக்கு	(தனது) சிறந்த	நீட்டும்	(பேடைக்குக்)
முன் நின்று	பேடையின்		கொடுப்பதாகக்
	முன்னே நின்று		கையை நீட்டப்
			பெற்ற
இரு கண் இள	இரண்டு கணுக்களை	திருவேங்	} திருமலையன்றோ
மூங்கில்	யுடைத்தாய்	கடம் கண்டார்	
வாங்கி	இளையதான		
	மூங்கில் குருத்		
	தைப்பிடுங்கி		
		வான் எலந்த	} மேகத்தோடொத்த
		வண்ணன்	
		வரை	
			நிறத்தனான
			பெருமானுடைய
			(வாஸஸ்தான
			மான) பர்வதம்.

* * * —கீழ்ப்பாட்டில் ‘பெருந்தமிழன் நல்லேன் பெரிது’ என்று போரப்பொலியச் சொல்லிக்கொண்ட ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் ‘நீர் நல்ல பெருந்தமிழர் என்பதை நாடுகரமும் நன்கறிய ஒருகவி சொல்லும், பார்ப்போம்’ என்ன, அப்போதருளிச்செய்த கவியாம் இது. வடதிருவேங்கடமாமலையை வருணிக்கிறார். மதம்பிடித்து மனம்போனபடி திரிந்துகொண்டிருந்த ஒரு யானையானது தன்பேடையைக் கண்டது; அதனைமீறி அப்பாற் செல்லமாட்டாமல் அதற்கு இனிய உணவுகொடுத்து அதனை த்ருப்திசெய்விக்க விரும்பி மூங்கில்குருத்தைப் பிடுங்கித் தேனிலே தோய்த்து அப்பேடையின் வாயிலே பிழிகின்றதாம்; இப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சிக்கு இடமான திருமலையானது நீலமேக நிறத்தனான எம்பெருமான் உவந்து எழுந்தருளி யிருக்குமிடம்— என்றாராயிற்று. எம்பெருமான் பிராட்டியை உவப்பிக்கும்படியைக் கூறுதல் இதற்கு உள்ளுறை பொருள்.

பெரியதிருமொழியில் “வரைசெய்மாக்களி நிள வெதிர வளர்முளை யனைமிகு தேன்தோய்த்துப், பிரசவார்தன் இளம்பிடிக்கருள்செயும் பிரிதிசென் றடைநெஞ்சே!” [1-2-5.] என்ற பாசரமும் இப்பொருள் கொண்டதே. ... (எரு)

வரைச் சந்தனக்குழம்பும் வான்கலனும் பட்டும் *
 விறைப்பொலிந்த வெண் மல்லிகையும்—நிரைத்துக்கொண்டு *
 ஆதிக்கண் நின்ற வழிவ னடியினையே *
 ஒதிப் பணிவ துறும். (எசு,

வரை	{ (மலய)	நிரைத்துக் கொண்டு	{ சேகரித்துக்கொண்டு
சந்தனம்	{ பர்வதத்தினின்று	ஆதிக்கண்	{ ஸகல ஜகத்காரண
குழம்பும்	{ முண்டான	நின்ற	{ பூதமாய் ஸர்வஜ்ஞ
	{ சந்தனத்தின்	அறிவன்	{ னான பெருமா
	{ குழம்பையும்		{ னுடைய
வான் கலனும்	{ சிறந்த	அடி	{ உபய பாதங்களையே
	{ ஆபரணங்களையும்	இணையே	
பட்டும்	{ பட்டுப் பீதாம்பரங்	ஒதி	{ வாயாரத்துதித்து
	{ களையும்	பணிவது	{ தலையார
விரை	{ பரிமளம் விஞ்சி		{ வணங்குவது
பொலிந்த	{ யிருக்கப்பெற்ற	உறும்	{ ஸ்வரூபத்துக்குச்
வெண்	{ வெளுத்த மல்லிகை		{ சேரும்.
மல்லிகையும்	{ மலர்களையும்		

* * *—எம்பெருமானைத் திருவடிதொழுவதற்காக அவன் ஸநிதிக்கு நாம் விடைகொள்ளும்போது “நிதூ ஹஸ்தஸூ நொ வெயாஜாஜாநம் லெஷவதம் மாராஂ = அரசனையும் கடவுளையும் ஆசார்யனையும் வெறுங்கையாக அணுகலாகாது” என்ற விதியை அடியொற்றியும் நமது காதலுக்கு இணங்கவும் அப்பெருமானுக்கு உரிய பொருள்களைக் கையிற்கொண்டு செல்ல வேணுமென்கிறார். சிறந்த சந்தனம், திவ்யமான ஆபரணம், உயர்ந்த பீதாம்பரம், நறுமணம்மிக்க நன்மல்லிகைமலர் ஆகிய இவற்றைக் கையிற்கொண்டு சென்று எம்பெருமானது திருவடிகளைத் துதித்து வணங்குதல் நன்று.

இப்பாசரத்திற்கு ஓரடைவிலே அழகிய மணவாளச்சீயர் ரஸோக்தியாக ஏறிட்டு உபந்யஸித்த ஒரு பொருளும் குறிக்கொள்ளத்தக்கதே; அதாவது—வரைச்சந்தனக்குழம்பு முதலிய வற்றை எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்கும்பொருட்டுக் கையிற் கொண்டு ஸநிதிக்குச் செல்லவேணுமென்பதே இப்பாசரத்தின் பொருளாயினும் வேறுவகையான பொருளும் தொனிக்கின்றது;

அன்பர்கள் பகவதஸ்நந்தியிலே அருளிச்செயல் ஸேவிக்கப் போகும்போது அழுக்குடம்போடும் கந்தைத்துணியோடும் சிக்கு நாற்றத்தலையோடும் போகுகையின்றியே, “மெய்யிட நல்லதோர் சாந்தமும்” என்கிறபடியே அழகாக உடம்பிற் சந்தனம் பூசிக் கொண்டும், “கழுத்துக்குப்பூனெடு காதுக்குக் குண்டலமும்” என்கிறபடியே கண்டிகை, குண்டலம், மோதிரம் முதலிய ஆபரணங்களணிந்துகொண்டும், “உடுத்துக்களேந்த நிர்ப்பிகக வாடையுடுத்து” என்கிறபடியே துவ்ய வஸ்திர முடித்துக்கொண்டும், “தொடுத்த துழாய்மலர் சூடிக்களேந்தன சூழித்தொண்டர் களோம்” என்கிறபடியே நல்ல புஷ்பங்களைச் சூடிக்கொண்டும் சென்று, ஒதிப்பணிவது உறும் = அருளிச்செயல் ஒதுவது நன்று = என்றும், பண்டைக்காலத்தில் பட்டர் இயல் கோஷ்டிக்கு எழுந்தருளும்போது இவ்வகை அலங்காரங்களுடனே எழுந்தருள்வ ரென்பது ப்ரவரித்தம். .... (எசு)

உறுங்கண்டாய் நன்னெஞ்சே யுத்தமன் நற்பாதம் *

உறுங்கண்டா யோண்கமலந் தன்னால்—* உறுங்கண்டாய

எத்திப் பணிந்தவன்பே ரீரைஞ்ஞா றேப்போழுதும் *

சாத்தி யுரைத்தல் தவம்.

(என'

நவ் தெஞ்சே   நல்ல மனமே!

உத்தமன் { புருஷோத்தம
ஹுடைய

நல் பாதம்   சிறந்த திருவடிகள்

உதும் { நயக்கு ப்ராப்த
கண்டாய் { மானவை கரண்;

(அப்படிப்பட்ட திருவடிகளை)

ஒண் கமலம் { அழகிய தாமரை
தன்னால் { மலர்களினால்

(ஆராதிப்பதானது)

உறும் கண்டாய் { நமக்கு உரியது
காண் ;

சாத்தி { (அத்தாமரை மலர்
களை) ஸமரம்
பித்து

எத்தி   குத்தி

பணிந்து நமஸ்கரித்து

அவன் பேர் { அவனது ஸஹஸ்ர
நர் ஐஞ்ஞாறு { நாமங்களையும்

எப்பொழுதும் அநவரதமும்

உனர்த்தல் { ஸங்கீர்த்தனம்
பண்ணுகையாகி

தவம்   தபஸ்வானது

உறும் } உரியது காண்.
கண்டாய் }

* * *—நான் சொல்வதைக்கேட்டு அதன்படியே நடக்கும் நன்னெஞ்சமே! உனக்கு ஹிதமானவற்றைச் சொல்லுகின்றேன், கேளாய் யோக்யர் அயோக்யர் என்று வாசிபாராதே எல்லாரையும் ஆட்படுத்திக்கொள்ளுகையாகிற சிறந்த குணம் வாய்ந்த புருஷோத்தமனுடைய திருவடிகளே நமக்குப் ப்ராப்தமென்று கொள்; அன்னவனது அத்திருவடிகளைத் தாமரைமலர் முதலிய நன்மலர்களால் ஆராதிப்பது ஸ்வரூபப்ராப்தம் என்று கொள்; அவனையே வாயாரத்துதித்துத் தலையாரவணக்கிப் பேராபிரமும் ஒதுவதே நமக்குத்தவம் என்று கொள்—என்றாராயிற்று. (எஎ)

தவஞ்செய்து நான்முகனே பெற்றான் * தரணி
நிவர்த்தளப்ப நீட்டிய பொற்பாதம் *—சிவந்ததன்
கையனைத்து மாரக் கழுவினான் * கங்கைநீர்
பெய்தனைத்துப் பேர்மொழிந்து பின். (எஉ)

தரணி	பூமியை	அனைத்து	(பரமனுடைய)
அளப்ப	தாலியளப்பதாகத்	பேர்	எல்லாத் திருநாமங்
நிவர்த்து	தொடங்கின	மொழிந்து	களையும் வாயாரச்
	தீர்விக்ரமாவதார		சொல்லி
	காலத்திலே	பின்	பிறகு
நீட்டிய	பரப்பின	தன் சிவந்த	தன்னது அழகிய கைக
		கை அனைத்	ளெல்லாம் ஸபல
		தும் ஆர	மாகும்படி
பொன் பாதம்	அழகிய திருவடியை	கழுவினான்	திருவடி
			விளக்கியவனான
கங்கை நீர்	கங்காதீர்த்தமாகப்	நான்முகனே	பிரமனொருவனே
பெய்து	பெருகின கமண்	தவம் செய்து	தவப்பயன் பெற்றவ
	டலதீர்த்தத்தைப்	பெற்றான்	னாயினன்.
	பணிமாறி		

* * *—எம்பெருமான் உலகளந்தருளினகாலத்தில் ஸ்ரீபாத தீர்த்தங்கொண்ட நான்முகனொருவனே பெருந்தவத்தோனென் றென்ற “குறைகொண்டு நான்முகன் குண்டிகை நீர்ப்பெய்து, மறைகொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்திக்—கறைகொண்ட, கண்டத் தான் சென்னிமேலேறக் கழுவினான், அண்டத்தான் சேவடியை யாங்கு” என்ற திருமழிசைப்பிரான் பாசுரங்காண்க.

கங்கைநீர்பெய்து—நான் முகன் தனது கமண்டலதீர்த்தத்தைக் கொண்டு திருமாலின் திருவடியை விளக்கினதாக ப்ரமாணங்கள் சொல்லாநிற்க, இவர் 'கங்கைநீர்பெய்து' என்கிறாரே, இது பொருந்துமோ? என்னவேண்டா; பிரமன் திருவடிவிளக்கின கமண்டலதீர்த்தமே அடுத்த க்ஷணத்தில் கங்காதீர்த்தமாக ப்ரவலிக்கப்பெற்றதனால் அதனையுட்கொண்டே “கங்கைநீர் பெய்து” என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது—என்றுணர்க. ஆகவே, இங்குக் கங்கைநீர் என்றது—கங்கைநீர் ஆவதற்கு உறுப்பான கமண்டலதீர்த்தத்தைச் சொன்னபடி. தரணி—வடசொல். (எஅ)

பின்னின்று தாயிரப்பக் கேளான் * பெரும்பனைத்தோள் முன்னின்று தானிரப்பாள் மொய்மலராள் *—சொல்லிற்ற தோள்நலத்தான் நேரில்லாத் தோன்றல் * அவனளந்த நீணிலந்தா னத்தனைக்கும் நேர். (எக)

தாய்	{ மாதாவான கௌஸல்யை	முன் நின்று	முன்னே நின்று
பின் நின்று	பின் தொடர்ந்து	இரப்பான்	{ (இந்த ஸுகுமார மான திருமேனி யைக்கொண்டு காட்டுக்குப் போ வது வேண்டா என்று) பிரார்த் தித்தவனவிலும்
இரப்ப	{ (என்னைவிட்டு நீ காட்டுக்குப் போகலாகாது என்று) பிரார்த் திக்கவும்	(அதையும் ஆதரியாதவனாயும்)	
கேளான்	{ அதனை ஏற்றுக் கொள்ளாதவ னாயும்,	சொல் நின்று	{ தந்தையின் நியமன மாகிய சொல் ஒன்றிலேயே தீவ்ரமாக நின்று
பெரு பனை தோள்	{ சிறந்த மூங்கில் போன்ற திருத் தோள்களை யுடையளாய்	தோள் நலத்தான்	{ புஜபலத்தை யுடையனும்
மொய் மலராள் தான்	{ அழகிய தாமரைப் பூவில் பிறந்தவ ளான பிராட்டி. யின் அம்சமான வலீதையானவள்	நேர் இல்லா தோன்றல்	{ ஒப்பற்ற ஸ்வாமியுமான இராமபிரா ணுடைய

அத்தனைக்கும்	(காட்டின் கொடுமையைப் பாராமல் தைரிய மாகக் காட்டுக்கு எழுந்தருளின) அப்படிப்பட்ட செயலுக்கு	அவன் அளந்த நீள் நிலம் தான் நேர்	அப்பெருமான் மிகப்பெரிய இவ் வுலகத்தை அளந்த செயல் ஒன்றே ஒத்தது.

* * *—சூராமாவதாரத்தில், இராமபிரான் தந்தையின் நியமங்கொண்டு காட்டுக்குப் புறப்படுகையில் தாயாகிய கௌஸல்யையும் தேவியான பிராட்டியும் காட்டின் கொடுமைக்கு அஞ்சி ‘காட்டுக்குப் போகலாகாது’ என்று சொல்லி வேண்டச்செய்தேயும் அவ்வேண்டுகோளைச் சிறிதுங் காதிற்கொள்ளாமல் ‘தந்தை சொல்தவறலாகாது’ என்பதுபற்றியும், ‘துஷ்டர்களைத் தண்டித்து சிஷ்டர்களை வாழ்விப்பதற்குப் பாங்காக நமக்கு வாய்த்த வநவாஸத்தை இழக்கலாகாது’ என்பதுபற்றியும் ஒன்றையும் சிந்தியாது காட்டுக் கெழுந்தருளின பெருங்குணத்திற்கு ஒப்பாகச் சொல்லக் கூடிய விஷயம் வேறொன்றுமில்லை; சொல்லில், அப்பெருமான் வலிவிட்டசண்டாள லீபாகம் பாராமல் எல்லார்தலையிலும் திருவடியை வைக்கத் தாவி யன்றுலகளந்த சரிதமொன்றே ஒப்பாகச் சொல்லத்தகும்; இராமனுடைய பெருங்குணத்திற்குத் திரிவிக்கிரமனுடைய பெருங்குணமே ஒப்பாகப் பொருந்தவற்று—என்கிறார். இதனால், ‘சந்திரன் சந்திரனைப்போலே அழகியான்; கடல் கடல்போலே பெரிது’ என்னுமாபோலே எம்பெருமானுடைய குணத்திற்கு அவனுடைய குணத்தையே ஒப்புச் சொல்லவேணுமத்தனையல்லது, வேறொருவருடைய குணமும் பகவத்குணத்திற்கு ஈடாக மாட்டாது—என்று காட்டியவாறு.

“அத்தனைக்கும் அவனளந்த நீணிலந்தான் நேர்” என்றதற்கு—இராமபிரானுடைய குணம் எப்படிப்பட்ட தென்றால், “பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது” என்கிறாப்போலே இவ்வுலகம் எவ்வளவு பெரிதோ அவ்வளவு பெரிது என்னலாமத்தனை யொழிய, மற்றைப் படியாக அவன் குணத்தை வகையிட்டுச் சொல்லமுடியாது என்று கருத்தாகலாம்.

சொல்லின்ற = ஸ்ரீராமாயண ப்ரதிபாத்த்யமாய் நின்ற என்று
மாம். மூன்றாமடியில், “தோள் நலத்தான்” என்பதே ப்ராசீந
பாடம்; “தோள் நலந்தான்” என்ற பாடத்திலும் பொருள்
பொருந்தும்; தோள்—திருத்தோள் களையுடையனான இராமபிரா
னுடைய, நலந்தானத்தனைக்கும் — மஹாசுனத்துக் கெல்லாம்
என்க. ... .. (எக)

நோந்தே னடிமை நினைந்தேன் அதொண்கமலம் *
ஆர்ந்தேனுன் சேவடிமே லன்பாய் *—ஆர்ந்த
அடிக்கோலங் கண்டவர்க் கேன்கோலோ * முன்னைப்
படிக்கோலம் கண்ட பகல். (அ௦)

அடிமை நோந்தேன்	{ (உனது திருவடி களில்) கைக்கரி யம்பண்ண நோர் பட்டேன்;	ஆர்ந்த	பரிபூர்ணமான
ஒண் கமலம் அது நினைந்தேன்	{ அழகிய தாமரைப் பூப்போன்ற அத் திருவடிகளைச் சிந்தித்தேன்;	அடி கோலம்	திருவடிகளினழகை
உன் சே அடி மேல்	{ உனது அத்திருவடிகள் விஷயத்திலே	கண்டவர்க்கு	{ ஸேவிக்கப்பெற்ற வர்கட்கு
அன்பு ஆய் ஆர்ந்தேன்	{ அன்பே வடி வெடுத்தவனாகப் பொருந்தினேன்;	படி கோலம்	{ திருமேனியின்
		கண்ட	{ அழகை
		முன்னைப்	{ ஸேவிக்கப்பெற்ற
		பகல்	{ முற்காலம்
		என்கொல்	{ சிறந்ததாகுமோ?
		[திருமேனி ஸேவையிற் காட்டிலும் திருவடி ஸேவையையன்றோ மிகச் சிறந்தது.]	

* * *—எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலேயே தமக்கு
அளவுகடந்த அன்பு அமைந்திருக்கும்படியை முன்னடிகளில்
வெளியிட்டார்; அதற்குமேல் ‘எம்பெருமானுடைய திருமேனி
யெல்லாம் உத்தேச்யமன்றோ; திருவடியை மாத்திரமே பேசுகின்
றீரே; மற்ற அவயவங்கள் உத்தேச்யமல்லவோ உமக்கு?’ என்று
ஒரு கேள்விபிறந்ததாகக்கொண்டு, திருவடியின் அழகுக்குமுன்னே
திருமேனியின் அழகு ஒரு பொருளாய்த் தோற்றுமோ?
என்கிறார் பின்னடிகளில்.

ஒண்கமலம் அது நினைந்தேன் = ‘கமலம்போன்ற திருவடி என்று சொல்லவேண்டுமிடத்து, கமலம் என்றே சொன்னது—ரூபகாதிசயோக்தி யலங்காரமென்க.

உன் சேவடிமேல் அன்பாய் ஆர்ந்தேன் = அன்பு என்று ஒரு வஸ்துவும், அதனையுடைய நான் என்று ஒரு வஸ்துவும் ஆக இரண்டு வஸ்துக்களின்றியே அன்புதானே நாளுக வடிவெடுத்த தென்னப் பொருந்திவிட்டேன் என்கை.

ஆர்ந்த அடிக்கோலம் கண்டவர்க்கு முன்னெப்படிக்கோலங் கண்ட பகல் என்கொல் = உலகளந்தகாலத்தில், கீழுலகத்திலுள்ளவர்கட்கும் மேலுலகத்திலுள்ளவர்கட்கும் திருவடிஸேவை கிடைத்தது; நடுவுலகத்திலுள்ளவர்கட்குத் திருமேனிஸேவை கிடைத்தது; திருமேனியை ஸேவிக்கப் பெற்றவர்களிற் காட்டிலும் திருவடிகளை ஸேவிக்கப் பெற்றவர்களின் பாக்கியமே சிறந்த பாக்கியமாதலால் திருமேனியிற் காட்டிலும் திருவடியே பரம உத் தேச்யமாம்—என்பது இப்பாட்டின் ஸாரமான கருத்து.

“அடிக்கோலம் கண்டவர்க்கு” என்றதை—தன்மையில் வந்த படர்க்கையாகக் கொண்டு, இன்று திருவடிகளை ஸேவிக்கப் பெற்ற வெனக்கு இதற்குமுன் திருமேனியை ஸேவிக்கப் பெற்ற காலம் என்னாவது? அக்காலத்தைவிட இக்காலமே எனக்குச் சிறந்தது—என்பதாகவும் உரைக்கலாம். .... (அ0)

பகல்கண்டேன் நாரணனைக் கண்டேன் * கனவில்

மிகக்கண்டேன் மீண்டவனை மெய்யே * மிகக்கண்டேன்

ஊன்திகழு நேமி யொளிதிகழுஞ் சேவடியான் *

வான்திகழுஞ் சோதி வடிவு.

(அக)

பகல்
கண்டேன் { இராக்காலம் கலசா
மல் ஒரே பகற்
போதாய்ச்
செல்லுகிற
நல்லிடிவைக்
கண்டேன் ;

(அதாவது என்னவென்றால்)

நாரணனை
கண்டேன் { ஸ்ரீமத் நாராயண
(ஐகிற என்று
மஸ்தமியாத
ஆதித்ய)னைக்
கண்டேன் ;

மீண்டு

இன்னமும்,

கனவில்	{ மாநஸஸாக்ஷரத் காரத்திற் காட்டிலும்	ஒளி திகழும் சே அடியான்	{ பிரகாசம் மிக்க திருவடிகளை யுடையவனுமான அப்பெருமா னுடைய
மிக மெய்யே	மிகவும்ப் பரத்யக்ஷமாக	வான் திகழும்	{ பரமபதத்திலே விளங்குகின்ற
அவனை	கண்டேன்—;	சோதி வடிவு	{ சோதிமயமான வடிவத்தை
ஊன் திகழும் நேயி	{ திருமேனியில் விளங்குகின்ற திருவாழியை யுடையவனும்	மிக கண்டேன்	{ (இங்கே) நன்கு ஸேவிக்கப் பெற்றேன்.

* * *—எம்பெருமானுடைய ஸாக்ஷாத்காரம் தமக்கு வாய்த்த படிபை வாயாரப் பேசுகிறார். இந்த ஸம்ஸாரத்தில் மூப்பதுநாழிகைக்கு ஒருமுறை இராப்பொழுதும் பகற்பொழுதும் மாறி மாறி வந்தாலும் எம்பெருமானுடைய ஸேவை கிடைக்கப்பெறாத காலத்தைக் காளராத்திரியாகவே ஞானிகள் கருதுவர்கள். ஸூரியன் விளங்குங்காலம் பகற்பொழுது என்றும், அங்ஙனல்லாத காலம் இராப்பொழுதென்றும் ஸாமான்யர்கள் நினைத்திருப்பார்களாயினும், விசேஷ ஞானிகள் அங்ஙனம் நினைத்திரார்கள். பகவத் ஸேவை வாய்க்குங்காலம் எதுவோ, அதுவே பகல்; மற்றது இரவு—என்பதே இவர்களது வித்தாந்தம். அதனை அடியொற்றி ஆழ்வார் “பகற் கண்டேன்” என்கிறார்; எம்பெருமானே ஸேவிக்கப் பெற்றேன் என்பது இதன் கருத்து; இக்கருத்தைப் பிறர் தெரிந்து கொள்ளுதல் அரிதாகையாலே தாமே இதனை விவரணஞ் செய்தருள வேண்டி “நாரணனைக் கண்டேன்” என்கிறார்.

இவ்விடத்தில் பெரியவாச்சான்பின்னை வியாக்கியான வருளிச் செயல் காண்மின்:—“(பகற்கண்டேன்.) காளராத்திரியாய்ச் செல்லாதே விடியக் கண்டேன். வடுகர் வார்த்தைப்போலே தெரிகிற தில்லை; எங்களுக்குத் தெரியும்படி சொல்லீரென்ன; (நாரணனைக் கண்டேன்.) அஸ்தமியாத ஆதித்யனைக் கண்டேன்.”

இப்படி இவர் “பகற்கண்டேன்” என்றும் “நாரணனைக் கண்டேன்” என்றும் சொல்லக் கேட்டவர்கள் “நீர் அடிக்கடி கண்டேன் கண்டேன் என்கிறதெல்லாம் கனவுபோலே நெஞ்சில்

தோற்றுகிற தோற்றத்தைத்தானே சொல்லுகிறீர்; இப்போது கண்டேனென்கிறதும் அப்படிப்பட்ட தோற்றந்தானே' என்ன இப்போது நான் விலகணமாகக் கண்டேனென்கிறார் மற்ற அடிகளால். பரமபதத்திலே “வடா வஸூனி வ-பிரயஃ” என்று நித்யஸூரிகள் கண்டுகொண்டிருக்கும் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை மெய்யே காணப்பெற்றே நென்றாயிற்று.

வாந்திகமும் சோதிவடிவு=மேகம்போலே விளங்குகின்ற சோதி வடிவை என்று முரைப்பர். ... .. (அக)

வடிக்கோல வாள்நெங்கண் மாமலரான் * செவ்விப்
படிக்கோலம் கண்டகலான் பன்னாள் *—அடிக்கோலி
ஞாலத்தாள் பின்னும் நலம்புரிந்த தென்கோலோ *
கோலத்தா லில்லை குறை. (அஉ)

வடி கோலம் { வடிக்கட்டின
அழகை
புடையவளும்

வாள் நெடு கண் { ஒளி பொருந்திய
நீண்ட
திருக்கண்களை
புடையவளும்

மா மலரான் { சிறந்த தாமரை
மலரில் பிறந்த
வனாமான பெரிய
பிராட்டியார்

செவ்வி படி கோலம் { சிறப்புற்ற
(அவனது)
திருமேனியின்
அழகை

கண்டு { கண்ணால்
அருபவித்து

பல் நாள் அகலான் { சுணகாலமும்
விட்டுப்
பிரியாமல்
எப்போதும்
கூடியே
யிருக்கின்றான்;

பின்னும் { எம்பெருமா
னுடைய
அழகிலே
பிராட்டி
ஆழங்காற்பட்டு
அழுந்துகிற
படியைக்
கண்டுவைத்தும்

ஞாலத்தாள் { பூமிப்பிராட்டி
யானவள்

அடிக்கோலி பாரித்துக்கொண்டு

நலம் புரிந்தது என் கொலோ { (அப்பெருமா
னிடத்தில்)
ஆசையைப்
பெருக்கிக்கொண்
டிருப்பது
என்னோ?

கோலத்தால் குறை இல்லை	{ (எத்தனை பேர்கள் அநுபவத்தாலும் ஏற்றிருக்கும்படி யான) அழகினால் குறையில்லை யன்றோ.	[எம்பெருமானிடத்தில் அழகு அளவற்றிருப்பதனால் பலரும் ஆசைப்பட நேர்மின்றது.]
-------------------------	---	---

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “நாரணனைக் கண்டேன்” என்றாரே; ப்ரஹ்மசாரி நாராயணனைக் கண்டேனல்லேன்; திருமடந்தை மண்மடந்தைகட்குக் கொழுநனை திருமலைக் கண்டேனென்கிறார் இதில். இவ்வர்த்தத்தை நேரே அருளிச்செய்யாமல் ஒரு சமத்காரம் பொலியப் பேசுகிற அழகு காண்மின்.

பூவிற்பிறந்த பெரிய பிராட்டியார் எம்பெருமானுடைய அளவிறந்த போக்யதையிலே ஆழங்காற்பட்டு ‘உன்னை ஒருநொடிப் பொழுதும் விட்டுப் பிரியமாட்டேன், உன்னை ஒருநொடிப்பொழுதும் விட்டு அகலமாட்டேன்’ என்றே வாய்வெருவிக்கொண்டு அவனுடைய போக்யதையாகிற அமுத வெள்ளத்திலே கிடந்து தத்தளிக்கின்றாள். அநுபவத்தில் பெரிய கைகாரியான பிராட்டியின் நிலைமையே இதுவாயின் அவளிலும் கீழ்ப்பட்டவளான பூயிப்பிராட்டி ‘நாம் அணுகுவதற்கும் நமக்கு போக்யதையிலலை; ஒன்றான பிராட்டியே குமிழ் நீருண்ணும் விஷயத்திலே நாம் கைவைக்கத்தருமோ?’ என்று உதாலீசையாய் விலக வேண்டியிருக்கவும், அந்த எம்பெருமான் விஷயத்திலே தானும் அபிரிவேசங்கொண்டு அணுகுகின்றானே; இஃது என்கொல்?

இதற்குத் தாமே ஸமாதான மருளிச்செய்கிறார் ஈற்றடியால்; [கோலத்தால் குறை இல்லை.] உலகத்தில் கூடாதா விஷயங்களிலே ஒரு வஸ்துவில் ஒருவன் ஆசைவைத்து விட்டால் அதை மற்றொருவன் ஆசைப்பட நினையாதிருப்பதுண்டு; அதற்குக்காரணம் எதென்னில், அந்த விஷயங்களில் போக்யதை மிகவும் அற்பமாகையாலே ஒருவன் அநுபவிப்பதற்கே போதும் போதாதாயிருக்கும்; சிறியதொரு குட்டையில் தண்ணீர் குடிக்க ஒருவன் இறங்கினால் ‘அவனொருவனுக்கே போராததான அதிலே நாமும் இறங்குவதென்?’ என்று மற்றையோர் அதனை உபேகித்துப் போவர்; அதுவே ஒரு பெரு வெள்ளமாயிருந்தால் ‘இஃது எல்

லார்க்கும் ஈடு கொடுக்கும்' என்று அனைவரும் அதிலே இறங்கி அதுபவிப்பார்கள் ; அதுபோல, பகவத்விஷயமானது * கொள்ள மாளாவின்ப வெள்ளமாதலால் எத்தனைபேர் அதுபவித்தாலும் பாங்காகவே யிருக்குமாகையாலே பூமிப்பிராட்டியும் மேல்விழும் படி யிருக்கின்றது என்று—எம்பெருமானுடைய போக்யதையின் அளவின்மை சொன்னவாறு.

இங்கே வியாக்கியான பூதீஸூக்தி வருமாறு:—“தன்னில் மிடுக்கனானவன் அழுத்தப்படுக்கால் கரையிலே நிற்கிறவன் புகாதே போகவன்றோ அடுப்பது ; எல்லாரிலும் அளவுடைய பெரியபிராட்டியார் குமிழ் நீருண்ணும் விஷயமானால் இவன் அகலப்பராதே அகப்படுகைக்கு ஹேதுவென்னென்னில் ; ஹேது சொல்லுகிறது (கோலத்தால் இய்தாதி.) நின்றார் நின்ற நிலைகளிலே அகப்பட வேண்டும் அழகு குறைவற்றிருக்கையாலே யென்கை இதரவிஷயங்கள் இருவர்க்கும் அதுபவிக்கப் போராமைபாலே சீறுபாடுறென்கிறது: கண்ணகத்தி விழியுமாபோலே எல்லாரும் திரளவதுபவிக்க வேண்டும் பரப்பு உண்டாகையாலே இவ்விஷயத்தை யதுபவிப்பார்க்கு ப்ரியமேயுள்ளது.”

வடிக்கோல வாள்நெடுங்கண்=வடி—கூர்மை பொருந்தியதும், கோலம்—அழகியதுமான, வாள்—வாள்போன்ற, நெடுங்கண்ணையுடைய மாமலரால் என்று முரைக்கலாம். “அடிக்கோலி” என்பதற்குப் பெரியவாச்சாண்டின்னை வியாக்கியானத்தில் ‘அகலப்பாரித்து’ என்று பொருள் காண்கிறது ; அதாவது ‘இலைபகலப் பாரித்து’ என்றபடி. ச்ராதத்தத்தில் நிமந்த்ரண முண்ணப்போகிறவன் ‘அப்படி உண்ணவேணும், இப்படி உண்ணவேணும், வடையை நெய்யில் தேய்த்து உண்ணவேணும்’ என்றிப்படி முன்னம் மனோரதிக்குமது இலையகலப் பாரித்த லெனப்படும் : அதுபோல, பூமிப்பிராட்டியார் எம்பெருமானை அதுபவிப்பதற்கு மனோரதிக்கும்படியை ‘அடிக்கோலி’ என்றதனால் சொல்லிற்றென்க. அரும்பதவுரைகாரர் “அடிக்கோலுகை—அகலுகைக்கு உத்யோகிக்கை” என்று வரைத்து வைத்தது என்றோ அறியோம். ... .. (அஉ)

குறையாக வேஞ்சொற்கள் கூறினேன் கூறி *
மறையாங் கேனவுரைத்த மாலை *—இறையேனும்
ஈயங்கோ லென்றே யிருந்தே னெனைப்பகலும் *
மாயன்கண் சேன்ற வரம். (அந்.)

மறை வேதங்களும்
ஆங்கு என { ப்ரத்யக்ஷித்துச்
உரைத்த { சொல்லமாட்டா
மால் { மல் பரோக்ஷ
மால் { மாகவே சொன்ன
எம்பெருமானை

(அல்பஜ்ஞனை நான்)

குறை ஆக குறையுண்டாம்படி
வெம் { செவிசுடும்படியான
சொற்கள் { சொற்களாலே
கூறினேன் பேசினேன் ;
கூறி { அப்படி பேசினது
மல்லாமல்,

மாயன் கண் { அப்பெருமானிடத்
சேன்ற வரம் { தில் தங்கியிருக்
கின்ற அதுகூற
மானது

இறையேனும் { எவ்வப்பமான பலனை
யாகிலும்

நடம் கொல் { (நமக்குத்)
என்றே { கொடுக்குமோ
என்று
(பலனையும்
எதிர்பார்த்துக்
கொண்டு)

எனைப்பகலும் வெகுநூலமாக
இருந்தேன் இருக்கின்றேன்.

* * *—கீழ் எழுபத்தினுன்காம் பாசரத்தில் “யானே இருந்
தமிழ் நன்மலை யிணையடிக்கே சொன்னேன், பெருந்தமிழன் நல்
லேன் பெரிது” என்று பகவதவிஷயத்தில் தாம் கவிபாடப் பெற்
றமைக்கு மகிழ்ந்து பேசினவர் (கீழ்ப்பாட்டிற்படியே) நாய்ச்சி
மாரும் பெருமானுமாகக் கூடியிருக்கும் சேர்த்தியழகைக் கண்ட
வாதே, அந்தோ ! இச்சேர்த்தி யழகுக்குப் பொருத்தமாகக் கவி
பாடத் தெரியவில்லையே எனக்கு ; செவிக்கனிய செஞ்சொற்களால்
நிறையப் பாடுகையின்றியே கடுஞ்சொற்களால் ஏதோ அரைகுறை
யாகப் பாடினேனே ! இப்படி பாடினது மல்லாமல் ‘நம்முடைய
பாடலுக்கு ஏதோ வெகுமதி கிடைக்கப்போகிறதென்று கைம்மாறு
தன்னையுங் கருதிக்கிடந்தேனே ! என்று அது தபிக்கிறா’.

மறை ஆங்கென வுரைத்தமலை = ப்ரத்யக்ஷ நிர்த்தேசமென்
றும் பரோக்ஷ நிர்த்தேசமென்றும் இருவகையான வ்யவஹாரங்க
ளுண்டு ; ‘அவன் அங்கேயிருக்கிறான் ; அது அப்படிப்பட்டது’
என்றாற்போன்ற வ்யவஹாரங்கள் பரோக்ஷ நிர்த்தேசமெனப்

படம் ‘ இவன் இதோ இருக்கிறான் ; இது இப்படிப்பட்டது ’ என்ற றற்போன்ற வ்யவஹாரங்கள் ப்ரத்யக்ஷ நிர்த்தேசமெனப்படும்.

1. “யதொ வாவொ நிவந்தகௌ | சுபூரவ்யு ரீநவாவஹ” என்று—எம்பெருமானுடைய தன்மையைச் சிறிதும் கண்டறிய மாட்டாமல் வேதங்களும் மீள்கின்றன என்கையாலே வேதபுருஷனும் ப்ரத்யக்ஷிக்க மாட்டாமல் பரோக்ஷத்தே பேசுகின்றனென்பதை ‘மறை ஆங்கெனவுரைத்த’ என்றதனை காட்டினபடி.

‘ அவன்படிகளை உள்ளபடி தரைகண்டு பேச வொருப்பட்ட வேதங்களானவை அது வென்று சொல்லுமித்தனை போக்கி ஐடித்த மென்று பரிச்சேதித்துச் சொல்லமாட்டாத பெருமையை யுடைய ஸர்வேச்வரனை ” என்பது முன்னோருரை வாக்கியம்.

மாயன்கண்ணேற்ற வரம் இறையேனும் ஈயங்கோலென்றே இருந்தேன் = எம்பெருமானுடைய அதுக்ரஹமானது நாம் பாடின பாட்டுக்குப் பரிசாக ஏதாவதொரு பலனைத் தந்திடுமென்றே வென்று ப்ரயோஜனாபேக்ஷியாய் மிருந்தேனே ! என்றவாறு.

ஆக இப்பாட்டில், திருமாலின் வைவக்ஷண்யத்திற்குத் தகுந்த வாறு கவிபாடப் பெறுமைக்கு அதுதாபமும், பச்சையை நச்சிப் பாடினதற்கு அதுதாபமும் ஆக இரண்டு அதுதாபங்கள் முறையே முன்னடிகளிலும் பின்னடிகளிலும் விளங்கும். .... (அங்)

வரங்கருதித் தன்னை வணங்காத வன்மை *

உரங்கருதி மூர்க்கத் தவனை *—நரங்கலந்த

சிங்கமாய்க் கீண்ட திருவ னடியினையே *

அங்கண்மா ஞாலத் தழுது.

(அச)

வரம் கருதி	{ (தேவர்களிடத்துப் பெற்ற) வரத்தை மதித்து	மூர்க்கத் தவனை	{ மூர்க்கத்தனம் கொண்டிருந் தவனுமான இரணியனை
தன்னை வணங்காத	{ (ஸர்வேச்வரான) தன்னை வணங்கா திருந்தவனும்	நரம் கலந்த சிங்கம் ஆய் கீண்ட	{ நரசிங்கவுருக் கொண்டு பிளந்தொழித்த
வன்மை உரம் கருதி	{ (தன்னுடைய) மன வலிமையையும் தேஹவலிமை யையும் மினைத்து	திருவன் அழகனுடைய அடி இனையே	உபயபாதமே

அம் கண் மா { அழகிய
ரூலத்து { இடமுடைத்தான | அமுது { (போக்யமான)
இம்மாவிலத்தில் அம்ருதமாகும்.

* * *—‘ஆழ்வீர் !, “குறையாக வெஞ்சொற்கள் கூறினேன்” என்று அநுதாபமாகச் சொல்லிக்கொண்டே மேன்மேலும் கவி பாடாநின்றீரே ; உமது சொற்கள் வெஞ்சொற்களாயின் கவிபாடு தலை நிறுத்திக்கொள்ளலாமே’ என்று சிலர் சொல்லக்கூடு மென்றெண்ணி ‘ஒரு போக்கியமான வஸ்துவைக்கண்டால் ராமும் இதில் சிறிது வாய்வைக்க வேணுமென்று தோன்றுவதுபோல, எம்பெருமான் பரமபோக்ய நென்றறிந்தவாறே அதில் வாய்வைக்காதிருக்க முடியவில்லை’ என்று விடையளிக்க விரும்பி, இரணியனை நரசிங்கமாகிக்கிழித்த அழகியானுடைய அடியினை இவ்வுலகத்து அமுதம் போன்றுளது என்று பகவத் விஷய போக்யதையைப் பேசுகிறநிதில்.

நரங்கலந்த சிங்கத்தினால் கிழித்தெறியப்பட்ட இரணியன் எப்படிப்பட்டவ னென்றால், அவன் பரமபூர்க்கனா யிருந்தவ னென்பன முன்னடிகள். வரபலத்தினாலும் புஜபலத்தினாலும் மனக் கொடுமையினாலும் வணங்காமுடி மன்னனாயிருந்த பூர்க்கனாம் இரணியன். .... (அச)

அமுதேன்றும் தேனென்று மாழியா னென்றும் *

அமுதன்று கொண்கெந்தா னென்றும் *—அமுதன்ன

சோன்மாலை யேத்தித் தோழுதேன், சொலப்பட்ட *

நன்மாலை யேத்தி நலின்று.

(அரு)

அமுது { அமிருதம் போன்
என்றும் { நவனென்றும்

சொலப்பட்ட { சொல்லப்பட்ட
டிருக்கின்ற

தேன் { தேன் போன்றவ
என்றும் { னென்றும்

நல் மாலை { விலகண்ணா
எம்பெருமானே

ஆழியான் { திருவாழியை யுடை
என்றும் { யவனென்றும்

அமுது { அம்ருதம் போன்ற
அன்ன { இப்பாசரங்

சொல் மாலை { களிஞல்

அன்று { முற்காலத்தில் (கடல்
அமுது { கடைந்து) அமுத
கொண்டு { மெடுத்தளித்து
உகந்தான் { மகிழ்ந்தவ
என்றும் { னென்றும்

ஏத்தி ஏத்தி { பலகாலம் துதித்துச்
நலின்று { சொல்லி
தொழுதேன் { வணங்கினேன்.

* * *—கீழ் எண்பத்துமூன்றாம் பாட்டில் “குறையாக வேஞ் சொற்கள் கூறினேன்” என்று—தாம் புண்மையான சொற்களைத் தொடுத்துக் கவிபாடினதற்கு அதுதபித்தார்; ‘இப்படி அதுதா பப்படுகிற நீர் வாய்முடிக்கிடவாமல் மேன்மேலும் கவிபாடிக் கொண்டே யிருப்பானேன்?’ என்று கேட்டவர்கட்கு உத்தரமாக ‘பகவத்விஷயம் பரமபோக்யமாயிருப்பதனாலே அதில் வாய் வைத்தே தீரவேண்டியிருக்கின்றது’ என்பவர்போல பகவத்விஷயத்தின் பரமபோக்யத்தைக் கீழ்ப்பாட்டில் அருளிச்செய்தார்: அப்படி பரமபோக்யமான விஷயத்தைப்பற்றின பாடலாகையாலே என்னுடைய வெஞ்சொற்களும் அமுதன்ன சொல்மாலையாய் விட்டன என்கிறாற்பாட்டில்.

அமுதென்றும் தேனென்றும் ஆழியானென்றும் அன்று அமுதுகொண்டுகந்தானென்றும் சொல்லப்பட்ட நன்மலை அமுதன்ன சொன்மலை (கொண்டு) ஏத்தியேத்தி நவின்று தொழு தேன்—என்று அர்வயிப்பது. சக்ரபாணி என்பதும் கடல்கடைந் தமுதங்கொண்டவனென்பதும் எம்பெருமானுக்கு எப்படி திருநாமங்களோ அப்படியே ‘அமுது’ என்பதும் ‘தேன்’ என்பதும் அவனுக்குத் திருநாமங்களாமென்க. “ரஸோ வைஸு:” என்றான் வேதபுருஷன். “தேனைநன்பாலைக் கன்னலையமுதை” “எனக்குத் தேனை பாலே கன்னலே யமுதே திருமாலிருஞ்சோலைக் கோனையாகி நின்றொழிந்தான்” என்பர் ஆழ்வார்கள். இப்படி அமுதுந்தேனுமான எம்பெருமானைப் பாடுகின்ற பாடல்களும் அமுதமயமாகக் குறையில்லையென்பார் ‘அமுதன்ன சொன்மலை’ என்றார்.

“அமுது அன்று கொண்டு உகந்தான்” = தன்னை வந்து அடிபணிந்தவர்கட்குக் காரியம் நிறைவேறினால் அவர்கள் மகிழ் வதிலுங்காட்டில் அதிகமாக மகிழ்வன் எம்பெருமான்; “நம் ஆச்ரிதருடைய குறையைத்தீர்க்கப்பெற்றோமே!” என்று மகிழ்வனம். அதுதோன்ற ‘உகந்தான்’ எனப்பட்டது. .... (அடு)

நவின்றுரைத்த நாவலர்கள் நாண்மலர்கொண்டு * ஆங்கே பயின்றதனால் பெற்றபய னென்கொல் *—பயின்றார்தம் மேப்த்தவத்தால் காண்பரிய மேகமணிவண்ணனை * யான் எத்தவத்தால் காண்பன்கொ லின்று. (அக)

<p>ஃவின்னு { (அவனது திரு நாமங்களைப்) உரைத்த பலகாலுஞ் சொல்லுகின்ற</p>	<p>பயின்றார் தம் { நெருங்கி ஸாதநா நுஷ்டாநம் பண்ணுமவர்க் ளுடைய</p>
<p>எவலர்கள் கவிகள்</p>	<p>மெய் { சரீரம் நொந்து தவத்தால் செய்கிற தபஸ்விலால்</p>
<p>நான் மலர் கொண்டு { அப்போதலர்ந்த புஷ்பங்களைக் கொண்டு</p>	<p>காண்பு அரிய காணமுடியாதவனும்</p>
<p>ஆங்கே பயின்று { அந்த ஸர்வேச்வர னிடைத்தில் நெருங்கி யாச்ரயித்து</p>	<p>மேகம் மணி வண்ணனை { மேகத்தையும் நீல மணியையும் போன்றநிறத்தை யுடையனுமான எம்பெருமானே</p>
<p>அதனால் பெற்ற பயன் { அதனால் (அவர்கள்) பெற்ற பிரயோஜ னம் என்கோ?</p>	<p>யான் அடியேன்</p>
<p>[எம்பெருமான் தானே நிர்ஹேதுக மாக அதுகரஹித்தாலன்றி, இவர்க ளுடைய ஸ்வப்ரயத்தந்தால் என்ன பேறு பெறமுடியும் என்கை.]</p>	<p>இன்று இப்போது</p>
	<p>எத் தவத்தால் { எந்தத் தபஸ்விலால் கொல் காணப்பெற் காண்ப்பெற் மேன்? [அவனே காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டேனே யொழிய, ஒரு தவஞ்செய்து கண்டவனல்லே னென்கை.]</p>

* * *—எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று சிலர் ஸாதநா நுஷ்டாநம் பண்ணுவதுண்டு; எம்பெருமான் தானே சிலர்க்குக் காட்சி தந்தருளவேணுமென்று பாரிப்பதுண்டு: இவற்றுள், பாகதஸ்வீகாரமெனப்படுகிற எம்பெருமான் தானே பற்றும் பற்று பலிக்குமேயன்றி, சேதநர் பண்ணுகிற ஸாதநா நுஷ்டாநம் பலிக்கமாட்டாது என்கிறாநிலை. எம்பெருமான் தானே தனது நிர்ஹேதுககிருபையினால் தன்படிகளையெல்லாம் எனக்குக்காட்டி யருள நான் காணப்பெற்றேன்; வேறு எந்த ஸாதநா நுஷ்டாநம் பண்ணியும் நான் காணப்பெற்றேனல்லேன்; ஆகையாலே, ஸாதநா நுஷ்டாநம்பண்ணிக் காண்கிறவர்கள் என்கோ ஒப்பர்களோ? என்கை.

நாம் ஒரு உபாயத்தை அதுஷ்டித்தே எம்பெருமானைப் பெற வேணுமென்கிற எண்ணத்துடன் திருநாமங்களைப் பலகால் ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணியும் புஷ்பம் முதலியவற்றைப் பலகால் கொண்டு ஆராதித்தும் ஆகவிப்படி செய்யும் உபாயாதுஷ்டாநங்கள் பயனற்றவை என்பன—முன்னடிகள்.

அப்படி உபாயாதுஷ்டாநம் பண்ணினவர்களுக்கும் காண்பதற்கு அரியனா எம்பெருமானைத் தாம் கண்டபடியையும், 'அப்படி கண்டது ஒரு தவத்தினாலன்று, அவனது நிரீஹேதுக கிருபையினாலே' என்பதையும் தெரிவிப்பன—பின்னடிகள்.

தவம்—உடம்பினால் வருத்தப்பட்டுச் செய்யும் காரியம். யான் எத்தவத்தால் காண்பன்கோல் இன்று—நான் ஒரு ஸாதரமும் அதுஷ்டியாமல் இன்று காணப்பெற்றேன் என்றவாறு. (அசு)

இன்று வறிகின்றே னல்லேன் * இருநிலத்தைச்
சேன்றங் களந்த திருவடியை *—அன்று
கருக்கோட்டி யுள்கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன் *
திருக்கோட்டி யெந்தை திறம். (அசு)

அன்று கரு	{ முன்பு கர்ப்ப ஸ்தா	இரு நிலத்தை	{ விசாலமான
கோட்டியுள்	{ னத்துக்குள்ளே		{ இந்நிலத்தை
கிடந்து	{ கிடந்து	ஆங்கு	{ அங்கங்கே தானே
திருக்	{ திருக்கோட்டியூர்ப்	சென்று	{ வியாபித்து
கோட்டி	{ பெருமானுடைய	அளந்த திரு	{ முழுதும் அளந்து
எந்தை திறம்	{ தன்மைகளே	அடியை	{ கொண்ட திரு
			{ வடியை
கண்டேன்	{ கண்டு அதுபவிக்கப்	இன்று ஆ	{ இன்றைக்குத்தான்
	{ பெற்றேன்;	அறிகின்	{ அறிந்து
கை தொழு	{ கைதொழவும்	றேன் அல்	{ கொண்டே
தேன்	{ பெற்றேன்;	லேன்	{ னென்பதில்லை.
(ஆனபின்பு)			{ (கர்ப்பவாஸமே
			{ தொடங்கி
			{ அறிவேன்.)

* * *—இப்பாட்டும் கீழ்ப்பாட்டுக்கு சேஷபூதமானதே யாம். எம்பெருமானது திருவருளால் தமக்குண்டான வைலகஷண் யத்தைப் பேசுகிறார். நான் கர்ப்பவாஸம் செய்யும்போதேபிடித்து

எம்பெருமானால் நிரீஹைதுகமாகக் கடாஷிக்கப்பெற்றதத் தன் னுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளையெல்லாம் அவன் தானே காட்டக்கண்டு “ஜாயமாநம் ஹி புகுஷம் யம் பச்யேத் மதுஸூதநஃ— ஸாத்விகஸ் ஸது விஜ்ஞேயஸ் ஸவை மோக்ஷார்த்த சிந்தக:.”— [கர்ப்பத்திலேயே எம்பெருமான் எவனைக் கடாஷித்தருள்வனோ அவனை ஸாத்விகன் ; அவனை முமுக்ஷுவாவான்] என்கிற படியே சுத்த ஸாத்விகனாய் அப்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணம் முதலியவற்றை ஸ்வயம் அதுபவிப்பதும் பிறர்க்கு எடுத்து உபதேசிப்பதுமாக இவற்றையே காலசேஷமாகக் கொண்டிருந்த வன் ; எல்லாரும் பகவானை மறந்திருக்கும்படியான கர்ப்பவால காலத்திலுங்கூட அடிபேன் அவனை மறவாது வாழ்த்திக்கொண் டிருந்தேனாகையால், நான் எம்பெருமானை நெடுநாளாகவே அறிந்த வனெயன்றி இன்று புதிதாக அறிந்தவனல்லேன்.

இருநிலத்தைச் சென்று ஆங்களந்த திருவடியை என்றது இங்கு விசேஷாபிராயத்தோடு கூடியது ; “அவன் அளக்கி விடத்திலே பூமி சென்றதோ ? பூமி கிடந்தவிடமெல்லாம் தரியஞ் சென்று அளந்தானித்தனையன்றோ” என்பது பெரியவாச்சரியங் பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. உலகமுள்ள விடமென்பது, தானே சென்று அடிப்படுத்திக் கொண்டதுபோல அவன் ரிதில். மேல்விழுந்து விஷயீகரிக்கப் பெற்றேனடியேன் என்றவா டிய பாக

இதில் மூன்றாமடியில் ஒரு சங்கை பிறக்கும் ; அதன்னைச் குருக்கத்திப் பந்தரிலே ஒரு குருக்கத்திமலரிலே திருவவதால்லு னால் அயோரிஜராகிய இவ்வாழ்வார்க்கு கர்ப்பவாஸமென்பது கிடையாதே ; அப்படியிருக்க “கருக்கோட்டியுள் கிடந்து” என்று இவர் தாம் எவ்வளவு அருளிச்செய்கிறாரென்று.

இதற்கு உத்தரமாவது—‘கருக்கோட்டியுள் கிடந்து’ என்ற விதனால் * திண்டாவழும்பும் செந்நீரும் சீயும் நரம்பும் செறிதசையும் வேண்டாநாற்றம் மிக்கிருக்கிற கர்ப்பத்தம்பையிலின்றும் ஆழ்வார் பிறந்தாரென்று கொள்ளவேண்டிய அவசியம் யாது மில்லை ; எவ்விடத்திலின்று அவதரித்தாரோ அவ்விடமே கர்ப்ப ஸ்தானமாகும். ‘நான் இவ்விருள் தருமானாலத்தில் வந்து தோன்று

வதற்கு முன்னமே எம்பெருமானுடைய கடாக்ஷம் பெற்றவன்' என்று சொல்லுவதே இங்கு விவகரிதம். “அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறத்தின் மறத்திலேன்” என்றாற்போலுமாம்.

கோட்டி—மொஷீ. ... .. (அஎ)

திறம்பிற் றினியறிந்தேன் தென்னரங்கத் தெந்தை *
திறம்பா வழிசேன்றூர்க் கல்லால் *—திறம்பாச்
செடிநரகை நீக்கித்தாம் செல்வதன்முன் * வாறோர்
கடிநகர வாசற் கதவு. (அஅ)

தென் அரங் கத்து எந்தை	{ தென்னரங்கத்தில் பள்ளிகொண் டிருக்கு மெம் பெருமானுடைய	செல்வதன் முன்	{ போவதற்குள்ளே,
திறம்பா வழி	{ பிசகாத மார்க்கத் திலே [அவனே உபாயோபேயம் என்னும் நெறியிலே]	வாறோர்	{ வியஸ்திரிக ருடையதும்
மார்க்கு வல்லால்	{ திற்பவர்களுக்குத் தவிர (மற்றை யோர்க்கு),	கடி	{ அரணையுடைத் தானதுமான
அன்று கோட்டி கி	தாமரகவே	நகரம்	{ வைகுந்தமா நகரத்தினுடைய
திருக் கோட்டி என்னை	{ அதுக்கமுடியாத புதர்போன்ற ஸம் ஸார பந்தங்களை அறுத்துக் கொண்டு	காசல் கதவு	வாசற் கதவானது
		திறம்பிற்று	{ மூடிக்கொண்ட தாரும்;
		இனி அறிந்தேன்	{ (இதை) இப்போது அறிந்தி கொண்டேன்.

* * *—எம்பெருமானே வேறொன்றை எதிர்பாராத உபாய
புகன்' என்று நன்குணர்ந்து அவ்வுணர்ச்சியின்படியே நடந்து
கொள்ளுமவர்களை ஸம்ஸாரபந்தத்தை அறுத்துக்கொண்டு
வைகுந்த நீர்வாசலினுள்ளே புகப்பெறுவர்; மற்றையோர்களுக்கு
வைகுந்த வாசற்கதவு திறவாதே மூடிக்கொள்ளு மென்கிறார்.

திறம்பிற்று—எதிர்காலப்பொருளில் இறந்தகாலமாகச் சொன்
னது காலவழுவமைதி. ... .. (அஅ)

கதலிக் கதஞ்சிறந்த கஞ்சனைமுன் காய்ந்து
அதலிப்போர் யானை யோசித்து *—பதலியாய்ப்
பாணியால் நீரேற்றுப் பண்டொருகால் மாவலியை
மாணியாய்க் கொண்டிலையே மண்.

(அக.)

முன்	முற்காலத்தில்	பண்டு	{ முன்னொரு ஒருகால் { காலத்தில்
கதம் சிறந்த	கோபம் மிகுந்த	பதவியாய்	{ நீர்மையை யுடைய ரூய்க்கொண்டு
கஞ்சனை	கம்ஸனை	மாணி ஆய்	பிரமசாரியாகி
கதலி காய்ந்து	கோபித்து முடித்து	மாவலியை	{ மஹாபலியி னிடத்திலே
போர் யானை	{ போர் செய்வதாக எதிர்த்துவந்த சுவலயாபீட மென்னும் யானையை	பாணியால்	கையினாலே
ஒசித்து	கொம்பு முறித்து	நீர் ஏற்று	தானம் வாங்கி
அதலி	கொன்று,	மண் கொண் டிலையே	{ பூயியைப் பெற்று யல்லையோ

* * *—எம்பெருமானே ! நீ ஆசிரிதர்களுக்குக் காரியஞ் செய்வதென்று மனம்வைத்துவிட்டால் அருமையான காரியங்களுக்கும் எளிதாகச்செய்து முடிப்பவனன்றோ என்னவேண்டி, அடியவர்க்காகச்செய்த சில காரியங்களை எடுத்துரைக்கின்றாரிதில்.

1. “சாதுசனத்தை நலியுங்கஞ்சன்” என்கிறபடியே பாகவதர்களுக்கெல்லாம் கொடுமையியற்று மவனாயிருந்த கம்ஸனைச் சிறிமுடித்தாய் ; பாகவதர்களுக்கு உயிரான உன்னைக் கொல்லுமாறு அக்கஞ்சனால் ஏவிறிதுத்தப்பட்டிருந்த மதயானையை முடித்தாய் ; இந்திரனுக்காக மாவலிபக்கல் மூவடிமண் நீரேற்றுப்பெற்று மூவுலகங்களையும் அடிப்படுத்தி வாழ்வித்தாய். ஆக இப்படிப்பட்ட காரியங்கள் செய்தவனல்லையோ நீ.

அதவுதல்—ஹதம்பண்ணுதல். “அதலிப் போர்யானையோசித்து” என்பதே வியாக்கியானத்துக்கிணங்கிய ஆன்றோர்பாடம் ; “அதலிப் போர்யானை” என்றும் சிலர் ஒதுவர்களாம் ; இப்பாடம் மானையின்பத்துக்குச் சேர்ந்திருக்கு மென்னலாமாயினும் முன்

னோர் விரும்பியபாடமன்று கம்ஸனுக்கு உதவியாயிருந்த யானையை
ஒசித்து என்று பொருள்கூறலாம்.

பதவியாய்—‘வடிவ’ என்னும் வடசொல்லாகக்கொண்டு ‘வழி
யாகவே’ என்று பொருள் கொள்வதும் தரும். பாணி—வட
சொல். ... .. (அக)

மண்ணுலக மாளேனே வானவர்க்கும் வானவனாய் *
விண்ணுலகம் தன்னகத்து மேவேனே *—நண்ணித்
திருமாலைச் சேங்க ணேடியானை * எங்கள்
பெருமானைக் கைதொழுத பின்.

(கூ)

திரு மாலை	{ பிராட்டியினிடத் தில் வியாமோஹ முடையவனும்	மண் உலகம்	{ இவ்விபூதியை நானிட்டவழக்காக நிர்வஹிக்க மாட்டேனோ?
செம் கண்	{ செந்தாமரை போன்ற திருக் கண்களை புடையவனும்	ஆளேனே	
நெடியானை	ஸர்வேச்வரனுமான	வானவர்க்கும் வானவன்	{ தேவாதிதேவனாய்க் கொண்டு
எங்கள் பெருமானை	{ எம்பெருமானை	ஆய்	
நண்ணி	கிட்டி	விண் உலகம் தன் அகத்து	{ நித்யவிபூதியிலே
கை தொழுத பின்	{ அஞ்ஜலி பண்ணி ஆச்ரயித்த பின்பு	மேவேனே	{ சித்யநந்த மதுபலிக்க மாட்டேனோ?

* * *—‘ஆழ்வீர்! நாம் முன்புசெய்த காரியங்களை எடுத்த
னாகக்கிரீர்; அஃது இருக்கட்டும்; இப்போது நாம் உமக்குச்
செய்யவேண்டிய காரியம் ஏதேனுமுண்டாகில் சொல்லிக்காணீர்’
என்று ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய,
பிரானே! உன்னை ஆச்ரயித்தபோதே எல்லாப் புருஷார்த்தங்
களும் பெற்றேனானென்காண்; மண்ணுலகத்தோடு விண்ணுலகத்
தோடு வாசியற உபயவிபூதியும் நானிட்டவழக்காம்படி ஆள்வ
தற்கு உரியேனானபின்பு இனி எனக்குச் செய்யவேண்டுவ தொன்
றுண்டோ? என்றாயிற்று.

...

...

(கூ)

பின்னா லருநரகம் சேராமல் பேதுறுவீர் *
முன்னால் வணங்க முயல்மினே *—பன்னால்
அளந்தானைக் கார்க்கடல்கூழ் ஞாலத்தை * எல்லாம்
அளந்தா னவன் சேவடி.

(கூக)

பின்னா	சரீரம்விழுந்தபின்பு		
அரு நரகம்	{ கடினமான நரகத்தை	கார் கடல் சூழ் ஞாலத்தை எல்லாம் அளந்தான வன்	{ கரிய கடல் சூழ்ப் பட்ட பூமியை யெல்லாம் அளந்து கொண்டவனு மான எம் பெருமானுடைய
சேராமல்	{ அடையாமலிருக்கும் படிக்கு		
பேதுறுவீர்	{ மனங்கலங்கி யிருக்கும் மனிசர்களே !,	சே. அடி	{ செவ்விய நிருவடிகளை
பல் தூல்	{ பலவகைப்பட்ட சாஸ்திரங்களினால்	முன்னால்	இப்போதே
அளந்தான	{ நிச்சயிக்கப்படு பவனும்	வணங்க முயல்மின்	வணங்குமாறு முயற்சிசெய்யுங்கள்.

* * *—இப்பாட்டுத்தொடங்கி மேல் நான்கு பாட்டுக்களாலே
பரோபதேசம் பண்ணுகிறார். உலகத்தவர்களே ! நீங்கள் செய்யும்
காரியங்களைப்பார்த்தால் நரகமார்க்கத்திற்கே செல்லப்பார்க்கிறீர்கள்
என்று நினைக்கும்படியா யிராநின்றது. ‘நரகவேதனை நமக்குக்
கிடைத்தால் என்செய்வோம்’ என்று கலங்கி நிற்கிறீர்களாகில்
அதைத் தப்புவதற்கு இப்போதே உபாயம் சொல்லுகிறேன்
கேளுங்கள் ; உலகளந்த பெருமானுடைய சேவடியை வணங்குவ
தற்கு முயற்சி செய்தீர்களாகில் பின்னால் அருநரகம் சேராமல்
பிழைக்கலாம் என்கிறார்.

‘சேவடியை வணங்குமினே’ என்றால்—‘வணங்கமுயல்மினே’
என்றமையால் — எம்பெருமான் நிருவடிகளை வணங்கவேணு
மென்னும் முயற்சியுண்டான மாத்நிரம் நரகம் தவிரும் என்பது
விளங்கும். ... .. (கூக)

அடியால்முன் கஞ்சனைச் செற்று - * அமரரேத்தும்
படியான் கொடிமேல் புள்கொண்டான் *—நெடியான்றன்
நாமமே யேத்துமின்கு ளேத்தினால் தாம்வேண்மே *
காமமே காட்டும் கடிது.

(கூஉ)

முன்	முன்னே	நாமமே	{ திருநாமங்களை யே கொண்டு
அடியால்	திருவடியினால்		
கஞ்சனை	கம்ஸனை	வத்துமின் கள்	{ ஸ்தோத்ரம் பண்ணுங்கள் ;
செற்று	{ உதைத்துக் கொன்றதனாலே	வத்தினால்	{ அப்படி ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால்
அமரர் ஏத்தும் படியான்	{ தேவர்கள் துதிக்கும் படியாக வுள்ளவனும்	தாம்	{ தாங்கள் வேண்டும்
கொடி மேல் புள்	{ த்வஜத்திலே கருட பக்தியையுடைய	காமம்	{ அபேக்ஷிக்கும் புருஷார்த்தத்தை
கொண்டான்	{ வனுமான	கடிது	விரைவாக
கெடியான் தன்	{ ஸர்வேச்வரனுடைய	காட்டும்	{ (அத்திருநாமம்) பெறுவிக்கும்.

* * *—எம்பெருமானது திருவடிகளை வணங்க முயன்றால் நரகயாதனை தவிருமென்றார் கீழ்ப்பாட்டில். அவனுடைய திருநாமங்களைக் கீர்த்தனம்பண்ணினால் நீங்கள் விரும்புகின்ற புருஷார்த்தங்களெல்லாம் கைபுகுமென்கிறாதிஸ்.

உயர்ந்த சிங்காசனத்தின்மீது வீற்றிருந்த கம்ஸனைத் தலைமயிர் பற்றியிழுத்துக் கிரீடம் சிதறக் கீழேதள்ளித் திருவடியால் உதைத்து முடித்ததனால் இந்த வீரச்செயலிலே ஈடுபட்டுத் தேவர்கள் துதிக்கின்ற கருடத்வஜனுடைய திருநாமங்களை யே சொல்லுங்கள் ; சொன்னால், சொன்னவாய் மூவிவதற்குள்ளே தாம்தாம் விரும்பும் புருஷார்த்தங்களை அத்திருநாமமே பெறுவிக்கு மென்றாயிற்று. ... .. (கஉ)

கடிது கோநேரகம் பிற்காலும் செய்கை *

கொடிதேன் றதுகூடா முன்னம் *—வடிசங்கம்

கொண்டானைக் கூந்தல்வாய் கீண்டானை * கொங்கைநஞ்சுண்டானை யேத்துமினோ வுற்று. (கங)

கொடு நரகம்	{ க்ருமான நரகமானது	பிற்காலும்	அதற்குமேலும்
கடிது	{ கண்கொண்டு காண வொண்ணாதபடி கோரமாயிருக்கும் ;	செய்கை	{ (அங்கு யமபடர்கள் செய்யும் யாதனைச்) செயல்கள்

கொடிது	{ பொறுக்க முடியாதனவா யிருக்கும்,	கூந்தல் வாய்	{ கேசியின்வாயைக் கீண்டொழித் தவனும்
என்று	{ என்று தெரிந்து கொண்டு	கொங்கை	{ (பேய்ச்சியின்) முலையில் நஞ்சு உண்டானே
அது கூடா முன்னம்	{ அந்த நாகவேதனை நேராதபடி	உற்று	{ பொருந்தி
வடி சங்கம் கொண்டானே	{ கூர்மையான த்வரியையுடைய சங்கைத் திருக் கையிலே உடையவனும்	ஏத்துமின்	{ ஸ்தோத்திரம் பண்ணுங்கள்.

* * *—உலகத்தவர்களே!, ‘நாகம்’ என்கிற சொல் காதில் பட்டமாத் திரத்திலே ஒவ்வொருவருடைய உடலும் நடுங்கும்; அதற்குமேல், அந்த நாகத்தில் யமபடர்கள் செய்கிற நலிவுகளைக் கேட்டாலோ இடிவிழுந்தாற்போலாகும். இப்படி கோரமான நாக வேதனைகட்கு இடமுண்டாவதற்கு முன்னே, விரோதி நிரஸந சிலனான எம்பெருமானுடைய தோத்திரத்திலே முருங்குகோள் என்கிறார்.

கூந்தல்வாய் கீண்டானே = தலைமயிர்க்கு வாசகமான கூந்த லென்னுஞ்சொல் ‘லக்ஷிதலக்ஷணை’ என்னும் வழியால் கேசியென்ப வனைக் குறிக்கும். எங்கனென்பென்னில்; கூந்தல் என்பதற்கு வட மொழிநாமம் கேசமாகும்; அச்சொல் கேசியை நினைப்பூட்டும். வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தில் புத்திஸேனைச் சொல்லவேண்டு மிடத்து, “திங்கள் சேர் பெயரினான்” என்றதுகாண்க. (திங்கள்— சந்திரன்; தமிழில் மதி என்னுஞ்சொல்லும் சந்திரனைச் சொல்லும்; ‘மதி’ என்கிற அச்சொல் வடமொழியாய்க்கொண்டு புத்தியெனும் பொருள் தரும். ஆகவே, புத்திஸேனன் என்றபெயர் திங்கள் சேர் பெயராயிற்று. இங்ஙனே தமிழ்ப் பிரயோகங்கள் பலவுள.) கம்ஸ னுடைய ஏவுதலினால் குதிரை வடிவங்கொண்டு கண்ணபிரானைக் கொல்லவந்த கேசியென்னுமஸூரனை வாய்பிளந்து முடித்தவர லாறு ப்ரலித்தம். .... (கூந்)

உற்று வணங்கித் தொழின் * உலகேழும்
முற்றும் விழுங்கும் முகில்வண்ணன் *—பற்றிப்
பொருந்தாதான் மார்விடந்து பூம்பாட கத்துள்
இருந்தானே * ஏத்துமென் நெஞ்சு.

(கூசு)

உலகு ஏழும் முற்றும் விழுங்கும்	{ உலகங்களை யெல்லாம் (பிரளயங்கொள் ளாதபடி) அழுதி செய்தவனும்	இடந்து	கிழித்தவனும்
முகில் வண்ணன்	{ மேகம்போன்ற வடிவையுடைய வனும்	பாடகத்துள் இருந்தானே	{ அழகிய திருப் பாடகமென்னுந் திருப்பதியில் வீற்றிருப்ப வனுமான எம்பெருமானே
பொருந்தா தான்	{ (ப்ரஹ்மாதனுக்கு) சத்ருவான இரணியனுடைய	என் நெஞ்சு	என் மனமானது
மார்பு	மார்வை	ஏத்தும்	துதிக்கும் ; (நீங்களும் இப்படியே)
பற்றி	பிடித்து	உற்று வணங்கி தொழின்	{ பொருந்தி வணங்கி ஆசிரியுங்கோள்.

* * *—பண்டொருகால் உலகமெல்லாம் பிரளயப்பெருங்கடலிலே அழிந்து போவதாயிருக்கையில் அவற்றையெல்லாம் திருவயிற்றிலே யெடுத்துவைத்தடக்கிக் காத்தருளின சிரமம் தீரவும், ப்ரஹ்மாதாழ்வானைப் பாதுகாத்தருளவேண்டி இரணியன் மார்பிடந்த சிரமம் தீரவும் கச்சிகரில் திருப்பாடகமென்னுந் திருப்பதியில் இனிதாக எழுந்தருளியிருக்கு மெம்பெருமானே என் நெஞ்சு ஏத்துகின்றது ; நீங்களும் அவனையே வணங்கி வாழ்ங்கள் என்று உலகத்தவர்க்கு உபதேசித்தாராயிற்று.

பாடகம்=பெரியகாஞ்சீபுரத்திலுள்ள பாண்டவதூதர் ஸர்ஸிதி. 'பாடு அகம்' என்று பிரிக்க. பெருமைதோற்ற எழுந்தருளியிருக்கும் தலம் என்கை. கண்ணன் பாண்டவதூதனுய்த் துரியோதனனிடஞ் சென்றபொழுது துர்யோதனன் ரஹஸ்யமாகத் தனது ஸபாமண்டபத்தில் மிகப்பெரிய நிலவறையொன்றைத் தோண்டிவித்து அதில் அனேகமல்லர்களை ஆயுதபாணிகளாய் உள்ளேயிருக்கவைத்து அப்படுகுழியைப் பிறர் அறியவொண்ணாதபடி மூங்கிற் பிளப்புக்களால் மேலேமூடி அதன்மேற் சிறந்த 'சத்தாஸ'

மொன்றை அமைத்து அவ்வாஸனத்தில் கண்ணனை வீற்றிருக்கச் சொல்ல, அங்கனமே பூத்க்ருஷ்ணன் அதன்மேல் ஏறினமாத் திரத்திலே மூங்கிற் பிளப்புக்கள் முறிபட்டு ஆசனம் உள் ளிறங்கிப் பிலவறையிற் செல்லுமளவில், அப்பெருமான் மிகப்பெரிதாக விச்வரூபமெடுத்திப் பல கைகளையும் கால்களையுங்கொண்டு எதிர்க்கவே, அப்பிலவறையிலேருந்த மல்லர்கள் அழிந்தனர். அப்போது கொண்ட விச்வரூபத்திருக்கோலத்திற்கு ஸ்மாரகமாகப் பெரிய திருமேனியோடே ஸேவைஸாதிக்குமிடம் பாடகம். பாடு—பெருமை. (“அரவுநீன் கொடியோனவையுளாசனத்தை அஞ்சிடாதேயிட அதற்குப், பெரியமாமேனி அண்டமுநிருவப் பெருந்திசை யடங்கிட நிமிர்ந்தோன்” என்ற பெரிய திருமொழிப்பாசுரத்தில் அது ஸந்திக்கப்பட்ட திருமேனிவளர்த்தியோடே ஸேவைஸாதிக்கு மாறு காண்க.) ... .. (கூச)

என்னெஞ்சு மேயானென் சென்னியான் * தானவனை
வன்னெஞ்சம் கீண்ட மணிவண்ணன் *—முன்னம்சே
யூழியா னாழி பெயர்த்தான் * உலகேத்தும்
ஆழியா னத்தியூ ரான். (கூரு)

தானவனை { (இரணியனாகிற)
அசுரனுடைய
வல் நெஞ்சம் வலிய மார்வை
கீண்ட { கிழித்
தொழித்தவனும்
மணி { நீலமணிபோன்ற
வண்ணன் { கிறத்தை
யுடையவனும்
முன்னம் { நெடுங்காலமாக
சேய் { வள்ளவனும்
ஊழியான்
உளபு { காலம் முதலிய
பெயர்க்கான் { ஸகல வஸ்துக்
களையு முண்டாக்
கினவனும்

உலகு { உலகத்தவரால்
ஏத்தும் { துதிக்கப்பட்டவ
ஆழியான் { னையக்கொண்டு
திருப்பாற்
கடலில் பள்ளி
கொண்டிருப்ப
வனும்
அத்தியூரான் { ஹஸ்திகிரியில்
எழுந்தருளி
யிருப்பவனுமான
எம்பெருமான்
என் நெஞ்சம் { என்னுடைய
மேயான் { நெஞ்சிலே
பொருந்தியிரா
கின்றான் :
என் சென்னி யான் { என்னுடைய தலை
யிலே உள்ளான்.

* * *—பெருமாள்கோயில் ஸ்ரீஹஸ்திசைல சிகரோஜ்வல பாரிஜாதமான பேரருளாளனை மங்களாசாஸநம்பண்ணும் பாசுரங்கள்—இப்பாட்டும் மேற்பாட்டும்.

‘எங்குமுளன் கண்ணன்’ என்று சொன்ன ப்ரஹ்மலாதாழ்வானைப் பலபடிகளாலும் நலிந்த இரணியாசரனுடைய முரட்டுடே லைப்பினர்தொழித்தவனும், இவ்விதமாக பக்தபரிபாலனம் செய்யப்பெற்றதனாலே திருமேனி புகர்பெற்றவனும், அநாதிகாலமாகவே பிறப்பிறப்பு மூப்புகள் ஒன்றுமின்றி யிருப்பவனும், ஸகல பகார்த்தங்களையும் இவ்வலகில் தோன்றுவித்தவனும், உலகத்தவரால் துதிக்கப்பட்டவனாய்த் திருப்பாற்கடலில் துயில் கொண்டிருப்பவனுமான எம்பெருமான் அத்தியூர் என்னப்படுகிற ஸ்ரீஹஸ்திகிரி சேஷகரத்தில் எழுந்தருளியிராநின்றான்; அவன் இன்று எனது நெஞ்சினுள்ளும் தலையின்மீதும் வந்து சேர்ந்து மகிழ்ச்சிக்கின்றான் காண்மின் என்கிறார்.

திருவாய்மொழியில் “இவையு மவையு முவையும்” என்ற திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் தம்முடைய ஒவ்வொரு அவயவத்திலும் எம்பெருமான் வந்து சேர்ந்ததாக அநுஸந்தித்ததுபோலவே இப்பாட்டிலும் அநுஸந்தேயம்; நெஞ்சு, தலை என்ற இரண்டிடங்களைமாதிரம் சொன்னது மற்ற ஒக்கலை, கண், மாப்பு, தோள் முதலிய அவயவங்கட்கும் உபலக்ஷணமென்க.

ஸ்ரீஹஸ்திகிரியின் கீழே நரவிம்ஹ மூர்த்தியாக ஸேவை ஸாதிக்கும் பெருமானைத் தானவனை வன்னெஞ்சங்கீண்ட மணி வண்ணன் என்றதனால் மங்களாசாஸநம் செய்கிறாரென்னலாம்.

முன்னம் சே யூழியான்—‘சேய்’ என்றது வெகுதூரம் என்ற படி. ஊழியாவது காலம். முன்னமேபிடித்து வெகுதூரமான காலத்திலே உள்ளான் எனவே, அநாதிவித்தன் என்றதாம்.

ஊழி பெயர்த்தான்—இங்கும் ஊழியென்று காலத்தைச் சொல்லுகிறது. பரமபதமாகிய நித்யவிபூதியில் காலமென்பது கிடையாது; அஃது உள்ளது இவ்விபூதியில் மாத்திரமே. ஆகவே, இங்குக் காலத்தைச் சொன்னது மற்றும் இவ்விபூதியிலுள்ள வஸ்துக்களையெல்லாம் சொன்னபடி. பெயர்த்தல்—உண்டாக்குதல்.

“உலகேத்து மாழியான்” என்பதற்கு—உலகம் புகழும் திருவாழி யாழ்வானையுடையவன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

அத்தியூரான் = ‘ஹஸ்தி’ என்னும் வடசொல் அத்தியெனத் திரியும். ஹஸ்திசுக்ஷத்ர மென்றபடி. “ஹிஜாமொஹி-தஸூலிநு வாஹாவிஷு-ஸூநாதநஃ | ததொஹூலிமிரிந-காஜ வ்யாதிரா லீநஹாமிரொ?” என்று ஹஸ்திகிரி மாஹாத்மியத்தில் முத லத்யாயத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ளமை காண்க. பண்டு இந்த சுக்ஷத்ரத்தில் திக்கஜங்கள் வந்து எம்பெருமானை ஆராதிக் தமையால் அது பற்றி ஹஸ்திகிரி பென்று திருநாமமாயிற்றும். மற்றும் சில வகையாகவும் நிர்வஹிப்பதுண்டு. ... (கூடு)

அத்தியூரான் புள்ளையூர்வான் * அணி மணியின்
துத்திசேர் நாகத்தின்மேல் துயில்வான் *—முத்தீ
மறையாவான் மாகடல் நஞ்சுண்டான் நனக்கும் *
இறையாவா னெங்கள் பிரான். (கூக)

புள்ளை ஊர்வான்	{ பெரிய திருவடியை வாஹனமாகக் கொண்டு நடத்து மவனும்	மறை ஆவான்	{ வேதங்களால் பிரதிபாதிக்கப் படுகிறவனும்
அணி மணி யின் துத்தி சேர் நாகத்தின் மேல் துயில்வான்	{ அழகிய மாணிக்கங்களோடு கூடினவனாய் படப்பொறிகளை யுடையனான ஆதிசேஷன் மேல் பள்ளி கொள்பவனும்	மா கடல் நஞ்சு உண்டான் தனக்கும் இறை ஆவான்	{ பெரியகடலில் நின்று உண்டான விஷத்தை உட்கொண்டவ னான ருத்ராணுக் கும் ஸ்வாமியா யிருப்பவனு மான
முத்தீ ஆவான்	{ மூன்று அக்கி களாலே ஆராதிக்கப் படுகிறவனும்	எங்கள் பிரான்	எம்பெருமான்
		அத்தியூரான்	{ ஸ்ரீஹஸ்திகிரியிலே எழுந்தருளி யிருக்கிறான்.

* * *—தென்னத்தியூரான பேருளாளப் பெருமானை
மங்களாசாஸனம் செய்தருளு மிப்பாசரத்தில் ‘புள்ளையூர்வான்’
என்று ஆழ்வார் திருவாய்மலர்த்தருளவேதான் இப்பெருமா
றுடைய கருடோத்ஸவம் இமவந்தந் தொடங்கி இருங்கடலளவும்

பிரலித்தமாகப் பெருமேன்மை வாய்ந்ததாயிற்றென்று பெரியோர் பணிப்பர்.

நாகத்தின்மேல் துயில்வான் = திருப்பாற்கடலில் திருவனந்தாழ்வான்மீது பள்ளிகொள்ளும் பெருமானே ஸ்ரீஹஸ்திகிரியிலும் ஸேவைஸாதித்தருள்வதாக அநுஸந்திக்கிறார். இந்த விசேஷணம் கூரத்தாழ்வான் திருவுள்ளத்திலே புதுந்திருந்து, வரதராஜஸ்தவத்தில் “நீலமேக நிபம்” என்னும் ச்லோகத்தில் ‘அநந்தசயம் த்வாம்’ என்றருளிச்செய்ததற்குக் காரணமாயிற்றென்க. “ஹண் வதிஸயநீயாஹுதிதஸம் ப்ரவாதெ வராஹ வதத ஷேஷாநஸம் ஸஹிபெயாஃ” என்ற வேதாந்த தேசிக திவ்யஸூக்தியும் ஸ்மரிக்கத்தகுமிங்கு.

துத்தி—படங்களிலுள்ள பொறி: இலக்கணையால் படத்தையும் சொல்லுமென்ப. “முத்தி மறையாவான்” “முத்தி மறையாவான்” என்பன பாடபேதங்கள். முந்தின பாடத்தில், முத்தியாவான், மறையாவான் என்று அந்வயித்து, த்ரேதாக்கரிகளில் ஹோமம் செய்யும் முகத்தாலே ஆரதிக்கப்படுபவனும் வேதங்களால் பிரதிபாதிக்கப்படுபவனுமான பெருமான் என்க. அன்றியே, த்ரேதாக்கரிகளைச் சொல்லுகிற வேதங்களாலே பிரதிபாதிக்கப்படுமவன் என்றுமாம். இனி, “முத்திமறையாவான்” என்ற பாடத்தில், மோக்ஷத்தைப் பிரதிபாதிக்கின்ற வேதங்களாலே சொல்லப்படுமவன் என்கை. ... .. (கூள்)

எங்கள் பெருமா னிமையோர் தலைமகன்நீ *
சேங்க ணைமோல் திருமார்பா *—போங்கு
படமூக்கி னாயிரவாய்ப் பாம்பிணைமேல் சேர்ந்தாய் *
குடமூக்கில் கோயிலாக் கொண்டு. (கூள்)

சேம் கண்	{	சிவந்த	{	இமையோர்	{	நித்யஸூரிகளுக்கு
நெடு மால்		திருக்கண்களை		தலை மகன் நீ		தலைவனான நீ
		புடைய		எங்கள்		எங்களுக்கு
		ஸ்ரீவேச்வரனே !		பெருமான்		ரகசங்கொண்டி
திரு மார்பா	{	பிராட்டியைத்	{	குடமூக்கு	{	கும்பகோண
		திருமார்பி		இல்		கேதிரத்தை
		ஹடையவனே !				

கோயில் ஆ	} கோயிலாகத் திருவுள்ளம்பற்றி	பாம்பு	ஆதிசேஷனாகிற
கொண்டு		அணை மேல்	படுக்கையின்மீது
பொங்கு படம்	} விகலித்தபடங்களை யும் மூக்கையு முடையவனும்	சேர்ந்தாய்	{ பள்ளி கொண்டருளி னாய்.
மூக்கின்			
ஆயிரம் வாய்	{ ஆயிரம்வரைய யுடையவனுமான		

* * *—எம்பெருமானே ! என்போன்ற அடியார்களை விஷயீ
கரிப்பதற்காகவன்றோ திருக்குடந்தையிலே வந்து சாய்ந்தருளா
நின்றாய் என்கிறார்.

‘கும்பகோணம்’ என்ற வடசொல்லுக்கு நேரான தமிழ்ச்
சொல் குடமூக்கு என்பதாம். (கும்பம்—குடம்; கோணம்—மூக்கு.)
இல்—கருஹம். ... .. (கூன)

கொண்டு வளர்க்கக் குழலியாய்த் தான்வளர்ந்தது *
உண்ட துலகேழு முள்ளொடுங்க *—கொண்டு
குடமாடிக் கோவலனாய் மேவி * என்னெஞ்சம்
இடமாகக் கொண்ட விறை. (கூஅ)

கோவலன்	{ இடையளய்வந்து ஆய் { பிறந்து	கொண்டு	{ சிலர் கையிலெடுத்துச் சீராட்டி வளர்க்க வேண்டும்படி யான
குடம்			
கொண்டு	{ என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே பொருந்தி	தான்	{ தான் வளர்ந்த அப்படிப்பட்ட மிகச்சிறிய பருவத்திலே
ஆடி		வளர்ந்தது	
என் நெஞ்சம்	{ (எனது நெஞ்சையே) நித்யவாஸஸ்தான மாகக் கொண்ட ஸ்வாமி	உள் ஒடுங்க	{ தன்னுள்ளே ஒடுங்கும்படி
மேவி		உண்டது !	{ உட்கொண்டது (என்ன ஆச்சரியம் !.)

* * *—தம்மை விஷயீகரித்த எம்பெருமானுடைய சில திவ்ய சேஷ்டிதங்களை அதுபவிக்கிறார். இடையறாய் வந்து பிறந்தருளி அந்த ஜாதியின் மெய்ப்பாட்டுக்காகக் குடக்கூத்தாடி, அதுனுண்டான சிரமந்தீர என்னெஞ்சிலேவந்து இளைப்பாறு மெம்பெருமான், முன்ன செய்தவொரு அற்புதச்செயலை என்னவென்று சொல்லுவேன்; அது யாதெனில், மிகச்சிறிய குழந்தையாக இருக்கும் பருவத்திலே ஏழுலகங்களும் தன்னு சிறிய திருவயிற்றினுள்ளே ஒடுங்கும்படி செய்த விசித்திரம். இவன் வளர்ந்ததோ கொண்டுவளர்க்கக் குழவியாய்; உண்டதோ உலகேழுமுள் ளொடுங்க; இது என்னமாயம்!.

ஸ்வாதீதமாக ஒருகாரியமும் செய்யமுடியாத மிகச்சிறிய குழந்தைப்பருவம் என்று.. காட்டுதற்காகக் கொண்டு வளர்க்கக் குழவியாய் என்றது.

குடமாடி = தலையிலே அடுக்குக்குடமிருக்க, இருதோள்களிலும் அங்கனே அடுக்குக்குடமிருக்க, இவை சிறிதும் சலியாதபடி இரண்டுகைகளாலும் குடங்களை மாறிமாரியெறிந்து ஆடுவதொரு கூத்து குடக்கூத்தெனப்படும்.

‘கோபாலன்’ என்பது கோவலனென்று. ... (கூஅ)

இறை யெம்பெருமா னருளென்று * இமையோர் முறைநின்று மொய்மலர்கள் தூவ*—அறைகழல சேவடியான் சேங்க ணேடியான் * குறளுருவாய் மாவடிவின் மண்கோண்டான் மால். (கூக)

இமையோர்	{ பிரமன்முதலான தேவர்கள்	மொய்	{ அழகிய
எம் பெருமான்	{ ‘எம்பெருமானே!’, (எங்கள் விஷயத்தில்)	மலர்கள்	{ புஷ்பங்களை
இறை	கொஞ்சம்	தூவ	பணிமாறும்படியாக,
அருள் என்று	{ கிருபைபண்ண வேணும்’ என்று சொல்லி	அறை கழல சே அடியான்	{ ஒலிக்கின்ற வீரக் கழலையுடைய திருவடிகளை யுடையவனும்
முறை நின்று	{ அடிமைக்கு ஏற்ப நின்று	செம் கண்	{ செந்தாமரைக் கண்ணனும்

தீவ்யார்த்த தீபிகை.

நெடியான்	{ எல்லாரிலும் மேம்பட்டவனு மான	குறள் உரு ஆய் {	(மாவலிபக்கல்) வாமநாபியாய் வந்தி தோன்றி
மால்	திருமால்	மா வடிவின்	பெரியவடிவினாலே
		மண்	பூமியை அளந்த
		கொண்டான்	கொண்டான்.

* * *—எம்பெருமான் செய்தருளின அவதாரங்கள் பலபல கிடந்தாலும் த்ரிஸிக்ரமாவதாரத்திலும் க்ருஷ்ணாவதாரத்திலுமே இவ்வாழ்வார் திருவுள்ளம் மிக ஈடுபட்டிருக்குமென்பது சாத்துப் பாசரமாகிய இப்பாட்டிலும் மேற்பாட்டிலும் விளங்கும்.

உலகங்களை வியாபிக்கும்போது ஒங்கிவளர்ந்த திருவடியைக் கண்டு, அதற்குமுன் அஹங்காரிகளாபிநுந்த தேவர்களெல்லாரும் 'ஸ்வாமிந்! எமக்குச் சிறிது அருள் புரியவேணும்' என்று இரந்து புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பித்து வழிபாடுகள் செய்தமை முன்னடிகளின் கருத்து.

இப்படி தேவர்களெல்லாரும் ஆச்ரயிக்கும்படியாக எம்பெருமான் உலகாளர்தான் என்று சொல்லிவிட்டதானது—அத்திருவடிகளை நமக்கும் ஆச்ரயணீயம் என்றபடி. ... .. (கூக)

மாலே நெடியோனே கண்ணனே * விண்ணவர்க்கு
மேலா வியந்துழாய்க் கண்ணியனே *—மேலால்
விளவின் காய் கன்றினால் வீழ்த்தவனே * என்றன்
அளவன்றால் யானுடைய வன்பு. (க௦௦)

மாலே	{ (அடியாரிடத்தில்) வியாமோஹ முன்னவனே !	மேலால்	{ முன்னொரு காலத்தில்
நெடியோனே	ஸர்வஸ்மாந்பரனே !	விளவின் காய்	விளங்காயை
கண்ணனே	பூதிக்குஷ்ணனே !	கன்றினால்	{ ஒரு கன்றைக் கொண்டு
விண்ணவர் க்கு மேலா	{ சித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனே !	வீழ்த்தவனே	{ உதிர்ந்துத்தள்ளின வனே !,
வியன் துழாய் கண்ணியனே	{ அழகிய திருத்தழாய் மாலையை அணிந் துள்ளவனே !		

யான் உடைய	{ (உன்னிடத்தில்) அடியேன் வைத்திருக்கிற	{ அன்பு என்தன் அளவு அன்று	{ அன்பானது என்னனவில் அடங்கி நிற்பதன்று.

* * *—அமுதம்போன்ற பல விளிகளாலே எம்பெருமானை யழைத்து “என்றளவன்றால் யானுடையவன்பு” என்று சொல் வித் தலைக்கட்டுகிற இவ்வாழ்வாருடைய கருத்து யாதெனில்; பிரானே! பிரியோஜநாந்தரங்களை விரும்புகின்ற தேவர்களுக்கு நீ படாதனபட்டு உடம்புநோவக் காரியங்கள் செய்தாய்; எனக்காக அப்படி ஒருகாரியமும் செய்யவேண்டா; என்னால் தாங்கமுடியாதபடி வளர்ந்து செல்லுகிற எனது காதலை அடக்கித் தந்தாயாகில் இதுவே எனக்குப் பரமோபகாரம் செய்ததாகும் என்கை. இதனால், பகவத்விஷயத்தில் தமக்கு அளவுகடந்த அன்பு விளைந் திருக்கும்படியைச் சொல்லி, இப்பிரபந்தம் கற்பார்க்கும் இப்படிப் பட்ட அன்பு விளையும் என்று ஸுசிப்பிக்கிறபடி.

இப்பாசரத்தன்னையே திருமங்கையாழ்வார் திருக்குறுந்தாண்டகத்தில் “சித்தமும் செவ்வையில்லாது என்செய்கேன் தீவினையேன், பத்திமைக்கு அன்புடையேனாவதே பணியாய் எந்தாய்!” என்று விரித்துரைத்தனர் போலும்.

இஷ்டங்களைக் கொடுப்பதற்கும் அரிஷ்டங்களைத் தவிர்ப்பதற்கும் கடவனான எம்பெருமானே அன்புக்கு உரியவன் என்று சொல்லிப் பிரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டினாராயிற்று. ...

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்
இரண்டாந்திருவந்தாதி உரை
முற்றிற்று.

இரண்டாந்திருவந்தாதி—அடிவரவு.

1. அன்பு ஞானத்தால் பரிசு நகரிழை, அடிமூன்றி
லறிந்தைத்து கழலெடுத் துகந்து, அன்றது பேர்த்தனை
கடைரின்றமரர்.
2. கடைநின் றவரிவர் தொடரெடு பண்டி, திரித்தது
தனக்கடி மற்றார் கொண்டது, வழக்கன்றுகண்டாய்
பழிபாவம் தாமுளரே
3. தாமுள ரரியது தாழ்ந்தவன் கண்டாய், சென்றது
வந்தித்துப் பதியமை மனதுவேம், மகனாக நீயன்றுலகு
பிரானென்று.
4. பிரானென்று மகிழ்ந்தது துணிந்தது வகையால,
இனிதென்பர் சிறியார் இருந்தண் எமக்கென்று,
ஒத்தின் சுருக்காகப் பொருளாலமரு.
5. பொருளால் நினைப்பன் தோளிரண் சிறந்தார்க்கு,
உளதென்று பயின்றது மாலையரி உணர்ந்தாய்,
மலையேழு மழைப்பன்திருமலை மதிக்கண்டாய்.
6. மதி நிறங்கரியன் நெறியார் வெற்பென்றிரும், என்று
மறந்தறி காணக்கழி திருமங்கை, நாம்பெற் றருள்புரி
ஒருரு நின்றதோர்.
7. நின்றதோர் பேரென் றேறேழும் கதையும்,
பணிந்தே னிதுகண்டாய் கண்டேன் வலிமிக்க,
கோவாகித் தமருள்ளத்தஞ்சை யிடங்கை.
8. இடங்கை போதறிந் தாய்ந்துரை யானேதவம்,
பெருகுமத வரைச்சந் துறுங்கண்டாய் தவம்பெற்றான்,
பின்னின்று நேர்ந்தேன் பகற்கண்டேன்.
9. பகல் வடிக்கோலக் குறையாக வரங்கருதி, அமுதென்றும்
நவின்றுரை இன்றுவறி திறம்பிற்று, கதவிக்கத
மண்ணுலகம் பின்னாலருநாகம்.
10. பின்ன லடியால்முன் கடிதுற்றுவணங்கி, என்னெஞ்ச
மத்தியூ ரெங்கள்பெருமான், கொண்டுவளர்க்க இறை
மாலன்பே.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதலாழ்வார்களுள்

பேயாழ்வார் அருளிச்செய்த

மூன்றாந்திருவந்தாதி.

பெருமாள்கோயில்

பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி

அருளிய

“திவ்யார்த்த தீபிகை” யென்னும்

சென்னை M. R. கோவிந்தசாமி நாயுடுவால்,

மாடல் அச்சுக்கூடத்தில்,

அச்சிடுவிக்கப்பட்டது.

சுக்கிலவரு

1929.

(Registered Copy Right.)

ஸ்ரீமத். உ. வே. (காஞ்சீபுரம்) பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்கள்.

	ரூ. அ.
திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி விரிவுரை	... 3 0
திருப்பாவையின் விரிவுரை	... 1 0
ரெடி காலிகோ பைண்ட்	... 1 4
காச்சியார் திருமொழி விரிவுரை	... 1 8
ரெடி காலிகோ பைண்ட்	... 1 12
பெருமான் திருமொழி விரிவுரை	... 1 4
ரெடி காலிகோ பைண்ட்	... 1 8
திருச்சந்த விருத்தத்தின் ரெடி	... 1 10
திருமாலு, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாகிபிரான், } கண்ணி நண் சிறுத்தாம்பு—இவற்றின் விரிவுரை	... 1 0
ரெடி காலிகோ பைண்ட்	... 1 4
பெரிய திருமொழி விரிவுரை 1,2 பத்துக்கள்	... 3 0
முதல் திருவந்தாதி விரிவுரை	... 1 8
இரண்டாந்திருவந்தாதி விரிவுரை	... 1 4
திருவெழுக்கற்றிருக்கையும், திருமடல்களும் விரிவுரை	... 2 4
திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி ரெடி	... 2 0
இராமாதுச ஹற்றந்தாதி ரெடி	... 0 12
கூர்த்தாழ்வான் வைபவம்	... 0 4
ஸ்ரீவசநபூஷணஸாரம் (மூலத்துடன் கூடியது.)	... 1 0
ரெடி காலிகோ பைண்ட்	... 1 4
முகுந்தமாஸியின் தெளிவுரை	... 0 6
ஆனவந்தார் ஸ்தோத்ரத்தின் தெளிவுரை	... 0 12
ரெடி காலிகோ பைண்ட்	... 1 0
ஸுதர்சநசதகம் மிகத்தெளிவான தமிழுரை	... 1 0
நமஸ்காரதத்துவம்	... 0 2
ஸ்தோத்ரவாயாக்யான சோதகம்	... 0 8
ப்ரணவாதிகாரதத்துவம்	... 0 4
வாத்ஸல்யார்த்த விவரணம்	... 0 2
விதவாவபந வித்வம்ஸநம்	... 0 4
உபந்யாஸரத்நமாலா (க்ரந்த லிபி) ஸம்ஸ்க்ருத பாஷை	... 0 6
பாதுகாஸஹஸ்ராவதார தத்துவம் ரெடி ரெடி	... 0 4

தேவங்குலிபிப் பிரசுரங்கள்.

ஸ்ரீவாதாராஜஸ்தவம் ஸ்ரீஸ்தவம் இவற்றின் விஸ்தாரமான } மணிப்ரவான வியாக்கியானம்	... 1 8
அதிமாநுஷஸ்தவத்தின் ரெடி	... 0 12
திருப்பல்லாண்டு விரிவுரை	... 0 4
ஆசார்ய ஹருதய மூலம்	... 0 3
ரஹஸ்ய மூலம்	... 0 6

இன்னும் பல புஸ்தகங்களும் உள்ளன.

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பொதுத் தனியன்கள்.

(நம்பெருமாள் அருளிச்செய்தது.)

ஸ்ரீ ஸ்ரீ லீலதயாபாத்ரம் ஶீர்த்யாபாதி குணர்ணவம் ।

யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம் ॥

[ஸ்ரீஸுலேச தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணர்ணவம்.
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்.]

(ஆழ்வான் அருளிச்செய்தவை.)

லக்ஷ்மீநாதஸுமாரம்பாம் + வந்தே குருபரம்பராம் ॥

யோநித்யமயுதபதாமுஜ + ராமாநுஜஸ்ய சரணே சரணம் ப்ரபத்யே.

[லக்ஷ்மீநாதஸுமாரம்பாம் + வந்தே குருபரம்பராம்.

யோ நித்யமயுத + ராமாநுஜஸ்ய சரணே சரணம் ப்ரபத்யே.]

(ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது.)

மாலா பிதா யுவதய: + ஸ்ரீமாமு மூடா.

[மாதா பிதா யுவதய: + ப்ரணமாமி ஸ்ரீமநா.]

(ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச்செய்தது.)

புதம் ஸர்ச்ச + ஸ்ரீமந்ராமாநுஜஸ்ய சரணே சரணம் ப்ரபத்யே.

[புதம் ஸர்ச்ச + ஸ்ரீமந்ராமாநுஜஸ்ய சரணே சரணம் ப்ரபத்யே.]

ஸ்ரீ

பேயாழ்வார் அருளிச்செய்த மூன்றாந் திருவந்தாதி.

இது-மயர்வத மதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுள் மூன்ற மவரான பேயாழ்வாரருளிச்செய்ததும், நாலாயிரப்பிரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரமாக ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளால் வகுக்கப்பட்ட இயற்பாவில் மூன்றாவது பிரபந்தமுமாகும். பொய்கையாழ்வாருடைய திருவந்தாதிப் பிரபந்தத்திற்கு அடுத்ததான (இரண்டாம் திருவந்தாதிப் பிரபந்தத்திற்கு அடுத்தபடியாக இத்திருவந்தாதி அவதரித்ததுபற்றி மூன்றாந்திருவந்தாதி யென்று இதற்குத் திருநாமமிட்டு வழங்கலாயினர் முன்னோர்.

இப்பிரபந்த மருளிச்செய்த பேயாழ்வாருடைய திருவவதாமி வரலாறு முதலியன முதற்றிருவந்தாதியுரைத் தொடக்கத்தில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன; அங்கே கண்டுகொள்க

பொய்கையாழ்வார் முதல் திருவந்தாதியிலே ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை நிர்ஹேதுகமான எம்பெருமானருளாலே தோன்றிய பரபக்திதையை அடைந்துள்ள ஜ்ஞாவிசேஷத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரித்ததுபலித்து அத்திருமாலுக்கு சேஷமான விபூதியை ஸ்வதந்தரமென்றும் அர்யசேஷமென்று

பிரமிக்கிற அஜ்ஞாநவிருள் நீங்கும்படி பூமிமுதலிய பதார்த்தங் களைத் தகளி முதலியனவாக உருவகப்படுத்திக்காட்டி, உபய சூத்தியுத்தனான எம்பெருமானே சேஷியென்றும் அவனுக்கு சேஷமாயிருப்பதே ஆத்மஸ்வரூபமென்றும் அவனது திருவடி களிற்செய்யுங் கைக்கரியமே புருஷார்த்தமென்றும் அநனைக் கைப்படுத்தித்தரும் உபாயமும் அவன் திருவடிகளே யென்றும் நிஷ்கர்ஷித்துப் பேசினார்.

பூதத்தாழ்வார் இரண்டாந்திருவந்தாதியில்—கீழே பொய்கை யாழ்வாரோடு கூடவிருந்து எம்பெருமானது திருக்குணங்களை யறுபவீத்ததனால் அவனது அருளாலே வந்த தமது பரபக்தி யானது பரஜ்ஞாதசையை அடையும்கூட பரிபக்ஷமாக வளர, பரஜ்ஞாதசையையடைந்த அந்தப் பேரமவிசேஷத்தாலே எம்பெரு மானுடைய தன்மைகளை முழுவதும் ஸாக்ஷாத்கரித்ததுபவித்தார்.

இத்திருவந்தாதியில் பேயாழ்வார்—கீழ் இரண்டு ஆழ்வார்க ளோடு கூடவிருந்து எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களை யறுப வீத்ததனால் அவனது இன்னருளாலே பரமபக்தி தலையெடுத்து வளரப்பெற்று, கடலைக்கண்டவன் அதனுள் உண்டான முத்து மணி மாணிக்கம் முதலியவற்றைத் தனித்தனி கண்டு உகக்குமா போலே, லக்ஷ்மி சங்கு கௌஸ்தபம் முதலியவற்றைக்கு இருப் பிடமாய் அவயவ லௌகந்தர்யாதிகள் அலையெறிசிற பெரும் புறக் கடலாகிப் எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரித்து ‘இன்னது கண்டேன் இன்னது கண்டேன்’ என்று வகுத்துரைத்து, அக்காட்சியினாலே தமக்குண்டான ஜ்ஞாநவைசத்யத்தினால் ஸ்வரூப உபாயபுருஷார்த தங்களுக்கு உரிய அர்த்த விசேஷங்களையும் பன்னியுரைக்கிறார்.

கீழ் இரண்டு ஆழ்வார்கள் வையந்தகளி யென்றும் அன்பே தகளி யென்றும் இரண்டு திருவிளக்கு ஏற்றிக்காட்ட, இவர் கண்டேன் கண்டேன் என்கிறார் காணும். “மன்னிய பேரிருள் மாண்டபின் கோவலுள் மாமலரால் தன்னொடு மாயனைக்கண்டமை காட்டுந் தமிழ்த்தலைவ” ரிறே இவர்.

எம்பெருமானை உபயசிபூதியுத்தனென்றார் பொய்கையார்; அவன் நாராயண சப்தவாச்யனென்றார் பூதத்தார்; நாராயண சபகத்தோடே பூமிதப்பதத்தையுங் கூட்டிக்கொள்ள வேணுமென் கிறார்வாழ்வார் என்று பூநுவர்கள் சஸமாக நிர்வஹிக்கும்படி. இது—ஒவ்வொரு திருவந்தாதியிலும் முகற்பாசுரத்திற்கு உள்ளீ டான பொருளை உபஜீவித்து அருளிச்செய்யும்படியாம்.

தனியன் உரை.

சீராகும் மாடத் திருக்கோவ லாரதனுள்
காரார் கருமகிலைக் காண்புக்கு—ஒராத்
திருக்கண்டே னென்றுரைத்த சீரான் கழலே
உரைக்கண்டாய் நெஞ்சே யுகந்து.

சீர் ஆரும்	{ அழகுபொருந்திய	திருக்	{ 'திருக்கண்டேன்'
மாடம்	{ மாடங்களை புடைய	கண்டேன்	{ என்று தொடங்கி
திருக்	{	என்று	{ தூறுபாசா
கோவலூர்	{ திருக்கோவலூரில்	உரைத்த	{ மருளிச்செய்த
அதலுன்	{		
கார் ஆர் கரு	{ கார்காலத்துக் கரள்	சீரான்	{ சீர்மைபொருந்திய
முகிலை	{ மேகம்போன்ற		{ பேயாழ்வா
	{ எம்பெருமாரை		{ ருடைய
காண புக்கு	ஸேவிக்கப் புகுந்து	கழலே	திருவடிகளையே
		நெஞ்சே	எனது நெஞ்சமே!
ஓரா	{ நெஞ்சென்னும்	உகந்து உரை	மகிழ்ந்து பேசு;
	{ உட்கண்ணாலே		
	{ அருஸந்தித்து	(கண்டாய்—முன்னிலையசை.)	

* * *—பேயாழ்வாருடைய திருவடிகளே சரணமென்று உறுதிகொண்டிருக்குமாறு தமது நெஞ்சக்கு உபதேசிப்பதாம். ஓடித்திரியும் யோகிகளாய்ப் பதியே பரவித்தொழுந் தொண்டாயிருந்த முதலாழ்வார்கள் மூவரும் ஒருநாளிரவு ஒன்று கூடினது திருக்கோவலூரிலேயாதலால் “சீராருமாடத்திருக்கோவலூரதனுள்” எனப்பட்டது. திருக்கோவலூராயனரைக் கனிபாடுகின்ற திருமங்கையாழ்வார் “மழைமுகிலேபோல்வான் தன்னை” என்றருளிச் செய்ததை உட்கொண்டு ‘காரார் கருமுகிலே’ எனப்பட்டது. மழைக்காகத் திருக்கோவலிடைகழியிலே ஒதுங்கி அங்கே யொரு மழைமுகிலைக் கண்டுகளித்த பேயாழ்வாருடைய திருவடிகளையே அதுஸர்த்திக்கவேண்டுமென்றதாயிற்று.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பேயாழ்வார் அருளிச்செய்த மூன்றாந்திருவந்தாதி.

[பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யர்
இயற்றிய திவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது.]

திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன் * திகழு
மருக்க னணிநிறமுங் கண்டேன் *—செருக்கிளரும்
பொன்னாழி கண்டேன் புரிசங்கங் கைக்கண்டேன் *
என்னாழி வண்ணன்பா லின்று. (க)

இன்று	{ எம் பெருமானுடைய நிர்ஹேதுச கடாக்ஷம்பெற்ற இப்போது	அணி	உஜ்வலமான
		நிறமும்	ப்ரகாசத்தையும்
		கண்டேன்	{ ஸேவிக்கப் பெற்றேன் ;
என் ஆழி வண்ணன் பால்	{ கடல்வண்ணனான எம்பெருமா னிதத்திலே	செரு	புத்தபூமியிலே
		கிளரும்	{ பராக்ரமங்காட்டு கின்ற
திரு	{ பெரிய பிராட்டியாரை	பொன் ஆழி	{ அழகிய திரு வாழியையும்
கண்டேன்	{ ஸேவிக்கப் பெற்றேன் ;	கை	திருக்கையிலே
பொன் மேனி	{ அழகிய திருமேனியை யும்	கண்டேன்	{ ஸேவிக்கப் பெற்றேன் ;
கண்டேன்	{ ஸேவிக்கப் பெற்றேன் ;	புரி சங்கம்	{ வலம்புரிச்சங்கை யும் (மற்றொரு திருக்கையிலே)
திகழும்	விளங்குகின்ற	கண்டேன்	{ ஸேவிக்கப் பெற்றேன்.
அருக்கன்	ஸூர்யன் போன்று		

***—முதலாழ்வார் மூவரும் ஒருவரையொருவர் அறியா
மல் தேசஞ்ஞ்சாரம் செய்துகொண்டிருக்கையில், இம்மூவரையும்

ஒரிடத்திலே சேர்த்து ஆட்கொண்டு இவர்கள் முகமாக உலகத்தை வாழ்விக்க வேணுமென்கிற குதுஹலங்கொண்ட எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் நிறைவேறுதற்காக, ஒருநாள் ஸூரியன் அஸ்த மித்தபின்பு பொய்கையாழ்வார் திருக்கோவலூரையடைந்து அங்கு ம்ருகண்டு மஹர்ஷியின் திருமானிகையிற்சென்று அதன் இடை கழியிற் பள்ளிகொண்டிருக்கையில் பிறகு பூதத்தாழ்வாரும் அங்கே வந்துசேர, “வைஷ்ணவோ வைஷ்ணவம் த்ருஷ்ட்வா தண்டவத் ப்ரணமேத் புலி” என்கிற சாஸ்திரமுறைப்படி ஒருவரையொருவர் வந்தனை வழிபாடுகள் செய்தவுடன் ‘இவ்விடம் ஒருவர் படுக்க லாம், இருவர் உட்காரந்திருக்கலாம்’ என்று பொய்கையார் விண் ணப்பஞ்செய்ய, அவ்விதமே இருவரும் அங்கு உட்காரந்திருக்கை யில், பேயாழ்வாரும் அவ்விடத்திற்கே வந்துசேர, ஒருவரை யொருவர் தண்டன்ஸமர்ப்பித்து உபசரித்துக்கொண்டபின் ‘இவ் விடம் ஒருவர் படுக்கலாம், இருவர் இருக்கலாம், மூவர் நிற்கலாம்’ என்று பொய்கை பூதத்தாரிருவரும் சொல்ல, அவ்விதமே மூவ ரும் அவ்விடத்திலே நின்றகொண்டு பரஸ்பரம் பகவத்குணங் ளைச் சொல்லுதலும் கேட்டலுஞ் செய்து களித்திருக்கையில்,— உலகனந்த மூர்த்தி அவர்கள் திறத்திலே திருவருள் செய்யும் பொருட்டுப் பெருத்த இருளையும் கனத்தமழையை முண்டாக்கி, பெரிய வடிவத்தோடு அவர்களிடையே சென்றுநின்று பொறுக்க முடியாத மிக்க நெருக்கத்தைச் செய்தருள, அதன்மேல் இவர் கள் ‘இதுவரையிலும் இல்லாத நெருக்கம் இப்போது உன் டானதற்குக் காரணமென்கொல்? பிறரெவரேனும் இங்கு வந்து புருந்தவருண்டோ?’ என்று சங்கிக்கையில்—பொய்கையாழ்வார் பூமியாகியதகழியில் கடல்நீரையே நெய்யாகக்கொண்டு ஸூரியனை விளக்காக ஏற்ற, பூதத்தாழ்வார் அன்பாகிய தகழியில் ஆர் வத்தை நெய்யாகவும் சிந்தையைத் திரியாகவுங்கொண்டு ஞான தீபத்தை ஏற்ற, இவ்விரண்டி நொளியாலும் இருளற்றதனால் இப்பேயாழ்வார் எம்பெருமானைத் தாம் ஸேவிக்கப் பெற்றமையை இப்பாசரத்தாலே வெளியிடுகிறார்.

‘எம்பெருமானைக்கண்டேன்’ என்று சொல்லிவிட்டால் அவ னிடத்திலுள்ளவையெல்லாம் கண்டமை சொல்லப்பட்டதாக ஆகு

மாயினும், தம்முடைய மகிழ்ச்சியின் மிதுதியினால் ‘அதுகண்டேன் , இதுகண்டேன்’ என்று சிலவற்றைப் பிரித்துப் பிரித்துப் பேசுகின்றார்.

புருஷகாரசூதையான பிராட்டியைக் கண்டேன் ; அவளுடைய சேர்க்கையினாலே நிறம்பெற்ற திருமேனியைக் கண்டேன் ; மரத்தக கிரியிலே உதித்து ஒளிவிட்டுக்கொருகிற பாலஸூர்யனைப்போலே விளங்காநிற்பதாய் இருவருடைய ஒளியும் தன்னிலே கலசு விளங்காநின்றதுள்ளதான அழகிய நிறத்தையும் கண்டேன் ; இந்தச் சேர்த்திக்கு என்னதீங்கு வருகிறதோ வென்று அஸ்தாநே பய சங்கைபண்ணி யுத்தஸங்கத்தனாய் கண்டார்மேலே சீறிவிழாநின்ற வனாய், ச்யாமளமான அவன்வடிவுக்குப் பரபாகமாம்படி பொற்கென்ற நிறத்தையுடையனான திருவாழியாழ்வானையுங் கண்டேன் ; கைத்தலத்திலிருந்துகொண்டே பெருமுழக்கத்தாலே சத்துருக்களை உயிர்மாளப்பண்ணும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானையுங் கண்டேன் என்றாராயிற்று.

நூல் இயற்றுவார் மங்கல மொழி முதலிலே வகுத்துக் கூறுவ ராதலால் ‘திரு’ என்று தொடங்கினார். பொன்மேனிகண்டேன் = “ஹிரண்ய வர்ணம் ஹரிணீம்” என்கிற சுருதியின்படி பொன்னின் நிறம் போன்ற நிறமுடையளான பிராட்டியின் நித்யஸம் ச்லேஷத்தாலே அப்படியே பொன்னிறமாகப் பெற்றதாம் எம் பெருமானுடைய கரியதிருமேனியும். அன்றியே, பொன்போல் விரும்பத்தக்க மேனி என்றுமாம். ‘சுக-ஃ’ என்னும் வடசொல் அருக்கன் எனத்திரிந்தது. “உருவுகரிதாய் முகம் செய்தாய் உதய பருப்பதத்தின்மேல், விரியுங்கதிரே போல்வானே விருந்தாவனத்தே கண்டோமே” என்ற நாச்சியார்திருமொழிப்பாசரம் இங்கு நினைக்கத்தகும். செருக்கிளரும் பொன்னாழி = “ஸ்வஹாஹஸாநாஹா வ்யவநிலிஹயம் ஸாஹு-ஹகூ-ஹலி-ஹலெஹி” என்ற ஸ்ரீகுண சத்தகோச ஸ்ரீஸூக்தியை அதுஸந்திப்பது. “கருதுமிடம் பொருது—கைவந்த சக்கரத்தன்” என்ற திருவாய்மொழியுங் காண்க.

“புரிசங்கம் கை கண்டேன்” என்றும், “புரிசங்கு ஆம் கை கண்டேன்” என்றும் பரிக்கலாம். புரி என்றது வலம்புரி என்றபடி.

அன்றியே, ஸ்புரிக்கின்ற—விளங்குகின்ற சங்கமென்றுமாம். புரி-
புரிந்துபார்க்கிற [எங்கே யெங்கேயென்று சுற்றுமுற்றும் சிறிப்
பார்க்கிற] சங்கு என்றுமாம். சேஷத்வத்தாலே எப்போதும்
வணக்கத்தையுடைய சங்கு என்றுமாம்.

சுற்றடியில் எம்பெருமானை ஆழிவண்ணன் என்றது மிகப்
பொருந்தும்: பிராட்டி, சங்கு, கௌஸ்தபமணி முதலியவை கட-
லில் தோன்றினவாதலால், அப்படிப்பட்ட வஸ்துக்களை இன்று
இக்கடலிலே காணப்பெற்றே நென்கிறார் போலும். .... (க)

இன்றே கழல்கண்டேன் ஏழ்பிறப்பும் யானறுத்தேன் *
பொன்தோய் வரைமார்பில் பூந்துழாய் *—அன்று
திருக்கண்டு கொண்ட திருமாலே * உன்னை
மருக்கண்டு கொண்டேன் மனம். (உ)

பான் தோய் { பொன்மயமான பூஷணங்கள் சேரப்பெற்றதும்	என் மனம் { அடியேனுடைய மனமானது உன்னை உன்னிடத்தே
வரை { மலைபோன்றது மான	மருக்கண்டு கொண்டு { பொருந்தப் பெற்றதனால்
மார்பில் { திருமார்பிலே (சாத்தப்பட்ட டிருந்த)	யான் அடியேன் இன்றே இன்று
பூந்துழாய் திருத்துழாயை	கழல் உனது திருவடிகளை
அன்று { கடல்கடைந்த வக்காலத்தில்	கண்டேன் { கண்டு அதுபவிக்கப் பெற்றேன்;
திரு பெரியபிராட்டியார்	ஏழ்பிறப்பும் { ஐம்பாம்பரைகளை யெல்லாம்
கண்டு கொண்ட { அதுபவிக்கும்படி யாகப் பெற்ற	அறுத்தேன் { (இனிமேல் தொடராதபடி)
திருமாலே லக்ஷ்மீநாதனே !,	ஒழித்திட்டேன்.

* * *—எம்பெருமானை விசேஷணங்களுடனே கண்டே
நென்றார் கீழ்ப்பாட்டில்; அவனைக் கண்டபோதே விரோதிவர்க்க
மெல்லாம் வேற ஒழிந்தன வென்கிறார் இப்பாட்டில். பிராட்டி
தானே ஆசைப்பட்டவந்து ஏறும்படியான விலக்ஷணமான திரு
மார்புடைத்த திருமாலே! எனது மனமானது உன்னிடத்திலே

பொருந்தி ஸேவிக்கப்பெற்றதனால், இதுவரையில் பாழேகழிந்த பலபிறவிகளுக்குள்ளே இன்றே உனது திருவடிகளை ஸேவிக்கப் பெற்றவனானேன்; உன்னுடைய அதுபவத்திற்கு விரோதியா யிருந்த ஜம்மபரம்பரைகளையும் இன்றோடு அறுத்துவிட்டேன்; (அதாவது—இனிமேல் நமக்கு நித்யநந்தமே யொழியப் பிறவியில்லை யென்று நிச்சயித்துவிட்டேன் என்கை.)

கீழ்ப்பாட்டில் ‘பொன்மேனிகண்டேன்’ என்று திருமேனியிலே வாய்வைத்தார்; சிறுகுழந்தைகள் தாயின்முலையிலே வாய்வைப்பதுபோல சேஷபூதர் இழியுந்துறை திருவடியே யாகையாலே முந்தறமுன்னம் திருமேனியிலே வாய்வைத்தோமே யென்று அதுதபித்தவர்போல இதில் “இன்றே கழல் கண்டேன்” என்கிறார் என்னலாம்.

பொன்தோய்வரைமார்பில் = ‘பொன்’ என்று பிராட்டியைச் சொல்லிற்றாய், ‘பிராட்டி வந்துசேர்ந்த வரைமார்பிலே’ என்று பொருள் கொள்ளலாமாயினும், இந்த வாக்கியத்திலேயே திருக்கண்டுகொண்ட” எனவருதலால், ‘பொன் தோய்’ என்பதற்குப் பொன்மயமான ஆபரணங்கள் தோயப்பெற்ற எனப் பொருள் கொள்வதே பொருள்தாம். பெரியவாச்சான்பின்னை வியாக்கியானத்தில் “பொன்தோய் இத்யாதி” என்று ப்ரதீகமெடுத்து—“பிராட்டி தானே ஆசைப்பட்டு வந்து ஏறும்படியான மார்புபடைத்த ச்ரியஃ பதியே!” என்று பொருளருளிச் செய்திருப்பது ‘பொன்தோய்’ என்றதன் பொருளன்று; “பொன்தோய் வரைமார்பில் பூந்துழாய் திருக்கண்டு கொண்ட திருமாலே” என்ற வளவுக்கு அருளிச்செய்த தாத்பர்யமாம் அது. திருத்துழாயணிந்த திருமார்வையுடையனாய்த் திருப்பாற்கடல் கடைந்தபோது பிராட்டியானவள் அத்திருமார்பிலே வந்துசேர்ந்து அத்திருத்துழாயை அதுபவிக்கப்பெற்றா ளென்ற விதனால், பிராட்டிதானே ஆசைப்பட்டுவந்து மேல் விழும் படியான போக்யதையை யுடையவன் என்பது பெறப்படும். கடல் கடைந்தகாலத்துத் திருமார்பிலே திருவாபரணங்களணிந்து கொண்டிருந்தமைபற்றிப் பொன்தோய் என்று திருமார்புக்கு அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. மார்பிலிருந்த பூந்துழாயைத் திருவானவன்

கண்டு கொண்டாளென்றால் அவள் மாப்பிலேவந்து சேர்த்தா
ளென்றதாமென்க.

மருக்கண்ணுகொண்டு = மருவி கண்கொண்டு என்னுமிரண்டு
சொற்கள் ஒருமுழுச்சொல்லாயிற்றென்ப. ... .. (உ)

மனத்துள்ளான் மாகடல் நீருள்ளான் * மலராளர்
தனத்துள்ளான் தண்டோய் மார்பன் *—சினத்துச்
செருநருகச் செற்றுநகத்த தேங்கோத வண்ணன் *
வருநரகம் தீர்க்கும் மருந்து. (ங)

மாகடல் நீர் உள்ளான்	{ பெரிய திருப்பாற் கடல் நீரிலே திருக்கண் வளர்ந் தருள்பவனும்	செற்று உகந்த	{ த்வம்ஸம்பண்ணி மகிழ்ந்தவனும்
மலராளர் தனத்து உள்ளான்	{ பிராட்டியின் திருமுலைத் தடத்திலே அடங்கிக் கிடப்பவனும்	தேங்கு ஒதம் வண்ணன்	{ தேங்கின கடல் போன்ற வடிவை யுடையவனும்
தண் துழாய் மார்பன்	{ குளிர்ந்த திருத்துழாயைத் திருமார்பி வணிந்தவனும்,	வரு நரகம் தீர்க்கும் மருந்து	{ தப்பாமல் நேரக்கடிய ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்தைப் போக்கவல்ல மருந்தி போன்ற வனுமான ஸர்வேசுவரன்
செருநர்	{ சத்துருக்க ளானவர்கள்		
உக	அழியும்படி	மனத்து உள்ளான்	{ என்மனத்திலே வந்து சேர்ந். விட்டான்.
சினத்து	சீற்றத்தினாலே		

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் ஆழ்வார் தம்முடைய திருவு
ளம்பெருமானானவிலே பொருந்தினபடியைப் பேசுகிறார்; இட்
டில், அப்பெருமான்தானே தம்முடைய மனத்தில்வந்து
தினமையைப் பேசுகிறார். இப்பாட்டில், மனத்துள்ளான் எ
வினை முற்றாக நிற்கக்கடவது. மாகடல் நீரிலும் மலராளர் தன
மிருந்தவன் அவ்விடங்களை விட்டிட்டு என்மனத்திலே
புகுந்தானென்கிறார்.

ஆசிரிதரசுணத்திற்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கிடந்து அ
விடம்போலே பெரியபிராட்டியார் திருமுலைத்தடத்தையும் ஒர

ஸ்தானமாகவுடையனாய், அவள் மேல்விழுந்து அப்பவிக்கும்படியாகக் குளிர்ந்த திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருமார்பையுடையனாய், ஆச்ரிதர்களுக்கு விரோதிகளாயுள்ளவர்கள் உருவழிந்து ஒழியும்படியாகச் சீறி அவர்களைத் தொலைத்து ‘ஆச்ரித விரோதிகள் தொலையப் பெற்றீரோம்’ என்று திருவுள்ளமுவந்தவனாய், அந்த உவப்பினால் புகர்பெற்று விளங்குகின்ற வடிவையுடையனாய், அதுபவித்தே தீரவேண்டும்படியான ஸம்ஸாரநாகத்தைக் கடப்பதற்கு அருமருந்தானவன் என்னுடைய ரெஞ்சிலையுள்ளான் என்றாராயிற்று.

மற்றவிசேஷணங்களைப்போலே மனத்துள்ளான் என்பதையும் ஒரு விசேஷணமாக்கி, ...இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் வருநரகம் தீர்க்கும் மருந்தாயிருப்பன் என்று முடிக்கவும் கூடுமாயினும் மனத்துள்ளானென முடிப்பதே நன்கு பொருந்தும்.

சேருநர்—பகைவர். ‘சினத்து’ என்பதைச் சேருநர்க்கு விசேஷணமாக்கவுமாம்; கோபத்தையுடைய பகைவர் என்றவாறு. ... (ங)

மருந்தும் பொருளும் அமுதமும் தானே *
திருந்திய செங்கண்மாலாங்கே *—பொருந்திய
நின்றலக முண்மீழ்ந்து நீரேற்று மூவடியால் *
அன்றலகம் தாயோனடி. (சு)

திருந்திய	{ இவனே பரமபுருஷனென்று தெளிவாகக் கண்டு கொள்வதற்குக் காரணமான	நின்று பொருந்திய	{ நிலைநின்று பொருந்தினவனாயும்
உலகம்		உலகம்	உலகங்களை
செம் கண்	{ செந்தாமரை போன்ற திருக்கண்களையுடைய	உண்டு	{ பிரளயம் கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே வைத்துக் காத்தவனாயும்
மால்	ஸர்வேச்வரனாயும்		
ஆங்கே	{ உலகத்தைக் காத்தருள்வதாகிய அக்காரியமொன்றிலேயே	உமிழ்ந்து	{ பிறகு வெளிப்படுத்தினவனாயும்
		அன்று	{ முன்பொருகாலத்தில்

நீர் ஏற்று	{ (மாவலியிடத்தில்) யாகித்துப் பெற்று	மருந்தும்	{ மருந்துபோலே ஸம் ஸாரவியாதியைத் தொலைப்பன வாயும்
மூ அடியால் உலகம் தாயோன்	{ மூவடியாலே உலகம் களை யெல்லாம் தாவியனந்தவ னாயுமுள்ள எம் பெருமானுடைய	பொருளும்	{ பணம்போலே வேண்டிய வற்றைப் பெறு வீப்பனவாயும்
அடி தானே	திருவடிகளே	அமுதமும்	{ அமிருதம்போலே போக்யமாயு மிருக்கின்றன.

* * *—இடைவிடாது அநாதிகாலமாக நம்முடைய ரக்ஷணத்தொழிலிலேயே ஊன்றியிருக்கிற எம்பெருமானது திருவடிகளை உபாயமும் உபேயமுமாம் என்கிறது இப்பாட்டு. அன்று உலகம் தாயோனுடைய அடிதானே மருந்தும் பொருளும் அமுதமும் என்று இயைக்க.

மருந்து என்றது—உலகத்தில் ஓளவுதமானது வியாதிகளைப் போக்குவதுபோல எம்பெருமானுடைய திருவடிகளும் நம்முடைய விரோதிகளைப் போக்கவல்லது என்றபடி. பொருள் என்றது—உலகத்தில் பணமானது பலபல பண்டங்களை வாங்குவதற்கு ஸாதனமாவதுபோல, எம்பெருமானுடைய திருவடிகளும் நமக்கு இஷ்டங்களைப் பெறுவிக்கவல்ல உபாயம் என்றபடி. அமுதம் என்றது—இப்படி இஷ்டங்களைப் பெறுவிப்பதற்கும் அரிஷ்டங்களைத் தொலைப்பதற்கும் உபாயமாக நிற்கும் மாத்திரமேயல்லாமல் ஸ்வயம் போக்யமாயும், ஆனதுபற்றியே ப்ராப்யமாயுமிருக்கு மென்றபடி.

திருந்திய சேங்கண்மால்=நாம் திருந்துவதற்குப் பாங்கான திருக்கண்களை யுடையவன் என்கை. இவனே பாமபுருஷனென்று நாம் நிஸ்ஸம்சயமாக அறுதியிடலாம்படி, தன்னுடைய ஸர்வேச் வரத்வத்தைக் கோட்சொல்லித் தருகின்ற திருக்கண்கள் படைத்தவன். “கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப் பெரியவாய கண்கள்.”

‘ஆங்கே பொருந்திய’ என்றது—எப்போதும் அடியவர்களைக் காத்தருள்வதாகிற காரியமொன்றிலேயே எம்பெருமான் பொருந்தியிருக்கின்றமையைச் சொன்னபடி. இதனையே விவரிக்கிறார் உலக முண்மேழ்ந்து நீரேற்று மூவடியா லன்றுலகந் தாயோன் என்று. பிரளயம் வந்தவாறே அதில் உலகங்களெல்லாம் அழியாதபடி அவற்றைத் திருவயிற்றிலேவைத்து நோக்கியும், பிறகு வெளிப்படுத்தியும், மஹாபலி போல்வாருடைய அபிமானத்தில் நின்றும் மீட்டுத் தன்னடிக் கீழ்ப்படுத்தியும் இவை போல்வன பல காரியங்களினால் தன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தைப் பிரகாசப்படுத்திக் கொண்டேயிருக்கிற எம்பெருமானுடைய திருவடிகளே உபாயோபேயங்க ளென்றதாயிற்று.

திருந்திய என்பதற்கு வேறொரு வகையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்; “இவ்வாத்மாக்கள் திருந்தாவிட்டால் இவற்றைத் திருத்தப் பாராதே இவற்றுக் கீடாகத் தன்னைத் திருத்திக்கொண்டிருக்கும் ஸர்வேச்வரன்” என்ற பெரியவாச்சான்பின்னே யருளிச் செயலின் அழகு காண்மின். ... (ச)

அடிவண்ணம் தாமரை அன்றுலகம் தாயோன் *

படிவண்ணம் பார்க்கடல் நீர்வண்ணம் *—முடிவண்ணம்

ஓராழி வெய்யோன் ஒளியுமஃதன்றே *

ஆராழி கொண்டாற் கழகு.

(ரு)

அன்று { முன்பு உலகங்களைத்
உலகம் { தாலியளந்த
தாயோன் { பெருமானுடைய
அடி வண்ணம் திருவடிகளின் நிறம்
தாமரை { தாமரைபோலே
சிவந்திராரின்றது;
படி வண்ணம் திருமேனியின் நிறம்
பார் கடல் நீர் { பூமியைச் சூழ்ந்த
வண்ணம் { கடல் நீரின்
வண்ணம்போல்
கறுத்துக் குவிர்த்
திராரின்றது;

முடி வண்ணம் { கிரீடத்தினுடைய
நிறம்
ஓர் ஆழி வெய்யோன் { ஒற்றைச்சக்கர
முடைய தேரி
லேறின ஸூரிய
னுடைய நிறம்
போன்றது;
ஒளியும் { (அப் பெருமா
னுடைய)
தேஜஸ்ஸும்

அஃக அன்றே { அந்த ஸூர்யப்ரகா
சம் போன்றதே
யன்றே ;

ஆர் ஆழி
கொண்டாற்கு
அழகு

அழகு பொருந்திய
திருவாழியைக்
கையில்
கொண்டுள்ள
பெருமானுடைய
அழகு இப்படிப்
பட்டதா
யிராநின்றது.

* * *—முதலாழ்வார்கள் உலகளந்த சரிதையிலே மிகவும் ஆழ்ந்திருப்பார்களென்பது ப்ரஸித்தம். உலகளந்த வரலாறு ப்ரஸ்துதமானால் அதிலே உள்குழைந்திருப்பார்கள். கீழ் “அன்றுலகந் தாயோன்” என்று உலகளந்த செய்தி ப்ரஸ்துதமாகையாலே அதிலே தோற்று அவனழகை யதுபவிக்கிறாரிதில்.

மஹாபலி நாரை வார்த்துத் தத்தம் பண்ணினவாறே உலகங் களை யளந்துகொண்ட பெருமானுடைய திருவடிகளின் நிறமானது தாமரைபோலே சிவந்திராநின்றது ; திருமேனியின் நிறமோ கடல் நீர்போலே இருண்டு குளிர்ந்திரா நின்றது ; திருவபிஷேகமோ “கதிராமிர மிரவி கலந்தெரித்தாலொத்த நீண்முடியன்” என்கிற படியே ஆதித்யன்போலே யிராநின்றது ; தேஜஸ்ஸுக்கோ ஒப்பே இல்லை ; ஒருகால் ஒப்புச்சொல்ல வேணுமானால் அந்த ஆதித்ய னுடைய தேஜஸ்ஸையே ஒப்புச்சொல்ல வமையும். கையுந் திரு வாழியுமான எம்பெருமானுடைய அழகு இப்படிப்பட்டதாங் கிடர்.

ஓராழி வெய்யோன்=1. “ஸவ்யாஸூனிராயகெகவகு” என்று வடமொழி வேதத்திலும்; 2. “ஒரு காலுடைய தேரொரு வன்” என்றும் 3. “தனியாழித் தேரார் நிறைகதிரோன்” என்றும் தமிழ் வேதத்திலும் கூறியபடியே ஒற்றைச் சக்கரம்பூண்ட தேரை யேறி நடத்துமவன் ஸூர்யன் என்க. ... (க)

அழகன்றே யாழியாற்கு ஆழிநீர் வண்ணம் *
அழகன்றே யண்டம் கடத்தல் *—அழகன்றே
அங்கைநீரேற்றற்கு அலர்மேலோன் கால்கழுவ *
கங்கைநீர் கான்ற கழல்.

(க)

1. தைத்திரீய-அரண்யகம்.
2. பெரிய திருமொழி 5—7—8.
3. சிறிய திருமடல்.

ஆழியாற்கு	{ திருவாழியை யுடைய ஸர்வேச் வானுக்கு	நீர் ஏற்றாற்கு	{ மாவலி தானம் பண்ணின நீரைப் பெற்றுக் கொண்ட பெருமானுக்கு
ஆழி நீர் வண்ணம்	{ கடல் நீரின் நிறம் போன்ற நிறமானது	அலர் மேலோன்	{ பிரமன்
அழகு அன்றே	{ மிகவுமழகிய நிறமன்றோ ;	கால் கழுவ	{ திருவடிகளை விளக்க, (அப்போது)
அண்டம் கடத்தல்	{ மேலுலகங்களை அளந்து கொண்டது	கங்கை நீர்	கங்காதிர்த்தத்தை
அழகு அன்றே	{ அழகன்றோ ;	கான்ற	வெளிப்படுத்திய
அங்கை	உள்ளங்கையிலே	கழல்	அத்திருவடி
		அழகு அன்றே	{ அழகன்றோ.

* * *—எம்பெருமானுடைய திருமேனி யழகையும் சில திவ்ய சேஷ்டிதங்களையுந் சேர்த்து அதுபவிக்கிறார்.

ஆழியாற்கு ஆழிநீர்வண்ணம் அழகன்றே = எம்பெருமானுக்குப் பல திருநாமங்களுண்டு ; அவற்றுள் 'கடல்வண்ண' என்பதும் ஒன்று ; இதனை யறிந்தவர்களெல்லாரும் எம்பெருமானைக் கடல் வண்ணனென்று மாத்திரம் வாயாற் சொல்லி விடுகிறார்களேயன்றி, இதனால் எம்பெருமானுடைய அழகிய திருநிறம் சொல்லப்படுகின்றதென்று ரவரித்து அதுபவிப்பாரில்லையே !, எத்தனையோ நாமங்களை வாயாற் சொல்லிவிடுதல்போலக் கடல்வண்ண நென்பதையும் வெறுமனே சொல்லிவிடுகிறார்களேயன்றி இஃது அழகுக்குடலான சிறந்த திருநாமமென்று உள்குழைந்து நிற்பாரில்லையே !, (இவ்வழகிய திருநிறத்துக்கு மேலே சில அலங்காரங்களும் வேணுமோ ? ஸ்வயமே அழகிய வடிவன்றோ ?) என்பதாக விரித்துக்கொள்க.

அழகன்றே அண்டங்கடத்தல்—எம்பெருமான் ஓங்கி உலகளந்த வரலாற்றைப் பேசுமவர்கள் 'ஓஓ ! வெகு ஸாமர்த்தியமாக அளந்தான் ; வருத்தம் சிறிதுமின்றி அநாயாஸமாகக் காரியஞ் செய்தான்' என்று இந்த சக்தி விசேஷத்தைச் சொல்லிப் புகழ்கின்

றன்றேயன்றி, 'வல்லார் ஆடினாற்போலே வெகு அழகாகச்செய்த காரியமன்றோ உலகளந்த செயல்' என்று அழகிலே ஈடுபட்டுப் பேசுவாரில்லையே! என்கை.

அங்கை நீரேற்றற்கு அலர்மேலோன் கால்கழுவக் கங்கைநீர் கான்ற கழல் அழகன்றே—உலகளந்த காலத்தில் ஸத்யலோகத் தளவுஞ் சென்ற திருவடியைப் பிரமன் தன் கைக்கமண்டல தீர்த் தத்தினால் விளக்க, அத்திருவடியினின்று கங்கை பெருகிற்றென் றும் அதனைச் சங்கரன் சடையினில் தாங்கிப் பரிசுத்தி யடைந்தா னென்றும் உலகர் சொல்லுகையாலே, 'எம்பெருமானுடைய திரு வடியானது பரமபரிசுத்தையான கங்கைக்குப்பிறப்பிடமாகையாலே மிகப் பரிசுத்தமானது' என்று இத்தனை சொல்லுகிறார்களேயல் லது, 'செவ்விய திருவடியினின்று வெண்ணிறமான கங்கைநீர் பெருகப்பெற்ற பரபாக சோபையாகிற அழகிலே ஈடுபட்டுப் பேச வாரில்லையே! என்கை. எம்பெருமானுடையவை யெல்லாம் மிகவு மழகியவையென்றே அதுஸந்திக்க வேணுமென்பது கருத்து. (சு)

கழல்தொழுதும் வாநெஞ்சே கார்க்கடல்நீர் வேலை *
பொழிலளந்த புள்ளுர்திச் செல்வன் *—எழிலளந்தங்
கேண்ணற்கு கரியானை எப்பொருட்கும் சேயானை *
நண்ணற்கு கரியானை நாம்.

(எ)

நெஞ்சே	ஓமனமே!,	எப்	எல்லா
கார் கடல் நீர்	{ கறுத்த கடலின் நீரோடே கூடின	பொருட்கும்	வஸ்துக்களுக்கும்
வேலை	{ கரையை யுடைத்தான	சேயானை	நெடுந்தூர்த்தி லிருப்பவனும்
பொழில்	பூமியை		
அளந்த	{ அளந்து கொண்டவனும்	நண்ணற்கு அரியானை	{ (யார்க்கும் தம் முயற்சியாலே) கிட்டமுடியாதவ னாயிருப்பவனு மான எம்பெரு மானுடைய
புன் ஊர்க்கு	{ கருடனை வாஹநமாக வடையவனும்		
செல்வன்	{ ஐச்வரிய முடையவனும்	கழல்	திருவடிகளை
எழில்		நாம்	
அளந்து	{ அழகை எல்லகண்டு வினைப்பதற்கும்	தொழுதும்	{ நாம் வணங்குவோம் ;
எண்ணற்கு	{ முடியாதவனும்	வா	{ நீயும் உடன் படுவாயாக.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய அழகிலே தோற்ற ஆழ்வார் தம் திருவுள்ளத்தை நோக்கி ‘அவன் திருவடிகளிலே நாம் அடிமைசெய்து வாழும்படி அதுகூலிக்கப் பாராய்’ என்கிறார்.

கடல் சூழ்ந்த உலகங்களையெல்லாம் அளந்தவனும், தனது பெருமேன்மைக் குறுப்பாகப் பெரிய திருவடியை வாழ்நமாகக் கொண்டிருப்பவனும், உபய விபூதி நாயகத்வமாகிற ஐசுவரியம் மிக்கவனும், தன்னுடைய இவ்வளவென்று பரிச்சேதித்து நெஞ்சால் நினைத்துப் பார்க்கவும் முடியாதபடி அழகு விஞ்சி யிருப்பவனும், எந்த வஸ்துவோடும் ஒப்பிட்டுச் சொல்ல வொண்ணாதபடி எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட வைவகூண்யத்தையுடையவனும், எப்படிப்பட்டவர்க்கும் ஸ்வயந்தந்தால் கட்டுகைக்கு அருமையா யிருப்பவனுமான பரமபுருஷனுடைய திருவடிகளைத் தொழுவோம், வா நெஞ்சமே ! என்றாராயிற்று.

“எழிலளந்தும் எண்ணற்கரியானே” என்றும் “எழிலளந் தங்கு எண்ணற்கரியானே” என்றும் பாடபேதங்கள். (அங்கு—அசைச்சொல்.) ... .. (எ)

நாமம் பலசொல்லி நாராயண வேன்று *
நாமங்கையாற் றெழுதும் நன்னெஞ்சே !—வா * மருவி
மண்ணுலக முண்ணேழ்ந்த வண்டறையுந் தண்டுழாய் *
கண்ணையே காண்கநங் கண். (அ)

நல் நெஞ்சே   நல்ல மனமே !,
நாராயண   } நாராயணன்
என்று பல   } முதலாகவுள்ள
நாமம்   } பல திருநாமங்
சொல்லி   } களைச் சொல்லி
அம் கையால்   அழகியகையினாலே
நாம்   } நாம் தொழுவோம் ;
தொழுதும்
மருவி வா   { இதற்கு நீயும்
                             உடன்பட்டுவா ;
மண் உலகம்   { பூமி முதலிய
                             லோகங்களை

உண்டு   { ஒருகால் உள்ளே
                             அடக்கிவைத்துப்
உமிழ்ந்த   { பிறகு வெளிப்
                             படுத்தினவனும்
வண்டு   { வண்டுகள் படிந்து
                             ஒலிசெய்யப்
அறையும்   { பெற்ற குளிர்த்
தண் ஆழாய்   { திருத்துழாய்
                             மாலையை
                             யுடையவனுமான
கண்ணையே   கண்ணிரானையே
நம் கண்   நமது கண்கள்
காண்க   கண்டு களித்திடிக.

* * *—இந்திரியங்களெல்லாவற்றாலும் எம்பெருமானை அந்
பவிக்கவேணு மென்கிறார். நாராயணதி ஸஹஸ்ரநாமங்களைச்
சொல்லுவதிலே வாய் ஊன்றியிருக்கவேணும்; கைகள் அஞ்சலி
பண்ணுவதிலே அவகாஷித்திருக்கவேணும்; கண்கள் அப்பெரு
மானையே ஸேவித்துக் கொண்டிருக்கவேணும். மனத்தின் துணை
யின்றி ஒரு இந்திரியமும் ஒரு காரியமும் செய்யமாட்டாதாகை
யாலே இவையித்தனைக்கும் நெஞ்சு உடன்பட்டிருக்கவேணும்
என்றதாயிற்று.

“வண்டறையுந் தண்ணோய்க்கண்ணனை” என்றதனால்—
தோளினமேலும் நன்மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும் தாளின
மேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாய் மாலையில் மதுவைப்பருகி ரீங்கா
ரம் செய்கின்ற வண்டுகளின் ஒலியே செவிக்கு விஷயமாகவேணு
மென்பதும் அந்தத் திருத்துழாயின் பரிமளமே மூக்குக்கு விஷய
மாகவேணு மென்பதும் தொனிக்குமென்றுணர்க. “ஜிஹ்வே கீர்த்
தய கேசவம் முராரிபு” என்ற முகுந்தமலை ச்லோகம் இங்கு
ஸ்மரிக்கத்தகும். ... .. (அ)

கண்ணுங் கமலங் கமலமே கைத்தலமும் *

மண்ணளந்த பாதமும் மற்றவையே—* எண்ணிற்

கருமா முகில்வண்ணன் கார்க்கடல்நீர் வண்ணன் *

திருமாமணி வண்ணன் தேச.

(க)

கரு மா முகில் வண்ணன்	{ கரிய பெரிய மேகம் போன்ற வடிவை புடையவனும்	கண்ணும்	திருக்கண்களும்
கார் கடல் நீர் வண்ணன்	{ கரியகடல் நீரின் கிறம்போன்றகிற முடையவனும்	கமலம்	{ தாமரைப் பூப் போன்றவை;
திரு மா மணி வண்ணன்	{ அழகிய நீலமணி போன்றகிற முடையவனு மான எம்பெருமா னுடைய	கைத் தலமும்	{ திருக்கைத்தலங் களும்
தேச	அழகை	கமலமே	{ அத்தாமரைப் பூப் போன்றவையே;
எண்ணில்	{ ஆராய்ந்து நோக்கு மளவில்,	மண் அளந்த பாதமும்	{ உலகளந்த திருவடி களும்
		அவையே	{ அத்தாமரைப் பூப் போன்றவையே.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “கண்ணனையே காண்க நங்கண்” என்று விரும்பிய ஆழ்வாருடைய கண்ணுக்கு எம்பெருமான் ஸேவைலாதிக்க, ஸேவித்து அவனுடைய வடிவமுறைப் பேசியது பவிக்கிரர்தில். காரகாலத்து மேகம்போலவும் கருங்கடல்நீர்போலவும் நீலமணிபோலவும் விளங்குகின்ற நிறமுடையனான எம்பெருமானுக்குத் திருக்கண்கள் திருக்கைத்தலம் திருவடி எல்லாம் தாமரையே என்னலாம்படியிருக்கின்றன வென்கிரார்.

“கண்ணும் கைத்தலமும் மண்ணாளந்த பாதமும் கமலமே” என்று ஏகவாக்கியமாகச் சொல்லியிருக்கலாமே; அங்ஙனன்றி “கண்ணுங்கமலம் கமலமே கைத்தலமும், மண்ணாளந்த பாதமும் மற்றவையே” என்று மூன்றுவாக்கியமாகச் சொல்லுவானேன்? மூன்று அவயவங்களுக்கும் தாமரையொன்றே உபமானமாகச் சொல்லப்படுகையாலே ஒரேவாக்கியமாக அமைந்தால் நன்றாயிருக்குமே என்று சிலர் நினைப்பர்; ஆந்தமாக அதுபவம் செல்லுமளவில் சொல்லிலக்கணம் சிஷிக்கப்புகுமவர்கள் அரவிகர்களாவர் : வடமொழியில் ஒரு ச்லோகமுண்டு ;—“ஈய-பாஸூடிந வெ லாயாஃ ஸவஸாஸூவிஸ-காஃ। தீவீவிஸூ-ஸவெலாயாஃ வஸூ டி-பூவிவாரகாஃ” [அதாவது—அதுபவபரீவாஹமாக ஆந்தம் தலைமண்டைகொண்டு பேசும்போது பொருளின்பத்தில் ஆழ்ந்து அகங்குழைய வேண்டியிருக்க, அதில் கரையாதே சொல்லைப் பிடித்துக்கொண்டு மன்றும்பவர்கள்—சிறங்கார கேளி லமயத்தில் ‘இந்தப் புடவை என்னவிலை? எவ்வூரில் நெய்வித்தது? என்ன எடையிருக்கும்?’ என்று உப்புப்புளிப்பில்லாத விசாரங்கள் பண்ணுவாரப்போலே அரவிகர்களாவர் என்றபடி.]

“தோள்கண்டார் தோளேகண்டார் தொடுகழற் கமலமன்ன தாள்கண்டார் தாளேகண்டார் தடக்கைகண்டாருமே” என்றும் போலே ஒவ்வொரு அவயவத்திலும் வேறொன்றறியாதே மருண்டு நிற்குமவர்களுடைய பாசாங்களை நாமோ சிஷிப்போம்? திருக்கண்ணழகிலே ஈடுபட்டுக் ‘கண்ணுங் கமலம்’ என்றுபேசி நெடும் போது கழித்தபின் திருக்கையழகிலே கணவைத்துக் ‘கமலமே கைத்தலமும்’ என்றார். அதற்குப்பிறகு நெடும்போது கழித்துத்

திருவடிபழங்கிலே தோற்று 'மண்ணளந்த பாதமும் மற்றவையே' என்றார். ஒருபோதும் அழகு குன்றாமலிருக்கிற எம்பெருமானுடைய திவ்யவயவத்திற்கு ஒருநொடிப்பொழுதில் அழகு மாறும் படியான தாமரையை ஒப்புச்சொல்லத்தகுமோ? தகாது தகாது; ஆனாலும் ஒப்பற்ற அவயவத்திற்கு அத்தாமரையல்லது வேறென்றும் ஒப்பாக வய்திறக்கவும் போராமையாலே இந்த அஸ்வரஸ்பந்தோற்ற "பாதமும் மற்றவையே" என்றார். "கைவண்ணந்தாமரை வாய்கமலம்போலும் கண்ணிணையுமரவிர்தம் அடியும்பிதே" என்ற திருநெடுந்தாண்டகமும் காண்க. "சுலவவாடி ராவிரிநொயுநம் வடிவாணிகதும்" என்றருளினர் ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்திலும் ஆழ்வான்.

திருமாமணி வண்ணனுடைய தேசு—தேஜஸ்ஸானது, எண்ணில்—எண்ணமுடியாதது;—இப்படிப்பட்டதென்று சிந்திக்கவும் முடியாதது என்று பொருள் கூறுதலுமாம். 'தேஜஸ்' என்னும் வடசொல் தேசு எனத்திரிந்தது. ... .. (க)

தேசந் திறலுந் திருவு முருவமும் *
மாசில் குடிப்பிறப்பும் மற்றவையும்—பேசில் *
வலம்புரிந்த வான்சங்கங் கொண்டான் பேரோத *
நலம்புரிந்து சேன்றடையும் நன்கு.

(ஊ)

வலம் புரிந்த வான் சங்கம் கொண்டான்	{ வலது பக்கத்தில் சுழித்திருக்கிற சிறந்த சங்கை எந்தியுள்ள பெருமானுடைய	திறலும் திருவும் உருவமும்	பராக்ரமமும் செல்வமும் அழகிய ரூபமும்
பேர் ஓத	{ திருநாமக்களை அப்யவிக் வேணுமென்று	மாசு இல் குடி பிறப்பும்	{ குற்றமற்ற நற்குலமும்
பேசில்	{ சொன்னமாதிரித் தில்	மற்றவையும்	{ மற்றுமுள்ள நன்மைகளும்
தேசம்	தேஜஸ்ஸும்	நலம் புரிந்து நன்குசென்று அடையும்	{ தாமே ஆசைப் பட்டு நன்றாக வந்து சேரும்.

* * *—எம்பெருமானுடைய ஒப்புயர்வற்ற அழகை எல்லாரும் பேசி விடலாகுமோ? பலவகை நன்மைகளைப் பெற்ற

மஹான்களே யன்றோ அவ்வழகைப் பேசவுரியார் என்று சிலர் நினைக்க, அப்பெருமானுடைய திருநாமத்தை ஸங்கீர்த்தநம் பண்ண நினைத்த மாத் திரத்திலே எல்லாவகை நன்மைகளும் தன்னடையே மேல்விழுந்து வந்து சேருங்கிடர் என்கிறார்.

கண்டவர்களெல்லாரும் நன்கு மதிக்கும்படியான தேஜஸ்ஸும், எதிரிகளை வாய்மாள்ப் பண்ணவல்லமிக்கும், கண்டார் நெஞ்சையுங் கண்ணையும் கவரும்படியான வடிவமுதும், குற்றமற்ற நற்குடிப்பிறப்பும், மற்றும் நன்மையாகச் சொல்லப்படுமவைகளும் தானேவந்து சேரும்; யாரிடத்திலென்னில்; சங்குதங்கு தடங்கையனான எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களைக் கற்கவேணுமென்பாரிடத்து.

இழிகுலத்திற் பிறந்திருந்தாலும் பகவத் பக்திவைபவத் தாலே அவ்விழிகுலம் நீங்கித் தொழுகுலம் உண்டாகு மென்பது இரண்டாமடியில் விளங்கும். “ பண்டைக் குலத்தைத் தவிர்த்து ” என்றார் பெரியாழ்வாரும். ... .. (40)

நன்கோதும் நால்வேதத் துள்ளான் * நறவிரியும்
பொங்கோ தருவிப் புனல்வண்ணன்—* சங்கோதப்
பாற்கடலான் பாம்பணையின் மேலான் * பயின் றுரைப்பார்
நாற்கடலான் நுண்ணறிவி னான். (41)

நன்கு ஓதும் நால்வேதத்து உள்ளான்	{ நன்றாக ஓதப்படுகிற நான்கு வேதங்க ளாலும் பிரதி பாதிக்கப்படுபவ னும்	சங்கு ஓதும் பால் கடலான்	{ சங்குகளோடே கூடின அலைகளை புடைத்தான திருப்பாற் கடலில் கண் வளர்ந்தருன்பவ னும்
நறவு இரியும்	{ தேன் தோற்கும்படி யான போக்ய தையை புடைய தாய்	பாம்பு அணையின் மேலான்	{ சேஷ சயனத்தின் மேல் துயில் பவனும்
பொங்கு ஓதும் அருவி புனல்	{ கடல் போலவும் அருவிநீர்போலவு முள்ள தான		
வண்ணன்	{ திருமேனியை புடையவனும்		

பயின்று உரைப்பார் தூல் கடலான்	ஒதிபுணர்த்துகின்ற வைதிகர்களின் கடல்போன்ற சாஸ்தாங்களால் பிரதிபாதிக்கப் படுபவனுமான எம்பெருமான்	நுண் அறிவினான்	(தம் முயற்சியாலே அறிவார்க்கு) அறிய முடியா தவன்.
--	--	-------------------	--

* * *—எம்பெருமானுடைய திருநாம ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணினால் எல்லாவகை நன்மைகளும் வந்துகூடு மென்றார் கீழ்ப்பாட்டில்; எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை உள்ளபடியே உணருகையாகிற நன்மையும் உண்டாகுமோ என்று கேள்விபிறக்க, எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை உணர்வது மாத்திரம் அருமையான தென்கிறார் இதில்.

நால் வேதங்களாலே பிரதிபாதிக்கப் பட்டவனாய், 'தேன்தோற்றது' என்னும்படியான போக்யதையையுடைய விலகூண திவ்யமங்கள விக்ரஹமுடையனாய், திருப்பாற்கடலில் திருவனந்தாழ்வான்மேல் திருக்கண் வளர்ந்தருளுமவனாய், மது முதலிய மஹர்ஷிகளினால் வேதங்களுக்கு உபப்நுஹண [வியாக்கியான] மாக இயற்றப்பட்ட ஸ்மருத்திஹாஸ புராணங்களினால் பிரதிபாதிக்கப்பட்டவனான எம்பெருமான், நுண்ணறிவினான் = துட்பமான அறிவையுடையவன், அதாவது—அவனை அறிவது மிகவும் துட்பமானது—அஸாத்யமானது என்றபடி.

" நுண்ணறிவினான் " என்பதற்கு—ஸூகீழ்மமான ஜ்ஞாநத்தாலே அறியக்கூடியவன், (தம் போன்றவர்களுடைய ஸ்தூலமான ஜ்ஞாநத்தாலே அறியக்கூடாதவன்) என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இரண்டாமடியில், ஓதம் + அருவி, 'ஓதமருவி' என்றாகவேண்டிவது 'ஓதருவி' என்றானது தொகுத்தல். ... (கக)

அறிவேன்னுந் தாள்கொளுவி ஐம்புலனுந் தம்மில் *
சேறிவேன்னுந் திண்கதவஞ் செம்மி—* மறையென்றும்
நன்கோதி நன்குணர்வார் காண்பரே * நாடோறும்
பைங்கோத வண்ணன் படி.

(கஉ)

மறை	வேதத்தை	திண் கதவம்	{	திடமான கதவை
என்றும்	இடைவிடாது	செம்மி	{	யடைத்து
நன்கு ஒளி	{ நன்றாக அத்தயநம்	நன்கு	{	நன்றாக தியானிக்கு
	பண்ணி	உணர்வார்	{	மவர்கள்
அறிவு	{ ஐஞாநமாகிற	பைங்கோதம்	{	அழகிய கடலின்
என்னும்		வண்ணன்		நிறம்போன்ற
தான் கொளுவி	தாழ்ப்பாளையிட்டு	படி		நிறமுடையான
ஐம்புலனும்	{ பஞ்சேந்திரியங்			எம்பெருமானை
	களையும்			தன்மைகளே
தம்மில்	{ (வெளிச்செல்லா	நான் தோறும்	{	தினந்தோறும்
செறிவு				
என்னும்		காண்பர்		ஸாக்ஷாத்கரிப்பார்கள்.
	மல்) உள்ளே			
	அடக்கிவைப்ப			
	தாகிற			

* * *—எம்பெருமான் ஒருவராலும் அறியக்கூடாதவன் என்றால், ‘ஆகாசத்தாமரை, மலடிபிள்ளை முதலானவைபோல் பரப்ரஹ்மமும் அடியோடு இல்லாத வஸ்து’ என்றதாய்விடுமே என்று சிலர் சங்கிக்க, அப்படி அடியோடு அறியக்கூடாதவனல்லன் எம்பெருமான்; நாம் சொல்லுகிற வழியாலே அறிவார்க்கு அறியலாம் என்கிறோம்தில்.

வேதங்களை ஒதியுணர்ந்து அவற்றின் பொருள்களையும் நன்குணர்ந்து, வெளிவிஷயங்களில் இந்திரியங்களைப் போகவொட்டாமல் தடுத்து அவனைக் காணப்புகுந்தால் காணலாம்.

நல்ல ஞானம் பெற்றவர்களுடைய இந்திரியங்கள் பட்டிமேயமாட்டாவாகையால் அறிவைத் தாழ்ப்பாளாக உருவகப்படுத்தினர். பசுமை+ஓதம்=பைங்கோதம். நன்னூலில் பண்புப் பகுதியின் விகாரங்களை யுணர்த்துகின்ற “ஈறுபோதல்” என்னுஞ் சூத்திரத்தில் “இனமிகல் இனையவும் பண்பிற்கியல்பே” என்றது நோக்குக. வேறுவழிகளு முண்டு. ‘பை இங்கு ஓதம்’+பைங்கோதம். ‘இங்கு’ என்றது—தங்குகின்ற என்றபடி. பசுமை தங்கிய ஓதமென்கை. சந்தியில் இகரம் கெட்டது. .... (கஉ)

படிவட்டத் தாமரை பண்லேகம் நீரேற்று *

அடிவட்டத் தாலளப்ப நீண்ட—முடிவட்டம் *

ஆகாய மூடறுத்து அண்டம்போய் நீண்டதே *

மாகாயமாய் நின்ற மாற்கு.

(கரு.)

பண்டு	{ முன்னொரு தாலத்தில்,	மா காயம்	{ பெரிய திருமேனியாய் [த்ரிவிக்ரமனாய்] வளர்ந்தவின் எம்பெருமா னுடைய
உலகம் நீர் ஏற்று	{ பூமி தானம் வாங்கிக்கொண்டு	ஆய் நின்ற மாற்கு	
தாமரை படிவட்டம்	{ தாமரை மலர்ந்தாற் போலே வட்ட வடிவமாயிருக்கிற பூமியை	நீண்ட முடி வட்டம்	{ நீண்ட திருவபிஷேக மானது,
அடி வட்டத்தால் அளப்ப	{ திருவடியினால் அளப்பதற்காக	ஆகாயம் ஊடு அறுத்து	{ மேலுலகங்களின் வழியாகச் சென்று
		அண்டம் போய் நீண்டதே	{ அண்ட கடாலுத்தளவாக வளர்ந்ததே! இஃது என்ன ஆச்சரியம்!.

* * *—“நன்கோதி நன்குணர்வார்—நாடோறும் பைங்
கோத வண்ணன்படி காண்பர்” என்றாரே கீழ்ப்பாட்டில். எம்
பெருமான்படியை இன்னவிதமாகக் காண்பரென்பதைக் காட்ட
வேண்டி இப்பாசரமருளிச்செய்கிறார். இறந்த காலங்களில் நடந்த
எம்பெருமானுடைய சரிதங்களெல்லாம் இன்று கண்ணெதிரே
தோற்றுவதாக ஸாக்ஷாத்கரிப்பார்கள் என்று காட்டுகிறாரிப்பாட்
டால்.

மாவலிபக்கல் மூவடிமண் நீரேற்றுப்பெற்று எம்பெருமான்
பெரிய திருவுருவாக உலகங்களை அளக்கும்போது அவனது திரு
முடியானது மேலுலகங்களையெல்லாம் அதிகரமித்துச் சென்று
அண்டங்களுக்கப்பால் விளங்கிற்று என்கிறார். இவ்விதமாகக்
காண்பார்கள் என்றவாறு.

வட்டம்—மண்டலம்; படிவட்டம்=பூமண்டலம். எம்பெரு
மானுடைய ஸுகுமாரமான திருவடிப்பட்ட வீடமென்று பூமியைத்
தாமரையாக உபசரித்துச் சொல்லுகிறார். இப்பூமண்டலம் பெரிய
தாமரைப்பூ மலர்ந்தாற்போலே வட்டவடிவாயிருப்பதுபற்றியுமாம்.
திருவடியும் பூமண்டலத்துக்குச் சமமாகப் பரவி நின்றமையாக்
“அடி வட்டம்” எனப்பட்டது.

ஈழநடியில், காயம்—வடசொல்; சரீரென்று பொருள். (கந)

மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு *
நூற்பால் மனம்வைக்க நொய்விதாம் * —நாற்பால்
வேதத்தான் வேங்கடத்தான் விண்ணோர் முடிதோயும் *
பாதத்தான் பாதம் பணிந்து.

(கசு)

நாற்பால்	நான்கு வகைப்பட்ட வேதங்களாலே பிரதிபாதிக்கப் படுபவனும்	மால் பால்	அந்த ஸர்வேச்வர னிடத்திலே
வேதத்தான்		மனம் சுழிப்ப	நெஞ்சு பொருந்த, (அதனாலே)
வேங்கடத் தான்	திருமலையிலே நிற்கும் ஸௌலப்ப முடையவனும்	மங்கையர் தோள் கைவிட்டு	ஸ்த்ரீகளின் தோளோடே அணையவேணு மென்கிற காமத்தைக் கைவிட்டு
விண்ணோர் முடி தோயும் பாதத்தான்	ரித்யஸூரிகளின் கிரீடம் உறையும் படியான திருவடிகளை யுடையவனுமான எம்பெருமா னுடைய	நூல் பால்	(வேதம் முதலிய) சாஸ்திரங்களிலே
பாதம்	திருவடிகளை	மனம் வைக்க	மனம் செலுத்துவதற்கு
பணிந்து	ஆசிரயித்து	நொய்விது ஆம்	எளிதாகும்.

* * *—கீழ் “அறிவெண்ணுந்தான் கொளுவி” என்கிறபாட்டில்—இந்திரியங்களைப்பட்டிமேய வொண்ணாதபடி அடக்கி நின்று சாஸ்த்ரங்களை அப்பவலித்தால் எம்பெருமான் படிகளைக் காணலாமென்றார். இது எளிதில் கைகூடாத காரியமாயிற்றே! என்று சிலர் நினைக்கக்கூடுமே; அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறார். நான்கு வேதங்களாலும் பிரதிபாதிக்கப்படுகிற எம்பெருமான் திருவேங்கடமலையிலே வந்துநின்று தேவர்கள் வணங்க நிற்கிற நிலையிலே ஆசிரயித்து அப்பெருமானிடத்திலேயே நெஞ்சை ஊன்றவைத்தால், சிற்றின்பங்களிலே விருப்பம் ஒழிந்து, எம்பெருமான்படிகளை யுணர்த்துகின்ற சாஸ்த்ரங்களிலே நெஞ்சைச் செலுத்துவதற்கு அது கூலமாகும் என்கிறார்.

“மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு” என்ற விதில் சிலர் சொல்லுவதொன்றுண்டு; அதாவது சிற்றின்பங்களில் பற்று அற்றாலன்றி பகவத்பிஷயத்திலே ஊற்றம் பிறவாது; பகவத்

விஷயத்திலே ஊற்றம் பிறந்தாலன்றிச் சிற்றின்பங்களில் பற்று அருது என்று அந்நியாந்யாச்சரய தோஷம் சொல்லலாம்படி யிருக்கையாலே 'மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு' என்று எங்ஙனே சொல்லலாம்? என்று :

இதற்குப் பெரியோர் பணிப்பதாவது—நாம் சிற்றின்பங்களை விரும்பி வேசி முதலானவர்களைக் காண்பதையே முக்கிய நோக்கமாகக்கொண்டு பலகாலும் பகவத்ஸந்நிதிகளுக்குச் செல்லுகிறோம்; அப்போது யாத்ருச்சிகமாக எம்பெருமான் திருமேனியிலும் கண் செலுத்த நேருகின்றது; இப்படி பலகால் நேர்ந்தால், ஒருகால் ஸுக்ருத விசேஷத்தினால் அப்பெருமானிடத்திலேயே நம்மனம் லயித்து 'என்னமுதினைக் கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணுவே' என்னும்படியாக ஆகி, சிற்றின்பங்களில் ஜிஹாஸை பிறந்துவிடுகின்றது; ஆகவே 'மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு' என்றது பொருத்தும்; அந்நியாந்யாச்சரயதோஷமில்லை. சிற்றின்பங்களில் பற்று அற்றாந்தான் பகவத்விஷயத்தில் மனம் சுழிக்குமென்று நியதிகூறவேண்டா—என்பார்.

மாற்பால்=பால்—ஏழனுருபு : மாலிடத்திலே என் கை, 'நூற்பால்' என்ற விடத்தும் இங்ஙனமே. நோய்விது—ஸூலபம். (கச)

பணிந்துயர்ந்த பேளவப் பதேரைகள் மோத *

பணிந்தபண மணிகளாலே—அணிந்தந்

கனந்தனைணக் கிடக்கு மம்மான் * அடியேன்

மனந்தனைணக் கிடக்கும் வந்து.

(கரு)

பணிந்த உயர்ந்த	{ தாழ்த்தும் ஏறியும் வீசுகின்றவை யான	பணிந்த	{ (அத்திலைகள் திருமேனியில் படாதபடி குடை பிடித்தாற் போலே) கவிந்திருக்கிற
பெளவப் படு திரைகள்	{ கடலிலுண்டான அலைகளானவை	பணம்	படக்களிலுண்டான
மோத	{ நாலு பக்கமும் அடிக்க,	மணிகளாலே	மாணிக்கங்களினாலே
		அணிந்த	{ அலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கிற

அனந்தன்	{ திருவணந்தாழ்வா னாகிற	அங்கு	அங்கு நின்றும்
அணை	{ திருப்பள்ளி மெத்தையிலே	உந்து	புறப்பட்டிவந்து
கிடக்கும்	{ திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிற	அடியேன்தன்	அடியேனுடைய
அம்மான்	ஸர்வேசுவரன்	மனம் அணை	{ மனமாகிற படுக்கையில்
(அந்தப் படுக்கையிற் பொருந்தாதே)		கிடக்கும்	{ சயனித்திரா வின்றான்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்
தோள் கைவிட்டு, நூற்பால் மனம்வைக்க நெய்விதாம்” என்றரு
ளிச் செய்த ஆழ்வாரைநோக்கி ‘சாஸ்த்ரங்களில் மனம்வைத்து
அவ்வழியால்தான் எம்பெருமான் படுக்கை அறியவேணுமென்கி
றீரே; நீர் அவ்விதமாகத்தான் அறிந்தீரோ?’ என்று சிலர் கேட்க;
எம்பெருமானுடைய நிரீஹைதுகமான விஷயகாரத்திற்கு இலக்
கானவர்கள் சாஸ்த்ரங்களில் ச்ரமப்படவேணுமோ? அவன்தானே
ஒருவரை விஷயிகரிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றினால் எல்லாகடந்த அன்பு
கொண்டு அவன் செய்யும் காரியங்களைத் தடுப்பாருண்டோ?
திருப்பாற்கடலிலே பரமஸுகமாகக் கண்வளர்ந்தருளுமவன்
அதனை விட்டிட்டு என்னெஞ்சிலே வந்து கிடக்கிறானே; இது
அவனுடைய நிரீஹைதுக கிருபையினால் வந்ததன்றோ? இங்ஙனமே
அவன் நிரீஹைதுகமாக விஷயிகரிக்க விருப்பப் பெறுமவர்களுக்கு
யாதொரு சாஸ்த்ர பரிச்ரமமும் வேண்டா; நான் பெற்ற பேறு
அவர்களும் பெறுவார்கள்—என்ற கருத்தையடக்கி இப்பாசரமரு
ளிச் செய்கிறார்.

கடலில் அலை வீசும்போது ஏறியும் தாழ்ந்தும் வீசுவது
இயல்பாதலால் ‘பணிந்துயர்ந்த’ எனப்பட்டது. “அணிந்தங்கு”
என்றவிடத்துத் தொகுத்தல் விகாரம். அணிந்த அங்கு என்று
பிரிக்க. அந்நதன்—வடசொல். ... (கரு)

வந்துதைத்த வெண்டிரைகள் சேம்பவள வேண்முத்தம் *

அந்திவிளக்கு மணிவிளக்காம் *—எந்தை

ஒருவல்லித் தாமரையாள் ஒன்றியசீர் மார்பன் *

திருவல்லிக் கேணியான் சென்று.

(கக)

ஒரு அல்லி தாமரையான்	அழகிய இதழ்களை யுடைய தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாக வுடைய பிராட்டி	அந்தி விளக்கும் அணி விளக்கு ஆம்	ஸந்தியாகாலத்தை விளக்குகின்ற மங்களதீபங்களாக ஆகப்பெற்ற
சென்று ஒன்றிய சீர் மார்பன்	வந்து பொருந்திய அழகிய திருமார்பை யுடையவனும்	திருவல்லிக் கேணியான்	திருவல்லிக்கேணி யில் எழுந்தருளி யிருப்பவனுமான பெருமான்
வந்து உதைத்த வெண் திரைகள் செம் பவளம் வெண் முத்தம்	வந்து வீசுகின்ற வெளுத்த அலை களிலுண்டான சிவந்தபவழங் களும் வெளுத்த முத்துகளும்	எந்தை	எனக்கு ஸ்வாமி.

* * *—திருப்பாற்கடலில் நின்றும் தம் திருவுள்ளத்துக்கு வரும்போது திருவல்லிக்கேணியில் தங்கி வந்தா னென்கிறார் போலும். முதலிரண்டடிகள் திருவல்லிக்கேணிக்கு விசேஷணம். அருகிலுள்ள கடலில் அலைகள் மோதும்போது சிவந்த பவழங் களும் வெளுத்த முத்துக்களும் கொழிக்கப்படுகின்றன; அவை ஸாயம்ஸந்தியா காலத்தில் ஏற்றப்படுகின்ற மங்கள தீபமோ என் னலம்படி யிருக்கின்றனவாம். சில விளக்குகள் செங்கிறமான ஒளியை யுடையனவாயும் சில விளக்குகள் வெண்ணிறமான வொளியை யுடையனவாயும் இருப்பது ண்டாகையாலே செங்கிறப் பவழங்களும் வெண்ணிற முத்துக்களும் திருவிளக்காகச் சொல் லப்பட்டன. திருவல்லிக்கேணியில் எப்போது பார்த்தாலும் திரு விளக்கேற்றப்பெற்ற மாலைப்பொழுதாகவே காணப்படுமென்று கருத்து. இப்படிப்பட்ட திருவல்லிக்கேணியில் எழுந்தருளியிருக் கின்ற திருமாமகள் கொழுநன் எனக்கு ஸ்வாமி—என்றாராயிற்று.

‘ப்ரவானம்’ என்னும் வடசொல் பவள மெனவும், ‘முத்தா என்னும் வடசொல் முத்து எனவும், ‘ஸந்த்யா’ என்னும் வட சொல் அந்தி யெனவும் திரிந்தன. .... (கச)

சேன்றநாள் செல்லாத செங்கண்மா லெங்கள்மால் *

என்றநா னென்றாளும் நாளாகும் *—என்றும்

இறவாத வேந்தை யிணையடிக்கே யாளாய் *

மறவாது வாழ்த்துகவேன் வாய்.

(கச)

என்றும் இறவாத எந்தை	{ ஒருநாளுமழி வில்லாதவனான எம்பெருமா னுடைய	செல்லாத	{ இனிமேல் வரப்போகிற நாள்களும்
இணை அழிக்கே	{ உபயபாதங்களுக்கே	செங்கண்	{ 'புண்டரீகாக்ஷன் நம்மிடத்து வியாமோஹ முடையன யிருக்கிறான்' என்று சொல்லப் பெற்ற நிகழ்காலமுமாகிய
ஆள் ஆய்	ஆட்பட்டி	மால் எங்கள் மால் என்ற நாள்	
மறவாது	மறவாமல்		
என் வாய் வாழ்த்துக	{ என்வாய் வாழ்த்த வேணும்; (இங்ஙனே யாகில்)	எந்நாளும்	எல்லாக்காலங்களும்
சென்ற நாள்	{ கீழ்க்கழிந்த காலங்களும்	நாள் ஆகும்	நல்லகாலமேயாகும்.

* * *—எம்பெருமானை வாழ்த்தப் பெறுவதொரு நாள் உண்டானால், கீழ்க்கழிந்த காலமும் மேல்வருங்காலமும் எல்லாம் நன்னளாய் விடுமென்கிறார். இன்று ஒருநாள் எம்பெருமானை வாழ்த்தப்பெற்றால் அந்த ஒருநாள் மாத்திரம் நல்ல நாளாகுமே யன்றி, கீழே பழுதே கழிந்த காலமும் இனிமேல் வரப்போகிற காலமுங்கூட நன்னளாய் விடுமோ? என்னில்; கேண்மின்; ஒரு வன் நெடுங்காலமாக தரித்ராணயிருந்து ஒருநாளில் செல்வம் மிக்கவ னானால், அவனுக்கு அதற்கு முந்திக் கழிந்த நாட்களில் பலவகைக் கஷ்டங்களுண்டாயிருந்தாலும் அந்தக்கஷ்டகாலம் கழிந்தொழிந்து போயிற்றுகையாலே சென்ற நாட்களின் கெடுதல்கள் தோற்ற மாட்டா; வயிரூர உண்டபின் பசித்திருந்த முற்காலம் என் செய யும்? அதுபோல, எம்பெருமானை வாழ்த்தப்பெறும் நாள் உண் டானபின்பு, அவனை வாழ்த்தாமல் பாழே கழிந்த கீழ்நாட்களும் 'கழிந்துபோன நாட்கள்' என்ற காரணத்தினாலேயே நன்னளாய் விடுமென்க. ஒருவன் ஸந்தோஷமா யிருக்கும்போது 'மேலுள்ள காலமெல்லாம் நாம் இப்படியே ஸந்தோஷமாகவே இருப்போம்' என்று நினைத்திவனேயன்றி 'நாளேக்கே நாம் துயரை அதுபவிக் கப்போகிறோம்' என்று நினைக்கமாட்டான்; அதுபோல, ஆழ்வா ரும் 'எம்பெருமானை வாழ்க்தப் பெறுவதொருநாள் வாய்த்து விட்டால் அந்த வாழ்த்து மேலுள்ள காலமெல்லாம் மாறாதே செல்லும்' என்றெண்ணி எதிர்காலமும் நன்னளாகுமென்கிறார்.

ஒருவனுக்கு நிகழ்காலமொன்று மாத்திரம் நன்றாயிருந்துவிட்டால் அவனுக்கு இறந்த காலமும் எதிர்காலமும் நன்றே என்க.

என்றுமிறவாத வெந்தையிணையடிக்கே ஆளாய் என்வாய் மறவாது வாழ்த்தப்பெற்றால், சென்றநாள் செல்லாதநாள் செங்கண்மா லெங்கண்மாவென்ற அந்நாள் ஆகிய எந்நாளும் நாளாகும் என்றதாயிற்று. .... (கௌ)

வாய்மொழிந்து வாமனனாய் மாவலிபால் * மூவடிமண்
நீயளந்து கொண்ட நேமோலே *—தாவியநின்
எஞ்சா விணையடிக்கே யேழ்பிறப்பு மாளாகி *
அஞ்சா திருக்க வருள்.

(கௌ)

வாமனன் ஆய்	வாமநரூபியாகி	தாவிய	ஸர்வவ்யாபியான
மாவலி பால்	{ மஹாபலியினிடத் தில் (சென்று)	நின் இணை	{ உனது உபய
வாய்	{ (மதுரமான சில)	அடிக்கே	{ பாதங்களுக்கே
மொழிந்து	{ வாய்மொழிகளைச் சொல்லி	ஏழ் பிறப்பும்	{ எல்லாப் பிறவிகளிலும்
மூ அடி மண்	{ மூவடிநிலத்தை (இரந்து பெற்று)	ஆன் ஆதி	{ நான் ஆட்பட்டவனாகி
அனந்த	{ அகை அளந்து	அஞ்சாது	{ பயங்கெட்டிருக்கும்
கொண்ட	{ கொண்ட	இருக்க	{ படி
நெடு மாலே	ஸர்வேச்வரனே !	நீ அருள்	{ நீ கிருபைபண்ண வேணும்.
எஞ்சா	சுருங்குதலின்றி		

* * *—உலகளந்த பெருமானே ! உன் திருவடிகளில் எனக்கு நித்யகங்கர்யத்தைத் தந்தருளி உன்னுடைய அனுபவத்துக்கு இடையூறான ஸம்ஸாரபயத்தையும் மாற்றியருளவேணு மென்கிறார்.

‘நம்முடைய உடைமையை நாம் இழக்கலாகாது’ என்கிற திருவுள்ளத்தினால் உலகங்களை யெல்லாம் அடிப்படுத்திக்கொண்டதுபோல உன்னுடைமையாகிய அடியேனையும் அடிப்படுத்திக்கொள்ளவேணு மென்கைக்காக இங்கு உலகளந்த சரிதையை எடுத்துக் கூறினரென்க. வாமநனுடைய மழலைச்சொற்களிலேயே மாவலி மதிமயங்கினனாதலால் அது தோன்ற ‘வாய்மொழிந்து என்கிறார். இரண்டாமடியிலுள்ள ‘நீ’ என்பது ஈற்றடியில் அந்வயிக்கக்கடவது, அஞ்சாதிருக்க=‘நானாக்கே இந்த பகவத்

கைக்கரியம் மாறிப்போய் ஸம்ஸார தாபத்ரயமே மேலிட்டு
விடுமோ ?' என்று அஞ்சாதிருக்க. ... (கஅ)

அருளா தொழியுமே யாலிலைமேல் * அன்று
தெருளாத பிள்ளையாய்ச் சேர்ந்தான் *—இருளாத
சிந்தையராய்ச் சேவடிக்கே செம்மலர்தூய்க் கைதொழுது *
முந்தையராய் நிற்பார்க்கு முன். (கக)

இருளாத சிந்தையர் ஆய்	{ அஜ்ஞானவீரன் சேராத நெஞ்சை புடையராய்க் கொண்டு	முன் அன்று { முன் பொருகாலத்தில்
சே அடிக்கே செம் மலர் தூய்	{ திருவடிகளுக்கே எல்ல புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பித்து	தெருளாத பிள்ளை ஆய் { அறியாத சிறு குழந்தையாய்
கை தொழுது முந்தையர் ஆய் நிற்பார்க்கு	{ அஞ்ஜலிபண்ணி 'நான் முன்னே நான் முன்னே' என்று நிற்கும் பக்தர்களுக்கு,—	ஆல் இலை மேல் சேர்ந்தான் { ஆலந்தளிரில் சயனித்த பெருமான்
		அருளாது { கிருபைபண்ணுமற் ஒழியுமே } போவானே?

* * *—“ அஞ்சாதிருக்கவருள் ” என்று சொல்லிவிட்டால்
தவறாமல் அருள்வதேனவென்ன ; ‘நம் அருளை எதிர்பார்ப்பார்
ஆரேனுமுண்டோ ?’ என்று நோக்கியிருக்கு மெம்பெருமான்
அருள்செய்யா தொழியமாட்டான் ; அருள்செய்தே தீருவன் ;
ஆனால் எல்லார்க்கும் அருள்செய்தால் ஸர்வமுத்தி ப்ராஸங்க
முண்டாகி லீலாவிபூதியே அழிந்துபோக நேருமாதலால், இரு
ளாத சிந்தையராய்ச் சேவடிக்கே செம்மலர்தூய்க் கைதொழுது
முந்தையராய் நிற்பார் எவரோ, அவர்க்கே அருள்செய்யக் கட
மைப்பட்டிருக்கிற மெம்பெருமான் என்கிறார். உலகமெல்லாம்
பிரளயத்தில் அழிவதாயிருக்கையில் அவற்றையெல்லாம் வாரி
யெடுத்து வயிற்றினுள்ளடக்கிச் சிறியதோ ராலந்தளிரிலே துயில்
றவனாதலால் எம்பெருமானுக்கு அடியார்களைக் காத்தருள்வதில்
ஸமர்த்தியமும் உதஸாஹமும் குறையற்றதென்று காட்டுதற்காக
‘ஆலிலைமேலன்று தெருளாத பிள்ளையாய்ச் சேர்ந்தான்’ என்றார்.

இருளாத சிந்தையராய்—ரஜஸ்தமோ குணங்கள் கலசாமல்.
சுத்தஸாத்விதராய் என்கை. முந்தையர்—பகவத்கைங்கரியத்திற்கு;
முற்பட்டிருந்தவர்கள். .... (கக)

முன்னுலக முண்மீழ்ந்தாய்க்கு * அவ்வுலக மீரடியால்
பின்னளந்து கோடல் பெரிதோன்றே *—என்னே
திருமாலே செங்க ணெடியானே * எங்கள்
பெருமானே நீயிதினைப் பேசு.

(உ௦)

முன்	{ முன்பொரு காலத்தில்	அளந்து	{ அளந்து கோடல்
உலகம்	{ உலகங்களை பெல்லாம்	பெரிது	{ பெரியவொரு ஒன்றே
உண்டு	{ திருவயிற்றிலே உலத்திருந்து	திரு மாலே	{ காரியமாகுமோ? [அருமையோ?]
உமிழ்ந் தாய்க்கு	{ பிச்சு வெளிப்படுத்தின உணக்கு	செம் கண் நெடியானே	{ திருமகன்நாதனே! சிவந்த திருக் கண்களையுடைய ஸ்வாதிதனே!
அவ்வுலகம்	அந்த வுலகங்களை	எங்கள் பெருமானே	{ எமக்கு ஸ்வாமி யானவனே!
பின்	{ முன்பொரு காலத்தில்	நீ இதனை பேசு	{ நீ இதை (எனக்குத் தெரிய)ச் சொல்லவேணும்;
நர் அடியால்	{ இரண்டு திருவடிகளாலே	என்னே	{ இஃது என்னோ?

* * *—கீழ்ப் பதினெட்டாம் பாட்டில் உலகளந்த சரித
மும் பத்தொன்பதாம் பாட்டில் உலகமுண்ட சரிதமும் அதுஸந்
திக்கப்பட்டன வாதலால் இவ்விரண்டு சரிதங்களையும் சேர்த்ததுப
வித்து, வேடிக்கையாக ஒரு கேள்வி கேட்கிறார் எம்பெருமானையே
நோக்கி. அதாவது—மிகச்சிறிய வடிவுகொண்டு ஏழுலகங்களை
யும் உண்டும் உமிழ்ந்தும் போந்த நீ அவ்வுலகங்களை மிகப் பெரிய
இரண்டு திருவடிகளினால் அளந்துகொண்டாயென்றால் இது ஒரு
வியப்போ? இதை அரிய பெரிய காரியமாக எல்லாரும் சொல்லிக்
கொள்ளுகிறார்களே, இஃது என்னோ? என்கிறார். .... (உ௦)

பேசுவார் எவ்வளவு பேசுவார் * அவ்வளவே

வாசமலர்த்த துழாய் மாலையான் *—தேசுடைய

சக்கரத்தான் சங்கினுன் சார்ங்கத்தான் * பொங்கரவ

வக்கரனைக் கொன்றான் வடிவு.

(உக)

வாசம் மலர் துழாய் மாலையான்	{ மணம்மிக்க புஷ்பங்களோடு கூடின திருத் துழாய் மாலையை அணிந்தவனும்	பொங்கு அர்வம் உக்கரனை கொன்றான்	{ மிக்க ஆரவார முடையனும் உந்த தந்தவந்தாரனைக் கொன்றொழித்த வனுமான எம் பெருமானுடைய
தேசு உடைய சக்கரத்தான்	{ தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழியை ஏந்தினவனும்	உடிவு	{ எவ்வுருப எவ்வாறு உங்கள்
சங்கினுன்	{ ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை புடையவனும்	(எப்படிப்பட்டவை யென்னில்)	
சார்ங்கத்தான்	{ சார்ங்கவிலை புடையவனும்	பேசுவார் எவ்வளவு பேசுவார் அவ்வளவே	{ பேசுகின்ற அவரவர்கள் எவ் வெவ்வளவு பேசு கின்றார்களோ அவ்வளவுவளவே யாம்.

* * *—எம்பெருமானுடைய பெருமைகளைப் பேசுவதற்கு மாஞானிகளால்தான் ஆகும், மற்ற அற்பஞானிகளால் ஆகாது' என்பதில்லை; வாய்திறந்து நான்கு சொற்களைத் தொடுத்தும் பேச வல்லவர்கள் எவராயிருந்தாலும் எம்பெருமான் பெருமையைப் பேசலாம். ஆனால், நிரம்பிய ஞானமுடையார் பேசினால்ன்றோ அவன்பெருமை உள்ளவளவும் பேசினதாக ஆகும்; அற்பஞானிகள் பேசினால் ஒரு திவலைளவும் பேசினதாக ஆகமாட்டாதே என்னில்; அப்படியில்லை: ஆயிரம்வாய்படைத்த ஒன்றான திருவனந்தாழ்வான்தானே பேசினாலும் எம்பெருமான் பெருமை முழுதும் பேசினதாக ஆகப்போகிறதில்லை யார்பேசினாலும் அவனுடைய பெருமைக்கடலிலே ஒரு திவலைமாத் திரமே பேசினதாக ஆகும். ஆகவே பேச வாய்படைத்தவர்களெல்லாரும் பேசலாம். எம்பெருமானுடைய வைபவம் எப்படிப்பட்டதென்றால், ஒருவன் சுருக்கமாகப் பத்துவார்த்தை சொன்னாலும் அதற்குள்ளே அவன் பெருமை அடங்கி விட்டது என்னும் படியாயிருக்கும்; மற்றொரு

வன் ஒரு மஹாபாரதமாகப் பன்னியுரைத்தாலும் அதற்குள்ளும் அவன் பெருமை அடங்கிவிட்டது என்னும்படியாகவேயிருக்கும்—என்று இக்கருத்தையடக்கி இப்பாசரமருளிச்செய்கிறார்.

பேசுவார் எவ்வளவு பேசுவார்—(இது கேள்வியன்று) பேசுகிறவர்கள் மிக்க சுருக்கமாகவோ மிக்க விரிவாகவோ நடுத்தரமாகவோ எந்த அளவில் எம்பெருமான் வடிவைப் பேசுகிறார்களோ, [அவ்வளவே...வடிவு.] அது அவ்வளவாகவேயிருக்கும். எல்லாகண்டு பேசுதல் யார்க்கும் முடியாதென்கை. திருவாங்கத்தமுதனார் எம்பெருமானாரைப்பற்றிச் சொல்லும்போது “பெரியவர் பேசிலும் பேசுதையர் பேசிலும் தன்னுணங்கட்கு உரிய சொல் என்று முடையவன்” என்று பணித்த பாசரம் இக்கருத்ததே.

பொங்கரவவக்கரனைக் கொன்றான்—வக்கரன்—தந்தவக்கரன். (தந்தவக்கரன் என்பது முண்டு) கண்ணபிரான் ருக்மிணிப்பிராட்டியை ஸ்லீகரித்தருளினபோது எதிர்த்து வந்து போர்செய்த அரசர்களில் இவனொருவன்; சிசுபாலனுக்குப் பரிந்து வந்தவன்.

வடிவார் முடிக்கோட்டி வானவர்கள் * நாளும்

கடியார் மலர்தூவிக் காணும்—படியாளை *

செம்மையா வுள்ளருகிச் செவ்வனே நெஞ்சமே *

மெய்ம்மெயே காண விரும்பு.

(உஉ)

நெஞ்சமே	ஓ மனமே !,	காணும்	{	ஸேவிக்கப்பெற்ற திருமேனியை படியாளை
வானவர்கள்	நித்யஸூரிகள்	படியாளை		
வடிவு ஆர்	அழகு பொருந்திய	செம்மையால்	{	முறைப்படியே உள் உருகி உருக்கக்கொண்டு
முடி	கிரீடங்களை	உள் உருகி		
கோட்டி	தாழ்த்தி	செவ்வனே	{	ருஜுவான வழியாலே
கடி ஆர் மலர்	{ மணம் பொருந்திய புஷ்பங்களை	மெய்ம்மெயே		
நாளும்	நான்றோறும்	காண	{	உள்ளபடியே ஸேவிப்பதற்கு
தூவி	ஸமர்ப்பித்து	விரும்பு		

* * *—நித்யஸூரிகள் தங்களுடைய அழகிய முடிகளை வணக்கி நாமலர்களைப் பணிமாறி ஸேவிக்கும்படியாகவுள்ள பெரு

மாண நெஞ்சமே! காணவிரும்பு என்கிறார். அவனைக்காண விரும்பினால் கண்டுவிட முடியுமோ? என்னில், அதற்காக விசேஷித்து அருளிச்செய்கிறார் 'சேம்மையால் சேவ்வனே மெய்ம்மேயே காணவிரும்பு' என்கிறார். அதாவது—நம்முடைய முயற்சியால் நாமே காணவிரும்பினால் அவ்விருப்பம் பழுதாய்விடும்; அவ்நனன்றியே 'பிரானே! உன் வடிவை நீயேகாட்டித் தந்தருளவேணும்' என்று அத்தலையாலே வருங்காட்சியை வேண்டினால் பழுதுபடாமே காணப்பெறலாமிதே. இப்படி அவனே காட்டக்காண்கையே சேம்மையால் சேவ்வனே காண்கையாம். .... (உஉ)

விரும்பிவிண் மண்ணளந்த அஞ்சிறைய வண்டார் *

சுரும்பு துளையில் சேன்றாத *—அரும்பும்

புனந்துழாய் மாலையான் பொன்னங் கழற்கே *

மனந்துழாய் மாலாய் வரும்.

(உரு)

வண் தார்	அழகிய மாலையிலே		
அம் சிறைய	அழகிய	விரும்பி விண்	ஆசைப்பட்டு விண்
சுரும்பு	சிறகுகளை யுடைய	மண் அளந்த	ஊலகத்தையும்
	வண்டுகள்	பொன் அம்	மண்ணுலகத்
		கழற்கே	தையும்ளந்த
துளையில்	ரஸநாடியிலே		மிகவழகிய
சென்று ஊத	படிந்து ஊத		திருவடிகள்
	(அதனால்)		விடியத்திலேயே
அரும்பும்	அரும்புகள்	மனம்	எனது மனமானது
	உண்டாகப்பெற்ற	துழாய்	அவகாவித்து
புனம் துழாய்	நல்ல திருத்துழாய்	மால் ஆய்	மயங்கிக்
மாலையான்	மாலையை அணிந்	வரும்	கிடக்கின்றது.
	தவனான எம்		
	பெருமானுடைய		

* * *—எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலேயே தம்முடைய திருவுள்ளம் வியாமோஹங் கொண்டிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார். அப்பெருமான் எப்படிப்பட்டவன்? அஞ்சிறைய சுரும்பு வண்தார் துளையில் சேன்று ஊத அரும்பும் புனந்துழாய்மாலையான் = அவன், திருவடிதிருமார்பு திருத்தேதாள் திருமுடி முதலானவிடங்களில் திருத்துழாய்மாலையான் அணிந்துகொண்டிருக்கிறான்; அவற்றில் வண்டுகள் படிந்து ரஸநாடிகளைக் கண்டுபிடித்து அங்கு ஊது

கின்றன; அதனால் அந்த மாலைகள் அரும்புகின்றனவாம்; திருத் துழாய் தன்னிலத்தில் இருந்தால் எப்படி அரும்புமோ அப்படி தன்னு திருமேனியிலும் அரும்பப்பெற்றவன் எம்பெருமான் என்று திருமேனிவனம் சொல்லிற்றாயிற்று.

முதலடியின் முடிவிலுள்ள வண்டார் என்பதை 'வண்தார்' என்று பிரிக்க 'வண்டு ஆர்' என்றும் பிரிப்பார்; அப்போது, வண்டு ஆர்—பெண்வண்டுகளோடு கூடின, சுரும்பு—ஆண்வண்டிகள் என்று பொருள்கொள்க

ஈற்றடியில், துழாய்—துழாவி என்றபடி. 1. “கடலும் மலையும் விசும்புந் துழாய்” என்ற திருவாய்மொழிப் பிரயோகமுங்காண்க. .... (உங்)

வருங்கா லிருநிலனும் மால்விசும்பும் காற்றும் *
நெருங்குநீ நீருருவுமானான் *—பொருந்தும் *
கடராழி யொன்றுடையான் குழ்கழலே * நாளும்
தொடராழி நெஞ்சே தொழுது. (உச)

ஆழி நெஞ்சே	கம்பீரமான மனமே!	பொருந்தும்	பொருந்திய ஒரு
இரு நிலனும்	விசாலமான பூமியும்	சுடர் ஆழி	சுடர்ச்சக்கரத்தை
மால் விசும்பும்	{ அளவிறந்த ஆகாசமும்	ஒன்று	யுடையவனுமான
காற்றும்	வாடிவும்	உடையான்	எம்பெருமா
நெருங்குநீ	{ செறிந்த தேஜஸ்ஸும்		னுடைய
நீர் உருவும்	{ ஜலத்தவழமும் ஆகிய பஞ்சபூதங் களுக்கும் அந்தர் யாமியானவனும்	குழ் கழலே	{ அடியாரை அகப்படுத்திக் கொள்ளுகிற திருவடிகளையே
ஆனான்		வருங்கால்	{ மேலுள்ள
		நாளும்	{ காலமெல்லாம்
		தொழுது	வணங்கி
		தொடர்	{ (அவனையே) பின்பற்றியிரு.

* * *—எம்பெருமான் திருவடிகளிலேயே என் மனம் வியாமோஹம் கொண்டிருக்கின்ற தென்றார் கீழ்ப்பாட்டில்; இதில், 'நெஞ்சே! உனக்கு அந்த வியாமோஹம் நித்தியமாய்ச் செல்ல

வேணும்' என்று நெஞ்சை விரித்துக் கூறுகின்றார். முன்னடிகளில் ஜகத்காரணமான பஞ்சபூதங்களைச் சொல்லியிருப்பது லீலா விபூதியைச் சொன்னபடி: லீலாவிபூதி நிர்வாஹகன் என்கை. மூன்றாமடியில் சுடராழியைச் சொல்லியிருப்பது மற்றுமுள்ள நித்யஸூரிகளுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணமாய் நித்திய விபூதி நிர்வாஹகன் என்றபடி. ஆக, உபாய விபூதிராதனை எம்பெருமானுடைய திருவடிகளையே நெஞ்சமே! நாடோறும் தொழுது தொடர் என்றாராயிற்று.

சூழ் கழல்—சூழ்த்துக்கொள்ளும் கழல்; அதாவது—அடிமார் களை அகப்படுத்திக்கொள்ளும் திருவடி என்கை. ... (உச)

தொழுதால் பழுதுண்டே? தூநீ ருலகம் *

முழுதுண்டு மொய்குழலா ளாய்ச்சி *—விழுதுண்ட

வாயானை மால்விடையேழ் செற்றுனை * வானவர்க்கும்

சேயானை நெஞ்சே சிறந்து

(உரு)

தூநீர் உலகம்	{ நீர்மலமான நீரையுடைய கடலோடு கூடின் உலகங்களை	மால் விடை ஏழ் செற்றுனை	{ கொழுத்த நிஷ்பங்க ளேழையும் முடித்தவனாயும்
முழுது	முழுவதும்		
உண்டு	{ திருவயிற்றிலே வைத்தவனாயும்,	வானவர்க்கும் சேயானை	{ பிரமன் முதலிய தேவர்களுக்கும் எட்டாதவனாயு முள்ள எம்பெருமானை
மொய்குழலாள் ஆய்ச்சி	{ அழகிய கூந்தலை யுடையாளான யசோதையி னுடைய	நெஞ்சே சிறந்து	நெஞ்சமே!, சிறப்புற
விழுது	வெண்ணெயை	தொழுதால்	வணங்கினால்
உண்டவாயானை	{ அமுதசெய்த வாயையுடையவ னாயும்	பழுது உண்டே	{ குற்ற மேதேனு முண்டோ?.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “சூழ்கழலே நானுந்தொடர் ஆழி நெஞ்சே! தொழுது” என்றார்; அதற்கு நெஞ்ச இசையாதிருப்பதுபோல் தோன்றிற்று; ‘நெஞ்சே! நான் உனக்குச் சொன்ன தில் ஏதேனும் தப்பு உண்டோ? எம்பெருமானைத் தொழும்படி

தானே நான் உனக்குச்சொன்னேன் ; தொழுதால் தீமையுண்டாகுமோ ? சொல்லாய் ' என்கிறார்.

கடல்சூழ்ந்த வலகங்களையெல்லாம் பிரளயகாலத்தில் அமுது செய்ததற்கு மாற்றமருந்தாகத் திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயமுதுசெய்தவனும், அவ்வெண்ணெய்போல் மழமழவென்ற திருமேனிபைக்கொண்டு முரட்டு எருதுகளோடே பொருது வெற்றி பெற்றவனும் தேவர்கட்கும் எட்டாதவனுமான எம்பெருமானைத் தொழுதால் குற்றமுண்டோ ? (தொழுதால் அது வீணாகுமோ என்றுமாம்.) ... .. (உரு)

சிறந்தவென் சிந்தையும் செங்க ணரவும் *

நிறைந்தசீர் நீள்கச்சியுள்ளும் *—உறைந்ததுவும்

வேங்கடமும் வெஃகாவும் வேளுக்கைப் பாடியுமே *

தாங்கடவார் தண்டுழா யார்.

(உக)

தண் துழாயார் தாம்	{ குளிர்ந்த திருத் துழாய் மாலையை அணிந்துள்ள எம்பெருமான்	செம் கண் அரவும்	{ சிவந்த கண்களை யுடைய திருவ னந்தாழ்வானும்
கடவார்	{ ஒருநாளும் விட்டு நீங்காதவனாய்க் கொண்டு	நிறைந்த சீர்	{ நிறைந்த செல் வத்தையுடைய
உறைந் ததுவும்	{ நித்பவாஸம் பண்ணு மிடங்கள் (எவையென்றால்)	நீள்	பெரிய
சிறந்த என் சிந்தையும்	{ சிறந்ததான என்னுடைய நெஞ்சமும்	கச்சியுள்ளும்	கச்சித்திருப்பதியும்
		வேங்கடமும்	திருமலையும்
		வெஃகாவும்	திருவெஃகாவும்
		வேளுக்கைப் பாடியுமே	{ திருவேளுக்கைத் திருப்பதியுமாம்.

* * *—தண்டுழாய்மலை யணிந்துள்ள எம்பெருமான் என் சிந்தையோடு திருவனந்தாழ்வானோடு கச்சிப்பதியோடு திருவேங் கடமலையோடு திருவெஃகாவோடு திருவேளுக்கையோடு வாசியற் இவ்விடங்களில் திருவுள்ளமுவந்து வாழ்கிறானென்கிறார். எம் பெருமான் விரும்பி மேல்விழுவதற்கு உறுப்பான தம் சிந்தைக்கு, 'சிறந்த' என்று அடைமொழி கொடுத்தது பொருந்தும்.

இப்பாகரத்திற்கு இரண்டு மூன்று வகையாக யோஜனைகள் அருளிச்செய்வதுண்டு; பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியா னத்திற் காண்க.

வேல்கா—யதோக்தகாரி ஸந்திதி. வேளுக்கை—‘காமாவிகா’ என்ற திருநாமத்தால் வழங்கப்படுகிற ஆளழகிய சிங்கப்பெரு மான் ஸந்திதி. இவ்விரண்டு தலங்களும் கச்சிப்பதியிலுள்ளன. ‘வேளுக்கைப்பாடி’ என்றதை இரண்டாகப்பிரித்து, வேளுக்கை யும் திருவாய்ப்பாடியும் என்று பொருள் கொள்ளவுமாம். (உச)

ஆரே துயருழந்தார் துன்புற்றாராண்டையார் *

காரேமலிந்த கருங்கடலை *—நேரே

கடைந்தானைக் காரணனை * நீரணைமேல் பள்ளி

அடைந்தானை நாளு மடைந்து.

(உஎ)

கார் மலிந்த கரு கடலை	{ மேகங்கள் நிறைந்த பெரிய கடலை	நாளும் அடைந்து	{ நாடோறும் பணிந்து (இருக்குமவர்கள்)
நேரே கடைந்தானை	{ தானே முன்னின்று கடைந்தவனும்	துயர் உழந்தார்	{ துக்கங்களுக்கு மூல மான பாபங்களைப் பண்ணினவர்களா யிருந்தாலும்
காரணனை	{ ஸகல ஜகத்காரண பூதனும்	துன்பு உற்றார் ஆர்	{ துக்கங்களை அநுப வித்தவர்கள் யார்? (ஒருவருமில்லை;) (அப்படிப்பட்டவர்கள்)
நீர் அணை மேல் பள்ளி அடைந்தானை	{ திருப்பாற்கடலில் (ஆகிசேஷனாகிற) சயனத்தின்மேல் பள்ளிகொண் டிருப்பவனுமான எம்பெருமானை	ஆண்டையார்	{ எங்கிருக்கிறார்கள்? (எங்குமில்லை.)

* * *—எம்பெருமானை ஆச்சரியிக்கப்பெற்றவர்களில் ஆரே னும் துன்பப்படுவாருண்டோ? ஒருவருமில்லை என்கிறார்.

துயருழந்தார் துன்புற்றார் ஆரே? = துயர் என்று துக்கத் துக்குப் பேராயினும் இங்கு இலக்கணையால் துக்க ஹேதுவான பாபத்தைச் சொல்லுகிறது. எத்தனை கொடிய பாவங்கள் செய்தவர்களா யிருந்தாலும் அப்பாவங்களின் பலனான துன்பங்களை பகவத் பக்தர்கள் அனுபவிக்க மாட்டார்களென்கை. “மாயனை....வாயி னால்பாடி மனத்தினால் சிந்திக்க, போயபிழையும் புதுதருவான் நின்றனவும் தீயினில் தூசாகும்” என்றது காண்க,

ஆண்டையார்—எவ்விடத்திலுள்ளார்? எவ்விடத்திலுமில்லை யென்றபடி.

காரேமலிந்த கருங்கடலை நேரே கடைந்தானே = சிலர் மேலெழுந்தவாரியாக வந்து அடிபணிந்தாலும் அவர்களுக்காகத் தன்னுடம்பு நோவிக் காரியம் செய்யுமவனன்றோ எம்பெருமான்; அப்படிப்பட்டவனை யடைந்து துக்கப்படுவாருண்டோ?

காரணனே = காயையும் தமப்பனையும் அடைந்து துக்கப் படுவாருண்டோ?

நீரணைமேல் பள்ளியடைந்தானே = ஆர்த்தியோடே வந்து சேர்ந்து நம்மைக் கூவுவாருண்டோவென்று கடலில் துயிலும் பெருமானையடைந்து துக்கப்படுவாருண்டோ? ... (உஎ)

அடைந்த தரவணைமேல் ஐவர்க்காய் * அன்று

மிடைந்தது பாரத வெம்போர் *—உடைந்ததுவும்

ஆய்ச்சிபால் மத்துக்கே அம்மனே! வாளெயிற்று *

பேய்ச்சிபா ஸுண்ட பிரான்

(உஅ)

வான் எய்து { வான்போன்ற
பற்களை யுடைய
ளான

பேய்ச்சி { பூதனையினுடைய
பால் முலைப்பாலை

உண்ட { உண்டு அவளை
முடித்தவளுன

பிரான் { ஸ்வாமியானவன்

அடைந்தது { பள்ளிகொண்டது

அரவு அணை { சேஷசயனத்தின்
மேல் மேலாம்;

அன்று { முன்னொரு
காலத்தில்

ஐவர்க்கு ஆய் { பஞ்சபாண்டவர்
களுக்காக

மிடைந்தது { நெருக்க நடத்தினது

வெம் பாரதம் { கடுமையான பாரத
போர் யுத்தமாம்;

உடைந்ததுவும் { அஞ்சி நின்றதும்

ஆய்ச்சிபால் { இடைச்சியான
யசோதைப்
பிராட்டியி
னிடத்
துண்டான

மத்துக்கே { மத்துக்காகவாம்;

அம்மனே { அந்தோ!

* * *—எம்பெருமானுடைய சில சரித்திரங்களை போக்யமாகப் பேசிய நபனிக்கிறார். கிருஷ்ணாவதாரத்துக்கு முன்னே “ஏஷ நாராயணஃ ப்ரீமாந் க்ஷீராரணவரிகேதநஃ” என்கிறபடியே திருப்பாற்கடலில் திருவனந்தாழ்வான்மீது திருக்கண் வளர்ந்

திருந்தான் ; பிறகு ஸ்ரீகிருஷ்ணனாகத் திருவவதரித்துப் பஞ்ச பாண்டவர்கட்குப் பக்ஷபாதியாயிருந்து பாரதப்போர் நடத்தி வைத்தான் ; இவ்வளவு அபாரசக்தி வாய்ந்தவனு யிருக்கவும்,
1. “உழந்தான் நறுநெய்யொரோ தடாவுண்ண, இழந்தானெரி வினாலீர்த்து எழில்மத்தின், பழந் தாம்பாலோச்சப் பயத்தால் தவழந்தான்” என்கிறபடியே யசோதைப்பிராட்டி மத்துகொண்டு அடிப்பதாகக் கைதுக்க, அசுத்தரைப்போலே நடுநடுக்கிக் கிடந்தான் ; அப்படி அசுத்தியை அபிரயிக்கும் பருவத்துக்கு முன்னமே முலையுண்கிற வியாஜத்தாலே பூகளை யென்னும் பேய்ச்சி யின் உயிரை உறிஞ்சி முடித்தான். இங்ஙனே சக்தியையும் அசுத்தியையும் மாறிமாறி வெளியிடுவது எத்திறம் ! என்று உள் குழைந்தவாறு.

“ஆய்ச்சிபால்” என்றவிடத்து, பால்—ஏழனுருபு. அம்மனே—ஆச்சரியக் குறிப்பிடைச் சொல். ... ... (உஅ)

பேய்ச்சிபா லுண்ட பெருமானைப் பேர்ந்தேத்து *

ஆய்ச்சிமுலை கொடுத்தாள் அஞ்சாதே *—வாய்த்த

இருளார் திருமேனி யின்பவளச் செவ்வாய் *

தேருளா மொழியானைச் சேர்ந்து

(உக)

பேய்ச்சி	பூகளையினுடைய	தேருளா மொழியானை	{	உருத்தெரியாத
பால்	முலைப்பாலை			மழலைச்
உண்ட	அமுதுசெய்த			சொற்களைச்
பெருமானை	ஸ்வாமியானவனும்			சொல்லும்
				சிறு
				குழந்தையுமான
				கண்ணிரானை
வாய்த்த	{	சேர்ந்து	{	கிட்டி
இருள் ஆர்		ஆய்ச்சி		யசோதையானவன்
திருமேனி		பேர்ந்து		வாரியெடுத்தணைத்
		எடுத்து		ஆக்கொண்டு
இன் பவளம்	{	அஞ்சாதே	{	சிறிலும் பயப்
செம் வாய்		முலை		படாமல்
		கொடுத்தாள்		தன் முலையை உண்
				ணக் கொடுத்தாள்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் யசோதைப் பிராட்டியின் ப்ரஸ்தாவம் வந்ததனால் அவளுக்குக் கண்ணபிரானிடத்திருந்த பரிவின் மிதுதியைப் பேசுகிறாதி. யசோதைப்பிராட்டி சற்றுப்போது கண்ணுறங்கிப் போன ஸமயத்திலன்றோ பூதனை வஞ்சிக்க வந்து முலை கொடுத்து மாண்டு பிணமாய் விழுந்தது. உடனே கண் விழித்து நோக்கின யசோதையானவள் அப்பூதனை பெரியவுடம் போடே பயங்கரமான பிணமாய் நிலத்தில் விழுந்திருப்பதைக்கண்டு ‘இஃது என்ன பேயோ பிசாசோ!’ என்று அஞ்சிக் காதவழி ஓடவேண்டியிருக்க சிறிதும் அஞ்சாமல் கண்ணபிரா னருகிற் சென்று அவனை வாரி எடுத்தனைத்து முலை கொடுத்தாளே! இஃது என்ன பரிவு! என்று ஈடுபடுகிறார்.

அஞ்சாதே—ஒருத்தி முலைகொடுத்துப் பிணமாய் விழுந்து இன்னும் பத்துநிமிஷ மாகவில்லையே; இந்த நிலைமையில் நாம் முலை கொடுக்கத் துணியலாமோ என்று அஞ்ச வேண்டிவது ப்ராப்தமாயிருந்தும் பரிவின் கனத்தாலே அஞ்சிற்றிலள் என்க. “நின்னுருகிப் பேய்த்தாய் முலைதந்தாள் பேர்தலைளால், பேரமர்க் கண் ஆய்த்தாய் முலைத்தவாறு” என்ற பொய்கையார் பாசரமும் இங்கு அதுஸந்திக்கத் தரும்.

யசோதைப் பிராட்டி ஏன் அஞ்சவில்லை யென்றால், பிரா னுடைய வடிவழகிலே யீடுபட்டதனால் உடனே அணுகி வாரி எடுத்தனைக்க விருப்ப முண்டாயின்றே யன்றி அஞ்சி அப்பால் செல்ல மனமுண்டாக வில்லையென்று காட்டுகிறார் மூன்றாமடியால்.

தேருளா மொழியானே—யசோதை முலைகொடுக்க வந்தபோது ‘ஆச்சி ஆச்சி’ என்றற்போலே சில மழலைச் சொற்களைச் சொன் னுன் போலும் .... (உசு)

சேர்ந்த திருமால் கடல்குடந்தை வேங்கடம் *

நேர்ந்த வென்சிந்தை நிறைவிசம்பும் *—வாய்ந்த

மறைபாடகமனந்தன் வண்மோய்க் கண்ணி *

இறைபாடி யாய விலை

(நுo)

கடவுள்..

{ திருப்பாற்
கடலென்ன

| குடந்தை

{ திருக்குடந்தை
'யென்ன'

நால் வேதத்து உள்ளான்	{ நான்கு வேதங்களுக்கும் பொருளா யிருப்பவனும்	பாற்கட லுள்ளான்	{ திருப்பாற்கடலில் பள்ளி கொள்பவனுமான
நரவு ஏற்றான் பாகத்தான்	{ தேன்போன்ற கங்கையை ஏற்றுக் கொண்டவனான ருத்ராளைத் திருமேனியின் ஒரு பாகத்திலே உடையவனும்	அவன்	{ அப் பெருமானுடைய கோயில் கீழ்ப்பாட்டில் சொன்ன திருப்பதிகளாம்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் அதுஸந்தித்த திவ்யஸ்தலங்கள் ஆழ்
வார் திருவுள்ளத்தைவிட்டுப் பேராமல் அதுவர்த்திக்கவே, பின்னையு
ம் ‘இவையவன் கோயில்’ என்கிறார். “கடல்குடர்தை வேங்
கடம் என் சிந்தை நிறைவிசம்பு வாய்ந்தமறை பாடகம் அனந்தன்”
என்று கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்னவற்றையே இங்கு ‘இவை’ என்று
சுட்டிக்காட்டினர்.

நரசிங்கவுருக்கொண்டு ஹிரண்யாஸூரனுடைய மார்பைப்
பிளந்தவனும் சேஷசயனத்தில் திருக்கண் வளர்த்தருள்பவனும்
நான்கு வேதங்களாலும் பிரதிபாதிக்கப்படுபவனும், அஹங்காரி
யான ருத்ரானுக்கும் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்து ஆதரிப்பவ
னும் திருப்பாற்கடலி லுள்ளவனுமான எம்பெருமானுக்குக் கீழ்ப்
பாட்டிற் சொன்ன தலங்கள் உகந்து வாழும்படியிருக்கின்றன—
என்றாராயிற்று.

அவை செய்தல்—இருபிளவாகச்செய்தல். செய்து-எச்சத்திரிபு;
செய்ய என்க. அன்றையே, உருபு பிரித்துக்கூட்டி, ‘அரியருவமாய்
இரணியனதாகம் அவைசெய்தான்’ என்றும் யோஜிக்கலாம்.
சேவிதேரியா நாகத்தான்—பாம்புக்கு வடமொழியில் ‘சக்ஷாச்ச்ர
வஸ்’ என்றும், தெனமொழியில் ‘கட்சேவி’ என்றும் பெயர்
வழங்கும் கண்ணைக்கொண்டே காண்பதும் கேட்பதும் செய்தல்
பாம்புஜாதியின் இயல்பாம்; ஆகவே செவிகள் தனிப்படத்தேரியா.
இங்கு இந்த விசேஷணம் திருவனந்தாழ்வானுக்கு ஏதுக்கு இட்ட
தென்னில்; ஒரு இந்திரியத்தாலே பல இந்திரியங்களின் காரியங்

களை நிர்வஹிப்பதுபோல. “சென்றால் நுடையாம் இருந்தால் சிங்காதனமாம், நின்றால் மரவடியாம் நீன்கடலுள்—என்றும் புணையாமணிவிளங்காம் பூம்பட்டாம் புல்துமணையாம் திருமாத் கரவு.” என்கிறபடியே ஒரு திருமேனியைக்கொண்டே பல கைங் கரியங்களும் செப்பவன் திருவனந்தாழ்வான் என்று காட்டுதற் கென்க.

நறவேற்றுன்=‘நறவு’ என்று தேனுக்குப் பெயர்; உவமை யாகுபெயரால் கங்கையைச் சொல்லுகிறது. வேதத்தில் “விஷ்ணு^ண வஷெ வர^ரஷெ லய^ய உத^த” என்று எம்பெருமான் திருவடியில் தேன்வெள்ள மிருப்பதாகச் சொல்லியிருப்பது கங்கையைக் குறித்தே என்று நிர்வஹிப்பது முண்டாகையாலே இங்கு ‘நறவு’ என்று சொல்லியிருப்பது கங்கையை என்னலாம்: ஏற்றான் என் றது முடிந்தே ஏற்றுக்கொண்டவன் என்றபடி. அன்றியே, ‘ஏறு’ என்று எழுதுக்குப் பேராகையாலே ஏற்றான் என்பதற்கு எருதை வாஹனமாகவுடையவன் என்றும் பொருளாகலாம். கங்கையையும் எருதையுமுடையவன் என்க. கங்கையைத் தாங்குமவனாய் எரு தால் தாங்கப்படுமவனாயிருப்பவன். இனி, நறவு என்று கள்ளுக் கும் பெயராதலால், கள்ளைக்குடிப்பவனும் எருதின்மேல் ஏறு மவனுமான ருத்ரனையும் திருமேனியில் இடங்கொடுத்து ஆதரிப்ப வன் என்றும் பொருள் கூறுவர். ஊழம் என்ற வடசொல் பாக மெனத்திரிந்தது. .... (நக)

பாற்கடலும் வேங்கடமும் பாம்பும் பனிவிசும்பும் *

நாற்கடலும் நண்ணுல தாமரைமேல் *—பாற்பட்

டிருந்தார் மனமும் இடமாகக் கொண்டான் *

குருந்தோசித்த கோபால கன்.

(நஉ)

குருந்து	குருந்த மரத்தை	பாம்பும்	{ திருவனந் தாழ்வானையும்
ஒசித்த	முறித்தொழித்த		
கோபாலகன்	கண்ணபிரான்	பனி விசும்பும்	{ (ஸம்ஸாரதாபங்கள் தட்டாமல்) குளிர்த்திருக்கிற பரமபத்தையும
பால் கடலும்	{ திருப்பாற் கடலையும்		
வேங்கடமும்	திருமலையையும்	நூல் கடலும்	{ கடல்போன்ற சாஸ்தாங்கனையும்

நுண் தூல தாமரை மேல்பால் பட்டிருந்தார் மனமும்	ஸூக்ஷ்மமான சாஸ்த்ரங்களால் பிரதிபாதிக்கப் பட்ட ஹ்ருதய கமலத்திலே கரணங்க மெல்லாம் ஊன்றி யிருக்கும்படி யோகத்தில் நிலைநின்ற யோகி களினுடைய நெஞ்சையும்	இடம் ஆக கொண்டான் { வாஸஸ்தானமாகக் கொண்டிருக் கிறான்.

* * *—இப்பாட்டிலும் எம்பெருமா நிருப்பிடங்களைச் சொல்லுகிறார். திருப்பாற்கடல் திருவேங்கடம் திருவனந்தாழ் வான் ஸ்ரீவைகுண்டம் வேதவேதாங்கங்கள் யோகிகளின் உள்ளக் கமலம் ஆகிய இவற்றை இருப்பிடமாகக் கொண்டவனென்றா ராயிற்று.

பனிவிசம்பு=ஸம்ஸாரத்தில் பட்ட தாபங்களையெல்லாம் ஆற் றிக் குளிரப்பண்ணும் பரமபதம் என்கை. நூற்கடல்=கடல்போன் றிருக்கிற ச்ருதிஸ்மிருதி இதிகாசம் புராணம் முதலிய சாஸ்த் ரங்கள்.

[நுண்ணூல தாமரையித்யாதி.] “வஜுகொஸ பூதீகாஸம் ஹ்ருதயஹ்ருதயொஜுவம்” என்று வேதத்திற் சொல்லப்பட்ட யாதொரு தாமரையுண்டு—ஹ்ருதயகமலம், அதிலே ஸமஸ்த கரணங்களும் ப்ரவணமாம்படி யோகத்திலே ஊன்றியிருக்கிற பரம யோகிகளுடைய மநஸ்ஸைச் சொன்னபடி. “ஹ்ருதாநாம்பதவாஹி ஹ்ருதாநாம்பதவாஹி” என்ற வாதராஜஸ்தவ ஸ்ரீஸூக்தி உணர்க. இனி, நுண்ணூலதாமரை யித்யாதிக்கு வேறுவகையாக வும் பொருள்கூறலாம்: துட்பமான நூலையுடைத்தான யாதொரு தாமரையுண்டு, அதன்மேல் பொருந்தியிருக்கும் பெரியபிராட்டியா ருடைய, மனம்—திருமார்பு, அதாவது திருமுலைத்தடம் என்று. பெரியபிராட்டியாருடைய நெஞ்சையே கொள்ளவுமாம். தாமரை நாளத்தில் துட்பமான நூல் இருப்பது ப்ரஸித்தம். மேற்பால்—மேலிடத்தில், மேலே என்றபடி.

குருந்தொசித்த வரலாறு :—கண்ணனைக் கொல்லுமாறு கம்மஞல் ஏவப்பட்ட அஸுரர்களில் ஒருவன் ஒருநாள் கண்ணபிராசமலர் கொய்தற்பொருட்டு விரும்பியேறும் குருந்தமாமொன்றிப் பிரவேசித்து அப்பெருமான் வந்து தன்மீது ஏறும்போது தாம் முறிந்துவிழ்ந்து அவனை விழ்த்திக் கொல்லக்கருதியபோது மாயனான கண்ணபிரான் அம்மரத்தைக் கைகளாற்பிடித்துத் தவவிமைகொண்டு முறித்து அழித்தனனென்பதாம். (௩௨

பாலகனாய் ஆலிலேமேல் பைய * உலகெல்லாம்
மேலொருநாளுண்டவனே மெய்மெயே *—மாலவனே
மந்தரத்தால் மாநீர்க்கடல் கடைந்து * வானமுதம்
அந்தரத்தார்க் கீந்தாய்நீ யன்று. (௩௩

மேல் ஒரு நாள் { முன்னொரு காலத்தில்	மாலவனே ஸர்வாதிகனே ! நீ இப்படிப்பட்ட நீ, அன்று அன்னொருநாள்
பாலகன் ஆய் { சிறு குழந்தை வடிவ முடையனாகி	மந்தரத்தால் { மந்தரமலையைக் கொண்டு
ஆல் இலை மேல் { ஆலந்தளிரிலே	மா நீர் கடல் கடைந்து { மிக்க நீராயுடைய கடலைக் கடைந்து
உலகு எல்லாம் { உலகங்களை யெல்லாம்	வான் அமுதம் { திவ்யமான அமிருதத்தை
பைய மெல்ல மெய்மெயே உண்மையாகவே	அந்தரத்தார்க்கு தேவர்களுக்கு ஈந்தாய் அளித்தாய்.
உண்டவனே { அமுதுசெய்து கிடந்தவனே !,	

* * *—அநிஷ்டங்களைத் தவிர்ப்பதும் இஷ்டங்களை அளிப்பதுமாகிய ரக்ஷணத்தைச் செய்யவல்லவன் எம்பெருமானே என்கிறது. இதில் முன்னடிகளால் அநிஷ்டத்தைத் தவிர்த்தமையும் பின்னடிகளால் இஷ்டங்களை அளித்தமையும் சொல்லிற்று. பிரதிபலிப்பாகவே அநிஷ்டங்களைத் தவிர்த்து இஷ்டங்களை அளித்ததே உண்மையாகவே உண்டதுபோலும். உள்ளபடியே நிர்வணம் அடைந்தவனாகவுள்ளான். ...

அன்றிவ்வுலகம் அளந்த வசவேகோல் *
 நின்றிருந்து வேளுக்கை நீணகர்வாய் *—அன்று.
 கிடந்தானைக் கேடில் சீராணை * முன்கஞ்சைக்
 கடந்தானை நெஞ்சமே காண்

(நசு)

நெஞ்சமே	பாணமே!	அன்று	ஒருகாலத்தில்
அன்று	{ முன்பெரு காலத்தில்	கிடந்தானை	{ பள்ளி கொண்டவனும்
பின்று	வின்றிகொண்டே		
இவ்வுலகம்	{ இவ்வுலகங்களை யெல்லாம்	கேடு இல் சீராணை	{ ஒருகால மழுவில்லாத திருக்குணங்களை யுடையவனும்
அளந்த	{ அளந்ததொ றுண்டான	முன்	முன்றொருகால்
அசுவேகோல்	சிரமத்தினையே	கஞ்சை	சுமஸனை
வேளுக்கை	திருவேளுக்கையிலே		
இருந்தி	வீழ்ந்திருந்த	கடந்தானை	{ கொன்றொழித்த வனுமரன் பெருமானை
நீணகர்வாய்	{ (திருவெலி கொண்ட) சிந்த திருப்பதியில்	காண்	ஸேவி.

* * *—திருக்கச்சிமாநகரில் திருவேளுக்கைப்பதியில் இருப்பதும் திருவெலிகாவில் கிடப்பதுமாக எம்பெருமான் ஸேவை ஸாதிப்பது முன்பு உலகளந்த ஆயாஸம் திருவதற்கீகா என்னவோ என்கிறார். “நின்றிருந்து வேளுக்கை நீணகர்வாய்” என்றதில் நின்று என்பதை முதலடியில்கூட்டி உரைக்கப்பட்டது. நீணகர் என்றது திருவெலிகாவை என்று பூருவர்களின் வியாக்கியானம்.

அசவு—சிரமம்; ‘அயர்வு’ என்பதன் விகாரம்.

“கொடியார்மாடக் கோனரசுத்தும் புனிங்குடியும், மடியா தின்றே நினையிட்டுவி மகிழ்ந்ததுதான், அடியாரல்லல் தவிர்த்த தீயை லுறவுவாயுத் தீயுறவுகலை கருதாமையுமாய். தாமஸ் நாளத்தில் துட்பமான தூல் இருப்பது ப்ரவித்தம். மேற்பால். மேலிடத்தில், மேலே என்றபடி.

காண்காணென விரும்பும் கண்கள் * கதிரிலகு
பூண்டா ரகலத்தான் பொன்மேனி —பாண்கட்
டொழில்பாடி வண்டறையும் தோங்கலான் * செம்பொற்
கழல்பாடி யாம்தொழுதும் கை (௩௫)

கண்கள்	{ என்னுடைய கண்களானவை	வண்டு	வண்டுகளானவை
		பாடி	இசைபாடிக்கொண்டு
கதிர் இலகு	{ ஒளிவிளக்கா நின்றன	அறையும்	ஒலிசெய்யப்பெற்ற
பூண்	{ திருவாபரணங் களையும்	தொக்கலான்	{ மாலையை புடையன அப் பெருமானுடைய
தார்	மாலையையும்	தொழில்	சேஷத்தங்களை
அகலத்தான்	{ திருமார்விலே உடையன எம்பெருமா னுடைய	பாண் கண் பாடி	{ ராகத்திலே அமைத்துப்பாடி
		யாம்	நாம்
பொன்மேனி	{ அழகிய திருமேனியை	கை	கைகளினாலே
காண் காண் என விரும்பும்	{ காணவேணும் காணவேணு மென்று ஆசைப் படாவின்றன ;	செம் பொன் கழல் தொழுதும்	{ சிவந்த பொன்போல் சிறந்த (அவனுடைய) திருவடிகளை வணங்குவோம்.

* * *—உலகத்தாருடைய இந்திரியங்களிற்காட்டில் என்
னுடைய இந்திரியங்கள் மிகச்சிறந்தவை யென்கிறார் உலகத்தா
ருடைய இந்திரியங்கள் விஷயார்த்தங்களை அதுபவிப்பதற் செல்லு
கின்றன; அங்ஙனன்றிய என்னுடைய இந்திரியங்கள் பகவத்கு
யாதுபவத்திலேயே ஊன்றியிருக்கின்றன வென்கிறார். கண்களோ
திருவாபரணங்களாலும் திருமால்களாலும் அழகுபெற்றுள்ள எம்
பெருமானது பொன்மேனியைக் காண்பதற்கே பாரித்திருக்கின்
றன. ~~வாழ்க்கையுடைய சிவப்பசரித்திரங்களைப் பாடுவதிலேயே~~
~~ஊட்டுபோலும். உள்ளபடியே நிர்வஹிப்பாருளவரையுடைய~~
ஞ்ளக. ... .. (௩௬)

கைய கனலாழி கார்க்கடல்வாய் வேண்சங்கம் *

வேய்யகதை சாங்கம் வேஞ்சுடர்வாள் *—செய்ய

படைபரவை பாழி பனிநீருலகம் *

அடியளந்த மாய ரவர்க்கு.

(௩௬)

பனி நீர் உலகம்	{	குளிர்ந்த நீரையுடைய கடல்குழிந்த உலகங்களை	{	கார் கடல் வாய் வெண் சங்கம்	{	கருங்கடலில் தோன்றின வெளுத்த சங்கம்
அடி	{	தனது திருவடியிலே	{	வெய்ய கதை	{	வெவ்விதான கதையும்
அளந்த	{	அளந்துகொண்ட	{	சாங்கம்	{	சாங்கமும்
மாயர் அவர்க்கு	{	ஆச்சரியச் செய்கையை புடையரான அப்பெருமா ளுக்கு	{	வெம் சுடர் வான்	{	வெவ்விய சுடரை புடைய நந்தக வாரும் ஆகிய
வை ஆழி	{	தீக்ஷணமான சக்கரமும்	{	செய்ய படை	{	அழகிய இவ்வாயுதங்கள்
	{		{	கைய	{	திருக்கையிலுள்ளன;
	{		{	பரவை	{	கடலானது
	{		{	பாழி	{	படுக்கையா யிருக்கின்றது.

* * *—எம்பெருமானை அதுபவிக்கிறார். திருவாழி திருச் சங்கு முதலிய பஞ்சாயுதாழ்வார்கள் திருக்கைகளிலே விளங்கு கின்றனர்; திருப்பாற்கடல் படுக்கையாக அமைந்திருக்கின்றது. இவை ஆர்க்கு? என்றால், பனிநீருலக மடியளந்த மாயரவர்க்கு.

அவற்கடிமை பட்டேன் அகத்தான் புறத்தான் *

உவர்க்குங் கருங்கடல் நீருள்ளான் *—துவர்க்கும்

பவளவாய்ப்பூமகளும் பன்மணிப்பூணரம் *

திகழந் திருமார்வன் தான்.

(௩௭)

உவர்க்கும் கரு [உப்புக்கரிக்கின்ற துவர்க்கும் [திவந்தன் என் னவன் எனக் கொள்ளவுமாம். துவை நாளத்தில் துட்பமான தூல் இருப்பது ப்ரஸித்தம். மேற்பால் மேலிடத்தில், மேலே என்றபடி.

பல் மணி	பலவகையான ரத்னங்க ளழுத்தின திரு வாபாணங்களும்	அகத்தான் புறத்தான்	உள்ளிலும் வெளியிலும் வாசியறக் கலந் திருக்கின்றான் ;
ஆரம்	ஹாரங்களும்	அவற்கு	அப்படிப்பட்ட பெருமானுக்கு
திசுழும்	வினங்கப்பெற்ற	அடிமை	ஆட்பட்டவ னானேன்.
திரு மார்வன் தான்	திருமார்பை டடையனான எம்பிரான்	பட்டேன்	

* * *—இப்பாட்டில் ‘அகத்தான் புறத்தான்’ என்ற விசேஷணங்கள் நரம்பாயிருக்கும். நான் அவனை அதுபவிக்கப் பாரித்துக்கொண்டிருக்கையில் அவன் என்னை யதுபவிக்க விரும்பி என்னை உள்ளிலும் வெளியிலும் மொய்த் துக்கொண்டிருக்கிறு நென்கிறார்.

“இப்படி தாம் அவனை யதுபவிக்கப்படுக்கவாறே அவனும் தன்பெருமையைப் பாராமல் தம்பக்கலிலே அத்யபிரிவிஷ்டனாய்க் கொண்டு பலவடிவுகொண்டு தம்மையதுபவியா நின்றனென்கிறார்” என்றும் “நான் அடிமையிலே அந்நவயிக்க, ஸௌபரியைப்போலே அவன் அனைகம் வடிவுகொண்டு புஜிக்க ஆசைப்படா நின்றனென்கிறது” என்றுமிதே பூருவர்களின் விபாக்கியான வாக்கியமும்.

திருவாய்மொழியில் (4—7—6.) “நாடோறு மென்னுடைய, ஆக்கையுள்ளுமாவியுள்ள மல்லபுறத்தினுள்ளும் நீக்கமின்றி யெங்கும் நின்றாய்” என்ற பாசரமும் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும்.

எம்பெருமான் திருப்பாற்கடலில் துயில் கொள்வதுபோல உப்புக்கடலிலும் வாழ்வதுண்டென்று ப்ரவரித்தியுண்டாதலால் “உவர்க்குங் கருங்கடல் நீருள்ளான்” எனப்பட்டது. இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில், “[உவர்க்குங் கருங்கடல் நீருள்ளான்] திருப்பாற்கடலை வாஸஸ்தாநமாகவுடையனாய்” என்று வாக்கிய முள்ளதாக அச்சப்பிரதிகளிற் காண்கிறது; “திருப்பாற்கடலோபாதி உப்புக்கடலையும் வாஸஸ்தாநமாகவுடையனாய்” என்றிருக்கவேண்டிய வாக்கியம் அச்சப்பிழையினால் மாறி விட்டதுபோலும். உள்ளபடியே நிர்வஹிப்பாருளரேல் நிர்வஹித்தருள்க.

...

...

...

(௩௭)

தானே தனக்குவமன் தன்னுருவே யெவ்வுருவும் *
தானே தவவுருவும் தாரகையும் *—தானே
எரிசுடரும் மால்வரையும் எண்டிசையும் * அண்டத்
திருசுடரு மாய விழை

(ந.அ)

எவ் உருவும் { எல்லாப்
பொருள்களும்

எரி சுடரும் { ஜ்வலிக்கின்ற
அக்கியும்

தன் உருவே { அகநாடு
சரிமகடே
யிருக்கும் :

மால் உரையும் { பெரிய
குலபர்வதங்களும்

எண் { எட்டு
பிசையும் { திக்குக்களும்

தவம் உருவும் { சபஸ்ஸுபண்ணிப்
புண்பசரீர
முண்டயரா
யிருக்கிற பிரமன்
முதலான
உருகூழ்

அண்டத்து { மேலுலகிலுள்ள
இரு சுடரும் { சந்திரஸூரியர்களும்

தானே ஆய { தனக்குப் பரகாரமா
இறை { யிருக்கப்பெற்ற
எம்பெருமான்

தாரகையும் { சந்திரனும்

தனத்து { (ஒப்பற்றவ
தானே { னாகையாலே)
உகமன் { தனக்குத் தானே
யிருப்பவன்.

தானே { அகண்டன்
உகமனாகவே
யிருக்கும் ;

* * *—எம்பெருமான் பலவடிவுகொண்டு தம்மை அறுபனிக்க
விரும்புபதாகக் கீழ்ப்பாட்டில் அருளிச்செய்தார். அவன் ஒரு
லாமாய் புருஷனல்லன், ஒப்புபர்வற்ற புருஷாத்மன் காண்
மின் என்கிறிப்பாட்டில். உலகத்திலுள்ள ஸகலபதார்த்தங்களும்
அவனுக்கு சரீரபூசங்களாய் எல்லாவற்றிற்கும் அவன் சரீரியாய்
இருப்பவனாகையாலே அவனோடு ஒப்புச் சொல்லலாவதொரு
பொருள் இல்லை; அவனுக்கு அவன்றானே உவமை என்கிறார்.
இதி, அச் சுவபாலந்தரம் “ஐஹரிநூரிவஸூரிஹ” [சந்திரன்
சந்திரனைப்போல் அழகியவன்] “நாராவணயொய-ஓஹ் நாரா
நாவணயொயிவ” [இராமபிரானுக்கும் இராவணனுக்கும் நடந்த
யுத்தத்திற்கு அந்த யுத்தமே உவமை] என்பனகாண்க. (ந.அ)

இறையாய் நிலனாகி யெண்டிசையும் தானாய் *

மறையாய் மறைப்பொருளாய் வானாய் *—பிறைவாய்ந்த

வேள்ளத்தருவி விளங்கோலிகீர் வேங்கடத்தான் *

உள்ளத்தி னுள்ளே யுளன்.

(ந.க)

இறை ஆய்	ஸர்வ ஸ்வாமியாய்		
நிஷங்கி ஆகி	{ பூமிக்கு அந்தர்யாமி யாய்	உள்ளாம் அருவி	{ மிக்க ஜலத்தை புடைய அருவி களினுடைய
எண் பிரசுபம் தன் ஆய்	{ எட்டி திக்குக்களிலு முண்டான ஸகல உஸ்துகளையும் தனக்கு பாகார மாகவுடையனாய்	விளங்கு ஒலி	{ விளங்குகின்ற கோஷத்தை புடைத்தான
மறை ஆய்	{ வேதங்களுக்கு ப்ர வர்த்தகனாய்	நீர்	{ நீரை புடை யதுமான
மறை பொருள் ஆய்	{ அந்த வேதங்களின் பொருளாயிருப் பவனாய்	வேங்கடத் தான்	{ திருவேங்கட மலை யில் வாழ்பவ னான எம் பெருமான்
வான் ஆய்	{ நித்ய விபூதி நிர்வாஹகனாய்	உள்ளத்தின் உள்ளே	{ என்னெஞ்சி னுள்ளே இருக் கின்றான்.
பிறை வாய்ந்த	{ சந்திரபதத்தைக் கிட்டியிருப்பதும்	உள்ளம்	

* * *—இப்படி ஐகத்திலுள்ள பொருள்களெல்லாம் தானே பாயிருக்கும் பெருமான் திருமலையிலேவந்து ஸந்திஹிதனாய் பின்பு என்னுடைய ஹ்ருதயத்தைவிட்டுப் போகிறானில்லை யென்கிறார். இதில் முன்னடிகளிரண்டும் கீழ்ப்பாட்டிற் பொருளின் அநுவாதம்.

பிறைவாய்ந்த=இது வேங்கடத்திற்கு விசேஷணம் : அருவி வெள்ளத்திற்கு விசேஷணமாகவுமாம். சந்திரமண்டலத்தளவும் ஒங்கியிருக்கும்படியைச் சொன்னவாறு. எங்கணும் பேரொலி செய்துகொண்டு பெருகுகின்ற அருவிகள் நிறைந்ததும் ஒங்கியுயர்ந்ததுமான திருமலையிலுள்ள வளையக்கொண்டு அங்கிருந்து என்னுள்ளத்தில் வந்து சேர்ந்தவனுயின னென்கிறார். “மலைமேல் தான் நின்று என்மனத்துளிருந்தானே” என்ற திருவாய்மொழியுங்காண்க. ... .. (௩௯)

உளன்கண்டாய் நன்னெஞ்சே உத்தமனென்றும்
உளன்கண்டாய் * உள்ளுவாருள்ளத் துளன்கண்டாய் *
விண்ணோங்கக் கோயேரும் வீங்கருவி வேங்கடத்தான் *
மண்ணோங்கத் தானளந்த மன். (௪௦)

நல் நெஞ்சே	{ எனக்குப் பாங்கான மனமே !,	தான் அளந்த	{ தான் அளந்து கொண்டவனு மான
விண் ஒடுங்க	{ மேலுலகக் கெல் லாம் ஒரு மூலை யில் ஒதுங்கும் படி	மண்	{ ஸ்வாமியானவன்
கோடு	{ சிவரங்கன்	உளன்	{ (நம்மை ரகழிப்பத ஏலே) ஸத்தை பெற்றிருப்பவன் கான் ;
உயரும்	{ உயர்ந்தோங்கி யிருக் கப்பெற்றதும்	உத்தமன்	{ புருஷோத்தமனான அப்பெருமான்
வீங்கு அருவி	{ நிறைந்த அருவிகளை புடையதுமான	என்றும்	{ எக்கரலத்திலும் (நம்மை ரகழிப் பதிலே திணை கொண்டு) இரு கிரகன்கான் ;
வேங்கடத் தான்	{ சிருமலையில் எழுந் தருளி யிருப் பவனும்	உன்னவர்	{ ஆஸ்திகர்களுடைய மனத்திலே
மண்	{ பூமிப் பரப் பெல்லாம்	உன்னத்து	{ மனத்திலே
ஒடுங்க	{ (திருவடியின் ஒரு பாகத்திலே) ஒடுங் கிப் போம்படி	உன்ன	{ வித்யவாஸம் பண்ணு மவன் கான்.

* * *—இப்படி ஸர்வாதிகனான எம்பெருமான் நம்மிடத்தி
வந்து புருந்த பின்பு, நெஞ்சே! நமக்கு ஒரு குறையுமில்லாகான்
என்கிறார். நம்முடைய ஸத்தையை நோக்குவதற்காகவே தால்
ஸத்தை பெற்றிருக்கின்றான்; 'எம்பெருமானுளன்' என்று நாம்
இசைந்தாலும் இசையாவிட்டாலும் எப்போதும் நம்முடைய
ரகஷணத்திலே முயன்று உளனாயிருக்கின்றான்; தன்னைச் சிந்திப்
பவர்கள் நெஞ்சிலே படுகாடு கிடக்கின்றான்; இதற்குறுப்பாகத்
திருவேங்கடமலையிலே வந்து தங்குமவன்; இக்குணங்களைப்பெல்
லாம் த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில் விளங்கக் காட்டினவன். .... (சு0)

மன்னு மணிமுடிநீண்டு அண்டம்போ யெண்டிசையும் *

துன்னுபொழி லனைத்தும் சூழ்கழலே *—மின்னை

உடையாகக் கொண்டு அன்னுலகளந்தான் * குன்றம்

குடையாக ஆகாத்தகோ.

(சுக)

குன்றம்	{ கோவர்த்தன மலை யைக் குடை யாகக் கொண்டு	ஆகாத்தகோ	{ பசுக்களைக் காப்பாற் றின் ஸ்வாமி யானவன்,
---------	--	----------	---

அன்று	{ முன்பொரு காலத்தில்,	தன்னு	{ (பிரானிகள்) நெருங் கிக் கிடக்கிற
மன்னு மணி	{ பொருந்தின ரத்னங் களை யுடைய	பொழில்	{ பூமண்டலம்
முடி	{ கிரீடம்!	அனைத்தும்	{ முழுவதையும்
நீண்டு	ஒங்கி வளர்ந்து	குழ்	வியாபித்த
அண்டம்	{ அண்ட பித்தியைச் போய் { சென்றுகிட்ட,	கழலே	திருவடியினாலேயே,
எண்	{ எட்டு திக்குக்களை	மின்னை	{ மின் னலைப்
திசையும்	{ யும்	உடை ஆக	{ பீதாம்பரமாக
		கொண்டு	{ அணிந்துகொண்டு
		உலகு	{ உலகங்களை
		அளந்தான்	{ யளந்தான்.

* * *—உலகனந்த வரலாற்றைப் பேசியதுபவிக்கிறார். முதலடியில் 'மன்னுமணிமுடி' என்ற சொல் இரட்டிற் ற மொழிதலால் 'மணிமயமான கிரீடத்தையணிந்த திருமுடி' யென்றும் பொருள் படலாம்.

இடையர்கள் இந்திரனுக்கிட்ட அந்த பூஜையை விலக்கித் தானே அமுது செய்ததனால் சிற்றங்கொண்டு ஆயர்க்கும் ஆநிரைக் கும் மிக்க துன்பமுண்டாம்படியாக ஏழுநாள் விடாமழை பெய் வித்தபோது கோவர்த்தன மலையையே குடையாக வெடுத்துப் பிடித்துநின்று காத்தருளின பெருமான் இப்படி ஆநிரையைத் துன்பப்படுத்தின அவ்விந்திரனுக்குப் பக்ஷபாதியாயிருந்து செய்த செயல் உலகனந்தது. அப்போது திருமுடியானது மேலுலக மெங்கும் நீண்டு செல்ல, திருவடியானது நிலவுலக மெங்கும் நிறைந்துசெல்ல, அந்தரிஷ்டலோகத்திலுள்ள மின்னல் திருமேனிக் குப் பீதாம்பரம்போல் விளங்க, இந்த நிலைமையாக உலகங்களை யளந்தா னெம்பெருமான் என்றாராயிற்று. ... .. (சக)

கோவலனாய் ஆநிரைகள் மேய்த்துக் குழலாதி *

மாவலனாய்க் கீண்ட மணிவண்ணன் *—மேவி

அரியருவமாகி இரணியன தாகம் *

தேரியுகிரால் கீண்டான் சினம்.

(சஉ)

கோவலன்	{ இடையனாய்ப் ஆய் { பிறந்து	மேய்த்து	{ (புல்லுந் தண்ணீரு முள்ள விடங் களிலே கொண்டு சென்று) மேய்த் தவனாயும்
ஆ நிரைகள்	பசுக்கூட்டங்களை		

குழல் ஊதி	{ புல்லாங்குழலை ஊதினவனையும்	மேவி அரி	{ பொருத்தமான நாசிக்க வடிவங் கொண்டு
மா	{ குதிரை வடிவு கொண்டு நலிய வந்த கேசி யென் னுமகரனை	இரணியனது ஆகம்	{ இரணியாஸூர னுடைய முாட்டுடலை
வலன் ஆய் கீண்ட	{ ஸமர்த்தனாக் கொண்டு கிழித் தவனாயும்	உகிரால்	நகங்களினால்
மணி வண்ணன்	{ நீலமணி போன்ற வடிவையுடைய னாயும்	கீண்டான்	{ கிழித்தவனாயுமுள்ள பெருமானுடைய
		சினம்	சேற்றத்தை
		தேரி	{ (நெஞ்சமே!) தேறிந்துகொள்.

* * *—எம்பெருமானுக்கு அடியார்களிடத்திலுள்ள பீர்தி விச்வாஸங்களை எப்படி நாம் ஆபத்தனமாக நம்பியிருக்கவேணுமோ அப்படியே அப்பெருமான் ஆச்ரிதசத்ருக்களிடத்தில் கொண்டுள்ள சேற்றத்தையும் நாம் ஆபத்தனமாக நினைத்திருக்கவேண்டும். ‘நமக்கொருவன் பகைவனை இருந்தால் அவனிடத்தில் எம்பெருமான் சேற்றக்கொள்வன்’ என்று நாம் அறிந்தால் பிறகு பகைவர்க்கு நாம் அஞ்சவேண்டாவன்றோ? ஆனதுபற்றியே திருமங்கையாழ்வார் 1. “கொண்டசேற்ற மொன்றுண்டுளதறிந்து, உன்னடியனே லும் வந்தடியினையடைந்தேன் அணிபொழில் திருவரங்கத்தம் மாணே!” என்றருளிச்செய்தார். இவ்வாழ்வாரும் எம்பெருமானுடைய சேற்றத்தைச் சிந்திக்குமாறு தம் திருவுள்ளத்திற்கு உரைக்கின்றார். இப்பாட்டில், ‘நெஞ்சே!’ என்னும் விளி வருவித்துக் கொள்ளவேணும். எம்பெருமான் ப்ரஹ்மலாதாழ்வான் பக்கலில் வைத்திருந்த வாத்ஸல்யத்திற்காட்டிலும் அவனுக்கு விரோதியாயிருந்த இரணியனிடத்தில் கொண்டிருந்த சேற்றமே நம்மால் தியானிக்கத் தகுந்தது என்கிறார். பக்தனான ப்ரஹ்மலாதனுடைய விரோதியைச் சேறி முடித்ததுபோலவே நம் விரோதியையும் சேறி முடித்தருள்வான் என்று தேறியிருத்தற்கு இது உறுப்பாகுமென்க.

“அருளன்று நமக்கு உத்தேசம்; ஆச்ரிதவிரோதிகள் பக்கல் அவனுக்குண்டான சினம் உத்தேசம்; அச்சினத்தைத் தேறி-அறுஸந்தி” என்ற பெரியவாச்சான்பின்னை ஸ்ரீஸூக்திகாண்க.

கோவலனுய்க் கூழலூதிக்கொண்டு ஆநிரைகள் மேய்த்தவனும், சதுரனுய்க் கேசியின்வாயைக் கீண்டொழித்தவனுமான எம்பெருமான் நரசிங்கமூர்த்தியாய்த் திருவவதரித்து, சினம்—கோபத்தை யுடையனாய், தேரி உகிரால்—விளங்காநின்ற நகங்களினால், இரணியனது ஆகம் கீண்டான்—; என்று வினைமுற்றாக்கி உரைத்துக் கொள்ளவுமாம்.

மூன்றாமடி பில், “எரியுருவமாகி” என்றபாடம் பெரியவாச் சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்திற்குப் பொருந்தும்; “ஒளியுண்டான ரூபத்தையுடையனாய்” என்பது வியாக்கியான வாக்கியம்.

சினமாமதகளிற்றின் திண்மரூபைச் சாய்த்து *

புனமேயபூமியதனை *—தனமாகப்

பேரகலத் துள்ளொடுக்கும் பேராரமார்வனார் *

ஒரகலத் துள்ள துலகு.

(சுந்)

சினம் மா	{	கோபத்தையும்
மதம்		மிருந்த மதத் தையுமுடைய
களிற்றின்	{	(சுவலயாபீட மென் கிற) யானையி னுடைய
திண்மரூபை		திடமான தந்தத்தை
சாய்த்து	{	முறித்துத்தள்ளி, னவனும்
புனம் மேய		நல்ல நிலங்களோடு கூடின
பூமிஅதனை	{	பூமியை
தனம் ஆக		ரிதியாக நினைத்துக் கொண்டு

பேர்	{	சிறிய அகலத்தின் ஒடுக்கும்
		திருவயிற்றினுள் அடக்கிக் காத்தவனும்
பேர் ஆரம் மார்வனார்	{	சிறந்த ஹாரங்கள் பூண்ட திருமார்பை யுடையனுமான எம் பெருமானுடைய
ஒர் அகலத்து		ஸங்கல்பரூபமான ஜ்ஞானத்தின் ஏகதேசத்தில்
உலகு உள்ளது	{	உலகமெல்லாம் உள்ளது.

* * *—உலகமெல்லாம் எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பத்தினால் ஸத்தைபெற்றுக் கிடக்கின்ற தென்கிரார். விஸ்விழுவென்கிற வியாஜம்வைத்துக் கம்ஸனுழைக்கப்பட்டு மதுரையில் அவனது அரண்மனையினுட் புகும்போது எதிர்த்துப் போர்செய்து கொல்ல வந்த சுவலயாபீடமென்னும் மதயானையை மருப்பொசித்து முடித்தவனும், பூமண்டலமெல்லாம்பிரளயப்பெருங்கடலில் அழியாதபடி

நிதியைக்காப்பாற்றுவதுபோல அவற்றைத் திருவயிற்றிலேவைத்
துக்காப்பாற்றினவனும், இப்படி தன்னுடைமையானது ரக்ஷிக்கப்
பட்டதென்ற மகிழ்ச்சி காரணத்தினால் ஆபரணம் பூண்டாற்
போலேயிருக்கிற திருமேனியை யுடையவனுமான எம்பெருமா
னுடைய ஸங்கல்பத்தின் ஏகதேசத்திலுள்ளது இவ்வுலகமெல்
லாம்.

அகலம் என்றசொல் ஸங்கல்பத்துக்கு வாசகமாவது எங்ஙனே
யென்னில்; இச்சொல் மார்பைச் சொல்லும்; அதன் உட்புறமான
மனத்தின் தருமமாகிய ஸங்கல்பத்தை இலக்கணையால் சொல்லு
கின்றதென்க.

“பேரகலத்துள்” என்ற விடத்து, பேர் என்றது எதிர்மறை
யிலக்கணையில் சிறுமையைச் சொல்லுமென்க. .... (சங)

உலகமு முழியு மாழியும் * ஒண்கேழ்

அலர்கதிரும் செந்தீயு மாவான் *—பலகதிர்கள்

பாரித்த பைம்பொன் முடியா னடியிணைக்கே *

பூரித்தேன் நெஞ்சே புரி.

(சச)

என் நெஞ்சே } எனதுமனமே!,

உலகமும் உலகங்களும்

ஊழியும் ஸம்ஹாரகாலமும்

ஆழியும் கடல்களும்

ஒண் கேழ் { அழகிய நிறத்தையும்
அலர் { பாம்பின
கதிரும் { கிரணங்களை யு
முடைய சந்திர
ஸூரியர்களும்

செம் தீயும் { சிவந்த நிறத்தை
யுடைத்தான
அக்கியும்

ஆவான் { ஆகிய இப்பொருள்க
ளெல்லாம்
தனக்கு
ப்ரகாரமாம்படி
நிற்பவனும்,

பல கதிர்கள் { பல கிரணங்களைப்
பாரித்த { புறப்பட
விடுகின்ற

பை பொன் { அழகிய
முடியான் { பொன்முடியை
யுடையவனுமான
எம்
பெருமானுடைய

அடி இணைக்கே { உபயபாதங்களுக்கே

பூரித்து புரி { பரிபூரணமாக
விருப்பங்
கொள்ளு.

* * *—இப்போது காணப்படுகின்ற லோகங்களும், இவையெல்லாம் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டுக் காலமொன்று மாத்திரம் மிகுந்திருக்கப்பெற்ற பிரளயகாலமும், ஆதித்யனும் அக்ஷியும் ஆகிற பதார்த்தங்களைப் பரகாரமாகவுடையனாய் [இவற்றுக்கெல்லாம் ஆத்மாவாய்,] பரமபதத்திலே பல கிரணங்களை வெளியிடுகின்ற திருவபிஷேகத்தையுடையனாய்க் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கு மெம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே பரிபூரணமான பக்தியைக் கொண்டிருக்குமாறு நெஞ்சுக்கு உபதேசித்தாராயிற்று. ... (சச)

புரிந்து மதவேழம் மாப்பிடியோடே *
திரிந்து சினத்தால் பொருது *—விரிந்தசீர்
வெண்கோட்டு முத்துதிர்க்கும் வேங்கடமே * மேலொருநாள்
மண்கோட்கே கொண்டான் மலை. (சுரு)

மதம் வேழம்	மத்த கஜமானது		
மா பிடியோடு	{ சிறந்த தனபேடையோடு	விரிந்த சீர் முத்து	{ சிறந்த முத்துக்களை
புரிந்து	கலவிசெய்து	உதிர்க்கும்	வெளிவிடப்பெற்ற
ஊடி	{ பிரணய கலஹம்பண்ணி	வேங்கடமே	திருமலையே
திரிந்து	{ (அதனால் பேடையைத் தறந்து) இங்குமங்குந் திரிந்து	மேல் ஒருநாள்	{ முன்னொருநாளில் (வராஹ ரூபியாய்)
சினத்தால்	{ கோபத்தினால்	மண்	பூமியை
பொருது	{ கரைபொருது	கோடு	கோரப்பல்லின்மீது
வெண் கோடு	{ வெளுத்த கொம்புகளி னின்று	கொண்டான்	{ எடுத்துக் கொண்டு வந்த பெருமானுடைய
		மலை	திருமலையாம்.

* * *—ஏழாலும் தனிக்கோல் செல்லப் பரமபதத்தில் வீற்றிருக்கக் கடவனான அவன் நம்போன்றவர்க்கும் ஆசிரயிக்க எளியனாய்த் திருமலையிலே வந்து நித்யஸந்நிதி பண்ணியிராநின்றானென்கிறார். திருமலையை வருணிக்கிறார். யானை தன் பேடையுடனே கலந்திருந்தபோது பிரணயகலஹம் உண்டாயிற்று; அதனால் பேடையை விட்டிட்டு இங்குமங்குந்திரிந்து கோபத்திற்குப்

போக்குவிடாகத் தனது தந்தத்தை மணிப்பாறைகளிலே யிட்டுக் குத்துகின்றதாம்; அப்போது அத்தந்தத்தில் நின்று வெண்முத்துக்கள் உதிர்கின்றனவாம்; இப்படி இருக்கப்பெற்ற திருமலை முன்பு வராஹாவதாரஞ் செய்தருளின பெருமானுடைய இருப்பிடம் என்கை.

போருது = திருமலையிலுள்ள பளிங்குப் பாறைகளிலே யானை தன் நிழலைக்கண்டு எதிர்பாணியென்று பிரயித்து அதனோடே போர்செய்கின்றதாகவுங் கொள்ளலாம். ... (சரு)

மலைமுகடு மேல்வைத்து வாசுகியைச் சுற்றி *

தலைமுகடு தானொருகை பற்றி *—அலைமுகட்

டண்டம்போய் நீர்தேறிப்ப அன்றுகடல் கடைந்தான் *

பிண்டமாய் நின்ற பிரான்.

(சக)

பிண்டம் ஆய் நின்ற பிரான்	{ (ஐகத்துக்கு) மூலகாரணமாக நின்ற எம்பெருமான்,	வாசுகியை சுற்றி	{ (அதிலே) வாஸுகிநாகத்தை (க் கடைகயிருக) ச்சுற்றி
அன்று	{ முன்பொரு காலத்தில்,	தலை முகடு	{ அதன் தலைப்பாகத்தை
முகடு மலை	{ சிகரத்தைபுடைத் தான மந்தாமலையை	தான் ஒருகை	{ தான் ஒருகையாலே பற்றிக்கொண்டு
மேல் வைத்து	{ (கடர்மருபியான தன்னுடைய முதுகின்மேலே) வைத்து	அலை நீர்	{ அலையின் திவிலைகள்
		அண்டம் முகடு போய் தேறிப்ப	{ அண்டத்தின் மேற் சென்று தேறிக்கும்படி யாக
		கடல் கடைந்தான்	{ கடலைக்கடைந்தான்.

* * *—பிரயோஜநாதத்தை விரும்புமவர்க்கும் உடம்பு நோவக் காரியஞ்செய்து பயனளிப்பவனெம்பெருமான் என்கிறார். துவாஸமஹர்ஷியின் சாபத்தினால் தேவர்களின் செல்வமயாவும் ஒழியவே இந்திரன் தேவர்களோடு திருமலைச் சரணமடைந்து அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டளையிட்டபடி அசுரர்களையும் துணைக்கொண்டு மந்தாமலையை மத்தாகநாட்டி வாஸுகியென்னும் மஹாநாகத்தைக் கடைகயிருகப்பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடைகை

யில், மத்தாகிய மந்தரகிரி கடலினுள்ளே அழுந்திவிட, தேவர்களின் வேண்டுகோலினால் திருமால் பெரியதோர் ஆமைவடிவமெடுத்து அம்மலையின்கீழே சென்று அதனைத்தனது முதுகின்மீது கொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்திவிடாமல் கடைதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்து, இப்படியிருக்கையில் வாஸுகியின் வாலேப்பிடித்துக் கொண்ட தேவர்களும் தலையைப்பிடித்துக்கொண்ட அசுரர்களும் அதனை வலியப்பிடித்திழுத்துக் கடையவல்ல வலிமையில்லாதவராய் நிற்க, அது நோக்கி அத்திருமால்தான் ஒரு திருமேனியைத்தரித்துத் தேவர்கள் பக்கத்திலும் வேறொரு திருமேனியைத் தரித்து அசுரர்கள் பக்கத்திலும் நின்று வாஸுகியின் வாலையும் தலையையும் பிடித்து வலமும் இடமுகமாக இழுத்துக்கடைந்த வரலாறு அறிக. அப்போது கடைகிற வேகத்தாலே அலைநீர்த்திவலைகள் அண்டம் போய்த் தெறித்தனவென்கிறார்.

பிண்டமாய் நின்ற பிரான் = மண்ணுண்டையானது பல காரியப் பொருள்களாக ஆகி, பாளை யென்றும் மடக்கென்றும் சால் என்றும் பலவடிவுகளை அடைவதுபோல, எம்பெருமானும் ஸகல ஜகத்துக்கும் உபாதாநகாரணமாயிருத்தல்பற்றிப் பிண்டமாய் நின்ற என்கிறார். ஸுகூடம சித்சித் விசிஷ்ட்டனாயிருந்தபடியைச் சொல்லிற்றென்க. ... (சசு)

நின்ற பெருமானே நீரேற்று * உலகெல்லாம்

சேன்ற பெருமானே செங்கண்ணை *—அன்று

தூரகவாய்கீண்ட துழாய் முடியாய் * நங்கள்

நரகவாய்கீண்டாயும் நீ.

(சஎ)

நீர் ஏற்று நின்ற பெருமானே	{ (மாவலிபக்கல்) உதகதானம் வாங்கிக்கொண்டு நின்ற பெருமானே !	செம் கண்ணை	{ செந்தாமரைக் கண்ணனே !
		அன்று	{ முன்பொரு காலத்திலு
உலகு எல்லாம் சேன்ற பெருமானே	{ எல்லா வுலகங்களையும் வியாபித்த பெருமானே !	தூரகம்	{ குதிரைவடிவு கொண்டு நலியவந்த கேசியவென்னு மசுரனுடைய

வாய்	வாயை	நங்கள்	எங்களுடைய
கீண்ட	{ கீண் டொழித்தவனே!	நரகம் வாய்	நரகமார்க்கத்தை
துழாய்	{ திருத்திழாயணிந்த திருமுடியை	கீண்டாயும் நீ	{ அழித்தவனும் நீயேயன்றோ?
முடியாய்	{ முடியை யுடையவனே!		

* * *—வாமனனாகி மாவலிபக்கல் பாசகனாய்ச்சென்று இரந்து உதகதானம்பெற்று நின்றபோதையழகை என்சொல்வேன்!; உடனே திரிவிக்கரமனாய் ஒங்கவளர்ந்து உலகெல்லாம் விராபித்த விதத்தை என்சொல்வேன்!; ஆச்ரிதபகூபாதம் நன்கு விளங்கும் படி திருக்கண்ணமுக இருக்குமாற்றை என்சொல்வேன்!; கம்ஸனா லேவப்பட்டு உன்னைக்கொல்லவந்த கேசியென்னும் குதிரையுருக் கொண்ட வசரனுடைய வாயைப்பிளந்து அவனை முடித்த வீரத்தை என்சொல்வேன்; அவ்வசரனோடு போர்செய்தவளவிலும் திரு முடியிலணிந்திருந்த திருத்துழாய் சிறிதும் வாடாதிருந்த விசித் திரத்தை என்சொல்வேன்!.. எங்களுடைய நரகத்தின் வாயைக் கிழித்தவுனக்கு ஒரு கேசியின் வாயைக்கிழித்தது ஆச்சரியமோ? என்றவாறு.

துரகம்=வடசொல்; விரைவாகச்செல்வது என்று குதிரைக்குக் காரணப்பெயர். நரகவாய் கீண்டாய்=இனி நரகங்கள் ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்தில் புதுவதற்கு வழியில்லாதபடி செய்தருளினுயென்கை, ... 1... '... (சுஎ)

நீயன்றே நீரேற்று உலகமடி யளந்தாய் *

நீயன்றே நின்று நிரைமேய்த்தாய் *—நீயன்றே

மாவா யுரம்பிளந்து மாமருதி னுடேபோய் *

தேவாசுரம் போருதாய் சேற்று.

(சுஅ)

நீர் ஏற்று	{ (மாவலிபக்கல்) உதகதானம் வாங்கி	நின்று	{ ரகிப்பதில் நிலைத்து நின்று
உலகம்	உலகங்களை	விரை	பசுக்கூட்டங்களை
அடி	{ திருவடியா அளந்தாய் நீ அன்றே	மேய்த்தாய் நீ அன்றே	{ மேய்த்தவனும் நீயன்றோ?
	{ லளந்தவன் நீயன்றோ?	மா	{ குதிரைவடிவு கொண்டுவந்த கேசியென்னு மசரனுடைய

வாய் உரம்	வாயின் வலிமையை		
பிளந்து	ஒழித்தவனும்	தேவாசாம்	{ தேவாஸூர யுத்தத்திலே
	{ பெரிய இரட்டை		
	மருத மரங்கள்	செற்று	{ (அசுரர்களை) அழியச்செய்தி
மா மருதின்	னிடையே		
உண்டு போய்	தவழ்ந்து	பொருதாய்	{ போர் செய்தவனும்
	அகற்றை	நீ அன்றே	{ நீயன்றே ?
	முறித்துத்		
	தள்ளினவனும்		

* * *—ஒன்றோடொன்று சேராதசெயல்களைச் செய்தவன் நீயோவென்கிறார். மாவலிபக்கல் யாசகனுய்ச்சென்றாய் என்றும் விம்மவளர்ந்து உலகங்களைபெல்லாம் அளந்தாய் என்றும் கேள்விப்படுகிறோம்; யாசகனுய்ச்சென்ற செயலாலே அசக்தியைக்காட்டிக்கொண்டாய்; உலகளந்த செயலாலே ஒப்பற்ற சக்தியைக்காட்டிக்கொண்டாய்; இவை என்கொல்?

தவிரவும்; திருவாய்ப்பாடியில் இடையனுப்பிற்று பசுக்களையும் கன்றுகளையும் புல்லுந்தண்ணீருமுள்ள விடங்களிற்கொண்டுசென்று மேய்த்தாயென்றும், அந்த நிலைமையிலேயே கேசியின் வாயைக்கீண்டொழித்தாயென்றும் கேள்விப்படுகிறோம். இவையும் அப்படியே.

அன்றியும்; நீ கண்ணனுப்பிற்று குழந்தையாயிருக்கும் காலத்தில், துன்பப்படுத்துகின்ற பல விளையாடல்களைச் செய்யக்கண்டு கோபித்தயசோதை உன்னை வயிற்றில் கயிற்றினால் கட்டி ஒருரலிலே பிணித்துவிட, அவ்வுரலையும் இழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருதமரத்தின் நடுவே சென்றாய் என்றும், தேவாஸூரயுத்தத்தில் அசுரர்களைக்கொண்டு தேவர்களை வெற்றி பெறுவித்தாயென்றும் கேள்விப்படுகிறோம்; இவையும் அப்படியே. ஆகவிப்படி அசக்தியையும் சக்தியையும் காட்டவல்ல செயல்களைச் செய்த மஹாதுபாவன் நீயோ பிரானே! என்றா ராயிற்று.

...

...

...

(சஅ)

சேற்றதுவுஞ் சேரா விரணியனை * சென்றேற்றுப்
பெற்றதுவும் மாலைம் பின்னைக்காய்*—முற்றல்
முரியேற்றின் முன்னின்று மொய்ம்பொழித்தாய் * முரிச்
சரியேறு சங்கினாய்! சூழ்ந்து.

(சக)

பின்னைக்காய்	{	சுப்பின்னைப் பிராட்டிக்காய்,			
முற்றல் முரி	{	முதிர்ந்த உலிமையை யுடைய	சங்கினாய்	{	சங்கைத் திருக்கைய் லேந்தி யுள்ளவனே ! (இப்படியிருக்கிற நீ),
ஏற்றின்		ரிஷபங்களினுடைய			
முன் மீன்று	{	எதிரில் (அஞ்சாதே) நின்று	செற்றதாவும்	{	கைகூசாமல் முடித்தப் போட்டதும்
குழந்தை	{	(அவற்றைக் சொல்லும் யுகையை) ஆலோசித்து	சேரா இரணியனை	{	உன்னைச்சேர்ந்து வாழமாட்டாத ஹிரண்யா ஸூரனை ;
மொயம்பு ஒழிந்தாய்	{	அவற்றின்) மிடுக்கை ஒழிந்தவனே !,	சென்று	{	(மஹாபலிபக்கவில்) சென்று
மூரி		பெரிதாயும்	ஏற்று		யாசித்து
கரி வறு	{	(உன்னை) எழித்தலை யுடைத்தாயு யிருக்கிற	பெற்றதாவும்	{	பெற்றுக் கொண்டதும்
			மாநிலம்		பெரிய பூமியை.

* * *—எம்பெருமானே ! நீ அடியவர்திறத்தில் அன்பு மிகுதியினால் அவர்களின் இஷ்டங்களை நிறைவேற்றாதற்காகவும் அரிஷ்டங்களைப் போக்குதற்காகவும் செய்தருள்கின்ற செயல்களுக்கு எல்லையுண்டோ ? பரமபக்தனைப் பரஹ்மாதாழ்வானுடைய கருத்துக்கு இரணியன் இணங்கவில்லையென்ற காரணத்தினால் அவனைக் கைதொட்டு முடித்துப் போட்டாய் ; இந்திரன் கண்ணிர்விட்டு அழுவதைக்கண்டு பொறுத்திருக்க மாட்டாமல் அவனுக்காகக் குறளுருவாகி மாவலிபக்கல் சென்று என்சா னுடம்பை இருசாணுக்கே இரப்பாளையாக் காரியஞ் செய்தாய் ; நப்பின்னைப் பிராட்டியின் திருமேனியிலுள்ள சாபலத்தினால் 'இவனைப் பெறுதற்கு எவ்வளவு கடினமான செய்கை செய்தாலும் செய்யலாம்' என்று கொழுத்த காளைகளேழுடனே பொருது வெற்றிபெற்றாய் ; தூரத்திலேயிருந்து உன் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்களும் உன் வரவைத் தெரிவிக்கின்ற சங்கினோசையைக்கேட்டு நெஞ்சு குளிர்ந்திருக்குமாறு ஒலி செய்யச் சங்கை

விடாமற் கைக்கொண்டுள்ளாய் ; ஆகவே உனது பிரவ்ருத்திகளடங்கலும் பரார்த்தமாகவே யிருக்கின்றன காண்—என்றாரபிற்று.

சேராவிரணியன் = சத்துருவான இரணியன் என்றபடி. ஆச்ரிதர்களுக்கு விரோதம் செய்பவர்களை எம்பெருமான் தனக்கு சத்துருவாக நினைப்பிடுவன் என்க. .... (சக)

குழ்ந்த துழாயலங்கல் சோதி மணிமுடிமால் *
தாழ்ந்த வருவித் தடைவரைவாய்—ஆழ்ந்த
மணிகீர்ச் சுனைவளர்ந்த மாமுதலை கொன்றான் *
அணிகீல் வண்ணத் தவன். (௫௦)

குழ்ந்த	{ நிறையச்சாத்தப் பெற்றுள்ள	தாழ்ந்த	{ பூமியளவும் தாழ்ந்து பெருகுகின்ற அருவிகளை புடைய பெரிய மலையின் கணுள்ள
துழாய் அலங்கல்	{ திருத்துழாய் மாலையாலே	அருவி தட ஊரை வாய்	{ ஆழமாய் அழகிய நீரை புடைத்தான பொய்கையிலே
சோதி	புகர் பெற்ற	ஆழ்ந்த மணி கீர் சுனை	{ சாபத்தினால் வளர்ந்து கொண்டிருந்த
மணி முடி	{ மணிமயமான கிரீடத்தை புடையனாயும்	வளர்ந்த	{ பெரிய முதலையைய முடித்தொழித்தான்.
அணிகீல் வண்ணத் தவன்	{ அழகிய நீலநிறத்தை புடையனாயு மிருக்கிற	மா முதலை	
மால்	வரவேசுவான்,	கொன்றான்	

* * *—எம்பெருமான் அடியார்களுக்காகச் செய்தருளின காரியங்க ளெல்லாவற்றினும் ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வா லுக்குச் செய்தருளின அதுக்கரஹம் விலகூணமாகையாலே, மற்ற காரியங்களெல்லாம் ஒருதட்டும் இது ஒரு தட்டுமாக இருப்பதுபற்றி கஜேந்தரமோகூ வ்ருத்தாந்தத்தைத் தனிப்பட அருளிச் செய்குருநிதில்.

இப்பாட்டில் நடுவே இரண்டடிகளில் கதையை யருளிச் செய்து முதலடியிலும் ஈற்றடியிலும் எம்பெருமாளைச் சிறப்பித்துக் கூறியிருப்பதன் கருத்தை உய்த்துணர வேண்டும்: எம்பெருமான் திருத்துழாய் மலை அணிந்து கொண்டிருப்பதும், நிருவபி

ஷேகம் அணிந்து கொண்டிருப்பதும் 'தானே அனைத்துலகம் காக்கவல்ல முழுமுதற் கடவுள்' என்பதை விளக்குவதற்கேயாம்; பரமபக்தனான கஜேந்திராழ்வான் நெடுங்காலமாக ஒரு நீர்ப்புழு வின் வாயில் அகப்பட்டுக்கொண்டு மிகவும் நொந்துகிடந்ததனால் எம்பெருமானுடைய ரக்ஷகத்வம் குன்றிக்கிடந்தது; அவனுடைய திருத்துழாய் மாலையும்வாடி, திருவபிஷேகமும் ஒளிமழுங்கிக்கிடந்தது. பிறகு முதலையைத் துணித்து வேழத்தை வாழ்வித்ததனால் ரக்ஷகத்வ லக்ஷணமான திருத்துழாய் மாலையும் திருவபிஷேகமும் ஒளிமல்கப் பெற்றமையால் அதனை 'சூழ்ந்த துழாயலங்கல் சோதி மணி முடிமால்' என்ற முதலடியால் அருளிச்செய்தார். 'பக்தனுடைய ஹிரோதி தொலைப்பெற்றோம்' என்று பிறந்த அளவற்ற மகிழ்ச்சியினால் திருமேனி புகர்பெற்றபடியை 'அணிநில வண்ணத் தவன்' என்ற ஈற்றடியினால் அருளிச்செய்தார்.

கஜேந்திராழ்வான் தாமரைப்பூப்பறித்த பொய்கை மலைமே லிருந்ததனால் 'தடவரை வாய்' எனப்பட்டது. ... (10)

அவனே யருவரையால் ஆநிரைகள் காத்தான் *

அவனே யணிமருதம் சாய்த்தான் *—அவனே

கலங்காப் பெருநகரம் காட்வோன் கண்டார் *

இலங்கா புரமேரித்தா னெய்து.

(11)

அரு வரையால்	{ ஒருவரால் அசைக்கவும் முடியாததான கோவர்த்தன மலையினால்	சாய்த்தான்	{ முறித்துத் தள்ளினவனும்
ஆநிரைகள்	பசுக்கட்டங்களை	அவனே கண்டார்	{ அப்பெருமானே யாவான் ;
காத்தான்	ரக்ஷித்தருளினவன்	எய்து	{ அம்புகளைப் பிரயோகித்து
அவனே கண்டார்	{ அப்பெருமானே யாவான் ;	இலங்காபுரம்	லங்காப்பட்டணத்தை
		எரித்தான்	எரியவிட்டவனான
		அவனே	அப்பெருமானே
அணி மருதம்	{ அழகாக நின்று கொண்டிருந்த இரட்டைமருத மரங்களை	கலங்கா பெரு நகரம்	{ ஒருவகைக் கலக்கமுமில்லாத பரமபதத்தை
		காட்வோன்	காட்டித்தருவான்.

* * *—இந்திரன் எம்பெருமானிடத்தில் எத்தனையுபகாரங்கள் பெற்றான்!; எத்தனை பெற்றும் நன்றி நெறியுள்ளவனே அவன்? இடையர்கள் வழக்கமாகத் தனக்கு இடுஞ் சோற்றைக் கண்ணபிரான் விலக்கினன் என்பதுவே காரணமாகப் பசிக்கோபங் கொண்டு மாடுகளையும் கன்றுகளையும் இடையர்களையும் படாத பாடு படுத்திவிட வேணுமென்று மேகங்களையேவிப் பெருமழை பெய்வித்தான்; அந்த இந்திரனுடைய தலையை அறுத்தெறிய எத்தனை நிமிஷஞ்செல்லும் கண்ணபிரானுக்கு!; எளிதாகத் தலையை அறுத்தெறியலாமாயினும் ‘அவனுணவைக் கொள்ளை கொண்ட நாம் உயிரையுங் கொள்ளை கொள்ளலாகுமோ?’ என்று பரம கருணை பாராட்டி ‘நம்மவர்களை நாம் ஒழுங்காகப் பாதுகாத்துக் கொள்வோம்; கைசலித்தால் தானே ஒய்ந்து நிற்கிறான்’ என்று திருவுள்ளம்பற்றி இந்திரனை ஒன்றுஞ் செய்திடாது மலையைக் குடையாக வெடுத்து ஆயரையும் ஆநிரைகளையும் காத்தருளின குணத்தை என்சொல்வோம்!. மருதமாங்களின் கீழே உரையு மிழுத்துக்கொண்டு கண்ணனாய்த் தவழ்ந்து சென்றபோது உரல் குறுக்காக இழுக்கப்பட்டதனால் அம்மருத மாங்கள் முறிந்து விழச் செய்தேயும் அதன்கீழிருந்த தனக்கு ஒரு தீங்குமின்றியே, அம்மரங்களாய் நின்ற குபேரபுத்திரர்களைச் சாபத்தில் நின்று விடுவித்தும் அம்மரங்களில் ஆவேசித்துக் கிடந்த அஸுரர்களைக் கொன்றொழித்தும் காட்டின சிறுச் சேவகத்தை என்சொல்வோம்!. கண்ணபிரானாய்த் திருவவதரித்து இப்படிப்பட்ட அருந்தொழில் கள் செய்தவனும் ஸ்ரீராமபிரானாய்த் திருவவதரித்து ராக்ஷஸர்க ளுடைய குடியிருப்பை யழித்தவனுமான பெருமான் இப்படி தனது நிர்ஹேதுக கிருபையினாலே தானே இதர நிரபேக்ஷனாய் விரோதிகளை வேரறுத்தது போல, அந்த நிர்ஹேதுக கிருபை கொண்டே நமக்கும் பரமபதமளித்தால் நாம் பெறலாகுமேயன்றி நாமாக ஒரு முயற்சி செய்து பரமபதம் பெறுவது அரிது என்கிறார்.

அவனே அவனே அவனே என்ற ஏகாரங்கள் மூன்றும்—
அசிஷ்ட நிவ்ருத்தி செய்து கொள்வதற்கும் நம்மாலாகாது; இஷ்டப் பார்ப்பி பெறுதற்கும் நம்மாலாகாது; அப்பெருமானுடைய க்ருஷி

தானே யுண்டாகிப் பளித்தால் பளிக்குமத்தனை என்ற வித்தாந் தத்தை வற்புறுத்துவன.

“பரமபதம் ஆவனே காட்டக் காணுமத்தனை ; ஸ்வயத்தந் தால் காண்பார்க்குக் காணப்போகாது” என்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி.

எவ்வகைக் கலக்கங்களு முள்ளது இந்நிலத்திலே யாகையா லும் பரமபதத்தில் ஒருவகைக் கலக்கமு மில்லாமையாலும் கலங் காப்பெருங்கர மென்று அவ்விடத்திற்குத் திருநாமமேற்கும். (ருக)

எய்தான் மராமர மேழுமிராமனாய் *

எய்தா னம்மான் மறியை ஏத்திழைக்காய் *—எய்ததுவும்

தென்னிலங்கைக் கோன்வீழச் சென்று குறளுருவாய் *

முன்னிலம் கைக்கோண்டான் முயன்று.

(ருஉ)

இராமன் ஆய் {	ஸ்ரீராமகைத் திருவவதரித்து	தென் இலங்கை கோன் வீழ் {	தென்னிலங்கைக்கு அரசனான தீராவணன் முடியும்படி யாகவாரம் ;
மராமரம் ஏழும் {	ஸப்தஸால வருகைகளையும்	முன் {	முன்பொரு காலத்திலே
எய்தான் {	அம்புசெலுத்தித் துளைத்தான் ;	குறன் உரு ஆய் {	வாமனரூபியாய்
எய்து இழைக்கு ஆய் {	தரிக்கப்பட்ட ஆபரணங்களை யுடைய பிராட்டிக்காக	சென்று {	மாவலியிடத்திற் சென்று
அ மான் மறியை {	அப்படிப்பட்ட மாரீச மரயா மிருகக்குட்டியை	முயன்று {	(வடிவழகு காட்டுதல், மழலைச் சொற்களைச் சொல்லுதல் முதலிய) முயற்சிகளைச் செய்து
எய்தான் {	பின்சென்றான் ;	நிலம் கைக் கொண்டான் {	பூமியைக் கைப்பற்றினான்.
எய்ததுவும் {	அம்புகளைச் செலுத்தினதும்		

* * *—‘எம்பெருமான் ஸர்வசக்தன்’ என்று ப்ரவரித்தமா யிருக்கச் செய்தேயும் ‘இவனுக்கு சக்தியுண்டோ இல்லையோ?’

என்று யாரேனும் ஸந்தேகப்பட்டால் அந்த ஸந்தேஹத்தைத் தீர்க்குமாறு அரிய காரியங்களை எளிதற் செய்து காட்டுவானவன் என்பதற்காக மராமாமேழு மெய்த வரலாற்றைக் கூறுகின்றார். ஸுக்ரீவன் இராமனால் அபயப்ரதானஞ் செய்யப்பெற்ற பின்பும் மனந்தெளியாமல் வாலியின் பேராற்றலைப் பற்றிப் பலவாறு சொல்லி, வாலி மராமரங்களைத் துளைத்ததையும் துந்துபியின் உடலெலும்பை ஒருயோஜனை தூரம் தூக்கியெறிந்ததையுங் குறித்துப் பாராட்டிக் கூறி, இவ்வாறு பேராற்றலமைந்தவனை வெல்வது ஸாத்யமாகுமோ? என்று சொல்ல, அதுகேட்ட லக்ஷ்மணன் ‘உனக்கு நம்பிக்கை இல்லையாயின் இப்போது என்ன செய்ய வேண்டுவது?’ என்ன, ஸுக்ரீவன் ‘இராமபிரான் நீறுபூத்த நெருப்புப் போலத் தோன்றினும் வாலியின் வல்லமையை நீனைக்கும்போது ஸந்தேஹ முண்டாகின்றது; ஏழு மராமரங்களையும் துளைத்து இந்த துந்துபியின் எலும்பையும் இருநூறு விரற்கடை தூரம் தூக்கி யெறிந்தால் எனக்கு நம்பிக்கை யுண்டாகும்’ என்று சொல்ல, ஸுக்ரீவனுக்கு நம்புதலுண்டாக்குமாறு அவனது வார்த்தைக்கு இயைந்து இராமபிரான் துந்துபியின் உடலெலும்புக் குவியலைத் தனது காற்கட்டை விரலினால் இலேசாய்த் தூக்கிப் பத்து யோஜனை தூரத்துக்கு அப்பால் எறிய, அதனைக்கண்ட ஸுக்ரீவன் ‘முன்பு உலராதிருக்கையில் வாலி இதனைத் தூக்கி யெறிந்தான்; இப்போது உலர்ந்துபோன இதனைத் தூக்கி யெறிதல் ஒரு சிறப்பன்று’ என்று கூற, பின்பு இராமபிரான் ஒரு பாணத்தை ஏழு மராமரங்களின்மேல் ஏவ, அது அம்மரங்களைத் துளைத்ததோடு ஏழிலகங்களையும் துளைத்துச்சென்று மீண்டு அம்பறத்தூணியை யடைந்ததென்ற வரலாறு இங்கு அறியத்தக்கது. மராமரம்—ஆச்சாமரம்.

ஏந்திழைக்காய் அம்மான் மறியை எய்தான் = ‘எய்தான்’ என்னுஞ் சொல் ‘எய்’ என்னும் வினைப்பகுதியடியாகவும் ‘எய்து’ என்னும் வினைப்பகுதியடியாகவும் தேறுவதுண்டு: முந்தினது அம்புகளைச் செலுத்தினுனென்று பொருள்படும். பிந்தினது அடைந்தானென்று பொருள்படும். இப்பாசரத்தில் முதலடியிலுள்ள ‘எய்தான்’ என்னும் வினைமுற்று எய் என்னும் வினைப்பகுதியடியாகப் பிறந்ததென்றும், இரண்டாமடியிலுள்ள எய்தா

னென்னும் வினைமுற்று எய்து என்னும் வினைப்பகுதியடியாகப் பிறந்ததென்றும் கொண்டு உரைக்கப்பட்டது. 'இது மாயா மிருகம்' என்று தனக்குத் தெரிந்திருந்தும் பிராட்டியின் கோரிக்கையைப் பின்சென்று நடக்கவேண்டிய பிரணயாதிசயத்தினால் அம்மான் குட்டியின் பின்னே நடந்தான் என்றவாறு. 'மறி' என்ற சொல்-சில மிருகங்களின் குட்டிக்குப் பொதுப்பெயராயும் மானுக்குச் சிறப்புப் பெயராயு முள்ளது; இங்குக் குட்டியென்ற பொருளில் வந்தது. 'மான் மறிய' என்றும் பாடமுண்டென்பர்; அப்போது, மாரீச மாயாமிருகம் சாகும்படி என்று பொருளாம்.

'ஏந்திழைக்காய்' என்ற சொல் நடுகிலைத் தீவகமாய் இரண்டாமடியிலும் மூன்றாமடியிலும் அர்வயிக்கத்தக்கது. ... (ருஉ)

முயன்று தொழுநெஞ்சே முரிநீர் வேலை *

இயன்றமரத் தாலிலையின்மேலால் *—பயின்றங்கோர்

மண்ணலங்கோள் வெள்ளத்து மாயக் குழலியாய் *

தண்ணலங்கல் மாலையான் தாள்.

(ருஉ)

முரிநீர்	பழையதான நீரை
வேலை	யுடைத்தான ஸமுத்தரத்திலே
இயன்ற	பொருத்தியுள்ள
ஆலமரத்து	ஆலமரத்தின்
இலையின்	இலையினு
மேலால்	
பயின்று	{ நெடுங்காலம் சாய்ந்திருந்து
அங்கு	அக்கே
மண்	பூமியினுடைய
நலம்	நன்மையை
கொள்	அபஹரித்த

வெள்ளத்து	{ பிரளய வெள்ளத்திலே
ஓர் மாயம்	{ ஆச்சரியமான ஒரு
குழலி ஆய்	{ குழந்தையாய்
தண் அலங்கல்	{ குளிர்த்து
மாலையான்	{ அசைகின்ற மாலையை யுடையவனான எம்பெருமா னுடைய
தான்	திருவடிகளை
நெஞ்சே	நெஞ்சமே!
முயன்று	{ உத்ஸாஹங்கொண்டு
தொழு	{ வணங்கு.

* * *—ஆலிலையில் துயின்ற பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தொழுமாறு தமது திருவுள்ளத்திற்கு உரைக்கிறார். பொய்கையாழ்வார் தமது திருவந்தாதியில் "பாலன் தனதுருவாய் ஏழலு குண்டு, ஆலிலையின் மேலன்று நீவளர்ந்த மெய்யென்பர்—ஆலன்று

வேலை? ருள்ளதோ விண்ணதோ மண்ணதோ?, சோலைசூழ் குன்
'நெடுத்தாய் சொல்லு' என்று- 'பிரளய காலத்தில் உனக்கு இருப்
பிடமாயிருந்த ஆலமரம் பிரளயப் பெருங்கடலினிடையே இருந்
ததா? விண்ணிலிருந்ததா? மண்ணிலிருந்ததா? எங்கிருந்தது,
சொல்லு' என்று சமத்காரமாக எம்பெருமானை மடிபிடித்துக்
கேள்வி கேட்டார்; எம்பெருமான் தனது விசித்ர சக்தி போகத்
தால் அந்த ஆலமரத்தைப் பிரளயக் கடலினிடையே தோன்று
வித்தான் என்கிற ஸமாதானத்தை இவ்வாழ்வார் இப்பாட்டில்
வெளியிடுவார் போன்று "மூரீநீர் வேலையின்ற மரத்தா லிலையின்
மேலால்" என்கிறார்.

மூரீநீர் = 'மூரி' என்ற சொல்லுக்கு 'அநாதி' என்ற பொரு
ளும் 'பெரிது' என்ற பொருளும் 'வலிமைகொண்டது' என்ற
பொருளும் உண்டு. அம்முன்று பொருள்களும் இங்குப் பொருந்
தும். .... (ருட).

தாளால் சகட முதைத்துப் பகநீதி *
கீளா மருதிடைபோய்க் கேழலாய் *—மீளாது
மண்ணகலம் கீண்டங்கோர் மாதுகந்தமார்வற்கு *
பெண்ணகலம் காதல் பெரிது. (ருசு)

சகடம் சகடாஸுரனை
தாளால் திருவடியாலே
உதைத்து { உதைத் தொழித்தவ
னாயும்
பகடு { (ருவலயாபீட மென்
கிற) யானையை
உந்தி { உதைத்துத்
தள்ளினவனாயும்
மருது இடை { மருத மரங்களின்
போய் { நடுவே தவழ்ந்து
சென்று
கீளா { (அம்மரங்களை)
முறிந்துவிழச்
செய்தவனாயும்

கேழல் ஆய் { வராஹரூபியாய்க்
கொண்டு
மீளாது { காரியம் தலைக்கட்
டாமல் திரும்பி
வருவதில்லை
யென்று ஸங்கல்
பித்துக் கொண்டு
சென்று
அகலம் மண்
கீண்டு { அகன்ற பூமியை
(அண்டபித்தியில்
கின்றும்)
ஒட்டுவிடுவித்
தெடுத்தவனாயும்

ஓர் மாது உகந்த மார்வற்கு	{	ஒப்பற்ற பெரிய	{	பூயிப்பிராட்டியி
		பிராட்டியாரை		பெண் அகலம்
		விரும்பியிருக்		னுடைய
		கின்ற திரு		திருமேனியிலே
		மார்பையுடையவ		காதல்
		ஓடிமுன்ன எம்		ஆசையானது
		பெருமானுக்கு	பிரிந்து	{ கரை
				புரண்டிருப்பது

* * *—கமக்கல்லாம் சோறு, தண்ணீர், வெற்றிலைபாக்டு
மாதர், ஆடையாபரணம், சூது சதுரங்கம் என்னுமிப் பொருள்
களை உகப்புக்கு விஷயமாதலால் நம்முடைய வாய்வெருவுதலுப
போதுபோக்கும் இப்பொருள்களிலேயே மாறிமாறிநடந்துகொண்
டிருக்கும்; இங்ஙனன்றியே 1. “கார்கலந்த மேனியான் கைகலந்த
வாழியான், பார்கலந்த வல்வயிற்றான் பாம்பணையான்—சீர்கலந்த,
சொல்லினின்று போக்காரேல் சூழ்வினையினுழ்துயரை, என்னி
னைந்து போக்குவர் இப்போது” என்கிறபடியே பகவத் குணது
பவத்தாலன்றி வேறொன்றால் போதுபோக்கறியாத ஆழ்வார்கள்
மாறிமாறி பகவத்குண சேஷத்தங்களைப் பேசுமத்தனையல்லது
வேறு எதனைப் பேசுவார்கள்? உலகளந்த சரித்திரத்தை உரைப்பது,
வடநாசாயியின் வருத்தாந்தத்தை வாய்வெருவுவது, கண்ண
பிரான் கதைகளைக் கூறுவது, இராமபிரான் சரிதைகளை இயம்பு
வது, மீண்டும் இவற்றையே வகைவகையாகப் பேசுவதாய்க்கொண்டு
இவர்கள் போதுபோக்கு மழகை நாம் என்சொல்லவல்லோம் வாய்
கொண்டு?

பூக்கிருஷ்ணனாக அவதரித்த தான் நந்தகோபர் திருமாளிகை
யிலே ஒருவண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே தொட்டிலிலிட்டுக் கண்
வளர்த்தப்பெற்று (யசோதையும் யமுனை நீராடப்போய்) இருந்த
காலத்து, கம்ஸனு லேவப்பட்ட அஸுரனொருவன் அச்சகடத்தில்
வந்து ஆவேசித்துத் தன்மேல்விழுந்து தன்னைக்கொல்ல முயன்
றதை அறிந்த தான் பாலுக்கு அழுகிற பாவனையில் தன் சிறிய
திருவடிகளை மேலே தூக்கியுதைத்து அச்சகடத்தைச் சின்ன
பின்னமாக்கினான். கம்ஸனுலழைக்கப்பட்டு அவனது அரண்மனையி
னுட் புகும்போது சீறிவந்த குவலயாபிட மென்னும் மதபாணையை
மோதி மருப்பொசித்தான். இரட்டை மருதமரங்களினிடையே

தவழ்ந்துசென்று அவற்றைக் கீண்டு தள்ளினான். வராஹரூபியா ய்த் திருவவகரித்து பூமிப் பிராட்டியை ஹீரஸ்திதியிலிருந்து உத் தரிப்பித்து மார்பாரப் புல்கி உவந்தான்—என்று சில பகவத்கதை களைப் பேசி மகிழ்கிறார்.

பெண்ணகலம் காதல் பெரிது—கீழ் மூன்றாமடிக்குச் சேர், 'பூமிப்பிராட்டியினிடத்தில் கரைபுரண்ட காதலுடையவனாதலால் * மாசுடம்பில் நீர்வாரா மானமிலாப் பன்றியாய்ப் பிறந்து படாதனபட்டான்' என்று கருத்துக் கொள்ளலாம். அன்றியே, 'எம்பெருமானுக்குப் பெரிய பிராட்டியாரிடத்தில் பெரிதானகாதல் உள்ளது; அவன் நமக்குப் புருஷகார பூதையாகையாலே நமக் கொரு குறையில்லை' என்பதாகவுங் கருத்துக் கொள்ளலாம்.

கீளா—செய்யா என்னும் வாய்பாட் பிடன்பாட் டிறந்தகால கிளைபெச்சம்; கீண்டு என்றபடி.

பெண்ணகலம்—பெண்ணிடத்தில் என்றுமாம். ... (ருச)

பெரிய வரைமார்வில் பேராரம்பூண்டு *
கரிய முகிலிடை மின்போல *—திரியுங்கால்
பானோடுங்க வண்டறையும் பங்கயமே * மற்றவன்றன்
நீணோடுங்கண் காட்டும் நிறம். (ருரு)

பெரிய வரை மார்வில்	{ பெரிய மலைபோன்ற திருமார்பிலே	நீன் நெடு கண்	{ நீண்டு பாரந்த திருக்கண்களி னுடைய
பேர் ஆரம் பூண்டு	{ பெரிய ஹாரத்தை அணிந்து கொண்டு	நிறம்	நிறத்தை,
திரியுங்கால்	உலாவினால்	பாண் ஒடுங்க வண்டு அறையும் பங்கயமே காட்டும்	{ பாட்டென்று பேர் பெற்றவையெல் லாம் ஒடுங்கும் படியாக [—அதி மதூரமாக] வண்டு கள் இருந்து பாடப்பெற்ற தாமரைப்பூவே காட்டித்தரும்.
கரிய முகிலிடை மின் போல	{ காளமேகத்திலே மின்னல் மின்னி ஒற் போன் நிருக்கும்;		
மற்று	அன்றியும்;		
அவன் தன்	அப்பெருமானுடைய		

* * *—எம்பெருமானுடைய ஆபரணலங்காரத்திலும் கண் ணழிகிலும் ஈடுபட்டு அதுபவித்துப் பேசுகிறார். இரண்டாமடியின்

தனிச்சீர் 'தேரியுங்கால்' என்றும் 'திரியுங்கால்' என்றும் இரு வகைப்பாட முள்ளது. முந்தின பாடத்தில், எம்பெருமான் பெரிய மலைபோன்ற தனது திருமார்பில் ரத்தஹாரத்தைச் சாத்திக்கொண்டிருக்கும்படியை அதுஸந்தித்தால் காளமேகத்திலே மின்னல் மின்னிஹற்போலே யிருக்கும் என்பதாகக் கருத்தாகும். பிந்தினபாடத்தில்—எம்பெருமான் தனது திருமார்பிலே ரத்தஹாரத்தையணிந்து கொண்டு உலாவத் தொடங்கினால் காளமேகத்தில் மின்னல் மின்னிஹற்போலே யிருக்கும் என்பதாகக் கருத்தாகும். கரிய திருமார்புக்குக் காளமேகமும் ரத்தஹாரத்திற்கு மின்னலும் ஏற்றவுவமையாம்.

[பாணோங்க இத்யாதி.] பாண்-இசைப்பாட்டு; அது ஒடுங்கும்படியாக [அதைவிட அதிக மதுரமாக] வண்டிகள் இசைபாடப் பெற்ற தாமரைப்பூப் போலே அவனுடைய திருக்கண்கள் விளங்குகின்றன என்றவாறு. ... . (௫௫)

நிறம் வெளிது செய்து பசிது கரிதேன்று *

இறையருவம் யாமரீயோ மெண்ணில் *.—நிறைவுடைய

நாமங்கை தானும் நலம்புகழ வல்லளே *

பூமங்கை கேள்வன் பொலிவு.

(௫௬)

இறை ஸர்வேச்வானுடைய

உருவம் { திவ்யமங்கை
வித்ரஹமானது

நிறம் நிறத்தால்
வெளிது வெளுத்திருக்குமோ
(அல்லது)

செய்து சிவந்திருக்குமோ,
(அல்லது)

பசிது { பச்சென்
யிருக்குமோ,
(அல்லது)

கரிது கறுத்திருக்குமோ,

என்று { எவ்வண்ணமா
யிருக்குமென்று

எண்ணில் ஆராயுமிடத்தில்

யாம் { நாம் அறிய
அறியோம் { மாட்டோம்:

(இது நிற்க:)

விறைவு { ஜ்ஞான சக்திகளில்
உடைய { பூர்த்தியை
உடையவளான

நாமங்கை { ஸரஸ்வதீ
தானும் { தேவிடும்

பூமங்கை { பூவிற்பிறந்த பெரிய
கேள்வன் { பிராட்டிக்குக்
கணவனுள் எம்
பெருமானுடைய

பொலிவு பூர்த்தியை

நலம்புகழ { நன்றாகப் புகழ சக்தி
வல்லளே { புடையவளோ?

(அல்லள்.)

* * *—1. “பாலினீர்மை செம்பொனீர்மை பாசியின் பசும் புறம் போலுநீர்மை பொற்புடைத் தடத்து வண்டுவிண்மலாம் நீல நீர்மை” என்றும் 2. “கிகழ்ந்தாய் பால் பொன்பசுப்புக் கார்வண்ணம் நான்கும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமான் ஒவ்வொருயுகத்திலும் ஒவ்வொரு நிறத்தைக் கொண்டிருப்பதாக தூல்கள் கூறுகின்றனவாயினும், 3. “என்றேனும் கட்கண்ணால் காணாத அவ்வுருவை” என்று கட்டிலனுக்கு இலக்காக மாட்டாததாகச் சொல்லப்படுகிற எம்பெருமான் திருவுருவத்தின் நிறத்தை நான் ஒன்றுமறியேன்; நானே அறிபாதபோது ஸரஸ்வதிதானும் அறிந்து பேசவல்லனோ? ஏனென்னில்? [பூமங்கை கேள்வன் போலிவு.] மாரீசன் இராவணனுக்கு ஹிதோபதேசம் பண்ணும் போது மர்மமறிந்து சொன்ன சொல் அறியீர்களோ? “கவ்யுரெயம் ஹி ததேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகா த்மஜா” = அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா” என்றானே; (அதாவது) இராமனென்பவன் பிராட்டியைக் கைப்பிடித்த பாஞ்சோதியன்றோ? அச்சோதி நெஞ்சாலும் நினைப்பரிதன்றோ என்றானே. ஆகையாலே, பூமங்கை கேள்வனானவனுடைய பொலிவைப்புகழ யாராலாகும்? என்கிறார். ... .. (ருசு)

பொலிந்திருண்ட கார்வானில் மின்னேபோல் தோன்றி *

மலிந்து திருவிருந்த மார்வன் *—பொலிந்த

கருடன் மேல்கொண்ட கரியான் கழலே *

தேருடன்மேல் கண்டாய் தேளி.

(ருள)

திரு பிராட்டியானவன்,

பொலிந்து இருண்ட { செறிந்து இருளை
இருண்ட { புடைத்தான கார்
கார் { காலத்திலுண்டான

வானில் மேகத்தில்

மின்னே போல் { மின்னல் போல்
தோன்றி { பிரகாசித்து

மலிந்து இருந்த மார்வன் { பொருந்தி யிருக்கப்
பெற்ற
திருமார்பை
புடையனும்

பொலிந்த கருடன் மேல் கொண்ட { விளங்குகின்ற கருட
ஞல் மேற்கொள்
ளப்பட்டவனான

1. திருச்சந்த விருத்தம்.

2. நான்முகன் திருவந்தாதி.

3. பெரிய திருவந்தாதி.

கரியான்	{ கருநிறப் பெருமா னுடைய	தெருள்தன்	{ ஜ்ஞாநத்திற்கு மேற்பட்டதான பக்திக்கு விஷய மென்று
கழலே	திருவடிகளே	தெளி கண்டாய்	{ (நெஞ்சே!) தெளிந்திரு.

* * *—கிழப்பாட்டில் “நிறம்பெனிது செய்து பசிது கரி தென்று இறையருவம் யாமறியோம்” என்று எம்பெருமானருவத் தைக் கணவிலும் கண்டறியாதவர்போல ஆழ்வார் பேசினபேச்சு எம்பெருமானது திருச்செவியில் விழாதிருக்குமோ? விழுந்ததா கில் இச் சொல்கேட்டுப் பொறுத்திருக்க வல்லனே அவன்? “திருக் கண்டேன் பொன்மேனிகண்டேன் திகழுமருக்க னணிநிறமுங்கண் டேன், செருக்கினரும் பொன்னுழிகண்டேன் புரிசங்கங் கைக் கண்டேன், என்னுழிவண்ணன்பா லீன்று” என்று முதலடியில் தானே எல்லாங்கண்டதாகப் பேசின ஆழ்வார் திருவாக்கில் “இறையருவம் யாமறியோம்” என்ற சொல் வெளிவந்தால் இஃது எம்பெருமானுக்கு ஸஹ்யமாயிருக்குமோ? உடனே அனாகுலையத் தலைகுலைய ஓடிவந்து பெரிய திருவடியின்மேல் வீற்றிருந்து காட்சித்தருளினன்; கண்ணாக்கண்டு மகிழ்ந்து பேசுகிற பாச ரம்போலு மிது. கார்காலத்தெழுநின்ற கார்முகிலில் மின் மின்னி னாற்போலே கரியதிருமேனியில் பொன்னிறத்தளான பெரிய பிராட்டி விளங்கப்பெற்றுக் கருடன்மீது ஸேவைஸாதிக்கின்ற பெருமானுடைய திருவடிகளிலேயே நெஞ்சே! நீ பக்திபண்ணு என்று திருவுள்ளத்திற்கு உபதேசித்தாராயிற்று. நெஞ்சே! என் னும் விளி வருவித்துக்கொள்க

தெருள்தன் மேல்கண்டாய்=‘தெருள்’ என்று ஜ்ஞானத்திற் குப் பெயர்; ‘கர்மஜ்ஞாந பக்திப்ரபத்திகள்’ என்ற அடுக்கிலும் ‘பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள்’ என்ற அடுக்கிலும் ஜ்ஞாநத் திற்கு மேற்படியாக பக்தி சொல்லப்பட்ட டிருப்பதால், இங்கே தெருள்தன்மேல் என்றது பக்திபைச் சொன்னபடியாய், அவனது திருவடிகளை பக்திக்கு விஷயமாக்கு என்றதாம். அன்றியே, பக்தி யும் ஜ்ஞாநத்தின் அவஸ்தா விதேசவிதேயாதலால், தெருள் என்ப தற்கே பக்தியென்று பொருள் கொண்டு, தெருள்தன்மேல்—பக்தி

யினாலே, கழல்கண்டாய்—திருவடி களை (நெஞ்சே!) காணப் பெற்றாய்; தேளி—இனிமேல் கலக்கம்நீங்கித் தெளிந்திரு என்பதாகவு முரைக்கலாம். .... (௫௭)

தேளிந்த சிலாதலத்தின் மேலிருந்த மந்தி *
அளிந்த கடுவனையே நோக்கி *—விளங்கிய
வேண்மதியும் தாவென்னும் வேங்கடமே * மேலொருநாள்
மண்மதியில் கொண்கேந்தான் வாழ்வு. (௫௮)

தேளிந்த	ஸ்வச்சமாயிருக்கிற		
சிலாதலத்	தற்பாறையின் மீது	மேல் ஒருநாள்	பண்டொரு
தின் மேல்	இருக்கும் பெண்		காலத்தில்
இருந்த மந்தி	குரங்கானது	மண்	பூமியை
அளிந்த	ஸ்நேஹமுள்ள	மதியின்	தனது புத்தி
கடுவனை	ஆண் குரங்கை		சாதாரியத்தினால்
நோக்கி	நோக்கி	கொண்டு	(மாலையிடத்தில்)
			பெற்றுக்கொண்டு
விளங்கிய	விளங்குகின்ற	உகந்தான்	திருவுள்ள முவந்த
வேண்மதியும்	வெளுத்த சந்		ஸ்ரவேச்வரன்
தா என்னும்	திரனைப் பிடித்	வாழ்வு	வாழுமிடம்.
வேங்கடம்	துக் கொடு		
	என்று சொல்		
	லும்படி யிருக்கிற		
	திருவேங்கடம்		

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் கருடன் மேற்கொண்ட கரியானாய் ஸேவை தந்தருளினவன் 'என்னைத் திருவேங்கடமலையிலே நித்யமாகக் கண்டுகொண்டிருந்தான்' என்று சொல்லி மறைந்திடவே திருமலையிலே மண்டுகிறார். திருமலையின் சிகரம் சந்திரமண்டலத்தளவும் ஒங்கி யிருக்கின்றதென்ற அதிசயோக்திக்காக ஒரு வர்ணனை கூறுகின்றார். திருமலையில் கற்பாறையின்மீது பெண்குரங்கு உட்கார்த்து கொண்டிருக்கின்றது; அதனருகில் ஆண்குரங்கும் 'நமது பேடை நம்மை ஏவிக் காரியங்கொள்வது எப்போதோ' என்று அதன் கட்டளையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு இராகின்றது; அதனை நோக்கிப் பெண்குரங்கானது 'முகத்தின முகைப் பார்த்துக் கொள்வதற்குக் கண்ணாடி கொண்டுவந்து தா' என்பாரைப்போலே 'பூர்ண சந்திரனைப் பறித்துத் தா' என்கிறதாம். இங்ஙனே சொல்

ஹம்படியாக ஒங்கியிருந்துள்ள திருமலையே ஒங்கியுலகளந்த வுத்த
மன் வாழுமிடம் என்றாராயிற்று.

சிலாதலம்—வடசொல். மந்தி—பெண்குரங்கு. கவேன்—ஆண்
குரங்கு. மண்மதியிற் கொண்கேந்தான்—கேட்டார் கேட்டபடியே
தானம் பண்ணுவதென்று விரதம்பூண்டு மஹா தார்மிகனாயிருக்கிற
மாவலியினிடத்தில் யாசகத் தொழில்கொண்டே காரியம்ஸாதிக்க
வேணுமென்று நினைத்துச்சென்றது புத்தி சாதுரியமென்க. (ருஅ)

வாழும் வகையறிந்தேன் மைபோல் நெவேரைவாய் *

தாழ மருவிபோல் தார்கிடப்ப *—சூழும்

திருமா மணிவண்ணன் செங்கண்மால் * எங்கள்

பெருமா னடிசேரப் பெற்று.

(ருக)

மை போல் { மைபோன் திருண்டு
நெடு வரை { பெரிதான
வாய் { மலையிடத்திலே

தாழும் { இருபக்கமும்
{ தாழ விழிந்த
பாய்கின்ற

அருவி போல் . அருவிபோலே

தார்கிடப்ப { மலை சாத்தப்
பட்டிருக்க,

(அதிலே யீடுபட்டு)

சூழும் { ஒருகூணமும்
விட்டுப்பிரியாமல்
வளைத்துக்
கொண்டிருக்கிற

திரு { பிராட்டியை
புடையவனும்

மா மணி { நீலமணிபோன்ற
வண்ணன் { நிறத்தை
புடையவனும்

செம் கண் { செந்தாமரை
மால் { போன்ற திருக்
கண்களை புடைய
பெரியோனுமான

எங்கள் { எம்பெருமா
பெருமான் { னுடைய

அடி திருவடிகளை

சேர பெற்று { அணுகப்
பெற்றதனால்

வாழும் வகை { உஜ்ஜீவிக்கும்
அறிந்தேன் { வழி தெரிந்
தவனுனென்.

* * *—எம்பெருமானுடைய கரிய திருமேனியிலே செந்நிற
மான ரத்னங்களால் அமைந்த ஹாரங்கள் சாத்தப்பட்டிருப்பதா
னது அஞ்சனகிரியிலே அருவிகள் தாழ விழிந்தாற்போலே யிருக்
கின்றனவாம். அவ்வழிகிலே யீடுபட்டு அத்திருமார்பை ஒரு
நொடிப்பொழுதும் விடமாட்டாதே சூழ்ந்து கிடக்கிறான் பெரிய
பிராட்டி ; அப்படிப்பட்ட செங்கண்மானுடைய திருவடிகளை நான்

சேரப் பெற்றதனால் 'இதுவே நமக்கு உஜ்ஜீவநம்' என்று துணிந் தேன். இனி விஷபாந்தரங்களில் அவகாஹித்துக் கெட்டுப்போக மாட்டேன்—என்றாயிற்று.

மலைபருவிகள் வெண்ணிறமாகவும் பெருகுவதுண்டு; அங் குள்ள தாதுக்களுடன்கூடிச் செந்நிறமாகவும் பெருகுவதுண்டு; இங்கே 'அருவிபோல்தார் கிடப்ப' என்று பொதுப்படையாகக் கூறியிருப்பதனால் எதையேனும் கொள்ளலாம். வெண்ணிறமான அருவியென்றால் அப்போது தார் என்றது முக்தாஹாரத்தைச் சொன்னபடியாம்; செந்நிறமான அருவியென்றால் மாணிக்கங் களமுத்தின ஹாரத்தைச் சொன்னபடியாம்.

சிசுபாலவத மஹாகாவ்யத்தில் முதல் ஸர்க்கத்தில் "உலள யஜி வ்யோஜி வ்யுபக்ததேதாஃ சுகாஸமம்மாவயஸஃ ப்ரவாஹள| தெநொவஜ்யெத தஜாவநீஹ ஜாஸுதஸுதாவதஸ்ய வகூஃ." என்றுள்ள ச்லோகம் இப்பாட்டின் முன்னடிகட்குப் பொருத்த மாக நினைக்கலாகும்.

"எங்கள் பெருமானடி சேரப்பெற்று வாழும்வகையறிந் தேன்" என்று அவ்வயம். ... .. (ருக)

பெற்றம் பிணைமருதம் பேய்முலை மாச்சகடம் *
முற்றக்காத் துடுபோ யுண்தேதத்து *—கற்றுக்
குணிலை விளங்கனிக்குக் கொண்டேறிந்தான் * வெற்றிப்
பணிலம் வாய்வைத்துகந்தான் பண்டு. (கூ)

பெற்றம்	பசுக்களை	கன்று	கன்றாகிய
முற்ற காத்து	{ ஒன்று தப்பாமல் ரகஸித்தவனாயும்	குணிலை கொண்டு	{ எறிதடியைக் கொண்டு
பிணை மருதம் ஊடு போய்	{ இரட்டை மருத மாங்களி னிடையே சென்றவனாயும்	விளங்கனிக்கு எறிந்தான்	{ விளம்பமுத்தின் மீது எறிந்தவ னாயுமுள்ள எம்பெருமான்
பேய் முலை உண்டு	{ பூதனையின்முலையை உண்டவனாயும்	பண்டு	{ முன்பெரு காலத்தில்
மா சகடம் உதைத்து	{ பெரிய சகடத்தை உதைத் தொழித் தவனாயும்	வெற்றி பணிலம்	{ ஐய சீலமான சங்கை
		வாய் வைத்து உகந்தான்	{ வாயிலே வைத்து ஊது மகிழ்ந்தான்

* * *—இப்பாட்டின் முன்னடிகளில், பெற்றும் முதலிய பெயர்ச்சொற்கள் ‘காத்து’ முதலிய வினைச்சொற்களை முறையே சென்று இயைகலால் முறைநிரனிறையாம்; இது வடமொழியில் பதாஸங்க்பால்ங்காரம் என்றும், தென்மொழியில் நிரனிறையணி என்றும் அவங்கார சாஸ்திரிகள் கூறுவர். முதல் திருவந்தாதியிலுள்ள (54) “அரவமடல்வேழம் ஆன்குருந்தம் புள்வாய், குரவை குடமுலை மற்றுன்றம்—கரவின்றி, விட்டிறுத்து மேய்த்தொகித் துக் கீண்டு கோத்தாடி, உண்டட்டெடுத்த செங்கணவன்” என்ற பாசாரம் இத்தகையதே.

“திவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்புவத்தி செங்கனிவாயெங்க ளாயர் தேவே!” என்கிறபடியே, நித்யலூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனு யிருக்கு மிருப்பிலுங்காட்டில் பசுக்களை மேய்க்குந் தொழிலையே பாமபோக்யமாகக் கொண்டவன்; இரட்டை மருதமரங்களி னிடையே தவழ்ந்துசென்று வீரவிளையாட்டுச்செய்தவன்; பேய்ச் சியின் முலையைச் சுவைத்துயிருண்டவன்; பாலுக்கு அழுசிற பாவனையிலே அஸுராவீஷ்டமான சகடத்தை உதைத்துத் தள் ளினவன்; கண்ணாயும் விளாமாமாயும் இரண்டு அஸுரர்கள்வந்து நிற்க, முள்ளைக்கொண்டே முள்ளைக் களைவதுபோல இரண்டை யும் ஒருசேர முடித்தவன்; திருப்பவளத்திலே ஸ்ரீபாஞ்ச ஜயத் தைவைத்து ஊதி வெற்றியைத் தெரிவிப்பவன்—என்று சில பகவத் கதைகளை அநுபவித்துப் பேசினாராயிற்று.

கண்ணபிரானையன்றி மற்று எவனையும் கனவிலுங் கருதா திருந்த ருக்மிணிப்பிராட்டிக்கு சிசுபாலனோடு விவாஹம் நடப்பதா கக் கோடித்து வலித்தமாயிருந்த ஸமயத்தில் கண்ணபிரானது வரவை எதிர்பார்த்திருந்த அப்பிராட்டியின் நெஞ்ச முறிந்து போய் இனிநாம் உயிந்துறப்பதே நல்லுபாயமென்று தீர்மானித் திருந்த க்ஷணத்தில் கண்ணபிரான் பதறி ஓடிவந்து புறச்சோலை யிலே நின்று தனது ஸ்ரீபாஞ்சஜயத்தை ஊத, அதனோசையா னது அந்த ருக்மிணிப்பிராட்டியின் செவியிற் புகுந்து ஆனந் தத்தை விளைவித்ததென்கிற கதையை ஈற்றடிக்குப் பொருத்தமாக அநுஸந்திக்கலாம். அன்றி, பாரதப்போரில் செய்த சங்கொலியை யுங் கொள்ளலாம்.

பண்டெல்லாம் வேங்கடம் பாற்கடல் வைகுந்தம் *
கோண்டங் குறைவாற்குக் கோயில்போல் *—வண்ணே
வளங்கிளரும் நீள்சோலை வண்பூங் கழிகை *

இளங்குமரன்றன் விண்ணகர்.

(கூக)

வைகுந்தம் பரமபதத்தை
கொண்டு { இருப்பிடமாகக்
கொண்டு
அங்கு அவ்விடத்திலே
உறைவாற்கு { வாஸம்பண்ணுமெம்
பெருமானுக்கு,
பால் கடல் திருப்பாற்கடலும்
வேங்கடம் திருமலையும்
வண்டு வளம் { வண்டுகளின் திரள்
கிளரும் நீள் { மிக்கிருக்கிற
சோலை { பரந்தசோலைகளை
புடைத்தாய்
வண் அழகியதாய்
பூ போக்யமான
கழிகை { திருக்கழிகைக்
குன்றும்

இள குமரன் { கிட்யபுவாவான
தன் { அவனுடைய
விண்ணகர் { தன்னதான
திருவிண்ணகரும்

(ஆகிய இத்திருப்பதிக
ளெல்லாம்)

பண்டு { என்னை விஷய்
எல்லாம் { கரிப்பதற்கு
முன்பெல்லாம்

கோயில் { கோயில்களாக இருந்
போல் { தன போலும்.

[இப்போதோவென்னில், என்
னெஞ்சு மொன்றே அவனுக்
குக் கோயிலாயிருக்கிறதா
என்பது உள்ளுறை.]

* * *—இப்பாட்டை இரண்டுவகையாக நிர்வஹிப்பதுண்டு,
அவற்றுள் முதல்வகை எங்ஙனே யெனின் ; ஸ்ரீ வைகுண்டத்தை
வாஸஸ்தானமாகவுடைய எம்பெருமானுக்குத் திருப்பாற்கடல்
திருவேங்கடம் திருக்கழிகை முதலிய திருப்பதிகள் முன்பெல்லாம்
கோயிலாக அமைந்திருந்தன ; (அதாவது—என்னுடைய நெஞ்சகம்
அவனுக்குக் கோயிலாகக் கிடைப்பதற்குமுன்பு.) இப்போதோ
வென்னில், அவன் விரும்பியெழுந்தருளி யிருப்பதற்குப் பாங்காக
என்னுடைய நெஞ்சகம் அவனுக்கு ஆலயமாகக் கிடைத்துவிட்
டதனால் அத்திருப்பதிகளிற் பண்ணுமாதரத்தை என்னெஞ்சிலே
பண்ணிக்கொண்டு கிடக்கிறான் என்பதாம், மூலத்தில் ‘பண்டெல்
லாம்’ என்றவளவுக்கு இவ்வளவு விசாலமான கருத்துக்கொள்
வது சிரமமென்று தோன்றினால், வேறொருவகையான நிர்வஹம்
காட்டுவோம் ;—ஆழ்வார் இப்பாட்டால் திருக்கழிகைக்குள் ஹை

சிறப்பித்துக் கூறுவதாகக்கொள்க. திருப்பாற்கடல் திருவேங்கடம் முதலிய திருப்பதிகளிற் காட்டிலும் * வண்டுவளங்கிளரும் நீள் சோலை வண்டூங்கடிகையிலே அதிகமான ஆதரத்தைப் பெருக்கி அஃதொன்றையே கோயிலாகக் கொண்டிருக்கிறு நென்பதாகக் கொள்க.

கடிகை—தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்றாய், 'சோளஸிம்ஹபுரம்' என்று ப்ரவரித்தமாக வ்யவஹரிக்கப்பட்டு வரும் திருப்பதி. வடமொழியில் "வடிகா" என்னுஞ் சொல் ஒரு நாழிகையென்ற பொருளுடையது: இத்திருப்பதியில் ஒரு நாழிகை வாஸம்பண்ணப் பெற்றாலும் முக்தி எளிதாகுமென்று காட்டுதற்காக இத்திருநாமமாயிற்றென்ப. .... (சுக)

விண்ணகரம் வெஃகா விரிதிரைநீர் வேங்கடம் *

மண்ணகரம் மாமாட வேளுக்கை *—மண்ணகத்த

தேன்குடந்தை தேனூர் திருவரங்கம் தேன்கோட்டி *

தன்குடங்கை நீரேற்றான் தாழ்வு.

(சுஉ)

விண்ணகரம் திருவிண்ணகரமும்

வெஃகா திருவெஃகாவும்

விரி திரை நீர் { விரிந்து அலையெறி
கிற நீர்வளம்
வேங்கடம் { பொருந்திய
திருமலையும்

மண் நகரம் { பூமியிலுண்டான
வைகுந்தமாநகர்
போன்ற

மா மரடம் { பெரிய மாடங்களை
வேளுக்கை { யுடைத்தான திரு
வேளுக்கையும்

மண் அகத்த { பூமியிலுண்டான
தேன் { அழகிய திருக்
குடந்தை { குடந்தையும்

தேன் ஆர் { தேன் (வெள்ளமிடு
கிற சோலைகள்)
திரு அரங்கம் { பொருந்திய திரு
வரங்கமாநகரும்

தேன் { தேன் திருக்
கோட்டி { கோட்டியூரும்
(ஆகிய இத்திருப்பதிகள்)

தன் குடங்கை { தனது உள்ளங்
கையாலே

நீர் ஏற்றான் { (மாவலிபக்கல்) உதக
தானம் பெற்ற
பெருமான்

தாழ்வு தங்குமிடங்களாம்.

* * *—'ஒப்பிலியப்பன் ஸர்நிதி' என்கிற திருவிண்ணகர், 'யதோக்தகாரி ஸர்நிதி' என்கிற திருவெஃகா, திருமலை, 'ஆளமு கிய சிங்கர்ஸர்நிதி' என்கிற கச்சித்திருவேளுக்கை, திருக்குடந்தை,

திருவரங்கம் பெரியகோயில், திருக்கோட்டியூர் ஆசிய இத்திருப் பதிகளெல்லாம் எம்பெருமான் தங்குமிடங்கள் என்று சில திருப் பதிகளைப்பேசி அநுபவித்தாராயிற்று.

ஈற்றடியில் 'தன்குடங்கை நீரேற்றான் தாழ்வு' என்றருளிச் செய்ததன் கருத்து—மஹாபலிபக்கல் யாசகனாகப் போகும் போது எவ்வளவு ஸௌலப்பமும் ஸௌசீல்யமும் தோன்றிற்றோ அவ்வளவு சீலம் இத்திருப்பதிகளிலும் தோன்றும்படி யிருக்கிறா னென்பதாம்.

தாழ்வு—தாழ்ச்சிதோற்ற இருக்குமிடமென்கை. (சுஉ)

தாழ்சடையும் நீண்முடியு மொண்மழுவும் சக்கரமும் *
குழரவும் பொன்னாணும் தோன்றுமால் *—குழும்
திரண்டருவி பாயும் திருமலைமே லெந்தைக்கு *
இரண்டுருவு மொன்று யிசைந்து. (சுரு)

தாழ் சடையும் {	தாழக் கட்டின ஜடையும்	இரண்டு உருவும் {	ஒன்றுக்கொன்று சேராச் சேர்த்தியா யிருக்கிற இரண்டு வடிவும்
நீள் முடியும் {	நீண்ட திருவபிஷேகமும்	சூழும் திரண்டு அருவி பாயும் திரு மலைமேல் எந்தைக்கு	நாற்புறமும் திரள் திரளாக அருவி கள் பெருகப் பெற்ற திரு மலைமேலுள்ள அப்பனுக்கு
ஒண் மழுவும் {	அழகிய மழுவென்னு மாயுதமும்	ஒன்று ஆய் இசைந்து தோன்றும்	ஒரு வடிவமாய் அமைந்துவிளங்கா நின்றது ;
சக்கரமும் {	திருவாழி யாழ்வானும்	ஆல்	ஆச்சரியம் !.
சூழ் அரவும் {	சுற்றிலும் அணிந்துள்ள நாகாபரணமும்		
பொன் நாணும் {	பொன் னரைநாணு மாய்க்கொண்டு		

* * *—எம்பெருமான் செய்தருளின பல அவதாரங்களில் சங்கர நாராயணாவதார மென்பதுமொன்று; இது ஹரிஹராவதார மென்றும் சொல்லப்படும். பாதிவடிவம் ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தி யாகவும் பாதிவடிவம் பரமசிவமூர்த்தியாகவும் கொண்டதாயிது. எம்பெருமான் கொண்ட கோலங்களெல்லாம் பகவத்பத்தர்கட்கு உத்தேசியமாகையாலே இவ்வுருவர்த்தனையும் ஆழ்வார்கள் அநு ஸந்தித்துப் பாசுரங்கள் பேசுவதுண்டு.

“திருமலைமே லெந்தைக்கு இரண்டுருவு மொன்றாயிசைந்து
தோன்றும்” என்று இஃது ஆழ்வா ரருளிச்செய்திருப்பது
கொண்டு இதற்குப் பலர் பொருள்கொள்வ தெங்ஙனையென்னில்;
திருவேங்கடமுடையானுக்குச் சடையுமுண்டு, கிரீடமுமுண்டு;
மழுவமுண்டு, சக்கரமுமுண்டு; நாகாபரணமுமுண்டு பொன்னாணு
முண்டு—என்றிங்ஙனே பொருள்கொள்வர். இது பொருந்தாது;
திருவேங்கடமலையில் அர்ச்சையாக எழுந்தருளியிருக்கு மெம்
பெருமான் பக்கல் தாழ்சடையுமில்லை, ஒண்மழுவமில்லை, சூழரவு
மில்லை; நீண்டபடியும் சக்கரமும் பொன்னாணுமேயுள்ளன. ஆகில்
“திருமலைமேலெந்தைக்கு இரண்டுருவு மொன்றாயிசைந்து தோன்
றும்” என்றது எங்ஙனே சேருமென்னில்; நன்கு சேரும்; திரு
வேங்கடமுடையானாக ஸ்வைஸாதிக்கும் திருமலையப்பன்றானே
ஒரு ஸமயத்தில் இரண்டுருவையும் ஒன்றாயிசைத்துக்கொண்டு
தோன்றினவன்—என்றபொருளே இதிலடங்கியுள்ளதாம். இதற்கு
ஒன்றிரண்டு உதாரணங்களுங் காட்டுவோம்;—திருப்பள்ளியெழுச்
சியில்—“ மாமுனி வேள்வியைக்காத்து அவபிரதமாட்டிய அடுதிற
லையாத்தி யெம்மரசே! அரங்கத்தம்மா! பள்ளியெழுந்தருளாயே”
என்கிறார். இதனால் திருவரங்கத்தில் சேஷசயனத்தில் பள்ளி
கொண்டிருக்கும் அழகிய மணவாளன்றானே விச்வாமித்ர முனிவ
னுடன் சென்று வேள்வியைக் காத்துவந்தான் என்றதாகுமோ?
அந்த ஸ்ரீராமபிரானும் இந்த அழகிய மணவாளனும் ஏகதத்துவம்
என்றபடியா மத்தனையன்றோ? இன்னமும், பூதத்தாழ்வார்
“அத்தியூரான் புள்ளையூர்வான் அணிமணியின் துத்திசேர் நாகத்
தின்மேல் துயில்வான்” என்றருளிச் செய்கிறார்; இதனால் கச்சி
நகர்ப் பேரருளாளப் பெருமான் திருவனந்தாழ்வான்மீது பள்ளி
கொண்டிருக்கிறார் என்றதாகுமோ? நாகத்தின்மேல் துயில்கொள்
ருமெம்பெருமானும் அத்தியூரானும் ஏகதத்துவம் என்றபடியா
மத்தனையன்றோ. அப்படியே இஃதும், சக்கர நாராயணுவதார
மெடுத்த பெருமானும் திருமலைமேலெந்தையும் ஏகதத்துவம் என்ற
தாகுமத்தனையன்றி வேறில்லை. ஹரிஹரரூபத்தால் காட்டியரு
ளின சீலம் திருவேங்கடமுடையான் பக்கலில் பொலிகின்றது
என்று அதுபவித்துச் சொன்னாரென்க.

ஸூத்ரபாஹுஸ்கவத்தில் திருமாலிருஞ்சோலை யழகருடைய திவ்யாவயவங்களை அநுபளித்துப் பாகரமிட்டுப் பேசாநின்ற கூரத்தாழ்வான்—“படுமாஹாஹுமொஹுந்நித லுஸுக்காவ்யா” ண்ஜிதள கவொவாவஹி ஹுநுவாததஹுஷ்மிகள , விராஜெதெ.....ஸுஹஹரெஃ.”[யசோதைப்பிராட்டியான வள் தனது கைவிரல் துனியால் கண்ணிரானது மோவாய்க் கட்டையை நிமிர்த்து முத்தமிட்டாளே, அதனாலுண்டான ஹர் ஷம்இன்றைக்கும் இடையறாமல் இவ்வழகருடைய திருக்கபோலங் களிலே திகழாநின்றது] என்கிறார். இப்புடைகளிலே பலபல ஸூஸூக்திகளுண்டு. அங்ஙனமே யிங்குங் கொள்க ... (சுந)

இசைந்த வரவமும் வெற்புங் கடலும் *

பசைந்தங் கமுது படுப்ப *—அசைந்து

கடைந்த வருத்தமோ கச்சி வெஃகாவில் *

கிடந்திருந்து நின்றதுவு மங்கு.

(சுசு)

இசைந்த	{ கடைகயிருகத் கொள்வதற்குத் தகுதியான	படுப்ப	உண்டாம்படி
அரவமும்	வாஸுகிநாகமும்	அசைந்து	அலைச்சல்பட்டு
(இசைந்த)	{ மத்தாக நாட்டுவதற்குத் தகுதியான	கடைந்த வருத்தமோ	{ கடைத்ததனோ லுண்டான ஆயாஸத்தினாலோ
வெற்பும்	மந்தரபர்வதமும்	கச்சி	காஞ்சீபுரத்திலுள்ள
(இசைந்த)	{ தாழியாக்குவதற்குத் தகுதியான	வெஃகாவில்	திருவெஃகாவில்
கடலும்	{ கடலும் (ஆகிய இம் மூன்றையும்)	கிடந்து	{ சயனித்துக் கொண்டும்
பசைந்து	{ ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்தப் படுத்தி	அங்கு	அக்காஞ்சீபுரத்தில் (திருப்பாடகத்தில்)
அங்கு	அந்தக்கடலிலே	இருந்து	வீற்றிருந்தும் (திருவூரகத்தில்)
அமுது	அம்ருதமானது	நின்றதுவும்	{ நின்று கொண்டும் இருப்பது?

* * *—தன்னை விரும்பாதே உபயோகமற்ற கூடூத்ரபலன் களை விரும்புமவர்கட்கும் எம்பெருமான் உடம்புநோவக் காரியஞ் செய்து பயனளிப்பவன் என்பதை, தேவர்கட்குக் கடல்கடைந்து

அமுதமளிக்க வரலாறுகொண்டு அருஸந்தித்து உள்குழைகின்றார். பிரானே ! இடமும்வலமுமாக அசைந்தசைந்து கடல்கடைந்ததனுண்டான ஆயாஸத்தினுட்கானே கச்சித் திருப்பதிகளிலே கிடப்பதும் இருப்பதும் நிற்பதமாகப் படுகிறாய் ? என்கிறார்.

கச்சிவெஃகாவில் சயனிப்பது மாத்திர முண்டேயன்றி நிற்பது மிருப்பதும் அங்கில்லையே ; அப்படியிருக்க “கச்சிவெஃகாவில் கிடந்திருந்து நின்றதுவுமங்கு” என்று கிடத்தலிருத்தல் நிற்பதும் மூன்றாம் வெஃகாவிலே நிகழ்வனவாக அருளிச்செய்தது எங்ஙனே ? என்று சங்கை பிறக்கும் ; பிரகரணத்திற்குப் பொருத்தமாக, கச்சி என்ற சொல்லால் பாடகத்தையுமூரகத்தையும் சேர்த்து அருஸந்தித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்பதே ஆழ்வார் திருவுள்ளமாதலின் ஒரு குறையுமில்லை. [“நின்றதெந்நையூரகத்து இருந்ததெந்நை பாடகத்து, அன்று வெஃகணைக்கிடந்தது” என்பது திருச்சந்த விருத்தம்.]

இப்பாட்டில் மற்றுமோர் சங்கை பிறக்கலாம் : உலகத்தில் சிரமமுண்டானால் அதற்குப் பரிஹாரமாகச் சயனித்துக்கொள்வதுண்டு ; “இங்ஙனே சயனித்தருள்வது இன்ன ஆயாஸந்திரவோ ?” என்று கேட்பது பொருந்தும் ; திருமழிசைப்பிரான் திருச்சந்த விருத்தத்தில் “நடந்த கால்கள் நொந்தவோ ? நடுங்களுவ மேனமாய், இடந்த மெய்குலுங்கவோ விலங்குமால்வரைச் சுரம், கடந்த கால் பரந்த காலிரிக்கரைக் குடந்தையுள் கிடந்தவாறு” என்றும், நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் “கொடியார்மாடக் கோணரகத்தும் புனிங்குடியும், மடியாதின்னே நீ துயில் மேவி மகிழ்ந்தது தான், அடியாரல்லல் தவிர்த்தவசவோ அன்றேலிப்படிதான் நீண்டு தாவிய அசுவோபணியாயே ?” என்றும் அருளிச் செய்தவை போல இவ்வாழ்வாரும் “அசைந்து கடைந்த வருத்தமோ கச்சி வெஃகாவில் கிடப்பது ?” என்றருளிச் செய்வதன்றோ பொருந்தும் ; “இருந்து நின்றதுவுமங்கு” என்றது ஏதுக்கு ? சிரமத்தினால் கிடத்தலுண்டேயன்றி இருத்தலும் நின்றலும் சரமகார்யமன்றே என்று சிலர் சங்கிப்பார்கள் ; கேண்மின் ; இங்கு “அசைந்து கடைந்த வருத்தமோ ?” என்றிருத்தலால் ஆடியாடி அசைந்தசைந்து கடைந்ததனுண்டான ஆயாஸம் தீர்வதற்காக நிற்கவுமாம் இருக்கவுமாம் கிடக்கவுமாம்,

அங்கற் கிடரின்றி யந்திப் பொழுதத்து *
மங்க விரணியன தாகத்தை *—பொங்கி
அரியருவமாய்ப் பிளந்த வம்மா னவனே *
கரியருவம் கொம்போசித்தான் காய்ந்து.

(சூரு)

அங்கற்கு	{ பிள்ளையான ப்ராஹ்மாதனுக்கு	பிளந்த	கிழித்தொழித்த
இடர் இன்றி	{ ஒருதுன்பமும் வாராதபடி	அம்மான் அவனே	{ அப்பெருமானே
அந்தி பொழுதத்து	{ ஸாயங்காலத்தில்	காய்ந்து	சேறி
இரணியனது	ஹ்ரண்யனுடைய	கரி உருவம்	{ கறுத்தவுருவத்தை புடைத்தாயிருந்த குவலயா பீடத்தினுடைய
ஆகத்தை	மார்பை		
மங்க	{ அழிந்து போம்படியாக	கொம்பு	தந்தத்தை
அரி உருவம் ஆய் பொங்கி	{ நரலிம்ஹரூபியாய்க் கிளர்ந்து	ஒசித்தான்	{ முறித்துப் போட்டான்.

* * *—நரலிம்ஹாவதாரம் செய்தருளினவனும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாவதாரம் செய்தருளினவனும் ஒருவனே யென்கிறார்.

அங்கற்கு இடரின்றி—வடமொழியில், மகனை ‘ஆத்மஜன்’ என்று சொல்வதுபோலத் தமிழில் அங்கன் என்கிறது; அங்கத்திலிருந்து தோன்றினவன் என்று பொருள்: எனவே ஹிரண்யபுத்ரனான ப்ராஹ்மாதாழ்வானைச் சொல்லிற்றாயிற்று. அவனுடைய இடர் தீர்வதற்காக அரியருவமானான் என்கையாலே, எம்பெருமான் தன் திறத்திலே ஆஸ்ரப்ரக்ருதிகள் எத்தனை அபசாரப்பட்டாலும் அதனால் சிறிதும் திருவுள்ளம் சேறமாட்டான்; தன்னடியவர் பக்கல் அபசாரப்படுமளவில் அவ்வபாதிக்களைப் பங்கப்படுத்தியே திருவன் என்கிற அர்த்தம் வெளியாகிறது.

“நச்வரன் அவதரித்துப் பண்ணின ஆனைத் தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொறுமையென்று ஜீயர் அருளிச்செய்வார்” என்று ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் ஸ்ரீஸூக்தி அதாவது—
மாத்திரத்தாலே எல்லாவற்றையும் நிர்வஹித்வா நோக்கியான ஸர்வேச்வரன் தன்னையழியமாறி இதர வேண்டும் வரன்
துக் கைதொடனாய் நின்று செய்த ஹிரண்யவெண்டும் வரன் என்று

* * *—தூணில்வந்து தோன்றிப் பரஹ்லாத விரோதியை முடித்த வரலாற்றைக் கீழ்ப்பாட்டில் அதுஸந்தித்தார். எம்பெருமான் உறங்குவான்போலிருக்கும்போதே அநாயாஸமாக எதிரிகளை முடிக்கவல்லவனாயிருக்கையில் உணர்ந்திருந்து விரோதிரஸநஞ் செய்தது அவனுக்கு ஒரேற்றமோ? என்று சொல்ல நினைத்து, மதுகைடபர்களை எளிதாக முடித்திட்டபடியை இப்பாட்டில் அருளிச்செய்கிறார்.

மதுகைடபர்கள் மடிந்த வரலாறு பலவிதமாகச் சொல்லப் படுவதுண்டு; அவற்றுள் ஒருவிதம் வருமாறு:—பிரமதேவனது தின்பிரளயத்தில் இவ்வுலகமெல்லாம் பெருங்கடலினால் எங்கும் நீர்மயமாயிருந்த பொழுது அவ்வெள்ளத்தில் திருமால் அரவணையில் அமர்ந்திருக்கையில், அத்திருமாலினிடத்து நின்று ரஜஸ்தமோ குணங்களின் வடிவமாகத் தோன்றி “எம்மை நீ கொல்லுக என்று தம் வாயாற்சொல்லிய பின்னரே தம்மைப் பிறர் கொல்லலாகும்” என்று வரம்பெற்ற மதுகைடபரிருவரும் அப்பிரளயநீரைக் குழப்பிக்கொண்டு பேராரவாரத்துடன் சென்று பிரமதேவனைக் கண்டு அவனிடத்துநின்று வேதங்களைபெல்லாம் பறித்துக்கொண்டு அப்பிரளய வெள்ளத்தில் மறைந்தனராக, அப்போது தான் செய்யவேண்டியது இன்னதெனத் தேறாது திகைப்புக் கொண்ட அப்பிரமன் பின்னர்ச் சிறிது தெளிந்து திருமாலேத்துதித்துத் தனக்கு நேர்ந்த ஆபத்தை முறையிட, அக்கடவுள் ஹயக்ரீவாவதாரஞ்செய்து அக்கடலிற்புக்கு இனியதோர் இசையைப் பாட, அவ்வினிய தீதத்தைக்கேட்ட அவ்வசரர்கள் அவ்வேதங்களை ஒரிடத்து வைத்திட்டு அவ்வொலிவந்த வழிபைப்பிடித்துச்செல்லுமளவில் திருமால் அவ்வேதங்களுள்ள ஊடத்திற்சென்று அவற்றைக் கொணர்ந்து பிரமனுக்குத் தந்தருள, அப்போது ஒருவரையுங் காணாதவராய் வேதங்களும் எடுத்துக்கொண்டு போகப்பட்டதையுணர்ந்த அவ்வசரர்கள் மிகச்சினந்து அரவணையில் அறிதுயிலமரும் பரம்பொருளைக்கிட்டிப் போர்செய்யத் தொடங்கவே, திருமாலுக்கும் அவ்வசரார்க்கும் வெற்றி தோல்விகளின்றி நெடுங்காலம் பெரும்போர் நிகழ்ந்ததாக, முடிவில் திருமலை நோக்கி அவர்கள் ‘உனது ஆற்றலுக்கு உவந்தோம்; வேண்டும் வரப்பெற்று

றுக்கொள்' என்ன; அக்கடவுள் 'யான் உங்களைக் கொல்ல வேணும்' என்று வரம்பேண்ட, அவர்களும் அதற்கு இணங்குகையில், திருமாலும் 'உங்கட்கு வேண்டும் வரங்கொண்மின்' என்ன; 'ஒருவரும் இறவாத இடத்தில் நாங்கள் இறக்கவேண்டும்' என்று அவர்கள் வேண்ட, திருமாலும் அங்ஙனமே வரமளித்துத் தனது திருத்துடையைக் கொண்டு அவர்களை இறுக்கிக் கொன்றிட்டனன் என்பதாம்.

கூரத்தாழ்வான் ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் அழகருடைய திருத்துடைகளை வருணிக்குங்கால், "விஷ்டாஷ்டயோ கெட்டஹ கீடௌ—பிஷ்டதுஷ்ட மதுகைடப கீடௌ" என்றும், பட்டர் பூரங்கராஜஸ்தவத்தில் பூரங்கராதனுடைய திருத்துடைகளை வருணிக்குங்கால் "பிஷ்டிவ யோகெட்டஹயு.....கிரூவரிஜிஜிமி ராமகாஜுரொவொஃ?—மதமிவ மதுகைடபஸ்ய.....கிமுபமி மீமஹி ரங்ககுஞ்ஜேரார்வோ:" என்றும் அருளிச்செய்திருக்கையாலே மதுகைடபர்கள் திருமாலின் திருத்துடையில் இறுகி முடிந்தனர் என்பது தெற்றென விளங்கும். இதிலாஸ புராணங்கள் பலவகைப் பட்டிருத்தலால் இப்பாட்டில் ஆழ்வாரருளிச் செய்கிற விதமாகவும் உண்டென்று கொள்க. அரவணையில் துயில் கொள்ளும் எம்பெருமானோடு பேரர் புரிவதாக மதுகைடபர்கள் கிட்டவந்த மாத்திரத்திலே திருவனந்தாழ்வானுடைய உஷ்ணமான மூச்சுக்காற்று வீசினவளவிலே அவ்வசுரர்கள் வயிறுருகி மாண்டொழிந்தனர் என்கிறார்.

1. "மேருகிரியவுணனுடல் மிடல் கெடுத்தா யென்பர் அது, உன் கூருகிரேயநிந்ததல்லால் கோவே! நீ அறியாயால்" என்றாற்போலே, உண்மையில் திருத்துடைகளால் இறுக்கிக் கொல்லப்பட்ட அவ்வசுரர்களை ஆதிசேஷனுடைய வெவ்வுயிர்ப்பிணல் வயிறுருகி மாண்டனராகச் சொல்வதும் பொருந்தியதேயாம். அதிசயோக்தியில் ஒருவகையென்க.

அது கேடவர்க்கிறுதியாங்கு=2. "என்று மென்பிள்ளைக்குத் திமை செய்வார்கள் அங்ஙனமாவர்களே" என்று யசோதைப் பூரிராட்டி கைசுடுக்கி வைதாளே, அது போலக் கொள்க. கண்ணமாம் இவ்வசுரங்கக் கலம்பகம். 2. பெரியாழ்வார் திருமொழி 3—3—7.

பிரான் விஷயத்தில் தீமை செய்பவர்கள் வத்ஸாஸுரனும் கபித் தாஸுரனும் பட்டபாடு படுவர்கள் என்று அவன் சாபமிட்டாற் போல, இவ்வாழ்வாரும் சாபமிடுகிறார்—எம்பெருமான் விஷயத் தில் பிராதிசூல்யமுள்ளவர்கள் மதுகைடபர்கள் பட்டபாடு படுவர்கள் என்கிறார்.

அவர்க்கு என்றது—அந்த மதுகைடபர்களேப் போன்ற விரோதிகளுக்கு என்றபடி. .... (சுசு.)

ஆங்குமலரும் குலியுமாலுந்திவாய் *

ஒங்கு கலத்தினோண்போது *—ஆங்கைத்

திகிரிசுடரேன்றும் வெண்சங்கம் * வானில்

பகருமதி யேன்றும் பார்த்து.

(சுஎ)

மால்	ஸர்வேச்வரனுடைய	(கை ஆம்)	{ இடத்திருக்கையி லுள்ள
உந்தி வாய்	திருநாயியிலே		வெண் சங்கம் வெருத்த சங்கை
ஒங்கு	உயரவளர்ந்த		வானில்
ஒண் கமலத் தின் போது	{ அழகிய தாமரைப் பூவானது	பகரும் மதி என்றும்	{ ஆகாசத்தில் விளங்குகிற சந்திரனென்றும்
கை	{ அவனுடைய வலத் திருக்கையில்	பார்த்து	நினைத்துக்கொண்டு
ஆம்	உண்டான	ஆங்கு	ஏக்காலத்திலே
திகிரி	திருவாழியை	மலரும் குவியும்	{ மலர்வதும் மூடிக்கொள்வதுமாயிரா நின்று.
சுடர் என்றும்	ஸூர்யனென்றும்		

* * *—சேஷசயனத்தில் பள்ளிகொள்ளு மெம்பிரானுடைய திருநாயிக்கமலம் நன்றாக விகவரித்ததாகவுமிராதே நன்றாக மூடிக்கொண்டதாகவுமிராதே மலர்வதும் மொட்டிப்பதுமாயிருக்கிற அழகை அதுபவித்துப் பேசுகிறார். எம்பெருமானுடைய வலத் திருக்கையில் திருவாழியாழ்வான் விளங்குகிறான்; “ஸுஹ-நம் லாஸூரகொடிதூய்யம்—ஸுதர்சனம் பாஸ்கர கோடிதூய்யம்” என்று அனேகமாயிரம் ஸூர்யர்களுக்கு ஸமானமாக ஸுதர்சநாழ்வான் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அவ்வாழ்வானைக் கண்டு ஸூர்யனென்றெண்ணி உந்திக்கமலம் மலரத் தொடங்குகின்றது; இடத் திருக்கையில் ஸூர்யர்சுஜந்யாழ்வான் வெள்ளை வெளே லென்று

விளங்குகிறான் ; 1 “சந்திரமண்டலம் போல் தாமோதான் கையில்..... வலம் புரியே!” என்று அவன் சந்திரஸமாநாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அவ்வாழ்வானைக்கண்டு சந்திரனென் றெண்ணி மூடிக்கொள்ளத் தொடங்குகிறது. இப்படி மாறிமாறி மலர்வதும் மூடுவதுமாயிருக்குமிருப்பொழிய ஸ்திரமான வெரு நிலைமையில்லே யென்கிறார். .... (சுஎ)

பார்த்த கவேன் சுனைநீர் நிழற்கண்டு *

பேர்த்தோர் கவேனெனப் பேர்ந்து *—கார்த்த

களங்கனிக்குக் கைநீட்டும் வேங்கடமே * மேனாள்

விளங்கனிக்குக் கன்றெறிந்தான் வெற்பு.

(சுஅ)

சுனை நீர்	{ திருமலைச் சுனையின் நீரிலே	கார்த்த	{ கரிய களாப்பழத் தைப் பறித்துத் தா வென்று கை நீட்டப்பெற்ற
பார்த்த	கவிந்து பார்த்த	கை நீட்டும்	
கவிவன்	குரங்கானது	வேங்கடமே	திருவேங்கடந்தான்
நிழல் கண்டு	{ நீரினுள்ளே பிரதி பலிக்கிற தன் னிழலைக்கண்டு	மேல் நான்	முன்பொருகாலத்தில்
பேர்த்த ஓர் கவேன் என	{ (தனக்கு எதிரியான) வேறொரு குரங்கு இருப்பதாகப் பாயித்து	விள கனிக்கு	{ (அஸுராவேசங் கொண்ட) விளாம் பழங்கள் உதிர்வ தற்காக
பேர்ந்து	{ அவ்விடம் விட்டு நீங்கி	கன்று எறிந்தான்	{ வத்ஸாஸுரனை (எறிஞ்ஞிலாகக் கொண்டு) வீசியெறிந்த பெருமானுடைய
(மறுபடியும் சாபல்யத்தாலே)		வெற்பு	திருமலை.

* * *—திருமலையில் நிகழ்ச்சியைக் கூறுகின்றார். ஒருசுனையின் கரையிலே களாச்செடிகளில் களாப்பழங்களைப் பறித்துத் தின்னத் தொடங்கின குரங்கானது அச்சுனை நீரை எட்டிப்பார்த்தவாறே அதில் தன் பிரதிபிம்பத்தைக்கண்டு அங்கே வேறொரு குரங்கு இருப்பதாகவும் அது களாப்பழங்களைப் பறிப்பதாகவும் பிரமித்து ‘எனக்குக் களாப்பழம் தா’ என்று கைநீட்டுகின்றதாம் ; இப்படிப்பட்ட திருமலையானது, வத்ஸாஸுரனைக் கொண்டு

கபித்தாஸுரனை முடித்த கண்ணிரான் திருவுள்ளம் உவந்து வாழும் திவ்யதேசமாம்.

திருமலையப்பனுடைய சேஷ்டிதங்களைப் பேசுவதோடு அங்குள்ள திரயக்ஜந்துக்களின் சேஷ்டிதங்களைப் பேசுவதோடு வாசியில்லை ஆழ்வார்க்கு. திருமலையிலுள்ளது ஏதேனுமாம்; எல்லாம் உத்தேச்யமாயிருக்கும். “எம்பெருமான் பொன்மலைமேல் ஏதேனுமவேனே” என்றுரே ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமாள். ... (சுஅ)

வேற்பென்று வேங்கடம் பாடும் * வியந்துழாய்க்
கற்பென்று சூடும் கருங்குழல்மேல் *—மற்பொன்ற
நீண்டதோள் மால்கிடந்த நீள்கடல் நீராடுவான் *
பூண்டநா ளெல்லாம்புகும்

(சுசு)

(என் மகளானவள்)

வேற்பு { ஏதேனும் ஒரு மலை
என்று { யைச் சொல்ல
நினைத்தாலும்
வேங்கடம் திருமலையைப் பற்றி
பாடும் பாடுகின்றான்;
கற்பு என்று { குலமரியாடைதக்குத்
தகுந்திருப்ப
தென்று
வியந்துழாய் { விலக்ஷணமான
திருத்துழாயை
கரு குழல் { (தனது) கரிய
மேல் { கூந்தலில்
சூடும் { அணிந்து
கொள்ளுகிறான்;

மல் மல்லர்களை
பொன்ற பொடிபடுத்தின
நீண்ட தோள் { நீண்ட திருத்தோள்
களைபுடைய
மால் ஸர்வேச்வரன்
கிடந்த { சயனித்திருக்கப்
பெற்ற
நீள்கடல் { பரந்த திருப்பாற்
கடலிலே
நீராடுவான் திர்த்தமாடுவதற்காக
பூண்ட நாள் { விடிந்த விடிவுகள்
எல்லாம் { தோறும்
புகும் புறப்படுகின்றான்.

* * *—எம்பெருமானையதுபவித்தல் பலவகைப்பட்டிருக்கும்: அவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லியதுபவித்தல், திருக்கல்யாண குணங்களைச் சொல்லியதுபவித்தல், திவ்யசேஷ்டிதங்களைச் சொல்லியதுபவித்தல், வடிவதுகை வருணித்ததுபவித்தல், அவனுக்கந்தருளின திவ்யதேசங்களின் வளங்களைப் பேசியதுபவித்தல், அங்கே அபிமானமுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் பெருமையைப் பேசியதுபவித்தல்—என்றிப்படி பலவகைப் பட்டிருக்கும் பகவததுபவம். இவ்வகைகளில் பாமவிலக்ஷணமான மற்றொரு

வகையுமுண்டு; அதாவது—தாமானதன்மையை [ஆண்மையை] விட்டுப் பிராட்டிமாருடைய தன்மையை ஏறிட்டுக் கொண்டு வேற்றவாயாலே பேசியதுபலித்தல். இப்படியதுபவிக்குந்திறத்தில் தாய்பாசரம், தோழிபாசரம், மகள் பாசரம் என்று மூன்றுவகுப்பு களுண்டு. இவை நம்மாழ்வார் திருமங்கையாழ்வார்களது அருளிச் செயல்களில் விசேஷமாக வரும். முதலாழ்வார்களின் திருவந்தாதி களில் ஸ்திரீபாவனையினுற் பேசும் பாசரம் வருவதில்லை. ச்ருங்கார ரஸத்தின் ஸம்பந்தம் சிறிதுமின்றியே கேவலம் சுத்த பக்திரஸ மாகவே பாசரங்க ளருளிச்செய்வர்கள் முதலாழ்வார்கள். ஆயினும் இப்பாசரமொன்று தாய்வார்த்தையாகச் செல்லுகிறது. பேயாழ்வா ராகிற பெண்பிள்ளையின் நிலைமையை அவளைப்பெற்றுவளர்த்த திருத்தாயார் பேசுவதாக அமைக்கப்பட்ட பாசரம் இது.

“என்னுடைய மகளானவள்” என்ற எழுவாய் இதில் இல்லை யாதலால் கற்பித்துக் கொள்ளவேண்டும். என்மகள் ஏதேனுமொரு மலையைச் சொல்லப்புகுந்து திருவேங்கடமலையைப் பாடுகின்றாள். திருத்துழாய் மலரைச் சூடிக்கொள்வதே தனது கற்புக்கு உரிய தென்று தன் குழல்மேல் அதனைச் சூடிக்கொள்ளுகின்றாள். மல்ல வதம் செய்தருளின பெருமான் பள்ளிகொண்டருளும் திருப்பாற் கடலில் நீராடுவதே தகுதியென்று அங்கேறப் புறப்படுகின்றாள் என்றதாயிற்று.

இப்பிரபந்தத்தில் அந்யாபதேசப் பாசரம் வேறொன்று மில்லா திருக்க இஃதொன்றைமாதிரம் இங்ஙனே தாய்பாசரமாகக் கொள்ளுதல் சிறிவாதென்றும், ‘என்மகள்’ என்ற எழுவாய் இல் லாமையாலும் இவ்வர்த்தம் உசிதமன்று என்றும் சிலர் நினைக்கக் கூடுமாதலால் இப்பாசரத்திற்கு வேறுவகையான நிர்வாஹமும் பூருவர்கள் அருளிச் செய்துள்ளார். எங்ஙனே யெனின்? பாடும், சூடும், புதும் என்ற வினைமுற்றுக்களை முன்னிலையில் வந்தனவாகக் கொண்டு, ‘ஓ உலகத்தவர்களே! நீங்கள் ஏதாவதொரு மலையைப் பாடவேண்டில் திருவேங்கடமலையைப் பாடுங்கள்; ஏதேனு மொரு மலரைக் குழலில் சூடவேண்டில் திருத்துழாய்மலரைச் சூடிக் கொள்வதே சேஷத்வத்திற்கு உரியதென்று கொண்டு அதனைச் சூடுங்கள்; நீராடுவதற்குத் திருப்பாற்கடலிலே சென்று புதுங்கள்’ என்பதாக.

இங்கே பெரியவாச்சான்பின்னே வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின் ;—“ இப்பிரகரணத்தில் கீழும் மேலும் அந்யபதேச மின்றிக்கே யிருக்க இப்பாட்டொன்றும் இப்படி கொள்ளுகிற தென்னென்று நிர்வஹிப்பர்கள் ;—... ..திருமலையைப் பாடுங் கோள் ;.....திருத்துழாயைச் சூடுங்கோள் ;.....விரோதி நிரஸந சீலனானவன் கிடந்த திருப்பாற்கடலிலே முழுகுங்கோள்.” என்று.

நன்னூல் வினையியலில் “ பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன் மையில், செல்லாதாகும் செய்யுமென்முற்றே” என்ற சிறப்பு விதிக்கு மாறாக, பாடும், குடும், புதும் என்ற செய்யுமென் முற்றுக் களுக்கு முன்னிலைப்பொருள் கொள்ளலாமோ வென்னிஸ் ; இத் தனைப் புதியன புதுதலாகக் கொள்க. “ நீர் உண்ணும் என முன் னிலையிற் பன்மையேவலாய் வருதல் புதியனபுதுதல்” என்று நன் னூலுரைகாரர்களும் சொல்லிவைத்தார்கள். “ பழையன கழி தலும் புதியன புதுதலும், வழுவல காலவகையினுனே ” என்ற நன்னூற் சூத்திரமும் காண்க.

மற்போன்ற நீண்ட தோள்மால் என்றவிடத்து அறியவேண் டும் வரலாறு வருமாறு:—கண்ணபிரான் கம்ஸனது ஸபையிற் செல்லும்போது எதிர்த்துப் பொருது கொல்லும்படி கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட சாணூரன் முஷ்டிகள் முதலிய பெருமல்லர்கள் சிலர் வந்து எதிர்த்து உக்கிரமாகப் பெரும்போர் செய்ய அவர்களை யெல்லாம் கண்ணபிரான் மற்போரினாலேயே கொன்று வென்றிட்டு டனன்.

கண்ணபிரான் பாண்டவதூதனுய்த் துரியோதனனிடஞ் சென்றபொழுது துரியோதனன் ரஹஸ்யமாகத் தனது ஸபா மண்டபத்தில் மிகப் பெரிய நிலவறையொன்றைத் தோண்டிவித்து அதில் அனேக மல்லர்களை ஆயுதபாணிகளாய் உள்ளே யிருக்க வைத்து அப்படுகுழியைப் பிறர் அறிய வெண்ணாதபடி மூங்கிற் பிளப்புக்களால் மேலேமூடி அதன்மேற் சிறந்த ரத்தாஸமொன்றை யமைத்து அவ்வாஸத்தின்மீது தன்னை வீற்றிருக்கச் சொல்ல அங்ஙனமே தான் அதன்மேலேறின மாத்திரத்திலே மூங்கிற் பிளப்புக்கள் முறிபட்டு ஆஸனம் உள்ளிறங்கிப் பிலவறையிற் செல்லு மளவில் மிகப்பெரிதாக விச்வரூப மெடுத்துப் பல கைகளையுங்

கால்களையுங் கொண்டு எதிர்த்து அப்பிலவறையிலிருந்த மல்லர்
களை மடிவித்தனன் என்ற வரலாறு முணர்சு.

பூண்டநாளெல்லாம் = ஸூர்பனுடைய தீதரிலே குதிரை பூட்
டின நாளெல்லாம் என்றபடியாய் 'விடிந்த விடிவுகள் தோறும்'
என்று பொருள்பட்டது. ... .. (சுசு)

புகுமதத்தால் வாய்ப்பூசிக் கீழ்தாழ்ந்து * அருவி
உகுமதத்தால் கால்கழுவிக் கையால் *—மிகுமதத்தேன்
விண்டமலர் கொண்டு விறல் வேங்கடவனையே *
கண்டு வணங்கும் களிற்று. (எ௦)

களிற்று	{ (திருமலையிலுள்ள) யானையானது	கையால்	துதிக்கையாலே,
புகு மதத்தால் வாய்ப்பூசி	{ மண்டையில் நின்றும் கபோலங்களில் நின்றும் வாயிலே புகுகின்ற மத ஜலத்தாலே வாய் கொப்பளித்து ஆசமனம் பண்ணி	மிகு மதம் தேன்	{ மிகுந்த மதத்தை புண்டுபண்ணக் கடிய தேனை புடையதும்
கீழ் தாழ்ந்து அருவி உகு மதத்தால்	{ மேலிருந்து கீழ் வரையில் அருவி போலே வந்து பெருகுநிற மத ஜலத்தாலே	விண்ட மலர் கொண்டு	மலர்ந்ததுமான புஷ்பத்தைக்கொண்டு
கால் கழுவி	{ கால்களை சுத்தி செய்துகொண்டு	விறல் வேங். கடவனையே	{ பெருமிடுக்களு திருமலை யப்பனையே
		கண்டு வணங்கும்	{ ஸேவித்து வணங்கு கின்றது.

* * *—திருமலையில் மதயானைகள் தாமரைப் பூக்களைப்
பறித்து அப்பன் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பித்து வணங்குகிறபடியை
ஒரு சமத்காரம் பொலியப் பேசுகிறார் எம்பெருமான் ஸந்நிதியில்
தொண்டுசெய்யப் போமவர்கள் வாபைக் கொப்பளித்துக் கைகால்
களை சுத்திசெய்து கொண்டு புஷ்பங்களை பெடுத்துக் கொண்டு
போவது வழக்கம் இவ்வாசாரம் சாஸ்த்ரவச்யர்களான மாணிட
சாதியர்க்கு மாத்திரமல்ல, திருமலையிலுள்ள அஃறிணைப் பொருள்
கட்கும் இவ்வாசாரம் கோல்விழுக் காட்டிலே அமைந்திருக்கின்றது
என்கிறார்.

மத்தகம், கன்னங்கள் ஆகிய இடங்களிலிருந்து பெருகி வாயிலே புதுகின்ற மத ஜலத்தினால் வாய் கொப்பளித்து ஆச மனம் பண்ணினது போலும்; அருவிபோலே காலனவும் பெருகு கின்ற மதஜலத்தினால் காலக் கழுவினது போலும்.

விறல் வேங்கடவன் = இவ்வனை திருமலையிலுள்ள திரயக் ஜத்துக்களும் தன்னை வணங்குமாறு ஜ்ஞாதத்தைக் கொடுக்க சக்த னுன திருவேங்கடமுடையான் என்ப. ... . (எ)

களிறு முகில்குத்தக் கையேதே தோடி *

ஒளிறு மருப்போசிகை யாளி—பிளிற்

விழ * கொன்று நின்றதிரும் வேங்கடமே * மேனள்

குழக்கன்று கொண்டெறிந்தான் குன்று. (எக)

களிறு	யானையானது		(அந்தயானை)
கை எடுத்து	ஒடி { தனது ஆதிக்கையை எடுத்துக் கொண்டு வேகமாயோடி	பிளிற் விழ கொன்று	{ வாய்விட்டலறிக் கொண்டு விழும்படி (அதனைக்) கொன்று
முகில்	{ (மதயானைபோ லெழுந்த) மேகங்களே	நின்ற	{ அங்கேயே நின்றுகொண்டு பெருமுழக்கம் செய்யப் பெற்ற
குத்த	{ (எதிரியானை யென்று நினைத்துக்) குத்த	அதிரும்	{ வேங்கடமே திருவேங்கடமே
யாளி	{ (இதைக் கண்ட) யாளியானது	மேல் நாள்	{ முன்பொரு காலத்தில்
ஒளிறு	{ (அந்தயானையி னுடைய) விளங்குகின்ற கொம்பை	குழ கன்று கொண்டு	{ இனங்கன்றை (எறிகுணிலாகக்) கொண்டு
ஒசி	முறிக்கிற	எறிந்தான்	{ (வினங்கனிமீது) எறிந்த பிரானுடைய
கை	{ கையை புடைத்தாய்க் கொண்டு	குன்று	திருமலையாம்.

* * *—1. “மதயானைபோலெழுந்த மாமுகில்காள் !”
என்றும், 2. “களியமாமுகிற் படலங்கள் கிடந்தவை முழங்கிடக்,

1. நாச்சியார் திருமொழி 8—9. 2. பெரிய திருமொழி 1—2—10.

களிறென்று” என்றும் சொல்லுகிறபடியே யானைக்கும் மேகத்திற்கும் ஒப்புமை ப்ரவித்தம். ஆகவே, திருமலையிலுள்ள யானையானது மலைமுகட்டில் படிந்திருந்த மேகத்தை எதிரியான தொரு யானையென்று மயங்கிப் பெரிய வேகத்தோடே சென்று துதிக்கையினால் குத்தி, இதனை ஒரு யாளி கண்டு ‘இக்களிறுக்கு இவ்வளவு மதமா’ என்று சினந்து ஒடிவந்து அவ் யானையின்மேற்பாய்ந்து அதன் கொம்பை முறித்தெறிந்து அது வாழ்விட்டு அலறிக்கொண்டு விழும்படியாகக் கொலையுஞ் செய்து, அவ்வளவிலும் சீற்றம் தணியாமையாலே அவ்விடத்திலேயே நின்று மற்றுள்ள மிருகங்களும் மண்ணுண்ணுப்படியாக கர்ஜிக்கின்றதாம் திருமலையில்.

....

....

...

...

....

(எக)

குன்றொன்றினுய குறமகளிர் கோல் வளைக்கை *
சென்று விளையாமே தீங்கழைபோய் *—வென்று
விளங்குமதி கோள்விடேக்கும் வேங்கடமே * மேலை
இளங்குமரர் கோமா னிடம்.

(எஉ)

குன்று ஒன்றினுய	{ அத்திருமலை யொன்று தவிர வேறோரிடமும் அறியாதிருக்கிற	வென்று	{ ராஜாடைவத் தகர்த்து,
குறமகளிர்	குறத்திகள்	விளங்கு மதி கோள் விடேக்கும்	{ விளங்காநின்ற சந்திரனுடைய கிரஹணத்தை விலக்கப்பெற்ற
கோல் வளை கை	{ அழகிய வளைகளணிந்த கைகளினாலே	வேங்கடமே	திருமலையே
சென்று	மேலேறி	மேலை	மேலுலகத்திலுள்ள
விளையாமே	{ விளையாடா நிற்கப் பெற்ற	இள குமரர் கோமான்	{ நிய்யயுவாக்களான நித்ய ஸூரிகளுக்குத் தலைவனான பெருமானுடைய
தீங்கழை	அழகிய மூங்கில்கள்	இடம்	நிவ்யதேசமாம்.
போய்	{ சந்திர மண்டலத்தனவும் போய்		

* * *—திருமலையில் வளர்கின்ற மூங்கில்கள் சந்திரமண்டலத்தனவும் ஒங்கியிருக்கின்றன வென்பதை ஒரு அதிசயோக்தியினால் கூறுகின்றார்.

குன்றென்றியை குறமகளிர் = திருமலையை விட்டு ஒரு நொடிப்பொழுது கீழிழிந்தாலும் குடிப்பழியாம் என்று திருமலையை விடாதே அங்கே நித்தியவாஸம் பண்ணுகின்ற குறத்திகள். அவர்கள் ஊஞ்சலாடுகை முதலான விளையாடல்களுக்காக மூங்கில் மரங்களிலே யேறியிருப்பதுண்டாகையாலே “குறமகளிர் கோல்வளைக்கை சென்று விளையாடுந் தீங்கழை” எனப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட மூங்கில்களானவை, சந்திரனை க்ரஹிக்கின்ற ராஹுவைக்குத்தி அப்புறப்படுத்தி அச் சந்திரனை மகிழ்விக்கின்றனவாம். இங்ஙனே ஒக்கமுடைத்தான திருமலை நித்யஸூரிநாதன் வாழ்மிடம்.

இப்பாட்டுக்கு மற்றும் பலவகையாகப் பொருள்கூறுவர்: விளையாடுகின்ற குறத்திகளின் கோல்வளைக்கையானது சென்று நல்ல மூங்கிற்செறிவை நீக்கி, சந்திரன் இங்குப் புரூர்ப்பெறாமையால் பெற்றிருந்த இடரை நீக்கும் என்றுமாம். அன்றியே, குறத்திகளின் வளைகளின் ஒளியானது சந்திரனொளி புரூர்ப்பெறாத மூங்கிலிருந் அகற்றி வெளியாக்கி, சந்திரன்மறுவையும் போக்கும் என்றுமாம்.

மேலையிளங்குமரர் = நித்ய ஸூரிகள் என்றும் பன்னிரண்டு வயது வாய்ந்திருப்பரென்க. ... .. (௭௨)

இடம்வலமேழ்பூண்ட இரவித் தேரோட்டி *
வடமுக வேங்கடத்து மன்னும் *—குடநயந்த
கூத்தனய் நின்றான் குரைகழலே கூறுவதே *
நாத்தன லுள்ள நலம்.

(௭௩)

எழ் பூண்ட	{ ஏழு குதிரைகளைப் பூண்ட	வட முகம்	{ வடதிசையின் கணுள்ள
இரவி தேர்	{ ஸூர்யனுடைய தேரை	வேங்கடத்து மன்னும்	{ திருவேங்கடத் தில் நித்யவாஸம் பண்ணுமவனும்
இடம் வலம்	{ (மேருவுக்கு) இடப்பக்கமாகவும் வலப்பக்கமாகவும்	குடம் நயந்த	{ ஆசையோடு குடக் கூத்தாடின
ஒட்டி	{ (அந்தர்யாமியா யிருந்து கொண்டு) நடத்துகிறவனும்	கூத்தன் ஆய் நின்றான்	{ கண்ணபிரான் போன்று நிற்பவனுமான பெருமானுடைய

குரை கழல் சுடறுவதே	{ ஆபாண வொலி பொருந்திய திருவடிகளை ஏத்துவதே	நா தன்னால் உள்ள நலம்	{ காவிலால் கொள்ளக் கூடிய பிரயோஜனம்.
-----------------------	--	-------------------------	---

* * *—“யஸாவாவாஹி: து” என்றும் “யெயஸுடாவா
வித்யுணையுயுவதி-நாராய. :” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே
எம்பெருமானுக்கு ஸூர்யமண்ட மும் ஒரு வாஸஸ்தாநமாதலால்
இரவித் தேரோட்டி’ என்றார். ம்பெருமானுடைய அதுப்ரவேச
மின்றி எந்த தேவதையும் எக்காரியமும் செய்ய முடியாதாகை
யாலே அவன்தானே ஸூர்யனுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்து தேரை
நடத்துகின்றனென்க.

ஏழ் பூண்ட=ஏழு குதிரைகளைப் பூண்ட என்றபடி. காயத்ரீ,
ப்ருஹதீ, உஷ்ணிக், ஜகதீ, த்ரிஷ்டுப், அதுஷ்டிப், பங்க்தி-என்கிற
ஏழு சந்தஸ்ஸுக்களும் ஏழு குதிரைகளாய்க் கொண்டு வஹிக்கு
மென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லும், “வஸுத்யாஜ்ஞிரயபெகவக்ய”
என்று வேதத்திலும், “ஹயாஸு வஸுத்யாஜ்ஞி தெஷாந்
நாஜாநி ரெஸுணு. மாயத்ரீவஸுஹத்யுஷிமமதீ த்ரிஷு
வெவ வ|| சுநுஷு-வஹி ரித்யுத்யாஜ்ஞி ஹயபொ
ராவே.” என்று உபப்நுமஹணங்களிலும் “காரார் புரவி யேழ்
பூண்ட தனியாழித் தேரார் நிறைகதிரோன்” என்று கிறிய திரு
மடலிலும் சொல்லிற்றுக் காண்க. வேதந்தன்னிலேயே “வனகொ
கஸுர வஹதிவஸுநாஜா” [ஸப்த என்றுபெயர் பூண்ட ஒரு
குதிரை வஹிக்கிறது] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே, இதற்கு
என்ன கதி? என்று ஆசார்யஹ்ருதய வியாக்கியானத்தில் ஷீ பூநீ
மணவாள மாமுனிகள் உபசேஷித்துக் கொண்டு “வனகடிநு
முணமாக வுராவூர்தமான விடங்களிலே கண்டுகொள்வது”
என்றருளிச் செய்துள்ளதும் இங்கு அதுஸந்திக்கத்தக்கது.

‘ஸுட்டி’ என்பதை வினையெச்சமாகவுங் கொள்ளலாம்; ‘இ’
விருதிபெற்ற பெயராகவுங் கொள்ளலாம்.

ஶீ முதற் பிரகாணத்தில் “புரவியே மொருகாலுடைய தேரிலே” என்ற
விடத்து

“குன்றமேந்திக் குளிர்மழை காத்தவன்....பரன்சென்று
சேர் திருவேங்கடமாமலை” என்று கண்ணபிரான்தானே திருவேங்
கடமலையில் வந்து ஸந்திதி பண்ணியிருப்பதாக அருளிச் செய்கை
யாலே இங்கும் “குடநயந்த கூத்தனாய் நின்றான்” என்று கண்ணா
பிரானேடு ஒற்றுமை நயம்படக் கூறப்பட்டது. தலையிலே அடுக்
குக்குட மிருக்க இருதோள்களிலும் இரு குடங்களிருக்க, இரு
கையிலும் குடங்களையேந்தி ஆகாசத்திலே யெறிந்து ஆடுவதொரு
கூத்து குடக்கூத் தெனப்படும்.

திருவேங்கடமுடையானுடைய திருவடிகளைத் துதிப்பதே
நாவுக்குப் பயன் என்றதாயிற்று. ... . (எங்)

நலமே வலிதுகொல் நஞ்சுட்டு வன்பேய் *

நிலமே புரண்டுபோய் வீழ் *—சலமேதான்

வெங்கொங்கை யுண்டானை மீட்டாய்ச்சி யூட்டுவான் *

தன்கொங்கை வாய்வைத்தாள் சார்ந்து.

(எசு)

சலமே	கபடமாகவே	ஆய்ச்சி	யசோதையானவள்
நஞ்சு	விஷத்தை	மீட்டு	{ (அப் பூதனைபக்கலில் நின்றும்) மீட்டு
ஊட்டு	உண்பிக்க வந்த	ஊட்டுவான்	{ (தனது முலைப்பாலே) உண்பிப்பதற்காக
வன்பேய்	{ கொடிய பூதனையானவள்	சார்ந்து	அணுகிச் சென்று
நிலமே	பூமியிலே	தன்கொங்கை	தனது முலையை
புரண்டு போய் வீழ்	{ (பிணமாய்) மறிந்துபோய் விழும்படியாக	வாய் வைத்தாள்	{ அவளது வாயிலே உண்ணக் கொடுத்தாள்;
தான் சலமே	{ தானும் கபடமாகவே	நலமே	{ இந்த ப்ரோமம்
வெம் கொங்கை	{ (அவளது) வெவ்விய முலையை	வலிதுகொல்	{ எவ்வளவு கனத்தது!.
உண்டானை	{ அமுது செய்த கண்ணபிரானை		

* * *—எம்பெருமானிடத்தில் அந்தரங்கமான அன்பு பூண்
டலார்களுள் தலையானவள் யசோதைப் பிராட்டி. யொருத்திதான்
ஏன்பதை வெளியிடுகிறாதிதில், கண்ணபிரான் இளங்குழுவியாய்

நந்தகோபர் திருமாளிகையில் சயனித்திருக்கும்போது வஞ்சகக் கஞ்சனா லேவப்பட்டுக் கொல்லவந்த பூதனையென்னும் பேய்த்தாமிக்க பரிவுள்ளவள்போலத் தெய்வக்குழுவியை பெடுத்துத் தனது விஷந்தடவின முலையைக்கொடுக்க, பேதைக்குழவி பிடித்துச் சுவைத்துண்டவாறே அப்பேய்ச்சி உயிர்மாண்டு பிணமாய் விழுந்தாள் ; உடனே யசோதைப்பிராட்டி ஓடிவந்து குழந்தையை வாரி யெடுத்தனைத்து முலை கொடுத்தாள்—என்பதாக இதிஹாஸமுள்ளது: ஒருத்திவந்து முலைகொடுத்துப் பட்டபாடு கண்ணெதிரே காணுநிகச் செய்தே இன்னொருத்தி கிட்டவரத்தான் முடியுமா? அஞ்சாமல் கிட்டவந்து வாரியெடுத்து முலை கொடுத்தாளென்றால் இவளுடைய அன்பின் கனம் விளங்குமன்றோ. பூதனைகொடுத்த விஷத்திற்கு மாற்றான அம்ருதமாகத் தனது ஸ்தந்யத்தைக் கொடுக்க வேணுமென்னும் அன்பு மிகுதியினால் யசோதை செய்த இக்காரியம் அன்புக்கு ஒக்குமத்தனை.

நலமே வலிதுகோல்=ஸ்த்ரீகளுக்கு அச்சமே வலிதாயிருக்கச் செய்தேயும் யசோதைப்பிராட்டிக்கு அன்புதான் வலிது போலிருக்கின்றது! என்றவாறு.

‘ஹம்’ என்ற வடசொல் சலமெனத் திரிந்தது. இச்சொல் இங்கு ‘ஹினை’த் தீவகமாய் முன்னும் பின்னும் அர்வயிக்கும். (எச)

சார்ந்தகே தேய்ப்பத் தடாவியகோட் சேச்சிவாய் *

ஊர்ந்தியங்கும் வண்மதியி னெண்முயலை *—சேர்ந்து

சினவேங்கை பார்க்கும் திருமலையே * ஆயன்

புனவேங்கை நாளும் பொருப்பு.

(எடு)

தடாவிய	{ பரப்பை புடைத்தான
கோடு	சொற்களினுடைய
உச்சி வாய்	உச்சியிலே
அகடு தேய்ப்ப	{ கீழ்வயிறு உரையும் படியாக
சார்ந்து	கிட்டி
ஊர்ந்து	{ மெல்ல இயங்கும் }
	ஸஞ்சரிக்கின்ற

வண் மதியின்	{ அழகிய சந்திர னிடத்துள்ள
ஒண் முயலை	அழகிய முயலை,
சினம்	{ கோபத்தை புடைத்தான
வேங்கை	{ வேங்கைப் புலியானது
சேர்ந்து	கிட்டி

பார்க்கும்	{ (அதைப் பிடித்துக் கொள்ளவும் விட்டுப் போகவும் மாட்டாமல்) எப்போதும் பார்த்தபடியே நிற்கப் பெற்ற	ஆயன் புனம் வேங்கை நாறு	{ கண்ணபிரா னுடையதாய் தன்னிலத்தில் வளர்ந்து செழிப்புற்ற வேங்கைமரங்கள் கமழப் பெற்றதான
திருமலையே	திருமலையான்	பொருப்பு	மலை.

* * *—திருமலையை அதுபவிக்கிறார். திருமலையின் சிகரம் சந்திரமண்டலத்தளவும் ஒங்கியிருக்கின்ற தென்பதை ஒரு அதிசயோக்தியினால் வெளியிடுகிறார். சந்திரனிடையே கறுப்பாகத் தோன்றுவதைக் கவிகள் பலவிதமாகக் கூறுவதுண்டு; மான் என்பர் சிலர்; முயல் என்பர் சிலர்; மற்றும் பல்வகையுங் கூறுவர். ஆகவே, சந்திரனுக்கு வடமொழியில் 'ஜுமாங்கு' [மாண அடையாளமாக வுடையவன்] என்றும், 'ஸாங்கு' [முயலை அடையாளமாக வுடையவன்] என்றும் பெயர்கள் வழங்குகின்றன. 'முயல்' என்ற கொள்கையைப் பின்பற்றி இப்பாசரமருளிச் செய்யப் படுகிறது.

ஆகாசத்திலே திரிகின்ற சந்திரன் திருமலையின் சிகரானியில் தனது கீழ்வயிறு தேயும்படியாக இதில் ஸம்பந்தப் பட்டுக் கொண்டே செல்லுகின்றனாம்; அப்போது அவனது மடியிலிருக்கின்ற முயலைத் திருமலைமீது திரிகின்ற வேங்கைப்புலிகண்டு அதனைத் தான் உணவாகக் கொள்ளக்கருதி, பிடித்துக்கொள்ளவும் மாட்டாமல் விட்டுப்போகவும் மாட்டாமல் உறுத்துப் பார்த்த படியே நிற்கின்றதாம். இப்படிப்பட்ட திருமலை வேங்கைமலர்களின் வாஸனை வீசப்பெற்றதாய்க் கண்ணபிரா னெழுந்தருளியிருக்குமிடமான திருமலையாம். ... .. (எரு)

பொருப்பிடையே நின்றும் புனல்துளித்தும் * ஐந்து
நெருப்பிடையே நிற்கவும் நீர்வேண்டா *—விரும்புடை
வேகிகாவே சேர்த்தானே மெய்ம்மலர்தாய்க் கை உபபே
அங்காவே தீவினைக ளாய்ந்து.

(ஓ உலகத்தவர்களே !)

நீர் நீங்கள்
 பொருப்பு } மலைகளின் நடுவே
 இடையே }
 நின்றும் நின்று கொண்டும்
 புனல் நீர்நிலைகளிலே
 குளித்தும் முழுக்கிக்கொண்டும்
 ஐந்து } பஞ்சாக்கி
 நெருப்பு } மத்யத்திலே
 இடையே }
 நிற்கவும் { நின்றுகொண்டும்
 தவஞ்செய்ய
 வேண்டா வேண்டியதில்லை ;
 விருப்பு { (எல்லாராலும்)
 உடைய } விரும்பத்தக்கதா
 யிருக்கின்ற
 வெஃகா திருவெஃகாவில்

சேர்ந்தானே { உந்து
 கண் வளர்த்தரு
 றும் பெருமானே
 மெய் { மெய்யாக [அநந்ய
 ப்ரயோஜனமாக],
 மலர் தூய்கை { பஷ்பங்களைப்
 தொழுதால் } பணிமாறி
 வணங்கப்
 பெற்றால்
 தீ வினைகள் { துஷ்கருமங்க
 ளெல்லாம்
 ஆய்ந்தி { (நமக்கு இவ்விடம்
 வாஸ்யோக்ய
 மன்று என்று)
 நிரூபித்தறிந்து
 ஆஃகாவே { சுருங்கிப்போக
 மாட்டாவோ ?
 (அகன்றோடிப்
 போய்விடு
 மென்கை.)

* * *—இப்பாட்டில் விளிவருவித்துக்கொள்க. அருமையான தவங்கள் செய்து உடம்பை வருத்துகின்றவர்களே ! நீங்கள் மலைமேல் ஒற்றைக்கால் விரலால் நின்றுகொண்டும், மழைகாலத்தில் நீர்நிலைகளிலே மூழ்கிக்கிடந்தும், வேனிற்காலத்திலே பஞ்சாக்கி மத்யத்தில் நின்றுகொண்டும் இப்படிப்பட்ட காயக்லேசங்களுடன் தவம்புரிவதெல்லாம் ஏதுக்காக ? பாவங்கள் தொலைந்து நற்கதி நண்ணவேணுமென்றுகாணே இங்ஙனம் தவம்புரிகின்றீர்கள் ; இனி அங்ஙனம் வருந்தவேண்டா ; திருவெஃகா நாயனார் திருவடிகளிலே அநந்யப்ரயோஜனராய்ப் புஷ்பங்களைப் பணிமாறி ஆசிரயித்தால் தீவினைகளெல்லாம் தன்னிடையே ஒடிப்போய் விடுமே. நமக்காக எம்பெருமான் காயக்லேசங்கள் படாநிற்க நாமும் படவேணுமோ ? என்கிறார்.

~~புள்ளைப்பெருமானையங்கார் இப்பாசுரத்தைத் திருவுள்ளம்~~
~~ஊர்த்து~~ வரங்கக் கலம்பகத்தில் “காயிலைதின்றுங் கானிலுறைந்
 இயங்கும் } ஸ்நைதநின்றும் பூவலம்வந்துந் திரிவீர்காள் !,

தாயிலுமன்பன் பூமகள்நண்பன் தடநாகப், பாயன் முகுந்தன்
கோயிலரங்கம் பணிவீரே” என்றருளிய பாசரம் நோக்கத்தக்கது.

விருப்புடைய வெல்கா = பகவானுடையவும் பாகவதர்களுடைய
யவும் விருப்பத்திற்குப் பாத்திரமான வெல்கா என்றபடி. (எசு)

ஆய்ந்த வருமறையோன் நான்முகத்தோன் நன் குறங்கில் *

வாய்ந்த குழலியாய் வாராக்கன் *—ஏய்ந்த

முடிப்போது முன்றேழென் றெண்ணினான் * ஆர்ந்த

அடிப்போது நங்கட் கரண்.

(எஎ)

ஆய்ந்த	{ ஆராய்ந்த அதிகரிக்கப்பட்ட	போது ஏய்ந்த	{ புஷ்பமாலே பொருந்தின
அரு மறையோன்	{ அருமையானவேதங் களை யுடையனான	முடி	தலைகளை
நான் முகத்தோன்	{ சதுர்முகப் பரஹ்மாவிலுடைய	முன்று ஏழ் என்று எண்ணினான்	{ பத்து என்று (தனது திருவடியாலே) எண்ணிக் காட்டி னவனுடைய
நன் குறங்கில்	அழகிய மடியிலே	அடி போது	திருவடித்தாமரைகள்
வாய்ந்த	நேர்பட்ட	நங்கட்டு	நங்கு
குழலி ஆய்	{ இளங்குழந்தையா யிருந்துகொண்டு	ஆர்ந்த அரண்	{ குறையற்ற சரணம்.
வான் அரக்கன்	இராவணனுடைய		

* * *—இப்பாட்டில் அநுஸந்திக்கப்பட்டிருக்கும் பகவத்
கதை முதல்திருவந்தாதியில் (45) “ஆமே யமரர்க்கறிய” என்ற
பாட்டின் “ஆமேய மாதவத்தோன் தாள்பணிந்த வாளரக்கன்
நீன்முடியைப், பாதமத்தா லெண்ணினன்பன்பு” என்ற பின்னடி
களிலும், நான்முகன் திருவந்தாதியில் “கொண்டு குடங்கால்மேல்
வைத்த குழலியாய், தன்டவரக்கன் தலைதாளாற் பன்மெண்ணிப்—
போங்குமரன்.....” என்ற நார்பத்து நான்காம்பாட்டிலும்
பொய்கையாழ்வாராலும் திருமழிசைப்பிரானாலும் அநுஸந்திக்கப்
பட்டுள்ளது. முன்பு இராவணன் தனது பத்துத்தலைகளை மறைத்
துக்கொண்டு நான்முகனிடஞ்சென்று வரம்வேண்டிக்கொள்ளு
மளவில் எம்பெருமான் ஒரு சிறு குழந்தைவடிவாய் அப்பிரா
னுடைய மடியிலே உறங்குவான்போலே கிடந்து ‘இவன்’
தலைகளையுடைய இராவணன்; ஸ்வஸ்வரூபத்தை உபே

கொண்டு உன்னை வஞ்சித்து வரம் வேண்டிக்கொள்ள வந்திருக்கிறான்; இவனுக்கு நீ வரமளித்தால் பெருந்தீங்காக முடியும்' என்று தெரிவிப்பவன் போன்று தன் திருவடிபால் அவ்விராவணனுடைய பத்துத்தலைகளையும் எண்ணிக் காட்டினன்—என்பதாக இவ்வரலாறு விளங்குகின்றது. இக்கதை இதிலுாஸ புராணங்களில் உள்ள விடம் தெரியவில்லை; பெரியாழ்வார் திருமொழியில்

1. “சீமாலிக னவனோடு தோழமைக்கொள்ளவும் வல்லாய், சாமாறவனை நீயெண்ணிச் சக்கரத்தால் தலைகொண்டாய்” என்றும்,
 2. “எல்லியம்போ தினிதிருத்த விருந்தோ ரிடவகையில், மல்பிகை மாமால்கொண்டு அங்கார்த்ததுமே ரடையாளம்” என்றும் அருளிச்செய்த கதைகள் வியாஸர் வால்மீகி முதலிய முனிவர்களால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படாமல் ஆழ்வாரால் மாத்திரம் நிர்ஹேதுக பகவத் கடாக்ஷமடியாக ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டவை என்று நம்புருவாசாரியர்கள் நீ நிர்வஹித்திருப்பதுபோலவே இக்கதையும் ஆழ்வார்களால் மாத்திரம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டதென்று பெரியோர் கூறுவர். இனி, இதற்கு இதிலுாஸ புராணங்களில் ஆகா முண்டேல் கண்டுகொள்க; விரிவும் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

குறங்கு=இச்சொல் துடைக்குப்பேராயினும் இங்கு இலக்கணையால் மடியை உணர்த்தும். .... (எஎ)

அரணும் நமக்கேன்று மாழி வலவன் *
 முரணுள் வலம்சுழிந்த மொய்ம்பன் *—சரணமேல்
 ஏதுகதி யேதுநிலை யேதுபிறப் பென்னுதே *
 ஓதுகதி மாயனையே யோர்த்து. (எஅ)

ஆழி	திருவாழியாழ்வானை		
வலவன்	{ வலத்திருக்கையி துடையவனும்	மொய்ம்பன்	{ மிகக்கையுடை யவனுமான பெருமான்
முரண்	முராஸுரனுடைய		
நான்	ஆபுளையும்	சரண் ஆம்	{ ரகுகளுக அமையும் ஏல் { பகைத்தில்,
வலம்	வலிமையை		
சுழிந்த	போக்கின		

1. 2—7—8. 2. 3—10—2.
 சா. பெரியாழ்வார் திருமொழி 5—4—6 பாட்டின் பெரியவாச்சான்
 ஊர்ந்து யானம் காண்க.
 இயங்கும்)

<p>ஈதி ஏது நில ஏது பிறப்பு ஏது என்னாதே</p>	<p>{ (நம்முடைய) ஞான மென்ன!, ஆசார மென்ன!, ஜன்ம மென்ன! என்று (இவற்றின் தாழ்வு களைப் பார்த்து) உபேக்சியாமல்</p>	<p>{ ஒர்த்து மாயனையே</p>	<p>(ஓ நெஞ்சமே!), { இதை நன்றாக அறிந்து கொண்டு ஆச்சரியமான குண சேஷ்டிதங்களை யுடையனான அப் பெருமாயனையே</p>
<p>நமக்கு என்றும் அரண் ஆம்</p>	<p>{ நமக்கு எல்லாக் காலத்திலும் ரக்ஷகனாகவே யிருப்பன்;</p>	<p>{ ஈதி ஒதி</p>	<p>உபாயமாக { அநுஸந்தித்துக் கொண்டிரு.</p>

* * *—எம்பெருமான் ஸர்வரக்ஷகனென்று பேர்பெற்றாலும் அவனுடைய ரக்ஷகத்வம் எல்லாரிடத்திலும் ஏககாலத்தில் புக மாட்டாது; தம்மை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் தாமே முயற்சிசெய்து கொள்பவர்கள் எத்தனையோ பேர்களுண்டே; அப்படிப்பட்டவர்க ளிடத்தில் அவன் தனது ரக்ஷகத்வத்தைச் செலுத்தியருளான். ஏனெனில், இருகையும் விட்டு ‘நீயே சரண்’ என்று ஸர்வபாரங் களையும் தன்மேலேறிட்டு, தம் தலையாலே ஒரு முயற்சியும் செய்ய கில்லாத ஸ்வரூபஜ்ஞானிகளையேதான் ரக்ஷித்தருள் வன். “இரு கையும் விட்டேனோ த்ரௌபதியைப்போலே” என்னும்படியாக அவள் ஒரு கையாலே துகிலைப்பற்றிக்கொண்டு ஸ்வப்ரயத்ந நிஷ்டையாபிருந்தவரையில் அவளுடைய ரக்ஷணத்திலே கண்ணபிரான் திருவுள்ளம் செலுத்திற்றிலன்; “மஜ்ஞகஷ்டதெதகீரொமுஹக்ஷ கஷ்டதெஜயெ” [யானை கரைக்கு இழுக்கிறது, முகலை நீர்க்கு இழுக்கிறது] என்னும்படியாக ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வான் ஸ்வரக்ஷணத் தில் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி பண்ணிக்கொண்டிருந்த வரையில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் அவனுடைய ரக்ஷணத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றிற்றிலன். இப்படிப்பட்ட உதாஹரணங்கள் பலபல காணலாம். ஆகவே நம்முடைய ரக்ஷணத்தில் நாமும் ஒரு கை பார்ப்போம் என்றிருக் கும்வரையில் எம்பெருமான் உதாலீகனாகவே இருந்திடுவான். இவ்வர்த்தத்தை “ஹவத்ப்ரதூதிவிரொயிஸ்ப்ரபதூதிவதூதி:— ப்ரபதூதி:” என்ற வாக்யத்தாலே பூருவர்களும் விளங்க வெளியிட டருளினர். அதாவது—நம்மை நாம் ரக்ஷித்துக்கொள்வதற் முயற்சிசெய்வதானது நம்முடைய ரக்ஷணத்திற்கு உபே

படுவதில்லை என்கிறமாத்திரமேயன்று; எம்பெருமான் தான் ப்ரவர்த்தித்து நம்மை ரக்ஷிப்பதற்கும் தடையாக நிற்கிறது; அப்படிப்பட்ட ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் நின்றும் நாம் விலகி நிற்பது தான் ப்ரபத்தியாவது, என்றபடி. இந்த ஸத்ஸம்ப்ரதாயப் பெருநீரே நெஞ்சில் தேக்கிக்கொண்டு இப்பாசரத்தின் கருத்தை ஊன்றிப்பார்த்தால் நன்கு விளங்கும்.

ஆழிவலவன் சரண ஆமேல் நமக்கு என்றும் அரணம்—எம் பெருமான் நமக்கு ரக்ஷகனாக அமையும் பக்ஷத்தில் எல்லாக்காலத்திலும் ரக்ஷகனாகவே யிருப்பன், என்றால் இதன் கருத்து என்ன வென்று நோக்கவேணும். நம்மை நாம் ரக்ஷித்துக்கொள்ள முயலுமளவில் அவன் நமக்குரக்ஷகனாக அமையான்; ஆதலால் நம்முடைய ரக்ஷணத்தில் நாம் முயல்வதை விட்டிட்டு அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்திற்கு அவகாசம் கொடுப்போமாகில் அவன் “என்னுடம்பி லழுக்கை நானே போக்கிக்கொள்ளேனே” என்கிறபடியே எக் காலத்திலும் ரக்ஷண ஜாக்ருகனு யிருந்தருள்வன் என்றவாறு.

அவன் ரக்ஷகனும்போது நம்முடைய உபயோகமற்ற ஞானத் தையும், இகழ்த்தக்க ஆசாரத்தையும், நிஹீரமான ஜன்மத்தையும் பார்த்து உபேக்ஷித்திடானோ? என்ன; நம்முடைய அத்யவஸாய மொன்றில் மாத்திரம் அவன் திருக்கண் செலுத்துவனேயன்றி மற்றைப்படி நம் ஞானத்திலாவது ஆசாரத்திலாவது ஜன்மத்திலாவது சிறிதும் கண்வையான் என்கிறது “ஏதுகதி ஏதுநிலை ஏது பிறப்பென் னாதே” என்பதனால்.

ஆக மூன்றடிகளாலே சிக்ஷித்த அர்த்தத்தை நிகமித்துத் தம் திருவுள்ளத்திற்கு உபதேசிக்கிறார் சுற்றடியால்.

இரண்டாமடியில் அறியவேண்டிய வரலாறு வருமாறு:—எம் பெருமான் வராஹாவதாரம் செய்து பூமியைக் கோட்டாற்குத்தி பெடுத்தபொழுது, எம்பெருமானுடைய ஸ்பர்சத்தால் பூமிதேவிக்குக் குமாரனாப் பிறந்தவனும் அஸமயத்தில் சேர்ந்து பெறப்பட்டதனால் அஸுரத்தன்மை பூண்டவனுமான நரகனென்பவன் ப்ராக்ஜோதிஷ மென்னும் பட்டணத்தி லிருந்துகொண்டு ஸகல ப்ராணிகளையும் நலிந்து தேவலித்த கந்தர்வாதிகளுடைய கண் னிகைகளையும் ராஜாக்களுடைய கண்ணிகைகளையும் பற்பலரைப்

பலாத்காரமாய் அபஹரித்துக்கொண்டுபோய்த் தான் மணம்புணர் வதாகக் கருதித் தன் மானிகையிற் சிறைவைத்து, வருணனது குடையையும் மந்தரகிரிகிரமான ரத்பர்வதத்தையும் தேவமாதா வான அதிதிதேவியின் குண்டலங்களையும் கவர்ந்து போனது மன்றி, இந்திரனுடைய ஐராவத யானையையும் அடித்துக்கொண்டு போக ஸமயம் பார்த்திருக்க, அஞ்சிவந்து பணிந்து முறையிட்ட இந்திரனது வேண்டுகோளால் கண்ணபிரான் கருடனை வர வழைத்து, பூமிதேவியின் அம்சமான ஸத்யபாமையுடனே தான் கருடன் மேலேறி அந்நகரத்தையடைந்து சக்ராயுதத்தைப் பிரயோகித்து அந்த நாகாஸுரனை யறுத்துத் தள்ளும்போது அவனுக்குப் பக்கபலமாயிருந்த அவனது மந்திரியான முரளையும் மற் றும் பல அசுரர்களையும் முன்னாடியே அறுத்துத்தள்ளினன் என்ப தாம். இதுபற்றியே எம்பெருமானுக்கு முராரி என்றும் ஒரு திருநாமம் வழங்கும். ... .. (எஅ)

ஓர்த்த மனத்தரா யைந்தடக்கியாராய்ந்து *

பேர்த்தால் பிறப்பேழும் பேர்க்கலாம் *—கார்த்த

விரையார் நறுந்துழாய் வீங்கோத மேனி *

நிரையார மார்வனையே நின்று.

(எக)

கார்த்த	{ பசமையான நிறமுள்ளதாய்	நின்று	{ நெஞ்சு நிலைத்து நின்று
விரை ஆர்	{ பரிமளம் நிரம்பியதான	ஓர்த்த மனத்தர் ஆய்	{ அதுஸந்திக்கின்ற மனமுடையாராய்
நறு துழாய்	{ செவ்வித் திருத்திழாய் மாலையையுடைய வனும்	ஐந்து அடக்கி ஆராய்ந்து	{ பஞ்சேந்திரியங்களை பும் வென்று ஸம்ஸாரத்தின் கெடு தல்களை ஆராய்ந்து
வீங்கு ஒதம் மேனி	{ பொங்குங்கடல் போன்ற திருமேனியை யுடையவனும்	பேர்த்தால்	{ ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் நெஞ் சைத்திருப்பிக் கொண்டால்
நிரை ஆரம் மார்வனையே	{ ஒழுங்கான ஹாங்க ளணிந்த திருமார்பை யுடையவனுமான பெருமானையே	பிறப்பு ஏழும் பேர்க்கலாம்	{ ஒன்றின்பின் ஒன்றாக நேரக் கூடிய ஜன்ம பாம்பகைளை தொலைத்துவிடலா

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “ஒதுகதிமாயனையே யோர்த்து” என்றாரே; இஃது எப்படி கூடும்? நமது பஞ்சேந்திரியங்களும் சப்தாதியிஷய க்ராமங்களிலே சென்றுகொண்டிருக்கையாலே நாம் மேன்மேலும் மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறக்க வழி தேடுமவர்களாயிருக்கின்றோமேயன்றி உஜ்ஜீவிக்கும் வழி தேடுமவர்களாயிருக்கின்றிலோமே! என்ன; * தோளிணைமேலும் நன்மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மானது திருமேனியின் போக்யதையிலும் அலங்காரங்களின் அழகிலும் நாம் நெஞ்சைச் செலுத்துவோமாயின் நம்முடைய இந்திரியங்கள் 1. “ஜிஹ்விசூ-ய கௌவம் ஸுராரிவா-..... ஸூய-ஹ நஸாயொக்ஷஜ” என்கிறபடியே பகவத் விஷயாது பவத்திலே ஊன்றி சப்தாதி விஷயங்களின் வழிச்செல்லாமல் ஸம்ஸாரத்தை யடியறுப்பதற்குப் பாங்காகும் என்கிறார். (எக)

நின்றெதிராய நிரைமணித்தேர் வாணன் தோள் *

ஒன்றிய வீரைஞ்ஞா நடன்னுணிய *—வேன்றிலங்கும்

ஆர்பவோன் நேமி யரவணையான் சேவடிக்கே *

நேர்பவோன் தான்முயலும் நெஞ்சு.

(அ0)

நின்று	{ (கூசாமல்) முன்னே வந்து நின்று	வென்று	வெற்றி பெற்று
எதிர் ஆய	{ எதிரியாய்ப் போர் செய்ய வந்தவனும்	இலங்கும்	விளங்குகின்ற
நிரை மணி தேர்	{ ஒழுங்காக அழுத்தின மணிகளையுடைய தேரின்மேலேறி புன்வலனுமான	ஆர்படு	கூர்மையையுடைய
வாணன் ஒன்றிய ஈர் ஐஞ்ஞாறு தோள்	{ பாணஸூரனுடைய அடிபுரமுள்ள ஆயிரத்தோள் களும்	வான்	திவ்யமான
உடன்	எக்காலத்தில்	நேமி	{ திருவாழியாழ்வானையுடையவனும்
தணிய	{ அறுப்புண்டு விழும்படியாகக் காரியஞ் செய்து	அரவு அணையான்	{ சேஷசாயியான எம்பெருமானுடைய
		சே அடிக்கே	திருவடிகளிலே
		நேர்பவோன்	அணுகுவதற்காக
		நெஞ்சு தான்	{ (எனது) நெஞ்சு தானே
		முயலும்	{ உத்ஸாஹப் படுகின்றது.

* * *—தம்முடைய நெஞ்சு எம்பெருமான் திருவடிகளின் சென்று சேர உத்ஸாஹம் கொண்டபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

நின்று எதிராய்=தாமஸதெய்வத்தைப் பணிந்தவனாகையாலே ஸர்வேச்வரனென்று மதியாதே எதிரிட்டு நின்றுநென்ப.

வாணன் தோளிரைஞ்ஞாறு துணித்த வரலாறு :— பலிசகர வர்த்தியின் ஸந்ததியிற் பிறந்தவனுன பாணஸூரன் ஒரு காலத் தில் சிவபிரானது நடனத்தைக்கண்டு அதற்குத் தனது இரண்டு கைகளால் மத்தளந்தட்ட, சிவபெருமான் அருள்கூர்ந்து அவ னுக்கு ஆயிரங் கைகளையும் நெருப்புமதினையும் அளவிறந்த வலிமையையும் மிக்க செல்வத்தையும் தான் தனது பரிவாரங்க ளோடு அவன் மானிகை வாசலிற் காவல்செய்திருத்தல் முதலிய வரங்களையுந் தந்தருளினன் ; அந்த பாணஸூரனுடைய பெண் னாகிய உஷையென்பவள், ஒரு நாள் ஒரு புருஷனோடு தான் கூடியதாகக் கனக்கண்டு, முன் பார்வதி அருளியிருந்தபடி அவ னிடத்தில் மிக்க ஆசைபற்றியவளாய்த் தன் உயிர்த்தோழியான சித்ரலேகைக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்து, அவள் மூலமாய் அந்தப் புருஷன் க்ருஷ்ணனுடைய பெளத்திரனும் பரத்யும்நனது புத்திரனுமாகிய அநிருத்தனைன்று அறிந்துகொண்டு, 'அவனைப் பெறுதற்கு உபாயம் செய்யவேண்டும்' என்று அத்தோழியை வேண்ட, அவள் தன் யோகவித்தை மஹிமையினால் த்வாரகைக்குச் சென்று அநிருத்தனைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து அந்தபுரத்திலே விட, உஷை அவனோடு போகங்களை அதுபவித்துவர, இச்செய்தி யைக் காவலாளராலறிந்த அந்த பாணஸூரன் தன் சேனையுடன் அநிருத்தனை எதிர்த்து மாயையினுற் பொருது நாகாஸ்த்ரத்தினுற் கட்டிப் போட்டிருக்க, த்வாரகையிலே அநிருத்தனைக் காணாமல் யாதவர்களெல்லாரும் கலங்கியிருந்தபோது, நாரதமாமுனிவனால் இவ்வரலாறு சொல்லப்பெற்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான், பெரியதிரு வடியை நினைத்தருளி, உடனே வந்துநின்ற அக்கருடாழ்வானது தோளின்மேல் ஏறிக்கொண்டு பலராமன் முதலானோடுகூட பாணபுரமாகிய சோணிதபுரத்துக்கு எழுந்தருளும்போதே, அப் பட்டணத்தின் ஸமீபத்திற் காவல் செய்துகொண்டிருந்த சிவபிரா னது ப்ரமதகணங்கள் எதிர்த்துவர, அவர்களை யெல்லாம் அழித்து

பின்பு சிவபெருமானால் ஏவப்பட்டதொரு ஜ்வரத்தேவதை மூன்று கால்களும் மூன்று தலைகளு முள்ளதாய் வந்து பாணனைக் காட் பாற்றும்பொருட்டுத் தன்னினையுத்தஞ் செய்ப, தானும் ஒரு ஜ்வரத்தையுண்டாக்கி இதன் சக்தியினால் அகனைத் தூத்திவிட்ட பின்பு, சிவபிரானது அதுசாராகையாற்பாணஸுரானதுகோட்டை யைச் சூழ்ந்துகொண்டு காத்திருந்த அக்நிதேவர் ஐவரும் தன் னேமி எதிர்த்துவர, அவர்களையும் த்வம்ஸம்பண்ணி, பாணஸுர னேமி போர்செய்யத் தொடங்க அவனுக்குப் பங்கபலமாகச் சிவ பெருமானும் ஸுப்ரஹ்மண்யன் முதலிய பரிவாரங்களுடன் வந்து எதிர்த்துப் போரிட, கண்ணன் தான் ஜ்ஞம்பணஸ்தரத்தைப் பிர யோகித்துச் சிவனை ஒன்றுஞ் செய்யாமற் கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டு சேர்வடைந்துபோம்படி. செய்து, ஸுப்ரஹ்மண்யனையும் கணபதியையும் ஹும்பகாபங்களால் ஒழித்து ஒட்டி, பின்னர், அனேகமாயிரஞ் சூரியர்க்குச் சமனான ஸுதர்சநாழ்வானை யெடுத்திப் பிரயோகித்து அப்பாணனது ஆயிரந்தோள்களையும் தாரை தாரையாய் உதிரமொழுத அறுத்து அவனுயிரையுஞ் சிதைப்பதாக விருக்கையில் பரமசிவன் அருகில்வந்து வணங்கிப் பலவாறு பிரார்த் தித்ததனால் அவ்வாணனை நான்கு கைகளினாலும் உயிரோடும் விட் டருளி, பின்பு அவன் தன்னைத் தொழுது அநிருத்தாழ்வானுக்கு உஷைபைச் சிறப்பாக மணம்புரிவிக்க, கண்ணபிரான் திருவுள்ள முகந்து த்வாரகைக்கு மீண்டெழுந்தருளினன் என்ற வரலாறு அறியத்தக்கது.

ஆயிரந்தோள்களில் நான்கு தோள்கள் அறுக்கப்பட்டாமல் விடப்பட்டாலும், பெருந்தொகையில் நாலெந்து குறைந்தாலும் மிகுந்தாலும் பெருந் தொகையையிட்டே வழங்கும் முறைமை பற்றி 'ஈரைஞ்ஞய துணிய' எனப்பட்ட தென்க.

'ஆர்படு' என்பதற்கு 'ஊர்மையை யுடைத்தான' என்றும் 'அரங்கையுடைத்தான' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். நேமி-வடசொல். ... .. (அ0)

நெஞ்சால் நினைப்பரியனேலும் * நிலைப்பெற்றென்
நெஞ்சமே பேசாய் நினைக்குங்கால் *—நெஞ்சத்துப்
பேராதுநிற்கும் பெருமானே யென்கொலோ *

ஓராது நிற்ப துணர்வு.

(அக)

என் நெஞ்சமே } எனது மனமே!,
 நெஞ்சால் { (எம்பெருமான்)
 நினைப்பு நெஞ்சாலும்
 அரியன் நினைக்க முடியாத
 ஏலும் பெருமை
 வாய்ந்தவனே
 யாயினும்
 (அவனுடைய பெருமையை
 நிலையாமல் ஸௌல்ப்யத்தையே
 நினைத்து)
 நிலைப்பெற்று காலூன்றி நின்று
 பேசாய் அவனைப்பேசப்பார்;

நினைக்குங் கால் { நாம் ஒருகால்
 நெஞ்சத்து நெஞ்சத்தன்னிலே
 பேராது விட்டுநீங்காமல்
 நிற்கும் நிலைத்து
 நிற்சின்று
 பெருமானை எம்பெருமானை
 உணர்வு நமது நெஞ்சானது
 ஓராது அதுஸந்தியாமல்
 நிற்பது வானாவிருப்பது
 என்கொலோ ஏனோ?

* * *—இதில் முன்னடிகளிரண்டும் நெஞ்சை விளித்து உபதேசிப்பன; பின்னடிகளிரண்டும் தம்மில்தாம் வருந்திச் சொல்லிக்கொள்வன. என்னெஞ்சமே! (அவன்) நெஞ்சால் நினைப்பரியனேலும் நிலைப்பெற்றுப் பேசாய்=மனமே! அப்பெருமானுடைய ஐச்வரியம் சிந்திக்கவும் முடியாததாகையாலே 'இப்படிப்பட்ட பரமேச்வரனை நாம் எங்ஙனே பேசுவது?' என்று பின்வாங்கப் பாராமல், அவனது எளிமைக்குணங்களை நினைத்தாகிலும் கூசாமல் நிலைவின்று பேசப்பார் என்றபடி.

இப்படி உபதேசித்தவளவிலும், நெஞ்சானது அவனுடைய பாத்வத்தையே நினைத்துக் கூசுநிற்பது கண்டு, "நினைக்குங்கால் நெஞ்சத்துப் பேராது நிற்கும் பெருமானை உணர்வு ஓராது நிற்பது என்கொலோ?" என்கறார். நாம் ஒருகால் நினைத்துவிட்டாலும் அதையே வியாஜமாகக்கொண்டு நம் நெஞ்சைவிட்டுப் பேராமல் ப்ரதிஷ்டிதனாயிருக்கும் பரமஸுலபனான பெருமானை நெஞ்சானது நினைக்கக் கூசுகின்றதே! இஃது என்ன பாவமோ! என்றவாறு.

உணர்வு என்ற சொல்—ஞானத்திற்கு வாய்த்தலையான நெஞ்சைச் சொல்லுகிறது இங்கு. "விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞாதநுதே" என்ற உபநிஷத்தை நினைப்பது.

கீழ்ப்பாட்டில் "அரவணையான் சேவடிக்கே நேர்படுவான் தான் முயலும் நெஞ்சு" என்று அருளிச்செய்தவர் அடுத்த இப்பாட்டில் இங்ஙனே அருளிச்செய்யக் காரணமென்? என்று சங்

கிக்கக்கூடும் ; நேண்மின் ; தம்முடைய நெஞ்ச பகவத்விஷயத்திலே
அவகாஷித்தபடியைக் கீழ்ப்பாட்டிற்குறினது உண்மையே ; அந்த
பகவத் விஷயத்தின் பெருமையைப் பார்த்தவாறே அதற்குத்
தகுந்தவளவான ப்ராவண்யம் உண்டாகவில்லையாக நினைத்து 'பட
வத் விஷயத்தில் நாம் இன்னம் அடியிடவேயில்லை போலும்'
என்று தோன்றி இப்பாட்டருளிச் செய்தாரென்க. ஒருவன் வித்
வானாயிருந்தாலுங்கூட இன்னமும் கற்றுணரவேண்டிய கல்வி
களின் எல்லையில்லாமையை நினைக்குங்கால் 'நாம் என்னகற்றோம் ;
ஓரகூரமும் கற்றிலோம்' என்னும்படியா யிருக்குமன்றோ ; அது
போலக் கொள்க.

இவ்வர்த்தத்தைப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்
கிற அழகு காண்மின்;—“கீழ், ஸம்ஸாரிகளுக்கில்லாதது தமக்
குண்டானவாறே நெஞ்ச பகவத்விஷயத்திலே மண்டிற்றென்று
கொண்டாடினார் ; விஷயத்தைப் பார்த்தவாறே அடியிட்டிலரா
யிருந்தார்.” என்று. ... . (அக)

உணரி லுணர்வரிய னுள்ளம் புருந்து *
புணரிலும் காண்பரிய னுண்மை *—இணரணையக்
கோங்களைந்து வண்டறையும் தண்டுழாய்க் கோமானை *
எங்களைந்து காண்டுமினி. (அஉ)

உணரில்	{ (அப்பெருமானை காமாக) அறியப் பார்த்தாலும்	கொங்கு	தேனிலே
உணர்வு	{ (அவன்) அறியக் அரியன் { கூடாதவன் ;	வண்டு	வண்டுகள்
	(அவன்தானே)	அணைந்து	வந்துகிட்டி (மதுவைப்பருதி)
உள்ளம்	{ நெஞ்சிலே	அறையும்	{ ரீங்காரம் செய்யப்பெற்ற
புருந்து	{ வந்து புருந்து	தண்	குளிரந்த
புணரிலும்	{ சேர்ந்தாலும்	துழாய்	{ திருத்தழாய் மாலையை அணிந் துள்ளவருள
உண்மை	{ உள்ளபடி	கோமானை	அப்பெருமானை
காண்பு	{ அறியக்	எங்கு	எவ்விடத்தில்
அரியன்	{ கூடாதவன் ;	அணைந்து	கிட்டி
இனி	{ இப்படியான பின்பு,	காண்டும்	காணக்கடவோம்.
இணர்	{ பூக்கொத்துகள்		
அணைய	{ தாழும்படியாக		

* * *—கீழ்ப்பாட்டில், “நினைக்குங்கால் நெஞ்சத்துப் பேராது நிற்கும் பெருமானை உணர்வு ஓராது நிற்பது என்கொலோ!” என்று வருந்தினார்; இங்ஙனே நாம் வருந்துவது ஏதுக்கு? ஒருவர்க்கும் ஒருவகையாலும் அறியவொண்ணாதபடியன்றோ அப்பெருமானுடைய ஸ்வரூபமிருப்பது: விஷயம் அப்படியிருக்கும்போது வீணாக நெஞ்சை நொந்துகொள்வதில் பயனென்? இனி அவனை நாம் கிட்டிக்காணும் விரகு என்னோ! என்று தம்மில்தாம் குழைகின்றார்.

‘உணரில் உண்மையுணர்வரியன்; உள்ளம்புருந்து புணரிலும் உண்மை காண்பரியன்’ = நம்முடைய முயற்சியாலே அவனுடைய உண்மை காணமுடியாதது என்பது மாத்திரமேயல்ல; “தாம் தம் பெருமையறியார்” என்றும் “தனக்குந்தன் தன்மையறிவரியான்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே அவன்றனக்கும் அறிய நிலமல்லாத உண்மையை அவன்றானும் நமக்கு அறிவிக்கவல்லனல்லன் என்ற வாறு.

இணர்—பூங்கொத்து. எங்கு—எவ்விதமாக என்றமாம். (அஉ)

இனியவன்மாய நேனவுரைப்பரேலும் *

இனியவன் காண்பரியனேலும் *—இனியவன்

கள்ளத்தால் மண்கொண்டு விண்கடந்த பைங்கழலான் *

உள்ளத்தி னுள்ளே யுளன்.

(அங)

இனி	இப்போது
அவன்	‘அந்தஸர்வேச்வரன்
மாயன்	மரையக்காரன்’
என	என்று
உரைப்பர்	{ சொல்லுவார்களே
ஏலும்	{ யாகிலும்,
இனி	இப்போது
அவன்	அப்பெருமான்
கரண்பு	{ கண்டு அறுபவிக்கக்
அரியன்	{ கூடாதவனே
ஏலும்	{ யாகிலும்
கன்னத்தால்	{ க்ருத்ரிம
	{ வேஷத்தினால்
	(மாவலி பக்கலிலே சென்று)

மண் கொண்டு	பூமிதானம் வாங்கி
விண் கடந்த	{ ஆகாசம் முதலிய
பை கழலான்	{ மேலுலகங்களை
அவன்	{ யும் ஆக்ரமித்துக்
	{ கொண்ட பார்த்த
	{ திருவடிகளை
	{ யுடையனான அப்
	{ பெருமான்
இனி	இப்போது
உள்ளத்தின்	{ எனது ஹ்ருதயத்தி
உள்ளே	{ னுள்ளே (வேறிட
உளன்	{ மறியாமே) நிலைத்
	{ தி கிற்கின்றான்.

(இந்த பரமலாபமே
போது மென்கை.)

* * *—எம்பெருமான் பெரிய மாயக்காரன் என்று பலர் சொல்லுவார்கள் ; அதாவது 1. “வந்தாய்போலே வாராதாய் வாராதாய்போல் வருவானே!” என்னுமாய்போலே—கரைபுரண்ட மாநஸாதுபவ மாத்திரத்தினால் கைக்கு எட்டினவனாக நினைக்கலாம் படியிருந்தும், ‘ஒருகாலும் அவன் கைக்கு எட்டமாட்டான்’ என்றிருக்கச் செய்தேயும் ஸ்வேச்சையாலே வந்து கைக்கு எட்டியும் இப்படி மாயாவிபாதிருப்பவன் என்பர்கள் ; மற்றுஞ் சிலர் ‘அப்பெருமான் ஒருகாலும் ஒருவர்க்கும் காணமுடியாதவன்’ என்பர்கள் ; யார் எப்படி சொன்னாலும் எனக்கென்ன ; அவன் மாயாவிபாகவே யிருக்கட்டும், காண்பரியனாகவே யிருக்கட்டும்; தன் உடைமையைப் பெறுகைக்குத் தான் யாசகனுப்ச் சென்று அரிய பெரிய காரியஞ்செய்த அவன் என்னை மறக்க வொட்டாத படி என் ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்துவிட்டான் ; இனி அவ னுடைய ஸ்வரூபம் எப்படிப்பட்டதா யிருந்தால் எனக்கென்ன ? என்கிறார். ... .. (அங்)

உளனாய நான்மறையி னுட்பொருளை * உள்ளத்

துளனாகத் தேர்ந்துணர்வரேலும் *—உளனாய

வண்டாமரை நெடுங்கண் மாயவனை யாவரே *

கண்டா ருகப்பர் கவி.

(அசு)

நால்	{ நான்கு வேதங்களி	நெடு கண்	{ நீண்ட திருக்கண்
மறையின்	{ னுடைய		{ களையுடைய
உன் பொருள்	{ உள்ளுறை	மாயவன்	ஆச்சர்யபூதனாக
	{ பொருளாக		
உளனாயவனை	{ இருக்கின்ற	உளனாயவனை	{ இருக்கின்ற அப்
	{ எம்பெருமானை		{ பெருமானை
தேர்ந்து	{ (ஜ்ஞாநயோகத்	கண்டார்	{ கண்டு அதுபவிக்கப்
	{ தாலே) ஆராய்ந்து	யாவரே	{ பெற்றார் யாவர்?
உன்னத்து	{ நெஞ்சிலே பொருந்		{ (ஒருவருயில்லை)
உன்ன ஆக	{ தியிருப்பவனாக		
உணர்வர்	{ (சில ஞானிகள்)	கவி உகப்பர்	{ தோத்திரக் கவிகளை
ஏனும்	{ அறிய வல்லா		{ உகந்து வாயாற்
	{ ரொன்றாலும்,		{ சொல்லிக்
வண் தாமரை	{ அழகிய தாமரைப்		{ கொண்டு போது
	{ பூப்போன்ற		{ போக்குவர்க
			{ னத்தனை.

* * *—வேதங்களினால் அறியக்கூடியவனுள் எம்பெருமான் என்னெஞ்சிலுள்ளான் என்னெஞ்சிலுள்ளான் என்று ஒவ்வொருவரும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தலாமத்தனை யன்றி அப்புண்டரீகாக்ஷண நேரே கண்ணுற் கண்டவர் யாவர்? யாருமில்லை. அப்படியானால் எத்தனையோ பக்தர்கள் ‘கண்டேனே, கண்டேனே’ என்று சொல்லக் காண்கிறோமே, அஃது என்ன? என்று கேட்கில்; உவப்பினால் கவி சொல்லி விடுகிறார்களித்தனை யல்லது வேறில்லை—என்கிறார்.

எம்பெருமானைக் கண்டேனென்று சொல்லிக் கொண்டால் அதனால் தங்களுக்கொரு ஸந்தே!ஷம் விளைகிறபடியால் கண்டேன் கண்டேனென்று பலரும் கவிப்பாக்கள் கூறுகின்றவளவால் பரம்பொருளை மெய்யே கண்டார்களல்லர் என்றவாறு.

முதலடியில் “உட்பொருளை” என்ற விடத்துள்ள இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபப்பிரித்து ‘உளனாய’ என்பதோடு கூட்டியுரைக்கப்பட்டது. மேலிடத்தும் இங்ஙனமே. ... (அச)

கவியினார் கைபுனைந்து கண்ணார் கழல்போய் *

செவியினார் கேள்வியராய்ச் சேர்ந்தார் *—புவியினார்

போற்றியுரைக்கப் பொலியுமே * பின்னைக்காய்

ஏற்றியிரையட்டா னெழில்.

(அரு)

கவியினார்	{ தோத்திரக்கவி களைச் சொல்லு பவராய்க்கொண்டு	புவியினார்	{ பூமியிலுள்ளா ரெல்லாரும்
கை புனைந்து	அஜ்ஞலிபண்ணி	போற்றி	{ (ஒன்றுகூடிப்) போற்றி
கண்	தமது கண்கள்	உரைக்க	{ புரைத்தாலும்,
ஆர் கழல் போய்	{ (அவனது) விலக ணமான திருவடி களிலே சென்று சேரப்பெற்று	பின்னைக்காய்	{ நப்பின்னைப் பிராட் டிக்காக ரிஷபங் களினுயிரை
செவியின் ஆர் கேள்வியர்	{ காதுகிறைந்தகேள்வி களை யுடையராய்ச் ஆய் கொண்டு	ஏறு உயிரை அட்டான் எழில் பொலியுமே	{ மாய்த்த பெருமா னுடைய அழகு சிறப்புறச் சொல் லப்பட்ட தாருமோ?.
சேர்ந்தார்	{ வந்து பணிந்தவர்க ளான		

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “மாயவனை யாவரே கண்டார்” என்று பரம்பொருளை உள்ளபடியே காணப்பெற்றாராயினால் யென்றார்; உள்ளபடியே பேசப்பெற்றவர்களாவது உண்டோ வென்ன; இப்பூமியிலுள்ளாரடங்கலும் ஒன்று கூடிப் பேசினாலும் சிறப்புறப்பேசுத் தலைக்கட்டலம்படி யிராது எம்பெருமானுடைய குணசேஷத்தங்கள்—என்கிறாநீதில்.

வாயால் பலபல தோத்திரங்களைச் சொல்லிக்கொண்டும் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டும் கண்களை வேறொரு விஷயத்திலும் செலுத்தாது அவனது திருவடித்தாமரைகளிலேயே செலுத்திக் கொண்டும் “கயூ-தகயாஃ சொசூய! கயூண” என்கிறபடியே அப்பிரானது புண்புகீர்த்திகளையே செவிமடுத்துக் கொண்டும் இப்பூமியிலுள்ளாரடங்கலும் வந்து பணிந்து எல்லாருமொன்றுசேர்ந்து போற்றியுரைத்தாலும், கண்ணபிரான் நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக ரிஷபங்களை முடித்திட்டு மணக்கோலமும் பெரு மிக்குமாக நின்ற அழகு பேச்சுக்கு நிலமாகுமோ? என்றவாறு.

பின்னைக்கா யேற்றியிரை யட்ட வரலாறு:—தும்பனென்னும் இடையர் தலைவனது மகளும், நீளாதேவியின் அம்சமாகப் பிறந்ததனால் நீளா என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டு வருபவளுமான நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணஞ்செய்து கொள்ளுதற்காக அவள் தந்தை கர்யாசல்கமாகக் குறித்தபடி யாவர்க்கும் அடங்காத அஸுராவேசம் பெற்ற ஏழு எருதுகளையும் கண்ணபிரான் ஏழு திருவுருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கி அப்பிராட்டியை மணஞ்செய்து கொண்டனன் என்பதாம். ... . (அடு)

எழில்கொண்ட மின்னுக் கோடிபேடுத்து * வேகத்
தொழில்கொண்டு தான்முழங்கித் தோன்றும் *—எழில்கொண்ட
நீர்மேக மன்ன நெமால் நிறம்போல *

கார்வானம் காட்டும் கலந்து.

(அக)

எழில்	} அழகையுடைத்தாய்	எழில்	} அழகிய	
கொண்ட		கொண்ட		
நீர்		மின் கொடி		
மேகம் தான்		எடுத்து		
				மின்னற்கொடி
				படாப்பெற்று

வேகம்	{	வேகமாகத் திரிதலாகிற வியாபாரத்தைச் செய்யப்பெற்று	கார் வானம்	{	கார்காலத்து ஆகாசமானது
தொழில் கொண்டு			அன்ன நெடுமால் கிறம் போல கலந்து காட்டும்		
முழங்கி தோன்றும்	{	கர்ஜித்துக்கொண்டு வினங்குதற் கிடமான		{	அப்படிப்பட்ட எம்பெருமா னுடைய திருநிறத்தை அதுகரித் திராநின்றது.

* * * — எம்பெருமானுடைய அழகானது ஒருவருடைய பேச்சுக்கு நிலமன்றாகிலும் பேசாதிருக்க முடியாதன்றே; ‘திருவடி அப்படியிருக்கிறது; திருக்கண் இப்படியிருக்கிறது’ என்றும் போலே உவமையிட்டாவது சொல்லிக்கொண்டுதானே யிருக்க வேண்டும்: ஆகவே உபமான முகத்தால் எம்பெருமானது வடிவைப் பேசி அதுபவிக்கிறார் இப்பாட்டாலும் மேற்பாட்டாலும்.

கார்காலத்து ஆகாசமானது எம்பெருமானுடைய திருமேனி நிறத்தைக் கோட் சொல்லித் தருகின்றது. கார்காலத்து ஆகாசம் எங்ஙனே யிருக்குமென்றால், அழகிய நீர் கொண்டெழுந்த மேகம் மின்னற் கொடியோடு சேர்ந்து வேகமாகத் திரிந்துகொண்டிருக்கவும் கர்ஜித்துக் கொண்டிருக்கவும் பெற்றிருக்கும். எம்பெருமானுடைய காளமேகம்போன்ற திருமேனியும் மின்னற்கொடி போன்ற பெரிய பிராட்டியாரோடு கூடியும், ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வான் போன்ற ஆர்த்தர்களான ஆச்சரிதர்களைக் காத்தருள்வதற்கு வேகமாக ஓடித்திரிந்துகொண்டும், ‘ஆனைவரும் பின்னே, மணியோசைவரும் முன்னே’ என்கிறப்போலே அன்பர்களிடம் தான் வருவதற்குமுன்னமே அறிகுறியாக முழக்கத்தைச் செய்து கொண்டிராநின்ற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை யுடைத்தாகியுமிருக்கும். ஆகவே இங்குச்சொன்ன உபமானோபமேயபாவம் நன்கு பொருந்துமென்க.

மின் + கொடி; மின்னுக்கொடி; புணர்ச்சியில் உகாச்சாரியை பெற்றது. ‘மின்னலைக் கொடியாக வெடுத்து’ என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். முதலடியில் “எழில்கொண்டு” என்ற (வினையெச்சமான) பாடம் பெரும்பான்மையாக வழங்கிவந்தாலும் அது பெரிய லாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்திற்கு இணங்காது: “எழிலை

யுடைத்தான மின்னை” என்பது வியாக்கியான வாக்கியமாதலால்
 “எழில்கொண்ட” என்ற (பெயரெச்சமான) பாடமே பொருள்
 தும். ... .. (அசு)

கலந்து மணியிமைக்கும் கண்ணு * நின்மேனி
 மலர்ந்து மரதகமே காட்டும் *—நலந்திகழும்
 கொந்தின்வாய் வண்டறையும் தண்டோய்க் கோமானை *
 அந்திவான் காட்டு மது. (அசு)

மணி கலந்து	{ ஸ்ரீகௌஸ்தப மணியோடுகூடி	கொந்தின்	{	வாய்	{	கொத்துக்களிலே
இமைக்கும்	விளங்காநின்ற	வண்டு	{	அறையும்	{	வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்யப்பெற்ற
கண்ணு	கண்ணபிரானே!	தண் துழாய்	{	திருத்துழாய்	{	மாலையணிந்த
மரதகம்	மரதகரத்னமானது	கோமானை	{	ஸர்வேச்வரனாகிய	{	உன்னை
மலர்ந்து	{ ஒளிப்பரப்பை யுடைத்தாய்க் கொண்டு	அந்தி வான்	{	ஸந்தியாகாலத்த	{	ஆகாசமானது
நின் மேனி	{ உனது திருமேனியை ஒத்திராநின்றது;	அது காட்டும்	{	ஒத்திராநின்றது.		
காட்டும்						
நலம் திகழும்	{ அழகாக விளங்குகின்ற					

* * *—இப்பாட்டும் உபமாநமுகத்தால் அநுபவிப்பதாம்.
 குருமாமணிப்பூண்குலாவித்திகழும் திருமார்புடைய பெருமானே!
 மரதகப் பச்சையானது உனது பச்சைமாமலை போன்றமேனியைக்
 கோட்சொல்லித் தருகின்றது; பசுகுபசுகென்ற திருத்துழாய்
 மலை யணிந்திருக்குமழகை ஸந்த்யாராக ரஞ்ஜிதமான ஆகாசம்
 காட்டுகின்றது என்கிறார். திருத்துழாயின் பசுமையும் “கைவண்
 ணந் தாமரை வாய் கமலம்போலும் கண்ணினையுமரவிர்தம் அடியு
 மஃதே” என்னும்படியான திவ்யாவயவங்களிற் சிவப்புமான பர
 பாக சோபையை அந்திவான் காட்டுமென்றபடி.

கோமானை=முன்னிலையில்வந்த படர்க்கை.

ஓரடைவிலே இப்பாகரத்தை அழகிய மணவாளச்சீயர் உபந்ய
 லித்தருளுமளவில், இதற்கு இவ்வனையும் பொருள் சொல்லலா
 மென்று அருளிச்செய்தபடி;—கண்ணு! நின்மேனியை மரதகமே

மலர்ந்துகாட்டும்; கலந்து மணியிமைக்குர் தண்டுழாய்க் கோமா
 னுன வுண்ணை அந்திவான் காட்டும் என்று யோஜித்து, பச்சைமா
 மலைபோல் மேனியானது ஸமுதாயருபேண மரதகப் பச்சைபோல்
 விளங்காநின்றது; அதற்குமேல் திருவாபரண ரத்நப்ரபையும்
 திருத்துழாய் சோபையுமான அழகை உற்று நோக்குங்கால் அந்தி
 வான் போன்றிருக்கின்றது-என்று. “வாஹு-ஸாடிஸ்யு-ஸு-
 ரோஸவவாநு” என்கிற வடமொழியாளரின் நியாயம் தென்
 மொழியிலு முண்டாதலால், முதலடியிலுள்ள “கலந்து மணி
 யிமைக்கும்” என்றதை மேலே அந்வயித்தல் சாலும். (அஎ)

அதுநன்றிதுத்தேன் றையப்படாதே *

மதுநின்ற தண்டுழாய் மார்வன் *—பொதுநின்ற

பொன்னங் கழலே தொழுமின் * முழுவினைகள்

முன்னங் கழலும் முடிந்து.

(அடி)

அது நன்று	{	‘அது நல்லதோ?	பொன் அம்	{	விரும்பத்தக்க
இது தீது	{	இது	கழலே	{	அழகிய
என்று ஐயம்	{	கெட்டதோ?’		{	திருவடிகளையே
படாதே	{	என்று ஸந்தே	தொழுமின்		தொழுங்கோள் ;
	{	ஹப்பட்டுக்			(அப்படி தொழுதால்)
	{	கொண்டிராமல்	முன்னம்		முந்துறவே
மது நின்ற	{	தேன்கிறைந்த	முழு		
தண் துழாய்	{	தண்டுழாய்	வினைகள்		ஸ்மஸ்த பாபங்களும்
மார்வன்	{	மாலையைத்			
	{	திருமார்பிலணிந்த	முடிந்து		உருமாய்ந்து
	{	பெருமானுடைய	கழலும்		விட்டு நீங்கும்.
பொது நின்ற	{	ஸர்வஜந			
	{	ஸாதாரணமான			

* * *—உலகத்தாரை நோக்கி யுரைக்கிறார். நன்மை தீமை
 களைப் பகுத்துணரு முணர்வு உங்களுக்கு கில்லாமையினால் ‘எது
 நல்லது, எது தீயது’ என்று ஸந்தேஹப்பட்டுக் கொண்டே காலங்
 கழிப்பதைத்தவிர்த்து, ‘பகவத் விஷயத்தில் ப்ராவண்யங் கொண்
 டிருப்பதே நன்று, ஸம்ஸாரத்தில் ஆசை கொண்டிருப்பது தீது’
 என்று உங்கட்கு நான் சொல்லும் விஷயத்தைத் திடமாகநம்பி,
 ஆச்ரித ரக்ஷணத்திற்குத் தனிமலை யிட்டிருக்கு மெம்பெருமா
 னுடைய ஸர்வஸாதாரணமான திருவடிகளைத் தொழுங்கோள் ;

தொழுதால் உங்களுடைய பாபங்களெல்லாம் தொலைந்து போம் என்கிறார்.

முதலடிக்குப் பொருள் ;—அது—பகவத்விஷயமானது, நன்று-நல்லது ; இது—ஸம்ஸாரமானது, தீது—பொல்லாதது ; என்று—என்று நான் சொல்லு மிவ்விஷயத்தில், ஐயப்படாதே—, என்னவுமாம்

பொதுநின்ற = ‘ஜெவாநாஹாநவாநாஹ வலாரிந்யூயி ஜெவத்யு’ என்னப்பட்ட எம்பெருமானுடைய திருவடிகள் ஸர்வஸாதாரண மென்னத் தட்டுண்டோ? ராவணசிகபாலாதிகளு முட்பட வந்து பணிந்தால் அங்கீகரிக்க வித்தமாயிருக்குந் திருவடிகளிறே.

முழுநீனிகள் முன்னம் கழலும்=தொழுவேணுமென்று நினைத்தமாதிரத்தில் பாவங்கள் தொலையுமென்கை. ‘முடிந்து’ என்றதனால் அப்பாவங்கள் வேறொருவரிடத்திற் போய்ச்சேர்வதற் கில்லாமே உருமாய்ந்து ஒழியுமென்பது பெறப்படும். .... (அஅ)

முடிந்த பொழுதில் குறவாணர் * ஏனம்

படிந்துமுசால் பைந்தினைகள் வித்த *—தடிந்தெழுந்த

வேயங்கழைபோய் விண்திறக்கும் வேங்கடமே * மேலொருநாள் தீங்குமல்வாய் வைத்தான் சிலம்பு.

(அக)

முடிந்த பொழுதில் குறவாணர்	{ மரணமடையும் நிலையிலுள்ள கிழவர்களான குறவர்கள்	வேயங்கழை	{ மூங்கில் தடிகளானவை
ஏனம் படிந்து உழு சால்	{ காட்டுப்பன்றிகள் (தங்கள் செருக் காலே மூங்கில் கள் வேர்பறிந்து விழும்படி) படிந்து உழுத சால்களிலே	போய்	மேலேசென்று
பைதினைகள் வித்த	{ புதிய தினைவிதை களை விதைக்க	விண் திறக்கும்	{ ஆகாசத்தை யளாவப்பெற்ற
தடிந்து	{ அறுத்துப்போட்ட பின்பும்	வேங்கடம்	திருவேங்கடம்
எழுந்த	{ (நிலவளத்தினால்) ஒங்கிவளர்ந்த	மேல் ஒருநாள்	முன்பொருநாள்
		தீர் குழல்	{ மதுரமான புல்லாங்குழலை
		வாய் வைத்தான்	{ திருப்பவளத்தில் வைத்து ஊதின கண்ணிரா னுடைய
		சிலம்பு	திருமலையாம்.

* * *—திருமலையின் நிலவளத்தையும் ஒக்கத்தையும் ஒரு சமத்காரமாகப் பேசுகிறாநீதில். தேன் திரட்டுதல், வேட்டையாடி மிருகங்களைப் பிடித்துவருதல் முதலையன குறவர்களின் தொழிலாகும்; இத்தொழில்கள் நல்லவயதிலுள்ள குறவர்கட்குச் செய்ய இயலுமேயன்றி, கிழக்குறவர்கட்குச்செய்ய இயலா. ஆகவே அவர்கள் கிருஷியினால் ஜீவிக்கப் பார்ப்பார்கள்; அது தன்னிலும் தாங்களே உழுது பயிரிடுதலும் அவர்கட்கு இயலாது. கலப்பை பிடித்து உழமாட்டாத முடிந்தபொழுதிற்றுறவாண ராதலால். பின்னை அவர்கள் என் செய்வார்களென்னில்; திருமலையிற் சில பாகங்களிலே காட்டுப்பன்றிகள் தங்கள் செருக்குக்குப் போக்கு வீடாக மூங்கில்கள் வேர் பறியுண்டு விழுத் தள்ளி அந்நிலங்களை மூக்காலே உரோசி ஒருசால் உழுதுவைக்கும்; அத்தகைய நிலங்களிலே இக்கிழக்குறவர்கள் தினைகளை விதைத்து ஜீவிப்பார்கள். ஏற்கனவே பன்றிகள் தள்ளியிட்டிருந்த மூங்கில்கள் பயிர்க்குக்களையாக வொண்ணாதென்று அவற்றை இக்குறவர்கள் நன்றாகக் களைந்து போட்டுவிட்டுப் போனாலும் அவை நிலப்பண்ணினால் பண்டு போலவே வளர்ந்து ஆகாசத்தை அளவுகின்றனவாம். இப்படிப்பட்ட நிலவளம் வாய்ந்த திருமலை முன்பு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாய்த் திருவவதரித்து வேணுகாரம் பண்ணின பெருமான் வாழுமிடம்—என்றாயிற்று.

குறவர் தங்கள் சாதித்தொழிலை விட்டுக்ருஷியில் இறங்கினதற்குக் காரணங் கூறுவது போலும் ‘முடிந்தபொழுதின்’ என்ற அடைமொழி. சரமதசையிலே யிருக்கின்ற குறவர் என்கை. வாணர்—வாழ்நர்; குறவராக வாழ்பவர்கள் என்கை. சால்= ‘ஒருசால் உழுதது, இரண்டுசால் உழுதது’ என்று உலகவழக்கமுள்ளமை உணர்க.

சிலம்பு—மலைக்குப் பெயர். ... (அக)

சிலம்பும் செழிகழலும் சென்றிசைப்ப * விண்ணு
றலம்பிய சேவடிபோய் * அண்டம்—புலம்பியதோள்
எண்டிசையும் சூழ இடம்போதா தேன்கோலோ *
வண்டுழாய் மாலளந்த மண்.

(கூ0)

சிலம்பும்	{ (திருவடிகளில் சாத்தின) தூபுரங்களும்	தோள்	திருத்தோள்கள்
செறி கழலும்	{ செறிவாக அணிந்த வீரத்தண்டை களும்	எண்	எட்டுத் திசைகளை
சென்று	{	திசையும் குழ	யும் வியாபிக்க
இசைப்ப	{ எங்கும் ஒலிக்க	இடம்	{ இடம் போர
விண் ஆறு	ஆகாசகங்கையிலே	போதாத	வில்லை;
அலம்பிய	விளக்கப்பட்ட	உண் துழாய்	{ அழகிய திருத்
சே அடி	திருவடிகளானவை	மால்	துழாய் மலை
அண்டம்	{ அண்டபித்தியளவும்		யணிந்த எம்
போய்	{ நீண்டு போனபோது,	அளந்த	அளந்துகொண்ட
புலம்பிய	{ (அனைவராலும்) துதிக்கத் தக்க	மண்	பூமியானது
		என் கொல்	{ என்ன பெரிது!
			[சிறியதே போலும்.]

* * *—கீழ்ப்பாட்டில், திருமலையில் மூங்கிற்பனைகளின் வளர்த்தியைச்சொன்ன ப்ரஸங்கத்தாலே உலகளந்த பெருமானுடைய திருத்தோள்களின் திருவளர்த்தி நினைவுக்குவர, அதனைப் பேசியதுபவிக்கிறாதினில். எம்பெருமானளந்த இப்பூமண்டலம் மிகப்பெரிது என்கிறார்களே, அப்படி பெரிதாக எனக்குத்தோன்ற வில்லை; அவன் உலகளந்த காலத்து எண்டிசையும் விம்மவளர்த்த திருத்தோள்கள் நெருக்குண்ணாமல் விசாலமாக அடங்கியிருப்பதற்கு இடம் போதவில்லையே; அப்படியிருக்க, “பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது” என்கிறார்களே, இது என்கொல் என்கிறார்.

“வண்ணோய் மாலளந்தமண்” என்றவிடத்து ‘அளந்த’ என்பதை ‘அளந்தது’ என்றதன் குறையாகக்கொண்டும் உரைக்கலாம்: வண்ணோய்மால் மண்அளந்தது என்கொலோ = அளப்பதாவது அடியை மாறிமாரியிட்டுச் செய்யவேண்டுவது; திருத்தோள் வளர்த்திக்கே இடம் போரவில்லையென்றால் எம்பெருமான் மண்ணளந்தானென்று எப்படி சொல்லமுடியும்? என்கை. (கூ0)

மண்ணுண்டும் பேய்ச்சி முலையுண்டு மாற்றாதாய் *
வேண்ணைய விழுங்கவேகுண்டு * ஆய்ச்சி—கண்ணிக்
கயிற்றினால் கட்டத் தான் கட்டுண்டிருந்தான் *
வயிற்றினோ டாற்று மகன்.

வயிற்றினேடு ஆற்ற மகன்	{ வயிற்றைக் கொண்டு ஆறியிருக்க மாட் டாத (கண்ண னாகிற) பின்ன யானவன்	வீழுங்க	{ (களவுசெய்து) வீழுங்கின வளவிலே
மண் உண்டும்	{ (பிரளயத்தில்) உலகங்களை யெல்லாம் அமுதுசெய்தும்	ஆய்ச்சி	யசோதைப் பிராட்டி
பேய்ச்சி	பூதனையினது	வெகுண்டு	கோபங்கொண்டு
முலை	{ (நஞ்சு தீற்றின) முலையை	கண்ணி	{ பல முடிச்சுகளை
உண்டும்	அமுது செய்தும்	கயிற்றினால்	{ புடைய தாம்பினால்
ஆற்றதாய்	{ த்ருப்தி பெறாதவனாய்	கட்ட	{ உரைக்கக் கட்டிப் போட,
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை	தான்	ஸர்வசக்தனான தான்
		கட்டுண்டு	{ (அதற்கொரு பரி ஹாரம் செய்து கொள்ளமாட்டா மல்) கட்டுண் டிருந்தான்.
		இருந்தான்	

* * *—எம்பெருமானுடைய சில லீலைகளை அநுபவித்துப் பேசுகிறார். இதில் “வயிற்றினேடாற்றாமகன்” என்றருளிச் செய்த அழகை என்சொல்வோம். எத்தனை பொருள்களை யிட்டு நிரப்பினாலும் நிரம்பாதே ‘இன்னமும் ஏதேனும் கிடைக்குமோ? இன்னமும் ஏதேனும் கிடைக்குமோ?’ என்றே எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் வயிறுக்கையாலே அதை வைத்துக்கொண்டு பரிக்க மாட்டாத மகன் என்றவாறு. அவன் இப்படிப்பட்ட வயிறு படைத்தவனென்பது எங்கனே தெரிகின்றதென்ன, முன்னடிகளிலிருளிச்செய்கிறார். உலகங்களை யெல்லாம் அமுதுசெய்து பார்த்தான்; அதிலும் வயிறு த்ருப்திபெறவில்லை; பெற்றதாய்போல் வந்தபேய்ச்சியின் பெருமுலையைச் சுவைத்துண்டுபார்த்தான்; அதிலும் த்ருப்திபெறவில்லை; ஆய்ச்சிகள் உறிகளிலே சேமித்து வைத்த வெண்ணெயெல்லாம் வாரியுண்டான்; ஒன்றிலும் த்ருப்தி பெற்றிலன்; வெண்ணெய் களவுசெய்த குற்றத்திற்காகக் கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்டதொன்றினால் த்ருப்திபெற்றானத்தனை.

கண்ணபிரான் வெண்ணெய் களவுசெய்கிற தன்னை யசோதைப்பிராட்டி அடிக்கடி தாம்பினால்கட்டி வருத்துகின்றாளென்று

வீட்டிலுள்ள கயிற்றையெல்லாம் துண்டுதுண்டாக அறுத்துவைத்
திட்டுப் பின்பே வெண்ணெய் திருடப்போவன் ; அவன் இவனைப்
பிடித்துக்கொண்ட பின்பு துண்டுதுண்டான அக்கயிற்றையெல்
லாம் ஒன்றோடொன்று முடிபோட்டு ஒரு தாம்பு வடிவமாக்கி
அதுகொண்டு கண்ணனைக்கட்டுவன் ; ஆனதுபற்றிக் கயிற்றுக்குக்
கண்ணி என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. இப்படிப்
பட்ட தாம்பினால் கட்டிம்போது தன் உடம்புக்கு எட்டம் போராத
படியான அத்தாம்பினால் தன்னைக் கட்டமுடியாதபடி எளிதில்
தன்னைத் தப்புவித்துக்கொள்ள வல்லவனாயினும், தனது வெள
சீல்யம் வெளலப்பம் ஆச்ரித பாரதத்திரியம் முதலிய சீலங்களை
வெளியிடுவதற்கென்றே பரத்வநிலையைத் தவிர்த்து மதுஷ்ய ஸஜா
நீயாக அவதரித்திருக்கிற தான் உரலோடு கட்டுண்டிருக்கை
முதலிய இவ்வகைகளினால்தான் அக்குணங்களை விளங்கச்செய்து
கொள்ள வேணுமென்று கொண்டு, ஒரு சுற்றுக்குப் போராத
தாம்பு இரண்டு மூன்று சுற்றுக்குப் போரும்படி உடம்பைச்
சுருக்கி அமைத்துக் கொள்வனாதலால் இது தோன்றக் “கட்டுண்
டிருந்தான்” எனப்பட்டது.

வேதன்கு—இத்தனை வெண்ணெயை வாரியுண்டால் ஜிக்
குமோ என்று சிற்றங்கொண்டு. .... (கக)

மகனொருவர்க் கல்லாத மாமேனி மாயன் *

மகன மவன்மகன்றன் காதல்—மகனை *

சிறைசெய்த வாணன்தோள் சேற்றுன் கழலே *

நிறைசெய்தென் நெஞ்சே நினை.

(கஉ)

என் நெஞ்சே என் மனமே!,

ஒருவற்கு { (கருமமுடியாக) ஒரு
மகன் { வனுக்கும் மகனாகப்
அல்லாத { பிறக்கத் தகாத
[ஸ்ரவலோக
பிதாவான]

மா மேனி { சிறந்த
யுடைய { திருமேனியை
மாயன் { ஆச்சர்யபூதனாய்

மகன் { (வஸுதேவர்க்குப்)
ஆமவன் { பிள்ளையாகப்
பிறந்தவனாய்
மகன் தன் { தனது மகனான
பிரத்யும்னனுடைய
காதல் மகனை { இஷ்ட குமாரான
அகிருத்
தாழ்வானை
சிறை செய்த சிறையிலே வைத்த

நீனைத்துலகி லார்தெளிவார் நீண்ட திருமால் *

அனைத்துலகு முள்ளோடுக்கி யால்மேல் *—கனைத்துலவு

வெள்ளத்தோர் பிள்ளையாய் மெள்ளத் துயின்றானே *

உள்ளத்தேவை நெஞ்சே யுய்த்து.

(கூட)

நெஞ்சே	ஒ மனமே !,	ஆல் மேல்	ஆலந்தளிரின்மேலே
நீண்ட	{ முன்பு உலகங்களை அளப்பதற்காக) வளர்ந்த	மென்ன துயின்றானே	{ மென்ன சயனித்துக் கொண்டவனு மான பெருமானே
திரு மால்	{ சீரியஃ பதியானவனும்	உய்த்து	{ சரணமாக அநுஸந்தித்து
கனைத்து உலவு வெள்ளத்து	{ கோவித்துக் கொண்டு எங்கும் பார்த்த பிரளய வெள்ளத்திலே	உள்ளத்தே வை	{ தியானிக்கக் கடவாய் ;
ஓர் பிள்ளை	{ ஒப்பற்ற ஆய் { சிறு குழந்தையாய்	உலகில்	இவ்வுலகத்தில்
அனைத்து உலகும்	{ உலகங்களை யெல்லாம்	நினைத்து	{ (அப்பெருமானே) அநுஸந்தித்து
உள் ஒடுக்கி	{ திருவயிற்றினுள்ளே அடக்கி	ஆர் தெளிவார்	{ தெளிவுபெறுவார் ஆரேனு முண்டோ ? (ஒருவரு மில்லையே.)

* * *—“ஸுபெஷாகா-புவா-புவாய” என்கிறபடியே எம்

பெருமான்எப்போதும் ஒருபடிப்பட்டவனென்றிருந்தாலும் கரும
மடியாக அவனது வடிவுக்கு ஸங்கோச விகாஸங்களில்லை என்றதத்
தனையொழிய, அநுக்ரஹமடியாக வுண்டாகும் ஸங்கோச விகாஸங்
களுக்குத் தடைசெய்வாரில்லை. இந்திரனுடைய கண்ணீரைத்
துடைப்பதற்காகப் பெரியவடிவாய் வளர்ந்து உலகாளர்தான் ; உல
கத்தாரெல்லாருடையவும்கண்ணீரைத்துடைப்பதற்காக மிகச்சிறிய
குழவியுருவாய்க் கொண்டு உலகுண்டான். ஆகவிப்படி ஆசிரிதர்
களுக்காகச்சிறுத்தும் பெருத்தும் வடிவுகொள்ளுகிற எம்பெருமா
னுடை சீலத்தைநினைத்து ‘இவ்வேனமக்குரகூகன்’ என்று தெளிவு
பெற்றிருப்பார் இவ்வுலகில் யாருமில்லையே !; நெஞ்சே ! அக்குறை
தீர நியாகிலும் அநுஸந்திப்பாயோ வென்கிறார்.

நீண்ட திருமால் = அப்ரமேயமான பெருமைபொருந்திய திருமால் என்ன வுமாம். ... .. (கூங்)

உய்த்துணர் வேன்னு மொளிகொள் விளக்கேற்றி *
வைத்தவனை நாடி வலைப்படுத்தேன் * —மெத்தெனவே
நின்ற னிருந்தான் கிடந்தானென் னெஞ்சத்து *
பொன்றமை மாயன் புருந்து. (கூசு)

உய்த்து	{	விவேக	பொன்றமை	குறைவின்றி
உணர்வு		வுணர்ச்சியாகிற	என்	{
என்னும்			நெஞ்சத்து	
ஒளி கொள்	{	உய்யவலமான	புருந்து	ஹ்ருதயத்திலே
விளக்கு		தீபத்தை		
ஏற்றி		ஏற்றி	மெத்தென	மெதுவாக
அவனை	{	அவ்வெம்	மின்றான்	(முதலில்) மின்றான்;
நாடி		பெருமானைத்	{	(பிறகு)
வைத்து	தேடிப்பிடித்து	இருந்தான்		
வலைப்	{	ஸ்வாதினப்படுத்திக்	{	(அதன் பிறகு)
படுத்தேன்		கொண்டேன்;		
மாயன்		அப்பெருமான்		டருளினான்.

* * * —கீழ்ப்பாட்டில் “உள்ளத்தேவை நெஞ்சே! உய்த்து” என்றபடியே பலிக்கப் பெற்றமை பேசுகிறாநீதில். இருளிலே கிடக்கும்பொருளை விளக்கினொளியைத் துணைகொண்டு கண்டுபிடிப்பது போல, இருள் தருமாஞாலத்தில் ஒருவராலும்கண்டுபிடிக்கமுடியாத எம்பெருமானாகிற பரம்பொருளை ஞானமாகிற சிறந்த விளக்கின் ஸஹாயத்தினால் தேடிக் கண்டுபிடித்து நெஞ்சாகிற வலைக்குள்ளே இருத்திவிட்டேன்; அப்பெருமான் அவ்விடம்விட்டுப் பெயர்ந்து போக மாட்டாமையாலே நெஞ்சுதன்னிலேயே சற்று நிற்கிறான், சற்று வீற்றிருக்கிறான், சற்று சயனிக்கிறான்; ஆக நின்றலிருத்தல் கிடத்தல்களெல்லாம் அவனுக்கு என்னெஞ்சினுள்ளே யாயிற்று என்கிறார்.

உலகத்திற்காணும் விளக்குக்கு என்னெய்திரி முதலியவற்றின் சேர்க்கையினால் அழுக்கேறுதலுண்டு; ஞானமாகிற விளக்கு அங்ஙனன்றியே நிர்மலமாயிருக்கு மென்பதைக்காட்டும் ‘ஒளிகோள்’ என்ற அடைமொழி.

ஊரகமும் பாடகமும் வெஃகாவும் பட்டபாடு படுகிறது என்
னெஞ்சு என்கிறார்போலும் பின்னடிகளில்.

பொன்றாமை—நான் நசித்துப் போகாதபடியாக என்றுமாம்; ஹ்ருதயத்தினுள்ளே நிற்பவருத்தல் கிடத்தல்களுக்கு விச்சேத
மில்லாதபடியாக என்றுமாம். ... .. (கூச)

புகுந்திலங்கு மந்திப்பொழுதத்து - * அரியா
யிகழ்ந்த விரணியன தாகம் *—சுகிர்த்தெங்கும்
சிந்தப் பிளந்த திருமால் திருவடியே *
வந்தித்தென் னெஞ்சமே வாழ்த்து.

(கூரு)

அந்தி புகுந்து	{ ஸாயங்காலமானது வந்துசேர்ந்து	சுகிர்த்து	பலகடறாக வகிர்த்து
இலங்கும்	{ விளங்கும்	எங்கும் சிந்த	{ (ரத்தம்) எங்கும் சிந்தும்படியாக
பொழுதத்து	{ ஸமயத்திலே	பிளந்த	பிளந்தொழித்த
அரி ஆய்	{ நரவரிமஹ மூர்த்தியாய்த் திருவடிதரித்து,	திரு மால்	எம்பெருமானுடைய
இகழ்ந்த	{ சிந்தித்துக்	திரு அடியே	திருவடிகளையே
இரணியனது	{ கொண்டிருந்த ஹிரண்யர	என்	{ எனது மனமே!
ஆகம்	{ ஸுரனது சரீரத்தை	வந்தித்து	{ தலையாரவணங்கி வாழ்த்து

* * *—பரமபக்தனைப் பரஹ்லாதாழ்வானுக்குப் பகைவனுய்
நின்று அவனையும் தன்னையும் இகழ்ந்த இரணியனது மார்பை
உதிரமொழுகப் பிளந்த திருமாவின் திருவடியையே வாழ்த்து
மாறு நெஞ்சுக்கு உரைக்கிறார்.

இரணியன் தான் சாவாமலிருக்குமாறு வரம்வேண்டிக் கொள்
ளும்போது, 'இன்ன இன்ன இடங்களில், இன்ன இன்ன காலங்
களில் இன்ன இன்ன கருவிகளால் இன்ன இன்ன பிராணிகளால்
இறக்கக்கடவேண்டல்லேன்' என்று தனித்தனி குறிப்பிட்டு வரம்
வேண்டிக் கொண்டனனதுதலால் அந்தவரத்தில் அடங்காத ஸமயத்
தில் அவனைக்கொல்லக்கருதிய திருமால் அந்திப்பொழுதிலே கொன்
ருனென்க. அந்த ஸமயத்தைச் சிறப்பித்துச் சொல்லவேண்டு
வது ஆவச்யகமாதலால் "புகுந்திலங்கு மந்திப்பொழுதத்து" என்றார்.

அரியாய்=‘அரி’ என்பதைத் தற்சம வடசொல்லாகக்கொண்டால் இரணியனுக்கு அடைமொழியாக அந்வயிக்கும்; (வடமொழியில் அரி என்னுஞ்சொல் விரோதியென்னும் பொருளது.) பகவத் பாகவத விரோதியாய்க் கொண்டு தூஷித்து வந்த இரணியன் என்றதாகிறது. இனி, சிங்கமென்னும் பொருளதான ஹரி என்ற வடசொல் அரியெனத் திரிந்ததாகக் கொண்டு ‘நரசிங்கமூர்த்தியாகி’ என்று எம்பெருமானிடத்து அந்வயித்தலும் பொருந்தும்.

சிந்த=ரத்தவெள்ளம் சிந்தும்படியாக: (அன்றியே) உடல் சிந்தபிந்தமாம்படியாக என்றமாம். .... (கூரு)

வாழ்த்திய வாயராய் வாறோர் மணிமகுடம் *
தாழ்த்தி வணங்கத் தழும்பாமே *—கேழ்த்த
அடித்தாமரை மலர்மேல் மங்கை மணுளன் *
அடித் தாமரையா மலர்.

(கூக)

கேழ்த்த அடி	{ பெருத்த தாளையுடைய	வாழ்த்திய வாயர் ஆய்	{ வாயால் வாழ்த்துகின்ற வராய்க்கொண்டு
தாமரை மலர் மேல்	{ தாமரைப்பூவிற் பிறந்த	மணி மகுடம்	{ மணிகளழுத்தின மகுடத்தை
மங்கை	பெரிய பிராட்டிக்கு	தாழ்த்தி	தாழவிட்டு
மணுளன்	{ வல்லபனான எம் பெருமானுடைய	வணங்க	வணங்குவதனால்
அடி ஆம் தாமரை அலர்	{ திருவடிகளாகிற தாமரைப் பூக்களை	தழும்பு ஆமே	{ (அத்திருவடிகள்) தழும்பேறிக் கிடக்கின்றனவே.
வாறோர்	தேவர்		

* * *—“வடிவினையிலல்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடி” என்கிறபடியே புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான திருக்கைகள் படைத்த பிராட்டிமார் பிடித்தாலும் கூசிப்பிடிக்க வேண்டும்படி அவ்வளவு ஸுகுமாரமான திருமால் திருவடிகள் - ஸர்வகாலமும் நித்யஸூரிகள் தமது மணிமகுடங்களைச் சாய்த்து வணங்கப் பெறுதலால் தழும்பாமே என்று வயிறு பிடிக்கிறார்.

பொய்கையாழ்வார் “தழும்பிருந்த தாள் சகடஞ்சாடி” என்று—கிருஷ்ணாவதாரத்தில் சகடத்தைச் சீறி உதைத்ததனால் திருவடி தழும்பேறப் பெற்றதாக அருளிச்செய்தார்; நித்யஸூரி கள் நித்தியம் வணங்குவதால் தழும்பேறி விடுவதாக இவ்வாழ்வா ரருளிச்செய்கிறார். கிரீடங்கள் பட்டுப்பட்டுத் திருவடிகள் காய்ப்பு காய்த்தல் தகும்.

ஸ்ரீகுணாதங்கோசத்தில் ஸ்ரீரங்க நாச்சியாருடைய திருவடி களின் ஸௌகுமார்யத்தை வருணிக்கப்புகுந்த பட்டர்—“வாடா ருணுடிவெவங்கஜாஜம் வெடிஹுஸாவொகிதெரஹுஜாதிஃ சுயாஜி! ஸாஹஸவிபள லீலாரவிடிஹுஹம்! வொலா தெ வந ரோயா ஹரிஹுஜெஹாகஷுஸவாஸுடி, கெநஸ்ரீரதிக்கொரிவா தநுரியம் வாஹாவிடிஹுஹம்!” [பெரியபிராட்டியாரே! நீர் வலிக்குமிடமான தாமரைப்பூவின் துகள் திருவடியை நோவு படுத்துகின்றது; தோழிமார் வைத்தகண் வாங்காமே பார்த்துக் கொண்டிருந்ததால் திருமேனி வாடுகின்றது; அதற்குமேல் லீலார்த்தமாக ஒரு தாமரைப்பூவை நீர் திருக்கையில் ஏந்திநிற்பது தானும் பெரியஸாஹஸத் தொழிலாயிராகின்றது; அதற்குமேல் வணமாலையோடுகூட நீர் எம்பெருமானது திருமார்பில் ஊசலாடுவது ‘கஷ்டம் கஷ்டம்!’ என்னத்தக்கது.] என்று அந்த ஸௌகுமார் யத்தை அற்புதமாக அருளிச்செய்தமை காண்க. அப்படியிருக்கும் போது “வானோர்மணிமகுடம் தாழ்த்தி வணங்கத்தழும்பாமே” என்றவிது அதிகயோக்தியாகா தென்க. ஸ்வபாவோக்தியே.

தழும்பாமே=இப்படி ஓயாமல் வானோர் வணங்கிக் கொண் டிருந்தால் திருவடிகள் தழும்பேறி விடாதோ என்கிறாரென்று மாம்.

தழும்பு—காய்ப்பு.

...

...

...

(கூசு)

அலரேத்த வந்தியா னாங்கெழி லாய *

மலரேத்த மாமேனி மாயன் *—அலரேத்த

வண்ணத்தான் மாமலரான் வார்சடையானென்று. * இவர்கட் கேண்ணத்தானுமோ விமை.

(கூசு)

அலர் எடுத்த { தாமரைப்பூ ஒங்கி
உந்தியான் { யிருக்கப்பெற்ற
திருநாயியை
புடையவனும்

எழிலாய மலர் { அழகிய காயாம்
எடுத்த { பூப்போன்ற

மா மேனி { கரிய திருமேனியை
உடையனுமான

மாயன் எம்பெருமான்,-

அலர் எடுத்த { காஞ்சிமலர்போன்ற
வண்ணத் { நிறத்தை
தான் { புடையனான
இந்திரனென்ன

மா மலரான் { தாமரைப்பூவிற்
பிறந்த
பிரமனென்ன

வார் சடையான் { நீண்ட ஜடையை
புடையனான
சிவனென்ன

என்ற இவர்கட்கு { ஆகிய இத்
தேவர்கட்கு

இமை சற்றேனும்

எண்ணத் { நெஞ்சால் நினைக்க
தான் ஆமோ { வஞ் கூடியவனே.

* * *—“வஸுபுஷாஸஸிவஸுஷு” என்று வேதத்தில் சிறப்பித்துக் கூறப்படுகின்ற பிரமன் சிவனிர்திரன் முதலானார்க்கும் சிந்தைக்கும் கோசரமல்ல நெம்பெருமான் என்கிறார்.

முதலடியில் அலர் என்றது தாமரைப்பூவைச் சொல்லுகிறது ; எம்பெருமானது திருநாயியில் தாமரைப்பூவுள்ளது ப்ரவலித்தமே. இனி இரண்டாமடியில் மலர் என்றது காயம்பூவைச் சொல்லுகிறது ; எம்பெருமானது திருமேனினிறம் காயம்பூ வண்ணமென்பதும் ப்ரவலித்தமே.

இனி “அலரேடுத்த வண்ணத்தான்” என்று இந்திரனுக்கு வாசகமானவிதனில் அலர் என்றது காஞ்சிமலரைச் சொல்லுகின்ற தென்றுணர்க. திருவிளையாடற்புராணம்—திருவாலவாய்க் காண்டம்—தருமிக்குப் பொற்கிழியளித்தபடலத்தில் (பன்னிரண்டாவது செய்யுள்)—“செங்கதிர் மேனியான் போலவிழ்ந்தன செழும்பலாசம், மங்குலூர்ச் செல்வன்போல மலர்ந்தன காஞ்சி, திங்கட் புங்கவன் போலப் பூத்த பூஞ்சினை மரவம், செங்கையங்கதிராழியான்போலலர்ந்தன விரிந்தகாயா.” என்றதில் இரண்டாமடியில் இந்திரனது நிறம் காஞ்சிமலர் நிறமென்று காட்டப்பட்டிருத்தல் காண்க. (மங்குலூர்ச் செல்வன்—மேகவாஹனான இந்திரன்.) காஞ்சிமலரென்பது கறுத்தபயறு நிறங்கொண்டிருக்குமென்று கூறுவர். ... (கௌ)

இமஞ்சும் மலையு மிருவிசம்பும் காற்றும் *
 அமஞ்சும் தறவிளங்கித் தோன்றும் *—நமஞ்சும்
 நரகத்து நம்மை நணுகாமல் காப்பான் *
 தூரகத்தை வாய்பிளந்தான் தோட்டு. (கூவு)

இமம் சூழ் மலையும்	{ பனியாலே சூழப் பட்டிருக்கிற இமயமலையையும்	தூரகத்தை	{ குதிரைவடிவு கொண்டு வந்த கேசியென்னு மசுரனை
இரு விசம்பும்	{ பெரிய ஆகாயத்தையும்	தோட்டு	திருக்கையால் பற்றி
காற்றும்	வாயுவையும்	வாய் பிளந்தான்	{ (அவனது) வாயைக் கிழித்துப்போட்ட பெருமான்
அமம் சூழ்ந்து	{ (பருமனாலும் உயர்த் தியாலும் வேகத் தாலும்) திரஸ்கரித்து	நம்மை	நம்மை
அற விளங்கி தோன்றும்	{ மிகவும் விளங்கிக் கண்ணெதிரே வந்து தோன்றின	நமன் சூழ் நரகத்து நணுகாமல் காப்பான்	{ யமனைத் தலைவ னாகக் கொண்ட நரகத்திலே புகவொட்டாமல் ரகழித்தருள்வன்.

* * *—ஞவுஞ்ஞவதாரத்தில் தன்னை விழுங்கிக் கொல்லு
மாறு கம்ஸனுலேவப்பட்டு மிகப் பெரிய குதிரைவடிவங் கொண்டு
வந்த கேசியென்னு மஸுரனை வாய்பிளந்தொழித்த கண்ணபிரானே
நரகத்தில் நின்று நம்மைக் காத்தருள்வனென்கிறார். முன்னடிக
ளிரண்டும் அவ்வசுரக் குதிரைக்கு அடைமொழி. பருமனில்
மலையை வென்றிருந்ததாம்; உயர்த்தியில் ஆகாயத்தை அதிக்ரமித்
திருந்ததாம்; வேகத்தில் (அல்லது, வலிமையில்) வாயுவை வென்
றிருந்ததாம். 'மலை' என்று பொதுவாகச் சொன்னால் போராதோ,
'இமஞ் சூழ்மலை' என்று விசேஷித்துச் சொல்லுவானேன்? என்
னில்; ஸப்தகுலபர்வதங்களில் இமயமலை முதலிற் கணக்கிடப்
பட்டிருப்பதால் இதனை உபலக்ஷணமாகக் கொண்டு குலாசலங்க
ளேழையுங் கொள்ளவேணு மென்பதற்காக லென்க.

அமஞ்சூழ்ந்து = அமமாவது நோய்; மலையும் விசம்பும் காற்றும்
நோவுபடும்படியாக, எனவே இவற்றைத் திரஸ்கரித்து மேலாக
விளங்குகின்ற குதிரை என்றதாம். தூரகம்—வடசொல்; வேக
மாகச் செல்வது என்று காரணக் குறி. ... ... (கூஅ)

தோட்டபடையெட்டும் தோலாத வென்றியான் *
 அட்ட புயகரத்தா னந்நான்னு *—குட்டத்துக்
 கோள்முதலை தஞ்சக் குறித்தேறிந்த சக்கரத்தான் *
 தாள்முதலே நங்குட்டுச் சார்வு.

(கூகூ)

தொட்ட	ஏந்தின	குட்டத்து	நீர்ப் பொய்கையிலே
படை எட்டும்	{ எட்டு தவ்யா யுதங்களாலும்	கோள் முதலை	{ மிகக்குடைய முதலை
தோலாத	தோல்வி யடையாத	தஞ்ச	{ முடியும்படியாக
வென்றியான்	ஐய சிலனும்	குறித்து	{ இலக்குத் தப்பாமல்
அட்டபுய	{ கச்சித் திருவட்டபுய	ஏறிந்த	{ பிரயோகிக்கப்
கரத்தான்	{ கரத் திருப்பதியி	சக்கரத்தான்	{ பட்ட திரு
	{ லுள்ளவனும்		{ வாழியை யுடைய
			{ பெருமானது
அந்நான்னு	{ முன்பொரு	தாள் முதலே	பாதமூலமே
	{ காலத்தில்	நங்குட்டு	எங்களுக்கு
		சார்வு	பரமப்ராயம்.

* * *—இப்பாட்டும் மேற்பாட்டும் சாத்துப் பாசரங்கள் திருக்கச்சிமாநகரில் திருக்கோயில் கொண்டிருக்கும் அஷ்டபுஜத் தெம்பெருமான் திருவடிகளே சரணம் என்கிறார். தோட்டபடையெட்டும் தோலாத வென்றியான்—திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழியில் திருவட்டபுயகரத் தெம்பெருமானை மங்களாசாஸ நஞ்செய்யும் திருப்பதிகத்தில்—(2-8-3) “செம்பொ னிலங்கு வலங்கை வாளி திண்சிலை தண்டொடு சங்க மொள்வான், உம்ப ரிருசுட ராழியோடு கேடக மொண்மலர் பற்றியெற்றே,.... அட்ட புயகரத்தே னென்றாரே” என்ற பாசரம் இங்கு அதுஸந்திக்கத் தகும். 1. வாளி, 2. சிலை, 3. தண்டு, 4. சங்கம், 5. வான், 6. ஆழி, 7. கேடகம், 8. மலர், ஆக தவ்யாயுதங்க ளெட்டையும் திரு வள்ளம் பற்றித் தோட்டபடை யெட்டும் என்கிறார்க்கு. இப் படையகளைக்கொண்டு எங்கும் வெற்றியே பெற்றுவருவானென் கிறது. இவற்றைத் தரிக்குமிடத்து ஒரு ஆயாஸமின்றியே பூவேந் தினுற்போலே ஏந்தியிருப்பது தோன்ற, ‘தோட்ட’ எனப்பட்டது.

அட்டபுயகரத்தான்—அட்ட புயகரத்திலுள்ளவன் என்று பொருள். ‘அஷ்டபுஜன்’ என்பது எம்பெருமானுடைய திரு நாமம். எட்டுத்திருக்கையையுடையவன் என்று பொருள். க்ருஹம்

என்னும் யட்சொல் கரமெனத்திரியும்; ஆகவே, அஷ்டபுஜ னுடைய க்ருஹம்—அட்டபுயகரம். (திவ்யதேசத்தைச் சொன்ன படி.) அவ்விடத்திலுள்ளவன் என்றதாயிற்று. ‘அட்ட புயவகரம்’ என்பது அட்டபுயகரம் என மருவிற்றென்றலும் பொருந்தும். அகரமாவது அக்ரஹாரம். திவ்யதேசத்தை முன்னிட்டே எம் பெருமானைப் பேசவேண்டுமென்னும் நியதி ஆழ்வார்கட்கு உள்ள தாதலால் ‘அஷ்டபுஜன்’ என்னுமல் ‘அட்டபுயகரத்தான்’ என்ன வேண்டிற்றென்ப.

குட்டத்துக் கோள்முதலை துஞ்சச் சக்கரமெழிந்த வரலாறு:—
இந்திரத்யும்நன் என்னுமோ ரரசன் மஹாவிஷ்ணு பக்தனாயிருந்தான்; அவன் வழக்கப்படி ஒருநாள் விஷ்ணுபூஜை செய்துகொண்டிருந்தபோது அகஸ்திய மஹாமுனிவன் அவனிடம் எழுந்தருளி னான்; அப்பொழுது அவ்வரசன் தன் கருத்து முழுவதையும் திருமாலைப் பூஜிப்பதில் செலுத்தியிருந்ததனால் அம்முனிவனது வருகையை அறியாதவனாய் அவனுக்கு உபசாரமொன்றுஞ் செய்யாதிருந்தான்; அம்முனிவன் இப்படி அரசன் நம்மை அலக்ஷி யஞ்செய்தானென்று மாறாகக்கருதிக் கோபித்து ‘நீ யானைபோலச் செருக்குற்றிருந்ததனால் யானையாகக்கடவை’ என்று சபிக்க, அங் கனமே அவன் ஒரு காட்டில் யானையாகத் தோன்றினன்; ஆயினும் முன்செய்த விஷ்ணுபக்தியின் மஹிமையினால் அப்பொழுதும் விடாமல் நாள்தோறும் ஆயிரத் தாமரைமலர்களைக்கொண்டு திரு மாலை அருச்சித்துப் பூஜித்து வருகையில், ஒருநாள் பெரிய தொரு தாமரைத் தடாகத்தில் அர்ச்சனைக்காகப் பூப்பறிக்கப் போய் இறங்கிற்று; (இஃது இப்படியிருக்க:) முன்பொருகால் தேவல னென்னும் முனிவன் ஒரு நீர்நிலையில் நின்று தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தபோது ‘ஹூஹூ’ என்னும் கந்தர்வனொருவன் அம்முனிவனது காலைப் பற்றியிழுக்க, அதனால் கோபங்கொண்ட அவனது சாபத்தால் முதலையாக் கிடந்து தன் சாபமோக்ஷத்திற்காக கஜேந்திரனுடைய வரவை எதிர்பார்த்தவண்ணமாயிருக்கிறான். தெய்வவசமாக இந்த கஜேந்திராழ்வான் அப்பொய்கையிற் சென்று பூப்பறிக்க இறங்கினவுடனே அம்முதலை இதன் காலைக் கவ்விக்கொள்ள, அதனை விடுவித்துக் கொள்ள முடி

யாமல் கஜேந்திரன் 'ஆதிமூலமே!' என்று கூவியழைக்க, உடனே திருமால் கருடாருடனுப் அப்பொய்கைக் கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய விரைந்தெழுந்தருளித் தனது திருவாழியைப் பிரயோகித்து முதலையைத் துணித்து இறுதியில் அதற்கு முக்தியை அருளினன் என்பதாம்.

அப்பெருமான் பஞ்சேந்திரியங்களாகிற பலமுதலைகளின் வாயிலே அகப்பட்டுத் துடிக்கின்ற நம்மைக் காத்தருள வேண்டித் திருவட்டியகரத்திலே வந்து ஸந்நிதிபண்ணு நின்றான் ; அவன் திருவடிகளே தஞ்சம்—என்றாராயிற்று. .... (கூக)

சார்வு நமக்கேன்றும் சக்கரத்தான் * தண்டோய்த்
தார்வாழ் வரைமார்பன் தான்முயங்கும் *—காரார்ந்த
வானமரு மின்னிமைக்கும் வண்டாமரை நெடுங்கண் *
தேனமரும் பூமேல் திரு. (க00)

சக்கரத்தான்	{ திருவாழியைக் கையிலே உடையவனும்	மின்	மின்னல்போல
		இமைக்கும்	விளங்குகின்றவனாய்
தண் துழாய்	{ குளிர்ந்த திருத்	உண் தாமரை	{ அழகிய தாமரைப்
தார் வாழ்	{ துழாய் மாலே		{ பூப்போன்று
	{ விளங்கப் பெற்ற	நெடு	நீண்ட
வரை மார்பன்	{ மலைபோன்ற	கண்	{ திருக்கண்களை
தான்	{ திருமார்பை		{ யுடையளாய்
	{ யுடையனுமான		
	{ எம்பெருமானால்	தேன் அமரும்	{ தேன் நிறைந்த தாம
முயங்கும்	{ ஸம்சுலேஷிக்கப்	பூ மேல்	{ ரைப் பூவில்
	{ படுகின்றவனாய்		{ உவரிப்பவளான
கார் ஆர்ந்த	{ மேகங்கள் செறிந்த	திரு	பெரிய பிராட்டியார்
வான்	{ ஆகாசத்திலே	நமக்கு	
அமரும்	{ நிலைத்து நிற்கக்	என்றும்	{ நமக்கு எப்போதும்
	{ கூடியதான	சார்வு	{ சரணம்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் 'எம்பெருமான் திருவடிகளே சரணம்' என்றார் ; இப்பாட்டில் 'பிராட்டி திருவடிகளே சரணம்' என்கிறார். எம்பெருமான் திருவடிகளை நேரே பற்றுவதற்கில்லையே ; 1. "நீரிலே நெருப்புக் கிளருமாபோலே குளிர்ந்த நீர்"

வுள்ளத்திலே அபராதத்தாலே சீற்றம் பிறந்தால் பொறுப்பது இவளுக்காக” என்கிறபடியே ஸர்வாபராதங்களையும் பொறுப்பிக்க வல்ல பெரிய பிராட்டியார்புருஷகாரமாகவே எம்பெருமானைப் பற்றவேண்டி யிருத்தலால் அப்புருஷகாரவரணத்தை இப்பாட்டால் செய்து இப்பிரபந்தத்தையும் தலைக்கட்டுகிறார்.

“தேனமரும் பூமேல் திரு—நமக்கு என்றும் சார்வு” என்று அர்வயிப்பது. நடுவிலுள்ளவை பிராட்டிக்கு விசேஷணங்கள். “சக்கரத்தான் தண்டுமாய்த் தார்வாழ் வரைமார்பன் தான் முயங்கும்” என்பது ஒரு விசேஷணம்; “காராரந்த வானமரும் மின்னிமைக்கும்” என்பது இரண்டாம் விசேஷணம்; “வண்தாமரை நெடுங்கண்” என்பது மூன்றாம் விசேஷணம்.

இவளுடைய போக்யதையைக் கண்டு ஒரு நொடிப்பொழுதும் விடமாட்டாமல் எம்பெருமான் இவளை நித்ய ஸம்சுலேஷம் செய்திருக்கிறானென்பது முதல் விசேஷணத்தின் கருத்து. எம்பெருமானுடைய வலைக்ஷண்யம் சொல்ல வேண்டில் 1. “அகலகில்லே னிறையுமென்று அலர்மேல்மங்கையுறை மார்பா!” என்று பிராட்டி மேல்விழுந்து அறுபவிப்பதாகச் சொல்லுவார்கள்; பிராட்டிக்கு வலைக்ஷண்யம் சொல்லவேண்டில் இவளை அவன்தான் மேல் விழுந்து அறுபவிப்பதாகச் சொல்லுவார்கள்; இரண்டு படியும் தகுமிறே.

நிலைநின்று விளங்கமாட்டாத மின்னல் போன்றிராதே நிலைநின்று விளங்குவதொரு விலக்ஷணமான மின்னல்போலே பிரகாசிப்பவளென்கிறது இரண்டாம் விசேஷணம். மின்னல் மேகத்திலே ஜ்வலிக்கும்; இவளும் காளமேகத் திருவுருவிலே.

வண்தாமரை நெடுங்கண்—ஸ்தரீகளின் கண்ணழகை வர்ணிக்குமிடத்து “சுவனையங் கண்ணி” என்றும் “கருங்கண்ணி” என்றும் “அஸிதேக்ஷண” என்றும் வர்ணிப்பதே பொருத்தமுடைத் தென்றும் தாமரைமலர் போன்றதாக வருணித்தல் சிறுவாதென்றும், அவ்வுவமை புருஷோத்தமனது திருக்கண்ணுக்கே பொருந்து மென்றும் சிலர் சொல்லுவர்; அது பொருந்தாது: ‘பத்மாக்ஷி’ ‘பங்கஜாக்ஷி’ என்ற விசேஷணங்களும் மஹாகவிநிபந்

தங்களில் பெரும்பாலும் காணுமின்றோம்; அன்றியும், ஸ்ரீஸூக்தத்
தில் “வஜ்ராயெ வஜிநி வஜஹஸ்தே வஜ்ராயெ வஜ்ரஹாய
தாக்ஷி—பத்மாலயே பத்மிநி பத்மஹஸ்தே பத்மப்ரியே பத்ம
தளாயதாக்ஷி” என்று ஒத்தப்பட்டிருத்தலால் அதையடியொற்றின
வண்டாமரை நெடுங்கண் என்ற இவ்விசேஷணம் மிகப் பொருத்த
மானதே யென்க. கண்களின் நீட்சிக்குத் தாமரையிதழ்களும்
கருமைக்குக் குவளைமலரும் உவமையென்றுணர்க.

ஆக, இப்படிப்பட்ட பெரிய பிராட்டியாரே நமக்குத் தஞ்சம்
என்று தலைக்கட்டி-ஞராயிற்று ... *
... * ... *

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த
சிவ்யப்ரபந்த சிவ்யார்த்த தீபிகையில்
மூன்றாத்திருவந்தாதி உரை
முற்றுப்பெற்றது.

1. திரு வின்றே மனம் மருந்து மடிவண்ணம்
அழகன் கழல்தொழு நாமங் கண்ணும்
தேசந்திறனு நன்கோது.
2. நன்கறிவென்னும் படிவட்ட மாற்பால்
பணிந்துயர் வந்துதை சென்றநாள் வாய்மொழி,
அருளாதொழியும் முன்னுலகம் பேசுவார்.
3. பேசுவார் வடிவார் கிரும்பி வருங்கால்
தொழுதால் சிறந்தவென் ஆரே அடைந்தது
பேய்ச்சிபால் சேர்ந்ததிருமா லீவையவன்.
4. இவை பாற்கடலும் பாலக னன்றிவ்வுலகம்
காண்காண் கையகன லவற்கடிமை தானுவமன்
இறையா யுளன்விண் மன்னுமணிமுடி.
5. மன்னு கோவலனாய் சினமா வுலகமும்
புரிந்துமத மலைமுகடு நின்றபெருமானே.
நீயன்றே செற்றதுவும் சூழ்ந்ததுமா யவனே.
6. அவனே யெய்தான் முயன்று தாளாற்சகடம்
பெரியவரை நிறம்பெனினு பொலித்திருண் தெளிந்த,
வாழும்வகை பெற்றம்பிணைமருதம் பண்டெல்லாம்.
7. பண்டு விண்ணகரம் தாழ்சடை யிசைந்த
அங்கற்கிடர் காய்த்திருளே ஆங்குமலர் பார்த்த
வெற்பென்றுபாடும் புகுமதக் களிற்று.
8. களிற்று குன்றென்றின் இடம்வலம் நலமே
சார்ந்தகடு பொருப்பிடை ஆய்ந்தவரு அரணும்
ஓர்த்தமன நின்றெதிர் நெஞ்சால் நினைப்பரி.
9. நெஞ்சாலுணரில் இனியவ னுளனாய்
கவியின ரெழில்கொண்டு கலந்துமணி யதுவன்று
முடிந்தபொழுதிற் சிலம்பும் மண்ணுண்டும்.
10. மண்ணுண்டும் மகனொருவர் நினைத்துலகி லுய்த்துணர்வு
புகுந்திலங்கு வாழ்த்தியவாய் அலரெடுத் திமஞ்சுழ்
தொட்டபடையெட்டும் சார்வு திருக்கண்டேன்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருமழிசைப்பிரான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய
நான்முகன் திருவந்தாதி.

பெருமாள்கோயில்
பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி
அருளிய
“திவ்யார்த்த தீபிகை” யென்னும்
உரையுடன்,

சென்னை M. R. கோவிந்தஸாமி நாயுடுவால்,
மாடல் அச்சுக்கூடத்தில்,
அச்சிடுவிக்கப்பட்டது.

சுக்கிலவஸு

1929.

(Registered Copy Right.)

புரீமத். உ. வே. (காஞ்சீபுரம்) பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்கள்.

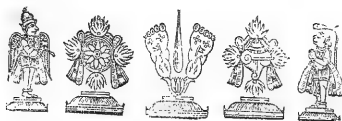
திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி விரிவுரை	...	3	0
திருப்பாவையின் விரிவுரை	...	1	4
ரெடி காலிகோ பைண்ட்	...	1	0
நாச்சியார் திருமொழி விரிவுரை	...	1	8
ரெடி காலிகோ பைண்ட்	...	1	12
பெருமாள் திருமொழி விரிவுரை	...	1	4
ரெடி காலிகோ பைண்ட்	...	1	8
திருச்சந்த விருத்தத்தின் ரெடி	...	1	10
திருமாலே, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாதிபிரான், } கண்ணிதண் கிழத்தாம்பு—இவற்றின் விரிவுரை	...	1	0
ரெடி காலிகோ பைண்ட்	...	1	4
பெரிய திருமொழி விரிவுரை 1,2 பத்துக்கள்	...	3	0
ரெடி 3, 4, 5 பத்துக்கள்	...	3	8
முதல் திருவந்தாதி விரிவுரை	...	1	8
இரண்டாந்திருவந்தாதி விரிவுரை	...	1	4
மூன்றாந்திருவந்தாதி விரிவுரை	...	1	4
திருவெழுந்தற்றிருக்கையும், திருமடல்களும் விரிவுரை	...	2	4
திருவாகிரியம், பெரிய திருவந்தாதி	...	2	0
இராமாநுச நூற்றந்தாதி	...	0	12
கூரத்தாழ்வான் வைபவம்	...	0	4
ஸ்ரீவசந்நிஷணஸாரம் (மூலத்துடன் கூடியது.)	...	1	0
ரெடி காலிகோ பைண்ட்	...	1	4
முகுந்தமாலையின் தெளிவுரை	...	0	6
ஆனவந்தார் ஸ்தோத்தரத்தின் தெளிவுரை	...	0	12
ரெடி காலிகோ பைண்ட்	...	1	0
ஸுதர்சனசத்தம் மிகத்தெளிவான தமிழுரை	...	1	0
சேஷாவதாரச் சிறப்பு	...	0	3
நமஸ்காரதத்துவம்	...	0	2
ஸ்தோத்ரவ்யாக்யான சோதனம்	...	0	3
ப்ரணவாதிகாரதத்துவம்	...	0	4
வரதஸ்யார்த்த விவரணம்	...	0	2
விதவாவபந வித்வம்ஸநம்	...	0	4
உபந்யாஸரத்நமாலா (க்ரந்த விபி) ஸம்ஸ்க்ருத பாவை	...	0	6
பாதுகாஸஹஸ்ராவதார தத்துவம்	...	0	4
வேதாத்யயநஸர்வஸவம்	...	0	12

தேவநாகுலிபிப் பிரசுரங்கள்.

வரதராஜஸ்தவம் ஸ்ரீஸ்தவம் மணிப்ரவாள வியாக்கியானம்	...	1	8
அதிமாநுஷஸ்தவம்	...	0	12
திருப்பல்லாண்டு விரிவுரை	...	0	4
ஆசார்ய ஹ்ருதய மூலம்	...	0	3
ரஹஸ்ய மூலம்	...	0	6

ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பொதுத் தனியன்கள்.

(நம்பெருமாள் அருளிச்செய்தது.)

ஸ்ரீஸெவெசுடபாவாசும் யீஹதூஜிமுணாணவ்யு ।
யகீஞ்சுவணவநே ரஜிஜாஜாதரங்குதி ॥

[ஸ்ரீஸைலேச தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணர்ணவம்.
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்.]

(ஆழ்வான் அருளிச்செய்தவை.)

அகூதநாயவஜாரஜாம் + வநே மருவா லிராடி ॥
யொநிதூஜிசுத + ராஜாநுஜஸுவரணௌஸாரணவ்யவெடி ॥

[லக்ஷ்மீநாதஸுமாரம்பாம் + வந்தே குருபரம்பராம்.
யோ நித்யமச்யுத + ராமாதுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே.]

(ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது.)

ஜாதாவிதா யுவதயம் + ப்ரணஜாஜிசுயூடா ॥
[மாதா மிதா யுவதயம் + ப்ரணமாமி முந்த்ரா.]

(ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச்செய்தது.)

ஹிதம்ஸுரஸு + ஸ்ரீதூராஜுஸஜுகிம் ப்ரணதொவ்விநித்யு ॥
[பூதம் ஸரச்ச + ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநிம் ப்ரணதொஸ்மி நித்யம்.]

ஶ்ரீ திருமழிசைப்பிரான் திருவடிகளே சரணம்.

நான்முகன் திருவந்தாதி.

இது மயர்வற மதிநலமுளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுள் நான்கா மவரான திருமழிசைப்பிரான் திருவாய்மலர்ந்தருளியதும் நாலாயிரப் பிரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரமாக ஸ்ரீமந்நாதமுரிகளால் வகுக்கப்பட்ட இயற்பாவில் நான்காவது பிரபந்தமுமாகும். இப் பிரபந்தம் “நான்முகனை” என்று தொடங்கப் பெற்றதனால் முதற் குறிப்பென்னு மிலக்கணவகையால் நான்முகன் திருவந்தாதியென்று இதற்குத் திருநாமமிட்டு வழங்கலாயினர் முன்னோர்: ‘அமலநாதி பிரான்’ ‘கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு’ என்பன போல. கிழக்கழிந்த முதலாழ்வார்களின் திருவந்தாதிகள் மூன்றுக்கும் பின்னர் இத் திருவந்தாதி திருவவதரித்தமைபற்றி இதனை ‘நாலாந் திருவந்தாதி’ என்றும் ‘நான்காந் திருவந்தாதி’ என்றும் வழங்கலாமென்பர் சிலர்; நான்முகன் திருவந்தாதியென வழங்குதலே ஸம்பந்தாய மென்றுணர்க.

ஶ்ரீ இவ்வாழ்வாரது சரித்திர வரலாறுகள் முதலாயிரத்தைச் சேர்ந்த திருக் சந்த விருந்தீந்திரீ உரைத் தொடக்கத்தில் காணத்தக்கன.

பொய்கை பூதம் பேயாழ்வார்களென்னும் முதலாழ்வார்கள் மூவரும் எம்பெருமானது நிர்ஹேதுக கடாஷு விசேஷத்தினுற் பெற்ற பத்திப்பெருங்காதலினால் அவன் படிக்களை முற்றுங்கண்டு அதுபவித்து அவ்வதுபவ பரீவாஹரூபமான நடை விளங்கு தமிழ் மாலைகளாலே ஸ்ரீமந் நாராயணனே பாடுதல்வென்று நிஷ்கர்ஷித் தருளினர் மூன்று திருவந்தாதிகளிலும். அவர்கட்கு அடுத்த ஆழ்வாராகிய இத்திருமழிகைப்பிரானும் எம்பெருமானுடைய அதுகரஹவிசேஷத்தாலே மயர்வற மதிநலம்பெற்று அவனுடைய திவ்யபாத்மஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றின திருக்கல்யாண குணங்களையும் திவ்யமங்களை விக்ரஹத்தையும் அதனை இடை விடாது அதுபவிக்கும் பாக்கியம் வாய்ந்த பிராட்டிமார்களையும், அவர்களும்வனுமான சேர்த்தியிலே கிஞ்சித்கரிக்கும் ஸூரிகளையும் கைங்கரியத்திற்கு ஏகார்தமான பரமபதத்தையும் லீலாவிபூதி யோகத்தையும் உள்ளபடி ஸாக்ஷாத்கரித்து அதுபவித்துக் கொண்டு மார்க்கண்டேயாதிகளைப்போலே நெடுங்காலம் இந்த ஸம் ஸார மண்டலத்திலே காலஞ்சென்றது மறியாதே எழுந்தருளி யிருந்து நாட்டில் சேதநர் பலரும் ரஜஸ்தமோ குணங்கட்கு வசப் பட்டும் வசநாபாஸங்களைக் கொண்டும் தேவதான்தரங்களை வழிபடு தெய்வமாகக்கொண்டு வைதிக மார்க்கத்தினின்று நழுவின குத்ருஷ்டி மார்க்கத்தைப்பேணி மேன்மேலும் ஸம்ஸாரத்தையே வளரச்செய்துகொண்டு அநர்த்தப்படுகிறபடியைக் கண்டு, பிறர்படு மரர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாத பரமக்ருபையினால் தேவதான்தர பரத்துவத்தை நிராகரித்து ஸ்ரீமந்நாராயண பாரம்பததை ஸ்தாபித்து அனைவரும் பகவத்ப்ரவணரம்படி திருத்தியருளுகிறார், இப்பிரபந்தத்தால்.

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நான்முகன் திருவந்தாதி தனியன் உரை

[சீராமப்பிள்ளை யருளிச் செய்த தனியன்.]

(இருவிகற்ப நேர்கை வெண்பா.)

நாராயணன் படைத்தான் நான்முகனை, நான்முகனுக்
கேரார் சிவன்பிறந்தா னென்னுஞ்சொல்—சீரார்
மொழிசெப்பி வாழலாம் நெஞ்சமே!, மொய்பூ
மழிசைப் பரனடியே வாழ்த்து.

பதவுரை.

நெஞ்சமே மனமே!,

நாராயணன் { “நாராயணன்
நான்முகனை { பிரமனை
படைத்தான் { ஸ்ருஷ்டித்தான்,

நான்முகனுக்கு அந்தப் பிரமனுக்கு

ஏர் ஆர் சிவன் { சீர்மையிக்க சிவன்
பிறந்தான் { (புத்திரனாகப்)
பிறந்தான்”

என்னும் சொல் { என்று தெரிவித்
கின்ற பாசரத்தை
முதலிலே
உடைத்தான

சீர் ஆர் மொழி { (நான்முகன் திரு
வந்தாதி யென்
கிற) இவ்வ
ப்ரபந்தத்தை

செப்பி அதுஸந்தித்து

வாழலாம் நாம் உஜ்ஜீவிக்கலாம்

மொய் பூ மழிசை { செறிந்த பூக்கள்
நிரம்பிய திரு
மழிசையில் திரு
வவதரித்தருளின

பரன் { பக்திஸார
முனிவனுடைய

அடியே திருவடிகளையே

வாழ்த்து { வாழ்த்திக்
கொண்டிரு.

* * *—நாம் உஜ்ஜீவிக்க வேண்டுமாகில் நான்முகன் திருவந்
தாதியை அதுஸந்தித்தே ஆக வேண்டும்; அதாவது—அதனைக்
கண்ட பாடம் செய்தல் வேண்டும்; அது செய்யவேண்டில் அப்
பிரபந்தத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருமழிசைப்பிரானது
திருவருள் இன்றியமையாததலால் அவ்வருள் பெறுதற்காக
அவ்வாழ்வாருடைய திருவடித் தாமரைகளைப் போற்றவேண்டும்
என்கிறது இதில்.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருமழிசைப்பிரான் திருவாய்மலர்த்தருளிய

நான்முகன் திருவந்தாதி.

[பெருமான்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யர்
இயற்றிய திவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது.]

நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான் * நான்முகனும்
தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான்படைத்தான் ** -யான்முகமாய்
அந்தாதி மேலிட்டு அறிவித்தே ஞாழ்பொருளை *
சிந்தாமல் கொண்மினீர் தேர்ந்து. (க)

பதவுரை.

நாராயணன்	பரமபுருஷனானவன்	யான்	அடியேன்
நான்முகனை	பிரமனை	முகம் ஆய்	முகக்கியமாக
படைத்தான்	ஸ்ருஷ்டித்தான் ;	அந்தாதி மேல்	{ இத்திருவந்தாதி மூலமாக
நான்முகனும்	அந்தப் பிரமனும்	இட்டு	
தான்	தானே	அறிவித்	{ உங்கட்கு அறிவிக் கத்தொடங்கு கின்றேன் ;
முகம் ஆய்	முகக்கியனாயிருந்து	தேன்	
சங்கரனை	சிவனை	நீர்	நீங்கள்
படைத்தான்	ஸ்ருஷ்டித்தான் ;	தேர்ந்து	ஆராய்ந்து
ஆழ்பொருளை	{ (ஆகவே, முழுமுதற் கடவுள் ஸ்ரீமந் நாராயணனை யென்கிற) ஆழ்ந்த அர்த்தத்தை	சிந்தாமல் கொள்மின்	{ (இவ்வர்த்தத்தைக்) குறையற நெஞ்சில் தேக்கிக் கொள்ளுங்கள்.

* * *—இவ்வாழ்வாருடைய காலத்தில் தேவதாந்தர பரத்
துவம் கொள்ளும் மதாந்தரஸ்தர்கள் மலிந்திருந்தகனால் அவர்
களைத் திருத்தி வழிப்படுத்த வேண்டுவது அவசியமாயமைந்தது ;

ஆகவே, தொடங்கும்போதே ஸ்ரீமந்நாராயண பரத்வத்தை அழுத் தமாகப் பேசுகின்றார்; இப்பிரபந்தம் தலைக்கட்டுமிடத்தும் “இனியறிந்தேன் ஈசற்கும் நான்முகற்குந் தெய்வம், இனியறிந்தேனெம் பெருமானுன்னை” என்று தலைக்கட்டுவராதலாலும், இடையிலும் பலபல பாசரங்களினால் தேவதார்தரங்களின் அபூர்த்தியையும் பரமபுருஷனுடைய பூர்த்தியையுமே பேசுவாராதலாலும் இப்பிரபந்தம் பெரும்பாலும் பரதத்வஸ்தாபநத்தில் நோக்குடைத்தா யிருக்கும்.

நாராயணன் நான்முகனைப் படைத்தான் = காரியப் பொருள் கள் யாவும் பெயருமுருவமும் பகுத்தறிய வொண்ணாதபடி தன் பக்கலிலே லயமடைந்து தானொருவனுமே காரணபூதனாய்க்கொண்டு உளாய்நின்ற நாராயணன் “ஐஹுவஸ்யம்” என்கிற தன் ஸங்கல்பத்தாலே ஸம்ஷ்டிபதார்த்தங்களை ஸ்ருஷ்டித்து, நான்முகக் கடவுளைக்கொண்டு வ்யஷ்டிபதார்த்தங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டி,
1. “உய்யவுலகு படைக்கவேண்டி உந்தியில் தோற்றினுப் நான் முகனை” என்கிறபடியே தனது திருநாபிக் கமலத்தில் நான்முகனைப் படைத்தருளினன் என்கை.

பிரமன் ஸ்ருஷ்டிகள் செய்தது வேதங்களைக்கொண்டே யாதலாலும், அந்த வேதங்கள் நால்வகைப்பட்டிருத்தலாலும், அந்நால்வகை வேதங்களையும் உச்சரிப்பதற்காகவே பிரமன் நான்கு முகங்களை யுடையவனாகப் படைக்கப்பட்டனாதலாலும், இங்குப் “பிரமனை” என்னுது ‘நான்முகனை’ என்றார்.

நான்முகனும் நான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான்படைத்தான் = ஸ்ரீமந்நாராயணனால் பிறப்பிக்கப்பட்ட அந்த நான்முகன் தானே தலைவனாய் நின்று ஸம்ஹாரக் கடவுளாகிய சங்கரனைப் படைத்தான். புத்திரன் விரயமற்று வழிகெட நடந்தால் அவனைத் தந்தை விலங்கிட்டு வைப்பது வழக்கம்; அதுபோல, எம்பெருமானே ஆராதித்து உய்வு பெறுதற்கென்றே படைக்கப்பட்ட இவ்வுலகம் வழிகெடநடந்து அநர்த்தத்தை விளைத்துக்கொள்ளுமாகில் விலங்கிட்டு வைப்பதுபோன்ற காரணகளேபாவிநாசம் செய்து தீரவேண்டிவதொன்றுதலால் அதற்காகச் சங்கரனைப் படைத்தனனென்க.

சங்கரன் என்றசொல் (‘ஸம் கருணாதீதி ஸங்கரஃ’ என்னும் ‘ஸம்ஸ்க்ருத வ்யுத்பத்தியால்’) நன்மை செய்பவன் எனப் பொருள் படும்; மேன்மேலும் கேடுகளை விளைத்துக்கொள்ள வொண்ணாத படி கரணகளேபரங்களை ஒடித்துவைப்பதாகிற ஸம்ஹாரம் நன்மையேயாதலால் இதுதோன்ற இங்கு ‘உருத்திரனை’ என்றோது ‘சங்கரனை’ என்றார்.

ஆகவிப்படி ஸ்ரீமந்நாராயணனொருவனை உத்பாதகன் [உண்டாக்குபவன்] என்றும், ப்ரஹ்மருக்ராதிகள் உத்பாத்பர்களே [உண்டாக்கப்படுபவர்கள்] என்றும் உண்மைப் பொருளுணர்ந்தால் ஸர்வசேஷியான ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தவிர்த்துப் பிறிதொன்றையும் பரதெய்வமாகக் கொண்டாட வழியில்லை; ஆயினும் இவ்வுலகத்தவர் இவ்வுண்மைப் பொருளுணரப் பெறுமையாலே நசித்துப் போகிறார்கள்; இதனை நாம் கல்வெட்டும் செப்புவெட்டும் போலே பிரபந்தப்படுத்திப் பகர்வோமாயின் பலரும் தெளியலாகுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ‘இவ்வாழ்பொருளைத் திருவந்தாதிப் பிரபந்த முகத்தால் உங்கட்கு அறிவிக்கின்றேன்; ஸம்ஸாரத்தின் பொல்லாங்கையும் நான் சொல்லுகிற அர்த்தத்தின் அருமை பெருமைகளையும் ஆராய்ந்து, இவை நெஞ்சில்நின்றும் நழுவி மங்கிப் போகாதபடியாக உள்ளத்தே தேக்கிக்கொள்ளுங்கள்’ என்று துடைத்தடி யுணர்த்துகிறார் பின்னடிகளில்.

இவ்வாழ்வார் ஆழ்பொருளை அறிவிக்கத் தொடங்கும்போதே “அறிவித்தேனாழ்பொருளை” என்று இறந்தகாலத்தார் கூறினது—தம்மைக்கொண்டு அறிவிக்க விரும்பிய எம்பெருமான் ஸத்யஸங்கல்பனாகையாலும், எம்பெருமானுடைய பரத்துவத்தைப்பற்றிப் பாசரங்கள் பேசித் தலைக்கட்டியே தீரும்படியான தம் உறுதியினாலும் இப்பிரபந்தம் தலைக்கட்டியாய்விட்டதாக நினைத்தென்க. இதனைத் தமிழர், தெளிவினால் எதிர்காலம் இறந்த காலமாகச் சொல்லப்பட்ட காலவழுவமைதி’ என்பர்.

இப்பாட்டின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான அவதாரிகையிலே—“ப்ரஹ்மாதிகள் ஸம்ஸாரத்தைப் ப்ரவர்த்திப்பிக்கப் ப்ரதாநரானாற்போலே தந்நிவ்ருத்திக்குப் ப்ரதாநனானேன் நானேன் கிறார்” என்றருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீ ஸூக்தியின் சீர்மை வாசா

மகோசரம்: இதன் கருத்தாவது—நாராயணன் நான்முகனைப் படைத்துவைத்தான்; அந்த நான்முகனும் மற்றுள்ள ஸ்ருஷ்டிகளைப் பண்ணிப் போனான்; ஆக அவ்விருவரும் இப்படி ஸம்ஸாரத்தை வளரச்செய்து வைத்தார்களேயன்றி அடியறுக்கப் பார்த்தாரல்லர்; நான் அங்கனன்றியே உங்களுடைய ஸம்ஸாரம் வேரறும்படியாக ஆழ்பொருள்களை யறிவிக்க முற்படுகின்றேன் காண்மின் என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்வதாக. ... .. (க)

தேருங்கால் தேவன் ஒருவனே யென்றுரைப்பர் *

ஆரு மறியா ரவன்பெருமை *—ஒரும

பொருள்முடிவு மித்தனையே எத்தவஞ் செய்தார்க்கும் *

அருள்முடிவ தாழியான் பால்.

(உ)

தேருங்கால் 'ஆராயுமிடத்து,

தேவன் ஒருவனே என்று { பரதெய்வமாக
வுள்ளவன் ஸ்ரீமந்
நாராயணனொரு
வனே' என்று

ஒரும { (வேதவேதாங்கம்
பொருள் களில்) ஆராயப்
முடிவும் படும் பொருளின்
இத்தனையே கீர்ணயமும்
இவ்வளவேயாம்;

உரைப்பர் { (வியாஸர் முதலிய
மஹர்ஷிகள்)
சொல்லுவர்;

எத்தவம் { எப்படிப்பட்ட
செய்தாரக்கும் ஸாதகாநுஷ்டா
நங்களைப் பண்ணி
னவர்கட்கும்

அவன் பெருமை { அந்த ஸ்ரீமந்
நாராயணனுடைய
பெருமையை

முடிவது { முடிவில் பலனை
யளிப்பது

ஆரும அறியார் { ஒருவரும்
அறியமாட்டார்;

ஆழியான் பால் அருள் { எம்பெருமா
னிடத்து
உண்டாகும்
கிருபையேயாம்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில், ஸ்ரீமந்நாராயணனையும் நான்முகனையும் சங்கரனையும் பிரஸ்தாவித்தார்; மற்றும் பல தெய்வங்களும் உலகில் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன: இங்ஙனே பலபல தெய்வங்களிருந்தாலும், முழுமுதற்கடவுள் ஸ்ரீமந்நாராயணனொருவனே யாவன்; மற்ற தெய்வங்களெல்லாம் “சுமாந்யந்யா ஷெவதாஃ” என்ற சுருதியின்படி அப்பரம புருஷனுக்கு அங்க பூதங்களே யன்றி வேறில்லை—என்னுமர்த்தத்தை வெளியிடுகின்றிரிதில்.

“தக்ஷம் ஜிஜ்ஞாஸுரநாநாஃ ஹெகாஹிஸுவதொஸு

வெவ். தசுபெக்கொ ஹொபொய் ஹரிந-பாராயணஸ்யுதம்—
தத்வம் ஜிஜ்ஞாஸமாநாநாம் ஹேதுபிஸ் ஸர்வதோமுகை—தத்வ
மேகோ மஹாமோகி ஹரிந் நாராயணஸ் ஸம்ருதஃ” என்ற பிர
மாணத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றித் “தேநுங்கால் தேவனெருவனே
யென்றுரைப்பர்” என்கிறார். “ஹிரண்யமஹஸ்யவேத-தாமெ
ஹிதவ்ய ஜாதஃ வசிரொக சூவீக” என்ற வேதவாக்கியத்
தைக்கொண்டு ‘பிரமணே முமுமுதற்கடவுள்’ என்று சிலரும்,
“நவநவாஸவஹ வவவ கெவஹி” என்ற வேத வாக்கியத்தைக்
கொண்டு சிவனே பரதேவதையென்று சிலரும்—ஆகவிப்படி பலர்
பல தெய்வங்களைப் பேணினாலும் அவையெல்லாம் பூர்வபக்த
கோடியிலே நின்று சூரிமநாராயண நெருவனே வித்தாந்த
கோடியிலே நிற்பன் என்றவாறு.

அவன் பெருமை ஆருமறியார்=பரத்வம், ஸௌல்ப்யம், ஸௌ
சீல்பம், வாத்ஸல்பம், ஸ்வாமித்வம் முதலிய கல்யாண குணங்களி
னால் அப்பெருமானுக்குள்ள பெருமையை அளவிட்டு அறிய
வல்லார் ஆருயில்லை. ஸர்வஜ்ஞனான அந்த எம்பெருமான் தானும்
அறியகில்லான் என்றபடி. 1. “நாம் தம் பெருமையறியார்”
என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசரம் உணர்க.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை யடைவதற்கு, கருமம்
ஞானம் பக்தி முதலிய உபாயங்கள் சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லப்பட்ட
புருந்தாலும் அப்பெருமானுடைய திருவருளின்றி எந்த ஸாதநா
துஷ்டானமும் கார்யகர மல்லாமையாலே அவனது நிர்ஹேதுக
க்ருபையைக் கொண்டே அவன் பெறத்தகுந்தவன் என்கிற ஸகல
சாஸ்த்ர ஸாரப்பொருளைப் பின்னடிகளில் வெளியிடுகிறார். பக
வானைப் பெறுகைக்கு உபாயமாக எப்படிப்பட்ட தபஸ்ஸை
அதுஷ்டித்தாலும் அது ஸாக்ஷாத்நாகப் பலன் பெறுவிக்க மாட்
டாது; அப்பகவானுடைய திருவருளே பலனளிக்கவல்லது என்ற
வாறு. எந்த சாஸ்த்ரத்தை அவிழ்த்துப் பார்த்தாலும் ஸாரார்த்
தம் இதுவே விளங்குமென்கிறார் ஓரும் பொருள்முடிவுமித்தனையே
என்பதனால். கூரத்தாழ்வா னருளிய வரதராஜஸ்தவத்தில்—

யும் ஆலந்தனிரில் பள்ளிகொண்ட விதத்தையும் ஆர் அறிவார்? என்கிற விதற்குக் கருத்து யாதெனில்; * தன் தானுந் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பல பாப்பித் திருப்பாற்கடலில் சயனித் தருளுமழகிலே நான் ஈடுபட்டிருக்கும் வண்ணமாக ஈடுபட்டிருப்பார் ஆருமில்லை; “பாலாழி நீகிடக்கும் பண்பை யாம் கேட்டேயும் காலாமும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்” என்றற்போலே அக்கடையில் வியாமோலித் திருப்பவன் நானொருவனே; திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் உபய காவேரீ மதயத்தில் “என்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணுவே” என்னும்படியே பரம போக்யமாகவும் அத்தயந்த ஸுலபமாகவும் ஸந்திதிபண்ணி ஸேவை ஸாதித்தருநர் திறத்தில் ஈடுபட்டு “இஃது என்ன போக்யதை!; இஃது என்ன ஸௌலப்யம்” என்று அக்குணங்களை வாய்வெருவுகின்றவன் நானொருவனே; உலகங்களைப் பிரளயவெள்ளம் கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி ஒரு சிற்றாலந்தனிரின் மேல் திருக்கண்வளர்த்தருளின அகடிதகடநா ஸாமர்த்தியத்தைப் பாராட்டிப் பேசுவார் ஆரேனுமுண்டோ? அந்த சக்தி விசேஷத்தை மெச்சுகிறவன் நானொருவனே—என்பதாம்.

ஞாலத்து ஒருபொருளை = கார்யரூபமான ஸகலப்பஞ்சங்களுக்கும் “ஊகலெவாஜிதீயம்ஸூஹ” என்கிறபடியே துணையற்ற காரணவஸ்துவாயிருப்பவன் என்று முரைக்கலாம்.

வானவர்தம் மெய்ப்பொருளை—தனது திருமேனியை நித்ய ஸூரிகளுக்குப் பூர்ணதுபவம் பண்ணக் கொடுத்தருள்பவனென்ற வாறு. அப்பிலருபொருளை = வடமொழியில் ‘அப்’ என்பது ஜல வாசகம். ‘ஊஸு’ என்னும் வடசொல் தமிழில் ‘அப்பு’ என்றாயிற்றென்றலுமுண்டு. 1. “ஊபவவலஸஜாடா” என்றும் 2. “நன்மைப்புனல்பண்ணி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே முதன் முதலில் ஜலதத்துவத்தை ஸ்ருஷ்டித்து அதிலேகண்வளர்த்து ஒப்பற்ற காரணப்பொருளாயிருப்பவன் என்கை. ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை அவனது நிர்ஹேதுக கிருபையினால் நான் அறிந்த விதம் ஆச்சரியம்! என்று தலைக்கட்டினவாறு. அன்றியே, யானறிந்த வாறு—யானறிந்த வண்ணமாக, ஆர் அறிவார்—, என்று கீழோடே கூட்டி ஏகவாக்கியமாக யோஜிக்கவுமாம். .... (ங)

ஆறு சடைக்கரந்தான் அண்டர்கோன் தன்னோடும் *
கூறுடைய னென்பதுவும் கொள்கைத்தே *—வேறொருவ
ரில்லாமை நின்றானே எம்மானை * எப்பொருட்கும்
சோல்லானைச் சொன்னேன் தோகுத்து.

ஆறு	கங்காநதியை		
சடை	{ தன்னு ஐடா மண்டலத்திலே	வேறு ஒருவர்	{ வேறொரு தெய்வ மும் தனக்கு
கரந்தான்	{ மறையச்செய்து தாங்கிக்கொண் டிருக்கின்ற ருத்ரன்	இல்லாமை நின்றானே	{ ஒப்பாக இல்லாமை வீறுபெற்றிருப். வனும்
அண்டர் கோன் தன்னோடும்	{ தேவாதிதேவனுன ஸர்வேச்வரானோடு	எப்பொருட் கும் சொல் லானே	{ எந்தப்பொருளைச் சொல்லுகிற சப்தமும் தனக்கு வாசகமாம்படி (ஸர்வ சப்தவாச் சு) உள்ளவனு மான
கூறு உடையன் என்பதுவும்	{ ஸாம்யமுடையவன் என்று (பாமரர்) சொல்லுஞ் சொல்	எம்மானை	எம்பெருமானை
கொள்கை த்தே	{ அங்கீகரிக்கத் தகுந் த்தே? (அல்ல;)	தோகுத்து சொன்னேன்	{ சுருங்கப் பேசினே னர்த்தனை.

* * *—‘ருத்ரனும் ஸ்ரீமந்நாராயணனைப் போலவே பா
தேவதை’ என்று சிலர் மயங்கிக்கிடக்கிறார்களே, இப்படியும் ஒரு
ப்ரமம் இருக்குமோ? தேவாதி தேவனுன எம்பெருமான் என்கே?
அவனுடைய ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தை சிரஸாவஹித்துத் தூபம்மை
பெற்ற சிவன் என்கே? இவ்விருவரையும் ஸமமாகச் சில அவிவேக
கள் சொன்னால் இதனை அறிவுடையார் அங்கீகரிக்கக் கூடுமோ
வென்கிறார் முன்னடிகளில்.

கங்கை சிவனுடைய சடையில் மறைந்திருப்பதுபற்றி அவ
னுக்கு ஆறுசடைக் கரந்தான் என்று பெயரிடப்பட்டது. கரத்தல்—
மறைத்தல். சிவனுக்குப்பல பெயர்களிருக்க இங்கு இந்தப் பெயரை
மிட்டுச் சொன்னது—கருத்துடன் கூடியது; எந்த ஸ்ரீமந்நாராயண
னுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தை ருத்ரன் சிரஸாவஹித்துப் புனித
னாயினனோ, அந்த ருத்ரனை ஸமனாகச் சொல்வது பொருந்தாதென்

பதைக் காட்டினபடி. “கவுலு வாஷொடிகெந வஸிவஃ ஸஸி
‘ரொயுதெந?’ என்ற ஸ்தோத்ரத்த நூஸூக்தியும் நோக்கத்
தக்கது.

அண்டர்கோன் = ‘அண்டர்’ என்று தேவர்க்கும் இடையர்க்
கும் பெயர்; தேவாதிதேவன் என்றாவது கோபால க்ருஷ்ணன்
என்றாவது பொருள் கொள்ளலாம். கூறு உடையன் = ஈசுவரத்
வத்தில் பங்கு உடையவன் என்றபடி. கொள்கைத்தே?—கொள்ளுந்
தன்மையுடையதோ? அங்கீகரிக்கத் தகாதது என்கை.

இப்படி அத்தீய ஸர்வேச்வரனுன அப்பரமபுருஷனை வாய்
கொண்டு பேசுவது ஒருவர்க்கும் இயலாதாயினும் ‘அவனெருவனே
பரதேய்வம்’ என்கிற இவ்வர்த்தத்தை நான் சுருங்கச் சொன்னே
னென்கிறார் பின்னடிகளில். 1. “சஹம் க்ருஷ்ண ஜமதஃ ப்ரஹ்ம
ப்ரஹ்மஸ்யா. 2. தஃ வாதா. நாநுக் கிஷ்டவ்வி யநஜய =
அஹம் க்ருத்ஸநஸ்ய ஜகதஃ ப்ரபவஃ ப்ரளயஸ்ததா—மத்தஃ
பரதரம் நான்யத் கிஞ்சிதஸ்தி தநஞ்ஜய.” [அர்ஜுந! எனக்கு
மேற்பட்டதத்துவம் எதுவுமில்லை] என்ற பகவத்வசனத்தையுட்
கொண்டு ‘வேரோருவரில்லாமை நீன்றுனை’ என்றார். எப்
பொருட்டும் சொல்லாணை = வேதாந்திகள் ‘அபர்யவஸாநவ்ருத்தி’
என்று சொல்லுவதொன்றுண்டு; அதாவது—உலகத்தில் பிரயோ
கிக்கப்படும் ஸகல சப்தங்களும் ஸர்வாதர்யமிதவே ஸர்வசரீரி
யாயிருக்கின்ற பரமாத்மாவரையில் வாசகங்களாகும் என்பது;
அந்த சக்தியாலே எப்பொருளுக்கு வாசகமான சொல்லும் எம்
பெருமானைத் தொட்டுத் தீருமாதலால் ‘எப்பொருட்டும் சொல்
லாணை’ என்கிறார். ... .. (ச)

தோகுத்த வரத்தனாய்த் தோலாதான் மார்வம் *
வகிர்த்த வளையுகிர்த்தோள் மாலே! *—உகத்தில்
ஒருநான்று நீயுயர்த்தி உள்வாங்கி நீயே *
அருநான்கு மாணு யறி.

(ரு)

தொகுத்த வரத்தன் ஆய்	{ (தவஞ்செய்து) ஸம்பாதிக்கப் பட்ட வரங்களை புடையனாய்	உள் வாங்கி	{ (உலகங்களை யெல்லாம்) உபஸம்ஹரித்து உள்ளேயிட்டு வைத்து
தோலாதான்	{ ஒருவரிடத்திலும் தோல்வியடை யாதவனாயிருந்த இரணியனுடைய	ஒரு நானு	{ (மீண்டும் ஸ்ருஷ்டி காலமாகிற) ஒரு ஸமயத்தில்
மார்வம்	மாற்பை	உபர்த்தி	{ (அவ்வுலகங்களை பெல்லாம்) வெளியிட்டு வளரச்செய்து
வகிர்த்த	{ இருபினவாகப் பிளந்தொழித்த	நீயே	இப்படிப்பட்ட நீயே
வளை உகிர்	{ வளைந்த நகங்களைக் கொண்ட	நான்கும்	{ (தேவ மநுஷ்ய திரியக் ஸ்தாவர ரூபங்களான) நால்வகைப் பொருள்களிலும்
தோன்	{ திருக்கைகளை புடைய	அரு ஆனாய்	அந்தராத்மாவானாய்
மாலே	ஸர்வேச்வரனே!,	அறி	இதனை அறிவாயாக.
நீ	நீ,		
உகத்தில்	பிரளயகாலத்தில்		

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “வேறொருவரில்லாமை நின்றானை” என்றும் “எப்பொருட்கும் சொல்லானை” என்றும் சொன்னதை விவரிக்கிறது இப்பாட்டு. அனைத்துலகும் அனைத்தாயிரும் அமைத்தளித்துத் துடைப்பது நீ நினைத்த விளையாட்டு; கருதரிய வுயிர்க்குயிராய்க் கார்த்தெங்கும் பரந்துறையும் ஒரு தனி நாயகம் நீ; ஆகவே உனக்குச்சொல்லும் ஏற்றமெல்லாம் பொருந்தும் பிரானே! என்றாராயிற்று.

தொகுத்தவரத்தனாய்த் தோலாதான்=தேவர் மனிதர் முதலிய எவ்வுயிர்களாலும் பகலிலும் இரவிலும் வானத்திலும் பூமியிலும் வீட்டின் அகத்திலும் புறத்திலும் அஸ்தர சாஸ்தரங்களோன்றினாலும் ஈரமுள்ளதனாலும் ஈரமில்லாததினாலும் தனக்கு மரண முண்டாகாதபடி இரணியன் பல வரங்கள் பெற்று ஆங்காங்கு வெற்றியே பெற்றுவந்தானென்க. ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டிக்கு உட்பட்ட எந்த பிராணியினாலும் சாகாதபடி அவன் பெற்ற வரம் பழுது படாமைக்காக நரங்கலந்த சிங்கமாய் ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டியினுட்படா

மல் தன்னைத்தானே தோற்றுவித்துக்கொண்டு தோன்றினனென்பதும்,—அஸ்தர் சஸ்த்ரங்களொன்றினாலும் சாகாதபடியும் ஈரமுள்ளதனாலும் ஈரமில்லாததினாலும் இறவாதபடியும் பெற்றவரம் வீண்போகாமே நகங்களினால் கிண்டு கொன்றனென்பதும், பசுவிலும் இரவிலும் சாகாதபடி பெற்ற வரம் பொய்ப்படாதபடி அப்பகலிரவுகளின் ஸந்தியாகிய மாலைப்பொழுதிலே கொன்றனென்பதும், பூமியிலும் வானத்திலும் சாகாதபடி பெற்ற வரம் மெய்யாம்படியதன் மடிமீது வைத்துக் கொன்றனென்பதும், வீட்டின் அகத்திலும் புறத்திலும் இறவாதிருக்கும்படி பெற்றவரத்திற்கு விரோதமின்றி வாசற்படியீது வைத்துக்கொண்டு கொன்றனென்பதும் இவைபோல்வன பல விசேஷங்கள் இங்கு அருமையாக நோக்கத்தக்க விஷயங்களாம். “சுரரசுரர் முனிவர் நரர் கையில் பாரில் சடர்வானில் பகலிரவில் உள்புறம்பில், பெருபடையில் தான் சாகா விரண்யன்றனைப் பிரகலாதன் தர்க்கித்துண்டென்ற தூணில், நர ஹரியாய்ப் பொழுதுபுகுநேரந்தன்னில் நாடியுதித்துயர் வாசற்படியீதேறி, இரணியனைத் தொடையிசைவைத் துகிரினுலே இருபிள வாக்கினை யரியே எம்பிரானே!” என்றார் பின்னோரும்.

உகத்தில்—யுகாந்த காலத்தில் என்றபடி. ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்கு நீயே கடவனாயிருக்கின்றாய் என்பது பின்னடிகளிற் சொல்லப்படுகின்றது. ‘உயர்த்தி’ என்பதனால் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தருத்வமும், ‘உள்வாங்கி’ என்பதனால் ஸம்ஹார கர்த்தருத்வமும், ‘நான்கும் அரு ஆனாய்’ என்பதனால் ஸ்திதிகர்த்தருத்வமும் கூறப்பட்டனவாயின. ‘அருபி’ என்னும் வடசொல் ‘அரு’ என்று கிடக்கிறது. 1. இராமடமூட்டுவாரைப்போலே உள்ளே பதிகிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போரும்” என்கிறபடியே, தேவ மதுஷ்ய திரியக் ஸ்தாவர ரூபங்களான நால்வகைப் பொருள்களிலும் பதிந்திருந்து அவற்றின் ஸத்தைக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கின்றாய் என்றவாறு. .... (இ)

அறியார் சமண ரயர்த்தார் பவத்தர் *

சிறியார் சிவப்பட்டார் செப்பில் *—வேறியாய்

மாயவனை மாலவனை மாதவனை யேத்தாதார் *

ஈனவரே யாதலா லின்று.

(ஈ)

1. முமுக்ஷுப்படி—கிருமந்த்ரப்பாகரணம்.

சமணர்	ஐஜநர்கள்		
அறியார்	{ உண்மையை அறிய மாட்டார்கள் ;	மாயவனை	{ ஆச்சரியமான குண சேஷத்தங்களை புடைமையிலும்
பவுத்தர்	பௌத்தர்கள்		
அயர்த்தார்	பிழித்தார்கள் ;	மால் அகனை	{ (அடியார் திறத்தில் வியாபிமாஹ முன்னவனும்
சிவப்பட்டார்	சைவமதஸ்தர்கள்		
சிறியார்	{ மிகவும் நீசராகி யொழிந்தனர் ;	மாதவனை	{ திருமகன் கொழு நனாமனை எம்பெருமானை
செப்பில்	{ (இவர்களுடைய தன்மையினைச்) சொல்லப் பகுந்தால்,	எத்தாரார்	{ (இவர்கள்) ததிக மாட்டாதவர்களா யிரா நின்றார்கள்
வெறி ஆய	{ பரிமளமே வடி வெடுத்ததுபோன் முன்னவனும்	ஆதலால் இன்று நனவரோ	{ ஆகையினாலே இப்போது (இவர்கள்) நீசர்களே யாவர்.

* * *—இப்படிப்பட்ட பரம்பொருளை எல்லாரும் பணிந்து உய்வுபெறலாமாயிருக்க, பலபல பாவிசன் விவேகமற்று விழுகரா யொழிகின்றனரேயென்று திருவுள்ளம் நொந்து பேசும் பாசுரம் இது. “தற்கச் சமணரும் சார்க்கியப் பேய்களும் தாழ்சடை யோன் சொல்கற்ற சோம்பரும்” என்கிறபடியே உள்ள மதாந்த ரஸ்தர்கள் பாழே போனார்களே ! என்று வயிறெரிகிறார்.

சமணர் அறியார்—“ஸூரஹி, ஸூரஹி” இக்கயாதியான ஸத்தபங்கியை அங்கீகரித்துக்கொண்டு ஸமஸ்த ஜகத்தும் ஸத்து மாய் அஸத்துமாய் ஏகமாமாய் அநேகமாமாய்க்கொண்டு அநே கார்த்தமாயிருக்குமென்று ஒன்றோடொன்று பொருந்தாமல் தோற் றினைதைச் சொல்லுகிற ஐஜநர் அவிவேகிகளா யொழிந்தனர்.

பவுத்தர் அயர்த்தார்—ஜ்ஞாதா, ஜ்ஞேயம் என்கிற பதார்த்தங்களெல்லாம் கூணிகமென்றும் ஸ்திரானயிருப்பானொரு ஆத்மா இல்லையென்றும், கூணிகஜ்ஞாநஸந்ததியே ஆத்மாவென்றும் பேய்க்கத்துக் கத்துகிற பௌத்தர்கள் பிரமாணகதியை மறந் தொழிந்தனர்.

சிவப்பட்டார் சிறியார்—படைக்கப்படும் பொருள்களில் ஒருவ

னாய் அநீச்வரனுன ருந்நனைப் பரதெய்வமாக உபபாதிக்கிற சைவ மத நிஷ்டர்கள் நீசராகி யொழிந்தனர்.

இப்படி தனித்தனியே பிரித்துச் சொல்லுவானேன் ? இவர்க ளெல்லாரும் திருமலை ஏத்தமாட்டாத பாணிகளாதலால் அனை வ ருமே நீசர் என்று கொள்ளவேணு மென்கிறார் பின்னடிகளில்.

1. “ஆன்னிடையேழன்றடந்தாற்கு ஆனானுரல்லாதார், மாளிட வரல்லரென்று என் மனதேதே வைத்தேனே” என்பதே மாஞானி களின் வழித்தாந்த மாதலால் ஸ்ரீமந்நாராயணன் டத்தில் விமுகரா யொழிந்தவர்களெல்லாரும் மண்ணின் பாரமே என்றாராயிற்று.

வேறியாய=வேறியாவது பரிமளம்; எம்பெருமானை உப நிஷ்டத்தில் “ஸவ-மநு—ஸர்வகந்த்” என்று சொல்லியிருப்பத னால் பரிமளமே வடிவெடுத்தவ னென்கிறது. .... (சு)

இன்றாக நானாயேயாக * இனிச்சிற்று

நின்றாக நின்னருளேன் பாலதே—* நன்றாக

நானுன்னையன்றியிலேன் கண்டாய் * நாரணனே !

நீயென்னையன்றியிலே.

(எ)

நாரணனே	நாராயணனே !,	நன்று ஆக	நிச்சயமாக
இன்று ஆக	இன்றைக்காகவுமாம்;	நான் உன்னை	நான் உன்னை
நானாயே ஆக	நானைக்காகவுமாம் ;	அன்றி	யொழியப்
இனி சிற்றி	இன்னம் சிற்றி	இலேன்	புகலில்லாதவன்
நின்று ஆக	காலம் கழித்தாக	உண்டாய்	நான் ;
	வுமாம் (என்	நீ	நீயும்
	றைக்காணலும்)		
நின் அருள்	உன்னுடையகிருபை	என்னை	என்னையொழிய
என் பாலதே	என்னையே	அன்றி இலே	கேட்டுரு ரக்ஷ
	விஷயமாக		யனை உடைய
	வுடையதாகும் ;		யல்லோகான்.

* * *—“ஆழ்வார் ! மதாந்தரஸ்தர்களை யெல்லாம் சனவரே யென்று இழித்துச் சொன்னீர்; உமக்குண்டான ஏற்றம் யாது ?” என்று எம்பெருமான் கேட்க; என்னுடைய ஏற்றம் உனக்குத் தெரியாதோ பிரானே !; ‘உன்னையொழிய எனக்குச் செல்லாது,

என்னையொழிய உனக்குச் செல்லாது' என்னும்படியான உறவையுணர்ந்து ஸர்வகாலமும் உன்னுடைய திருவருளுக்குப் பரிபூர்ண பாத்ரமாயிருக்கப்பெற்ற வென்னுடைய ஏற்றம் அறியாயோ? என்கிறார் போலும்.

பெருமானே! உன்னுடைய திருவருள் என்மேல் ஏறிப் பாய வேண்டியதேயன்றி வேறொருவரையும் விஷயமாக வுடையதன்று; உன்னுடைய அருளுக்கு நானே இலக்கு; என்னுடைய வேண்டு கோளுக்கு உன்னருளே இலக்கு. இன்றைக்கோ நாளோக்கோ, அன்றி இன்னமும் சிலகாலம் கடந்தபின்போ என்றைக்கானாலும் உன்னருள் என்மேல் ஏறிப்பாய்ந்தே தீரக்கடவது என்கிற அத்யவஸாயம் எனக்குத் திடமாகவுள்ளது.

இங்கனே நான் சொல்லுவதற்கு பாதுகாரணமென்கிறாயோ? சொல்லுகேன் கேளாய், நான் உன்னையன்றியிலேன் நீ யென்னையன்றி யிலே—'நம்முடைய அருளை யாரிடத்து உபயோகிக்கலாம்!' என்று நீ தயநீயரைத் தேடியிராநின்றாய்; 'நமக்கு எம்பெருமான் அருள் புரிவனோ?' என்று நான் உன் தயைபைத் தேடியிராநின்றேன்; உன்னையொழிய எனக்குப் புகலில்லை, என்னையொழிய உனக்குப் புகலில்லை. ஆகவே, நின்னருள் என்பாலதே. "உடிஹம் க்ஷடிதெ நநாயவாந ஶ்ஷடிதெ க்ஷம் உயநீயவாநுத வியிநிதிப்த ரெதிஷ்வயம் ஹவந வாவய ஶாஸ ஜீஹவஃ." என்ற ஸ்தோத்ராத்ந ச்லோகம் இவ்விடத்திற்குச் சார்பாக அது ஸந்திக்க வுரியது. "நிகரின்றி நின்றஎன்னீசதைக்கு நின்னருளின்கணன்றிப் புக லொன் றுமில்லை அருட்குமஃதே புகல்" என்ற அமுதனார் பாசரமும் காண்க.

பின்னடிகட்கு வேறொரு வகையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்; நாராயணனே! உன்னை நிரூபிக்கவேண்டில் என்னையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்; என்னை நிரூபிக்கவேண்டில் உன்னையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்; (அதாவது) 'நாராயணன்' என்றால் நாரங்களுக்கு அயநம் என்றபடி; நாரபதார்த்தங்களில் தாம் சேர்ந்தவராகையாலே தம்மையிட்டு நாராயணனை நிரூபிக்க வேண்டியதாகிறது. தம்மை நிரூபிக்கவேண்டுமானால் பகவச் சேஷத்வத்தையிட்டே அடியாடுனென்று நிரூபிக்கவேண்டியிருப்பதால் நாராயணனையிட்டித்

தம்மை நிரூபிக்க வேண்டியதாகிறது. சேஷசேஷிகளுடைய நிரூபணம் பரஸ்பர ஸாபேக்ஷமாகவும் யிருக்குமன்றோ. ஆகவே, சேஷியான உன்னையொழிய எனக்கு ஸத்தையில்லை; சேஷபூதனான உன்னையொழிய உனக்கு ஸத்தையில்லை என்றதாயிற்று என்று கொள்ளலாம். .... (எ)

இலைதுணை மற்றென் னெஞ்சே ஈசனைவென்ற *
சிலைகொண்ட செங்கண்மால் சேரா—* குலைகொண்ட
ஈரைந் தலையா னிலங்கையை யீடழித்த *
கூரம்ப னல்லால் குறை. (உ)

என் நெஞ்சே எனது மனமே!, ஈசனை வென்ற ருத்ரனை ஜயித்த	குலை கொண்ட ஈரைந் தலையான்	{ கொத்துப்போலே நெருங்கிக் கிடந்த பத்துத்தலைகளை யுடையவனான இராவணனுடைய
சிலை கொண்ட { வில்லை (பரசராம னிடத்தில் நின்றும்) வாங்கிக் கொண்ட	இலங்கையை ஈடு அழித்த	லங்காபுரியை சீர்கெடுத்த
செம் கண் மால் { புண்டரீ காஷனாகிய தன்னை	கூர் அம்பன் அல்லால்	{ கூர்மைதங்கிய அம்பு களை யுடையனான இராமபிரானைத் தவிர்த்து
சேரா { பணிந்து உய்வு பெற மாட்டா தொழிந்த	குறை மற்று துணை இலை	விரும்பத்தருந்த வேறொருதுணைவன் நமக்கு இல்லை.

* * *—விரோதி நிராஸநமே இயற்கையாகவுள்ள எம்பெருமானைத் தவிர்த்து வேறொருவரும் துணையாகவல்லாரில்லையென்று தம் திருவுள்ளத்துக்கு உபதேசிக்கிறுர்தில்.

ஈசனைவென்ற சிலைகொண்ட செங்கண்மால் = ஒரு ஸமயத்தில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு ருத்ரனை ஒரு சிலையால் வென்றான்; அந்த வில் பரசராமனிடத்தில் வந்து சேர்ந்திருந்தது; அதனை ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் மிதிலையில்லின்று மீண்டெழுந்தருளும் போது அப் பரசராமனிடத்திற் கொண்டான்: (இவ்வரலாற்றை விரித்துரைப்போம்.) முன்னொருகாலத்தில் தேவசில்பியான விசுவகர்மாவினால் நிருமிக்கப்பட்ட சிறந்த இரண்டு விற்களுள் ஒன்றைச் சிவபிரா

ஹம் மற்றென்றைத் திருமாலும் எடுத்துக்கொண்டார்கள். பின்பு ஒரு காலத்தில் அவ்விதங்களுள் சிறந்தது இன்னதென்பதை அறிய விரும்பிய தேவர்களின் வேண்டுகோளால் பிரமன் அரஹுக்கும் அரிக்கும் போரை மூட்டிவிட, அங்ஙனமே அவர்கள் அவ்விதங்களேக்கொண்டு போர்புரிகையில் சிவபிரானது வில் சிறிது முறிபட்டது; அவ்வாறு இற்றவில்லைச் சிவபிரான் ஜநகரூலத்துத் தேவராதனென்றும் அரசனிடம் கொடுத்திட, அது வம்ச பரம்பரையாய் ஜநகமஹாராஜனளவும் வந்தது; இது நிற்க: இறுத வலிய வில்லை விஷ்ணு ரிசேமுனிவனிடம் கொடுத்துச்செல்ல, அது அவன் குமாரனான ஜமதக்நியினிடத்தும் அவன் குமாரனான பரசராமனிடத்தும் பரம்பரையாய் வந்தது. முற்கூறிய சிவதனுஸ்ஸை வலிதைக்குக் கர்யாசுல்கமாக ஜநகன் வைத்திருந்தான்; இராம பிரான் அந்தவில்லை முறித்துத் தன் பேராற்றலை விளங்கச்செய்து பிராட்டியை மணந்துகொண்டு மிதிலாபுரியினின்றும் புறப்பட்டு அயோத்திக்கு வரும்போது வழியிடையே செருக்கிவந்த பரசராமனது கையிலிருந்த விஷ்ணுதனுஸ்ஸைவாங்கி எளிதில்வளைத்து நானேற்றிக் கணைதொடுத்து 'இவ்வம்புக்கு இலக்குஎன்?' என்று வினாவ, பரசராமன் அதற்கு இலக்காகத் தனது தீபாபலம் முழுவதையுங் கொடுக்க, அவன் சுஷத்ரிய வம்சத்தைக் கருவறுத்தவனாயிருந்தாலும் வேதவித்தும் தவவிரதம் பூண்டவனுமாயிருத்தல் பற்றி அவனைக் கொல்லாமல் அவனது தவத்தைக்கவரந்த மாத்திரத்தோடு ஸ்ரீராமன் விட்டருளினன் என்ற வரலாறுகள் இதிலாஸப்ரஸித்தம். ஆகவே, இப்பாட்டில் “நசனேவேன்ற சிலை” என்றது பரசராமன் கையிலிருந்த விஷ்ணுதனுஸ்ஸை. அதனைக் கொண்ட செங்கண்மால்-ஸ்ரீராமபிரான். அப்படிப்பட்ட தன்னை யடிபணிந்து வாழமாட்டாத இராவணனைக் குடும்பத்தோடு கொன்றெழுதித் எம்பெருமானைத் தவிர்த்து நமக்குந் துணையாகவல்லார் ஆருமில்லை என்றராயிற்று.

‘நசனேவேன்ற’ என்ற அடைமொழியைச் சிலைக்கு ஆக்காமல் செங்கண்மாலுக்கு ஆக்கி, பாணஸூரயுத்தம் முதலியவற்றில் ருத்ரனை ஜயித்த செங்கண்மால் என்னவுமாம்.

இப்பாட்டில் “கூரம்பனல்லால்” என்றவிடத்துப் பெரிய

வாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில்—“எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்தை ஆசரயித்தவர்கள் அசேதநமான க்ரியா கலாபத்தினுடைய கூர்மையை விச்வவித்திருப்பார்கள் ; இவர்கள் சகாவர்த்தித்திருமகன் அம்பின் கூர்மையைத் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பார்கள்” என்று அச்சப்பிரதிகளிற் காணப்படும் வாக்கியம் பிழை. ஒலை ஸ்ரீ கோசங்களை ஆராய்ந்ததில் “எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்தை ஆசரயித்தவர்கள் அசேதநமான க்ரியா கலாபத்தினுடைய கூர்மையை விச்வவித்திரார்கள் ; சகாவர்த்திக் கிருமகன் அம்பின் கூர்மையையே யாயிற்றுத் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பது.” என்று காண்கிறது. இதிலே பொருத்தமுடைத்து. ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் டேற்றற்கு எம்பெருமான் கைபார்த்திருக்கு மத்தனையொழிய மூக்கைப்பிடித்தல் முதலிய ஸாதகாறுஷ்டாநங்களினால் பேறுபெற நினையார்களென்கை. ... .. (அ)

குறைகொண்டு நான்முகன் குண்டுகைநீர்ப் பெய்து *
மறைகொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்தி—* கறைகொண்ட
கண்டத்தான் சென்னிமே லேறக் கழுவினான் *
அண்டத்தான் சேவடியை யாங்கு (க)

கான்முகன்	பிரமதேவன்		
குறை	{ கைச்யாநுஸந்தானம்	ஆங்கு	{ (எம்பெருமான்
கொண்டு	{ செய்துகொண்டு		{ உலகனந்தருளின)
			{ அக்காலத்தில்
குண்டுகை நீர்	{ கமண்டல	அண்டத்தான்	{ அந்த ஸர்வேச்வர
	{ தீர்த்தத்தை	சே அடியை	{ னுடைய திரு
பெய்து	வார்த்து		{ வடிகளை
மறை கொண்ட	வேதங்களிலுள்ள	கறை	{ விஷகண்டனான
		கொண்ட	{ ருத்ரனுடைய
மந்திரத்தால்	{ புருஷஸூக்தம்	கண்டத்தான்	{ தலைபில் (ஸ்ரீபாத
	{ முதலிய	சென்னி	{ தீர்த்தம்)
	{ மந்த்ரங்களினால்	மேல் ஏற	{ விழும்படியாக
வாழ்த்தி	{ மங்கலாசாஸனம்	கழுவினான்	வினக்கினான்.
	{ பண்ணி		

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “இலங்கையையீடழித்த கூரம்பனல்
லால்—இலைதுணைமற்று” என்றார். அப்படி சொல்லலாமோ? பிர

மன் சிவன் முதலானவர்களையும் துணையாகப்பற்றுகிறவர்கள் இவ்வுலகில் பலருண்டே! என்ன; அவர்களும் தங்கள் வெறுமையை முன்னிட்டு பூமீமந் நாராயணனையே ஆசிரயித்து அபிமதம் பெற்றார்கள் காண்மின் என்று சொல்லவேண்டி, உலகளந்தகாலத்துத் திருவடிவிளக்கின இதிஹாஸத்தை யெடுத்துரைக்கிறார் இப்பாட்டில்.

உலகளந்த பெருமானுடைய திருவடியைப் பிரமன் தனது கைக்கமண்டல தீர்த்தத்தினால் விளக்கினான்; அது கங்கையாகப் பெருக அதனை சிவஸாவஹித்துப் பரிசுத்தியடைந்தது காரணமாகச் சிவனென்று பேர்பெற்றருளுருவன்; இனி, துணையாகுந்தெய்வம் இன்னதென்பதை நீங்களே அறிந்துகொள்மின் என்றவாறு.

குறைகோண்டு—“ நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன் ” என னுமாபோலே தன்னுடைய குறையை—நைச்சியத்தை அதுஸந்தித்துக்கொண்டு என்றபடி. குண்டிகை—வடசொல் விகாரம். அமரர்க்கு அமுதமளிக்கக் கடல்கடைந்த காலத்து அக்கடலினின்று தோன்றின காலகூடவிஷத்தைச் சிவபிரான் உட்கொண்டு கழுத்தளவிலே அடக்கிக் கொண்டதுபற்றிக் குறைகோண்ட கண்டத்தான் என்று பெயர் பெற்றனன். .... (க)

ஆங்கார வார மதுகேட்டு * அழலுமீழும்

பூங்கா ரரவணையான் பொன்மேனி—* யாங்காண

வல்லமே யல்லமே? மாமலரான் வார்சடையான் *

வல்லரே யல்லரே வாழ்த்து.

(கௌ)

ஆங்கு பரமபத்திலே

ஆரவாரம் { (சித்ய முக்தர்க
அது கேட்டு { ளுடைய) ஸாம
கான கோஷத்
தைக் கேட்டு

(அஸுரர்கள் இங்கும் வந்து

ஆரவாரம் செய்வதாகப் ப்ரமித்து)

அழல் { விஷாக்நியைக்
உமிழும் { கக்குகின்ற

{ அழகிய சிற்றத்தை
யுடைய திரு
வனந்தாழ்வானைப்
படுக்கையாக
வுடைய
எம்பெருமானது

பொன் மேனி { அழகிய
திருமேனியை

யாம் { (அந்யபக்தரான)
காம்

காண்	ஸேவிப்பதற்கு	வார்	{ நீண்ட ஜடையை சடையான் { உடையருத்ரனும்
வல்லம்	{ ஸாமர்த்திய முடையோ அவ்வமே { மல்லோமோ ?	வாழ்த்து	{ (எம்பெருமானை) வாழ்த்துவதில்
(நாம் ஸமர்த்தரேயாவோம் ;)		வல்லர்	{ அஸமர்த்தர்களே.
மர மலரான்	{ சிறந்த பூவிற் பிறந்த பிரமனும்	அவ்வரே	

* * *—இப்பாட்டை இரண்டுவகையாக நிர்வஹிப்பதுண்டு:-
ஆங்கு என்றது ‘பரமபதத்திலே’ என்றபடி. அவ்விடத்தில் ஆர
வாரமாவது—“வனததூரிமாயநூஷெ. ஹாவூ ஹாவூ
ஹாவூ. சுஹிநூஷோஹிநூஷோஹிநூஷி.” என்று உபநிஷத்
திற் கூறியுள்ளபடியே நித்யமுகத்தர்கள் பெருமிடறுசெய்து ஸாம
காரம் பண்ணுவார்களே அந்த ஆரவாரம். அது திருவனந்தாழ்வா
னுடைய செவியிற் பட்டவாறே ‘இது ஸாமகோஷம்’ என்பதை
மறந்து அஸுரராசுஸர்கள் திங்கிழைக்க இவ்விபூதியிலும்வந்து
கூச்சலிடுகின்றார்கள் போலும் என்று ப்ரேமமடியாகக் கலங்கி,
அவர்கள் எம்பெருமானருகில் கிட்டமுடியாதபடி விஷாக்ரியை
வாந்தி செய்துகொண்டே யிருக்கிறோம். 1. “ஸௌஹாரிஸாநா
கூர்வஸநிஸிஸாயம் ஸாஜீவகூர்வஸி ஸுபெஷாநாநெஷ
கூர்வஸி ஸுபெஷாநாநெஷ” என்று
பட்டர் அருளிச் செய்தபடியே பரிவின் மிகுதியினால் அச்சத்திற்கு
நிலமல்லாத ஸ்தானத்திலும் அஞ்சிக் காப்பிடுகின்ற திருவனந்தாழ்
வான்மீது சயனித்தருளாரின்ற திவ்யமங்களை விக்ரஹத்தை நாம்
ஸேவிக்க முடியாதோ? “தலெஷுஷ சூதா விவ்ருணுதெ
தநுஷி ஸூஷ” என்கிறபடியே அவனுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீ
காரம்பெற்ற நமக்கு அப்பரமனுடைய திருமேனி ஸேவை எளிதே
யாம் ; பின்னை யார்க்கு அரிதென்னில் ; இறுமாப்புக் கொண்டிருக்
கின்ற தேவதாந்தரங்கட்கே அஃது அரிது.

அன்றியே, கீழ்ப்பாட்டில் உலகளந்த வருத்தாந்தம் அர்த்
தாத் ப்ரஸ்துதமாகையாலே ஆங்கு என்றது ‘அவ்வவதார ஸமயத்
திலே’ என்றபடியாய், ஆரவாரமது கேட்டு—“திசை வாழியெழ”

என்கிறபடியே திசைகள்தோறு முண்டான மங்களாசாஸிந கோலா
ஹலத்தைக் கேட்டுத் திருவனந்தாழ்வான் தானும் தன்னாலான
ராகையிடவேண்டி அழலை உமிழ்ந்தபடியைச் சொல்லிற்றாகவும்
நிர்வஹிப்பதுண்டு. ஆகவே முதலடியில் மாத்திரம் இரண்டு
வகையான யோஜகாபேதம். ... . (க0)

வாழ்த்துகவாய் காண்ககண் கேட்கசெவி * மகுடம்
தாழ்த்தி வணங்குமின்கள் தண்மலரால் *—குழ்த்த
துழாய்மன்னு நீண்முடியென் தோல்லைமால் தன்னை *
வழாவண்கை கூப்பி மதித்து. (கக)

குழ்த்த	{ நிரையச் சாத்திக் கொள்ளப்பட்ட	மகுடம்	{ தலையை வணக்கி
துழாய்	திருத்தழாய்மலை	தாழ்த்தி	
மன்னு	{ பொருந்தியிருக்கப் பெற்ற	தண் மலரால்	{ குளிர்ந்த புஷ்பப் களைக்கொண்டு
நீள் முடி	{ நீண்ட திருவயி வேகத்தை புடைபடனும்	வணங்கு மின்கள்	{ ஆசாயியுங்கள் ;
		வாய்	(உங்களுடைய) வாய்
என் தொல்லை மால் தன்னை	{ என்னிடத்தில் நெடு நாளாக வியா மோஹ முடைய வனுமான ஸர்வேச்வரனை	வாழ்த்துக	{ (அவனைத்) துதிக்கட்டும் ;
		கண்	கண்கள்
		காண்க	{ (அவனையே) ஸேவிக்கட்டும் ;
வழா	{ ஒரு கொடிப் பொழுதும் விடாமல்	செவி	காதுகள்
வண்மை கூப்பி மதித்து	{ துழுகிய கைகளைக் கூப்பி த்யானம் பண்ணி	கேட்க	{ (அவனது சரிதங்களுையே) கேட்கட்டும்.

* * *—செவி வாய் கண் முதலிய உறுப்புகளையாவும் பகவத்
விஷயத்தில் உபயோகப்படுவதற்கென்றே படைக்கப்பட்டனவாத
லால் அவற்றை அவ்விஷயத்திலேயே உபயோகப்படுத்துங்கோள்
என்று பரோபதேசம் பண்ணும் பாசரம் இது. உங்களுடைய
வாயை அவனுக்குப் பல்லாண்டு பாடுவதில் ஊன்றவையுங்கள் ; கண்
களை அவனுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹஸேவையில் ஊன்றவையுங்

கள் ; செவிக்கள் அவனுடைய புண்ய சீர்த்திகளைக் கேட்பதில் ஊன்ற வையுங்கள் : தலையை அவனது திருவடிகளில் வணக்குங்கள் ; கைகளை அஞ்ஜலி செய்வதிலும் புஷ்பம் முதலிய உபகரணங்களைக் கொண்டு ஸமர்ப்பிப்பதிலும் உபயோகப்படுத்துங்கள் : அவன் எப்படிப்பட்டவனென்றால், 'எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கக்கடவேன்' என்று முடி கவித்துத் தனிமலை யிட்டிருக்குமவன் ; என்போல்வா ரிடத்தில் நெடுங்காலமாகவே வியாமோஹம்வைத்து ஆட்படுத்திக் கொள்ள அவஸரம் பார்த்திருக்குமவன். இப்படிப்பட்ட எம் பெருமான் விஷயத்திலே உங்களுடைய ஸகல கரணங்களையும் உபயோகப்படுத்தி உய்வுபெறுங்கோள்—என்றாராயிற்று.

மகுடம்—தலைக்கும் கிரீடத்திற்கும் பெயர். ... (கக)

மதித்தாய்போய் நான்கின் மதியார்போய் வீழ *
மதித்தாய் மதிகோள் விடுத்தாய் ! *—மதித்தாய்
மகேக்கிடந்த மாமுதலை கோள்விடேப்பான் * ஆழி
விடற்கிரண்மே போயிரண்டின் வீடு. (கஉ)

மதியார்	{ உன்னைச் சந்தியாதவர்கள்	விடேப்பான்	நீக்குவதற்காக
		ஆழி	திருவாழியை
நான்கில்	{ நால்வகைப்பட்ட யோனிகளில்	விடற்கு	{ (அந்த முதலையின் மேல்) பிரயோ கிப்பதற்கு
போய் போய் வீழ	{ சென்று சென்று பலகாலும் வீழும்படியாக	மதித்தாய்	வினைத்தருளினாய் ;
மதித்தாய்	ஸங்கல்பித்தாய் ;	இரண்டும்	{ முதலையும் கஜேந்தி ராழ்வானு மாகிற இரண்டும்
மதி	சந்திரனுடைய	போய்	{ ஒன்றையொன்று விட்டுப்போய்
கோள்	ஆன்பத்தை	இரண்டின்	{ அவ்விரண்டு ஜந்துக் களுக்கும்
விடுத்தாய்	போக்கியருளினாய் ;		
மடு	ஒரு மடுவிலே	வீடு	{ சாபமோகூழும் மோகூஸரம் ராஜ்யமும் உண்டாம்படி
கிடந்த	{ (சாபத்தினால்) வந்து சேர்ந்திருந்த	மதித்தாய்	ஸங்கல்பித்தாய்.
மா முதலை	{ பெரிய முதலையின லுண்டான		
கோள்	{ (கஜேந்திராழ்வா னது) ஆயரத்தை		

* * *—ஆழ்வார்களுடைய போதுபோக்குப் பலவகைப்பட்டிருக்குமே; ஸம்ஸாரிகளை நோக்கிச் சில பாசரங்கள் கூறுவர்; தம் திருவுள்ளத்தையே நோக்கிச் சில பாசரங்கள் கூறுவர்; எம்பெருமானை நோக்கிச் சில பாசரங்கள் கூறுவர்; இப்புடையிலே, எம்பெருமான் தன்னை நோக்கித் கூறும் பாசரம் இது.

மதித்தாய்போய் நான்கின் மதியார் போய் வீழ்—இதற்கு இரண்டு வகையான யோஜனைகள் உண்டு; மதியார்—உன்னைச் சிந்தித்து அடிபணியாதவர்கள், நான்கில் போய்வீழ்—(வீடு பெருமல்) சதுர்வித யோரிகளிலும் மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து நசிக்கும்படியாக, மதித்தாய்—, என்பது ஒரு யோஜனை. அன்றியே; நான்கின்—நான்கு வேதங்களைக்கொண்டு, மதியார்—உன்னைச் சிந்திக்க மாட்டாதவர்கள், போய்வீழ்—(ஆஸூர யோரிகளில்) விழுந்து ஒழியும்படியாக, மதித்தாய்—, என்பது மற்றொருயோஜனை.

மதிகோள் விதேத்தாய்—சந்திரனுக்கு நேர்த்திருந்த சூய ரோகத்தைப் போக்கியும்.

இரண்டம்போய் இரண்டின்வீடு மதித்தாய்—முதலையும் சாபங்கொண்டிருந்தது; கஜேந்திரனும் சாபங்கொண்டிருந்தான்; எங்ஙனையென்னில்; மஹாவிஷ்ணுபக்தனான இந்தரத்யும்பனென்னும் அரசன் வழக்கப்படி ஒருநாள் ஏகாக்ரசித்தனாய் விஷ்ணுபூஜை செய்துகொண்டிருந்தபோது அகஸ்த்ய மஹாமுனிவன் அவனிடம் எழுந்தருள், அப்பொழுது அவ்வரசன் தன் கருத்து முழுவதையும் திருமாலைப் பூஜிப்பதில் செலுத்தி யிருந்ததனால் அம்முனிவனது வருகையை அறியாதவனாய் அவனுக்கு உபசாரமொன்றும்செய்யாதிருக்க, அம்முனிவன் இப்படி நம்மை அரசன் அலக்ஷியஞ் செய்தானென்று மாறாகக்கருதிக் கோபித்து ‘நீ யானை போலச் செருக்குற்றிருந்ததனால் யானையாகக் கடவை’ என்று சபித்தான். (அங்ஙனமே அவன் ஒரு காட்டில் யானையாகத் தோன்றினனாயினும் முன்செய்த விஷ்ணுபக்தியின் மஹிமையினால் அப்பொழுதும் விடாமல் நடோதும் ஆயிரம் தாமரை மலர்களைக்கொண்டு திருமாலை அர்ச்சித்துப் பூஜித்துவருகையில், ஒரு நாள் பெரியதொரு தாமரைத் தடாகத்தில் அர்ச்சனைக்காகப் பூப்

பறிப்பதற்குப்போய் இறங்கி முதலையின்வாயில் அகப்பட்டுக் கொண்டது.)

முன்பொருகால், தேவலன் என்னும் முனிவன் ஒரு நீர்நிலை யில்நின்று தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தபோது ஹுஹுஹு என்னுங் கந்தர்வன் அம்முனிவனது காலைப்பற்றி யிழுத்தான், அதனால் கோபங்கொண்ட அம்முனிவன் ‘நீ ஜலஜந்துபோல் மறைந்து வந்து அபசாரப்பட்டதனால் முதலையாகக் கடவை’ என்று சபித் தான். முதலைக்கு சாபமோசும் உண்டாயிற்று; கஜேந்திரனுக்கு சாபமோசுமும் ஸாக்ஷாந்மோசுமும் உண்டாயின. .... (கஉ)

வீடாக்கும் பெற்றி யறியாது * மெய்வருத்திக்
கூடாக்கி நின்றன ண்டே கொண்டேழல்வீர்! *—வீடாக்கும்
மெய்ப்பொருள்தான் வேத முதற்பொருள்தான் * விண்ணவர்க்கு
நற்பொருள்தான் நாராயணன். (கங)

வீடு ஆக்கும் பெற்றி அறியாது	{ மோகூத்தைப் பெறு விக்கும் வழியைத் தெரிந்து கொள்ளாமல்	உழல்வீர்	திரிகின்றவர்களே !,
மெய்	சரீரத்தை	வீடு ஆக்கும்	{ மோகூத்தைத் தாக்கூடிய
வருத்தி	{ (உபவாஸாதி களாலே) க்லேசப்படுத்தி	மெய்	{ மெய்யானஉபாயமா பொருள்தான் { யிருப்பவனும்
கூடு ஆக்கி	{ எனும்பேமிருந்த கூடாக அஸாரமாக்கி	வேதம் முதல் பொருள்தான்	{ வேதங்களினால் முழு முதற்கடவுளாகப் பிரதிபாதிக்கப் படுபவனும்
நின்று	{ இப்படி நெடுங்காலம் தவம்புரிந்தும்	விண்ணவர்க்கு	வித்யஸூரிகளுக்கு
உண்டு	{ (தேஹம் தரிக்க வேண்டுமளவு ஸ்வல்பமாக) புஜித்தும்	நல் பொருள்தான்	{ போக்யமான வஸ்துவா யிருப்பவனும்
கொண்டு		நாராயணன்	{ ஸ்ரீமந் நாராயணனே யாவன்.

* * *—வேதாந்தங்களில் “யஜேஞந ஞானெந தவஸா சுநாமகெந ஸ்ரஹணா விவிஹிஷணி” (ப்ருஹதாரண்யகம்.) என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது; (அதாவது—பிராமணர்கள் யாகஞ் செய்தும் தானஞ் செய்தும் தவம் புரிந்தும் பட்டினி கிடந்தும்

பேறுபெறப் பார்க்கிறார்கள்—என்று ஒதப்பட்டுள்ளது.] சரீரத்தை வருத்தப்படுத்திச் செய்யவேண்டியவையாயும், அப்படி செய்தாலும் ‘அது தப்பிற்று, இது தப்பிற்று’ என்று சொல்லிப் பெரும்பாலும் பலனை இழக்க வேண்டியவையாயுமுள்ள அக்கருமங்களில் கைவைத்து அகர்த்தப்பட்டுப் போவதற்காட்டிலும், ஸ்ரீமந்நாராயணனையே ஸாக்ஷாத்நாக எளிதில் வழிபட்டு வாழ்ந்துபோகலாமே என்னும் கருத்துடன் அருளிச்செய்யும் பாசரம் இது.

அருந்தவம் புரிந்து கஷ்டப்படுகின்றவர்களை விளிக்கிறார் முன்னடிகளால். அந்தோ! மோக்ஷமடையவேண்டியவழி எளிதாயிருக்கச் செய்தேயும் அந்த மார்க்கத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் அபாயங்களிடுக்க கொடுவழியில் செல்லுகின்றீர்களே! என்கிற இரக்கந்தோன்ற “வீடாக்கும் பெற்றி அறியாது” என்கிறார். பெற்றி—உபாயம். கூடு ஆக்கி—பறவைகளின் கூடு கொம்புகளாலும் சுள்ளிகளாலுமே அடர்ந்திருப்பதுபோல, உடம்பை எலும்பு தவிர வேறொன்றுமில்லையாம்படி உலர்த்தி என்றவாறு. உண்டு—1. காயோடு நீடு களியுண்டு வீடு கடுங்கால் துகர்ந்து” என்றும், 2. “விழ்கனியுமுழிலையும் என்னுமியையே துகர்ந்துலம் தாம் வருந்தி” என்றும் சொல்லுகிறபடிபே தேஹம் தரித்திருக்குமளவு மிதபோஜனம் பண்ணுகிறபடியைச் சொல்லுகிறது.

பின்னடிகளில் எம்பெருமானுடைய தன்மையைஎடுத்துரைத்தது—காயக்லேசரூபமான கருமங்களை விட்டொழித்து ‘ஸ்ரீமந்நாராயண சரணேள சரணம் ப்ரபத்யே’ என்றிருங்கள் என்றவாறு. “காயிலேதின்றுங் கானிலுறைந்துங் கதி தேடித், தியிடை நின்றும் பூவலம் வந்துந் திரிவீர்களா, தாயிலுமன்பன் பூமகள் நண்பன் கடநாகப், பாயன்முருந்தன் கோயிலரங்கம் பணிவீரே.” என்ற கிருவரங்கக் கலம்பகச் செய்யுள் காண்க. ... .. (கக)

நாராயண னென்னை யாளி * நரகத்துச்

சேராமல் காக்கும் திருமால் தன் *—பேரான

பேசப்பெறுத பிணச்சமயர் பேசக் கேட்டு *

ஆசைப்பட்டாழ்வார் பலர்.

(கச)

நாராயணன்	{ நாராயணனென்னுந் திருநாம முடையவனும்	பிணம்	{ ஜீவச்சவ மென்னலாம்படி யுள்ள
என்னை ஆளி	{ (விசேஷித்து) அடியேனை ஆட் கொள்பவனும்	சமயர்	{ பாஹ்யகுத்ருஷ்டி மதஸ்தர்கள்
நரகத்து சேராமல் காக்கும்	{ (அடியார்களை) நரகம்போக வொட்டாமல் காத்தருள்பவனு மரன	பேச	{ (அபார்த்தங்களைப்) பிதற்ற
திருமால் தன்	திருமாலினது	கேட்டு	அவற்றைக் கேட்டு
பேர் ஆன	{ திருநாமங்களா யுள்ளவற்றை	பலர்	பலபேர்கள்
பேச பெருத	{ ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணும் பாக்கியமற்றவர் களான	ஆழ்வார்	{ தாங்களும் அப்படியேபாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளா யொழிய விரும்பி அதோகதியை அடைந்தொழிவர்.

* * *—இவ்வுலகில் தேவதாந்தர பக்தர்களும் உபாயாந்தர நிஷ்டர்களுமே மலிந்து கிடக்கிறார்களே! என்று வயிறெறிந்து பேசுகிறார். ஸகல லோகஸம்ரக்ஷகனாய் நரகநாசனான ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தநம்பண்ணி வாழலாமாயிருக்க, அப்படி வாழ்வதற்குப் பாக்கியமற்றவர்களாய் 'ஜீவச்சவங்கள்' என்று இகழ்வதற்குத் தகுந்தவர்களாயுள்ள மதாந்தரஸ்தர்கள் தேவதாந்தரங்களுக்குச் சிறப்பாகவும் உபாயாந்தரங்களுக்குப் புகழ்ச்சியாகவும் எதையாவது வாய்வந்தபடி பிதற்றிக்கொண்டிருக்கின்றனர்; பல பாஷிகள் அப்பிதற்றல்களைக்கேட்டு 'நாமும் இவர்களைப்போலவே தேவதாந்தர பக்தர்களாயும் உபாயாந்தர நிஷ்டர்களாயும் இருக்கலாமே' என்று அவர்களுடைய நிலைமையிலே ஆசைகொண்டு இவ்வழியாலே அதோகதியை அடைந்தொழிகின்றதே இவ்வுலகம்!; நல்ல பேச்சுப் பேசினால் செவிமடுத்தாக் கேட்டுகப்பார் ஆருமில்லையே; ஆத்மநாசத்தை விளைக்கவல்ல பேச்சுக்களே பொலிவுபெறுகின்றனவே! என்று பரிதபித்துப் பேசினுராயிற்று.

... ..

(கசு)

பலதேவ ரேத்தப் படிகடந்தான் பாதம் *

மலரேற விட்டிறைஞ்சி வாழ்த்த—வலராகில் *

மாற்கண்டன் கண்ட வகையே வருங்கண்டிர் *

நீற்கண்டன் கண்ட நிலை.

(கரு)

பல தேவர்	பல தேவர்கள்	வாழ்த்த வலர்	{ மங்களாசாஸனம்
ஏத்த	துதிக்கும்படியாக	ஆகில்	{ பண்ண
படி	பூமியை		{ வல்லவர்களானால்,
கடந்தான்	{ அளந்தவனான ஸ்ரீவேசுவர னுடைய	நீற்கண்டன் கண்ட நிலை	{ நீலகண்டனாகிய ருத்ரனிடத்தில் காணத்தக்க நிலைமை
பாதம்	திருவடிகளிலே	மாற்கண்டன்	{ மார்க்கண்டேயன்
மலர்	புஷ்பங்களை	கண்ட	{ ப்ரத்யக்ஷமாகக்
ஏற இட்டி	ஸமர்ப்பித்து	வகையே	{ கண்டவிதமாகவே
இறைஞ்சி	வணங்கி	வரும் கண்டிர்	வலித்திருக்கிறார்.

* * *—மருகண்டு மஹர்ஷியின் புத்திரான மார்க்கண்டேயன் குமாரப்பருவத்தில் வீதியில் விளையாடா நிற்கையில் அவ்விளையாட்டைக் கண்டுகொண்டு மாதா பிதாக்களும் மகிழ்ந்திருக்கும் போது ‘இப்பிள்ளைக்கு மரணகாலம் குறுகிவிட்டது’ என்று அசீரி வாக்கியம் ஒன்று திடீரென்று செவியில் விழப் பெற்ற அத்தாய்தந்தையர் மிகவும் பரிதாபங்கொண்டு நிற்க, அதைக்கண்ட மார்க்கண்டேயன் ‘நீங்கள் சிறிதும் வருந்த வேண்டா; ம்ருத்யுவை நானே பரிஹரித்துக் கொள்ளக்கடவேன்’ என்று சொல்லி அன்று முதலாகப் பரமசிவனை யடிபணிந்து அவனையே முழுமுதற்கடவுளாகப் பிரதிபத்திபண்ணி உபாலித்து வருகையில், சிவபிரான் “இவனோ நம்மை ரக்ஷகனாக நினைத்து நம்மைத் தொழுதுகொண்டு நம் கை பார்த்திருக்கின்றான்; ஸ்ரீமந் நாராயணனே ஸர்வரக்ஷகன் என்கிற பரமார்த்தம் இவனுக்குத் தெரியவில்லை போலும்; அதனை இவனுக்கு நாம் தெரிவிப்பது நன்று; தெரிவியா தொழிந்தோமாகில் அநியாயமாய் இவன் மோசம் போய்விடுவான்; ம்ருத்யுவைத் தப்பவேணுமென்று நம்மை வழிபடுகின்ற இவனுக்கு நாமே ஒரு புகலிடம் காட்டிக்

கொடுத்தோமாக வேணும்” என்றெண்ணி ‘மார்க்கண்டேயா !
என்னை நீ ரக்ஷகனாக நினைத்துத் தொழுகின்றாய், நானும் நீயும்
ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய ரக்ஷ்யவர்க்கத்தில் செர்ந்தவர்களேயன்றி
உனக்கு நான் ரக்ஷகனாகப் பராப்தனல்லேன் ; ஸர்வரக்ஷகன் அந்த
ஸ்ரீமந்நாராயணனொருவனே ; ஆனபின்பு அவனையே அடிபணிந்து
நீ அபிமதம் பெறக்கடவாய்’ என்று சொல்லி அவனை எம்பெரு
மான் திருவடிகளிலே கொண்டு நிறுத்தி ‘இவனை அதுகரஹித்
தருளவேணும்’ என்று பிரார்த்தித்து, பகவத்கிருபையாலே நீண்ட
ஆயுளைப்பெறுவித்தான் பரமசிவன்—என்பது மார்க்கண்டேய
னுடைய வரலாற்றின் சுருக்கம். 1. “புக்கடிமையினால் தன்னைக்
கண்ட மார்க்கண்டேயனவனை, நக்கபிரானு மன்றுய்யக்கொண்டது
நாராயணனருளே” என்றும் 2. “மார்க்கண்டேயனும் கரியே”
என்றும், 3. “கண்டுத்தெளிந்துங் கற்றார் கண்ணற்காளன்றி
யாவரோ, வண்டுண் மலர்த்தொங்கல் மார்க்கண்டேயனுக்கு வாழு
நாள், இண்டைச்சடைமுடி யீசனுடன்கொண்டு உசாச்செல்லக்,
கொண்டங்குத் தன்னொடுங் கொண்டின் சென்றதுணர்ந்துமே”
என்றும் திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வாரும், 4. “மன்னு நான்
மறை மாமுனி பெற்றமைந்தனை மதியாத வெங்குற்றற் தன்னை
யஞ்சி, நின்சரணெனச் சரணுய்த் தகவில் காலையுட முனிந்
தொழியாப், பின்னையென்றும் நின்திருவடி பிரியாவண்ண மெண்
ணிய பேரருள்” என்று பெரிய திருமொழியில் திருமங்கையாழ்வா
ரும் அருளிச்செய்தவை காண்க.

சில புராணங்களில் மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்க்கும்போது
பரமசிவனே மார்க்கண்டேயனுக்கு அபயமளித்ததாகக் காணப்
படினும் மஹாபாரதத்தில் ஆரண்யபர்வத்தில் நூற்றுத் தொண்
ணூற்றிரண்டா மத்யாயத்தில் மார்க்கண்டேயன் தானே தரும
புத்திரரை நோக்கிச் சொல்லுமளவில் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய
வார்த்தைகளை அதுவதிக்குமிடத்து “வித்யுஹதோலிவிபுஷெ-
ஃராவெவ ஸாணமஹி” என்றுள்ள ச்லோகத்தினால் இவன்
ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சரணம் புகுந்தவனென்பது நன்கு விளங்கும்.

1. திருவாய்மொழி 4—10—8.	2. திருவாய்மொழி 5—2—7.
3. திருவாய்மொழி 7—5—7.	4. பெரியதிருமொழி 5—8—6.

ஸ்ரீபாகவதத்திலும் பன்னிரண்டாம் ஸ்கந்தத்தில் எட்டாமத்யாயத் தில்—சூராயயநு ஹுஷீகௌஸம் ஜிமெயு ஜித்யு^{௧௦} ஸுஹுஜ^{௧௧} யஸு” (கக) என்றது காண்க.

மார்க்கண்டேயனுடைய வரலாறு இப்படிப்பட்டதென்று தெரிந்தபின் இனி இப்பாசுரத்தின் கருத்தை ஆராய்மின் ;— உலகளந்த பெருமானுடைய திருவடிகளில் புஷ்பங்களைப் பணிமாழிப் பல்லாண்டுபோட வல்லானால் நீற்கண்டன் கண்டநிலை மாற்கண்டன் கண்ட வகையே வருங்கண்டிர்’ என்றால் இத்தற்குக் கருத்து யாதெனில் ; கேண்மின் : மார்க்கண்டேயன் பரமசிவனிடத்தில் (ஸ்ரீவைகுண்ட ப்ராப்தியாகிற) மோகூத்தை விரும்பிப் பணிந்தான்ல்லன் ; வாழ்நாளையே விரும்பிப்பணிந்தான் ; அந்தப் பலனையும் அளிக்க யோக்யதையற்றவனாய் அந்த ருத்ரன் ஸ்ரீமந்நாராயணன் பக்கலில் அவனை ஆச்ரயிப்பித்து அப்பெருமான் மூலமாக ரக்ஷணம் செய்தித்தான் ; ஆகவே, தேவதாந்தரங்கள் பரம்பரயா ஒருகால் ரக்ஷகங்களாகுமேயன்றி ஸாக்ஷாத் தாக ரக்ஷகங்களாக மாட்டா ; ஸ்ரீமந்நாராயணனொருவனே ஸாக்ஷாத் ரக்ஷகனாவான்’ என்று மார்க்கண்டேயன் கைகண்டறிந்த பரமார்த்தம் தெரிந்தாகும் என்கை. நேராக எம்பெருமானையே நீங்கள் ஆராதிக்கும் பகூத்தில் மார்க்கண்டேயன் சமர்ப்பட்டுத் தெரிந்துகொண்ட விஷயம் உங்களுக்கு முந்துற முன்னம் எளிதில் தெரிந்துவிட்டதாகத் தேறும் என்றவாறு. நீற்கண்டனாகிய சிவனிடத்துக் காணக்கூடிய நிலைமை [அதாவது—இவன் ஒன்றுக்கும் உதவாதவன் என்று தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய ஸ்திதி], அதை மார்க்கண்டேயன் பண்டு தெரிந்துகொண்டான் ; நீங்களும் அதை இப்போது தெரிந்து கொண்டிருக்கென்னலாம்—ஸாக்ஷாத் தாக நீங்கள் எம்பெருமானையே ஆரதிப்பீர்களாகில், என விரிக்க.

இப்பாட்டின் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் “மார்க்கண்டேயன் மஹாதேவனை மோகூார்த்தமாகச் சென்று ஆச்ரயிக்க, மோகூப்ரதன் ஈச்வரனேயென்று காட்டுமிதுவே உள்ளதென்று ருத்ரன் காட்டக்கண்டு இதுவே இவனுக்குள்ள தென்று மார்க்கண்டேயன் கண்டவகையே விரித்திக்கும் : அவ்வவ ஹிதமாக ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளை ஆச்ரயிக்க வல்லவராகில்

மார்க்கண்டேயன் கண்டவகையே விதித்திக்கும்,” என்றிருக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகளில் உள்ள மோக்ஷ சப்தம் பரமபதாதுபவரூபமான மோக்ஷத்தைக் குறிப்பதன்று; “ஜராஜரண ரொக்ஷாய” என்று ஒரு தேசவிசேஷத்தைக் குறிக்கொண்டு கிதையிற் சொன்ன கட்டளையிலே, இந்த தேசத்திலேயே ம்ருத்யு இல்லாமையாகிற மோக்ஷத்தைச் சொல்லுகிறதென்று கொள்க. மார்க்கண்டேயன் தான் சிரஞ்ஜீவியா பிறுக்கவேண்டுமென்று உபாவித்தவனாக இதி ஹாஸபுராணங்களிற் கூறப்படுகிறானென்றி, பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத்தை விரும்பினனாகக் கூறப்பட்டிலன். பெரிய திருமொழியில் (5—8—6.) “மன்னு நான்மறை மாமுனி பெற்ற மைந்தனை.....பின்னையென்றும் நின்திருவடி பிரியாவண்ண மெண்ணிய பேரநுள்” என்றவிடத்து வியாக்கியானத்திலும் இது ஸ்பஷ்டம். அந்த வியாக்கியானமுளிய பெரியவாச்சான் பின்னே தாமே இவ்விடத்தில் “மார்க்கண்டேயன் மஹாதேவனை மோக்ஷார்த்தமாகச் சென்று ஆசரயிக்க” என்றது ருத்ராணைப் பற்றின பரிஹாஸோக்தியாக வடுக்கும். “இவன் ஒரு மஹா தேவனாம்; இவனிடத்தில் ஒரு பெரிய மோக்ஷத்தை விரும்பி ஒருவன் வந்து பணிந்தானாம்; அப்பப்ப! இந்த மோக்ஷம் நம்மா லாகாது என்று வேற்றுவாசல் காட்டினனாம்” என்று பரிஹ லித்துச் சொன்னவாறு.

நீர்கண்டன்—‘நீலம்’ என்ற வடசொல் ‘நீல்’ என்று சிதைந்து நீர்கண்டனென்றாயிற்று. “நீலார் கண்டத்தம்மான்” என்ற திருவாய்மொழி காண்க. அன்றியே, “நீர்க்கண்டன்” என இடையின ரகரப்பாடங்கொள்ளில், விஷஜலத்தைக் கழுத்திலே கொண்டவனென்றதாகும். மார்க்கண்டன்—‘மார்க்கண்டேயன்’ என்ற வடசொற் சிதைவு.

இப்பாட்டின் பின்னடிகட்டு மற்றும் பலவகையாகக் கருத் துக்கூற இடமுண்டு. வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. (கரு)

நிலைமன்னு மென்னெஞ்ச மந்நான்னு * தேவர்
தலைமன்னர் தாமே மாற்றாக *—பலமன்னர்
போர்மாள் வெங்கதிரோன் மாயப்பொழில் மறைய *
தேராழியால் மறைத்தாரால்.

அந்நான்று	{ பாரதபுத்தம் நடந்த அக்காலத்து	மாய	{ (அகாலத்தில்) அஸ்தமிக்கும்படி யாகவும்
தேவர் தலை மன்னர்	{ தேவாதிதேவனுன தாமே	பொழில்	{ பூமண்டலம் முழுதும் இருள் மூடும்படியாகவும்
மாற்று ஆக	{ எதிரியாயிருந்து கொண்டு	தேர் ஆழியால்	சக்கராயுதத்தினால்
பல மன்னர்	பல அரசர்கள்	மறைத்தாரால்	{ (ஸூரியனை) மறைத்த பெருமானாலே
போர்	புத்தக்களத்தில்	என் நெஞ்சம்	{ எனது (சஞ்சலமான) மனமானது
மான	{ மடிந்து போம்படியாகவும்	நிலை மன்னும்	{ சலிப்பற்று நிலை விற்கப் பெற்றது.
வேம்	{ ஸூரியன் கதிரோன்		

* * *—அலைபாய்ந்து கொண்டிருந்த என்மனமானது எம்பெருமான் ஆச்சரிதர்க்காக உழைக்குந் தன்மைகளைக் கேட்டறிந்தவாறே ‘இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு அடிமைப் பட்டவர்களாக நாம் அமைந்துவிட்டோமான பின்பு இனி நமக்கு யாது கவலை?’ என்று தேறி நிலைபெற்று விட்டதென்கிறார். “அந்நான்று...தேராழியால் மறைத்தாரால் என்னெஞ்சம் நிலைமன்னும்” என்று அவ்வயம்.

“தேவர் தலைமன்னர்” என்றது எம்பெருமானை; “ராஜாயி ராஜஸுவைஷா” என்றும் “அயர்வறுமமரர்களதிபதி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே.

தாமே மாற்றுக=தூர்யோதனாதிகளை எம்பெருமான் பாண்டவர்களின் சத்துருக்களென்று நினைத்திலன்; தன்னுடைய சத்துருக்களென்றே நினைத்தான்; இது எங்ஙனே தெரிகின்றதென்னில்; தூது எழுந்தருளினபோது விதுரர் திருமாளிகையிலே அமுது செய்தபோக, அஃதறிந்த தூர்யோதனன் “ஃஷ்டெஷாணாவ திகூஷி ஜாம்பவெவ ஜயஸூபிடிந கிரியூம் வுணரீகாக்ஷ! ஐதூ வுஷுவெவாஜநடி?” [பீஷ்மாசார்யரையும் த்ரோணசார்யரையும் என்னையும் விட்டுப் பள்ளிச்சோற்றை ஏன் உண்டாய்?]

என்று கண்ணிரோனைக்கேட்க, அதற்கு உத்தரமருளிச் செய்வது காண்மின்:—“கிஷகிதும் மஹாத்மயம் கிஷகிதம் தெவ ஹஜ பெஃ | வாணவாந கிஷகெஸ ராஜந்! ३३ பூணாஹி வாணவாஃ” [சத்ருநின் சோற்றையும் உண்ணலாகாது, சத்ருவுக்குச் சோறும் இடலாகாது; எனது உயிர்நிலையாகிய பாண்டலாகளை நீ தீயேஷிப் பதனும் எனக்கு சத்துருவே; ஆனதுபற்றியே உன்னிடம் நான் உண்ணவாறில்லை] என்றான். ஆகவே, ஆச்ரிதர்களுடைய பகைவர்களைத் தன்னுடைய பகைவர்களாகவே கொள்ளும் எம்பெருமானுடைய அபிஸந்தியை அறிந்து இங்கு “தாமோற்றுக” என்றருளிச் செய்தாரென்க. * மலைபுரைதோர் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர் குலைய தூற்றுவரும் பட்டழியப் பார்த்தன் சிலைவாழைத் திண்டேர்மேல் முன்னின்ற தபற்றிப் “பலமன்னர் போர் மாள” என்றருளிச் செய்யப்பட்டது

வெங்கதிரோன்மாயப் பொழில்மறையத் தேராழியால் மறைத்த வரலாறு வருமாறு:—அர்ஜுநன் பதினமூன்றாடப் போரில் தன் மகனான அபிமந்யுவைக் கொன்ற ஜயத்ரதன் மறுநாள் ஸூர்யன் அஸ்தமிப்பகருது முன்னே கொல்வதாகப் பல பிரதிஜ்ஞைகள் செய்ய, அது நிறைவேறக் கூடாதென்று அந்த ஜயத்ரதனை எதிரிகளால் உட்புக முடியாதபடியாக வியூஹத்திலே நிறுத்திக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருந்த ராஜாக்கள் முன்னே, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பகல் நாழிகை முப்பதாம் சென்றதாகத் தோற்றும்படி, நினைவறிந்து காரியஞ்செய்யும் தனது சம்மராயுதத்தைக் கொண்டு ஸூர்யனை மறைக்க, ‘ஆதித்யன் அஸ்தமித்தான், இனிமேக்குப் பிராணபய மில்லை; அர்ஜுநன் பிரதிஜ்ஞை செய்திருக்கிறபடியே அக்கிப்ரவேசம் செய்யப்போவதைக் கண்டு களிப்போம்’ என்றெண்ணி ஜயத்ரதன் வெளிப்பட்டு நின்றவளவிலே கண்ணிரோன் ஸூதர்ச நாழ்வானை மீட்டுக்கொள்ள, ஸூர்யன் இன்னும் அஸ்தமிக்கவில்லை யென்று உணர்ந்துகொண்ட அர்ஜுநன் உடனே தனது அம்பைக் கொண்டு அந்த ஜயத்ரதனைத் தலையறுத்துவிட்டான் என்பதாம்.

கோடிஸூர்ய பாகாசமான திருவாழியைக் கொண்டு ஸூர்யனை மறைத்தல் எவ்வளவு கூடுமெனின்; ஸூர்யனுடைய ஒளி கண்ணிலே காணலாம்படி அளவுபட்டிருத்தலால் திருட்டைப்

பொக்கும்; அப்படியல்லாமல் திருச்சக்கரத்தினொளி நேராகக் கண் கொண்டு பார்க்கமுடிபாதபடி ஆளவுபடாத மிக்க பேரொளியைக் கொண்டுள்ளதனால் பனபளத்துக் கண்களை இருளப் பண்ணு மெனச் சமாதானங் கூறுவர் பெரியோர்; மற்றும் சில வகையான ஸமாதானங்களும் கூறுவாருள். .... (கௌ)

ஆல நீழற்கீழ் நெறியை * நால்வர்க்கு
மேலையுடத் துரைத்தான் மேய்த்தவத்தோன் * — ஞால
மளந்தானை யாழிக் கிடந்தானை * ஆல்மேல்
வளர்ந்தானைத் தான்வணங்கு மாறு. (கௌ)

மேல் தவத்தோன்	{ மேய்யான சுவநெறியை யுடையானை ருத்ரன்,	தான் உணங்கும் ஆறு	{ தான் வழிபடும் மார்க்கமாகிய
ஞாலம் ஆளந்தானை	{ உலகளந்தவனும்	அறம் நெறியை	{ நல்வழியை
ஆல் கிடந்தானை	{ ஆல்மேல்மேய்யும்	மேலை யுடத்து முன்யுத்திலே	
ஆல் கிடந்தானை	{ ஆல்மேல்மேய்யும்	ஆல் நீழல் கீழ்	{ ஞாலமரத்தின் நீழலிலே
ஆல் கிடந்தானை	{ ஆல்மேல்மேய்யும்	நால்வர்க்கு	{ நான்கு மஹர்ஷிகளுக்கு
ஆல் கிடந்தானை	{ ஆல்மேல்மேய்யும்	உமைத்தான்	{ உபதேசித்தான்.

* * *—எம்பெருமானுடைய பரத்துவம் இன்று நான் சொல்லவேண்டுமா? ஸர்வஜ்ஞான சிவபிரான் தானே ஸ்வசுஷ்டியர்களுக்கு உபதேசித்த விஷயமன்றோ விது என்கிறார். சிவன் ஒரு காலத்திலே அகஸ்தியர் புலஸ்தியர் தகஷர் மார்க்கண்டேயர் என்கிற நான்கு முனிவர்களைச் சிஷ்யர்களாக அமைத்துக்கொண்டு ஒரு ஆலமரத்தின் அடியிலே பூநீமநாராயண தத்வோபதேசம் செய்தானென்று நூல்கள் கூறும். “ஆலமர நீழல் அறம்நால்வர்க் கன்றுரைத்த ஆலமரம் கண்டத்தான்” என்ற பொய்கையாழ்வார் பாசரமும் காண்க.

தாமஸப்ரக்ருதியாய் அஹங்காரிகளில் தலைவனான ருத்ரன் எம்பெருமானுடைய உண்மைநிலையைத் தான் எங்கனே அறிந் தான்? அறிந்தாலும் பிறர்க்கு அதை உபதேசிக்கும்படியான

ற்ற நுகய பரிபாகத்தை எங்ஙனே பெற்றான்? என்று கேள்வி கேட்பார்க்கு ஸமாதானமாகும்படி “மெய்த்தவத்தோன்” என்ற பெயரால் நுத்தனைக் குறிப்பிடுகின்றார். எம்பெருமானைப் பற்றின தத்துவவுணர்ச்சி தனக்கு வலித்திக்கவேனுமென்று மெய்யே தவம் புரிந்து அத்தவப்பயனாக பகவத் தத்வஜ்ஞானம் பெற்றவன் என்ற படி. அவன் நால்வர்க்கு உரைத்த அர்த்தம் யாதெனில், [தான் வணங்குமாறு.] ‘நானும் தலைசாய்க்கப் பெற்ற திருவடித் தாமரை களையுடையவன் காண்மின் ஸ்ரீமந்நாராயணன்; அவன் உலகங்களை வெல்லாம் தன் திருவடிக்கீழ் அகப்படுத்திக் கொண்டவன்; திருப் பாற்கடலிலே உறங்குவான்போல் ‘யோசுசெய்து கொண்டிருந்து ஆர்த்தாசூணம் செய்தருள்பவன்; பிரளய வெள்ளத்திலே நானு முட்பட ஸகல பதார்த்தங்களும் அழிந்துபோவதா யிருக்கையில் எல்லாவற்றையும் வானிவிழுங்கி ஆலந்தளிரிலே திருக்கண்வளர்ந்த அற்புத சக்திவாய்ந்தவன்’ என்று உபதேசிப்பனும் என்பது பின் னடிகளில் தேறுங்கருத்து. ... . (கௌ)

மாறிய தானவனை வள்ளுகிரால் * மார்விரண்டே

கூறுகக் கீறிய கோளரியை *—வேறுக

ஏத்தி யிருப்பாரை வெல்லுமே * மற்றவரைச்

சாத்தி யிருப்பார் தவம்.

(கறு)

மாறு ஆய	எதிரிட்டு நின்ற
தானவனை	{ ஹிரண்யாஸுர னுடைய
மார்வு	மார்வை
வன் உகிரால்	{ கூர்மையான நகங்களினால்
இரண்டு கூறு	{ இருபினவாகப்
ஆக கீறிய	{ பிளந்த
கோள்	{ பெருமிடுக்களுள்
அரியை	{ நரசிங்க மூர்த்தியை

வேறு ஆக	வில்லுக்கணமாக
ஏத்தி	{ அறித்து பகவத்
இருப்பாரை	{ விஷயத்தில் ஆழ்ந்திருக்கு மவர்களை,
மற்று அவரை	{ அந்த ஸ்ரீவைஷ்ண
சாத்தி	{ வர்களை
இருப்பார்	{ ஆசிரயித்திருக்
தவம்	{ கும் சாமாதிகாரி
வெல்லுமே	{ களின் நிஷ்டை வென்று விடும்.

* * *—எம்பெருமானிடத்தில் நிஷ்டை யுடையராயிருப் பதிற்காட்டிலும் பாகவதர்கள் பக்கலில் நிஷ்டை யுடையரா யிருப்

[illegible]

“மாநாடுதான்வளை” என்று தொடங்கி “ஏத்தியிருப்பாரை” என்று நல்லாடில் பகவத் பக்தர்களைச் சொன்னபடி. தனக்கு உயிர்நிலைபாசம் பரத்தொழுகாதுவருக்ப்பகைவனுனை இரணியனைத் தன் பகைவனுசப் பாவித்தது அங்குது மார்பைக் கூர்மையான நகத்தையாலே இருமினமாய்ப் பிளந்த நாகெகழூர்த்தியை “அந்தியம்போதி லியிருநாயகி யர்பையழித்தவனைப் பந்தனை தீரப் பல்லாநாடு பல்லாநிபந்தாண்டென்று பாடுதும்” என்றுகொண்டு வாழ்த்தியிருக்கும் பகவத் பக்தர்களை,—மற்றவரைச் சாத்தி யிருப்பார் தவம் வெல்லும்=பகவத் பக்தர்களின் நிஷ்டையை பாகவத பக்தர்களின் நிஷ்டை தோற்கடித்துகிறீம். எனவே, பகவத்பக்தியிற் காட்டிலும் பாகவத பக்தியே சிறந்தது என்றதாயிற்று. இத்து விநிச்சலாக்க வேண்டுமவற்றை யெல்லாம் ஸ்ரீவசகஸூஷண ஸாரத்தில் சுவாமிரகரணத்திற் பாக்கச் சொன்னோம்; அங்கே கண்டு கொள்க.

இப்பாட்டின் பெரியவாச்சாண்டிள்ளை வியாக்கியான அவ
தானிகையில் பகவானையே பழிக்குமதிலும் ததியரைப் புருஷகார
மாகக்கொண்டு பற்றுக்கை சீரியதென்கிறார்” என்ற (அச்சப்பிரதி
களிற்காணும்) வாக்கியம் பிழையுடையது; “புருஷகாரமாகக்

கொண்டு” என்கிற வாக்கியம் ஏட்டுப்பிரதிகளில் காண்பரிது ; சேரவும் மாட்டாது. “பகவானையே பஜிக்குமதிலும் ததீயரைப் பற்றுகை சீரியதென்கிறார்” என்னுமளவே உள்ளது. ‘ததீயரைப் புருஷகாரமாகப் பற்றுதல் சிறந்தது’ என்கிற அர்த்தமன்று இப்பாட்டுக்கு விஷயம் ; ‘ததீயரை உத்தேசயாகப் பற்றுதல் சிறந்தது’ என்னுமர்த்தமே இப்பாட்டுக்குச் சேவன். ... (கஅ)

தவம்செய்து நான்முகனால் பெற்ற வரத்தை *

அவம்செய்த வாழியா யன்றே *—உவந்தேம்மைக்

காப்பாய்நீ காப்பதனை யாவாய்நீ * வைகுந்த

மீப்பாயுமேவ்வயிர்க்கும் நீ.

(கக)

தவம் செய்து { தபஸ்ஸை
அறுஷ்டித்து
நான்முகனால் பிரமனிடத்து

பெற்ற { (ஹிரண்யன்
முதலானவர்கள்)
பெற்றுக்
கொண்ட

வரத்தை வரங்களை

அவம் செய்த பழுதாக்கின

ஆழியாய் { திருவாழிக்
கையனான
பெருமானே !

எம்மை அடியோங்களை

உவந்து திருவுள்ளமுகந்து
காப்பாய் நீ } காத்தருள்பவன்
அன்றே } நீயேயன்றே ;

காப்பதனை { காக்க வேணு
ஆவாய் நீ } மென்கிற
அன்றே } ஸங்கல்ப
முடையவனும்
நீயன்றே ;

எவ் { (உன்னை ஆசிரயித்த)
உயிர்க்கும் } ஸகலரத்தமாக்க
களுக்கும்

வைகுந்தம் பாம்பதத்தை
சுப்பாடின அளிப்பவனும்

நீ அன்றே நீயன்றே.

* * *—இரணியன் முதலிய ஆஸூரப் பகருதிகள் பிரமன் முதலிய தேவர்களைக் குறித்து ஸ்வல்பம் ஸ்தோத்ரம் பண்ணிவிட்டால் தலைகால் தெரியாமல் உவந்து எல்லையில்லாதபடி வரங்களை அளித்துவிட்டுப் பிறகு தங்களுக்கே நேரும் அநர்த்தங்களைப் பரிஹரித்துக் கொள்ளமாட்டாமல் கண்ணீர் விழவிட்டுக் கையைப் பிசைந்துகொண்டு நிற்பார்கள் அந்த ப்ராஹ்மாதி தேவர்கள். அன்னவர்களது ஆபத்தை அகற்றியருள்வான் எம்பெருமான்—என்பதை முன்னடிகளில் அருளிச்செய்து, இப்படிப்பட்ட நீயே

எனக்கு எல்லாப் பேசுகிறவர்களை மர் தனைக்கட்டிக் கந்தருளவேனு
மென்சிறுப் பிள்ளையாகவில்.

“தவஞ்செய்து காண்முதுகனல் பெற்றவரத்தை” என்றவிடத்து
முன்னர் பெற்றவரம்’ என்பது சொல்லப் படவில்லைபடியினும்,
இரணியன் முகவரினர் பெற்றவரம் எனக்கொள்க. அவர்கள்
பெற்றவரத்தை அளிச் செய்தவராவது—நல்ல உபாயங்களினால்
அவ்வாறும் பிள்ளைக் கிளைக்கொழித்தல் வரங்கொடுத்த தாங்களே
குடியிருப்பை யிழுத்து வருத்தினவள விலை வரம்பெற்றவர்களையும்
கொண்டு வரமளித்தவர்களையும் காத்தருள்பவனிறே ஸ்ரீமந்நாரா
யணன். இவற்று ஸாம்கீரி திருவாழியாழ்வானென்க. (கக)

நீயே யுலகெல்லாம் நின்னருளே நிற்பனவும் *

நீயே தவத்தேவ தேவனும் *—நீயே

நரிகடரும் மால்வரையு மெண்டிசையும் * அண்டத்

திரிகடரு மாய லீவை.

(20)

உலகு எல்லாம் நீயே	உலகம்கட்டுல்லாம் நீயே நீயே;	எரி கடரும்	ஜ்வலிக்கின்ற அக்கியும்
நிற்பனவும்	உலகங்கள் எத்தனைபெற்ற நிற்பனம்	மால்வரையும்	பெரியருவபர்வதங் களும்
நின் அருளே	உனது திருமையி னாலேயாம்;	எண்ண திரையும்	எட்டுத்திசைகளிலு முள்ள ஸகல பதார்த்தங்களும்
தவம் தேவர் தேவனும் நீயே	தவத்தினால் தேவர்களான ப்ரமன் முதலி யோர்க்குத் தலைவனும்நீயே;	அண்டத்தி இரு கடரும்	ஆகாசத்திலுள்ள சந்திர ஸூரியர்களும்
		ஆய இவை	ஆகிய இவையெல்லாம் நீயே நீயேகான்.

* * *—ஸ்கம்மும் எம்பெருமானாகவே யிருக்கும்படியை
யருளிச் செய்கிருநீதில் ‘உலகெல்லாம் நீயே’ என்றது—உலக
மெல்லாம் உன்னுடைய ஆளுகையில் அடங்கியுள்ளதா என்றபடி.
நிற்பனவும் நின்னருளே—அவ்வப்போ ருள்கள் அழியாதே ஸத்தை
பெற்றிருப்பதும் நித்யமாயிருப்பதும் உன்னருளாலே. தவத் தேவ
தேவனும் நீயே—எவ்வளவோ தவங்கள் செய்துப் ப்ரஜாபதி யென்

தும் பசுபதிமென்றும் பேர்பெற்றிருக்கும் தேவ ட்டும் தேவன்
தீ; * பாடல் கடவுளென்றிருக்கு மெவ்வகைத் கடவுளாக்கும் ஆங்
கடவுள் தீ என் தவார்த. ... .. (உ௦)

இவையா பிலவாய் திறந் தேரிகான்ற *

இவையா வேரிவட்டக கண்கள் *—இவையா

வேரிபோங்கிக் காட்டு மீமையோர் பெருமான் *

அரிபோங்கிக் காட்டு மழகு.

(உ௧)

திறந்து	விரிந்து	பொருள்	பொருள்
எரி கான்ற	நெருப்பை உமிழ்ந்த	காட்டும்	{ தோன்றின திருமேனியை புடையாய்
பிலம் வாய்	{ பாழி போன்ற பெரியகாய்	திருமேனியோர்	{ தீயவனாகிகளுக்கு விரிகாடகஞான வாய்க்கவரன்
இவையா	இவையோ!;	பெருமான்	
என் வட்டம்	{ கொள்ளிவட்டம் போலே உருண்டு சிவந்த ஜகலிச்சிற	அந்	நரசிங்கமூர்த்தியாய்
கண்கள்	திருக்கண்கள்	பொங்கி	பொங்கி
இவையா	இவையோ!;	காட்டும்	காட்டின
எரி	அக்கிரபோலே	அழகு	அழகு
		இவையா	என்ன விலகணம்!.

* * *—நரவலிம்ஹாவதாரம் என்றைக்கோ நடந்ததாயினும்
பாவநாப்ரகரஷ்த்தாலே அது ப்ரத்யக்ஷம்போல் தோற்றுமே ஆழ்
வார்க்கு; அப்படியே தோற்ற, ஆச்சரிதர்களுக்கு விரோதம் செய்
பவர்தேவ் எம்பெருமானுக்கு உண்டாகும் சிற்றம் என்ன அற்புத
மானது! என்று அதுவந்தித்து, 'எம்பெருமாலுடைய தெனிலைக்
காட்டிலும் சிற்றமே பக்தர்கட்குச் சரணம்' என்னுமர்த்தம் விளங்
கும்படியாகப் பேசுகிற பாசாரம் இது.

திறந்து எரிகான்ற பிலவாய் இவையா!—தூணில் நின்றும்
தோன்றினவாதே இரணியன்மேலுண்டான அளவுகடந்த சிற்றத்
தினால் திருவாயானது விரிந்து அழலை உமிழ்ந்ததே, அதனைப்பேசு
கிறார்; நெருப்பைக் கக்கின திருவாய் இதுதானே என்கிறார்.
'கான்ற' என்ற பெயரெச்சத்தில், கால்—வினைப்பகுதி. காலுதல்—
விசுதல்.

எரிவட்டக்கண்கள் இவையா—1. “தூயாய் சடர் மாமதி போல் உயிர்க்கெல்லாம், தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக்கண்ணா!” என்றும்படி திருக்கண்கள் குளிர்ந்திருப்பது அன்பர்களைக்காணும் போது; அன்பர்க்குத் துன்பம் செய்யுமவர்களைக் காணும்போது கொள்ளிவட்டம்போலே உருண்டு சிவந்து ஜ்வலிக்குமே; அப்படி ஜ்வலித்த திருக்கண்களோ இவை!; இத்திருக்கண்களில் இன்றைக்கும் சிற்றம் மாறவில்லையே யென்கிறார்போலும்.

ஆக முன்னடிகளால், திருவாயும் திருக்கண்களுமாகிற அவயவங்களுக்கு உண்டான சிக்குதியைப் பேசினார். இனி பின்னடிகளால், அவயவியான நரலிம்ஹமூர்த்தியின் கிளர்ச்சியைப் பேசுகிறார். எரிபொங்கிக் காட்டே மிமையோர்பெருமான்—‘எரிபொங்கிக்காட்டும்’ என்பதைப் பெருமானுக்கு விசேஷணமாக்கிப் பதவுரை வரையப்பட்டது: அன்றியே, இமையோர்க்கு விசேஷணமாக்கியும் உரைக்கலாம். ஹோமகாலத்திலே வைதிகர் கொடுத்த ஹவிஸ்ஸை அக்ரியானது ஸ்விகரித்துக்கொண்டு பெரிய கிளர்த்தியோடே போய் ஸமர்ப்பிக்கும்படி யிருக்கிற இந்திரன் முதலிய தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகன் என்று பொருளாகும். (எரி—அக்ரி தேவதையானது, பொங்கி—கிளர்ந்து, காட்டும்—ஹவிஸ்ஸைக் கொண்டு கொடுக்கப் பெறுகின்ற, இமையோர் என்கை.)

நரலிம்ஹமூர்த்தி இவ்வளவு பயங்கரமான வடிவு பெற்றிருந்தாலும் இது சத்துருக்களுக்குப் பயங்கரமேயன்றி அன்பர்கட்குப் பரம போக்யமேயாதலால் “அரிபொங்கிக் காட்டும் அழகு” என்று அழகிலே முடிக்கப்பட்டதென்க. ... (உக)

அழகியான் தானே யரியுருவன் தானே *

பழகியான் தாளே பணிமின் *—குழவியாய்த்

தானே மூலகுக்கும் தன்மைக்கும் தன்மையனே *

மீனா யுயிரளிக்கும் வித்து.

(உஉ)

தான் ஏழ்	தானே ஏழலகவ்	தன்மைக்கும்	{	(ரூபம் ரஸம் கந்தம் முதலிய) குணங்களுக்கும்	
உலகுக்கும்					கருக்கும் உபாதாந சாரணமாய்
வித்து					

1. பெரியதிருமொழி 7-1-9.

தன்மையன்	ஆச்ரயபூதனாய்	அரி உருவன்	{ நரசிங்கவுருந் கொண்டவன் ;
குழவி ஆய்	{ (பிரளயகாலத்தில்) சிறுகுழந்தையாய்க் கொண்டும்	தானே	{ அழகுந்ரு எல்லை நிலமாயிருப்பவனும்
மீன் ஆய்	{ (பின்பொருகால்) மதஸ்யரூபியாய்க் கொண்டும்	அழகியான்	{ னும் அவன்ருளே ;
உயிர் அளிக்கும்	{ ஆத்மாக்களை ரக்ஷித் தின் றவனான	பழகியான்	{ புராணபுருஷனுதய அப்பெருமானுடைய
தானே	{ எம்பெருமான் தானே	தானே	திருவடிகளையே
		பணிமின்	ஆச்ரயியுங்கோள்.

* * *—தானே காரணமாய்க்கொண்டு அடியிலே உலகங்களைப் படைத்து, படைக்கப்பட்ட உலகங்களைப் பாதுகாக்க அவாந்தரப் ப்ரளயத்தில் ஆலிலைத்துயின்ற அருங்குழந்தையாயும் மந்வந்தரப் ப்ரளயத்தில் மதஸ்யரூபியாயும் தோன்றி ரக்ஷித்து, ப்ரஹ்மலாதனை ரக்ஷிக்கைக்காகத் தூணிலே நரவிம்ஹமாய்த் தோன்றி இரணியனைக் கிழித்துப்போட்டு, இப்படி எல்லா அவஸ்தைகளிலும் ஸகலாத்மாக்களையும் அநாதிகாலமாக ரக்ஷித்துக்கொண்டு வருகிற ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை நீங்கள் ஆச்ரயியுங்கள் என்று பரோபதேசம் பண்ணுகிறார்.

கீழ்ப்பாட்டில் நரவிம்ஹாவதாரத்தை அதுபவித்தாராதலால் அத்திருக்கோலத்தின் அழகையே மீண்டும் வாய்வெருவுகின்றார் ‘அழகியான் தானே அரியுருவன் தானே’ என்று.

நம்முடைய புத்திக்கு எட்டாத அநாதிகாலத் தொடங்கிப் பலவகைகளால் ரக்ஷணம் செய்துகொண்டு வருதல் பற்றி எம்பெருமானுக்குப் ‘பழகியான்’ என்று திருநாமமிட்டனர்.

தன்மைக்கும் தன்மையன்=ஒரு த்ரவ்யத்தைப் பற்றியிருக்கும் குணத்திற்குத் ‘தன்மை’ என்று பெயர்; அக்குணத்திற்கு ஆச்ரயமான குணிக்குத் தன்மையன் என்று பெயர். புஷ்பம் என்கிற த்ரவ்யத்திற்கு மணம் குணமாயிருக்கின்றது; அந்த மணத்திற்குப் புஷ்பம் ஆச்ரயமாகையாலே புஷ்பம் குணியெனப்படும். இப்படியே எங்குங் கண்டுகொள்க. இங்கு “தன்மைக்கும் தன்மையன்” என்றது—நிலம் நீர் தீ கால் முதலிய பூதங்களின் குணங்

களாகிய மணம் சுவை முதலியவற்றுக்கெல்லாம் தானே ஆச்ரயமா
யிருப்பவனென்கை. 1. “நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய்
நெய்யோனாய்” என்கிறபடியே பஞ்சபூதாதிகளும் தானேயாயிருப்
பவன் என்றவாறு. இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சாண்டின்னோ வியாக்
கியானத்தில் “தன் பக்கலிலே வைக்கும்” என்று ஒரு வாக்கியம்
காண்கிறது: அதனால் “தன் வைக்குந்தன்மையனே” என்றும்
பாடமிருந்ததாகத் தெரிகின்றது ஏழலுக்கும் தான் வித்தாய்,
(அவ்வுலகங்களை) தன்—நன்னுள்ளோ, வைக்குந்தன்மையனாய்—
(பிரளயத்திலுழியாதபடி) அடக்கிவைக்கும் குணமுடையவனாய்
என்றபடி. .... (உஉ)

வித்துமிட வேண்டுங் கொலோ விடையடர்த்த *
பத்தி யுழவன் பழம்புனத்து *—மொய்த்தேழுந்த
கார்மேக மன்ன கருமால் திருமேனி *
நீர்வானம் காட்டும் நிகழ்ந்து.

(உஉ)

விடை	{ (சுப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக) நிகுபங்கோ வலியடக்கினாய் ஓம்	{ (நம் முயற்சியின்றியே தானே பகவத்விஷயத்தில் ருசி விளைந்தால் திருநாட்டுக்குச் செல்லுமளவும் நாம் எப்படி தரித்திருப்ப தென்றால்;)
அடர்த்த		
பத்தி உழவன்	{ (தன்விஷயத்தில் சேதநர்கட்கு) பத்தியுண்டாவ தற்குத் தானே முயற்சி செய்பவனுமான எம்பெருமா னுடைய	{ மொய்த்து எழுந்த } திரண்டு கிளர்ந்த கார் மேகம் அன்ன } காளமேகம்போன்ற கரு மால் கரிய திருமாலினது திரு மேனி திருமேனியை
பழம் புனத்து	{ (ஸம்ஸாரமென்கிற) அநாதியான கோதரத்திலே	{ நீர் வானம் { நீர்கொண்டெழுந்த மேகமானது
வித்தும் விட வேண்டும் கொலோ	{ (ஸ்வபாயத்தொகிற) வந்தையை நாம் விதைக்க வேண்டுமோ? [வேண்டாய்;]	{ நிகழ்ந்து காட்டும் எதிரோநின்றது காண்பதற்கும்: [போலிகண்டு நாம் தரித்திருக்கலா மென்றபடி.]

* * *—நாம் அழிந்த நிலையிலும் அழியாத நிலையிலும் எம்பெருமான் நானே நம்முடைய உஜ்ஜீவர்த்திற்கு க்ருஷிபண்ணு மவனுபிருக்க, நாமும் ஸாத்நாதுஷ்டாரம் பண்ணவேணுமோ, வேண்டா என்கிறார்.

பூதிவைகுண்டத்திலே எம்பெருமான் நித்யர்களோடும் முக் தர்களோடும் கூடிப் பரிபூர்ணாபவம் பெறுகிறகச் செய்தேயும் அதனால் அப்பெருமான் சிறிதும் மகிழாது, பல பிள்ளைகளைப் பெற்ற ஒரு தகப்பனார், தனது ஒருமகன் மாத்திரம் தேசார்த்தரத் திவிருக்க மற்ற எல்லாப் புத்திரர்களோடும் கூடி வாழா நின்றாலும் அதனால் மகிழ்ச்சியடையாமல் தேசார்த்தரத்திலுள்ள புத்திரனது பிரிவையே நினைத்துப் பரிதபிக்குமாபோலே எம்பெரு மானும் ஸம்ஸாரிகளான அஸ்மதா நிகளின் பிரிவையே நினைத்துப் பரிதாபமுற்று நம்மோடே கலந்து பரிமாறுவதற்காகக் காணக்கூ னபரங்களை நமக்குத் தந்தருளி அலற்றறைக்கொண்டு நாம் காரியஞ் செய்யும்படியான சக்தி விசேஷங்களையும் நமக்குக் கொடுத்து, மிகவும் அஹங்காரிகளான நம்மெதிரில் தான் ப்ரத்யக்ஷமாகவந்து நின்றால் நாம் பொறுமைகொண்டு ஆணையிட்டாகிலும் தன்னைத் துரத்திவிடுவோமென்றெண்ணி ஒருவர் கண்ணுக்குந் தோற்றாத படி, உறங்குகிற குழந்தையைத் தாயானவள் முதுகிலே அணைத் துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே எம்பெருமானுளும் தானறிந்த ஸம்பந்தமே காரணமாக நம்மை விடமாட்டாமல் அந்தர்யாமியா யிருந்து தொடர்ந்துகொண்டு நம்மை பொருகாலும் கைவிடாமல் ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு நமக்குத் துணையாய்ப் போருமள வில், நாம் கெட்ட காரியங்களிலே கைவைத்தோமாகில் நம்மைத் திருப்ப மாட்டாமல் அநாமதிபண்ணி உதாலீநரைப்போலே யிருந்து திருப்புகைக்கு இடம் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்து, நாம் செய்கிற தீமைகளிலே ஏதேனுமொரு தீமையாவது \$ நன்மை பென்று பேரிடக்கூடியதா யிருக்குமோவென்று பார்த்துவந்து,

\$ விஷயப்ரவணாய் வேசிகளைப் பின்தொடர்ந்து அடிக்கடி கோவில்களிலே நுழைந்து புறப்படுகை, வயலில் பட்டிமேய்ந்த பசுவை அடிப்பதாகத் தூத்துக்கொண்டு போம்போது அது ஒரு கோவிலை ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணிக் கொண்டு ஓடுகிறவனவிலே அதைவிடமாட்டாத ஆக்ரஹத்தாலே தானும் அக் கோவிலை வலஞ்செய்கை; (சிசுபாலாதிகளைப்போலே) சிந்தை செய்வதற்காகத் திருநாமங்களைச் சொல்லுகை முதலியன.

அப்படிப்பட்ட சீமைகளைக் கண்டுபிடித்து 'என் ஊரைச் சொன்னாய், என் பேரைச் சொன்னாய், என்னடியாரை ரகசித்தாய், அவர்கள் விடையைத் தீர்த்தாய், அவர்களுக்கு ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய்' என்றிப்படி சில ஸுக்ருதங்களை ஏறிட்டு மடிமாங்காயிட்டு யாத்ருச்சுகம், ப்ராஸங்கிகம், ஆதுஷங்கிகம் என்கிற ஸுக்ருத விசேஷங்களைத் தானே கல்பித்தும் அப்படி கல்பித்தவற்றை ஒன்றை அனேகமாக்கியும் நடத்திக்கொண்டு போருவன்-என்பது சாஸ்த்ரமுதத்தால் நாம் கண்டறிந்த விஷயம்.

யாத்ருச்சுகம், ப்ராஸங்கிகம், ஆதுஷங்கிகம் எனப்படுகிற ஸுக்ருதங்கள் எவைபென்னில்;—அவ்வூர் இவ்வூர் என்று நாம் பல ஊர்களையும் வம்புக்காகச் சொல்லுமளவிலே 'குருவிமலை, பரங்கிமலை, திருவேங்கடமலை' என்று வாயில் வந்துவிட்டால் இவ்வளவே பற்றாசாக 'என் ஊரைச் சொன்னான்' என்று எம்பெருமான் எழுதிக்கொள்வன்; அவன் இவன் என்று பல பேர்களையும் சொல்லிக்கொண்டு வருமடைவிலே சில பகவந்தாமங்களும் கலந்து வந்துவிட்டால் 'என் பேரைச் சொன்னான்' என்று கணக்கிடுவன்; சில பாகவதர்கள் காட்டிலே வழிப்போகா நிற்கையில் அவர்களை ஒழிமலித்துக் கொள்ளையடிக்கவேண்டுமென்று சில கள்ளர் முயன்றிருக்குமளவிலே, ஏதோ தன் காரியமாக வழிப்போகிற ஒரு சேவகன் அவர்கள் பின்னே தென்பட, அவனை அந்த பாகவதர்களின் ரக்ஷணத்திற்காக வந்தவனாக நினைத்து அக்கள்ளர், அஞ்சி அப்பால் போய்விட அதுவே பற்றாசாக அந்த சேவகனை 'என்னடியாரை ரோக்கினவன் இவன்' என்று எழுதிக்கொள்வன்; ஒருவன் வேளிற் காலத்திலே தன் வயல் தீய்த்து போகாநிற்கையில் நீருள்ள விடத்தில் நின்றும் வயலிலே பாய நெடுந்தூரத்திலே ஏற்றமிட்டு இறையாநிற்க, பாலை நிலத்தில் நடந்து விடாய்த்து இளைத்துவருகிற சில பாகவதர்கள் அவனறியாமல் அந்த நீரிலே இளைப்பாறிப் போனால் அதுகாரணமாக 'என்னடியாருடைய விடையைத் தீர்த்தானிவன்' என்று கணக்கிடுவன். ஒருவன் தனக்குச் சூதுசதாரங்க மாடுவதற்கும் காற்று வேண்டினபோது வந்து உலாவுகைக்கும் புறந்திண்ணை கட்டிவைக்க, மழையிலோ வெய்யிலிலோ வருந்தின சில பாகவதர்கள் அத்திண்ணையிலேவந்து ஒதுங்கியிருந்துபோக,

அதுகொண்டு 'என்னடியார்க்கு ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தான்' என்று கணக்கிடுவன் ; இப்படியாக நாமநியாமல் எம்பெருமானே ஏறிடம் ஸுக்ருதங்களே யாத்ருச்சிகம், ப்ராஸங்கிகம், ஆதுஷங்கிகம் எனப்படும்.

இப்படி அஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களையாகிலும் ஹேதுவாகக் கொண்டு எம்பெருமான் கடாஹிப்பனாகில் அந்தகடாஹம் ஸ்வேறு துகமாகாதோவென்னில், ஆகாது ; இந்த யாத்ருச்சிகம் முதலிய ஸுக்ருதங்களுமுட்பட நமக்குண்டாம்படி ஆதியிலே கரணகளே பரங்களைக் கொடுத்து ஸ்ருஷ்டித்தவன் எம்பெருமானாகையாலே, கடாஹேதுவாகச் சொன்ன அஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களும் அவனுடைய க்ருஷிபலமேயாம்.

[ஸ்ருஷ்டிப்பது சேதநருடைய கருமங்களுக்குத் தகுதியாக வன்றோவென்னில், ஸ்ருஷ்டிப்பது கருமத்தைக் கடாஹித்தேயாகிலும் அவரவர்களுடைய கருமபரிபாகத்துக்குத் தகுந்தபடி வெவ்வேறு காலங்களிலே ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டியிருக்க, ஏககாலத்திலே ஸ்ருஷ்டித்து அதுகரஹ காரியமென்பர்.]

அசித்தோடு வாசியற்றுக் கிடக்கிற நிலைமையிலே உஜ்ஜீவநத்துக்குக் கருவியான கரணகளேபரங்களைப் பேரருளாலே அவன் தந்தபடியை அதுஸந்தித்தால், நம் உஜ்ஜீவனத்தில் அவன் செய்தபடி பார்த்துக்கொண்டிருப்பது தவிர நாம் ஒரு முயற்சியும் பண்ணவேண்டாதபடியா யிருக்கும். புதிசாகத் தரிசுதிருத்தினதல்லாமல் பழையதாக உழுவது நடுவது விளைவதாய்க்கொண்டு பேரருகிற ஒரு சேஷத்தரத்திலே உழுவனாவன் அதுக்கென்று ஒரு க்ருஷியும் பண்ணாதிருந்தாலும் உதிர்த்ததானியமே முளைத்து விளைந்து தலைக்கட்டுமாபோலே, அஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்கள் நம்மிடத்திலே தன்னடையே விளையும்படியாகவன்றோ பத்தியுழவனென்று சொல்லப்படுகிற ஈச்வரன் அநாதிஸம்ஸாரத்தை ஸ்ருஷ்டித்துத் திருத்தி நடத்திப் போருவது.

இப்படிப்பட்ட பத்தியுழவன் பழம்புனத்தில் நாமும் வித்து இடவேண்டுமோ?—நாமும் உபாயாதுஷ்டாநம் பண்ணவேணுமோ? எம்பெருமானுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு விரோதியான நம்முடைய ப்ர

வ்ருத்தியை நாம் நிறுத்திக்கொள்வதன்றோ நமக்கு நன்மை என்ற வாறு.

விடையடர்த்த வரலாறு:—கும்பென்னும் இடையர் தலைவனது மகளும், நீளாதேவியின் அம்சமாகப் பிறந்ததனால் நீளா என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டு வருபவளுமான நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணஞ்செய்து கொள்ளுதற்காக அவள் தந்தை கர்யாசல்சமாகத் துறித்தபடி யார்க்கும் அடங்காத அஸுராவேசம் பெற்ற ஏழுஎருதுகளையும் கண்ணிரான் ஏழு திருவுருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கி அப்பிராட்டியை மணஞ்செய்து கொண்டான் என்பதாம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானுக்குப் பத்தியுழவன் என்று திருநாமமிட்ட அழகை என் சொல்வோம்! தன் விஷயத்தில் நமக்கு பக்தியுண்டாவதற்குத் தானே க்ருஷி பண்ணுகிறோம் எம்பெருமான். அந்த க்ருஷியாவது ஸ்ருஷ்டியவதாராதிகள் என்க.

இனி முன்னடிகட்கும் பின்னடிகட்கும் ஸங்கதி [சேர்த்தி] யாதென்னில்:—பத்தியுழவன் பழம்புனத்தில் நாம் வித்த இடவேண்டாவாகில் அப்படியே ஆகுக; எம்பெருமானே க்ருஷி பண்ணட்டும்; அந்த க்ருஷி பலித்து நாம் பரமபதஞ்சென்று நித்யாது பவம் பண்ணுவதென்பது விரைவில் நடைபெறக் கூடியதன்றே; சிறிது காலவிளம்பமாகுமே; அதுவரையில் நமக்குப் போது போக்கு யாதென்ன, 1. “பூவையும் காயாவும் நீலமும் பூக்கின்ற, காளி மலரென்றுங் காண்டோறும்—பாவிபேன் மெல்லாவி மெய் மிகவே பூரிக்கும், அவ்வவையெல்லாம் பிரானுருவேயென்று” என்றும் 2. “மேகங்களை வரையீர், திருமால் திருமேனியொக்கும் போகங்கள் உங்களுக்கெவ்வாறு பெற்றீர்?” என்றும், 3. “ஒக்கு மம்மன்னுருவென்று உள்ளங்குழைந்து நாணுளும், தொக்கமேகப் பல்குழாங்கள் காணுந்தோறும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே போலேகண்டு போதுபோக்க ஸாமகிரி உண்டு என்கிறார்.

“ருசி பிறந்தபின்பு ப்ராப்தியளவும் நாம் தரிக்கைக்கு அவன் திருமேனிக்குப் போலியுண்டென்கை” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்தியும் நோக்கத்தக்கது.

இப்பாட்டின் முதலடியின் மூன்று சீர்களாகிய “வித்துமிட
வேண்டுங்கோல்லோ” என்றவவாறு திருக்குறளில் எடுத்தாளப்பட்டு
ள்ளது; விருந்தோம்பல் என்னும் அதிகாரத்தில் “வித்துமிட
வேண்டுங்கோல்லோ விருந்தோம்பி, மிச்சின் மிசைவான் புனம்” (5)
என்றகுறள் காண்க. .... (உ௬)

நிகழ்ந்தாய் பால்பொன் பசப்புக் கார்வண்ணம் நான்கும் *
இகழ்ந்தாய் யிருவரையும் வீய * —புகழ்ந்தாய்
சினப்போர்ச் சுவேதனைச் சேனாபதியாய் *
மனப்போர் முடிக்கும் வகை. (உ௭)

பால் பொன்	{ வெண்மை சிவப்பு		
பசப்பு கார்	{ பசுமை கறுப்பு		
கான்கு	{ ஆகிற நான்கு		
வண்ணமும்	{ வர்ணங்களை யு		
	{ முடையனாய்க்		
	{ கொண்டு	மனம்	{ (திரௌபதியின்
			{ கூந்தலை
			{ முடிப்பிக்க
			{ வேணுமென்று)
			{ மனோரதங்
			{ கொண்டிருந்த
			{ படியே
நிகழ்ந்தாய்	{ (காங்கு யுகங்	போர்	{ பாரதயுத்தம்
	{ களிலும்)		
	{ அவதரித்தாய் ;		
இருவரையும்	{ மதுகைபர்களாகிற	முடிக்கும்	{ தலைக்கட்டும்படி
	{ இரண்டு	வகை	
	{ அசுரர்கள்		
வீய	{ தொலையும்படி	சினம் போர்	{ சீறிக்கொண்டு
இகழ்ந்தாய்	{ வெறுத்தாய் ;	சுவேதனை	{ புத்தத்தில்
			{ இழியும்
			{ ஆண்புலியான
			{ அர்ஜுனனை
சேனாபதி	{ அர்ஜுனனுடைய	புகழ்ந்தாய்	{ கொண்டாடினாய்.
	{ வேளைக்கு		
ஆய்	{ ரகசியனாய்க்		
	{ கொண்டு		

* * *—க்குதம் முதலைய யுகங்களிலே சேதநர் தமது ஸத்
வம் முதலைய குணங்கட்குத் தகுதியாக வெண்மை முதலைய வர்
ணங்களை விரும்புகையாலே அவ்வக் காலங்களிலே அந்தந்த நிறங்
களைப் பரிசுரவறித்து முகங்காட்டுகிறபடியை முதலடியிற் பேசு
கிறார். கிருதயுகத்திலுள்ளவர்கள் ஸத்வகுணம் நிறைந்தவர்க
ளாய் சுத்தமான நிறத்தை உகக்குமவர்களாகையாலே அவர்கட்

காக எம்பெருமான் பால்போன்ற நிறத்தைக் கொள்வன் ; த்ரேதா யுகத்திலே சிவந்த திருநிறத்தைக் கொள்வன் ; த்வாபரயுகத்தில் பசுமை நிறத்தைக் கொள்வன் ; கலியுகத்தில் எந்த நிறத்தைக் கொண்டாலும் சுடுபிவாரில்லாமையாலே இயற்கையான நீல நிறத்தைக் கொள்வன் என்க. இவ்வாழ்வார் திருச்சந்த விருத்தத் திலும் “பாலினீர்மை செம்பொனீர்மை பாசியின் பசும்புறம், போலுநீர்மை பொற்புடைத்தடத்துவண்டு விண்மலாம், நீலநீர்மை யென்றிவை நிறைந்த காலநான்குமாம்” என்றருளிச் செய்த பாசரம் காண்க.

இருவரையும் வீய இகழ்ந்தாய்—மதுகைடபரென்னும் இரண்டு அஸுரர்களையும் ஒழித்தாய் என்கை. அன்றியே ; 1. “கொல்லாமாக்கோல் கொலைசெய்து பாரதப்போர், எல்லாச்சேனையு மிரு நிலத்து அவித்த வெந்தாய்” என்கிறபடியே கௌரவர் பாண்டவர் ஆகிற இருவகுப்பிலுமுள்ள சேனைகளையும் தொலைத்தமையைச் சொல்லுகிறதாகவுங் கொள்வர். பாண்டவ பகஷத்திலும் ஸேனைகளைத் தொலைத்ததுண்டோவென்று கேட்பர் சிலர் ; 1. “கொல்லாமாக்கோல்” என்ற பாசரத்தின் விபாக்கியானத்திலே— “பாரதஸமரத்திலே துர்வர்க்கமடையத் திரண்டதிறே உபய ஸேனையிலும் ; இங்கே நாலெந்துபேரும் அங்கே ஒன்றிரண்டு பேரு மொழிய முடித்துப் போகட்டானுயிற்று.” என்றருளிச் செய்யப் பட்டுள்ளது காண்க. பஞ்ச பாண்டவர்களையும் அச்வத்தாம, க்ருபாசார்ய, க்ருதவர்மாக்களையும் தவிர்த்து மற்றெல்லாவற்றையும் தொலைத்து மண்ணின்பாரம் நீக்கினனென்க.

“உற்றுரையெல்லா முடன்கொன் றரசுளப் பெற்றாலும் வேண்டேன் பெருஞ்செல்வம்” என்று சொல்லிப் போரொழிந்த அர்ஜுநனுக்குக் கிதையை உபதேசித்து அவனைப் போர்புரிய உடன்படுத்தினனாதலால் புகழ்ந்தாய் சினப்போர்ச்சுவேதனை எனப் பட்டது. சுவேதன்—சுவேதவாஹுநன் என்றபடி. வெள்ளைக் குதிரைபூண்டதேரை வஹனமாகவுடையவன் என்கை. வெள்ளைப் புரவிக்குரக்கு வெல்கொடிக் தேர்மிசை முன்பு நின்று” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழி காண்க. .... (உச)

வகையால் மதியாது மண்கொண்டாய் * மற்றும்
வகையால் வருவதோன் றுண்டே *—வகையால்
வயிரம் குழைத்துண்ணும் மாவலி தானென்னும்
வயிர வழக்கொழித்தாய் மற்று.

(உரு)

மதியாது	{ உன் மேன்மையைச் சிறிதும் நீளையாமல்	தான்	{ தனக்குமேற்பட்ட பலிஷ்டர் ஆரு மில்லையென்று அஹங்காரம் கொண்டிருப்பவ னுமான
வகையால்	{ நல்ல உபாயம் களாலே	என்னும்	
மண் கொண்டாய்	{ (மாவலியிடத்தில் இரந்து) பூமியை ஸ்வரதினப் படுத்திக் கொண்டாய்;	மாவலி	மஹாபலியினுடைய
மற்றும்	அதற்குமேலும்,	வயிரம் வழக்கு	சத்ருத்வமுறையை
வயிரம்	{ வயிரமாகிற அதனத்தை	ஒழித்தாய்	போக்கினாய்;
வகையால்	{ ஒளஷதாதி உபாயங்களாலே	வகையால்	{ இப்படிப்பட்ட உனது காரியங்களினால்
குழைத்து	இளகச்செய்து	வருவது	{ உனக்கு விரித்திப்ப தொருபலன் உண்டோ?
உண்ணும்	உண்பவனும்	ஒன்று	{ (எல்லாம் ஆச்ரிதர்க்காகச் செய்கிற யித்தனை.)
	(அதனால்)	உண்டே	

* * *—எம்பெருமான் செய்தருளுங் காரியங்களெல்லாம்
அடியார்களுடைய பிரயோஜனத்திற்காகவேயன்றி ஸ்வப்ரியோஜ
னத்திற்காக ஒரு காரியமும் செய்வதில்லை யென்பதை வெளியிடும்
பாசரம் இது.

மதியாது வகையால் மண்கொண்டாய்==‘உபயவிபூதிநாதனா
யிருக்கிற நாம் பாசகனாகப் போகலாமோ’ என்று தன் மேன்மை
யைச் சிறிதும் பாராமல் ‘ஆச்ரிதனை இந்திரனுக்குக் காரியம்
தலைக்கட்டுமளவே வேண்டியது’ என்று அதனையே பார்த்து பாச
கனாய்ச் செல்லுகையாகிற உபாயத்தினால் பூமியையெல்லாம் ஸ்வா
திப்படுத்திக் கொண்டாய்.

இரண்டாமடியை முடிவில் அர்வயித்துக் கொள்க.

பொருட்டிப் பலகாலம் இவ்வுலகில் உயிர்த்திருந்து பெருந்தவம் புரிதற்கு உபயோகமாக நீண்ட ஆயுளையேனும் அடியேற்கு அளித்தருள்' என்று பிரார்த்தித்தார். அது கேட்டுக் கைலாஸபதி 'அது கருமா, ஞ்ஸாரமாக நடப்பதேபன்றி வளர்த்தத்தக்கதன்று; வேறு வேண்டிவதை விளம்புவாய்' என்னலும், திருமழிசைப்பிரான் குறுமுயுவலோடு இகழ்ச்சியாய் 'இவ்வுசியின் பின்னே நூல் வரும்படி வரம் தந்தருளீர்' என்று விநோதமாகச் சொல்ல, அப்பரி ஹாஸவார்த்தை செலிப்பட்டவுடனே கடுஞ்சினங்கொண்ட நெற்றிக்கண்ணன் 'இச்செருக்குடையானே இப்பொழுதே அநங்கனைப்போலாக்கிவிடுகிறேன்' என்று தனது நெற்றியிலுள்ள நெருப்புக் கண்ணைத்திறந்துவிட்டார்; அதில் நின்றும் புகையும் பொறியுமாகக் கிளர்ந்தெழுந்த காலாக்கியைக்கண்டு திருமழிசைப்பிரான் சிறிதும் கலங்காமல் 'இந்திரன்போல உடம்பு முழுதும் கண்காட்டினாலும் அஞ்சவேனல்லேன்' என்று சொல்லித் தமது வலத்திருவடியின் பெருவிரலிலுள்ளதொரு கண்ணைத்திறந்துவிட, அதில் நின்றும் ஒரு பெருந்தீ எழுந்து ஊழித்தீயினும் பன்மடங்கு மேலீட்டு அவ்வனலை அடக்கத்தொடங்கிற்று. அவ்வளவில் அரன் அக்கடுநெருப்பை அவிக்கும்படி தனது சடையிலுள்ள பல மேகங்களை ஏவிவிட, அவையும் அங்ஙனமே கல்பாந்த காலத்திற்போலச் சோனைமழை பொழிந்து பெருவெள்ளங்கோக்கவும் ஆழ்வார் சிறிதும் சலியாமல் பகவத்பத்தியிலே ஊன்றியிருந்தார்; அதுகண்டு முக்கண்மூர்த்தி மிக வியந்து இவர்க்கு 'பக்திஸாரர்' என்று திருநாமஞ்சாத்தி இவரது வைபவத்தைக் கொண்டாடித் தன்னிடத்திற்குத் திரும்பிப்போயினன் என்ற வரலாறு இவ்விடத்தில் ஸ்மரிக்கத்தக்கது இவ்வளவையும் 'திருவுள்ளம்பற்றியே ஆழ்வார் இங்கு "கற்றைச்சடையான் கரிக்கண்டாய்" என்கிறார் என்று கொள்ளலாம். கரி—ஸாக்ஷி; நேரில் கண்ணால் பார்த்தவன் என்கை.

இவ்வாழ்வார் "சாக்கியங்கற்றோம் சமண்கற்றோம் சங்கரனாராக்கிய ஆகமநா லாராயந்தோம்" என்றபடியே பல மதங்களினுள்ளும் புகுந்து அந்தந்த மதஸ்தராகவே இருந்தவராதலால், இப்படி பலமதங்களிலும் புகுந்து அவையெல்லாம் அஸார

மென்று விட்டொழிந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பந்தாயத்திற்கு வந்து
சேர்ந்ததுபோல, இந்த ஸத்ஸம்பந்தாயத்தையும் விட்டு வேறொரு
தீயமதத்தில் போய்ச் சேரும்படியான தெளர்ப்பாக்கியம் இவ்
விருள் தருமாஞாலத்தின் காரியமாக நமக்கு நேர்ந்துவிடுமோ
என்னவோ ! என்று அஞ்சி, இந்த நிஷ்டையே நிலைத்திருக்குமாறு
கடாக்ஷித்தருளவேணுமென்று பின்னடிகளால் எம்பெருமான்
றன்னையே பிரார்த்தித்தாராயிற்று. .... (உ௬)

மாறான் புருந்த மடநெஞ்சம் * மற்றதுவும்
பேறுகக் கொள்வனோ பேதைகள் *—நீருடி
தான்காண மாட்டாத தாரகல சேவடியை *
யான்காண வல்லேற் கிது. (உ௭)

பேதைகள்	மூடர்களே !,	காண	{ ஸேவிக்க
மால்	எம்பெருமான்	மாட்டாத	{ முடியாததும்
தான் புருந்த	{ தானேமேல்விழுந்து வந்து புருந்திருக் கப்பெற்ற	தார்	{ புஷ்பங்களினால் அர்ச்சிக்கப் பட்டதும்
மட நெஞ்சம்	{ (எனது) விதேய மான நெஞ்சிலே	அகலம்	{ போக்யதையில் அள விறந்ததுமான
மற்றதுவும்	வேறொன்றை	சே அடியை	திருவடியை
பேறு ஆக	புருஷார்த்தமாக	யான் காண	{ ஸேவிக்கும்படியான பாக்கியம் பெற்ற எனக்கு
கொள்வனோ	{ நான் கொள்வனோ ? [கொள்ள மாட்டேன் ;]	வல்லேற்கு	{ இப்படிப்பட்ட அத்யவஸாய முண்டாயிற்று.
நீருடி தான்	{ நீறு பூசின உடம்பை புடையான ருத்ரனும்	இது	

* * *—தம்முடைய அத்யவஸாயத்தையும் அதன் அடியை
யும் அருளிச்செய்கிறார். உலகத்தில் ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொன்
றைப் புருஷார்த்தமாகப் பேணுவார் ; ஐச்வர்யத்தை நச்சவர் சிலர் ;
ஸ்வர்க்கலோக போகங்களை அபேக்ஷிப்பர் சிலர் ; கைவல்யத்தைக்
காதலிப்பர் சிலர். இப்படி ஒவ்வொருவர்க்கு ஒவ்வொன்று பேறுக
இருக்கும் ; எனக்கோவென்னில் ; இவையென்றும் விருப்பமல்ல.

எம்பெருமானுனை இவ்வாழ்வாருடைய நெஞ்சகம் நமங்கு இருப்பிடமாகக்கிடைக்குமா! என்று காகலிந்துத் தன்பேறாக வந்து சேரப்பெற்ற என்னு நெஞ்சில் அப்பெருமானுடைய நித்ய வாஸமொன்று தனிர மற்றெனவும் புருஷார்த்தமாகக் கருதப்பட மாட்டாது, என்று நமது அகப்பவஸாயத்தை முன்னடிகளிற் கூறினர். இப்படிப்பட்ட அகப்பவஸாயம் காமக்ஞ உண்டான படிபைப் பேசுகிறார் நின்னடிகளில்: கீறுடிதான் இத்தபாதிதான். 1. “பெண்ணுலாஞ்சடையினுனும் பிரமண முன்னைக்காண்பான், எண்ணிலா ஆழிபூழி தவஞ்செய்தார் வேள்கிளிப்ப” என்கிறபடிபே சடையன்தானும் கெடுங்காலம் தவம்புரிந்துப் எந்தத் திருவடிகளை வேலிக்கப்பெற்றனவோ அந்தத் திருவடிகள் எனக்கு ஸ்வயமாகவே வந்து வேலாவஸாதிக்கப்பெற்றதனால் ‘இத்திருவடிகளிர வேறென் னும் காமக்குப் பாப்பமல்ல’ என்கிற இந்த அத்யவஸாயம் உண்டா யிற்று என்றவாறு.

“காணவல்ல எனக்கு” எனப்பிரயோகிக்கவேண்டு மிடத்து “யான்காண வல்லேற்கு” எனப் பிரயோகிக்கப்பட்டது. (உஎ)

இதுவிலங்கை யீடழியக் கட்டிய சேது *

இதுவிலங்கு வாலியை வீழ்த்தது *—இதுவிலங்கை

தானொடுங்க வில்லுடங்கத் தண்டா ரிராவணனை *

ஊனொடுங்க வேய்தா னுகப்பு.

(உஅ)

இலங்கை	வங்காபுரியானது	இது	{ இப்போது நடந்த செயல்காண்மின்;
நடு அழிய	சீர்குலையும் படியாக	இலங்கை தான்	வங்காபுரியானது
கட்டிய	{ (வானர சேனையைத் தனைகொண்டு) கட்டின	ஒடுங்க	அழியும்படியாகவும்
சேது	திருகணை	வில் லுடங்க	{ சார்ங்கவில் வளையும் படியாகவும்,
இது	இதுகாண்மின்;		{ (அலங்காரமாகக்)
விலங்கு	{ திரயக்கயோகியிற் பிறந்தவனான	தண் தார்	குளிர்த்த பூமலை
வாலியை	வாலியை	இராவணனை	யணிந்து கொண்
வீழ்த்தது	முடித்தது	ஊன் ஒடுங்க	டிருந்த இராவண னுடைய உடல் ஒழியும்படி யாகவும்

எய்தான்	{	அம்புனைச் செலுத்	உகப்பு	{	லீலையான
		நிக இராமபிரா			வியாபாரம்
		னுடைய	இது		இது காண்மின்.

* * *—இராமபிராணுடைய சில வீரச்செயல்களைப்பேசியதுப விக்ஞார்.

இலங்கை ஈடழியக்கட்டிய சேது இது=விபீஷணமுவான் இராமபிரான் பக்கல் வந்து சேர்ந்து உய்ந்தபின் பெருமானைப் பார்த்து ‘ஸ்வாமிந்! இந்த நம்முடைய வேனைகள் கடலைக்கடந்து அப்பாற் செல்லவேண்டுமாதலால் அந்நகராகக் கடலரசனை நீர் சரணம்புகவேணும்’ என்ன, இராமபிரான் ‘கடலைக்கடக்க உபாயம் சொல்லவேண்டும்’ என்று கடலரசனாகிய வருணனைப் பிரார்த்தித்துத் தர்ப்பசயனத்தில் படுத்து மூன்றுநாளளவும் ப்ராயோபவேசமாகக்கிடக்க, எழுந்தராஜன் அப்பெருமானது மழிமையைக்கருதாமல் உபேசைகூயாபிருந்துவிடவே ஸ்ரீராமன் அதுகண்டு கோபங்கொண்டு ‘அனைவரும் நடந்தே செல்லும்படி கடலை வற்றச்செய்வேன்’ என்று ஆக்ரேயாஸ்தரத்தைத் தொடுக் கத்தொடங்கிய வளவிலே வருணன் அஞ்சி நடுங்கி ஓடிவந்து இராமபிரானைச் சரணமடைந்து கடல்வடிவமான தன்மேல் அனை கட்டுதற்கு உடன்பட்டு, நளன்னைகயினால் நீரில்போட்ட கற்களும் மிதக்குமென்று அவனுக்கு அவன் தகப்பனார் வரமளித்திருக்கிற ராகையால் அவனைக்கொண்டு ஸேதுகட்டவேணுமென்று சொல்லி விட்டு மறைந்துவிட்டான்; இராகவனும் அப்படியே மற்ற வானரங்கள் சுற்றுமுள்ள மலைகளைப்பிடுங்கிக்கொண்டு வந்து நளன் கையில் கொடுக்கச்செய்து நளன் கையினால் அம்மலைகளை நீரில் போகவித்து ஸேதுகட்டுவித்தான்—என்பது திருவணைகட்டின வரலாறு. இது என்றைக்கோ நிகழ்ந்ததாயினும் மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்ற இவ்வாழ்வாரது அகக்கண்ணுக்கு ஸ்பஷ்டமாகத் தோற்றி விளங்குதலால் “கட்டிய சேது இது” என்று கண் முன்னே கண்டதுபோலப் பேசுகிறார்.

இது விலங்கு வாலியை வீழ்த்தது—ஸுக்ரீவன் இராமபிரா னோடு ஸ்நேஹஞ்செய்துகொண்டு அவனது நியமனத்தினால் கிஷ்கிந்தைக்குச்சென்று வீரநாதஞ்செய்ய, அதைக்கேட்டு வாலி பொறுக்கமாட்டாதவனாய் வெளிக்கிளம்பிவந்து ஸுக்ரீவனோடு யுத்தஞ்செய்யத்தொடங்க, அப்போது இராமன் அவ்விருவரில்

இன்னான் ஸுக்ரீவன் இன்னான் வாலியென்று வாசி கண்டறி யாமையால் அம்பு எய்யாதொழியவே, ஸுக்ரீவன் வாலியிடத்துப் பராஜயப்பட்டு வேதனை பொறுக்கமாட்டாமல் ரிச்யமுகபர்வதத் துக்கே மீண்டு ஓடிவந்து சேர, இராமன் அம்பு எய்யாத காரணங் கூறி 'இப்போது உனக்கு ஓர் அடையாளமிடுகிறேன்; மறுபடியும் வாலியை யுத்தத்துக்கு அழை' என்று சொல்லி அவன் கழுத்தில் ஒரு பூமாலையைச்சுற்றிக் கிஷ்கிந்தைக்குப் போகவிட, ஸுக்ரீவன் சென்று முன்போலவே வீரராதஞ்செய்ய, அதைக்கேட்டு வாலி போருக்குப்புறப்பட, அப்போது அவன் மனைவியாகிய தாரை 'ஓ பிராணநாதா! சற்று முன்பு அடிபட்டு ஓடினவன் திரும்பி இப்போதே சண்டைக்கு அழைக்கின்றமையால் இது வெறும னன்று; ஏதோ ஒரு பெருத்த ஸஹாயத்தை அண்டைகொண்டு வந்திருக்கவேணும்; நீ இப்போது திடீரென்று போர்க்குப் புறப்படுவது தகுதியன்று' என்று சொல்லித் தடுத்தவளாலும் அவள் வார்த்தையைச் செவியிலும் கொள்ளாமல் சடக்கெனப் புறப்பட்டவந்து ஸுக்ரீவனுடன் பிணங்கினான்; அந்த வாலி ஸுக்ரீவரிருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் கீழேதள்ளுவது மேலே பாய்வது கட்டிக்கொண்டு நெருக்குவது கடிப்பது குத்துவது அடிப்பதாய் வலிதான யுத்தஞ்செய்யுங்காலத்தில் இராகவன் ஒருமரத்தடியில் மறைந்திருந்து வாலியைப் பாணத்திலைடித்தார்; அந்த பாணத்தினால் வாலி மார்பு பிளந்து கீழே விழுந்துவிட்டான்; இதைத் தாரை கேள்விப்பட்டு அங்கதனென்னும் புத்திரனுடன் கூட ஓடிவந்து வாலியைத் தழுவிக்கொண்டு பலவாறு புலம்பி, பிறகு எதிரில்நின்ற இராமனைப்பார்த்து அவருடைய மஹா புருஷலக்ஷணங்களைக்கண்டு இவர் ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவென்று நிச்சயித்துத் துதித்தனள். இராமனும் வாலியோடு வாதாடிப் பல ஸமாதானங்கள் சொல்லக்கேட்டு நன்மதிபெற்றுக் கைகூப்பி இராகவனைத்தொழுது 'ஸுக்ரீவனைப்போல் அங்கதனையும் நோக் கிக்கொள்ளவேணும்' என்று பிரார்த்தித்துவிட்டுப் ப்ராணனையும் விட்டான்—என்ற வரலாறு அறிக. ஆச்ரிதனை ஸுக்ரீவனிடத் தில் பக்ஷபாதத்தால் எம்பெருமான் செய்தருளின காரியம் இப்போதுதான் நடந்ததுபோல் ஆழ்வார்க்குத் தோற்றிற்றென்க.

“வீழ்த்ததுவும்” என்று சிலர்க்குப் பாடமாம்; அப்பாடத்தில் வெண்டளைபிறழும்.

திருவணிகட்டினதும் வாலியைவதைத்ததும் இராவணனைக்
கொன்றதும் எம்பிரான் அவலீபாகச்செய்த செயல்கள் என்ற
தாயிற்று இப்பாட்டால். ... . (உஅ)

உகப்புருவன் தானே யொளியுருவன் தானே *
மகப்புருவன் தானே மதிக்கில் *—மிகப்புருவம்
ஒன்றுக்கொன் றேசனையான் வீழ * ஒருகணையால்
அன்றிக்கொண் டெய்தா னவன். (உக)

மிக	மிகவும்	மதிக்கில்	சிந்தித்தால்
புருவம்	ஒரு புருவத்துக்கு	உகப்பு	மனோஹரமான
ஒன்றுக்	ஒரு புருவம் காத	உருவன்	திருமேனியை
கொன்று	வழி நீளமிருக்கப்	தானே	புடையவன்
ஒசனையான்	பெற்ற		அவனே ;
	கும்பகரணன்		
வீழ	ஒழியும்படியாக	ஒளி உருவன்	தேஜோமயமான
அன்றிக்	சிறிக்கொண்டு	தானே	திருமேனியை
கொண்டு			புடையவனும்
			அவனே,
ஒரு கணையால்	ஒரு பாணத்தினால்	மகப்பு	மிகவும் ஆச்சரிய
எய்தானவன்	அடித்து முடித்தவ	உருவன்	மான வடிவை
	ஒன இராம	தானே	புடையவனும்
	பிரானே		அவனே.

* * *—எம்பெருமானுடைய திவ்யமங்களை விக்ரஹத்தின்
வைலக்ஷணயத்தைப்பேசி அதுபவிக்கிறார். உகப்புருவன்தானே—
கண்டவர்களெல்லாரும் உகக்கும்படியான திருவுருவத்தையுடைய
வன் என்கை. “தோள்கண்டார் தோளே கண்டார் தொடுகழற்
கமலமன்ன தாள்கண்டார் தாளேகண்டார் தடக்கை கண்டாரு
மலிதே” (கம்பராமாயணம்.) என்றது காண்க. அன்றியே,
நம்மைப்போல் கருமங்காரணமாக சரீரங்களைப் பரிக்காற்றிக்கை
யன்றியே “உஹாமுஹீதாஹிதொரூபெஹி” என்கிறபடியே
தானே திருவுள்ளமுகத்து பரிக்காற்றித்துக் கொள்ளப்பட்ட வடிவை
புடையவன் என்றுமாம்.

ஒளியுருவன் தானே—1. “குழுமித்தேவர் குழாங்கள் கை
தொழச் சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவிதொருரு” என்கிற

படியே தேஜஸ்புஞ்ஜமே வடிவெடுத்த தென்னலாம்படியான
உருவையுடையவன்.

மகப்புருவன்.—‘மஹாஹுதம்’ [மஹாஹுதம்] என்ற வட
சொல் ‘மகப்பு’ எனச்சொத்தது; மிகவும் அற்புதமான உரு
வத்தை யுடையவன் என்றபடி. இப்படிப்பட்டவன் யாவனென்
னில், இராமசிரானென்றது பின்னடிகளால், சும்பகர்ணனுடைய
புருவங்களின் இடைவெளி ஒரு காதவழி யுள்ளதுபற்றி ‘புருவ
மொன்றுக்கொன்றேசனையான்’ என்று அவனுக்குப் பெயரிடப்
பட்டது. ‘யோஜநா’ என்னும் வடசொல் ஓசனை எனத் திரிந்
தது. ... .. (உக)

அவனென்னை யாளி யரங்கத்து * அரங்கில்

அவனென்னை யெய்தாமல் காப்பான் *—அவனென்ன

துள்ளத்து நின்ற னிருந்தான் கிடக்குமே *

வேள்ளத் தரவணையின் மேல்.

(ஈ0)

என்னை ஆளி {	என்னை ஆட்கொண்	உன்னத்து	கெஞ்சிலே
	டருள்பவனான	நின்றான்	{ நிற்பதும் இருப்ப
அரங்கத்து	{	இருந்தான்	{ அம்செய்கிறான்;
அவன்	ஸ்ரீரங்கநாதன்		(ஆனபின்பு இனி)
என்னை	என்னை	அவன்	அப்பெருமான்
அரங்கில்	{ ஸம்ஸாரமாசிற	வென்னத்து	திருப்பாற்கடலில்
	{ நாடகசாலையில்		
எய்தாமல்	{ பிரவேசிக்க	அரவு	{ சேஷ சயனத்திலே
	{ வொட்டாமல்	அணையின்	{ மேல்
காப்பான்	காத்தருள்வன்;	கிடக்குமே	பொருந்துவனோ?
அவன்	அப்பெருமான்		[பொருந்தமாட்டான்.]
என்னது	என்னுடைய		

* * *—இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் திருப்பாற்கடல்
முதலிய ஸ்தானங்களை விட்டிட்டு என்னெஞ்சிலேயே நிற்பதுமிருப்
பதுமாகாநின்றான் என்கிறார். திருவரங்கம் பெரியகோயிலில்
* குடதிசை முடியைவைத்துக் குணதிசை பாதம்நீட்டி வடதிசை
பின்பு காட்டித் தென்திசையிலங்கை நோக்கித் துயில்கொள்ளு
மழகைக்காட்டி என்னை ஆட்படுத்திக்கொண்ட பெருமான் இனி

நான் ஸம்ஸாரமாகிய நாடகசாலையிற் புகாவண்ணம். என்னைக் காத்தருள்வன் ; அவ்வளவேயன்றி என்னுடைய ஹ்ருதயத்தையே தனக்குப் பரமப்ராப்யமான ஸ்தலமாகத் திருவள்ளம்பற்றி, நிற்பதும் வீற்றிருப்பதுமெல்லாம் இங்கையிராநின்றான் ; இனி அவனுக்குத் திருப்பாற்கடலில் திருவரவணையில்தானும் படுக்கை பொருந்தமோ ? பொருந்தாது—என்றாராயிற்று.

அரங்கில்—‘ராமம்’ என்னும் வடசொல் கூத்தாடுமிடம் என்றும் பொருளது ; அதுவே தமிழில் ‘அரங்கு’ எனத் திரிந்தது. நாடகசாலையில் ஒவ்வொருவனை பலபல வேஷங்களைப் பூண்டு கொண்டு வருதல்போல இந்த ஸம்ஸாரத்தில் ஒவ்வொரு ஆக்மாவும் பலபல தேஹங்களைப் பரிக்ரமித்துக்கொண்டு அனைக போனிகளில் பிறப்பதுபற்றி ஸம்ஸாரத்தை நாடகசாலையாகச் சொல்வது நன்கு பொருந்தும். 1. பிறவி மாயைக்கூத்து” என்றும் மாயைவாரும். .... (௩௦)

மேல் நான்முக னரணையிட்ட விசோபம் *

தான் நாரணனொழித்தான் தாரகையுள் *—வானோர்

பெருமானே யேத்தாத பேய்காள் * பிறக்கும்

கருமாயம் பேசில் கதை.

(௩௧)

மேல்	முன்பொருகால்	வத்தாத	{ வாய்கொண்டு வாழ்த்த மாட்டாத
நான்முகன்	பிரமன்		
அரணை	ருத்ரனைக்குறித்து	பேய்காள்	{ அறிவு கேட்கனே !,
இட்ட	கொடுத்த		
விசோபம்	சாபத்தை	பிறக்கும் கரு	{ பிறப்பதற்கு அடியான கர்ப்பஸ்தானத்தில் (நீங்கள் அறுபவிக் கக்கூடிய)
தாரகையுள்	{ இந்நிலவுலகத்தில் (உள்ளாரெல்லாரு மறிய)	மாயம்	{ ஆச்சரியமான துக்கங்களை
நாரணன் தான்	எம்பெருமானே	பேசில்	{ சொல்லப்புகுந்தால்
ஒழித்தான்	{ போக்கியருளினன் ; (அப்படிப்பட்ட)		
வானோர் பெருமானே	{ நித்யஸூரி நாத னான பூமீந் நாராயணனை	கதை	{ ஒரு மஹாபாரதம் போலே பார்த்திருக்கும்.

* * *—எம்பெருமானுடைய பெருமை நாடு நகரமும் நன் கறிந்ததாயிருந்தும் அவனை ஏத்தமாட்டாத பாவிக்கள் எவ்வளவோ கஷ்டங்களை அதுபவிக்க விரியவர்கள் என்கிறார்.

ஒரு காலத்திலே பரமசிவன் தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்து தலையுடையனயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குதற்கு இடமாயிருக்கின்றதென்று கருதி அவனது சிரமொன்றைக்கிள்ளி யெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன் கையில் ஒட்டிக் கொள்ளுதலும், அவன் ‘இதற்கு என் செய்வது?’ என்று கவலைப் பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் “இப்பாவந் தொலையப் பிச்சை யெடுக்கவேண்டும்; என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ அன்றைக்கே இது கையைவிட்டு அகலும்” என்று உரைக்க, சிவ பிரான் பலகாலம் பல தலங்களிலுஞ்சென்று பிச்சையேற்றுக் கொண்டே வருந்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நிறையாது நீங்காதாக பின்பு ஒருநாள் பதரிகாச்ரமத்தை யடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்தியை வணங்கி இரந்தபோது அப்பெருமான் ‘அக்ஷயம்’ என்று பிசைக்கியிட, உடனே அது நிறைந்து கையைவிட்டு அகன்றது—என்பதே நான்முகனரீனையிட்ட விசேஷம் நாரணனொழித்த வரலாறு. குரு பாதகத்தைப் போக்கிச் சிவனையும் உய்யக்கொள்ளவல்ல பரமேதவதை ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்பதை அறிகின்றிலவே இப்பேய்கள் என்று வருந்துகிறார்.

பிறக்குங் கருமாயம் பேசில் கதை=எம்பெருமானுடைய பெருமையறிந்து அவனை ஏத்தினீர்களாகில் உஜ்ஜீவித்துப் போவீர்கள்; இல்லையேல், மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து கர்ப்பப்பைகளில் நீங்கள் படநேரும் துன்பங்கள் மஹாபாரதம்போலே பெரிய கதைப்புத்தகமாக எழுதிவைக்கத் தக்கதாகும் என்றவாறு.

முதலடியில், விசேஷம் என்றது முழுச்சொல்; ‘விடு’ என்பதற்குத் தனியே பொருளில்லை; அதை ஒரு உபஸர்க்கம்போலக் கொள்க. சாபம்—அதுபவித்தே தீரவேண்டிய பாவம். தாரகையுள்=வடமொழியில் “யாராயாதீ யாணி” என்று ஸ்ரீமக்குப் பெயர்களிருப்பதுபோல் ‘யாரகா’ என்றும் ஒரு பெயர் இருக்கத்தரும். ‘தாரணியுள்’ என்றும் பாடமுண்டென்ப. ‘யாணி’ என்பதன் நீட்டல், ... (நக)

கதைப்பொருள்தான் கண்ணன் திருவயிற்றி னுள்ள *
உதைப்பளவு போதுபோக் கின்று *—வதைப்பொருள்தான்
வாய்ந்த குணத்துப் படாத தடைமினோ *
ஆய்ந்த குணத்தா னடி. (நஉ)

கதை பொருள்தான்	{ (உலகத்தில்) வியவ ஹரிக்கப்படு கின்ற பொருள் கள் யாவும்	வாய்ந்த குணத்து	{ திருக்கல்பாண குணங்களில்
உதைப்பு அளவு போது போக்கு இன்றி	{ ஒரு நிமிஷகாலமும் ஓயாமல் [எப்போதும்]	படாதது	நடுபடாத வஸ்து
கண்ணன்	எம்பெருமானுடைய	வதை பொருள்தான்	{ அபதார்த்தமே யாகும் ; (ஆகையாலே)
திரு வயிற்றின் உள்ள	{ ஸங்கல்பத்தில் ஸத்தை பெற் நிருக்கின்றன ; (அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய)	ஆய்ந்த குணத்தான்	{ சிறந்த திருக்குணங் களை யுடையவ னான அப் பெருமானுடைய
		அடி	திருவடிகளை
		அடைமின்	ஆசிரயிபுங்கோள்.

* * *—தன் னுடைய ஸங்கல்ப மாதரத்தினால் ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் ஸத்தையை விளைக்கின்ற எம்பெருமானுடைய குணங்களில் நடுபட மாட்டாதவர்கள் அஸத்துக்களாவர்; அங்ஙனாகாமே நீங்கள் அக் குணநிதியின் திருவடிகளைச் சார்ந்து வாழ்மின் என்று சிலரைநோக்கி உபதேசிக்கும் பாசரம் இது.

கதைப்பொருள்தான் கண்ணன் திருவயிற்றினுள்ள = ‘கயா’ என்னும் வடசொல்லுக்கு ‘வாயாற் சொல்லுதல்’ என்று, பொருள். நம்மால் வ்யவஹரிக்கப்படுகின்ற பதார்த்தங்களெல்லாம் எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பாதீதங்கள் என்கை.

உள்ள—உள்ளன என்றபடி.

முதலடிக்கு வேறு வகையாகவும் பொருள் கொள்வர்.

உதைப்பளவு போதுபோக்கின்றி = கண்ணிமைப்பதும் கை நொடிப்பதும் உதைப்பு; ஒரு சிடிசை போகிற மாத் திரமான காலம் என்கை. அவ்வளவு காலமும் இடைவிடாமல்—ஸர்வ காலத்திலும் என்றவாறு. அன்றியே, மேலே ‘அடைமினோ’

என்ற ஸ்ரீமதநீரோடே இவ்விரண்டாமடியைக் கூட்டியுரைக்கவு
மாம்; ஒரு நிமிஷ காலமும் தாமதியாமல் விரைந்தடி சேர்மினோ
என்றபடி.

வாய்ந்த குணத்துப் படாதது வதைப்பொருள்தான் = நாம் அந்
பனிப்பதற்குப் பாங்கான பகவத் குணங்களிலே ஈடுபடாதவர்கள்
“கவனெனவ ஸ ஹதி ஸஸூ ஹி வெஹிவெஹி” என்கிற உட
நிஷத்தின்படியே அபதார்த்தங்களாவார்கள் என்கை. “குணத்துப்
படாதவர்” என்றால் ‘படாதது’ என்றது பகவத் குணங்களில்
ஈடுபடாதவர்களிடத்தில் தமக்குள்ள வெறுப்பினால். அஃவேக்
களை நோக்கிக் ‘குட்டிச்சுவரே!’ என்பதுபோல. வதை-வசை
தகராசகரப்போலி.

நீங்களும் அஸத்தாக ஆய்விடாமல் ஆய்ந்த குணத்தா
னடியை அடைமின் என்று தலைக்கட்டினாராயிற்று. .... (௩௨)

அடிச்சகடம் சாடி யாவாட்டி * யானே

பிடித்தோசித்துப் பேய்முலை நஞ்சுண்டு *—வடிப்பவள

வாய்ப்பின்னை தோளிக்கா வல்லேற் றெருத்தித்து *

கோப்பின்னு மாளுன் குறிப்பு.

(௩௩)

(எம்பெருமான்)

குறிப்பு { (அடியானாக் காத்
தருள வேணு
மென்கிற) திரு
வுன்னத்தினால்
அடி திருவடியாலே
சகடம் சகடாஸூரனை
சாடி ஒழித்தம்
அரவு காளியநாகத்தை
ஆட்டி { வாலப்பிடித்து
ஆட்டிக் கொழுப்
படக்கியும்
யானே { குவலயாபீட மென்
னும் யானையை
பிடித்து பற்றிக்கொண்டு

ஒசித்து { கொம்பை முறித்
தொழித்தும்
பேய் { பூதனையென்னும்
பேய்ச்செயி
னுடைய
முலை { முலையில்
தடவியிருந்த
நஞ்சு விஷத்தை
உண்டு { அமுது செய்து
அவளுயிரை
மாய்த்தும்
வடி பவளம் { அழகிய பவளம்
வாய் தோளி { போன்றவானையு
யும் தோளையு
முடையளான

பின்னைக்கா	{	நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக	இறுத்து	முறித்தொழித்தும்
வல் ஏறு	{	கொடிய ரிஷபங்களி னுடைய	பின்னும் டோ	{ தன்னுடைய சேஷித்வத்தை நிலைநிறுத்திக் கொண்டான்.
ஏருத்து		முசுப்பை	ஆனான்	

* * *—எம்பெருமானுக்கு ஏற்கனவே ஈசுவரத்வம் இருந்தாலும் அவதரித்துப் பண்ணின சில ஆணைத் தொழில்களால் அந்த ஈசுவரத்வம் நன்னர் நிலைநிறுத்திக் கொள்ளப்பட்டதென்று சில சேஷ்டிதங்களைப் பேசியறுபவிக்கிறார்.

அடிச்சகடம்சாடி—நந்திகோபர் திருமாளிகையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ண சிகவை ஒரு வண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே தொட்டிலிலீட்டுக் கண் வளர்த்தி யசோதை யமுனை நீராடப் போயிருந்த காலத்து, கம்ஸனாலேவப்பட்ட அஸுரனொருவன் அச்சகடத்தில் வந்து ஆவேசித்துத் தன்மேல் விழுந்து தன்னைக் கொல்ல முயன்றதையறிந்த பகவானுன குழந்தை பாலுக்கு அழுகிற பாவனையில் தன் சிறிய திருவடிகளை மேலேதூக்கி யுதைத்து அச்சகடத்தைச் சிந்திரிந்ந மாக்கினனென்க.

அரவாட்டி—ஒருநாள் கிருஷ்ணன் கன்றுகளை ஒட்டிக்கொண்டு ஒருவரும் ஸஞ்சரியாத வழியே போகத் தொடங்க, மற்றள்ள இடைப்பிள்ளைகள் அழைத்து ‘க்ருஷ்ண! அவ்வழி நோக்க வேண்டா; அவ்வழியிற் சென்றால் யமுநாகதியில் ஓர் மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்நியினர் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய்ப் பானத்துக்கு அநர்ஹமாம்படி செய்த காளியனென்னுங் கொடிய ஐந்தலை நாகம் குடும்பத்தோடு வாஸஞ்செய்துகொண்டு அணுகினவர்களுவைவரையும் பிணமாக்கி விடுதலால் நாங்கள் அஞ்சுகின்றோம்’ என்ன, அதைக்கேட்ட கண்ணபிரான் உடனே அக்காளிய நாகத்தைத் தண்டிக்க வேண்டுமென்று திருவுள்ளங்கொண்டு அம்மடுவிற்குச் சமீபத்திலுள்ள தொரு கடம்பமரத்தின்மேலேறி அம்மடுவிற் குதித்து, கொடிய அந்நாகத்தின் படங்களின்மேலேறித் துவைத்து நர்த்தனஞ் செய்து நசுக்கி வலியடக்குகையில், மாங்களிய பிணையிட்டருள வேண்டுமென்று தன்னை வணங்கிப் பிரார்த்தித்த நாககன்னிகை

களின் விண்ணப்பத்தின்படி அந்தக் காளியனை உயிரோடு கடலிற் சென்று வாழும்படி விட்டருளினன் என்க. அரவு ஆட்டி எனப் பதம் பிரித்ததுபோல 'அர வாட்டி' எனவும் பிரிக்கலாம்; "குறி யதன்கீழ் ஆக்குதலுளும் அகனோடு, உகரமேற்றலும் இயல்வுமாம் தூக்கின்" என்ற நன்னூற் சூத்திரமுணர்க.) அர-காளியநாகத்தை, வாட்டி—வலையடக்கி, என்கை.

யானைபிடித்தோசித்து=வில்லிமுவுக்கென்று கம்ஸனால்மைக் கப்பட்டு மதுரைக்கு எழுந்தருளின கண்ணபிரான் கம்ஸனரண் மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில் அவ்வரண்மனை வாயில்வழியில் தன்னைக் கொல்லும்படி அவனால் ஏவி நிறுத்தப்பட்டிருந்த சுவலயாபிடமென்னும் மதயானை சீறிவர, கண்ணபிரான் அதனை யெதிர்த்து அதன் தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை எடுப்பதுபோல எளிதிற்பறித்து அவற்றையே ஆயுத மாகக்கொண்டு அடித்து அவ்யானையையும் யானைப்பாகனையும் உயிர் தொலைத்திட்டனென்க.

பேய்முலை நஞ்சுண்டு=பூதனை யென்னும் ராசுவலி கம்ஸ னைவுதலால் நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப் பாடிக்குவந்து அங்குத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த கிருஷ்ண சிசுவை யெடுத்துத் தனது நஞ்சு தீற்றிய முலையை உண்ணக் கொடுத்துக் கொல்லமுயல், பகவானுன குழந்தை அவ்வரக்கியின் தனங்களைக் கைகளால் இறுகப் பிடித்துப் பாலுண்ணுகிற பாவனையிலே அவ னுயிரையும் உறிஞ்சி அவள் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி உடம்பு நரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீங்கி விழுந்து இறக்கும்படி செய்தன னென்க.

வல்லேற்றெருத்திற்று—நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம் புணர்வதற்காக அவள் தந்தை கந்யாசல்கமாகக் குறித்தபடி யார்க் கும் அடங்காத அஸுராவேசம்பெற்ற ஏழுஎருதுகளையும் கண்ண பிரான் ஏழு திருவருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கி அப்பிராட் டியை மணஞ்செய்து கொண்டனென்க.

ஆக இப்படிப்பட்ட விரோதி நிரஸநத் தொழில்கள்செய்து தன்னுடைய ஈசுவரத்வத்தை ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டா னெம் பெருமான் என்றராயிற்று. ... . (௩௩)

குறிப்பெனக்குக் கோட்டியூர் மேயானே யேத்த *
குறிப்பெனக்கு நன்மை பயக்க *—வேறுப்பேனோ
வேங்கடத்து மேயானே மெய்வினைநோ யெய்தாமல் *
தான்கடத்தும் தன்மையான் தாள்.

(௩௪)

கோட்டியூர் மேயானே	{ திருக்கோட்டியூரில் சித்யவாஸம் பண்ணுமவனும்	எனக்கு குறிப்பு	{ எனக்குக் குதுஹலம் ;
வேங்கடத்து மேயானே	{ திருமலையில் நித்ய வாஸம்பண்ணு மவனுமான பெருமானே	மெய் வினை	{ சரீர ஸம்பந்தத் துக்கு அடியான கருமங்களும்
எத்த	துதிப்பதற்கு	நோய்	வியாதிதனும்
எனக்கு குறிப்பு	{ எனக்கு ஆசை ;	எய்தாமல்	வந்து சோராதபடி.
நன்மை பயக்க	{ (எம்பெருமானே இடைவிடாது அநுபவிப்பதனா லுண்டாகும்) பெருமையை உண்டாக்கிக் கொள்வதற்கு	தான் கடத்தும் தன்மையான்	{ தானே அவற்றைப் போக்கியருளும் ஸ்வபாவத்தை புடையான அப் பெருமானுடைய
		தான்	திருவடிகளை
		வெறுப்பேனோ	மறந்திருப்பேனோ.

* * *—திருக்கோட்டியூர் திருவேங்கடம் முதலான பல
திருப்பதிகளிலே எனக்காக வந்து ஸந்ரிதிபண்ணி ஸுலபனாயிருக்
குமெம்பெருமான் திருவடிகளை மறந்திருக்க என்னால் முடியுமோ
வென்கிறார். திருக்கோட்டியூரிலும் திருமலையிலும் சென்று எம்
பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு பாடவேண்டுமென்றும் அவனை
இடைவிடாது அநுபவித்து ஆத்மாவுக்கு நன்மையை விளைத்துக்
கொள்ளவேனுமென்றும் ஆசை கொண்டிருக்கின்றேன். எவ்வித
மான கருமங்களும் துக்கங்களும் எனக்கு வந்து கிட்டாதபடி
செய்து என்னைக் காத்தருள்கின்ற அப்பெருமானுடைய திருவடி
களை நான் எப்படி உபேகித்திருக்கமுடியும்—என்றாராயிற்று.

மூன்றாமடியில் “ வேவ்வினைநோய் ” என்றும் பாடலாம்.

தாளா லுலக மளந்தவசவே கோல் *
வாளா கிடந்தருளும் வாய்திறவான் *—நீளோதம்
வந்தலைக்கும் மாமயிலை மாவல்லிக் கேணியான் *
ஐந்தலைவாய் நாகத் தணை.

(௩௫)

நீள் ஒதம்	பெரிய அலைகள்	வாளா	வெறுமனே
வந்து	{ கரையிலேவந்து	கிடந்தருளும்	{ சயனித்திரா
அலைக்கும்	{ வீசப்பெற்ற		{ வின்றான் ;
மா மயிலை	மயிலாபுரிக்கு அடுத்த	வாய்	{ வாய்திறந்து ஒன்று
மா வல்லிக்	{ திருவல்லிக்கேணி	திறவான்	{ மருளிச்செய்வ
கேணியான்	{ யில் நித்யவாஸம்		{ தில்லை ;
	{ பண்ணுகிற		
	{ ஸர்வேச்வரன்		
		(இப்படியிருப்பதற்குக் காரணம்)	
ஐ தலை வாய்	{ ஐந்து தலைகளையும்	தானால்	திருவடியாலே
நாகத்து அணை	{ ஐந்து வாய்களையும்	உலகம்	{ உலகங்களை அளந்தத
	{ முடையனான	அளந்த	{ னாலுண்டான
	{ திருவணந் தாழ்வா	அசுவேகொல்	{ ஆயாஸமோ ?
	{ னாகிற		
	{ படுக்கையிலே		

* * *—திருவல்லிக்கேணியில் ஸ்ரீபார்த்தஸாரதிப் பெருமா ளாக நின்று திருக்கோலமாய் ஸேவைஸாதிப்பது தவிர, நாகத்திணைக் கிடந்த பெருமானாக ஸேவைஸாதிக்கிற திருக்கோலமும் உண்டா கையாலே அந்த திவ்யமங்களவிக்கரஹத்தி ஸீடுபட்டுப் பேசுகிற பாசரம் இது.

அர்ச்சாவதாரங்களில் எம்பெருமான்கள் நிற்பதும் இருப்ப தும் கிடப்பதும் ஒருபடிப்பட்டே யிருக்குமேயன்றி ஒருநாளும் மாறமாட்டாதென்பதும் ஒருநாளும் சோதிவாய் திறந்து பேசு யருள்வதில்லை யென்பதும் ஆழ்வார்கட்குத் தெரிந்திருக்கச் செய் தேயும் கரைபுரண்ட ப்ரேமத்தின் கனத்தினால் அர்ச்சாவதார ஸமாதியையும் குலைத்துப் பரிமாறப் பார்ப்பார்கள் ; நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் “கொடியார்மாடக்கோனாகத்தும் புளிங்குடி யும், மடியாதின்னே நீதுயில் மேவி மகிழ்ந்ததுதான், அடியாரல்லல் தவிர்த்தவசவோ? அன்றேல் இப்படிதான் நீண்டுதாவிய அசுவோ பணியாயே” (3-3-5) என்றும், “கிடந்தநாள் கிடந்தாய் எத்தனை காலங்கிடத்தி உன்திருவுடம்பசையத், தொடர்ந்து குற்றேவல் செய்து தொல்லடிமைவழிவருந் தொண்டரோர்க்கருளித், தடங் கொள்தாமரைக் கண்விழித்து நீயெழுந்துன் தாமரைமங்கையும் நீயும், இடங்கொள் மூவுலகுந் தொழவிருந்தருளாய் திருப்புளிங் குடிக் கிடந்தானே!” (9-2-3.) என்றும் அழகாகப்பேசினார். இவ்

வாழ்வார்தாமும் திருச்சந்தவிருத்தத்தில் “நடந்தகால்கள் கொந்தவோ?...காவிரிக்கரைக் குடந்தையுள், கிடந்தவாறெழுந்திருந்து பேசலாழி கேசனே!” என்றார். அப்படியே இப்பாசரத்திலும்—சோதிவாய்திறந்து ஒருவார்த்தையும் அருளிச்செய்ய மாட்டாமல் நெடுங்காலமாகவே அரவணையின்மேல் ஏகீதிபாக எம்பெருமான் பள்ளி கொண்டிருக்கிறானே!, காடும் மேடும் கல்லும் கரடுமான பூமியை முன்பொருகால் அடிபிட்டு அளந்தருளினதாலுண்டான ச்ரமம் இன்னும் ஆறவில்லைபோலும்; என்கிறார். பேசாதே வாளா கிடந்தருள்வதும் நீர்க்கரையைப் பற்றிக் கண்வளர்ந்தருள்வதும் ஆபாஸத்தின் மிகுதியினால் என்றிருக்கிறார் போலும்.

‘அயர்வு’ என்பது ‘அசவு’ என மருவியற்றென்ப. ‘அசைவு’ என்பாருமுளர்.

திருவல்லிக்கேணி யென்பது, தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தியின் பிரார்த்தனையின்படியே திருவேங்கடமுடையான் கண்ணாகத் தனது குடும்பத்தோடு வேவைஸாதித்த தலம். இத்தலத்துப் புஷ்கரிணி அல்லிப்பூக்கள் நிறையப் பெற்றதனால் கைரவிணியென்று வடமொழியிலும் திருவல்லிக்கேணி யென்று தென்மொழியிலும் பெயர்பெறும். இந்தப் புண்ணிய தீர்த்தத்தின் பெயரே இத்தலத்திற்குப் பெயராயிற்றென்றுணர்க. இது மயிலையை அடுத்திருக்கிறபடியால் “மாமயிலை மாவல்லிக்கேணி” எனப்பட்டது. ... .. (ஈதி)

நாகத்தனைக் குடந்தை வேங்காத் திருவேவ்வுள் *

நாகத்தினை யரங்கம் பேரன்பில் *—நாகத்

தணைப்பாற் கடல்கிடக்கு மாதி நெடுமால் *

அனைப்பார் கருத்த னாவான்.

(五五)

நாகத்து அணை { திருவனந்தாமுவா
                                { னாகிரி படுக்கை
                                { யின்மேலே

குடந்தை   திருக்குடந்தையிலும்
வெஃகா   திருவெஃகாவிலும்
திரு எவ்வள்   திருவெவ்வுளுரிலும்

(அப்படியே)

நாகத்து அணை	{	திருவனந்தாழ்வா
		ஐகிற படுக்கை யின்மேல்
அரங்கம்		திருவரங்கத்திலும்
பேர்		திருப்பேர் நகரிலும்
அன்பில்	{	அன்பில் என்னுந்
		திருப்புகியிலும்

(அப்படியே)		கிடக்கும்	{ பள்ளி கொண்டிருக்கின்றான்;
நாகத்தி அணை	{ சேஷசயனத்தின்மீது		
பால் கடல்	திருப்பாற்கடலிலும்	(வதக்காக வெண்ணில்)	
ஆகி நெடு	{ ஐக்காரணபூதனாஸர்வேச்சான்	அணைப்பார்	{ அன்பருடைய நெஞ்சில் புருந்தவனாக ஆவதற்காக,
மால்		கருத்தன்	

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “ஐர்த்தலைவாய் நாகத்தினை—கிடத்தருளும்” என்று சேஷசயனம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே இங்கனே திருவனந்தாமுவான்மீது பள்ளிகொண்டு ஸேவைஸாதிக்கப் பெற்ற திருப்பதிகளுள் சிவவற்றைப் பேசியதுபலிக்கிறார். அன்பருடைய அந்தாங்கத்திலே புருவதற்கு ஸமயம் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு திவ்யதேசங்களிலே தங்கியிருக்கிறானென்பதும் இதில் அதுஸந்திக்கப்படுகிறது.

திருக்குடத்தை, திருவெலிகா, திருவெவ்வுறார், தென்திருவரங்கம், திருப்பேர்நகர், அன்பில், திருப்பாற்கடல் ஆகிய ஏழு தலங்களில் நாகத்தினையிலே கிடத்தருள்வது அன்பருடைய ஹ்ருதயத்திலே புருருகைக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷையாலே யென்கை.

வெலிகா—சச்சித்திருப்பதியில் ஸ்ரீயதோக்தகாரிஸந்திதி. திரு எவ்வுள்=எம்பெருமான் சாஸிஹோத்ர மாமுரிவனுக்குப் பிரத்யக்ஷமாகி ‘வலிப்பதற்கு உரிய உள் எவ்வுள்?’ என வினாவியதனால் இத்தலத்திற்குத் திருவெவ்வுறார் என்று திருநாமமாயிற்றென்பர். “கிம்க்ருஹம்” என்பது ஸம்ஸ்கிருதவ்யவஹாரம். பேர்—அப்பக்குடத்தான் ஸந்திதி. அடிதோறும் ‘நாகத்தினை’ என்றது போக்ய தாதிசயம் தோற்ற.

அணைப்பார் கருத்தனாவான்=“தெஷாஃ ஸிததயாஃகூநாஃ” என்று கீதையிற் சொல்லுகிறபடியே எப்போதும் எம்பெருமானோடு அணைத்தேயிருக்கவேண்டுமென்று ஆசையுடையார் ‘அணைப்பார்’ எனப்படுவர்; அவர்களுடைய, கருத்தன்—கருத்திலே [திருவுள்ளத்திலே] பொருந்தினவனாக, ஆவான்—ஆவதற்காக என்றபடி.

எம்பெருமானுக்கு, பாம்பதம் திருப்பாற்கடல் கோயில் திருமலை பெருமான்கோயில் முதலான உகத்தருளின ஸிங்கனில்

இருப்பதிற்காட்டிலும் மெய்யடியாருடைய ஹ்ருதயகமலத்திலே வாழ்வதே பரமோத்தேச்யமென்றும், ஸமயம்பார்த்து அன்பருடைய நெஞ்சிலேயந்து சேர்வதற்காகவே மற்ற விடங்களில் எம்பெருமான் தங்குகிறான் என்றும், ஆகவே, திவ்யதேசங்களில் வாஸம் உபாயமாய் பக்தருடைய ஹ்ருதயத்தில்வாஸமே புருஷார்த்தமாயிருக்குமென்றும், இது விதித்துவிட்டால் எம்பெருமானுக்கு திவ்யதேசவாஸத்தில் ஆதரம் மட்டமாய்விடு மென்றும் பூர்வசந்நிஷணத்தில் பிள்ளையுலகாசிரியர் பரமரஸமாக அருளிச் செய்ததெல்லாம் இப்பாசுரத்தையும் மூலமாகக் கொண்டதாகும். “கல்லுங்களைகடலும் வைகுந்தவானும், புல்லென்றெழிந்தன கொல் ஏபாவம்!—வெல்ல, நெடியான் நிறங்கரியான் உள்புகுந்து நீங்கான், அடியேனானுள்ளத்தகம்” என்று நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில் அருளிச்செய்த பாசாரமும் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும். ... .. (௩௬)

வானுலவு தீவளி மாகடல் மாபொருப்பு *

தானுலவு வெங்கதிரும் தண்மதியும் *—மேனிவலு

கொண்டல் பெயரும் திசையெட்டுஞ் சூழ்ச்சியும் *

அண்டந் திருமா லகைப்பு.

(௩௭)

வான்	ஆகாசமும்	கொண்டல்	மேகங்களும்
தீ	அக்கியும்	பெயரும்	சேதநவர்க்கமும்
உலவு வளி	{ உலாவுகின்ற வாடியும்	திசை எட்டும்	எட்டுத்திசைகளும்
மா கடல்	பெரிய கடலும்	சூழ்ச்சியும்	ஆவாணங்களும்
மா பொருப்பு	{ பெரிய குலபர்வதங்களும்	அண்டம்	{ ஆகிய இவையெல் லாவற்றோடுங் கூடின அண்டமும்
உலவு	திரிகின்ற	திருமால்	{ ஸர்வேச்வர னுடைய
வெம்	{ உஷ்ணகிரணனான கதிர்நீர்நனும்	அகைப்பு	{ ஸங்கல்பத்தினு லாயது.
தண் மதியும்	சூளிர்ந்த சந்திரனும்		
மேல் நிலவு	மேலே நிலாவுகின்ற		

* * *—பஞ்சபூதங்களும், சந்திரஸூரியர்களும், மேகமண்டலங்களும், ஜீவராசியும், எண்ணிசைகளும், ஆவாணங்களும் அண்டமுமெல்லாம் எம்பெருமானுடைய விபூதிகள் என்றராயிற்று.

முதலடியில், வான் என்று ஆகாசமும், தீ என்று தேஜஸ்ஸும், வளி என்று வாயுவும், கடல் என்றதனாலே ஜலதத்துவமும், பொருப்பு என்றதனாலே பூமிதத்துவமும் ஆகப் பஞ்சபூதங்கள் பகரப்பட்டன.

மூன்றாமடியில் “கோண்டல்பெயரும்” என்றதை ஒரு சொற்செறிவாகக்கொண்டு ‘மேகமென்று பெயர் பெற்றவையும்’ என்று முறைப்பர்.

அகைப்பாவது—எழுச்சி; திருவுள்ளத்தில் எழுச்சி [முயற்சி] யாகிய ஸங்கல்பத்தைச் சொன்னவாறு. ... (௩௭)

அகைப்பில் மனிசரையாறு சமயம்

புகைத்தான் * பொருகடல் நீர்வண்ணன் *—உகைக்குமேல் எத்தேவர் வாலாட்டு மேவ்வாறு செய்கையும் *

அப்போ தோழியு மழைப்பு.

(௩௮)

அகைப்பு இல்	{ உஜ்ஜீவிக்கமாட்	உகைக்கும்	{ உதாலீநனா யிருந்த
மனிசரை	{ டாத மனிசர்களை	வல்	{ விடும் பசுத்தில்
ஆறு சமயம்	{ (நீசங்களான) ஆறு	அப்போது	அப்போதே
	{ மதங்களில்	எத் தேவர்	{ எந்த தேவர்க
புகைத்தான்	{ புரும்படி	வாலாட்டும்	{ ஞடையவும்
	{ செய்தவனும்		{ ஆஹங்காரமும்
பொரு கடல்	{ அலையெறிவின்ற	எவ்வாறு	{ எவ்விதமான (யஜ்)
நீர் வண்ணன்	{ கடல் நீர்போன்ற	செய்கையும்	{ றும் முதலிய)
	{ திருநிறத்தை		{ காரியங்களும்
	{ யுடையவனுமான	அழைப்பு	{ (தேவதைகளின்)
	{ ஸர்வேச்வரன்		{ ஆஹ்வாகமும்
		ஒழியும்	ஒழிந்த போய்விடும்.

* * *—திருவாய்மொழியில் (1—1—5.) “அவரவர் தமதம தறி வறி வகை வகை, அவரவரிறையவ ரெனவடியடைவர்கள், அவரவரிறையவர் குறைவிலரிறையவர், அவரவர் விதிவழியடைய நின்றனரே” என்ற பாசுரத்தின் பொருளைத் தெரிந்துகொண்ட பின் இப்பாட்டின் பொருள் நன்கு நெஞ்சிற்பதையும். அப்பாசு ரத்தின் கருத்தாவது—பலவகைப்பயன்களை விரும்புகின்ற உலகத் தவர்கள் தங்கள் தங்கள் ருசிக்குத்தக்கபடி பிரமன் சிவன் இந்திரன்

என்றுள்ள பலபல தெய்வங்களை ஆச்ரயிக்கின்றனர்; அத்தெய்வங்கள் இவர்கள் விரும்பிய பலன்களைக்கொடுக்கக் குறையில்லை; ஏனென்றால், ஸர்வேச்வரான பூநீமநாராயணன் அத்தெய்வங்களுக்கு அந்தர்யாமியாயிருப்பதனாலே அந்த மாஹாத்மியத்தினால் அத்தெய்வங்கள் பலன்கொடுக்கும் சக்தியுடையனவாக ஆய்விடுகின்றன என்கை. ஆகவே எம்பெருமானுடைய ஆவேசத்தினால் தான் ஸாமான்ய தெய்வங்களெல்லாம் தங்களைப்பற்றின அபேக்ஷகர்களுக்கு அந்தந்த ப்ரயோஜனங்களை யளிக்கின்றன வென்றதாயிற்று.

ஒரு அர்த்தத்தை அந்வயமுகத்தால் சொல்லுவதென்றும் வ்யதிரேகமுகத்தால் சொல்லுவதென்றும் இரண்டு படிகளுண்டு. ‘அரசன் கொடுத்தால் நாம் உண்ணலாம்’ என்றற்போலே சொல்லுவது அந்வய முகத்தால் சொல்லுவதாம்; ‘அரசன் கொடாவிடில் நாம் உண்ணமுடியாது’ என்றற்போலே சொல்லுவது வ்யதிரேக முகத்தாற் சொல்லுவதாம். கீழுெழுத்துக்காட்டிய திருவாய்மொழிப் பாசுரத்திற் சொன்ன கட்டளை அந்வயமுகமாகும். இப்பாட்டிற் சொல்லுகிற கட்டளை வ்யதிரேகமுகமாகும். எம்பெருமானுடைய ஆவேசத்தினால்தான் தேவதாந்தரங்கள் பலனளிக்கின்றன என்று திருவாய்மொழிப் பாசுரத்திற் சொல்லிற்று; எம்பெருமான் ஆவேசியாவிடில் ஒரு தெய்வமும் ஒரு பலனையும் அளிக்கவல்லதாகமாட்டாது என்கிறது இப்பாட்டில்.

இப்பாட்டிற்கு ப்ரதானப்ரமேயம்பின்னடிகளை; முன்னடிகள் விசேஷணமாத்ரம். எம்பெருமான் எப்படிப்பட்டவனென்றால், அகைப்பில் மனிசரை ஆறுசமயம் புகைத்தான் = ஆறுசமயங்களாவன—சாக்யர் உலூக்யர் அக்ஷபாதர் க்ஷபணர் கபிலர் பதஞ்ஜலி என்னும் அறுவரால் பிரவர்த்திப்பிக்கப்பட்ட மதங்கள். இவை அவைதிருங்க ளெனப்படும். உஜ்ஜீவிக்கமாட்டாத மனிசர்களை இந்த பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்களில் புகுவித்தானாம் எம்பெருமான். இவ்விடத்தில் “போற்றிமற்றோர் தெய்வம் பேணப் புறத்திட்டும்மையின்னே, தேற்றிவைத்தது எல்வீரும் வீடு பெற்றா லுலகில்லை பென்றே” (4—10—6.) என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தின் பொருள் அதுஸந்திக்கத்தகும்.

உகைக்குமேல்—உகைத்தலாவது உபேகித்தல்; தேவதாந்தரங்களிடத்தில் தான் ஆவேசியாத பக்ஷத்தில் என்றபடி.

எத்தேவர் வாலாட்டும்=பிரமன் உலகங்களைப் படைத்தானென்றும், சிவன் திரிபுரமெரித்தானென்றும், இந்திரன் வருத்தராஸூரவதம் பண்ணினானென்றும் இப்படி பல தெய்வங்களைக் குறித்துப் பேசுவதெல்லாம் தெரியுமே; எம்பெருமான் அதுபரவேசித்திராவிடில் ஒரு தெய்வமாவது ஒரு காரியமாவது செய்திருக்கமுடியுமோ? என்றவாறு. ‘வாலாட்டும்’ என்றது உலகவழக்கச்சொல்லின் அநுகாரம் அஹங்காரப்படுகிறவனை ‘வாலாட்டுகிறான்’ என்பது வழக்கம்.

எவ்வாறு செய்கையும்=அந்தணர்கள் யஜ்ஞயாகங்களை அதுஷ்டித்து “ஐசூரய ஸூஹா, ஸௌரூய ஸூஹா” என்றிப்படி சொல்லி ஹவியஸை யளிப்பதெல்லாம் அந்தர்யாமித்வேந எம்பெருமானை உத்தேசித்தேயன்றோ; அந்த இந்திரன் முதலிய தெய்வங்களில் எம்பெருமான் உள்ளுறைகின்றிலனாயின் அத்தெய்வங்களை சோக்கி ‘ஸ்வாஹா, ஸ்வாஹா’ என்று சொல்லிச்செய்வது ஒன்றமில்லையாகும் என்கை.

அழைப்பு—1. “ஐசூரமஹ ஹரிவ சூரமஹ ரெயாதிடு” என்றும் ‘ஸூஹாண ராவாஹயாதி, வரூணராவாஹயாதி’ என்றும் சொல்லுகிறபடியே தேவதாந்தரங்களை யழைப்பதும் ஓய்ந்து விடுமென்கை.

(ந.அ)

அழைப்பன் திருவேங்கடத் தானைக் காண *

இழைப்பன் திருக்கூடல் கூட *—மழைப்பே

ரருவி மணிரவரன்றி வந்திழிய * யானை

வேருவி யரவோடுங்கும் வேற்பு.

(ந.க)

திருவேங் கடத்தானை	{ திருவேங்கட முடையானை	மழை	{ மழைபோல் சொரிகின்ற
காண	கண்ணால் ஸேவிக்க	பேர் அருவி	{ பெரிய அருவிகளானவை
அழைப்பன்	{ வாய்விட்டுக் கூப் பிடா நின்றேன்;	மணி	{ (அங்குமிங்குங் கிடக் கிற) ரத்னங்களை

1. தைத்திரிய ஆரண்யகம்—முதல்பாசம்.

வான்றி வந்து { திரட்டிக்கொண்டு இழிய { வந்து இழிய	ஒடுங்கும்	{ (அந்த ரத்னங்களை மன்னலாக மயத்தி) புத்திலே சென்று மறைய வும் பெற்ற
(அந்த ரத்னங்களின் ஒளியைக்கண்டு அக்ஷிஜ்வாலைகளாகப் ப்ரமித்து)	வெற்பு	திருமலையை
யானை யானைகளானவை	கூட	{ சென்று கூடகேணு மென்று
வெருவி பயப்பட்டு நிற்கவும்	திருக்கூடல்	{ கூடலிழைத் இழைப்பன் { கின்றேன்.
அரவு { மலைப் பாம்புகளானவை		

* * *—உலகத்தவர்கள் எக்கேடு கெடினும் கெடுக; என்னுடைய போதுபோக்கு நல்லதாகவே யிருக்கப்பெற்றேன் என்கிறார். திருவேங்கடமுடையானை ஸேவிக்கப்பெறவேணுமென்றும் திருமலையிலே நித்பவாஸம் பண்ணப்பெறவேணுமென்றும் இதுவே எனக்கு ஆவலாயிருக்கின்ற தென்கிறார்.

இழைப்பன் திருக்கூடல் = கூடலிழைத்தலாவது—வட்டமாகக்கோடுகிறி அதற்குள்ளே சுழிசுழியாகச் சுற்றும் சுழித்து இரண்டிரண்டு சுழியாகக்கூட்டிப் பார்க்கும்போது இரட்டைக்கணக்காக முடிவுபெற்றால் கூடுகை, ஒற்றைக்கணக்காக முடிவுபெற்றால் கூடாமை என்று ஒரு ஸங்கேதம் ஏற்படுத்திக்கொண்டு குறி பார்க்கையாம். சகுனம்பார்க்கும் வகைகளில் இஃது ஒருவகை; இது, கூடல், கூடலிழைத்தல், கூடல்வளைத்தல், கூடற்குறி இது யாத்ரி நாமங்களால் வழங்கப்பெறுமென்ப. நாச்சியார் திருமொழியில் நான்காந்திருமொழியில் [தேள்ளியார் பலர்] ஆண்டாளனுட்டித்ததாமிது. பகவத்ஸம்சலேஷத்திலே ஆவதுள்ளபடியைக்கூறும் முறைகளிலே இதுவொருமுறை என்னுமிவ்வளவே உணரத்தக்கது.

கூடலிழைத்தல் பெண்டிர்க்கே உரியதென்றும், இங்கு “இழைப்பன் திருக்கூடல்” என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தது நாயகி ஸமாதியில் என்றும் அழகிய மணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்வர்.

பின்னடிகட்கு இரண்டுவகையாகக் கருத்துரைக்கலாம்;—மலையருவிகளில் மணிகள் பளபளவென்று ஜ்வலித்துக்கொண்டு உடன் விழுகின்றனவாம்; அவற்றை யானைகள் கண்டு ‘இவை கொள்ளிவட்டம்’ என்று ப்ரமித்து அஞ்சிச்சிதறுகின்றனவாம்;

பாம்புகளோவென்னில், அந்த ரத்னங்களை மின்னலாகப் ப்ரமித்து அஞ்சிப் புற்றிலேசென்று ஒடுங்குகின்றனவாம்; ஆக இப்படி அஸ்தானே பயசங்கை பண்ணுதற்கு இடமான திருமலையைக்கூடக் கூடலிழைப்பன் என்கை. அன்றியே, அருவிகளில் விழுந்த ரத்னங்களைக்கண்ட யானைகள் ‘இவை கொள்ளிவட்டம்’ என்று ப்ரமித்து ஓடப்புக்கவாறே மலைப்பாம்பின் வாயிலே விழும்படி யாயின என்னவுமாம்.

சில மலைப்பாம்புகள் யானையைப்பார்த்து அஞ்சி நடுங்கி ஓடிப் போய்விடுமென்றும், பல மலைப்பாம்புகள் யானையை அணுகி விழுங்கிவிடுமென்றும் தமிழ்நூல்களால் தெரிகின்றது. ‘திரையன் பாட்டு’ என்ற ஓர் பழையநூலில்—“கடுங்கண்யானை நெடுங்கை சேர்த்தி, திடங்கொண்டறைதல். திண்ணமென்றஞ்சிப், படங்கொள் பாம்பும் விடரகம்புகூடம், தடங்கொள் உச்சித்தாழ்வரையடுக்கத்து” என்றதனால் மலைப்பாம்பு யானையைக்கண்டு அஞ்சி யொளிக்குமென்பது தெரிகின்றது.

“ஞால்வாய்க்களிறு பார்த்தப்பட்டுனத், துஞ்சாத்துயரத் தஞ்சபிடிப்பூசல், நெடுவரை விடரகத்தியம்பும், கடுமான் புல்லிய காமுறந்தோரே” என்று சங்கநூல்களுள் ஒன்றான நற்றிணையிலும், “பரியகவிற்பை அரவுவிழுங்கி மழுங்க விருள்கூர்ந்த, கரிய மிடற்றர் செய்யமேனிக் கயிலைமையாரே” என்று ஷீ தேவாரத்திலும், “இடிகொள் வேழத்தை எயிற்றொடு மெடுத்துடன் விழுங்கும், கடியமாசணங் கற்றறிந்தவரென வடங்கிச், சடைகொள் சென்னியர் தாழ்விலர் தாமிதித்தேறப், படிகடாமெனத்தாழ்வரை கிடப்பன பாராய்” என்று † கம்பராமாயணத்திலும் உள்ளபாட்டுக்களால் மலைப்பாம்பு யானையை விழுங்குமென்பது தெரிகின்றது. அஞ்சியொளித்தல் சிறுபான்மையும், விழுங்குதல் பெரும்பான்மையுமா யிருக்குமென்ப. யானை வெருவவும், அரவு ஒடுங்கவும் பெற்ற மலை, என்பது முதல் யோஜனையில் பதவுரை. யானையானது வெருவி அரவின்வாயிலே ஒடுங்கப்பெற்ற மலை என்பது இரண்டாவது யோஜனையில் பதவுரை.

‡ தேவாரம் திருக்கயிலாயம் முதல் திருமுறை 2, ஆம் பாட்டு.

† சித்திரகூடப்படலம் 34 ஆம் பாட்டு.

மூன்றாமடியில், “வாண்டி” “வான்றி” என்பன பாடப் பெறுங்கள். ... . (௩௬)

வேற்பென்று வேங்கடம் பாடினேன் * வீடாக்கி
நிற்கின்றேன் நின்று நினைக்கின்றேன் *—கற்கின்ற
நூல்வலையில் பட்டிருந்த நூலாட்டிகேள்வனார் *
கால்வலையில் பட்டிருந்தேன் காண்.

(௪௦)

வேற்பு என்று	{ பலமலைகளையும் சொல்லிவருகிற அடைவிலே	கற்கின்ற	ஆதப்படுகிற
வேங்கடம் பாடினேன்	{ திருமலையையும் சொன்னவ ளுனேன் ;	நூல்	{ வேதங்களாகிற சாஸ்திரங்களில்
(இந்த உக்தி மாத்திரத்திலே)		வலையில்	{ வலையினுள் அகப் பட்டிருப்பது
வீடு ஆக்கி நிற்கின்றேன்	{ ‘மோகும் நமக்கு விரித்தம்’ என்னும் படியாக அமைந் தேன் ;	பட்டிருந்த	{ போல் நிலப்போ மல் நிற்கின்ற
		நூலாட்டி கேள்வனார்	{ லக்ஷ்மீநாதனு எம்பெருமா னுடைய
நின்று நினைக்கின்றேன்	{ ‘நாம் சொன்ன ஒரு சிறிய சொல் லுக்குப் பெரிய பேறு விடைத்த பாக்கியம் என்றோ!’ என்று நினைத்து ஸ்துத்தனா யிருக்கின்றேன் ;	கால் வலையில் பட்டிருந்தேன்	{ திருவடிகளாகிற வலையிலகப்பட் டுத் தரித்து நிற்கின்றேன்.

(காண்—முன்னிலையகை.)

* * *—வேற்பென்று வேங்கடம் பாடினேன்=‘மலை’ என்று வருகிற பெயர்களுையெல்லாம் அடுக்காகச் சொல்லுவோமென்று விநோதமாக முயற்சிசெய்து ‘பசுமலை, குருவிமலை, பறங்கிமலை’ என்று பலவற்றையும் சொல்லிவருகிற அடைவிலே என்னையு மறியாமல் ‘திருவேங்கடமலை’ என்று என்வாயில் வந்துவிட்டது ; இவ்வளவையே கொண்டு எம்பெருமான் என்னைத் திருவேங்கடம் பாடினவனாகக் கணக்குசெய்து கொண்டானென்பது இதன் கருத்து.

வீடாக்கி. நிற்கின்றேன்=யாத்ருச்சிகமான இந்த உக்திமாத் திரத்தில் “மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகர் மற்றதுகையதுவே” என்

னும்படியாகப் பரம்பதமும் வித்தமென்னப் பேறுபெற்றவனாயினேன் என்கை.

நின்று நினைக்கின்றேன்—நாம் புத்தியூர்வகமாக ஒரு நல்ல சொல்லும் சொல்லாதிருக்கவும் எம்பெருமானுளே மடிமாங்காயிட்டுத் திருவுள்ளம் பற்றுசிறந்து என்ன ஆச்சரியம்! என்று இதனையே அதுஸந்தித்து சுடுபடா நின்றேனென்கை.

கற்கின்ற னூல்வலையிற் பட்டிருந்த னூலாட்டி கேள்வனார் கால் வலையிற் பட்டிருந்தேன்—எம்பெருமான் ஸகலசாஸ்த்ரங்களாலும் பிரதிபாதிக்கப்படுபவனாதலால் அவனுக்கு ‘நூலாளன்’ என்று பெயர்; இப்பெயர்க்குப் பெண்பால் ‘நூலாட்டி’ என்பதாம்; 1. “ஹே! ஸூகிம் ஹவதீம் ப்ரயஜேவாஜாம்வஃ சுவதஜுணளவ ஜணிகொஸமுஹம் முணணி தஜ் ஆராவாடநவபுருசிவ வெ திஹாவஸனக—ணவூதிபுராணபுராணுராணி.” [பெரிய பிராட்டியாரே!, வேதங்களும் வேதாங்கங்களும் எல்லாங்கூடி உமது திருக்கல்யாண குணங்களையே பிரதிபாதிப்பனவாகப் பெரியோர் கூறுவர்] என்று பட்டர் அருளிச்செய்தபடியே எல்லாநூல்களையும் தனக்குப் பிரதிபாதகமாகவுடையவன் என்ற காரணத்தினாலும் ‘நூலாட்டி’ என்று பெயர் பெறுவன் பிராட்டி; அவனுடைய கேள்வனார்—எம்பெருமான்; அவன் எப்படிப்பட்டவனென்றால் கற்கின்ற னூல்வலையிற் பட்டிருந்தவன்; (அதாவது) பரம்பரையாக அஸ்மதாதிகளால் ஒதப்பட்டுவருகின்ற சாஸ்த்ரங்களாகிற வலையிலே பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் அசைக்க வொண்ணாதபடி அகப்பட்ட எம்பெருமானுடைய திருவடிகளாகிய வலையிலே நான் சிக்கிக் கொண்டிருக்கின்றேன் என்கை.

மூன்றாமடியில், சாஸ்த்ரங்களை எம்பெருமானுக்கு வலையாகவும், சுற்றடியில் அவ்வெம்பெருமான் திருவடிகளைத் தமக்கு வலையாகவும் அருளிச்செய்தார்; எம்பெருமானை சாஸ்த்ரங்களில் நின்றும் எப்படி பிரிக்கமுடியாதோ அப்படியே என்னை அப்பெருமான் திருவடிகளில் நின்றும் பிரிக்கமுடியாது என்றவாறு. எம்பெருமான் ஒருவலையிலே அகப்பட்டான், நானொருவலையிலே அகப்பட்டேன் என்று சமத்காரமாகச் சொல்லுகிறபடி.

நான் அஹ்ருதயமாகச் சொன்ன சொல்லையும் அந்நான் ஸ்ரீநுதயமாகக் கொண்டு மடிமாக்காயிட்டு என்னை விஷாதி கித்திருநது கிருணாகையாலே நான் அவனுடைய திருவடிசட்டிகை அந்நாத்திரந்தே நென்றாயிற்று. ... .. (சு௦)

காண லுறுகின்றேன் கல்லருவி முத்துதிர *
ஒண விழவி லோலியதிர *—பேணி
வருவேங்கடவா என்னுள்ளம் புகுந்தாய் *
திருவேங்கட மதனைச் சென்று. (சு௧.)

அல் அருவி	{ ஒலிக்கின்ற அருவிகளின் மூலமாக		
முத்து உதிர	{ முத்துக்கள் உதிரப் பெற்றதாய்,	வேங்கடவா	{ திருவேங்கட மலையை திருப்பிடமாக அடையவனே !
ஒணம் விழவில்	{ திருவேணத் திருகளில்	என் உன்னம்	{ நீ என்ருக்குலே புகுந்தாய் விட்டாய் ;
ஒலி அதிர	{ (திருப்பல்லாண்டு பாடுகை வேத பாராயணம் செய்கை ஆடுகை பாடுகை முதலானவற்று ஊண்டான) த்வநி அதிரப் பெற்றதாய்	(நீ திருமலையைவிட்டு என்னுள்ளத் திலே வந்துவிட்டாலும்)	
பேணி வரு	{ (பத்தர்கள்) விரும்பி வந்து சேரப் பெற்றதான	திரு வேங்கடம் அதனை சென்று காணல் உறு கின்றேன்	{ நான் அத்திருமலை யிற் சென்று ஸேவிக்க விரும்புபவனென் டிருக்கிறேன்.

* * *—எம்பெருமானே !, நீ திருவேங்கடமலையைவிட்டு என்னுள்ளத்தே குடி கொண்டாயாயினும், நீ இங்குவந்து சேர்வதற்கு ஸாதகமாயிருந்த அந்தத் திருமலையையும் சென்று ஸேவிக்க வேனுமென்று நான் காதல் கொண்டிருக்கின்ற நென்கிறார்.

“கல்லருவி முத்துதிர” என்பதும் “ஒணவிழவிலோலியதிர” என்பதும் “வேங்கடவா” என்ற விளியின் ஏகதேசமான வேங்கடத்தில் விசேஷணமாக அந்வயிக்கக்கடவன. ‘உதிர’ ‘அதிர’ என்பவை வினையெச்சங்களாயினும் பெயரிலே அந்வயிக்குமென்க. எப்

போதும் பேரொலி செய்துகொண்டு வீழ்கின்ற அருவிகளிலே முத்துக்கள் உதிரப்பெற்றதும் (திருவேங்கடமுடையானுடைய திருவவதார நக்ஷத்திரமான) திருவேணத் திருவிழவில் மங்களா சாஸநத்வரிகள் மிகப்பெற்றதுமான திருவேங்கடம் என்கை. “பேணி வரு” என்பதும் திருவேங்கடத்திற்கு விசேஷணம்; பல திசைகளில் நின்றுப் பலர் விரும்பிவந்து பணியப்பெற்ற தென்கை. இப்படிப்பட்ட திருமலையிலெழுந்தருளி யிருக்கும் பிரானே! நீ அத்திருமலையை விட்டு என்னுள்ளம் புகுந்தாய்; இனி நீ திருமலையில் இல்லையாயினும் ‘நீ உகந்து வாழ்ந்தவிடம்’ என்கிற காரணத்தினால் அத்திருமலைதன்னைச் சென்று காணவே நான் விரும்புகின்றேனென்றவாறு.

நானே திருமலையில் வந்து உன்னைக் காணவிரும்பியிருக்கின்றேன்; நீயோ அங்கு நின்றும் என்னுள்ளத்தே வந்து உறைகின்றாய்; இனி நான் என்செய்வேன்! என்கிறாராகவுமாம்.

ஒணம்—‘ச்ரோண’ என்ற வடசொல்லின் விகாரம். (சக)

சென்று வணங்குமினோ சேணுயர் வேங்கடத்தை *

நின்று வினேகேக்கும் நீர்மையால் *—என்றும்

கடிக்கமல நான்முகனும் கண்முன்றத்தானும் *

அடிக்கமல மிட்டேத்து மங்கு. (சஉ)

(அன்பர்காள்!)

சேண் உயர் { மிகவும் ஒங்கின (சக)
வேங்கடத்தை { ரத்தையுடைய)
திருமலையை

சென்று { சென்று உணங்குங்
வணங்குமின் { கோள்;

(அத்திருமலையானது)

நீர்மையால் தன் ஸ்வபாவத்தினால்

நின்று வினே { பாவங்களைப்
கெடுக்கும் { போக்குவதில்
நிலை
நின்றிருக்கும்;

அங்கு அத்திருமலையில்,

கடி கமலம் { பரிமளம் மிக்க
நான்முகனும் { தாமரையிற்
பிறந்தவனான
பிரமனும்

கண் முன்றத் தானும் { முக்கண்ணனான
சிவபிரானும்

என்றும் எக்காலத்தும்

அடி { (எம்பெருமானது)
திருவடிகளிலே

கமலம் { தாமரைப்
புஷ்பங்களை

இட்டு ஸமர்ப்பித்து

ஏத்தும் { அதித்துக்கொண்
டிருப்பார்கள்.

* * *—அன்பர்கட்கு உபதேசிக்கிறார்; சொன்ன பொருள் தான் திருவேங்கடத்தைச் சென்று வணங்குங்கள்; அந்தத் திருமலைதானே உங்கள் பாவங்களை பெல்லார் பாற்றிவிடும்; அரண்மனை முதலான தேவர்களும் தங்கள் தங்கள் அதிகாரம் பெற்று தற்காக அத்திருமலையிலே சென்று அப்பன் திருமலையிலே பற்பங்களை யிட்டிடைத்துத் துதியாசிற்பார். ஆகையாலே நீங்களும் அங்கே சென்று வணங்குங்கோள் என்றுபாடினார்.

சேண் உயர்—‘சேண்’ என்றாலும் உயர்ந்திபே பொருள்; மீமிசைச் சொல். மிகவும் உயர்ந்த என்றபடி. நீர்மையால்—பாவங்களைப் போக்குவதே திருமலைக்குச் சுவபாவம் என்க. ‘வேங்கடம்’ என்னும் வடசொல்லின் திருத்தி காண்க: தன்னையடைந்தவர்களுடைய பாவமனைந்தையும் ஒழிப்பதனால் வேங்கடமெனப் பெயர் பெற்ற தென்ப. வேம்—பாவம்; கடம்—எரிந்தல் எனப்பொருள் காண்க. “வெங்கொடும் பவங்கடெல்லாம் வெந்திடச் செபவதால் நல், மங்கலம் பொருளுஞ்சீர் வேங்கடமலைபான தென்று” என்ற புராணச் செய்யுளுங் காண்க. .... (3உ)

மங்குல்தோய் சேன்னி வடவேங்கடத்தானே *

கங்குல் புகுந்தார்கள் காப்பணிவான் *—திங்கள்

சடையேற வைத்தானும் தாமரை மேலானும் *

குடையேறத் தாம்குவித்துக் கொண்டு.

(3ங)

மங்குல் தோய் சென்னி	{ மேகமண்டலத் தளவுஞ் சென்று கிட்டியிருக்கிற சிகரத்தை புடைத்தான	தாமரை மேலானும்	{ தாமரைப் பூவிற் பிறந்த பிரமணம்
வட வேங் கடத்தானே	{ வட திருவேங்கட மலையில் எழுந் தருளியிருக்கும் பெருமானுக்கு	தாம்	ஆகிய இவர்கள்
காப்பு அணிவான்	{ திருவந்திக் காப் பிடுவதற்காக	குடை ஏற குவித்துக் கொண்டு	{ திருமுத்துக்குடை முதலான உபகரணங்களைச் சேகரித்துக் கொண்டு
திங்கள் சடை ஏற வைத்தானும்	{ சந்திரனைச் சடை யிலே ஏற வைத் துக் கொண்டுள்ள சிவனும்	கங்குல்	{ ஸந்த்யா காலந்தோறும்
		புகுந்தார்கள்	{ திருமலைக்குச் செல்லுவார்கள்.

* * *—தீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸ்தானிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மருத்ரர் கள் திருமையில் ஏதோவொருதால் வந்து ஆச்சரியத்துப் போமவர்க வல்லர்; அந்தேதோறும் புருந்து திருவந்திக்காப்பிடுவ ரென்றிருர். கங்குல் என்ற சொல் இரவுக்கு வாசநமாயினும் இரவின் முகமான அந்திப்பொழுதைச் சொல்லக்கடவதிக்ரு.

திங்கள் சடையேற வைத்தானும் = தக்ஷமுனிவனது சாபத் தால் ஸ்ஷயமடைபவனுய்க் கலைமுறைந்து வந்து சரணமடைந்த சந்திரனை முடியின்மீது கொண்டு வரமளித்துப் பாறுகாத்ததனால் சுவன் 'நளிர் மதிச் சடையன்' என்றும் 'சந்தர்மனெனவி' என்றும் பெயர் பெற்றனனென்க.

சுற்றடியில், திருவாராதனத்திற்கு உபகரணமான குடை பொன்மைச் சொன்னது—மற்றும் சாமரம் முதலிய உபகரணங்கட் கும் உபலக்ஷணமென்க.

இரண்டாமடியில் 'புருந்தார்கள்' என்று இறந்தகாலமாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், 'நிதம்பமாகப் புருந்துகொண் டிருந் கின்றனர்' என்று நிகழ்காலப் பொருள் கொள்ளக் குறையில்லை; "அகிலானு மிகவினுந் தெரிவினு மியல்பினும், பிறழவும் பெறுஉ முக் காலமுமேற்புழி" என்ற நன்னூற் சூத்திரமுனர்க.

அணிவான்—வான்விசுதி பெற்ற வினையெச்சம். .... (சக)

கொண்டு குடங்கால்மேல் வைத்த குழவியாய் *

தண்ட வரக்கன்தலை தாளால்—பண்டேண்ணி *

போம்குமரன் நிற்கும் பொழில்வேங்கட மலைக்கே *

போம்குமர னுள்ளீர் புரிந்து.

(சச)

குமரன் { கிளரோளி யினமை
உள்ளீர் { கொடாமலிருப்
பவர்களே !
பண்டு முன்பொருகால்.
குடங்கால் { மடியிலே
மேல் }
கொண்டு { எடுத்து வைக்கும்
வைத்த குழவி { சிறு குழந்தை
ஆய் } யாய்க் கொண்டு

தண்டம் { தண்டிக்கத்
அரக்கன் { தஞ்சிவஞன
இராவணனுடைய
தலை பத்துத் தலைகளையும்
தாளால் திருவடியாலே
எண்ணி { கீறி எண்ணிக்
காட்டிவிட்டு

போம்	{ அந்தர்த்தான மடைந்தவனான	பொழில்	{ சேவர்கள் குந்த கேள்வட்டம் மலைக்கே
குமான்	{ வித்யபுவாவான எம்பெருமான்	புரிந்து	{ ஆசைகளென்ற போம்
சிற்கும்	சிற்குமிடமான		{ செல்லுக்கென்.

* * *—இப்பாட்டில் அநுஸந்திக்கப்பட்டிருக்கும் பதவிக் கதை முதல்திருவந்தாதியில் ‘ஆமேயமார்த்தாபி’ என்ற பாட்டிற் றந்தந்தாட் பாட்டிலும், முன்றந்திருவந்தாதியில் ‘அந்தந்தாபி மறைபேயன்’ என்ற எழுபத்தேழாம் பாட்டிலும் பெயர்வைப்பாழ்வா ராலும் பேயாழ்வாராலும் அநுஸந்திக்கப்பட்டுள்ளன. மனையிராவணன் தனது பத்துத்தலைகளை மறைத்துக்கொண்டு உள் முக னிடஞ்சென்று வரம் வேண்டிக் கொள்ளுமளவில் எம்பெருமான் ஒரு சிறு குழந்தையடிவாய் அப்பிரமனுடைய மடியிலே உறங்கு வான் போலே கிடந்து ‘இவன் பத்துத்தலைகளையுடைய இராவணன் காண் ; ஸ்வஸ்வரூபத்தை மறைத்துக் கொண்டு உன்னை வந்தின்று வரம் வேண்டிக்கொள்ள வந்திருக்கிறான் ; இவனுக்கு நீ வாயளித் தால் பெருந்தீங்காக முடியும்’ என்று தெரிவிப்பவன் போன்று தன் திருவடியால் அவ்விராவணனுடைய பத்துத்தலைகளையும் எண் னிக் காட்டினன்—என்பதாக இவ்வமலாறு கிளங்குகின்றது ; இக் கதை இதிலுள்ள புராணங்களில் உள்ளனிடம் தெரியவில்லை; பெரியாழ்வார்திருமொழியில் “சேவான்கவனோடு தோழன்மக் கொள்ள அம் வல்லாய், சாமாறவனை நீ பெண்ணிச் சக்கரத்தால் தலை கொண் டாய்” (2—7—8.) என்றும், “எல்லியம் போதனி திருத்தலிருந் தோரிடவகையில், மல்லிதைமாமலை கொண்டங்கார்த்தனுமோரடை யாளம்” (3—10—2.) என்றும் அநுரிச்செய்த கதைகள் வ்யாஸர் வால்மீகி முதலிய முனிவர்களால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படாமல் ஆழ்வா ரால் மாத்திரம் கிர்ஹேதுக கடாஷ்டமடிபாக ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பட்டவை யென்று நம் பூருவாசாரியர்கள் ிர்வஹித் திருப்பது போலவே இக்கதையும் ஆழ்வார்களால் மாத்திரம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பட்ட தென்று பெரியோர் கூறுவர். இனி இதற்கு இதிலுள்ள

ி பெரியாழ்வார் திருமொழி 5—4—6 பாட்டின் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானம் காண்க.

புராணங்களில் ஆகா முண்டிடல் கண்டு கொள்க: விரியும் வல்லா
வாய்க் கேட்டுணர்க.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் தின்றருளும் திருவேங்கட
மலைக்கே விரும்பிச் சென்று சேருங்கள் என்றாராயிற்று. வயது
முதிர்ந்த பின்பு * தண்டிகாலா புன்றி யுன்றித் தள்ளிநடக்கு
முதுமையில் திருமலைபை நெஞ்சால் நினைக்கவும் முடியாததலால்
கொடுவானினமை கெடுவதன் முன்னம் திருமலைக்குப் போகவேணு
மென்கிறார் 'குமரருள்ளீர்!' என்ற விரியால். .... (சுச)

புரிந்து மலரிட்பே புண்டரீகப் பாதம் *

பரிந்து பகோடுநீர்ப் *—தேரிந்தெங்கும்

தானோங்கி நிற்கின்றான் தண்ணருவி வேங்கடமே *

வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு.

(சுரு)

புண்டரீகம்	{ திருவடித்	தேரிந்து	விளங்கி
பாதம்	{ தாமரைகளில்		
புரிந்து	அன்புபூண்டு	தான் ஒங்கி	{ குணங்களால்
மலர் இட்டு	{ புஷ்பங்களைப்	நிற்கின்றான்	{ பெருமை பெற்று
	{ பணிமாறி		{ எழுந்தருளியிருக்
			{ குமெம்பெருமா
			{ னுடையதாய்
பரிந்து	{ மங்களாசாஸனம்	தண் அருவி	{ குளிர்த்த அருவினை
	{ பண்ணி	வேங்கடமே	{ புடைத்தான
படுகாடு	{ வெட்டி வீழ்த்த	வானோர்க்கும்	{ திருமலையே
நிற்ப	{ மாங்கள் போலே		{ நித்யஸூரிகளுக்கும்
	{ கால்பேராமல்	மண்ணோர்க்	{ கிலத்தேவரான
	{ நிற்கும்படியாக	கும்	{ ஸ்ரீவைஷ்ணவர்
எங்கும்	{ ஸகல	வைப்பு	{ களுக்கும்
	{ பரதேசங்களிலும்		{ நிதியாயிருக்கும்.

* * *—திருமலை இந்நிலத்திலுள்ள ஸம்ஸாரிகளுக்கு மாத்திரம்
ப்ராப்யமன்று; வானுலகத்துள்ள நித்யஸூரிகளுக்கும் ப்ராப்ய
மென்கிறார்.

ஆதரத்துடன் திருவடித்தாமரைகளில் புஷ்பங்களைப் பணி
மாறி 'பல்லாண்டு பல்லாண்டு' என்றும் 'ஜிதம் தே புண்டரீகாக்கி!' என்றும்
மங்களாசாஸனம் பண்ணி, கால்பெயர்ந்து வெளியில் போக
மாட்டாமல் அவ்விடத்திலேயே அன்பர் குடிசொண் டிருக்கும்படி
யாகக் கடைசித்தருள்கின்ற ஸ்ரீசிவாஸன் நித்யவாஸம் பண்ணுமிட

மாய், குளிர்ந்த அருவிந் பாய்ந்து போய்யான திருவோடங்
மலை நித்பஸுமிகளோடு ஸம்ஸாரிகளோடு வாசியை அனைவர்க்கும்
புகழிடமா யிருக்கின்றது என்றதாழிற்று.

பரிந்து=பரிவாவது பயசங்கை பண்ணுதற்கு இடமல்லாத
விடத்தில் பயசங்கைபண்ணி அன்பு பாராட்டுதல்: காப்பிடுதலை
சொன்னபடி.

பகோடுநீர்ப்=படுகாடுபோல் நிற்கும்படியாக என்றபடி: உவம
வுருபு தொக்கிக்கிடக்கிறது; வெட்டித்தள்ளப்பட்ட மாங்களைப் படு
காடு என்கிறது. அதுபோல் நிற்கும்படியாக வென்றது—அர்மாங்
கள் ஆடாது அசையாது அவ்விடத்திலேயே கிடப்பதுபோல் கிடக்
கும்படியாக என்றவாறு. வைப்பு-சிறி; பூமிக்குள் புதைத்துவைக்கப்
படுவது என்று காரணக்குறி. நிதிபோல் விரும்பத் தருமென்கை.

வைப்பன் மணிவிளக்கா மாமதியை * மாலுக்கென்
றெப்போழுதும் கைநீட்டும் யானையை *—எப்பாடும்
வேவேளைக்கக் குறவர் வில்லெடுக்கும் வேங்கடமே *
நாவேளைத் தானேமேல் நன்று.

(சுக)

மா மதியை { 'சிறந்த (இந்த)
சந்திரனை
மாலுக்கு { திருவேங்கட
முடையானுக்கு
மணி விளக்கு } மங்களதீபமாக
ஆ
வைப்பன் { (திருமுன்பே)
என்று வைக்கக்கடவேன்'
என்றெண்ணி
(அந்த சந்திரனைப் பிடிப்பதற்காக)
எப்பொழுதும் எப்போதும்
கை நீட்டும் { உயரத்தாக்கின கை
தூக்கிண்படியே
யிருக்கிற
யானையை { ஒரு யானையை
(ப்பிடிப்பதற்காக)
எப்பாடும் நாற்புறமும்

வேடு வளைக்க { வேடர் சூழ்ந்து
கொள்ள
குறவர் { (அங்குள்ள)
குறவர்கள்
வில் எடுக்கும் { (அவ்யானையின்
மேல்பிரயோகிக்க)
வில்லை எடுத்துக்
கொண்டு
போருமிடமான
வேங்கடமே திருமலையையே
நாடு { நாட்டிலுள்ள
ரனைவரும்
வளைத்து பிரதக்ஷிணம் பண்ணி
ஆடுதும் ஏல் { (மகிழ்ச்சிக்குப்
போக்கு வீடாக)
நர்த்தனம்பண்
ணப் பெற்றால்
நன்று நல்லது.

***—திருமலையில் சிதழும் ஒரு சிகழ்ச்சியை வருணிக்கின்றார். ஆகாயத்திலே அழகிய சிளக்குப்போல் தென்றலும் சந்திரனைச் சுண்ட ஒரு யானையானது ‘இதனை நாமது துதிக்கையினால் பிடித் தெழுத்து ஸ்ரீ வொண்ணைநிதியில் நந்தாவிளக்காக வைத்திட்டால் நன்றாயிருக்கும்’ என்று கருதி அச்சந்திரனைப் பிடிப்பதற்காக நீட்டின கை நீட்டினபடியே பிடுக்கையில் அவ்யானையின் நோக்கமெல்லாம் சந்திரனைப் பிடிப்பதாகிற அக்காரிய மொன்றி லேயே ஊன்றியிருந்ததனால் அந்த அர்ப்பாத்வத்தையே பற்று சாகக் கொண்டு விடார்க்கமெல்ல அருநில்வந்து வளைத்துக்கொள்ள, குறவர் அழ்புறொழிக்கின்றனராம்; ஆகஇப்படிப்பட்ட சிகழ்ச்சிக்கு இடமான திருமலையை நாமெல்லாரும் வலம் வந்து மலிழந்து கூத் தாழிவொமாயின் இதுவே நமக்கு ஸ்வரூபம் என்றாராயிற்று.

திருமலை சந்திரமண்டலத்தை எட்டியிருக்கின்றதென்று அதன் ஓக்கம் வெவிரியிடப்பட்டதா மிதனால். மலைகளில் சந்திரனை மிக்க ஸரீபத்திலிருப்பதாகக் காணும் மலைப்பிரானிகள் அவனைக் கைக்கொள்ளுகிறும்பிப் பல முயற்சிகள் செய்வது இயல்பு; 1. “நஞ்சுமிழ் நாகமெழுந்தணவி நளிர்மாமதிபைச், செஞ்சுடர் நாவளைக்குந் திருமாலி ருஞ்சோலையதே” என்றதுங்காண்க.

மாமதியை மாலுக்கு மணிவிளக்கா வைப்பன் என்று கை நீட்டும் யானையை என்கிறோ ஆழ்வார்; யானை சந்திரனைப்பிடிக்க முயற்சிசெய்வது வெவிரிக்குத் தெரியுமென்றி இன்ன காரியத்திற்காக அதனைப்பிடிக்க முயல்கிறது என்பது தெரியமாட்டாதே; திருமலையப்பனுக்கு நந்தாவிளக்காக வைப்பதற்குப் பிடிக்கமுயல்கின்றதென்று ஆழ்வார் எங்கனே அறிந்தார்? என்று சிலர் கேட்கக் கூடும்; திருமலையில் பிறக்கப்பெற்ற பெருமையினால் அவ்யானைக்கு இப்படிப்பட்ட நற்கருத்தே இருக்கத்தரும் என்று திருவுள்ளம் பற்றினரென்க. அன்றியும், 2. “வாயுந்திரையுளும்” என்கிற திருவாய்மொழியிற்படியே பிறர் செய்யும் காரியங்களைமெல்லாம் தாம் செய்யுங் காரியங்கள்போல் பகவத்க்ஷிய ப்ராவணயத்தால் செய்வனவாகவே கொள்வதும் மெய்யன்பர்களின் வழக்கமாகும்.

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 4—3—2.

2. திருவாய்மொழி இரண்டாம்பத்தின் முதற்பதிகம்.

ஆழ்வார் சந்திரனைப்பார்க்கும்போது ‘இவன் திருவேங்கட முடையானுக்கு நந்தராவிக் காது அடையத்தரும்’ என்று சொல் றவே, இத்தோற்றமே அவ்விடத்து யானைக்கும் இடத்தாரைக் கொண்டு கூறுதல் பொருந்தியதே.

சுற்றடியில் “ஆதேமேல்” “ஆதேரேல்” என்பன மூட பேதங்கள். .... (34)

நன்மணி வண்ணனார் ஆளியும் கோளரியும் *
போன்மணியும் முத்தமும் பூமரமும் *—பன்மணிநீ
ரோடுபொருதுகளும்கானமும் வானாமும் *
வேடுமுடை வேங்கடம். (சுள)

ஆளியும்	யாளிகளும்		
கோள்	{ வலிமை தங்கிய அரியும் { சிங்கங்களும்	வானாமும்	குரங்குகளும்
பொன்		வேடும்	{ வேடச்சாடியுமாகிற இவற்றை
மணியும்	பொன்களும்	உடை	உடையதான
முத்தமும்	முத்துக்களும்	வேங்கடம்	திருமலையானது
பூமரமும்	பூத்தமரங்களும்	நல் மணி	{ நல்ல ரீலாத்நம் போன்ற வடிவை யுடையனான அப்பனுடைய வாஸஸ்தானமாம்.
பல் மணி	{ பலவகைப்பட்ட ரத்னங்கள் அருவிகளோடே கலந்து உருண்டு விழப்பெற்ற காடுகளும்	வண்ணன்	
ரீரோடு		கூர்	
பொருது			
உருளும்			
கானமும்			

* * *—திருமலையி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற திருவேங்கட முடையான் தமக்கு எப்படி உத்தேசியனோ அப்படியே அவ்விடத் துள்ள ஸகல பதார்த்தங்களும் உத்தேச்யம் என்பது வெளிப்பட இப்பாசர மருளிச்செய்கிறாரென்க.

யாளிகள், சிங்கங்கள், நவரத்னங்கள், புஷ்பவ்ருக்ஷங்கள், நவ மணிகளைக் கொழித்துக்கொண்டு வந்து வீழ்கின்ற அருகிகள் பாயப்பெற்ற காடுகள், குரங்குகள், வேடர்கள் ஆகிய இவையெல்லா வற்றையு முடைத்தான திருமலை மணிவண்ணனுடைய திருப்பதி என்கை. .... (சுள)

வேங்கடமே வீண்ணோர்தொழுவதுவும் * மெய்ம்மையால்
வேங்கடமே மெய்வீணோய்தீர்ப்பதுவும் *—வேங்கடமே
தானவரை வீழத் தன்னாழிப்படை தோட்டு *
வானவரைக் காப்பான் மலை.

(சுடி)

வீண்ணோர்	கீத்யஸூரிகளால்	வேங்கடமே	திருமலையே ;
மெய்ம்மை	{ உண்மையான யால் { பக்தியுடனே	தானவர் வீழ	அசுரர்கள் மாளும்படி
தொழுவது	{ ஆச்சரியக்கப் படுவதும் { படுவதும்	தன் ஆழி	{ தனது சக்ராயுதத் படைதோட்டு { தைப் பிடித்த
வேங்கடமே	திருமலையே ;	வானவரை	தேவர்களை
வீண	பாவங்களையும்	காப்பான்	{ காத்தருளு மெம் பெருமானுடைய
மெய் னோய்	{ உடம்பைப் பற்றின நோய்களையும்	மலை	திருமலை
தீர்ப்பதுவும்	போக்கடிக்கவல்லதும்	வேங்கடமே	திருவேங்கடமேயாம்.

* * *—“வடா வஸ்யுஜிஸ-ஓரயம்” என்கிறபடியே கீத்ய
ஸூரிகள் பாம்பதத்திலே எம்பெருமானே இடைவிடாது அதுப
சிக்கப்பெற்றுளும் அங்கே பாதவத்திற்கு உரிய மேன்மைக்குணங்
களே அதுபவிக்கலாதிருக்குமென்பதே ஸௌலப்படுஸௌசில்யங்களுக்
குப்பாங்கான எளிமைக்குணங்களே இங்கிலத்திலே வந்து அதுப
சிக்கவேண்டியிருப்பதால் அந்த சீவாதிருணங்களை யதுபவிப்பதற்
காகத் திருமலையில் வந்து தொழும்படிபைக் கூறுவது முதலடி.

‘வேங்கடம்’ என்ற திருநாமத்தின் அவயவார்த்தத்தைத்
திருவுள்ளம்பற்றி இரண்டாமடி அருளிச்செய்யப்பட்டது. வேங்கட
பதத்திற்கு ஸம்ஸ்கிருதரீதியில் பொருள் விவரிக்குமிடத்து, வேம்-
பாவம், கடம்--எரித்தல்; பாவங்களை எரிப்பதனால் வேங்கடமென்று
பெயர் பெற்றது என்று நிருத்தியுள்ளது: “வெஜித்யுஸௌஷவாவா
நி கட்டஸூஜாஹ உஷுதே” என்றது காண்க. “வெங்கொடும்
பவங்களெல்லாம் வெந்திடச்செய்வதால் நல், மங்கலம் பொருந்துஞ்
சீர் வேங்கடமலை யானதென்று” என்னும் புராணச் செய்யுளு
முணர்க. திருமலையின் மேற்கிலுள்ள நந்தநபுரமென்னும் ஊரில்
புரந்தரனென்னும் பராஹ்மணோத்தமனது குமாராகிய மாதவ

னென்பவன் தன் மனைவிபாகிய சந்தர்திரைகபென்பவனோடு பூஞ்சோலையிற் சென்று விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் மாஸிதி பென்பாளொரு சண்டாள சன்னிகையின் கட்டழகைக்கண்டு காழுற்று அவளைக்கூடி மனையாளேற்றுமந்து அப்புலைமங்கையுடனே சென்று புலால் துகர்ந்தும் கட்டுடித்தும் கைப்பொருள் முழுவதையும் இழந்து பின்பு வழிபறித்தல் ஊயிர்க்கொலை முதலிய கொடுந் தொழில்புரிந்து பொருள்சேர்த்து அவளுக்குக் கொடுத்தவற்றை முடிவில் தரித்ராணகப் பலநோப்களையுமடைந்து அவளால் அகற்றப் பட்டவனுப்ப் பல பாவமுந்தொடரப் பித்தன்போல அலைந்து திரிந்து இத்திருமலையை அடைந்தமாத் திரத்தில் தனது நெயிரை யெல்லாம் சாம்பலாகப்பெற்று முன்னைய ப்ரஹ்மதேஜஸஸைப் பொருந்தி நல்லறிவுகொண்டு திருமலைச்சேவித்து வழிபட்டுப் பரமபதமடைந்ததனால் இதற்கு 'வேங்கடாசலம்' என்னும் பெயர் சிகழ்ந்ததென்று வடமொழியில் ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்திலும் பரிஷயோத்தர புராணத்திலும் கூறப்படுதல் காண்க. இங்கனே பல இதிஹாஸங்களுண்டு. திருமலை நோய்தீர்க்கும் விஷயம் இப்போதும் பிரத்யக்ஷமாக அனைவருங் காணத்தக்கதாம்.

தேவஜாதிக்ரு அஸுரஜாதியால் நேருந் துன்பங்களைத் திரு வாழியால் தொலைத்துக் காத்தருளுமென்பருமான் அப்படியே நம்போன்ற ஆச்சரிதர்களினுடையவும் துன்பங்களைத் தொலைத்தருள எழுந்தருளியிருக்குமிடம் திருமலை என்பன பின்னடிகள்.

தானவர்—வடசொல். ஐ—சாரியை. .... (சஅ)

மலையாமைமேல்வைத்து வாசுகியைச்சுற்றி *

தலையாமை தானொரு கைபற்றி *—அலையாமல்

பீறக்கடைந்த பெருமான் திருநாமம் *

கூறுவதே யாவார்க்கும் கூற்று. (சக)

மலை	மந்தரபர்வதத்தை
ஆமை மேல் வைத்து	{ கூர்மரூபியான தன்மேல்வைத்து
வாசுகியை	வாஸுகிநாகத்தை
சுற்றி	{ (கடை கயிருகச்) சுற்றி

ஆமைதான்	{ கூர்மரூபியாகத் திருவவதரித்த தானே
ஒரு கை பற்றி	{ (மலையினுச்சியை) ஒருகையாலே பிடித்தமுக்கி

அலையாமல்	{ நீர் வெளியில் புரளாமல்	திருநாமம்	திருநாமங்களை
பீறு	{ (அமுதம்) புறப்படும் படியாக	கூறுவதே	{ வாய்விட்டுச் சொல்லுவதே
கடைந்த	{ (கடலைக்) கடைந்தருளின	யாவர்க்கும்	அனைவர்க்கும்
பெருமான்	எம்பெருமானுடைய	கூற்று	{ வாய்ப்பேச்சாகக் கடவது.

* * *—தீழ்ப்பாட்டில் “வானவரைக் காப்பான்மலை” என்றார்; அப்படி வானவரைக் காத்தருள்வதற் காகச் செய்தருளின செயல்களில் ஒன்றை அருளிச்செய்குறியினில்.

தூர்வாஸமாமுனிவர் தேவேந்திரனுக்கு அன்புடன் அளித்திட்ட பூமாலையை அவன் அலக்ஷிபஞ் செய்ததுகண்டு ‘இப்படி செல்வச்செருக்குற்ற உன்னுடைய செல்வமெல்லாம் கடலில் ஒளிந்து போகக்கடவன’ என்று சபிக்கவே, அப்படியே போய்விட, அசுரர் வந்து பொருது அமரை வென்றுவிட்டனர். பிறகு தேவர்களெல்லாரும் திரண்டுவந்து எம்பெருமானைச் சரணமடைய, திருமால் திருவருள் கூர்ந்து கடல்கடைந்து அமுதமளித்து வாழ்வித்தனன் என்பது பிரஸித்தம். அப்போது மந்தாமலையை மந்தாகநாட்டி வாஸுகியென்னும் நாகத்தைக் கடைகயிறாகப் பூட்டிக்கடைந்தனன். மந்தாகிய மந்தாமலை கடலினுள்ளே அழுந்திவிட, தேவர்கள் வேண்டுகோளினைத் திருமால் பெரியதோர் ஆமை வடிவெடுத்து அம்மலையின்கீழே சென்று அதனைத் தனது முதுகின்மீதுகொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்திவிடாமற்கடைதற்கு உபயோகமாகப்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தனன் என்பதும் அறியத்தக்கது.

“தலையாமை தானொருகைபற்றி” என்ற இரண்டாமடியை ‘ஆமை (யான) தான் ஒருகை தலைபற்றி’ என்று அந்வயித்து உரைப்ப. முதலில் கடல் கடையும்போது வாஸுகியின் வலைப் பிடித்துக்கொண்ட தேவர்களும் தலையைப் பிடித்துக்கொண்ட அசுரர்களும் ஆகிய இருதிறத்தாரும் அதனை வலியப்பிடித்திழுத்தாக்கடைய வல்லமையில்லாதவராய்நிற்க, அது நோக்கி அத்திருமால் தான் ஒரு திருமேனியைத்தரித்துத் தேவர்கள் பக்கத்திலும் வேறொரு திருமேனியைத்தரித்து அசுரர்பக்கத்திலும் நின்று

கடைத்தருளினமை கூறப்படுகின்றதென்க. மேலே சொந்தவிவரம் படி பகையினுச்சிவைய ஒரு வகைய லுழக்கிபடிபாசக் கூறுகின்ற தென்றலுமாம்.

ஆகவிப்படி. பரோபகாரமே போலுபேய்க்கான பெறுப லுடைய திருநாமங்களை வாபாசக் கூறுவதே வாப்படைத்த பன்னுரு மென்றாயிற்று. .... (135)

கூற்றமும்சாரா கோலேனையும் சாரா * தீ
மாற்றமும் சாராவகையறிந்தேன் *—ஆற்றங்
கரைகிடக்கும் கண்ணன் கடல்கிடக்கும் + மாயன்
உரைகிடக்கு முள்ளத்தெனக்கு. (140)

கடல்	திருப்பாற் கடலிலே	எனக்கு	என்னுடைய
கிடக்கும்	(பிரமன் முதலி யோர்க்கு	உள்ளத்து	நெஞ்சிலே
	ஆச்சரியனாய்க் கொண்டு) திருக் கண்வளர்த்தருள் கிற	கிடக்கும்	பதிந்திருக்கின்றது ; (ஆனபின்பு)
	மாயன்	கூற்றமும்	மருத்யுபயம் சாரா { அனுகாமலும்
ஆறு கரை	ஆச்சரியபூதனும்	கொடு	கொடிய பாவங்கள் வினையும்சாரா { அனுகாமலும்
	திருக்காவேரிக் கரையான கபிஸ்தலத்திலே	தீ மாற்றமும்	கெட்ட விஷயங்க ளொன்றும் அனுகாமலு மிருக்கத் தக்க உபாயத்தை
கிடக்கும்	திருக்கண் வளர்த்தருள்கிற	சாரா வகை	
கண்ணன்	எம்பெருமானுடைய		
உரை	ஸ்ரீஸூக்தியாகிய சாமச்சலோகம்	அறிந்தேன்	அறிந்தவனானேன்.

* * *—“ ஆற்றங்கரை கிடக்குங்கண்ணன் ” என்று திருக் காவேரியின் கரையிலுள்ள கபிஸ்தல மென்னுந் திருப்பதியிற் பள்ளிகொண்ட திருக்கோலமான எம்பெருமானை மங்களாசாஸனஞ் செய்வதாகப் பூர்வாசாரியர்கள் அருளிச்செய்வார். அத்திருப்பதிக்குப் பாடலான பாசரம் நாலாயிரத் திவ்யப்பரபந்தங்களுள் இஃ தொன்றேயாம். இப்பாசரத்தில் கபிஸ்தல மென்கிற திருநாமம் ஸ்பஷ்டமாக இல்லையாயினும் ஆழ்வார் திருவுள்ளக்கருத்தைக் கண்டறிந்து கூறும் பேராற்றலுடைய ஸ்ரீமநாதமுனிகள் ஆன

வந்தார் எம்பெருமானார் பட்டர் முதலான ஆசாரியர்கள் இங்
திருக்கவித்தலத்தை நோக்கின பாசுமேயாகுமென்று கிர்வஹிந்து
வந்தார்களென்பது பெரியவாச்சான் பின்னைக்கு முற்பட்டவரான
பின்னைப் பெருமானாயங்காரானும் தமது அழ்மெட்டுத் திருப்பதி
யந்தாதியினால் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. “காணியு மில்லமுங்
கைப்பொருளுமீன்றேறும், பேணிய வாழ்க்கையும் பேருமவும்—
சேணிற், புனித்தலத்தினின்பமும் பொங்கரவமேறிக், கவித்தலத்திற்
கண்ணியில்வோன் கால்” என்கிற செய்யுள் அவ்வந்தாதியிலுள்ளது.
* பதினெருபுத்த பதியொரு அழ்மெட்டுத் துதிசெய்யப்பிறந்த
அவ்வந்தாதியில் கவித்தல விஷயமான இப்பாசுரம் சேர்ந்துள்ளத
னால் “ஆற்றங்கரைகிடக்குங் கண்ணன்” என்கிற இத்திருமழி
வைப்பிரான் பாடல்கொண்டே அது கூறினர் என்பது விளங்கிற்றும்.

பிரமன் முதலிய தேவர்களுக்கு ஆச்சரியனாய்க்கொண்டு
திருப்பாற்கடலில் திருக்கண் வளர்த்தருள்பவனே திருக்கவித்
தலத்தில் ஸந்திதபண்ணியிரா கின்றான்; இப்பெருமானே பண்
டொருகால் பாரதப்போரில் தேர்த்தட்டில் கின்று அர்ஜுனனை
வியாஜமாக்கிக்கொண்டு அனைவர்க்கும் உஜ்ஜீவநமாக “ஸவஃயஜஃநா
வரிதுஜ்ஜோரோகேகம் ஸாணம் வுஜ்ஜஹம் கவா ஸவஃவாவெ
ஷ்ஜோ ஜோக்ஷயிஷ்ஜாதி ஜாஸுமஃ.” என்கிற சரமச்சுலோகத்தை
யருளிச்செய்தனன்; அந்த திவ்யஸூக்தி எனது நெஞ்சிற் பதிந்
திருப்பதனால் இனி நான் ஒருவகையான கெடுதலையும் அடைய
வழியில்லை என்றாயிற்று.

கண்ணபிரான் சரமச்சுலோகத்தில் நியமித்தபடியே ஸர்வ தர்ம
பரித்யாக பூர்வகமாய்ச் சரணாகதி பண்ணினவர் பக்கவில் ‘ஸர்வபா
பேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி’ என்கிற தன்னுடைய பிரதிஜ்ஞை
தவறமாட்டாதவனாகையாலும், அப்படியே நான் நிவ்ருத்தி தர்ம
சிஷ்டனாயிருப்பதாலும் இனி ஒருபாபமும் என்னை யனுசப்ராப்தி
யில்லை பென்றவாறு.

....

....

....

(10)

எனக்காவா ராரோருவரே * எம்பெருமான்
தனக்காவான் தானேமற்றல்லால் *—புனக்காயா
வண்ணனே யுன்னைப் பிறரறியார் * என்மதிக்கு
விண்ணெல்லா முண்டோ விலை.

(11)

புணம்.	{ தன்னிலத்திலே வளர்ச்சி	தானே	{ தனக்குத் தானே
காயா	காயாம்பூவினுடைய	தனக்கு	{ ஒப்பா
வண்ணனே	{ நிறம்போன்ற நிறமுடைய பெருமானே !,	ஆவான்	{ யிருப்பவனே
		அல்லால்	{ யன்றி
		மற்று	{ எனக்கு ஒப்பாக வல்லையோ ?
எனக்கு	{ (உன்னுடைய நிர் ஹேதுக கடா கூத்திற்குப்பாத்தா பூதனா) எனக்கு	உன்னை பிறர்	{ கான் தவிர
ஆவார் ஆர்	{ ஒப்பாகுபவர்	அறியார்	{ வேறொருவரும்
ஒருவரே	{ எவரொருவ ரிருக்கின்றனர் ?		{ உன்னை யறிய மாட்டார்கள் ;
[எவருமில்லை ;]		என் மனக்கு	{ (உன்னை நன்றாக அறிந்திருக்கிற) என்னுடைய புத்திக்கு
எம்	{ ஸர்வேச்வரானுய பெருமான்	விண் எல்லாம்	{ மேலுலக மெல்லாம்
	{ நீயும்	விலை	{ கூடினாலும்
		உண்டோ	{ ஒப்பாகப் போருமோ ?.

* * *—தேவரீர் சரமச்சிலாகத்தி லருளிச்செய்தபடி புறம் புண்டான உபாயங்களை ருசிவாஸகைகளோடே விட்டொழிந்து தேவரீரையே உபாயமாகப்பற்றி நிர்ப்பரனாயும் நிர்ப்பயனாயுமிருக்கிற எனக்கு உபயனிபூதியிலும் ஒப்பாவார் ஆருமில்லை நென்குநர்.

எனக்கு=யானையின்பே லேறவேண்டியவன் அய்யானையின் காலீப்பற்றியே ஏறவேண்டிவதுபோல உன்னை அடையவேண்டியவன் உன்னையே உபாயமாகப்பற்றித்தான் அடைய வல்லான் என்கிற அநந்யோபாயத்வ அத்யவஸாயமுடையேனான எனக்கு என்கை. ஆவார் ஆரோருவரே ?=உலகத்திலுள்ளா ரெல்லாரும் ஸ்வப்ரயத்நங்கொண்டே காரியங்கொள்ளப் பார்ப்பவர்களாதலால் என்னுடைய அத்யவஸாயம் ஆர்க்குமில்லை ; ஆகவே எனக்கு ஒப்பாவார் ஆருமில்லை. எம்பெருமான் தனக்காவான் தானேமற்றல்லால்=எம்பெருமானும் ‘நானே ஸர்வராக்ஷகன்’ என்றிருப்பதனால் அவனைப்போன்ற ராக்ஷகன் வேறொருவனு மில்லாமையால் ராக்ஷகத்வத்தில் தனக்குத்தானே ஒப்பாகுமவனையன்றி, சேஷக்வபாரதந்திரிய காஷ்டையில் நிற்குமெனக்கு ஒப்பாவான்ல்லன். சேஷியாயிருக்குந் தன்மையிற்காட்டிலும் சேஷபூதனு யிருக்குந்

தன்மை சிறந்ததாதலால் அப்படிப்பட்ட அடிமைச்சுவடு எனக்கே அஸாதாரணமாயிருப்பதால் எம்பெருமானிலும் நான் மேற்பட்டவன் என்றவாறு. இப்படி எம்பெருமானது அடிமையிலிடுபட்டு அதன் மூலமான செருக்கைக் கொள்ளுதல் நீ அடிக்கழஞ்சு பெறுதலால்தான் “எனக்கினியார் நிகர் நினிலத்தே” என்றும் “எனக்காரும் நிகரில்லையே” என்றும் மற்றையோரு மருளிச்செய்வது. இவ்வஹங்காரம் ஹேயமன்று; உபாதேயமாம். ஸாத்விநாஹங்காரமெனப்படும்.

புனக்காயா வண்ணனே உன்னைப்பிறறியார் = உபபவிபூதியிலும் தமக்கு ஒப்பாவா ராருமில்லைபென்று முன்னடிகறிற் கொன்னதை உபபாதிப்பன பின்னடிகள். தனக்குரிய நிலத்தில் தோன்றிய காயாம்பூவின் திறம்போன்றழகிய திறங்கொண்ட பெருமானே! நான் தவிர உன்னை உள்பாடியறிவாரார்? எல்லாரும் உன்னைக்கொண்டு வேறு புருஷார்த்தங்களை ஸாதித்துக்கொள்ளப் பார்ப்பவர்களேயன்றி உன்னையே ஸகல புருஷார்த்தமுமாகக்கொள்வாராருமில்லையே; உனது வடிவழகிலிடுபடுவாரு மில்லையே; உலகத்தாருடைய புத்தியைப் போன்றதோ என்னுடைய புத்தி? மேலுலகத்திலுள்ளார்க்கும் அரிதான புத்தியன்றோ என்னுடையது. இப்படி விலகடிமான புத்தியைப்பெற்ற நான் ஒப்பற்றவன் என்னத்தட்டுண்டோ? என்கை.

இந்நிலத்திலுள்ளவர்கள் உன்னையே பரமபிரயோஜனமாகக் கொள்ளாமல் அற்பபலன்களை நச்சி அவற்றுக்கு உபாயமாக உன்னைப்பற்றுமவர்களாகையாலே இவர்கள் என்னுடைய உபேயத்வாகாரத்தை அறிந்திலர்; அங்குள்ள நித்யஸூரிகளோவென்னில் பலன் கைபுருந்தவர்களாகையாலே என்னுடைய உபேயத்வாகாரத்தை அறிந்தவர்களேயன்றி உபாயத்வாகாரத்தைச் சிறிது மறிந்தவர்களல்லர்; நானோவென்னில், உன்னையே பரமபுருஷார்த்தமாகக் கொண்டவனாகையாலும் உன்னைப்பெறுதற்கு உபாயமும் நீயேயென்றிருப்பவனாகையாலும் என்னுடைய உபாயோபேயத்வாகாரங்களிரண்டையும் நன்கறிந்தவனாகிறேன்; ஆகையாலே எனக்கு உபபவிபூதியிலும் நிகரில்லை—என்றது நன்கு பொருந்தும்.

நீ அடிக்கழஞ்சு பெறுதல்—மிகச்சிறந்ததாயிருத்தல்.

விலைக்காட்பவோர் விசாதியேற்றுண்பர் *
தலைக்காட்பலிதிரிவர் தக்கோர் *—முலைக்கால்
விடமுண்டவேந்தனையே வேறு வேத்தாதார்
கடமுண்டார் கல்லாதவர்.

(௫௨)

தக்கோர்	{ அறிவு முதலிய வற்றால்பெருமை பொருந்தியவரா கத் தங்களை அபி மானித்திருக்கும் நீசர்கள்	தலைக்கு ஆள் பலி திரிவர்	{ ஒருவன் தலைக்காடத் தம் தலையை அறுப்பதாகச் சொல்லி நரபலியாகத் திரிவர்கள் ;
விலைக்கு ஆட்பவோர்	{ ஜீவனத்திற்காகப் பிறர்க்கு அடிமைப்பட்ட டிருப்பார்கள் ;	முலைக்கால் விடம் உண்ட வேந்தனையே	{ (பூதனையின்) முலை யிடத் துண்டான விஷத்தை உட்கொண்ட பெருமாளையே
விசாதி ஏற்று உண்பர்	{ (மிருதுபுதானங்கள் வாங்கும் முகத் தால் பிறருடைய) வியாதிகளைத் தாம் வாங்கி அதுபவிப்பார்கள் ;	வேறு ஆ த்தாதார் கல்லாதவர்	{ விலகடிமைமாகத் துதிக்கமாட்டா தவர்களாய் { அறிவுகெட்டவர் களாய்க்கொண்டு
		கடம் உண்டார்	{ பாபங்களை யதுபவிப் பவர்களாயிரா கின்றார்கள் .

* * *—இவ்வுலகத்திலுள்ளார் படியை விரித்துரைக்கின்ற
ர்தில், 'பரமநீசர்கள்' என்னவேண்டிய ஸ்தானத்தில் தக்கோர்
என்றது இழிவு சிறப்பு ; 'சேஷபோக்தி' என்பர் வடநூலார்.
தக்கோர்—தங்களை மஹாவ்யாபகர்களாக நினைத்திருக்கின்ற ஸம்
ஸாரிகள் என்றவாறு. இவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களா யிருக்கின்
றனரென்னில் ; விலைக்கு ஆட்பவோர்=திருமந்திரத்தில் தேர்ந்த
பொருளுக்கு எதிர்த்தடையாக வயிற்றுப்பிழைப்புக்காகப் பிறர்க்கு
அடிமைப்பட்டிருப்பர். காசுக்கும் கூறைக்கும் கற்றை நெல்லுக்கு
மாகத் தங்களை விற்றிருப்பர். விசாதி ஏற்று உண்பர்='வ்யாதி'
என்னும் வடசொல் 'விசாதி' என்று திரிந்து கிடக்கிறது.
இயற்கையாகவே தங்களுக்குப் பலநோய்கள் இருக்கச்செய்தேயும்
பிறருடைய நோய்களையும் கொண்டு அதுபவிப்பார்கள். அதாவது—

நோயாளிகள் தங்களுடைய நோய் தீர்வதற்காகச் சில தானங்கள் [எருமைக்கடா தானம்] செய்வார்கள்; நாலுநாளிக்கு வயிறு தள்ளுமே என்ற விருப்பத்தினால் அந்தத் தானங்களைப்பெற்று அவ்வழியால் அவர்களுடைய ஷயாதிகளை ஏற்று அனுபவிப்பார்களென்கை. தலைக்கு ஆள்பலிதிரிவர் = ஒருத்தன் பிழைத்தால் அவனுக்காகத் தன் தலைபையறுத்துக்கொடுப்பதாக ஷஷுத்ர தெய்வங்களுக்குப் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டு அப்படியே தலையை அரிந்துகொடுத்தொழிவார் பலர். ஸ்ரீவசநபூஷணம் முதம்பிரகாணத்தில் “அப்ராப்த விஷயங்களிலே ஸக்தனுனவன் அது லபிக்கவேணு மென்றிராநின்றால் ப்ராப்தவிஷய ப்ரவணனுக்குச் சொல்லவேண்டாவிடே” என்ற ஸூத்ரத்தின் வியாக்கியானத்தில் மணவாளமாமுனிக ளருளிச்செய்துள்ள ஒரு சிறு கதை இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும்; அதாவது—ஒரு தாஸிரிவிடத்தில் ஒருவன் மிக்க அன்புடையவனாயிருக்கையில் அவளுக்குக் கடுமையான நோய் விஞ்சினவாஸிலே ‘இவள் நோய்தீர்ந்து எழுந்தால் நான் என் தலையை அரிந்து தருகிறேன்’ என்று ஒரு தேவதைக்குப் பிரார்த்தனை பண்ணிக்கொண்டு பின்பு அப்படியே தன் தலையை அறுத்துக் கொடுத்தா னென்பதாம்.

ஆகவிப்படி அலைக்கு ஆட்படுவாராயும் விசாதியேற்று உண்பாராயும் தலைக்கு ஆள்பலி திரிவாராயு மொழிகின்றவர்கள் யாவரென்றில், எம்பெருமானைத் துதிக்கமாட்டாத பாவிசன் என்கிறார் மூன்றாமடியில். முலைக்கால் விடமுண்ட வரலாறு:—ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப்பெற்ற தாயான தேவகியினது உடன் பிறந்தவராய் அக்கண்ண பிரானுக்கு மாமனாகிய கம்ஸன் தன்னைக்கொல்லப்பிறந்த தேவகி புத்திரன் ஒளித்து வளர்கின்றனென்பதை யறிந்து அக்குழந்தையை நாடியுணர்ந்து கொல்லும்பொருட்டுப் பல அசுரர்களையேவ, அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனையென்னும் ராஷஷஸி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்குவந்து அங்குத் தூங்கிக் கொண்டிருந்த கிருஷ்ணசுசுவை யெடுத்துத் தனது விஷந்தடவின முலையை உண்ணக்கொடுத்துக் கொல்லமுயல், பகவானான குழந்தை அவ்வரக்கியின் தனங்களைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்துப்பாலுண்ணுகிற பாவனையிலே அவளையிரையும் உறிஞ்சி அவள் பேரிரைச்ச

இலங்கையிலிருந்த அரக்கர்களைவரும் தங்களுடைய கெட்ட நடத்தைகளினாலேயே தமது அறிவினமையை வெளிப்படுத்திக் கொண்டவர்களாதலால் “கல்லாதவரிலங்கை” என்றார். கற்றுணர்ந்த மஹாநாபாவன் ஒருவன் [ஸ்ரீஷ்ணும்வான்] இருந்தானே யென்னில்; அவனை யடித்துத்தூத்தினார்களிறே. காஞ்சுத் தன்—“காகுசுஸு” என்ற வடசொல் விகாரம்.

பொல்லாத தேவரை—சம்சானமே இருப்பிடமாயிருத்தல், எலும்புகளை மாஸையாகக்கட்டியபணிதல், விருபாக்ஷனுயிருத்தல் முதலியவற்றால் அமங்கலங்களுக்குக் கொள்கலமா யிருப்பவர்களைத் தெய்வமாகக் கொள்ளத்தகுமோ?

தேவரல்லாரை—உள்ள அமங்கலங்களையெல்லாம் ஸஹித்துக் கொண்டு ஆச்ரயித்தாலும் ஸ்வதந்த்ரமாகக் காரியஞ்செய்யவல்லமையற்றிருப்பதனால் தெய்வமென்று சொல்லத்தகாதவர்களை ஆச்ரயிக் கத்தகுமோ?

திருவில்லாத்தேவரை—“ஸூக்யபாஷெவொ ஷெவக்ஷஸூதெ” என்று வேதஞ்சொல்லுகிறபடியே பிராட்டியின் ஸம்பந்தமுள்ளவனுக்கேயன்றோ தேவதவமுண்டு; லக்ஷ்மீபதியல்லாதாரைத் தேவனைப் பணிதல் தகுமோ?

“காணிலு முருப்பொலார் செவிக்கினுத கீர்த்தியார், பேணிலும்வசந்தா மிடுக்கிலாததேவரை, ஆணமென்றடைந்து வாழுமாதர்காளெம்மாதிபால், பேணி நும்பிறப்பெனும் பிணக்கறுக்கிறிறே” என்று இவ்வாழ்வார் தாமே யருளிச்செய்த திருச்சந்த விருத்தத்திற் பாசரமும் இங்கு நினைக்கத்தகும். .... (நூ)

தேவராய் நிற்குமத்தேவும் * அத்தேவரில்

மூவராய் நிற்கும் முதுபுணர்ப்பும் *—யாவராய்

நிற்கின்றதேல்லாம் நெமோலென் றோராதார்

கற்கின்ற தேல்லாம் கடை.

(நூச)

தேவர் ஆய்	{ (அக்கி இந்நிரன் முதலிய) தேவ தைகளாய்க் கொண்டு நிற்கிற தெய்வமும்,	{ அத் தேவரில் { அந்த தேவர்களுக் குள்ளே
நிற்கும் அத்		
தேவும்		
மூவர் ஆய்	{ தீர்மூர்தியாய் நிற்கும் { நிற்பதாகிற	
நிற்கும்		

முது புணர்ப்பும்	{ அநாதியான நிலைமையும்	நெடு மால் என்று	{ ஸர்வேச்வர ப்ரா காமே என்று
யாவர் ஆய் நிற்கின்றது எல்லாம்	{ மற்றும் மனிதர் முதலியனவாய்க் கொண்டு நிற்கிற ஸகல பதார்த்தங் களும் (ஆகிய எல்லாம்)	ஓராதார்	{ ஆராய்ந்நணர் மாட்டாதவர்கள் கற்கின்றது எல்லாம் கடை
			{ பேசும் பேச் செல்லாம் உபயோகமற்றது.

* * *—ஸகல தெய்வங்களும் ஸகல பதார்த்தங்களும் ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு சேஷபூதம் என்றறியமாட்டாதவர்கள் எவ்வளவு விரிவாகக் கற்றாலும் அத்தனையும் பயனற்றவை பென்கிறார். தேவ ராய்நிற்குமத்தேவும் நெடுமால், அத்தேவரில் மூவராய்நிற்கும் முது புணர்ப்பும் நெடுமால், யாவராய்நிற்கின்ற தெல்லாம் நெடுமால் என்று அறியவல்லாருடைய கல்வியே பயன்பெற்றதாம் என்ற வாரது.

தேவராய் நிற்குமத்தேவும்=வேதத்தில் கருமகாண்டங்களில் அந்தந்த யாகங்களுக்கு ஆராத்யதேவதையாக அக்ரி இந்திரன் வருணன் என்றிப்படி சொல்லப்பட்டுள்ள தேவதைகள் யாவும் “ஊமாந்யந்யாஷேவதாம்” என்கிற சுருதியின்படி எம்பெருமா னுக்குச் சரீரபூதங்களாதலால் அத்தேவதைகட்கு அந்தர்யாமியான ஸ்ரீமந்நாராயணனே அந்தந்த தேவதா நாமங்களினால் ஆறப்பட்டுள்ள என்று உணரவேண்டிவது கல்விக்குப் பயன்.

அத்தேவரில் மூவராய் நிற்கும் முதுபுணர்ப்பம்—1. “ஔயெ விரிஹஸிவபொவி-ஹிதாவதாரஃ வ்யாகொலி தஹூதயா” என்கிறபடியே த்ரிமூர்த்தியவதார மெடுத்ததும் திருமாலே. இப்படி பிரித்துப்பிரித்துச் சொல்லுவதேன்? யாவராய் நிற்கின்ற தெல்லாம் நெடுமால்: “ஸவ-ஃ விவிஷ்ணுஹ.”—“ஸவ-ஃஹ-ஃ தாதகெதாத! ஜமஹாயெ ஜமநயெ” என்று சொன்ன ப்ரஹ்ம தாழ்வானுடைய நிலைமை வாய்ந்தவர்களே கற்றுணர்ந்தவராவர் என்கை. .... (௫௪)

கடைநின்றமரர் கழல்தொழுது * நாளும்
இடைநின்ற வின்பத்தராவர் *—புடைநின்ற
நீரோதமேனி நெடுமாலே * நின்னடியை
யாரோதவல்லா ரவர்.

(௫௫)

(இவ்வுலகத்தவர்கள்)

அமரர்கடை { தேவதாந்தரங்களின்
நின்று { வாசல்களைப்
பற்றிநின்று

நாளும் நெடுங்காலம்வரையில்

கழல் { (அவர்களுடைய)
தொழுது { காலில் விழுந்து

(பரம புருஷார்த்தம்

(பெறமாட்டாமல்)

இடைநின்ற { நடுவேகிடக்கிற
இன்பத்தர் { (சுவர்க்கம்
ஆவர் { முதலிய) சுகத்
தைப் பெற்
றொழிவர்கள் ;

புடைநின்ற { (இவ்வுலகத்தைச்)
நீர் ஒதம் { சூழ்ந்து கிடக்கிற
மேனி நெடு { கடல்போன்ற
மாலே { திருமேனியை
புடைய
ஸர்வேச்வரனே !

நின் அடியை உனது திருவடிகளை

இத { அதுஸந்திக்க வல்
வல்லாரவார்ஜர் { லார் ஆரேனுமுண்
டோ ? [யாரு
மில்லையே !]

* * *—எம்பெருமானே !, பெரும்பாலும் இவ்வுலகத்தவர்கள் தேவதாந்தர பஜனஞ்செய்து சுவையற்ற அற்பபலன்களைப் பெற்று அநர்த்தப்படுகின்றனரே யன்றி உன்னையுணர்ந்து ஆசிரயித்து உஜ்ஜீவிப்பவர் யாருமில்லையே! என்று வருந்திப் பேசுகிறார்.

கடைநின்றமரர் கழல்தொழுது = அமரர்கடைநின்று கழல் தொழுது என்க. கடையாவது மனைவாசல்; தேவதாந்தரங்களின் மனைவாசலிலே நின்று என்றது—அவர்களை ஆராதித்தமை கூறிய வாறு. அன்றியே, தொகுத்தல் விகாரமாகக்கொண்டு “கடைநின்ற + அமரர்” என்று பிரித்து ‘தாழ்ந்த தெய்வங்களின் காலிலே விழுந்து’ என்பதாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்.

இடைநின்ற இன்பத்தராவர் = எம்பெருமானைப் பணிந்தவர்க்குக் கிடைக்கக்கூடிய பரமபதாநுபவமொன்றே சிறந்ததாகையாலும், அதற்குக் கீழ்ப்பட்ட ஸ்வர்க்காநுபவம் முதலிய பலன்களெல்லாம் இடைக்கட்டாதலாலும், தேவதாந்தர பஜனம் பண்ணுவார்க்கு அப்படிப்பட்ட கூடூர்பலன்களே கிடைக்குமாதலாலும் “இடைநின்ற இன்பத்தராவர்” எனப்பட்டது. இன்பமென்றதும் ப்ரமித்தவர்களின் கருத்தாலேயாம்.

“ஸம்ஸார ஸுகமுமின்றிக்கே நிரதிசயமான மோகஸுகமு

மின்றிக்கே ஸ்வர்க்கஸூகந்தையுடைபராவர்” என்பது ஷியக் கயான ஸ்ரீஸூக்தி.

இப்பாட்டில் எழுவாய் அருவித்துக்கொள்க. .... (திரு)

அவரிவ ரென்றில்லை யனங்கவேள் தாதைக்கு *
எவரு மெதிரில்லை கண்டர் *—உவரிக்
கடல்நஞ்சமுண்டான் கடனென்று * வாணற்
குடனின்னு தோற்று னெருங்கு. (திரு)

அவர் இவர் என்று இல்லை	{ பெரியார் சிறியார் என்று ஒரு வாசியில்லை;	வாணற்கு	பாலுஸூரனுக்கு
அனங்கவேள் தாதைக்கு	{ காமனுக்குத் தந்தை யான கண்ண பிரானுக்கு	கடன் என்று	{ உன்னை ரக்ஷிக்க நான் கடமைப் பட்டவன் என்று சொல்லி
எவரும்	ஒருவரும்	உடன் கின்று	{ அகனெடு கடவே யிருந்து
எதிர் இல்லை கண்டர்	{ எதிர் நிற்கவல்லா ரில்லைகாண்மின்;	ஒருங்கு தோற்றான்	{ குடும்பத்தோடே தோற்ற ஒடிப் போனான்.
உவரிக் கடல் நஞ்சம் உண்டான்	{ கடலில் தோன்றின விஷத்தை உட் கொண்டவனை சிவன்		

* * *—அற்பபலன்களைத் தருமவர்களான ருத்ரன் முதலி
யோர் தங்களைப்பற்றினவர்களுக்கு ஒரு ஆபத்து வந்தால் அப்
போது முதுகு காட்டி ஒடுமவர்களேயன்றி நிலைநின்று ரக்ஷிக்கவல்ல
திறமுடையரல்லர் என்று முதலித்துக்காட்டுகிறார்.

அவர் இவர் என்றில்லை=அவர் என்று சிறந்தவர்களையும்,
இவர் என்று தாழ்ந்தவர்களையும் குறிக்கிறது. தாழ்ந்தவர்களான
நம்போலியர் எம்பெருமானுக்கு எப்படி எதிராக முடியாதோ,
அப்படியே, உயர்ந்தவர்களென்று கருதப்படுகின்ற ருத்ரா திகளுந்
எம்பெருமானுக்கு எதிராகமுடியாதென் னுணர்த்தியவாறு.

அனங்கவேள் தாதைக்கு=கண்ணபிரான் மன்மதனுடைய
அம்சமாகிய ப்ரத்யும்னனுக்கு ஜநகநாதல் அறிக. மன்மதன் ஒரு
கால் பரமசிவனது தவநிலையைக் குலைக்கமுயன்றபோது அவனு

டைய நெற்றிக்கண்ணால் கொளுத்தப்பட்டு உடலிழந்ததாலு
அனங்கனென்று பெயர்பெற்றான். வடசொல்.

கடல்நஞ்சமுண்டான் வாணற்குடனின்னு தோற்ற வரலாறு:-
பலிசக்ரவர்த்தியின் ஸந்ததியிற் பிறந்த பாணஸூரனுடைய பெண்
னாகிய உஷையென்பவள், ஒருநாள் ஒரு புருஷனோடு தான்கூடி
யிருந்ததாகக் கணக்கண்டு, முன் பார்வதி அருளியிருந்தபடி அவ
னிடத்தில் மிகுந்த ஆசைபற்றியவளாய்த் தன் உயிர்த்தோழியான
சித்திரலேகைக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்து அவள் மூலமாய்
அந்தப்புருஷன் கிருஷ்ணனுடைய பெளத்திரனும் ப்ரத்திபு
னுடைய புத்திரனுமாகிய அநிருத்தனென்று அறிந்துகொண்டு
'அவனைப்பெறுதற்கு உபாயஞ்செய்யவேண்டும்' என்று அத்தோழி
யையே வேண்டி, அவள் தன் யோகவித்தை மகிமையினால் துவா
கைக்குச்சென்று அநிருத்தனைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து அந்த
புரத்திலேவிட, உஷை அவனோடு போகக்களை அதுபவித்துவர,
இச்செய்தியைக் காவலாளராலறிந்த அந்தப்பாணன் தன் ஸ்ணை
யுடன் அநிருத்தனையெதிர்த்து மாயையினாலே பொருது நாகால்
தரத்தினால் சுட்டிப்போட்டிருக்க, துவாரகையிலே அநிருத்தனைக்
காணாமல் யாதவர்களெல்லாரும் கலங்கியிருந்தபோது, நடந்த
வரலாறு நாரதமுனிவனால் சொல்லப்பெற்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான்,
பெரியதிருவடிபய நினைத்தருளி, உடனே வந்து நின்ற அக்கருடாழ்
வானது தோள்மேலேறிக்கொண்டு பலராமன் முதலானாரோடு
கூடப் பாணபுரமாகிய சோணிதபுரத்துக்கு எழுந்தருளும்போதே
அப்பட்டணத்தின் ஸமீபத்தில் ஶீ காவல் காத்துக்கொண்டிருந்த
சிவபிரானது பிரமதகனங்கள் எதிர்த்துவர அவர்களையெல்லாம்
அழித்து, பின்பு சிவபெருமானால் ஏவப்பட்டதொரு ஜ்வரதேவதை
மூன்றுகால்களும் மூன்று தலைகளுமுள்ளதாய் வந்து பாணனைக்

ஶீ ஒருகாலத்தில் பாமசிவன் கூத்தாடுகையில் பாணஸூரன் அந்த
நடனத்தைக்கண்டு அதற்குத் தகுதியாகத் தன் இரண்டு கைகளால் மத்தளம்
தட்டி, சிவன் மகிழ்ந்து அவனுக்கு ஆயிரம் கைகளையும் நெருப்புமதினையும்
அளவிற்றத உலிமையையும் மிக்க செல்வத்தையும், தான் ஸபரிவாரனாய்க்
கொண்டு அவன் மாளிகை வாசலில் காவல் செய்திருத்தல் முதலிய வாக்ளை
யும் தந்தருளி அப்படியே சிவன் தனது குடும்பத்தோடு அவன் மாளிகை
வாசலிற் காத்துக்கொண்டிருந்தனை என்பது இங்கு அறியத்தக்கது.

காப்பாற்றும்பொருட்டுத் தன்னோடு புத்தஞ்செய்ய, தானும் ஒரு ஜ்வரத்தையுண்டாக்கி அதன் சக்தியினாலே அதனைத் தாத்திவிட்ட பின்பு, சிவபிரானது அதுசார்கனாய்ப் பாணஸூரனா கொட்டை யைச்சூழ்ந்துகொண்டு காத்திருந்த அக்விதேவர் ஐவரும் தன்னோடு எதிர்த்துவர, அவர்களையும் நாசஞ்செய்து பாணஸூரனோடு போர் செய்யத்தொடங்க, அவனுக்குப் பக்கபலமாகச் சிவபெருமானும் ஸுப்ரஹ்மண்யன் முதலான பரிவாரங்களுடன் வந்து எதிர்த்துப் போரிட, கண்ணன் தான் ஜ்ஞம்பணஸ்தரத்தைப் பிரயோகித்துச் சிவன் ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாமல் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு சோர்வடைந்து போம்படிசெய்து ஸுப்ரஹ்மண்யனையும் கணபதியையும் உங்காரங்களால் ஒலித்து ஓட்டி, பின்னர், அனேகமாவிரத்த ரூபிர்க்குச்சமமான தனது சக்ரபுதந்தை பெடுத்துப் பிரயோகித்து அப்பாணனது ஆயிரந்தோள்களையும் தாடைதரையாய் உதிரமொழுக அறுத்து அவனுயிரையும் சிதைப்பதாக விருக்கையில் பரமசிவன் அருகில் வந்து வணங்கிப் பலவாறு பிரார்த்தித் ததனால் அவ்வாணனை நான்கு கைகளோடும் உயிரோடும் விட்டருளி, பின்பு அவன் தன்னைத்தொழுது அகிருத்தனுக்கு உஷையச் சிறப்பாக மணம்புரிவிக்க, அதன்பின் கண்ணபிரான் துவாரகைக்கு மீண்டெழுந்தருளினன். இவ்வரலாற்றினால், அனங்கவேள்தாதைக்கு எவருமெதிரில்லை யென்னுமிடம் நன்கு விளக்கப்பட்டதாம்.

பாணஸூரபுத்தத்தில் சிவன் தனது பாரிவாரங்களோடு தோற்றனனாதலால் “ஒருங்கு தோற்றான்” என்றார்.

“திருப்பாற்கடலை உவரிக்கடலென்றது-ஸமுத்ரஸாம்யத்தைப் பற்ற” என்பது பூருவர்களின் வியாக்கியான வாக்கியம். பாற்கடல் கடையும்போது அதில் நின்றும் விஷம் உண்டாக, அதனை எம்பெருமானுடைய நியமனத்தினால் பரமசிவன் உட்கொண்டன னென்க. .... (ருக)

ஒருங்கிருந்த நல்வினையும் தீவினையு மாவான் *

பெருங்குருந்தஞ் சாய்த்தவனே பேசில் *—மருங்கிருந்த

வானவர்தாம் தானவர்தாம் தாரகைதான் * என்னெஞ்சம்

ஆனவர்தா மல்லாததென்.

(ருஎ)

பேசில்	{ உண்மைபேசப் புகுந்தால்	வானவந்தாம் தேவர்களும், தானவந்தாம் அசுரர்களும் தாரஸத்தான் இப்பூமியும்
பெரு குருந்தம் சாய்த்தவனே	{ பெரிய குருந்த மரத்தை வேர் பறியத்தன்னி முறித்த கண்ணபிரானே	(ஆகிய இவைமெல்லாம்)
ஒருங்கு இருந்த நல் வினையும் தீ வினையும் ஆவான்	{ உடன்கிழ்கும் புண்ப பாபங்களுக்கு நிரவாஹகன் ;	என் நெஞ்சும் { என் நெஞ்சினுள் ஆனவந்தாம் { உறைகின்ற ஸர்வேச்வரனே யாம் ;
மருங்கு இருந்த	{ ஸமீபத்திலுள்ள [அந்தாங்கரான]	அல்லாதது { அந்த ஸர்வேச்வர என் { கால்லாத உள்ளது என்ன இருக்கிறதே?

***—புண்ணியம் பாவம் முதலான ஸதஸ பதார்த்தங்களும் எம்பெருமானிடம் வழக்காயிருக்கும்; அவனிடம் வழக்காகாத வஸ்து ஒன்றுமேயில்லை பென்குரர். நல்லினையும் தீவினையும் அவனையாவான் என்ற நிதன் கருத்து யாதெனில்; “வனஷ வனவ லாயு கல் காரயதி யஜெஷ்யா ஞாகெஷு உவிநீஷதி; வனஷ வனவாலாயு கல் காரயதி யஜெயாதிநீஷதி” என்கிற சுருதியின்படியே தன்னுடைய அருக்ரஹத்துக்கு இலக்காக வேண்டி னுரைக்கொண்டு நல்லினைகளைச் செய்வித்தும், தன்னுடைய நிரக்ரஹத்துக்கு இலக்காக வேண்டி னுரைக்கொண்டு தீவினைகளைச் செய்வித்தும் போருகிறவன் என்கை.

நல்லினைகளின்பயனாகத் தேவயோகியிற் பிறப்பதும், தீவினைகளிற் பயனாக அஸுரபோதியிற் பிறப்பதும் இவ்விருவினைகளி னுடையவும் பயனாக இப்பூமியிற் பிறப்பது மெல்லாம் பகவதஸந் கல்பாதீன மென்கிறது பின்னடிகளால்.

குருந்தம் சாய்த்த வரலாறு:—கண்ணபிரான் யமுனையில் நீராடும் ஆபர் மங்கைகளின் துகிலைபெடுத்துக்கொண்டு அதன் கரையிலுள்ள குருந்தமரத்தின்மே லேறுகிறவழக்கத்தைக் கண்டிருந்தவனும் கம்ஸனா லேவப்பட்டவனுமான ஓசுரன் கண்ணனை நலிவதற்காக அக்குருந்தமரத்தை ஆவேசித்துக்கிடந்தான்; அதையறிந்த கண்ணபிரான் அந்த மரத்தை முறித்தொழிக்கனன் என்பதாம்.

* * *—தம்நெஞ்சில் இருளையறுத்துக்கொண்டு அங்கே நிரல் தரவாஸம் பண்ணுகிற ஆபத்ரக்ஷகனான எம்பெருமான் பக்கலிலே தமக்கு அன்பு விளைந்தமையை அருளிச்செய்கிறார். இப்பாட்டில் “என்னெஞ்சமேயான்” என்பது இரண்டிடத்தில் வந்துள்ளது; பொருள் ஒன்றேயாயினும் கருத்தில் வாசியுண்டு; முதலடியில் என்னெஞ்சமேயான் என்றது பொதுவான வ்யாப்தியைச் சொன்ன படி. இரண்டாமடியில் “மண்ணாளந்தானென்னெஞ்ச மேயான்” என்றது உலகளந்த திருக்கோலம் தம் நெஞ்சிலே பொலியும்படி காட்சிதந்தருள்கின்றமையைச் சொன்னவாறு. “இருள் நீக்கி” என்றது விளைபெச்சமன்று, பெயர்ச்சொல்; இருளை நீக்குகின்ற வன் என்கை. விளைபெச்சமாகக்கொண்டால், இருளை நீங்கச் செய்து அதனால் எம்பிரான்—எனக்கு உபகாரகனாவன் என்க.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை நெஞ்சிற்கொள்ளமாட்டாத [துர்மாரியான] ரிஷபவாஹனாகிய ருத்ரனுடைய வெவ்வினையுண்டு ப்ரஹ்மஹத்யாநுபமான பாபம், அதனைத்தீர்த்து, தன் காரியம் ஆனதுபோல் உலக்தவனான எம்பெருமானுக்கு என்னுடைய அன்பைச்செலுத்தினேன் என்றாராயிற்று. .... (ருஅ)

அன்பாவா யாரமுத மாவாய் * அடியேனுக்கு

கின்பாவா யெல்லாமும் நீயாவாய் *—பொன்பாவை

கேள்வா கிளரோளி யென்கேசவனே * கேடின்றி

ஆள்வாய்க் கடியேனானான்.

(ருக)

அன்பு ஆவாய் { (என் பக்கல்)
ப்ரீதியே வடி
வெடுத்தவன்போ
லிருப்பவனே!

ஆர் அமுதம் ஆவாய் { பாம்போக்யன
யிருப்பவனே!

அடியேனுக்கு இன்பு ஆவாய் { (உன்னுடைய
அஹபவமாகிற)
ஸுகத்தை அடி
யேனுக்கு உண்
டாக்கினவனே!,

எல்லாமும் நீ ஆவாய் { மற்றுமுள்ள
ஸுகங்களு மெல்
லாம் எனக்கு
நீயேயா
யிருப்பவனே!

பொன்பாவை கேள்வா { திருமகன் நாதனே!

கிளர் ஒளி { (அத்திருமகளின்
சேர்த்தியினால்)
கொழுந்து விட்டு
உளர்கின்ற காந்
தியை யுடைய

என் கேசவனே } எம்பெருமானே!	நான் அடியேன் }	நான் அடிமைப் பட்டவனாய் இருக்கின்றேன்;
கேடு இன்றி ஒருகுறையுமில்லாமல்	ஆள்	{ (அடியேனைக்) காத்தருள்.
ஆள்வாய்க்கு ரக்ஷிக்கவல்லவுனுக்கு		

* * *—திருமாலே! உன்னைத் தவிர்த்து மற்ற தெய்வங்
களுக்கு ஆட்பட்டால் அவர்கள் ரக்ஷிக்கமாட்டாததோடு கெட்டுந்
தீயும் விளைத்திடுவார்கள்; நீயோ அப்படியில்லாமல் ஒரு கெடுதலு
மின்றி ஆளவல்லீ; ஆகவே நான் உனக்கு அடிமைப்பட்டவ
னானேன், காத்தருளாய் என்கிறார்.

அன்பு ஆவாய்=‘அன்பு’ என்பது வேறொன்றாய், அதை நீ
உடையவனாயிருக்கின்றாய் என்று சொல்லவேண்டாமல், நீயே
அன்புதானாக வடிவெடுத்திருக்கின்றாய் என்கை. என்பதில் அள
வற்ற அன்புவைத்திருக்கின்றாயென்றவாறு. ஆரமுதமாவாய் இன்
பாவாய்=தாய்தந்தையராலுண்டாகு மாநந்தம், மகனாலுண்டா
குமாநந்தம், மனைவியராலுண்டாகு மானந்தம் முதலிய எல்லா
ஆனந்தங்களையும் உன்னதுபவத்தால் நானடைகின்றேனென்கை.
இப்படியெல்லாம் நீ ஆனந்தகரனாயிருப்பதற்குக் காரணம் லக்ஷ்மீ
பதித்வமே யென்கைக்காகப் போன்பாவை கேள்வா! என விளித்
தார். பிராட்டியைச்சொல்லும் வேதம் ‘ஹிரண்யவண-ஃ’ என்
றும் ‘ஹிரணயீ’ என்றும் சொன்னதற்கேற்பப் போன்பாவை
பெய்றார். பிராட்டியைக் கைப்பிடித்ததனால் ஒரு வில்சுண்ணமான
தேஜஸ்ஸு விளைகின்றதென்பது தோன்ற “போன்பாவை கேள்வா
ளேரோளி” என்றார். “சுபுரெயம் ஹி ததெஜோயவஸு ஸா
ஃகா தஜா” என்ற மாரீசவசநமும் காண்க.

ஆள் என்பதை முன்னிலை வினைமுற்றாகக் கொள்ளாமல், அடி
யென்னான்—அடியேனாகிய நான், ஆள்—ஆட்பட்டேன் என்பதாக
யுங் கொண்டுரைக்கலாம். .... (ருக)

ஆள்பார்த் துழிதருவாய் கண்கோளென்றும் * நின்
தாள்பார்த் துழிதருவேன் தன்மையை *—கேட்பார்க்
கரும்பொருளாய் நின்ற வரங்களே * உன்னை
விரும்புவதே விள்ளேன் மனம்.

கேட்பார்க்கு	{ ஸ்வயத்தந்தாலே கேட்டறிய விரும் புமவர்களுக்கு	தன்மையை	இந்த ஸ்வபாவத்தை
அரு பொருள் ஆய் நின்ற அரங்கனே	{ அறிபுகொண்ணாத பாம்பொருளான அரங்கநாதனே !	என்றும் கண்டுக்கொள்	{ என்மைக்கும் நிலைத் திருக்கும்படி யாகக்கடாக்வித் தருளவேணும்;
ஆள் பார்த்து உழிதருவாய்	{ நமக்கு ஆட்படுமவன் யாரேனும்கிடக் கக்கட்டுமோ என்று தேடித் திரிகிறவனே !	உண்ண விரும்புவதே	{ நான் உண்ணையே ஆசைப்பட்டிருக் கும் தன்மையை
நின் தான் பார்த்து உழிதருவேன்	{ உடைதருவடி கரின் ஸேவைக் காக அலைந்து திரிகின்ற என்னுடைய	மனம் விண்ணேன்	{ நெஞ்சில் தவிராதவனுயிருக் கின்றேன்.

* * *—எம்பெருமானை நோக்கி “ஆள்பார்த்து உழிதருவாய்!” என்று விரிக்கிற விரியின் அழகை என் சொல்லுவோம். “வெலா டெவடி வுலுவிஜிஜூலிதவ்யம்” என்று வேதாந்தங்கள் எம்பெருமானை நாம் தேடிப்பிடிக்கவேண்டுமென்று ஒதுகின்றன ; அப்படியிருந்தும் எம்பெருமான் நம்மைத் தேடிப்பிடிப்பதற்கு அலைந்து திரிகின்றனென்கிறார் காண்மின். எம்பெருமான் ஸர்வஸ்வாமியென்பதும் சேதநாசேதநங்களடங்கலும் அவனுடைய ஸொத்து என்பதும் தேர்த்தவிஷயம். ஸொத்து தவறிப்போனால் அதனைத் தேடிப்பெறுதற்கு முயற்சி செய்வன் ஸ்வாமியேயாதலால், ஸர்வஸ்வாமியான தன்னுடைய திருவடிகளில் நின்றும் தவறிப்போன தன் உடைமையாகிய நம்மைத்தேடிப் பிடித்துக்கொள்ள முயல்வான் தானையாகையால் இந்த விரி மிகப்பொருந்தும். ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் “ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்குகப்பானுமவனே” என்றருளிச்செய்ததும் இதுபோன்ற அருளிச்செயல்களை அடியொற்றியேயாம். எம்பெருமானார் தாமும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தைத் தலைக் கட்டியருளுமிடத்து “நவ வாரிவாராஷஸ்சுலஸ்குலஃ சுத்யுஷ்ஷிப்யம் ஜூநிந்நுஷூ கடிவிகாவத்யிஷ்யதி” என்ற வாக்யத்தில் “ஜூநிநம் லப்த்வா” என்றதனால் இப்பரமார்த்தத்தைத் தெளியவைத்தருளினார்.

ஆள்பார்த்து உழிதருவ
ஆரேனுமுண்டோ' என்று 'நம்வலைபிலே அகப்படுவார்
வந்து திரிந்துழன்று தேடிவே கவலைபாக இவ்விதத்தில்
போது இது சொல்லுகிற துண்டிருப்பவனே! என்கை. இப்
தேடித்திரிகிறவனாகையாலுக்காகவென்னில்; நீ இப்படி ஆள்
கொண்ட என்னை விட்டுத்ருச்சுகமாக உன்வலைபிலே சிக்கிக்
“நின்தாள் பார்த்துழிதருவாகாது என்கைக்காக. அதனையே
என்றதனாலருளிச்செய்த தன்மையை என்றும் கண்டுகொள்”
களையே நோக்கிக்கொள். இப்போது நான் உனது திருவடி
பேனும்படி கடாக்கித்ருப்பது போலவே என்றைக்கும் இருப்
வேணு மென்கை.

“நாயார்தா !
நாஸூதெந” கடவல்லிச்சுருதியில் “வஹுநாஸூ
தெந (சுவி) நய உன்றதைத் திருவுள்ளம்பற்றிக் “கேட்
பார்க்கு அரும் பொன்றை” எனப்பட்டது. ஆங்காங்கு
இதிலுடையபுராணங்க ளினிற்” எனப்பட்டது. ஆங்காங்கு
அவனை அறியக்கூடாதுமேட்டாலும் அவனது திருவருளிலேயே
அறியக்கூடாதவனெ ளல் அஃதென்றிக் கேள்விமாத் திரத்தினால்
க.

“உன்னை வி
யும் ‘கண்டுகொள்வதே விள்ளேன் மனம்’ என்ற ஈற்றடியை
கொள்ளலாம்; அத்தனைமுற்றோடே கூட்டியுரைத்துக்
தன்மையை நெஞ்சில் துள்ள உன்னையே ஆசைப்பட்டிருக்குந்
தருளவேணும் என்பத தவனையிருக்கும்படியாக நீயே கடாக்கித்
து தாத்பர்ய வ்ருத்தியாகும். (கூ)

மனக்கேதம் சார

தனக்கேதான் தகுதன் றன்னை *

இன்றென்றி நிக் கொள்ளில், —எனக்கேதான்

சேன்றென் னொரு யேழாணை யோட்டினான் *

மனம் கேதம்	மனமுத்தம்	சென்று	{	(நிர்ஹேதுமாத என்னிடம், வந்து
சாரா	மந்தசோகம்			
ஒன்றி நின்று	பொருந்தி சென்று	ஒன்றி நின்ற திரு	{	(என்னிடத்திப்பு) பொருந்தி நிற்பதாகிற செல்வமானது
வழி உலகை	எய்தலோகங்களிலும்			
ஆணை	{ (தன்னுடைய) சென் நிலைச் செலுத் வழிமுன்	எனக்கே	{	என்னொருவனாக கொழிய வேறொருவற்கு மில்லை.
இன்று	மெய்பெருமான்			

* * *—எய்தபெருமான் நிர்ஹேதுமாத வந்து விஷயிகரிக்கப் பெறும்படியான பாக்கியம் தமக்கேழுள்ளதென்கிறார். ‘மது’ என்று மகாணைக் கொன்றொழிந்த பெருமானே தஞ்சம் என்றிருந்தால் மனத்தில் எய்திதமான துன்பமும் வந்து சோமாட்டாது என்றார் முன்னடிகளில். ‘அப்படி நீ மதுகுடினையே தஞ்சமாகக் கொண்டிருக்கிறீரோ?’ என்று சிலர் கேட்க; அப்பெருமானே நான் தஞ்சமாகக்கொள்ளவேண்டும்படி அவன் எனக்கு ஒரு காரியம் வைக்கவில்லை; அவன்றானே என்னெஞ்சில் வந்து குடிக்கொண்டான்; இப்படிப்பட்ட பாக்கியம் எனக்கே அஷ்டாதாரணமாக அமைந்தது என்றார் பின்னடிகளில்.

மனக்கேதம்=‘உறி வெஃ’ என்ற வடசொல் தொடரின் விகாரமாகக்கொண்டால் ‘மனம் கேதம்.’ என்று பிரியும். மனவருத்தம் என்றபடி; அன்றியே, ‘மனக்கு ஏதம்’ என்றும் பிரிக்கலாம். ‘மனக்கு’ என்றதில் அத்துச்சாரியை வரவில்லையென்க. “மனக்கின்பம்படமேவும்” என்று திருவாய்மொழியிலும் பிரயோகிக்கப்பட்டது: 1. “மாடக்குச் சித்திரமும் மாநகர்க்குக் கோபுரமும்” என்றனர் பிறரும். ஏதம்—குற்றம்.

முன்றாமடியின் முதற்பதம் ‘நின்று’ என்பதாகவே பலரும் ஒதுவார்கள்; பல அச்சப்பிரதிகளிறு பாடமுமிதுவே: இஃது இடையில் மாறுபட்ட பாடமாகும். “இன்றென்றி நின்றுலகை” என்றே பூர்வவ்யாக்யான பாடம். “ஸமஸ்த லோகத்தையும் விடாதே நின்று தன் ஆஜ்ஞை செல்லும்படி நடத்தினவன் தானே

வந்து அபிரிவிக்கிடனுன ஸம்பத்து எனக்கேயுள்ளது ; அது தானும் இன்று.” என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி கான்மின். மோனையின்பமும் பொருட்பொருத்தமும் இப்பாடத் திற்கே இணங்கும். பாசாததை யெழுதும்போது அடிசூரில் திறுந் தாமல் மேலடியோடு ஸந்திசெய்தே யெழுதுகிற வழக்கப்படி பழைய ஏட்டிப்பிரதிகாரில் “எனக்கேதா னின்றோன்றிநின்றலகை” என்றெழுதி யிருந்ததன்பயனாக “நின்றோன்றி நின்றலகை” என்றபாடம் சிகழ்ந்தது போலும்.

“ஏழுலகை ஒன்றிநின்று ஆணையோட்டினான் சென்று ஒன்றி நின்றதிரு இன்று எனக்கேதான்” என்று அந்வயிப்பது. எவ்வுல கத்தும் தன்னுடைய செங்கோலே செல்லும்படியாகத் தனியரசு புரிகின்ற திருமால் தானே யெழுந்தருளிப்பொருந்தி நெஞ்சிலே வாழும்படியான செல்வம் இன்று எனக்கே வாப்த்தது என்றவாறு.

திருநின்ற பக்கம் திறவிதேன் ரோரார் *

கருநின்ற கல்லார்க்குரைப்பர் * — திருவிருந்த

மார்வன் சிரீதரன் தன் வண்லேவு தண்மோய் *

தார்தன்னைச் சூடித் தரித்து.

(சுஉ)

திரு இருந்த மார்வன்	{ பெரிய பிராட்டியார் எழுந்தருளி யிருக்கப்பெற்ற திருமார்வை புடையனாய் (அதனாலே)	தரித்து	{ அதனால் ஸத்தை பெற்று, { பிராட்டி பொருந்தி யிருக்கப்பெற்ற வலப்பக்கத்தை புடைய வஸ்
சிரீதரன் தன்	{ ‘ஸ்ரீதரன்’ என்று திருநாமம் பெற் றவனான எம் பெருமானுடைய	திருநின்ற பக்கம் திறவிது என்று ஓரார்	{ துவே பாதத்து வம்’ என்று துணிந்தறியமாட் டாதவர்கள்
வண்டு உலவு றண் துழாய் தார்தன்னை	{ வண்டுகளுலாவப் பெற்ற குளிர்த்த திருத்துழாய் மாலையை	கருநின்ற	{ (தங்களைப்போருள் சர்ப்பக்கூறின் நினைந்தாபணியாம். எனத் தனிப்புத்த
சூடி	{ தலைக்கு அலங்கார மாக அணிந்து	கல்லார்க்கு உரை	னும் வடசொல் தொடர்

தாராகணம்	{ சோதாசனம் உண்டாய	சூர	சூரம்
போர்	{ (சுடாசப நிமத்தான) எஞ்சுதலு	சூரத்தம்	{ (சூரத்தம்) சூரத்தம்
விரித்து உரைத்த	{ (ஆயோதிச்சுல்தா முத்திரை) கி. தாமரக கொ யிட்டனும்	மேய்மை	{ (ஆயோதி) சூரத்தம் சூரத்தம்
கெம் நகர்த்து உண்ண	{ (பிரதிகுலர்க்குத்) நீக்ஷணமான நிருகனந் தாழ்வா லுக்கு அந்நாந் மாகாசிய உண்ண	வணக்கி	மகன் சூரத்தம்
தேரித்து	அருண்மீதும்	உழிபட்டும்	{ (சூரத்தம்) சூரத்தம்
		பூசித்தம்	பூசித்தம்
		போது	{ (சூரத்தம்) சூரத்தம்
		போச்சி	{ (சூரத்தம்) சூரத்தம்
		வேன்	{ (சூரத்தம்) சூரத்தம்
			(இப்படி சேய்மை கதத்தா கெ. கி.)
		சரித்திரம்	{ (சூரத்தம்) சூரத்தம்
		தேன் ஆகவே	{ (சூரத்தம்) சூரத்தம்

***—தம்முடைய போதுபோக்கைப் பேசுகிறார். எம்பெருமானை அருண்மீதிக் கை, அவனது நிருப்புகழ்களைப் புத்தகமாக எழுதுகை, அவற்றை வாசிக்கை, செவித்தினவருடைய சொல்லுபாடு பக்கல் கேட்கை, வணங்குகை, தம்மாலியன்ற உபசாரங்களைப் பண்ணுகை, அர்ச்சிக்கை முதலிய கொழில்லாந் தம்முடைய போதுபோவதாக அருளிச்செய்தாராயிற்று. இப்படி செய்வன வெல்லாம் ஸாதநாதுஷ்டாந ரூபமாக அல்ல; ஆத்மா ஸந்தை பெறுதற்காக எவ்வம் புருஷார்த்தமாய்ச் செய்வன என்பதை வெளியிடுகிறார் “தரித்திரங்குந்தேகைவே” என்பதனால்.

[“தாராகணப்போர் விரித்துரைத்த வேங்குத்துன்னையுத் இக்காலத்துப் புதிய ஆராய்ச்சிக்காரர் கவர் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள் ‘ஆழ்வார்கள் காலகலை’ என்னுமோர் புத்தகத்தில் இப்படி பொருள் ஆராய்ச்சிசெய்யப் புகுந்து, கித்துக்கறின் மார்தர்பணியாம்.

“இதன் முதலிரண்டுகட்கு-‘நகர்த்தம்’ திஸ்-சாஸ்திரத்தைச்சொன்ன திருவகந்தைகளைத் தனிப்புத்த வாயிருக்கிற உண்ணை’ என்பது பூர்வமாக. ‘தாராகணப்போர் விரித்துரைத்த’ என்னும் வடசொல் தொடர்

சேடனுக்கு உரியதாகும். ஆனால் அவனை இவ்வாறு விசேடிப் பதற்குரிய நேரான பொருத்தமொன்றுங் காணப்படவில்லை. ஆதிசேடன் செய்த சோதிடனால் இன்னதென்பதூர் தெரிந்திலது. அதனால், 'வேங்கடத்துன்னை' என்றுள்ள பாடம் 'விரித்துரைத்த வென்னைத்துன்னை' என்றிருந்த பழம் பாடத்தினின்றும் மாறியதோ என்று கருத இடந்தருகின்றது. '(சோதிட நூல்) விரித்துரைத்த (என் + ஆகத்து =) எனது நெஞ்சிடமாகவுள்ள, உன்னை'—என்பது இப்பாடப்படி பொருளாகும்.....இங்ஙனம் 'தாராகணப்போர் விரித்துரைத்த' என்பது ஆழ்வார்க்குரிய விசேடணமாயின், தம்மார் செய்யப் பெற்ற சோதிடநூலொன்றைப்பற்றி அவர் குறிப்பிட்டனராவர். அத்தகைய நூல் யாது என்பது ஆராய்ந்து அறிதற்குரியது."

என்று எழுதியுள்ளார். இதனால் சொல்லிற்றுகிறதென்னென்னில், பகவத்கிருபையாலும் ஸதாசார்ய கடாசுத்தாலும் ஆழ்வார்க ளருளிச்செயல்களின் உண்மைப்பொருள்களை நன்குணர்ந்து அருளிச்செய்தவரும், இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைபத் தொள்ளாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பு ஸர்வஜ்ஞராய்ப் புகழ்பெற்று விளங்கின வருமான பெரியவாச்சான் பிள்ளை பிழைபாண பாடமொன்றைக் கொண்டனரென்றும், அப்பாடப்படி உரைக்கும் பொருள் பொருத்தமற்றதென்றும் சொல்லிற்றுகிறது. "வேம் நாகத்து" என்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை உரைசெய்தருளின பாடம். "என் ஆகத்து" என்பது இப்புதியபுலவர் கற்பிக்கும் பாடம். பழையபாடத்திற் பொருத்தமின்மை கூறப்புகுமவர் தாங்கூறும் பாடத்தில் ஒரு பொருத்தம்காட்டித் தீரவேண்டும். ஆதிசேஷன் செய்த சோதிட நூல் இன்னதென்று தெரியவில்லை பென்னுமிவர் எல்லாப் பிழைப்பிரான் செய்த சோதிடநூல் இன்னதென்று தெரிந்து ஒதுவார்களா? தல்வேண்டும். "பார்க்கவம் பிருகு சூத்திர முதலிய இடையில் மாத்தே ஸான ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததாக வேண்டும்" என்றே பூர்வவகு நெ. கூறுகின்றார். இத்தகைய அறுமானம் ஆதி சிடாதே நின்று தன்மும் புகுக் காரணமாகின்றிலோம். வேதாங்கம்

என்னுமிடத்தை “வஹாலே ஜுள திஷீ விஷிா படிவஜிதா யரா
தயெ| தநிநஹிநஹஸ்ய தஸ்ய வஸ்கஸ்யபெ ஹுஷி = பபாலே
ஜ்யேளதிஷீ வித்யா யதுபஜ்ஞா தராதலே, தமநந்தமநந்தஸ்ய தல்பம்
ஸங்கல்பயே ஹ்ருதி” இத்தயாதிகளான பல பிரமாணங்களினால்,
நன்கறிந்தே பூருவர்கள் மிகப்பொருத்தமாக வியாக்கியானஞ் செய்
தருளினர். இவ்விஷயமாகச் சில வாண்டுகட்கு முன்னர் நாம் பல
விடங்களிலும் பல பெரியோர்களை விசாரித்து வருகையில், மலை
நாட்டில் திருவனந்தசயனத்தில் மலையாளிச் சோதிட நிபுண
ரொருவர் எடுத்துரைத்த ச்லோகம் மேற்குறித்தது. புராதனமான
சோதிடநூலொன்றின் விபாக்கியானத்தில் மங்கலச்லோகமாக
அமைந்ததாமிது. இன்னமும் ஊன்றி ஆராய்ப்புகில் இத்தகைய
ஆதாரங்கள் ஆகரத்துடன் பல கிடைக்கக் குறையில்லை. இதுநிற்க.
திருமழிசைப்பிரான் பல மதங்களிலும் புகுந்து அந்தந்த மதங்
கட்குச் சார்பாகப் பலநூல்களுமியற்றினரென்னும் ப்ரஸித்தி
யிருந்தாலும் சோதிடநூல் இயற்றியருளினதாக எங்குந் கூறப்பட
வில்லை. அங்ஙனே ஏதேனுமொருநூல் தாம் செய்தருளியிருந்தா
லும் அதனை இங்கு அதுவதித்தருளிச்செய்தற்குப் ப்ரஸக்தியொன்று
மில்லை. இவ்வண்ண மருளிச்செய்யும் வழக்கம் ஆழ்வார்களின்
திவ்யப்ரபந்தங்களி லொன்றிலுமில்லை. ஆகவே ‘என் ஐகத்து’
என்று பாடத்தை மாறுபடுத்தல் பயனற்றது. ஸர்வஜ்ஞர்களான
பூர்வாசார்யர்களின் விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகளில் அல்பஜ்ஞரான
நாம் குறைகூறுதற்குச் சிறிது மதிகாரமுடையோமல்லோ! பூரு
வர்கள் ப்ரமித்தார்களெனினும் அந்த ப்ரமமே நமக்குத் தஞ்சு
மாகத்தக்கது. ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் தொடங்கி ஸ்ரீமதரவாளமா
முனிகள் வரையிலுள்ள ஸதாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகள் வேத
வாக்கினுஞ் சிறந்து பிரமாணமாவனவென்று நினைதாக்க கொள்
வாரது திருவடிகளே சரணம். பூருவர்கள் மருளிச்செய்த பொருள்
கட்கு முரண்படாமல் விசேஷார்த்தங்கள் விவேகித்துக்கூறின்
குறையொன்றுமில்லை. இதுவே கஜேந்தரக்கற்ற மாந்தர்பணியாம்.
இன்னமுமிங்கு விரித்துரைக்கவேண்டும் விஷயங்களைத் தனிப்புத்த
கத்தில் விரித்துரைத்தோம், குணம் கொள்ளு.

தாராகணப்பிணை தாராகணம்’ என்னும் வடசொல் தொடர்

நக்சுத்தரஸமுஹமெனப் பொருள்படும். அவற்றின் ஸஞ்சாரத்தை ஜ்யோதிச் சாஸ்த்ரமுகத்தால் விந்நுரைத்தவரான திருவனந் தாழ்வானுக்கு அந்தராத்மாவாயிருக்கிற வன்னை. வேதம், பஞ்ச ராத்ரம், இதிஹாஸ புராணம் முதலிய வேதோபப்நம்ஹணங்கள் முதலானவற்றை, தன் முகமாகவும் பிரமன் முகமாகவும் சில முனி வர்க்குத் தான் அந்தராத்மாவாயிருந்து அவர்கள் முகமாகவும் வெளி யிட்டதுபோல ஆகிச்சேஷனுக்கு அந்தராத்மாவாயிருந்து ஜ்யோதிஸ் சாஸ்த்ரத்தை வெளியிட்டருளினன் என்னும் உண்மையை வெளியிடுதலே இம்விசேஷணத்திற்குப் பிரயோஜன மென்க.

நாகம்—வடசொல் திரிபு; ஸர்ப்பம். ‘வேம்’ என்ற அடை மொழி இப்பக்கை பற்றியது. .... (சுங்)

போதான விட்டிறைஞ்சி யேத்துமினே * போன்மகரக்
காதானை யாதிப்பெருமானை *—நாதானை
நல்லானை நாரணனை நம்மேழ் பிறப்பறுக்குஞ்
சொல்லானை * சொல்லுவதே குது.

(சுசு)

போன் மகரம் காதானை	{ அழகிய மகர குண்டலங்களைத் நிரூபகராதகளில் அணிந் தள்ளவனும்
ஆதி	ஜகத்காரண பூதனும்
பெருமை	{ பெருமை பொருந்தி யவனும்
நாதானை	{ (அனைவர்க்கும்) நாதன ஒருநிர்நப்பவனும்
நல்லானை	{ (ஆதிபகல்) வானத்து முனை
நாரணனை	{ நாராயணனை பாவதி பெற்றவனும்
நம் ஏழ் பிறப்பு அறக்கும் சொல்லானை	{ நம்முடைய ஜன்ம பாம்பரைகளை அறக்கவல்ல நிருகாமங்களை புடையவனுமான ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து
போது ஆன இட்டு இறைஞ்சி வத்துமின்	{ புஷ்பமென்று பேர் பெற்றவற்றை ஸமர்ப்பித்து வணங்கித் துதி செய்யுங்கள்;
சொல்லுவதே	{ (அவனுடைய நிரு காமங்களை வாயா ரச்) சொல்லித் துதிப்பதே
குது	நல்ல வாய்ப்பு.

* * *—தம்முடைய காலசேஷபுகரமத்தை யருளிச்செய்தார் கீழ்ப்பாட்டில். பிறர்க்குக் காலசேஷ புகரமம்; சூசுக்கிரு ரிப்பாட்

புல். எம்பெருமான் திருவடிகளில் புஷ்பங்களைப் பணிமாறுவது. அவனது திருநாமங்களைச் சொல்லி செய்தி யிறைஞ்சுவதுமே உங்கட்குப் போதுபோகாமல் கடைபிடுவதே.

‘போதுனை யிட்டிஹைஞ்சி’ என்றால் ‘போதான விட்டிஹைஞ்சி’ என்றதன் கருத்து யாதெனில்; எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்கவேணுமென்கிற சுத்தபாவத்துடனே கொள்வதென புஷ்பம் எதுவாயினுங் குற்றமில்லை; ‘கொண்பக மல்கைகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி’ என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிற புஷ்பங்களாகவே யிருக்கவேணுமென்கிற நியதியில்லை; ஏதேனுமொரு பூவாயிருக்கலாம் என்பதாம். பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் இவ்விடத்து விபாக்கியானத்தில்—“இன்ன புஷ்பமென்று நியதியில்லை; பூவானதை பெல்லாவற்றையுங்கொண்டு திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்து வணங்கி ஸ்தோத்தரம் பண்ணுங்கோள்” என்றருளிச் செய்தது காண்க. இதனால், இன்ன பூ என்று கிர்ப்பந்த மில்லாமையால் பூவென்று பேர்பெற்றிருக்கு மந்தையே வேண்டுமென்றதாயிற்று. திருவாய்மொழியில் [1—6—1.] “பரிவதிலீசனைப் பாடி விரிவது மேவலுதுவிரி, பிரிவகையின்றி நன்னீர்தூய்ப் புரிவதுவும் புகைபூவே” என்ற பாசுரத்தை ஸ்ரீபட்டர் உபந்யஸிக்கும் போது “புரிவதுவும் புகைபூவே” என்ற சப்த ஸ்வாரசஸ்யத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி ‘இவ்விடத்தில் அகிலபுகையென்றாவது, கரு முகைப்பூ என்றாவது சிறப்பித்துச் சொல்லாமையாலே ஏதேனும் ஒரு புகையும் ஏதேனுமொரு பூவும் எம்பெருமானுக்கு அமையும்; செதுகையிட்டுப் புகைக்கலாம்; கண்ட காலிப்பூவும் சூட்டலாம்’ என்று உபந்யஸித்தருளினாராம்; அதை நஞ்சியர் கேட்டு “ந கண்ட காரிகா புஷ்பம் தேவாய விரிவேதயேத்” [கண்டகாலிப்பூவை எம்பெருமானுக்குச் சாத்தலாகாது] என்று சாஸ்திரம் மறுத்திருக்க, இப்படி அருளிச்செய்யலாமோ? என்று கேட்டார்; அதற்கு பட்டர் அருளிச்செய்த ஈஸோக்தி:—‘சாஸ்திரம் மறுத்தது மெய்தான்; கண்டகாலிப்பூ எம்பெருமானுக்கு ஆகாதென்று மறுக்கவில்லை; அடியார்கள் அப்பூவைப்பறித்தால் கையில் முள்தைக்குமே! என்று பக்தர்கள் பக்கல் தபையினால் சாஸ்திரம் நிஷேதித்ததே யன்றி எம்பெருமானுக்கு ஆகாத பூ எதுவுமில்லை; என்றும். திரு

வாய்மொழிக்குப் பதினெண்ணாயிரமுரைத்த பரகால ஸ்வாமி இந்த ஸம்வாதத்தைக்கண்டு ரஸியாமல் திரஸ்கிரித்துரைத்தது கிடக்க. “சுகுஞ்ஜதிபுத்ராநாம் நஸாஸம் நெநவவ சூஃ” [பக்தி எல்லை கடந்தால் தூல்வரம்பில்லை] என்றதையும் அருளிச்செயல் தொடையழகையும் நோக்கி ரஸப்பொருளுரைத்தவற்றில் குதர்க்க வாதஞ்செய்கை விவேகிகட்குப் பணியன்று. பொன்மகரக் காதானை—மகரமென்றது மரக்குழைக்கு ஆகுபெயர். சுறாமீன் வடிவமாகச் செய்யப்படுவதோர் காதணி மகரகுண்டல மெனப்படும்.

நாதானை....'நாதனை' என்பதன் நீட்டல். * செய்புள் வேண்டிழி வந்த விகாரம்.

நம்மேழ்பிறப்பறக்குஞ் சோல்லாளை = ஒன்றின்பின் ஒன்றாக இடையறாது நிகழ்ந்து செல்கின்ற நமது ஜன்மங்களைப் போக்க வல்ல திருநாமங்களை யுடையவன் எம்பெருமான். ‘ஏழ்பிறப்பு’ என்பதற்குப் பலவகையாகப் பொருள்கூறுவதுண்டு: கர்ப்பவாஸஞ் செய்யும் கஷ்டம், கர்ப்பத்தினின்று வெளிப்படுங் கஷ்டம், பல பிணிகளை யதபவிக்குங் கஷ்டம், கிழத்தன மதபவிக்குங்கஷ்டம், மரணவேதனைகள் படுங்கஷ்டம், மரணமடையுங் கஷ்டம், நரகயாதனைகளை யதபவிக்குங் கஷ்டம் ஆகிய ஏழுவகைக்கஷ்டங்களுக்குக் காரணமாகிய பிறப்பு என்பர் சிலர்; 1. “பெருங்களிற்று வட்டம், பெருமணல் வட்டம், எரியின் வட்டம் புகையின் வட்டம், இருளின் வட்டம் பெருங்கீழ் வட்டம், அரிபடை வட்டமென்றெழுவகை நரகம்” என்னப்பட்ட ஏழு நரகங்களிலும் புகுவதற்கு ஏதுவான பிறப்பு என்பர் சிலர். “ஏழு” என்றது உபலக்ஷணமாய்ப் பலவகைப் பிறப்புகளென்றபடி என்பர் சிலர். மற்றும் பல வகைகளுங் காண்க. “ஏழுவகைத்தோற்றத் தின்னாப்பிறப்பின்” “ஏழுபிறப்பி லடிய வரை யெழுதாப் பெரியபெருமானை” (திருவரங்கக்கலம்பகம்) என்றவையுங் காண்க. சூது-உற்றது. .... (சுசு)

சூதாவ தேன்னெஞ்சத் தேண்ணினேன் * சோன்மாலை

மாதாய மாலவனை மாதவனை *—யாதானும்

வல்லவா சிந்தித் திருப்பேற்கு * வைகுந்தத்

தில்லையோ சொல்லீ ரிடம்.

(சுரு)

1. சேந்தன் திவாகரம்--12 ஆவது தொகுதி.

மாது ஆய	{ அழகுதான் ஒரு வடிவுகொண்டாற் போலே யிருப் பவனும்	வைகுந்தத்த	{ ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் இடம்
மரலவனை	{ (ஆசிரிதர் பக்கல்) வ்யாமோஹ முடையவனுமான	இல்லையோ	{ இடம் இல்லையோ?
மாதவனை	திருமலைக் குறித்து	சொல்லீர்	சொல்லுங்கள் :
சொல் மலை	{ இச்சொல் தொடைகளை (ச் சொல்லி)	குது ஆவது	{ இதுவே நமக்கு நல்லவாய்ப்பு என்று
யாதானும்	{ ஏதோ சக்தியுள்ள வல்ல ஆ	என்	{ என்மனத்தில் உறுதி கொண்டேன்.
வந்தித்து	{ உளவு அறு ஸந்தித்திருக்கிற	நெஞ்சத்து	
இருப்பேற்கு	{ எனக்கு	எண்ணி னேன்	

* * * —எம்பெருமான் விஷயமாக இப்படிப்பட்ட சொல்மலை களைச்சொல்லிச் சிந்தித்திருப்பதுதான் நமக்கு உற்றது என்று நான் அத்யவஸாயங்கொண்டேன் ; இதுவே போதுபோக்காக நானிருந்தால் எனக்குப் பரமபதம் கிடைக்கமாட்டாதோ ? கர்ம ஜ்ஞாநபக்திகளென்னு முபாயாந்தரங்களை அனுட்டிப்பதும் கண் ணைப்புதைப்பதும் மூக்கைப் புதைப்பதுமாயிருந்து உடலை வருத்தி அருந்தொழில் புரிந்தால்தான் பரமபதம் கிடைக்குமென்று பாவி கார்! நீங்கள் நினைத்திருக்கிறீர்களோ ? என்றவாறு.

இப்பாசுரத்தின் பின்னடிகளைப் பெரும்பாலு முட்கொண்டே 1. “சிற்றவேண்டா சிந்திப்பேயமையுங் கண்டீர்களந்தோ !..... குற்றமில் சீர்கற்று வைகல் வாழ்தல் கண்டீர் குணமே.” என்று நம்மாழ்வா ரருளிச்செய்தனரென்னலாம். மாதவனைச் சொல்மலை கள் கொண்டு யாதானும் வல்லவா சிந்தித்திருக்கிற தமக்கே வைகுந்தமுண்டு, மற்றையோர்க்கு இல்லை என்று தாம் விவக்ஷித்த பொருளை வினாமுறையில் வைத்துரைத்தனரென்க.

மாதாய = ‘மாது’ என்று அழகுக்குப்பெயர் ; “தோள் கண் டார் தோளே கண்டார் தொடுகழற் கமலமன்ன தாள்கண்டார் தாளே கண்டார் தடக்கை கண்டாருமல்தே” என்னும்படியாக

அழகு தானே வடிவெடுத்தவனென்கை. இனி, 'மாதா' என்னும் வடசொல் மாது எனக் கிடப்பதாகக்கொண்டு தாய்போன்றாரிப்பவனென்னவுமாம். 'மாலவனை' என்றும் 'மாயவனை' என்றும் பாடபேதம். .... (கூரு)

இடமாவ தென்னஞ்ச மின்றெல்லாம் * பண்டு

படநாகனை நெடியமாற்கு *—திடமாக

வையேன் மதிசூடி தன்னோடு அயனைநான் *

வையேனுட் செய்யேன் வலம்.

(கூகூ)

பண்டு	{ என்னைத் திருத்திப் பணி கொள்வதற்கு முன்பு,	திடம் ஆக	பாம்பொருளாக
		வையேன்	{ மனத்திற்கொள்ள மாட்டேன்;
படம் நாக அனை நெடிய மாற்கு	{ படங்களை யுடைய சேஷசயனத்தில் பள்ளிகொண் டருள்பவனா யிருந்த ஸர் வேச்வரனுக்கு	வையேன் நான்	{ (தத்துவமின்ன தென்ற கண் டறியத்தக்க) ஸூக்தம் புத்தி யுடையேனான நான்
இன்று	இப்போது முதலாக		
எல்லாம்	{ மேலுள்ள காலமெல்லாம்	ஆள் செய்யேன்	{ (அந்த தேவதாந்தான் களுக்குத்) தொண்டு செய்ய வும் மாட்டேன்;
இடம் ஆவது	வாஸஸ்தானமாவது		
என் நெஞ்சம்	எனது நெஞ்சாகும்;	(இப்படி நான் சொல்லுவதற்குக் காரண மென்னவெனில்);	
மதி சூடி தன்னோடு	{ பிறைச்சந்திரனைத் தலையிலே சூடியிருக்கிற ருத்ரனையும்	வலம்	{ (திருமாவின் பரி க்ரஹமாயிருக்கப் பெற்ற) மிடுக்கேயாம்.
அயனை	பிரமனையும்		

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “யாதானும் வல்லவா சிந்தித்திருப் பேற்கு வைகுந்தத்திலையோ சொல்லீரிடம்” என்றவாறே, எம்பெருமான், ‘நம்முடைய இருப்பிடத்தை இவர் ஆசைப்படுகை பாவதென்; இவருடைய நெஞ்சமன்றோ நமக்கு உத்தேசம்’ என்று கொண்டு இவர்தம் திருவுள்ளத்தே வந்து புருந்தருளிணன்; அதனை யருளிச்செய்கிறார். “சென்றாற் குடையா மிருந்தாற் சிங்கா

சனமாம்” என்கிறபடியே ஸகலவித கைங்கரியங்களுக்கும் உரியவ னான திருவனந்தாழ்வான்மேல் திருமால் சாய்ந்தருளினது இற் றைக்கு முன்பே; இன்று முதலாக மேலுள்ள காலமெல்லாம் எனது நெஞ்சையே தனக்கு இடமாக அமைத்துக்கொண்டானு யிற்று: இப்படி அவன்றானேவந்து விரும்பப்பெற்ற பாக்யம் வாய்ந்த அடியேன் நளிர்மதிச் சடையனையாவது நான் முகக்கடவுளையாவது நெஞ்சிற் கொள்ளவும் வணங்கிவழிபடவும் இனி ப்ராப்தி ஏது? எம்பெருமானே அண்டைகொண்டமிடுக்கு எனக்குள்ள தன்றோ? என்கிறார்.

நாக + அணை, நாகவணை என்றாகத்தக்கது, ‘நாகணை’ என வரு விற்று. மதிசூடி = தகஷமுனிவனது சாபத்தால் க்ஷயமடைபவ னாய்க் கலைகுறைந்து வந்து சரணடைந்த சந்திரனை முடியின்மீது கொண்டு வரமளித்துப் பாதுகாத்தமையால் சிவன் மதிசூடியாயி னன். இப்பாட்டில் ‘வையேன்’ என்பது இரண்டிடத்து வந்துள் ளது; ஒன்று எதிர்மறை வினைமுற்று; மற்றொன்று உடன்பாட்டு வினையாலணையும் பெயர். வை—கூர்மை; கூர்மை தங்கிய மதியுடை யேன் என்றவாறு. தேவதாரந்தரப் பற்றையொழித்து ஸ்ரீமந் நாராயணனையே பரதெய்வமாகக் கடைப்பிடித்த தமது மதியைத் தாம் சிறப்பித்துக் கூறுதல் ஏற்குமென்க.

ஆட்செய்யேன் வலம் = ஆட்செய்யேன், வலஞ்செய்யேன் என்று யோஜித்து, (அவர்களைப்) பிரதக்ஷிணம் செய்யமாட்டே னென்றுரைக்கவுமாம். .... (கூசு)

வலமாக மாட்டாமை தானாக * வைகல்

குலமாக குற்றந்தா னாக—* நலமாக

நாரணனை நாபதியை ஞானப் பெருமானே *

சீரணனை யேத்துந் திறம்.

(கூஎ)

நாரணனை ஸ்ரீமந் நாராயணனாய்

நாபதியை { (என்னுடைய)
நாவுக்கு
ப்ராவர்த்தகனாய்

ஞானம் { அறிவிற
பெருமானை { பெரியவனாய்

சீரணனை { நற்குணங்கள்
பொருந்தியிருக்
கப் பெற்றவனான
ஸர்வேச்வரனான

வைகல் நலம்	எப்போதும் நன்	மாட்டாமை	{ நன்மைதரமாட்டா
ஆக ஏத்தும்	ருகத் துதி	தான் ஆக	{ தாகிலுமாகுக;
திறம்	செய்கையாகிற	குலம் ஆக	{ நற்குலத்தைத் தருவ
	இந்த		{ தாகிலுமாகுக;
	ஸ்வபாவமானது	குற்றம் தான்	{ கெடுதிலுண்டாக்
வலம் ஆக	{ நன்மைதருவதாகிலு	ஆக	{ குவதாகிலுமாகுக;
	மாகுக;		[ஏத்தகூட நான்
			தவிரமாட்டேன்.]

* * *—ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் துதிசெய்வதே தொழிலாக நானிருப்பது எனக்கு நன்மையைத் தராவல்லது என்றும் நற்குலத்தை விளக்கவல்லது என்றும் நான் நினைத்திருக்கிறேன்; இந்த என்னினைவின்படியே ஆகிலுமாகுக; இதற்கு விபரீதமாகக் கெடுதலை விளக்கவல்லதானலுமாகுக; இதில் எனக்கொரு விவகஷமில்லை: எம்பெருமானை ஏத்துகையே எனக்கு உத்தேசம் என்கிறார்.

வலமாக—எம்பெருமானைத் துதிப்பதானது என்னுடைய கொள்கையின்படி. வலத்தைக் கொடுப்பதாகவுமாம்; மாட்டாமை தானாக—எம்பெருமானது வைபவமறியாத உங்களுடைய கருத்தின்படி தத்விபரீதமாகவுமாம். எப்படியானாலெனக்கென்ன? நானொரு பலனை விரும்பினவனல்லேன்; ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாக எம்பெருமானைத் துதிப்பேன் நான் என்றவாறு. “வலமாக—குலமாக” என்றவற்றுக்குச் சார்பாக “குலந்தருஞ் செல்வந்தந்திடும் .....வலந்தரும்மற்றும் தந்திடும்.....நாராயணவென்னும் நாமம்” என்ற திருமங்கையார் பாசரம் அதுஸந்திக்கத்தகும். .... (கௌ)

திறம்பென்மின் கண்டிர் திருவடிதன் நாமம் *

மறந்தும் புறந்தோழா மாந்தர் *—இறைஞ்சியும்

சாதுவராய்ப் போதுமின்க ளென்றான் * நமனுந்தன்

துதுவரைக் கூவிச் சேவிக்கு.

(கூவு)

நமனும்	யமனும்	(என்ன சொன்னென்றால்)
தன் துதுவரை	தனது சேவகர்களை	{ (ஒ சேவகர்களே!)
கூவி	அழைத்து	{ (இப்போது நான்
சேவிக்கு	{ (அவர்களுடைய)	{ உங்களுக்கு இடம்
	காதில்	{ ஆணையைத்)
		{ தவறவேண்டா;

திருவடி தன்	ஸ்ரீவேச்வரனுடைய	இறைஞ்சி	வணங்கி
நாமம்	திருநாமத்தை		
மறந்தும்	மறந்தொழிந்தாலும்	சாதுவர் ஆய்	(கொடுமை தவிர்த்து)
புறம் தொழா	தேவதாந்தர பஜநம்	போதுமின்	ஸாதுக்களாய்
மாந்தர்	பண்ணுத மனிசர்	கள் என்றான்	வர்த்திக்கக்கடவீர்
	களை (க் கண்டால்)		கள்' என்று
			சொன்னான்.

* * *—ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் [3—7—14] “ஸுபுராஸுஷ
 ஶீவீக்ஷு வாஸஸுஷு வடிதி யஜி கிரு தஸு கண-ஶு-பு-
 வரிஹா ஶயஸு-பு-பு-வநாநு பூஸு-ஶு-பு-பு-
 வெஷுவாநாஃ” என்புருஷ மபிவிஷ்ய பாசஹஸ்தம் வததி யமஃ
 கில தஸ்ய கர்ணமூலே—பரிஹா மதுஸுதநப்பபந்நாந் ப்ரபுரஹ
 மந்யந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம்” என்கிற ச்லோகத்தைத் தழுவி
 இப்பாசர மருளிச்செய்யப்பட்டது. அந்த ச்லோகத்தின் கருத்தும்
 இந்தப் பாசரத்தின் கருத்தும் ஒன்றேயென்க.

யமனுடைய தூதர்கள் பாசங்களைக் கையிற்கொண்டு தங்கள்
 கடமைபைச்செலுத்தப் புறப்படும்போது யமன் அத்தூதர்களை
 யழைத்து, சஹஸ்பங்கள் சொல்லுமாபோலே காதோடே ஒரு
 வார்த்தை சொன்னான்; அஃதென்னென்னில்; “ஓ தூதர்களே!
 நீங்கள் பாகவதர்களிடத்தில் சிறிதும் அதிகாரஞ் செலுத்த
 வேண்டா; அவர்களருகில் நீங்கள் செல்லவேகூடாது; ஒருகால்
 அவர்கள் நேரப்பட்டால் வணங்கி வலஞ்செய்து பரமஸாத்விகர்களாய்
 விலகுங்கோள்” என்றானாம். இதனால் பாகவதர்கட்கு யமபய ப்ர
 ஸக்தியே யில்லையென்றதாம். “அவன்தம ரெவ்வினையராகிலும்
 எங்கோனவன் தமரே யென்றொழிவதல்லால்—நமன்தமராலாராயப்
 பட்டறியார்கண்மர் அரவணமேற் பேராயற் காட்டட்டார்பேர்”
 என்றார் பொய்கையாழ்வார்; “கெடுமிடராயவெல்லாம் கேசவா
 வென்ன நாளுங்கொடுகினை செய்யுங் கூற்றின்தமர்களுங் குறுக
 கில்லார்” என்றார் நம்மாழ்வார். “மூவுலகுண்டுமிழ்ந்த முதல்வ!
 நின்னும்ங்கற்ற, ஆவலிப்புடைமைகண்டாய்—நாவலிட்டுழிதர்கின்
 றோம் நமன்றமர் தலைநள்மீதே” என்றார் தொண்டரடிப்பொடி
 யாழ்வார். “ஏத்தியுன் சேவடி யெண்ணியிருப்பாரைப், பார்த்
 திருந்தங்கு நமன்றமர் பற்றாமல், சோத்தம் நாமஞ்சுதுமென்று
 தொடாமை நீ, காத்திபோய்க் கண்ண்புரத்துறை யம்மானே!”

என்றார் திருமங்கையாழ்வார். யமன் தன் தூதர்க்குச் சொல்லத் தொடங்கும்போதே ‘திறம்பேல்மின் கண்டீர்’ என்கையாலே, ஒருகால் அத்தூதர் ஞாபகப்பிச்சுகினால் பாகவதர்களிடத்தில் தம் அதிகாரத்தைச்சேலுத்தினால் தனக்கு மஹத்தான அநர்த்தம் விளைந்திடுமென்கிற அச்சமுள்ளமை வெளிப்படும். கண்டீர்—முன்னிலையகை. திருவடிதன்னமம் மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர் = ‘அடி’ என்றும், ‘அடிகள்’ என்றும் ‘திருவடி’ என்றும் ஸ்வாமிக்கு வாசகம். ஸர்வஸ்வாமியான எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை.....என்றபடி. “மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்” என்னுமிந்த ஸ்ரீஸூக்தியின் போக்யதை ஆழ்ந்து அநுபவிக்கத்தக்கது. எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருந்தாலு மிருக்கலாம், இல்லாமற் போனாலும் போகலாம்; தேவதார்தங்களிடத்தில் பற்றில்லாமையே முக்கியம்; ஒருத்தி தன் கணவனிடத்தில் அன்புகொள்ளா திருக்கினு மிருக்கலாம்; நாளடைவில் ஆதுகூல்ப மேற்படக்கூடும்; வேறு புருஷனிடத்தில் அன்புகொண்டால் அவத்யமாகுமே; அது போலவென்க. முழுசுஷுப்படியில் உகாரார்த்தம் விவரிக்குமிடத்து “அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநம்; தேவர்களுக்கு சேஷமான புரோடாசத்தை நாய்க்கிடுமாபோலே ஈஸ்வரசேஷமான ஆத்மவஸ்துவை ஸம்ஸாரிகளுக்கு சேஷமாக்குகை. பகவத் சேஷத்வத்திலும் அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநம்; ‘மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்’ என்கையாலே.” என்றருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்குக் குறிக்கொள்ளத்தக்கன.

“மாந்தரை” என்றுசிலர் ஒதுவர்களேனும் அது பாடமன்று; வெண்டளையும் பிறமும். சாதுவர்—வடசொல் விகாரம்; ஸாயவஃ. “என்றான்.....கூவிச்சேவிக்கு” என்றும் “வடிதி யஃ கிஹ தஸு கண்டி-பிஹ” என்றும் காதோடே ரஹஸ்யமாகக் கட்டளையிடுவானேன்? நாடுநகரமும் நன்கறியப் பேரிரைச்சலிட்டு இங்ஙனே கட்டளையிடலாகதோ? என்னில்; ஆகாது; ‘ராஜமஹிஷியிடத்தில் காமங்கொள்ளாதே’ என்று ஒருவன் ஒருவனுக்குக் கட்டளையிட வேணுமானால் இது புத்தமான வார்த்தையேயாகிலும் இவ்வார்த்தையைப் பிறர் செவிப்படச் சொல்லலாகாதன்றோ; அதுபோல.

§ “ராஜாஹிஷாயாவணு நிஷெயமும் பிறரறியற் பொல்லாதே” என்பது பூருவர்களின் ஸ்ரீஸூக்தி.

அந்த வார்த்தையைத்தான் பலாநிப ஏன் சொல்லலாகாதென்னில்; கேண்மின்; ‘ராஜமஹிஷியினிடத்தில் காமங்கொள்ளாதே’ என்றும் போது (“பூவுகூடுவெய்யுவஹி பூதிஷெயம்—நஹுபூவுகூடு பூதிஷிஷு”தெ” என்கிற நியாயத்தாலே) எதிராணி ராஜமஹிஷியினிடத்தில் காமங்கொண்டது வெளிப்படையாகுமே; அது அரண்மனைக்கு எட்டினால் தலைபோமே. .... (சுஅ)

சேவிக்கின்ப மாவதுவும் சேங்கண்மால் நாமம் *

புலிக்கும் புலியதுவே கண்டீர்*—கவிக்கு

நிறைபொருளாய் நின்றானே நேர்பட்டேன் * பார்க்கில்

மறைபொருளு மத்தனையே தான்.

(சுக)

சேவிக்கு
இன்பம்
ஆவதுவும்

கர்ணமிருதமா
யிருப்பதும்

சேம் கண்
மால் நாமம்

புண்டரீகாக்ஷணை
எம்பெருமா
னுடைய திரு
நாமமே;

புவிக்கு

பூமியிலுள்ள
ரெல்லார்க்கும்

புவியும்
அதுவே

(விழல்பெற ஒதுங்
குவதற்கு) இட
மாவதும் அத்
திருநாமமே;

கவிக்கு நிறை
பொருள் ஆய்
நின்றானே

பாசாத்திற்கு
நிறைந்த
பொருளாயிருக்கு
மெம்பெருமானே

நேர்பட்டேன்

தைவர்தீனமரக
அடையப்
பெற்றேன்;

பார்க்கில்

ஆராய்ந்து பார்த்தால்

மறை
பொருளும்
அத்தனையே
தான்

* வேதங்களில் தேர்ந்த
பொருளும்
அவ்வளவே.

* * *—எம்பெருமானுடைய திருநாமம் யமவச்சயதையைத் தவிர்க்குமென்றது கீழ்ப்பாட்டில்; அதனால் திருநாமத்தின் பாவ நத்வம் [துய்மை] சொல்லப்பட்டதாயிற்று; அப்படி பாவநமாயிருப்பதோடு மிகவும் போக்யமுமா யிருக்குமென்கிறது இப்பாட்டில். 1. “தோளாத மாமணியைத் தொண்டர்க்கினியாணைக், கேளாச்செவிகள் செவியல்ல கேட்டாமே” என்றும், 2. சுலூக கயா: ஸ்ரோசுதய! கூம் ஸுணு” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானுடைய திருக்குண சேஷ்டிதங்களையும் அவற்றுக்கு வாசகமான திருநாமங்களையும் கேட்பதே காதுக்கு இன்பம் என்பது முதலடி.

புலிக்கும் புலி அதுவே கண்டிர் = இப்பூலோசத்திலுள்ளா
ரனைவரும் ஸம்ஸாரதாபந்தீர சிழ்வுக்கொதுங்கி வாழவேண்டுமிடம்
அந்த பகவந்நாமமே என்கை. ‘ஊ-ஓ’ என்னும் வட்சொல்லோ
‘ஊ-ஓ’ என்னும் வட்சொல்லோ புலியெனத்திரிந்தது. அது
இலக்கணையால், பூமியிலுள்ளாரைக் குறித்தது புலிக்கும் என்ற
விடத்து. அதற்குமேலுள்ள புலியென்னுஞ்சொல் ஸ்தானமென்னும்
பொருளுது.

“செவிக்கின்பமாவதுவுஞ் செங்கண்மால் நாமம்” என்று நீர்
திருநாமத்தின் போக்பதையில் ஈடுபடும்படியாக எங்கனே பெற்றீர்?
என்று கேட்பார்க்குப் பின்னடிநளால் விடையளிக்கிறார் போலும்.
கவிக்கு நிறைபொருளாய் நின்றானே நேர்பட்டேன் = எம்பெருமானை
நான் யாத்ருச்சிகமாகக் கிட்டப்பெற்றேன் என்கை. நானாக ஒரு
க்ருஷிபண்ணி பகவத்திஷயத்தில் ஈடுபட்டேனல்லேன்; விதிவச
மாக நேர்ந்தது என்றவாறு. பார்க்கில் மறைபொருளும்த்தனையே
தான் = எனக்கு யாத்ருச்சிகமாக நேர்பட்டதென்பது இருக்கட்டும்;
உண்மையில் வேதாந்த ரஹஸ்யப்பொருளை ஆராயுமிடத்து முன்
னடிகளிற் சொன்ன அர்த்தமே ஸகல வேதஸாரப்பொருளாயிருக்
கும் என்றபடி.

கவிக்கு நிறைபொருளாய் நின்றானே = எம்பெருமானுக்கு
உரிய விசேஷணங்க ளெல்லாவற்றினும் இவ்விசேஷணம் மிகச்
சிறந்ததாகும். எம்பெருமானைத் தவிர்த்து மற்றையோரைக் கவி
பாட நினைத்தால் சொற்களையும் பொருள்களையும் திருடித்திருடிச்
கவிபாடவேண்டும்; அங்கனன்றிக்கே எம்பெருமான் கவிக்கு
நிறைந்த பொருளாயிருப்பன்; * ஏற்கும் பெரும்புகழ் வானவரீச
னாகையாலே. “சுநு-தூ-தஊ-ணாகி-ஊ-மவதிந, தஊ-த
ஷ-உளபெய-ஓ-வரெஷா-ஊ-தூ-கூ-கூ” என்ற ஸூரங்க
ராஜஸ்தவ ஸூக்தி இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும்.

சுற்றடியில் “மறைப்பொருளும்” எனப் பகரவொற்று வர
வேண்டுமிடத்து வராதது முன்னடிக்குச்சேர. .... (கூக)

தானொருவனாகித் தரணி யிடந்தெடுத்து *

ஏனொருவன யெயிற்றில் தாங்கியதும் *—யானொருவன்

இன்று வறிகின்றே னல்லேன் * இருநிலத்தைச்

சேன்றும் கடிப்பதேத் சேய்.

(எ௦)

தான் ஒருவன் ஆகி	{ (விஷ்ணுவாகிய) தான் ஒப்பற்ற ஸர்வேச்வரனாகியிருந்து	என் ஒருவன் ஆம்	{ விலக்ஷண வராஹ ரூபியாய்
சென்று	{ (மஹாபலியி னிடத்தில் யாசகனாய்ச்) சென்று	(பிரளயப் பெருங் கடலினுள் முழுகி) தரணி	பூமியை
ஆங்கு	{ அந்த மாஹலியின் யாக பூமியிலே	இடத்து எடுத்து	{ (அண்டபித்தியில் நின்றும்) ஒட்டு விடுவித்தெடுத்து
இரு நிலத்தை	{ விசாலமான இருநிலத்தை	எயிற்றில்	{ (தனது) கோரைப் பல்லின்மீது
அடிப்படுத்த	{ திருவடியினனவாக ஆக்கிக் கொண்ட [அனந்து கொண்ட]	தாங்கியது	தரித்தமையை
சேய்	சிறுபிள்ளையானவன்	யான் ஒருவன்	{ நானொருவன் மாத்திரம்
		இன்றா	இன்றாக
		அறி கின்றேன்	{ அறிகிறேனில்லை, [நெடுநாளாகவே அனைவருமறிவர்.]

* * *—எம்பெருமான் வாமநமூர்த்தியாகி மாவலிபக்கலிற் சென்று மூவடியிரந்துபெற்று மூவுலகளந்ததும், பிரளயப் பெரு வெள்ளத்தில் முழுகி அண்டபித்தியில் ஒட்டிக்கிடந்த பூமியை மஹாவராஹமூர்த்தியாகி உத்தரித்ததும் ஆகிய இப்படிப்பட்ட பெருமைகள் ஸர்வலோகப் ப்ரஸித்தமென்கிறார்.

“தானொருவனாகி” என்பதை மேல் மூன்றாமடியோடு கூட்டியுரைக்க. “தானொருவனாகி இருநிலத்தைச் சென்றாங்கடிப்படுத்த சேய் எனொருவனாய்த் தரணி இடந்தெடுத்து எயிற்றில் தாங்கியதும் யானொருவன் இன்றாவறிகின்றேனல்லேன்” என இயையும்.

‘யானொருவ னறிகின்றேனல்லேன்’ என்கையாலே உலக மெல்லாமறியும் என்பதும், ‘இன்று வறிகின்றேனல்லேன்’ என்கையாலே இது புராதனம் என்பதும் வெளியாம். .... (எ0)

சேய னணியன் சிறியன் மிகப்பெரியன் *

ஆயன் துவரைக்கோளாய்நின்ற—மாயன் * அன்

றோதிய வாக்கதனைக் கல்லார் * உலகத்தில்

ஏதிலராம் மேய்ஞ்ஞான மில்.

(எக)

சிறியன்	{ ஸ்ரீகிருஷ்ணனென் திற) சிற பின்னை யாய்க் கொண்டு	மாயன்	எம்பெருமான்
அணியன்	ஸுலபனாயும்	அன்று	{ பாரதயுத்தம்நடந்த அக்காலத்தில்
மிக பெரியன்	{ (அந்நிலையிலேயே) மிகவும் பெரியவ னாய்கொண்டு	ஒதிய	{ (திருத்தேர்த்தட்டில் அர்ஜுநனைக் குறித்து) அருளிச்செய்த
சேயன்	எட்டாடவனாயும் (இவ்விரண்டு படிசூரக்கும் உதாரணமாக)	வாக்கு அதனை	{ (சாமஸ்லோகமரிகிய) அந்தத் திரு லாக்கை
ஆயன் ஆய் நின்ற	{ இடைப்பின்னை யாய்ப் பிறந்த சிறுமையை யுடையனாயும்	உலகத்தில்	இவ்வுலகத்தில்
தவரை கோன் ஆய் நின்ற	{ த்வாரகாபுரிக்குத் தலைவனாய் நின்ற பெரு மேன் மையை யுடை யவனாயு யிருத்த	கல்லார்	{ அதிகரிக்கப் பெறுதவர்கள்
		மெய் ஞானம்	{ தத்துவவுணர்ச்சி இல் யற்ற
		ஏதிலர் ஆம்	{ பகவத் விரோதிக ளாவர்.

* * *—கண்ணபிரான் அர்ஜுநனை வியாஜமாகக்கொண்டு அருளிச்செய்த பசவக்கதையில் ஸாரமான சரமஸ்லோகம் இங்கு ‘துவரைக்கோளும் நின்றமாயன் அன்றோதிய வாக்கு’ என்பதனால் குறிக்கப்படுகிறது. அதன் பொருளை யறியப்பெறுதவர்கள் தத்துவஞானம் பெறுர்கள்; தத்துவஞானம் பெற்றவர்களே எம்பெருமான் நனக்கு அன்பராகவும் மந்தையோர் விரோதிகளாகவுங்கொள்ளப்படுதலால் சரமஸ்லோகப் பொருளுணராதவர்கள் எம்பெருமானுக்குப் பகைவராவர் என்கிறது.

பாரதயுத்தத்து முதனாட்போரில் “உற்றாரையெல்லாம் உடன் கொண்டு அரசாளப், பெற்றாலும் வேண்டேன் பெருஞ்செல்வம்” என்றெண்ணி, ஸ்வதர்மத்தில் அதர்மபுத்தியால் போர்புரியேனென்று காண்டவம் கைநெகிழத் தேர்த்தட்டின்மீதே திகைத்து நின்ற அர்ஜுநனுக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தத்வோபதேசஞ் செய்து அவனது கலக்கத்தைப்போக்க உபதேசித்ததாதலால் கீதை சிறந்தது. அதில் முதலிலே அர்ஜுநனுக்கு தேஹாத்மவிவேகத்தைப்

போதித்து அதன் மூலமாகக் கர்மயோகம் புருஷோத்தமவிரிந்யை அவதார சஹஸ்யஜ்ஞாநம் முதலியவற்றை உபதேசித்த, அர்ஜுநன் அந்த எம்பெருமான் உபதேசித்த உபாய விநிஷேகங்களைக்கேட்டு அவை செயற்கரியனவென்றும் ஸ்வரூப விரோதிகளென்றும் நினைத்துக் கலக்கமடைய, அவனுடைய கலக்கநீருமாறு எல்லா வுபாயங்களினும் மேம்பட்ட பிரபத்தியுபாயத்தை யுபதேசித்து “சுஹம் சுவா வஸவ-வாவெஷ்யோ ரொக்ஷயிஷ்யாஜி ஜாஸுமஃ” [நீ என்னையே சரணமாகப்பற்றினால் நான் உன்னை எல்லாப்பாபங்களினின்றும் விடுவிப்பேன், கலங்கவேண்டா] என்று அவனது கலக்கத்தைப் போக்கினது சரமச்சிலாகத்தினாலென்க. 1. “அறிவினாற் குறைவில்லா அகல்ஞாலத்தவரறிய, நெறியெல்லா மெடுத்தரைத்த நிறைஞானத் தொருமூர்த்தி” என்கிறபடியே ஸர்வஜ்ஞான ஸர்வேச்வரன் தனது திருவாக்கினின்று உலகத்தார் நற்கதி பெறவேணுமென்ற கருத்தோடு உபநிஷத்துக்களின் ஸாரமாக வெளியிட்டதாதலின் தத்துவஞானத்திற்கு இதுவே சிறந்த ஸாதனமாகும். இதனையறியாதவர்கள் ‘மேய்ஞ்ஞானமில் ஏதிலராம்’ என்னத் தட்டில்லை.

இப்பாட்டில், சேயன் என்பது மிகப்பெரியன் என்பதோடு அந்வயிக்கும்; அணியன் என்பது சிறியன் என்பதோடு அந்வயிக்கும். எம்பெருமான் எளியனாயு மிருப்பன் அரியனாயு மிருப்பன்; என்றவாறு.

‘ஏதலர்’ என்றாலும் ‘ஏதிலர்’ என்றாலும் பகைவர்; ஏது இலர்—யாதொரு ஸம்பந்தமு மில்லாதவர் என்கை. ஆகவே பகைவரைக் குறிக்கும். பகவத்கீதையில் [16—19.] “தாநஹம் ஶிஷ்யஃ சூ-பிராநு ஸம்ஸாரோஷு நாராயணாநு க்ஷிவாஜிஜ்ஞஸு ஜஸுஹாநாஸுநீஷ்வெவ யொநிஷு.” என்ற ச்லோகத்தில் ‘த்விஷ்யத்’ என்று அப்பெருமானுந்னை சொன்னதைத் திருவுள்ளம்பற்றி இங்கு ‘ஏதிலராம்’ என்றனரென்னலாம். .... (எக)

இல்லற மில்லேல் துறவற மில்லென்னும் *

சோல்லற மல்லனவும் சோல்லல்ல *—நல்லற

மாவனவும் நால்வேத மாத்தவமும் * நாரணனே

யாவ தீதன்றென்பா ரார்.

(எஉ)

(முத்திமார்க்கம் தெரியாமல்

ஸம்ஸாரத்தில் உழல்கின்ற

ஆத்மாக்களுக்கு)

இல்லறம் { க்ருஹஸ்த தர்மமாக
என்னும் { சாஸ்த்ராவலித்த
சொல்லும் { மாண கர்ம
                  { யோகம் தஞ்ச
                  { மென்று
                  { சொல்லுகிற
                  { பிரமாணங்களும்

சொல் அல்ல பிரமாணமல்ல;

இல்லேல் அங்கனன்றிக்கே,

துறவறம் { ஜ்ஞாநயோகம்
என்னும் { தஞ்சமென்று
சொல்லும் { சொல்லுகிற
                  { பிரமாணங்களும்

சொல் அல்ல பிரமாணமல்ல;

இல்லேல் அங்கனனன்றிக்கே,

அல்லன் { (பக்தியோகம் தேச
அறம் { வாஸம் திருநாம
என்னும் { ஸங்கீர்த்தனம்
சொல்லும் { முதலான)
                  { மற்ற உபாயங்கள்
                  { தஞ்சமென்று
                  { சொல்லுகிற
                  { பிரமாணங்களும்

சொல் அல்ல பிரமாணமல்ல;

நல் அறம் { நல்ல தருமங்க
ஆனவும் { ளாகிய திருநாம
                  { ஸங்கீர்த்தநாதி
                  { களும்

நல் வேதம் { நான்கு வேதங்
மா தவமும் { களிலும் பிரதி
                  { பாதிக்கப்பட்ட
                  { பெரிய
                  { கருமங்களு
                  { மெல்லாம்

நாரணனை { ஸ்ரீமந்நாராயண
ஆவது { லுடைய
                  { அதுக்காலத்தாலே
                  { பயனளிப்பன
                  { வாகின்றன;

ஈது இவ்வுண்மையை

அன்று { மறுப்பாருண்டோ ?
என்பார் ஆர் { [இவ்வுண்மை
                  { அனைவராலும்
                  { அங்கீகரிக்கத்
                  { தக்கது.]

* * *—இப்பாட்டின் அந்வயக்ரமம் சிறிது வருத்தப்படுத்
தும்; நன்கு ஊன்றி அந்வயித்துப் பொருளுணர்க. இப்பாட்டின்
பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்திற்கு அரும்பதவுரை
யிட்டாரொருவர் “இப்பாட்டுக்குத் தெரியாது; பதந்தோறும்
தெரிந்தால் கண்டுக்கொள்வது” என்று கையொழிந்தார்; அவர்தாம்
மதியின்பரிச்சரமம் ஸஹியாதவர் போலும். நிற்க.

‘இல்லறம் என்னும் சொல்லும் சொல் அல்ல; இல்லேல்
துறவறம் என்னும் சொல்லும் சொல் அல்ல; இல்லேல் அல்லன்
அறம் என்னும் சொல்லும் சொல் அல்ல’ என்று இங்ஙனே முன்று

வாக்யார்த்தமாக முன்னடிகளை அந்வயித்துக்கொள்க. ‘அல்லன வும்’ என்ற விடத்துள்ள உம்மை இரண்டாமடியின் முதலிலுள்ள ‘சோல்’ என்ற சொல்லோடு கூட்டிக்கொள்ளப்பட்டது. கர்ம யோகம், ஜ்ஞாநயோகம், பக்தியோகம் ஒன்றும் தஞ்சமல்ல என்பன முன்னடிகள். எந்த யோகமும் எம்பெருமானடியாகவே பயன்தரு வனவாதலால் ஸாக்ஷாத்தாக அவனையே உபாயமாகக்கொள்ளுதல் சிறக்கும் என்பன பின்னடிகள்.

இல்லறம் என்னும் சோல்லும் சோல் அல்ல=க்ருஹஸ்தனா யிருந்துகொண்டு அதுஷ்டிக்கவுரிய தருமங்களாகிய யஜ்ஞதாரதப : ப்ரப்ருதிகளான கர்மயோகம் இங்கு இல்லற மெனப்படுகிறது. “ஸர்வதர்மான் பரித்யஜ்ய” இத்யாதி சரமச்லோகாதிகாரிக்குக் கர்மயோக விதாயகங்களான சாஸ்த்ரங்கள் தஞ்சமல்ல என்கை.

இல்லேல் துறவறம் என்னுஞ் சோல்லும் சோல்லல்ல= ‘துறவறம்’ என்று ஸந்ந்யாஸத்தைச் சொல்வது ப்ரஸித்தம்; கீதையில் ஸந்ந்யாஸ சப்தத்தால் ஜ்ஞாநயோகத்தை வ்யவஹரிப்பது காண்க. [ஐந்தாவது அத்யாயத்தில் ஒன்று, இரண்டு, ஆறு முதலிய ச்லோகங்களிற் காணலாம்.] கர்மத்தைவிட்டே பற்ற வேண்டியதான ஞானயோகம் ஸந்ந்யாஸமென்றும் துறவறமென் றும் பெயர் பெறத்தகும். “ஜ்ஞாநாஜ்யதேந க்ருவ்வஸ்ய க்ருதக்ய க்ருஷ்ய யொயிநஃ” என்றதுணர்க. சரமச்லோகாதிகாரிக்கு இந்த ஜ்ஞாநயோக விதாயக சாஸ்த்ரங்களும் தஞ்சமல்ல என்கை.

அல்லன அறம் என்னும் சோல்லும் சோல் அல்ல=கீழ்ச் சொன்ன கர்மயோக ஜ்ஞாநயோகங்களையொழிந்த பக்தியோகமும், அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநம் புருஷோத்தம வித்யை தேசவாஸம் திரு நாமஸங்கீர்த்தநம் திருவிளக்கெரிக்கை திருமாலையெடுக்கை முத லான (உபாயபுத்தியோடு செய்யும்) வையும் இங்கு ‘அல்லன அறம்’ என்றதனால் கொள்ளத்தக்கன. ஆக இவை யொன்றும் தஞ்சமல்ல என்கையாலே எம்பெருமானையே உபாயமாக வரிப்பதாகிற ப்ரபத்தி யோகமே தஞ்சமென்னுமிடம் பெறப்பட்டதாகும். “நயஸி-நி ஷ்டாஷி நயா-தவெஷீ ந ஸகிபாந க்ஷுராணாரவிஷெ. ககிஹநொ நநு-மகிஸுராணா! க்ஷுராஷி-ருஹம் ஸாண-பூவஷெ.” என்ற ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ராஸக்தி இந்நகுச்சார்பாக இங்கு அதுஸந்

தேயம். பின்னடிக்குச்சார்பாக “ஸுகெம-ஹெணெஃ ஸெஸு
ரிஹெஃ ஸுவெஹநாஃ ஹஜனி பெ க்ஷாஃ க்ஷயி ஹதிதொயவா
க்ஷீஸ! தெஷாஹி தாவகீ ஹா தயாக்ஷுஹெஹெவதா ஹ
ஹஹஃ” என்கிற (வாதாஜஸ்தவம்-93) ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தி
அதுஸந்தேயம். எந்த யோகத்தைப்பற்றினாலும் முடிவில் அந்தந்த
யோகங்களினால் திருவுள்ளமுவுக்கும் எம்பெருமானே பலன்பெறு
விக்கவல்லவதைலால் அவனது திருவருளையே தஞ்சமாகக் கொள்
ளுதல் ஏற்குமென்றவாறு.

ஈது அன்று என்பாரார்?—இவ்வர்த்தம் ஸகல சாஸ்த்ரங்களி
லும் பொதிந்து கிடக்கையாலே இது ஸர்வஸம்மதமாகவற்று
என்கை. .... (எஉ)

ஆரே யறிவா ரனைத்துலகு முண்மீழ்ந்த *

பேராழியான் தன் பெருமையை *—கார்சேறிந்த

கண்டத்தா னென்கண்ணான் காணான் * அவன்வைத்த
பண்டைத்தானத்தின் பதி. (எங)

அனைத்து உலகும் { எல்லா வுலகங்களையும்
உண்டு உமிழ்ந்த { (பிரளயத்தில்) உண்
பதும் (பிறகு)
உமிழ்வதும்
செய்தவனும்
பேர் ஆழியான் தன் { பெருமைதங்கிய
திருவாழியாழ்
வானைத் திருக்
கையிலுடைய
வனுமான எம்
பெருமானுடைய
பெருமையை மஹிமையை
அறிவார் ஆரே { அறியக்கூடியவர்
யார்? [ஒருவரு
மில்லை.]

அவன் வைத்த { அப்பெருமான்
(முன்பே)
ஸாதித்து வைத்த
பண்டைத் தானத்தின் பதி { பரமபதமார்க்க
மென்னத் தருந்த
சாமச்லோகத்தை
கார்சேறிந்த கண்டத்தான் { நீலகண்டனா
சிவனும்
எண் கண்ணான் நான்முகனும்
காணான் அறியமாட்டார்கள்.
[அவர்களே அறியமாட்டாதபோது
மற்றபேர்கள் அறியமாட்டார்க
ளென்பது சொல்ல வேணுமோ?]

* * *—எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பரமசிவன்
பிரமன் முதலான பெருந்தகையாளர்களே அறியாதபோது மற்றை
யோர் அறிகைக்கு என்ன ப்ராஸக்தியென்கிறார். அனைத்துலகு

முண்டுமிழ்ந்த பேராழியானுடைய பெருமையாவது யாதெனில்? 'அவன் உபாயமாகுமிடத்து வேறொரு உபாயத்தையும் எதிர்பாராமல் தானே பூர்ணோபாயமா யிருந்துகொண்டு காரியம் தலைக்கட்ட வல்லவனாகும் பெருமை' என்று பட்டர் அருளிச்செய்வாராம். அனைத்துலகையும் உண்ட்போதும் உமிழ்ந்தபோதும் இதர நிரபேக்ஷனாயிருந்தனனாகையாலே அன்னவனுடைய பெருமையென்றது நிரபேக்ஷோபாயத்வமே யாகுமென்க. ஸாமாந்யர் நாமுஞ் சில உபாயாதுஷ்டாநம் செய்தாலன்றிக் காரியமாகாதுஎன்றிருப்பார்களே யன்றி, நம் காரியத்தைத் தன்காரியமாக நினைத்துச் செய்பவன் அவனே என்று உறுதி கொள்வார் ஆருமில்லை யென்றவாறு.

இவ்வர்த்தத்தையே பின்னடிகளில் விசேஷவ்யக்திகளில் ஏறிட்டுக் காட்டுகிறார். சிவன் விஷத்தையு முட்கொள்ளும்படியான பெருமை வாய்ந்தவனென்றாலும் பேராழியன்றன் பெருமையை யறிவானோ? நான்முகன் எட்டுக்கண்கள் படைத்தவனாயினும் பேராழியன்றன் பெருமையை யறிவானோ?

அவன் வைத்த பண்டைத்தானத்தின் பதி காணன்—பதி யென்றசொல் வடமொழியில் ('வட்டா?' என்று ரூபம் பெறுகிற) வயிடு சப்தத்தின் விகாரமாகும். மார்க்கம் என்று பொருள். 'அவன் வைத்த' என்ற அடைமொழி பதியில் அர்வயிக்கும். பண்டைத்தானமாவது நித்யவிபூதி. கண்ணபிரான் உபதேசித் தருளின சரமச்ச்லோகத்தின்படி ஸர்வதர்ம பரித்யாக பூர்வகமாக அவனையே உபாயமாகப் பற்றினவர்கட்கே பரமபதம் ஸுலப மாதலால் அந்த சரமச்ச்லோகத்தைப் பரமபதத்திற்கு மார்க்கமாகத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். சிவனும் பிரமனும் சரமச்ச்லோகத்தையறியார்கள் என்றதற்குக் கருத்துயாதெனில்; புறம் புண்டானவற்றை விட்டு அவனையே தஞ்சமாகப் பற்றுகைக் குடலான ஸ்வரூபவுண்மையை உணரார்கள் என்பதாம். .... (எங்)

பதிபகைஞர் காற்றாது பாய்திரைநீர்ப் பாழி *

மதித்தடைந்த வாளரவந் தன்னை *—மதித்தவன்றன்

வல்லாகத் தேற்றிய மாமேனி மாயவனை *

அல்லாதொன் றேத்தாதென் நா.

(எசு)

பதி பகைஞற்கு ஆற்றாது	{ ஸஹஜ சத்ருவான பெரிய திரு வடிக்கு அஞ்சி,	அவன் தன்	{ அந்த (சத்ருவான) கருடனுடைய
பாய் திரை நீர் பாழி	{ பாம்பின அலைக் ளோடே கூடின நீரையுடைத்தான கடல்போலே குளிரந்த திருப் படுக்கையை	வல் ஆகத்து ஏற்றிய	{ வலிமைதங்கிய சரீரத்திலே ஏறவிட்டவனும்
மதித்து அடைந்த	{ புகலிடமாக மம்பி வந்துபற்றின	மா மேனி மாயவனை அல்லாது	{ சிறந்த திவ்ய மங்கன லிக்ரஹத்தை புடையவனுமான ஸர்வேச்வரனை யன்றி
வான் அரவம் தன்னை	{ ஒளிபொருந்திய ஸர்ப்பமாகிய ஸுமுகனை	ஒன்று என் நா	{ வேறொன்றை எனது நாவானது
மதித்து	ஆதரித்து	எத்தாது	{ தோத்திரம் செய்யாது.

* * *—ஆச்சரிதரக்ஷணம் பண்ணுவதில் வல்லவனான எம் பெருமானைத் தவிர்த்து மற்றையோர்க்கு அடிமைப்படலாகா தென்கிறார். அஞ்சிவந்து அடிபணிந்த ஸுமுகனுக்கு அபய மளித்த வரலாற்றை இப்பாட்டிலருளிச் செய்கிறார். தேவேந்திரனுக்குப் பரம ஆப்தனும் ஸாரதிபுமான மாதலியென்பவன் தனது புத்திரியான குணகேசி யென்னும் கன்னிகைக்குத் தருந்த வரனைத் தேட நாரத மஹர்ஷியோடு புறப்பட்டுப் பலவுலகங்களிலுஞ் சென்று கடைசியாகப் பாதாளலோகத்தில் போகவதி யென்னுஞ் சிறந்த நகரத்தை யடைந்து ஸுமுக னென்னும் நாககுமாரனைக் கண்டு அவனது அழகு குணம் முதலியவற்றிலீடுபட்டு அவனுக்குத் தன்மகனை மணம் புரிவிக்க வுத்தேசித்து அவனது பிதாமஹனான ஆர்யகனைக் கண்டு தன் உத்தேசத்தைத் தெரிவிக்க, ஆர்யகன் ஆநந்தத்தையும் ஸங்கடத்தையும் ஏககாலத்தில் கொண்டவனாக 'இவனது தந்தையைக் கருடன் பணித்து இவனையும் ஒருமாதத்திற்குள் பணிப்பேனென்று சொல்லியிருக்கிறானதலால் இவனுக்கு இப்போது விவாஹம் நடத்துவது உசிதமன்று' என்று தெரிவித்தான். அதற்கு மாதலி 'இவன் என்னோடு வந்து தேவேந்திரனைக் காணட்டும்; இவனுக்கு ஆயுளைத் தந்து கருடனால் கேடுவராமல் தடுக்க முயல்வேன்' என்று சொல்லி அச்சமுகனை உடனழைத்துக் கொண்டு சென்று உபேந்திர

மூர்த்தியோடிருந்த தேவேந்திரனைக் கண்டு நாகர்முலமாகச்
செய்தியைத் தெரிவிக்க, அதுகேட்ட உபேந்திரனுள் மூர்த்தி
விஷ்ணு 'இவனுக்கு அம்ருதத்தைத் தரலாம்; அகனும் இவ்வுட
லித்தி உண்டாகும்' என்று சொல்ல, இந்தரன் கருடனுடைய
பாக்காமத்தை நினைந்து கிறிது அச்சத்துடனே அம்ருத முண்டியா
மல் அந்த ஸுமுகனுக்கு நீண்ட ஆபுளை மாத்திரம் வாயாக அளிச்சு,
உடனே மாதவி அச்சமுகனுக்குத் தன் மகனை மணந்தெய்விக்
தான்: இச்செய்தியைக் கேள்விபுற்ற கருடன் இந்திரேனுடி மாறு
பட்டுத்தன் இரையைத் தடுத்ததற்காக கிஷ்கிந்தாமாகப் பேசுகையில்,
ஸுமுகன் தான் நீண்ட ஆபுளை வாய் பெற்றிருந்தாலும், கருட
னுடைய கறுவதலைக் கண்டஞ்சிப் பாம்புவடிவமாய்த் திருமாலைநு
கிற் சேர்ந்து அப் பெருமானது கட்டிலின் கால்க் கட்டிக்கொண்டு
சரண்புக, பின்பு கருடன் திருமாலை நோக்கி 'ஸகலதேவர்களினுள்
ளும் மஹா பலசாலியான வன்னைச் சிறிதும் கிராமமின்றி இறகு
முனைபால் சுமக்கின்ற என்னைவிட வலிமைபுடையார்பார்? இதனைச்
சற்று ஆலோசியும்' என்று கருவங்கொண்டு பேச, கிரமான அந்த
வார்த்தையைக் கேட்ட எம்பெருமான் கருடனை நோக்கி 'மிகவும்
தர்ப்பலனுள் நீ தன்னை மஹாபலசாலியாக எண்ணி என்முன்னே
ஆத்மஸ்துதி செய்து கொண்டது போதும்; மூன்று லோகமும்
எனது உடம்பை வலிசெய்த முடியாதே; யானே எனது சக்தியால்
என்னையும் வலித்ததுக் கொண்டு உன்னையும்ல்லவோ வலிக்கிறேன்;
எனது இந்த வலக்கையொன்றை மாத்திரமாவது நீ தாங்குவையா?'
என்று சொல்லித் தமது வலக்கையைக் கருடனது தோளில் வைத்த
மாத்திரத்தில் அவன் அந்தத் திருக்கையின் அதிபாரத்தைத்
தாங்கமாட்டாமல் வருந்தி வலியழிந்து மூர்ச்சித்து விழுந்து பின்பு
அரிதில் தெளிந்து எம்பெருமானை வணங்கித் துதித்து அபராத
க்ஷாமணஞ்செய்து கொள்ள, திருமால் திருவுள்ளமிரங்கி அவனுக்கு
ஸமாதானஞ் சொல்லித் தனது திருவடிபின் பெருவிரலால் ஸுமுக
னென்ற நாகத்தை யெடுத்துக் கருடன் தோளிலிட்டு 'இவனை நீ
உனது அடைக்கலமாகக் கொண்டு பாதுகாக்கக் கடவை' என்று
குறிப்பிக்க, அது முதலாக ஸுமுகனேடு கருடன் ஸ்நேஹங்
கொண்டு அவனைத் தோளில் தரிக்க, அவனும் அச்சமின்றி 'கருடா!

ஸுகமா?" என்று கேஷமம் விசாரிப்பவனுயினன் என்ற உபாக்கியானம் இங்கு அறியத்தக்கது. முதல் திருவந்தாதியில் "அடுத்த கடும் பகைஞற்கு" என்ற பாட்டிலும், பெரிய திருமொழியில் (5—8—4) "நஞ்சு சோர்வதோர் வெஞ்சினவரவம்" என்ற பாட்டிலும் இந்த இதிஹாஸம் அருளிச்செய்யப்பட்டமையுங் காண்க.

"எனது அடியாரின் எதிரிகளை ஒருகாலும் சுஷமிக்கமாட்டேன்" என்றும், "என்னைச் சரணம் புக்கவரை எவ்விதத்திலும் கைவிடேன்" என்றும் எம்பெருமான் கொண்டுள்ள ஸங்கல்ப மிரண்டும் மாறுபடாமல் நிறைவேறுமாறு, அப்பெருமான் தன்னைச் சரணமடைந்த ஸுமுகனைத் தான் நேரில் ரகசியமால் அவனுக்குப் பகையான கருடன்கையிலேயே காட்டிக் கொடுத்து அவனைக் கொண்டே பாதுகாத்தருளிய அருமைத் திறத்தைப் பாராட்டி "அவன்றன் வல்லாகத் தேற்றிய மாமேனி மாயவனுக்கு" என்றார். முன்பு தமக்குள் பகைமையிருந்தாலும் எம்பெருமானைச் சரணமடைந்தாற் பின்பு அப்பகைமை தவிர்த்து நண்பராவரென்ற உண்மை இங்குப் புலனாம்.

பாய்திரை நீர்ப்பாழி = இந்த உபாக்கியானம் ஸ்ரீமஹாபாரதத்தில் உத்யோகபர்வத்தில் நூறாவது அத்யாயந் தொடங்கி ஐந்து அத்யாயங்களில் பரக்கக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஸுமுகன் எம்பெருமானைச் சரணமடைந்தது இந்திரனருகில் என்பதாக அங்குக் கூறப்பட்டுள்ளதனால் 'பாய்திரை நீர்ப்பாழி' என்ற விதற்கு 'கடல் போலே குளிர்த் திருப்படுக்கை' எனப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. இனி, பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தில்—"ஓரோயுகத்திலே ஓரோவிடங்களிலே எல்லாம் பிறக்கக் கூடுகையாலே, திருப்பாற்கடல் தன்னிலேயாகவுமாம்" என்று இரண்டாவது நிர்வாஹமாக அருளிச் செய்துள்ளபடி திருபாற்கடலையே பொருளாகக் கொள்ளவுமாம். கல்பபேதத்தாலே இது கூடு மென்க. .... (எசு)

நாக்கோண்டு மானிடம் பாடேன் * நலமாகத்

தீக்கோண்ட செஞ்சடையான் சென்று * என்றும்-பூக்கோண்டு வல்லவா நேத்த மகிழாத * வைகுந்தச்

சேல்வனாச் சேவடிமேல் பாட்டு.

தீக்கொண்ட செம் சடையான்	{ நெருப்புப்போலே சிவந்த சடையை புடையனான ருத்ரன்	மகிழாத	{ (இதைத்தனக்கொரு பெருமையாக நீனைத்து) மேனாணிப்புக் கொள்ளாத
லம் ஆக அன்றும்	{ தகுதியாக என்றோரும்	வைகுந்தம் செல்வனார்	{ ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனுடைய
ந் கொண்டு யின் சென்று	{ புஷ்பங்களைக் கையிற்கொண்டு அநுஸரித்து	சே அடி மேல் பாட்டு	{ திருவடிகளுக்கு உரிய பாசரங் களை (ச் சொல்ல வல்ல)
யல்ல ஆறு	{ தன் சக்தியுள்ள வளவும்	நாக் கொண்டு	நாவினால்
ரத்த	துதிக்க	மானிடம்	மனிதர்களை
		பாடேன்	பாடமாட்டேன்.

* * *—எம்பெருமானொருவனையே துதிப்பதற்கென்று படைக்
கப்பட்ட நாவைக் கொண்டு அற்பமணிதர்களைக் கவிபாடமாட்டே
னென்று தமது உறுதியை வெளியிடுகின்றார். சடைமுடியான
சிவன் தனது அஹங்காரத்தை விட்டொழிந்து புஷ்பம் முதலிய
வற்றைக் கொண்டு ஆராதித்து அநுவர்த்தித்தாலும் சித்யஸூரி
ஸேவ்யனான தனக்கு இது ஒரு பெருமையன்றாகையாலே இதனால்
சிறிதும் மகிழ்ச்சி கொள்ளாத ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனுடைய திருவடி
கள் மேல் கவிபாடுதற்கே ஏற்ற நாவைக் கொண்டு மானிசரைப்
பாடுதல் தகாது என்றதாயிற்று.

இவ்வாழ்வார் காலத்தில் வாழ்ந்த அரசன் இவரது சிஷ்யரான
கணிகண்ணன் வாக்கினால் தான் ஒருபாடல் பெறக்கருதிப் பெரு
முயற்சி செய்தும் பெற்றிலனென்பது இவ்வாழ்வார்வைபவத்தில்
விரியும். சிஷ்யருடைய உறுதியே அங்கணிநுக்கும்போது ஆசாரிய
ரான இவரது உறுதியைப் பற்றிச் சொல்லவேணுமோ? (எரு)

பாட்டும் முறையும் பகைதையும் பல்பொருளும் *

ஈட்டிய தீயு மிருவிசும்பும் *—கேட்ட

மனுவும் சுருதி மறைநான்கும் * மாயன்

தனமாயையில் பட்ட தற்பு.

(எக)

ஹ்ருதநகைச் சொல்லுகிறது. “ஸாவவாஜ்யதாரபயா” என்ற
கைதரங் காண்க. தகஷ்ட என்றும் உட்கொல் ‘தற்பு’ என சொப்
பட்டது. உண்மைப்பொருள் என்பது. .... (என்)

தற்பென்னைத் தானறியா னேனும் * தடங்கடலைக்
கற்கொண்டு தூர்த்த கடல்வண்ணன் *—எற்கொண்ட
வெவ்வினையும் நீங்க விலங்கா மனம்வைத்தான் *
எவ்வினையும் மாயுமால் கண்டு.

எள

தட கடலை	{ பரந்த தெற்கு சமுத்தரத்தை	நீங்க	{ என்னை விடிக் நீக்குப்படியாக
கல் கொண்டு	மலைகளினால்		
தூர்த்த	{ அணைசெய்து அடைத்தவனும்	கண்டு	{ அசிகம நிகுக் கண்க ளாலை நுளிரக் கடங்கித்து
கடல் வண்ணன் தான்	{ கடல்போன்ற கரு நிற முடையன மான எம்பெருமான்	மனம்	{ தனது திருவுள்ளத்தை
என்னை	{ (தோஷமே வடி வெடுத்தவனான) என்னை	விலங்கா	{ வேறு எங்கும் விலகிப் போகாதுபடி
தற்பு	உள்ளபடியே	வைத்தான்	{ (என்மீதே ஒரு மடைப்படுத்தி) வைத்தருளினன்;
அறியான் எனும்	{ அறிந்திலனாயினும்,		(ஆகையாலே)
என் கொண்ட	{ என்னைக் கொள்ளை கொண்டிருக்கிற	எ வினையும்	{ பரமமென்று பெர்பெற்றை யடக்கலும்
வெம் வினையும்	{ கொடிய பாவங்கள் யாவும்	மாயும்	உருவழிந்துபோம்.

* * *—என்னுடைய குற்றமிகுதியை நோக்கி எம்பெருமான்
என்னை இகழாமல், என்னுடைய ஸமஸ்த குதமங்களுடன் உருவாய்து
போம்படியாகத் தன் திருவுள்ளத்தை எப்பக்களிலே வைத்தரு
ளினானென்கிறார்.

கடல்வண்ணன் தான் என்னைத் தற்பு அறியானேனும்=
ஆழ்வாசராகிய தம்மை எம்பெருமான் உள்பட அறிந்திலனென்ற
இதன் கருத்து யாதெனில்; ‘இவர் குற்றங்களுக்கும் கொள்கலமா

யி நுப்பவர்; இவரிடத்தில் நு நவகைக்குணமும் கிடையாது' என்று அறிந்துகொள்ள மேல்நிறக்க அப்படிப்பறிந்து கொண்டான் என்கிறார் கைச்சாறுநந்தாந சிஷ்டையினால்.

(எம்பெருமானை நாம் உள்ளாபடி அறிவையாவது—'நு நவகைக் குற்றங்குறையுடற்ற குணத்தி' என்று அறிவதாம். அப்பெருமான் நம்மை உள்ளாப, பற்றிகையாவது 'நு நவகைக்குணமுடற்ற தோஷத்தி' என்று அறிவதாம். அவனை நாம் உள்ளாபடியறியப்பெற்றால் அவனிடத்தில் நமக்கு அன்பு சகாபுரமும்; நம்மை அவன் உள்ளாபடியறிந்துகொண்டால் நம்மிடத்தில் அவனுக்கு இகழ்ச்சியுண்டாகும்.) இங்கு ஆழ்வார்தம்மிடத்தில் எம்பெருமானுக்கு இகழ்ச்சியிறவாமல் அருப்பமே பெருகிச் செல்கின்றமைக்குக் காரணம் இவருடைய ஞானபக்தி முதலிய குணங்களைக்கண்டே; அப்படியிந்நதும் ஆழ்வார் கைச்சாறுநந்தான வுறைப்பினால் 'என் குற்றங்குறைகளை எம்பெருமான் தெரிந்துகொள்ளாமையினால் மேல்விழுகிறான்' என்கிறார்.

தடங்கடலைக் கற்கொண்டு தூர்த்தது ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்.

என் + கொண்ட, எற்கொண்ட.

மூன்றாமடியின் முதலில் 'எவ்வினையும்' என்றுமெடுக்கலாம்; 'வேவ்வினையும்' என்றெடுப்பது மோனையின்பத்துக்கு ஒக்கும்.

கண்ணே வணங்கிறார்க் கேன்னுங்கொல் * காமனுடல்
கொண்ட தவத்தாற் குமையுணர்த்த *—வண்டலம்பும்
தாரலங்கல் நீண்முடியான் நன்பெயரே கேட்டிருந்து * அங்
காரலங்க லானமையா லாய்ந்து.

(எயு)

சரமன்	மன்மதனுடைய			
உடல்	சரீரத்தை			
கொண்ட	நீருக்கின	வண்டு		வண்டிகள்
தவத்தாற்கு	{ தபஸ்வியான பரம சிவனுக்கு	அலம்பும் தார்		ஒலிக்கப் பெற்ற
உமை	{ (மனைவியான) பார்வதி யானவன்	அலங்கல் நீர்		பூமாலையை
உணர்ந்த	விதரிவிக்க,	முடியான்		நீண்ட திரு
		தன் பெயர்		வபிஷேகத்தி
		கேட்டிருந்தே		லுடையான எம்
				பெருமானுடைய
				திருநாமங்களைக்
				கேட்ட மாத்
				திரத்திலேயே

அங்கு	உப்போசை	வண்ணம்	} வண்ணம் வண்ணம் வண்ணம்
ஆர் அண்ணல்	{ சிவம் துணைத்த போனையைய	வண்ணம்	
ஆயந்தால்		ஆராய்ந்த பார்வையில்	வண்ணம்

* * *—எம்பெருமாறுடைய திருவார்த்தை வாய் புதிர்வாய் கேட்கப்பெற்ற பரமசிவன் விபரமடைந்ததே வாய்ப்போய் பென்றால் எம்பெருமானை வாய்த்துத்தக ஸ்விதியப்பெ டுவார்ப் படும்பாடு சொல்லக்கூடியதோ? என்று.

திருவாய்மொழியில், (6—1—3.) * உண்ணுந்தொறு பந்த நில் மூன்றும்பாட்டில் “கோணவாய் துப்ப மறைக்கல் நெடு என்செய்யுங்கோலோ” என்றபிடித்து சரிதப்பந்தாழியிய்ய திவ்யஸூக்திகள் உற்று கோக்குக்கன; (அவற்றை இங் கு அதுவதிப்போம். “[என்செய்யுங்கோலோ.]” கோணவாய்தான், தவிரமாட்டான், அழாந்தாழியமாட்டான், எங்களை பரிந்துறோ! நம்மையும் பிறரையும்விட்டு அவன் திருவாரங்களை மறுபரிந்துற போதையழகு காணப்பெற்றேறும்; அவன்நன்னிலை கண்டி அதுப விக்கிறபோதையழகு காணப்பெற்றிலோமே! அந்நந்தாத வேளையிற்போலன்றிறே கண்டால் பிறக்கும் நிகரங்கள்; ‘காம னுடல்கொண்ட தவத்தாற்கு உடையுணர்ந்த வண்டலம்புந்தா லங்கல் நீண்முடியான்றன் பெயரே கேட்டிருந்து அங்காலங்க லானமையால்—சண்டு வணங்கினார்க்கு என்னுங்கொல்’ என்றிறே யிருப்பது.”

பரமசிவனுக்குப் பார்வதி பகவந்தாமத்தை யுணர்ந்தினவிறம் அவ்விடத்து அடையவளினந்தா னரும்பதவையிற் காணப்படு கின்றது;—ஒருகால் நுத்தான் தயார்பாலயிருக்கக்கண்ட பார்வதி யானவள் ‘எல்லாரும் உம்மை உபாஸகைபண்ணுகிற நீர் யாரை உபாஸிக்கின்றீர்? உமக்கும் உபாஸ்ய விஷயம் ஒன்றுண்டோ?’ [கம் க்ஷயபலஸெ டெவ! கிம் லெவஸிபிகம் தவ! ஜவஹோநி நஸிவாரொஃ தம் வடிஸு ரிஹஸுர.”] என்று கேட்டாளாம்; இப்படி இவள் கேட்டதற்குப் பரமசிவன் “ஸ்ரீமந்நாராயணனை உபாஸிக்கிறேன்” என்று மறுமொழி கூறவேண்டி அத்திருநா

மத்தை ஸ்மித்தமாத் திரத்திலேயே ‘காலாமும் நெஞ்சழியும் கண் சுழலும்’ என்றும் ‘உள்ளொலாமுருகிக் குரல்தழுத்தொழிந்தே னுடம்பெலாங் கண்ணநீர்சேர’ என்றுஞ் சொல்லலாம்படி விகார ம்டைந்தானும்.

உமை உணர்த்த—‘நீர் யாசை உபாவிக்கிறீர்?’ என்கிற கேள்வியொழித்தாலே பகவந்நாமங்களைச் சிவபிரானுக்குப் பார்வதி உணர்த்தினனென்க. இந்த ப்ரஸங்கத்தால் பகவந்நாமங்களை ஸ்மிரிக் கப்பெற்ற சிவபிரான் செங்கண்மால் நாமங்களைச் செவிக்கென்ப மாகக்கேட்கவிரும்பி அப்பார்வதியையே பாடச்சொல்ல, அப்படியே அவள்பாட, தென்றலும் சிறுதுனியும் பட்டாற்போலே இனிதாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்து உள்குழைந்தானென்ப.

உமை—‘உரி’ என்னும் வடசொல்லுயிரிற்று. ஆர் அலங்கல் ஆனமை—‘அலங்கல்’ என்று மாலைக்கும் அசைவுக்கும் பெயர். முடித்துவாடின பூமாலைபோலே துவண்டு விழந்தான் சிவன் என்க. ‘ஆனமையால்’ என்றவிடத்துள்ள ‘ஆல்’ என்பதை ‘ஆய்ந்து’ என்றதோடு கூட்டி ‘ஆய்ந்தால்’ என்றாக்கியுரைக்கப்பட்டது. உள்ளபடியே உரைக்கவுமாம். .... (எஅ)

ஆய்ந்துகொண் டாதிப்பெருமானே * அன்பினால்
வாய்ந்த மனத்திருத்த வல்லார்கள் *—ஏய்ந்ததம்
மேய்குந்தமாக விரும்புவரே * தாமும்தம்
வைகுந்தம் காண்பார் விரைந்து.

(எக)

ஆதி	ஜகத்காரணபூதனான	விரைந்து	சீக்கிரமாக
பெருமானே	ஸர்வேச்வரனே	காண்பார்	{ காண விரும்ப முடையராய்
அன்பினால்	ப்ரேமத்துடன்	ஏய்ந்த	{ ஆத்மாவோடு செறிந்த
ஆய்ந்து	{ அறஸந்தித்துக் கொண்டு கொண்டு	தம் மெய்	{ தங்களுடைய உடம்பை
வாய்ந்த	{ (தமது) பாங்கான மனத்து நெஞ்சிலே	குந்தம் ஆக	வியாதிபாக
இருத்த	{ கிலே ரிறுத்திக் வல்லார்கள் கொள்ள	விரும்புவர்	எண்ணுவர்.
தாமும்	{ சக்தரானவர்கள்		
தம் வைகுந்தம்	{ தங்களுக்கென்று எற்பட்டுள்ள பரமபதத்தை		

* * *—பகவத்விஷயத்தில் ருசியுடையவர்கள் எம்பெருமானைய நுபவிப்பதற்கு ஏகாந்தமான பரமபதத்தை யடையவேணுமென்னும் விரைவினால் தத்விரோதியான தங்கள் சரீரத்தை விபாதிபாகக் கருதுவார்களென்கிறார். ஆதிப்பெருமானை அன்பினால் ஆய்ந்து கொண்டு தங்களுடைய வாய்ந்தமனத்திலே அவனை இருத்தவேணுமென்னும் விருப்பமுடையவர்கள், தங்களுக்கென்றே ஏற்பட்டிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ‘பெற்றபோது பெறுகிறோம்’ என்று ஆறியிருக்கையன்றியே ‘கூவிக்கொள்ளுங் காலமின்னங்குறுகாதோ’ என்று விரைந்தவராய்க்கொண்டு, ‘அதற்கு இடையூறாயிருக்கின்ற இவ்வுடல் என்றைக்குத் தொலையப்போகிறது!’ என்று வியாதியைக் கழிக்க விரும்பிக்கிடப்பாரைப்போலே கிடப்பார்கள் என்றராயிற்று.

“வடுகபாஷையில் சூந்தமென்று வியாதிக்குப்பெயர்” என்பது பூருவர்களின் வியாக்கியான வாக்கியம். .... (எசு)

விரைந்தடைமின் மேலோருநாள் வேள்ளம் பரக்க *

கரந்துலகம் காத்தளித்த கண்ணன் *—பரந்துலகம்

பாடின ஆடினகேட்டு * படுநரகம்

வீடின வாசற் கதவு.

(அ0)

உலகம்   சிறந்த பாகவதர்கள்
பாந்து   எங்குந் திரிந்து
பாடின   { பாடின
   பாடல்களையும்
ஆடின   { ஆடின ஆட்டங்களை
   யும்
கேட்டு   கேட்டதனால்
படு நரகம்   { க்ரூரமான நரகங்
   களின் வாசல்
   களிலிருந்த
கதவு   கதவுகள்
வீடின   விட்டொழிந்தன;
[நரக வாசல்கள் பாழாய்ப் போயின.]
(ஆனபின்பு),

மேல் ஒருநாள் { முன்னொரு
   காலத்தில்
வெள்ளம்   { பிரளய வெள்ளம்
பரக்க   { பரவினபோது
உலகம்   { உலகங்களை
   யெல்லாம்
கரந்து   { (திருவயிற்றில்)
   மறைத்துவைத்து
காத்து   { துன்பங்களைப்
   அளித்த போக்கி ரகித்த
கண்ணன்   கண்ணபிரானை
விரைந்து   { சீக்கிரமாகச்
   சென்று
   பணியுங்கோள்.

* * *—முன்பு பிரளயம் வருகிறதென்று உலகங்களுடைய லாம் திருவயிற்றிலே வைத்து, பிரளயப்பெருவெள்ளம் தேடிவந்தா

லும் அத்தனைபோதும் தெரியாதபடி மறைத்துக் காத்து ரக்ஷித்தருளின கண்ணபிரானை விரைந்து அடைபுங்கோள் என்கிறார் முன்னடிகளால். இப்படி பகவத் பஜனம் பண்ணினால் நரகவாசத்தவர்கள் வேர்பறிபுண்டு நரகமே ஒழிந்துபோம் என்று எதிர்கால நிகழ்ச்சி கூறவேண்டுமிடத்து, தேற்றத்தினால் இறந்தகால நிகழ்ச்சியாகவே பின்னடிகளிற் கூறுகின்றார்.

ஒருவனை ‘இங்கேவா’ என்றழைக்க, அதற்கு அவன் இருந்தவிடத்திலிருந்து கொண்டே ‘வந்துவிட்டேன்’ என விடையளித்தால் ‘உடனே (நாலதாமத மின்றி) வந்துவிடுவேன்’ எனப் பொருள்படுதல்போல, இங்கும் ‘படுநரகவாசத்தவ ஷ்டின’ என்று இறந்தகாலமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது எதிர்காலமாகப் பொருள்படலாம். அன்றியே, இதுவரையில் பல பாகவத ச்ரேஷ்டர்கள் பகவத்பஜனம்பண்ணி மகிழ்ச்சிக்குப் போக்குவிடாக ஆட்டமும் பாட்டமும் செய்ததனால் நரகவாசல் புல்லுமிழ் போயிற்று என்னும்படியாக அவர்கள் நற்கதி பெற்றார்களாதலால் அப்படி நீங்கள் நற்கதி பெறுமாறு கண்ணனை விரைந்தடைபுங்கள் என்பதாகவும் உரைக்கலாம்.

‘உலகமென்பது உயர்ந்தோர்மாட்டே’ என்ற தொல்காப்பியத்தை யடியொற்றி இங்கு ‘உலகம்’ என்பதற்கு ‘சிறந்த பாகவதர்கள்’ என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது.

‘பாடின’ என்பதும் ‘ஆடின’ என்பதும் இரண்டனுருபு தொக்க வினையாலணையும் பெயர்கள். “அறிவினாமணிச ரெல்லாமாங்கமென்றழைப்பராகில், பொறியில் வாழ்நரகமெல்லாம் புல்லெழுந்தொழிபு மன்றே” என்ற திருமொழிப் பாசரம் பின்னடிகட்குச் சார்பாக அதுஸந்திக்கத்தகும். .... (அ0)

கதவு மனமென்றும் காணலா மென்றும் *

குதையும் வினையாலி தீர்ந்தேன் *—விதையாக

நற்றமிழை வித்தி யென்னுள்ளத்தை நீவினாத்தாய் *

கற்றமொழி யாகிக் கலந்து.

(அக)

<p>கற்ற மொழி ஆகி { (நூனம் சக்திமுத வியவற்றால் குறை வற்றவனான) நீ</p>	மனம்	'மனமானது
<p>கற்ற மொழி ஆகி { நான் கற்ற சொற்களுக்குப் பொருளாக இருந்து கொண்டு</p>	கதவு என்றும்	<p>{ எம்பெருமானை யடைவதற்குப் பிரதிபந்தம்' என்று (சில ஸமயங்களில்) நினைத்தும்</p>
<p>கலந்து { என்னோடு ஒரு நீராகக் கலந்து</p>	(மனம்)	<p>{ 'மனமானது) எம் பெருமானைக் காண்பதற்கு உறுப்பாகும்' என்று (சில சமயங்களில்) நினைத்தும்</p>
<p>நல் தமிழை { சிறந்த தமிழ்ப் பாஷையினை லாகிய இப் பிரபந்தத்தை</p>	(மனம்) காணல் ஆம் என்றும்	<p>{ (ஆகவிப்படி ஒரு சிலை சில்லாமல் மாறி மாறி) பிரமிப்பதையே தொழிலாக வுடைத்தான நெஞ்சைத் தவிர்ந்தேன்.</p>
<p>விதை ஆக வித்தி { (பக்தியாகிற பயிர்க்கு) விதையாக விதைத்து</p>	குதையும்	<p>{ (ஆகவிப்படி ஒரு சிலை சில்லாமல் மாறி மாறி) பிரமிப்பதையே தொழிலாக வுடைத்தான நெஞ்சைத் தவிர்ந்தேன்.</p>
<p>என் உன்னத்தை { எனது ஹ்ருதயத்தை</p>	வினை ஆவி தீர்ந்தேன்	<p>{ (ஆகவிப்படி ஒரு சிலை சில்லாமல் மாறி மாறி) பிரமிப்பதையே தொழிலாக வுடைத்தான நெஞ்சைத் தவிர்ந்தேன்.</p>
<p>விளைத்தாய் { விளையும்படி க்ருஷி பண்ணினாய் ;</p>		<p>{ (ஆகவிப்படி ஒரு சிலை சில்லாமல் மாறி மாறி) பிரமிப்பதையே தொழிலாக வுடைத்தான நெஞ்சைத் தவிர்ந்தேன்.</p>

(அதனால்)

* * * —சாஸ்த்ரங்களில் “நீந வனவ மீநுஷ்டிராணாம் காரணம் வஸுதொக்ஷயொம் = மந ஏவ மதுஷ்யாணாம் காரணம் பந்த மோக்ஷயோ:” என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதாவது—ஸம்ஸார பந்தங்களைப் பூண்டுகட்டிக் கொண்டு எம்பெருமானை மறந்தொழிவதற்கும் மனமே காரணம்; விண்பாசங்களை விட்டொழிந்து ஆர்பெருமானைக் கண்டு களிக்கப் பெறுதற்கும் மனமே துஷ்யம் என்கை. இவ்விண்ணி வகையான ஸங்கதியும் ஸம்ஸாரிகளைச் சாரணம் பவத்தில் மாறிமாறி வந்துகொண்டே யிருக்கும்; ப்யமவனாயின் அது கனத்தால் விஷய ப்ராவண்யம் மேலிடுகிறகாலங்களுக்க ஊழ்வினையின் ஸம்ஸாரபந்தத்திற்குக் காரணம் என்று அறுதியிடுபாகரில் மனமானது வத் பாகவத கடாஷ்லேசத்தால் பகவத்விஷயத் துட்பெறும்; பகடாகுங் காலங்களில் மனமானது மோக்ஷத்திற்குத் துள் தில் பற்று உண் அறுதியிடப் பெறும் ஆகவே, இவ்விபூதியிலுள்ள னிக் காரணம் என்று விஷயாந்தரப் பற்றும் நிலைத்திராது, பகவத் விஷய நம்போல்வார்க்கு திராது; இரண்டும் மாறிமாறி வந்துகொண்டே யிருப்பதும் நிலைத் து யிருக்குமாதலால்

ஒரு ஸமயத்தில் 'மனம் பந்தஹேது' என்ற உணர்ச்சியும் பின்பு
மோர்ஸமயத்தில் 'மனம் போகஹேது' என்ற உணர்ச்சியு
யிருக்கும். நம்மைப் போலன்றிக்கே அழ்வார் வப்போதும் எம்
பெருமானையே அதுபவிக்கும்படியான உணர்வாய் பெற்றவராதலால்
'மனம் பந்தஹேதுவோ போகஹேதுவோ' என்ற குழப்பம்
இவர்க்கு நேரப் பரஸக்தரில்லை; 'மனம் போகஹேதுவான்' என்
கிற நிச்சய வுணர்ச்சியே இவர்க்குள்ளது; இப்பந்தநான் இப்பாட்
டில் அருளிச் செய்கிறார்.

கதவுமனமேன்றும் காணலாமேன்றும் குதையும் வினையாவி
தீர்த்தேன் = ஒரு வாசலுக்கும் கதவு இல்லை. பந்தநான் என்றே புரு
தற்கு அது தடையாயிருக்குமாதலால் கதவு என்ற சொல் பிரதி
பந்தகத்தைச் சொல்லுகிறது. இங்ங்; பந்தம் (பந்தப்பட்டிக்குப்)
பிரதிபந்தகமோ அல்லது (பகவானைக்) காணாமல் உறுப்போ
என்று அலைபாய்வது தவிர்த்தேன் என்றபடி. பந்தநமைக்குக்
காரணம் கூறுவன பின்னடிகள்.

நெஞ்சினால் கிளைக்கவும் பூய்யாத பந்தபாதிக்கிளையுடையன
நீ என்னுடைய வாக்ஸில் வறற் கொடுக்கப்பட்ட பெருநாயிருந்து
கொண்டு என்னுடைய நெஞ்சாபநை விடக்கூடலை நமிமூகி
விதையை விதைத்துப் பக்தியாநிதையிற் கொடுத்து வினையும்படி
செய்தாயாகைபாலே சிலைகின்ற நெஞ்சுமே பந்தபினைன் என்று
பிராயிற்று. .... (அக)

கமலநந்தானென் னுள்ளத்துக் காமவேள் தாதை *
நலந்தீக்கானு மீதோப்ப துண்டோ *—அலர்ந்தலர்கள்
இட்டேத்தது மீசனும் நான்முகனு மென்றிவர்கள்
விட்டேத்தீ ம் மாட்டாத வேந்து. (அஉ)

காம வேள் தாதை	{ மனத்தனுக்குத் தந்தையானவனும்	நான்முகனும், பிராயம்மன்ன
அலர்ந்த அலர்கள்	{ மலர்ந்த பூக்களை நலமெம்பிந்தாகத் தந்தி செய்கின்ற சித்தப்பிரானென்ன	என்ற { பனந்த (சிறத்த) தேவர்களும்
இட்டி ஏத்தும் மீசனும்		விட்டி ஏத்த { கன்னயத்ததித்து மரபு முடியா தவத்தமான்

வேந்து	தேவாதிதேவன்	ஈது ஒப்பது நலம் தானும் உண்டோ	{ இந்த நன்மையோ டொத்த நன்மை வேறுண்டோ? [இல்லை.] }
என்னுளத்து	எனது நெஞ்சிலே		
கலந்தான்	{ சேர்ந்து		
	கொண்டான்,		

* * *—நான் பெற்ற நன்மை வேறுபாரும் பெறமுடியாது; இதுவரையில் நான் பெற்ற நன்மைகளுள் இப்போது பெற்ற நன்மைக்கு ஈடானதும் வேறென்றில்லை; அரன் அயன் என்னும் படியான மேம்பட்ட தெய்வங்களாலும் துதித்துத் தலைக்கட்டப் போகாத பெரும்புகழ்படைத்த பெருமான் என் உள்ளத்தோடு ஒரு ரீராகக் கலந்து கொண்டானே! இஃது என்ன நன்மை! என வியக்கிறார்.

காமவேள் தாதை—மன்மதனுடைய அம்ஸமாகிய பிரத்யும் நனுக்குக் கண்ணபிரான் தந்தையாதல் அறிக. ‘காமன்’ என்பது வட சொல்; ‘வேள்’ என்பது தமிழ்ச் சொல்; இரண்டையும் சேரப் பிரயோகித்த விடத்து ஒரு சொல்லை விசேஷணமாகவும் மற்றொன்றை விசேஷ்யமாகவும் கொள்ளலாம்; ஆசையை விளைக்குமவனுள் மன்மதன் என்க. தாதை—தாத: அலர்ந்த + அலர்கள், அலர்ந்தலர்கள்; தொகுத்தல். ‘என்றிவர்கள்’ என்றவிடத்து மிதுவே.

வேந்தராய் விண்ணவராய் விண்ணகித் தண்ணளியாய் *
 மாந்தராய் மாதாய் மற்றெல்லாமாய் *—சார்ந்தவர்க்குத்
 தன்றற்றான் நேமியான் மால்வண்ணன் தான்கோக்கும் *
 பின்னல் தான்செய்யும் பிதர். (அரு)

நேமியான்	{ நிருவாழியாழ்வானை யுடையவனும்	விண்ணவர்	{ தேவர்கள் செய்யும் நன்மைகளைச் செய்யுமவனும்
மால்	{ வியாமோஹமே வடிவெடுத்த	ஆய்	
வண்ணன்	{ தவனுமான எம்பெருமான்	விண் ஆகி	{ ஸ்வர்க்க போகத்தைக் கொடுக்குமவனும்
சார்ந்தவர்க்கு	{ தன்னை யடைந்தவர்கள் விஷயத்தில்	தண்ணளி ஆய்	{ அருள் செய்பவனும்
வேந்தர் ஆய்	{ அரசர்கள் செய்யும் நன்மைகளைச் செய்யுமவனும்	மாந்தர் ஆய்	{ மனிசர்களான உற வினர் செய்யும் நன்மைகளைச் செய்யுமவனும்

மாது ஆய்	{ தாய் செய்யும் நன்மைகளைச் செய்பவனாய்	[த்ருப்தி பெறுதலினால்]
மற்று எல்லாம் ஆய்	{ மற்றுமுன்ன எல்லாவகை நன்மைகளையும் செய்பவனாய்	பின்னால் இவ்வனவுக்குமேலும்
(எவ்வளவு நன்மைகள் செய்தாலும்)		தன் கொடுக்கும் { தன்னை (முற்றாட்டாகத்) கொடுத்தருள்வன்;
ஆற்றான்	{ ஆறுதல் இல்லாதவ னாய்க்கொண்டு	தான் செய்யும் { (இவை) எம்பெரு மான் செய்யும் பிதர் அதிசயக்களாம்.

* * *—ஆசிரிதர் விஷயத்தில் எம்பெருமான் செய்தருளும் உபகார பரம்பரைகளையும் எத்தனை உபகாரங்கள் செய்தாலும் அவன்றான் த்ருப்தியடைவது மில்லையென்கிற திருவுள்ளத்தினை கலத்தையும் அருளிச் செய்கிறார்.

வேந்தராய்=சிறியவனைப் பெரியவன் நலியாதபடி நோக்குகின்ற அரசர்களாயிருந்து கொண்டு ராஜிப்பவன் எம்பெருமானே என்றவாறு. “நாவிஷ்டு: பூயிவீவதி” [விஷ்ணுவின் அம்பா மன்றி அரசனாகியிருக்கமுடியாது] என்றது காரணம். 1. “திருவுடை மன்னரைக் காணில் திருமால்க் கண்டேனே பென்னும்” என்ற திருவாய் மொழியின் கருத்து முணர்க.

விண்ணவராய் = நாம் இம்மண்ணிலில் வாழும்வரையில் நமக்கு இன்றியமையாத உணவுப் பொருள்கட்கு வேண்டிய மழை முதலியவற்றை யளிக்கும் வருணன் முதலிய தேவர்களாயிருந்து கொண்டு காத்தருள்பவனும் எம்பெருமானே என்றவாறு.

விண்ணகி = இந்நிலத்திலிருந்துகொண்டு அதுஷ்டித்த புண்ணியங்களுக்குப் பலனை ஸ்வர்க்காறுபவங்களை யளிப்பவனும் தானே என்றவாறு. தண்ணரியாவது சிருபை. எல்லாவுபகாரங்களுக்கும் பொதுவானது. பின்னடிகளின் அந்வயக்ரமம் வேறு வகையாகவும் அமையும்; கருத்து பதவுரையில் விரிந்ததே. .... (அக)

பிதிருமனமிலேன் பிஞ்சுகள் றன்னோடு *

எதிர்வனவ நெனக்கு நேரான் *—அதிகும்

கழற்கால மன்னனையே கண்ணனையே * நாளும்

தொழக்காதல் பூண்டேன் தொழில்.

(அச)

அதிரும் கழல் { ஒலிக்கின்ற
வீரக்கழலைத்
கால { திருவடிகளிலே
அணிந்துள்ள
மன்னனை ராஜாதிராஜனான
கண்ணையே கண்ணபிரானையே
நாளும் எந்நாளும்
தொழ தொழும்படியாக
காதல் ஆசைப்படுவதையே
தொழில் வித்ய கருமமாக
பூண்டேன் { ஏற்றுக்கொண்
டிருக்கிற நான்

பதிரும் { (விஷயாந்தரங்
மனம் { களிற் புழுந்து)
இலேன் { விகாரப்படும்
நெஞ்சுடையே
னல்லேன் ;

பிஞ்சுகள் { (ஞானத்தில்)
தன்னோடு { பாமசிவனோடு
எதிர்வன் { ஒத்திருப்பேன்
(என்னலாமாயினும்)

அவன் { அந்த ருத்ரன் (நித்ய
எனக்கு { தாஸன) என்
நேரன் { னோடு ஒவ்வான்.

* * *—கண்ணபிரான் திருவடிகளை யாச்சாயித்து அதுபவிப்பதையே நித்யா நுஷ்டாநமாகக் கொண்டிருக்கிற எனக்கு, ஜ்ஞாநாதிகனாகப் ப்ரஸித்தனாயிருக்கிற ருத்ரனும் ஒப்பாக மாட்டானென்கிறார். தமக்கு ருத்ரன் ஒப்பாவதற்குப் ப்ரஸக்தியிருந்தாலன்றோ ‘அவன் எனக்கு நேரன்’ என்னலாம் ; அப்ரஸக்தப் ப்ரதிஷேதம் பண்ணுவொண்ணதே என்று சிலர் சங்கிப்பார்கள் ; சாஸ்த்ரங்களில் “०१० ॥ नाशकं नाशकं” [சிவனிடத்திலிருந்து அறிவைப் பெற்றுக் கொள்க] என்று விதித்திருக்கையாலே உலகுக்கெல்லாம் உணர்வையளிக்கவல்லனும்படி மஹாஜ்ஞாநியாக ருத்ரன் ப்ரஸித்தி பெற்றிருப்பதனால் அங்கனே மஹாஜ்ஞாதாவான ஆழ்வாரோடு அவனுக்கு ஒப்புச் சொல்லப் ப்ரஸக்தியுண்டு ; ப்ரஸக்தமான அது கழிக் கப்படுகிறது இரண்டாமடிமுதலாக. ருத்ரன் ஸத்வகுணம் தலையெடுத்தபோது ‘எம்பெருமானே ரக்ஷகன்’ என்றிருப்பதும், ரஜஸ்தமோகுணங்கள் தலையெடுத்தபோது ‘நானே ஈச்வரன்’ என்று மார்பு நெறித்திருப்பதுமா யிருக்கையாலே, ஸர்வகாலத்திலும் பகவத் ப்ராவண்யமே யாத்ரையாயிருக்கு மிவர்க்கு ஒப்பாக மாட்டானென்க. .... (அச்)

தொழிலெனக்குத் தொல்லைமால் தன்னுமே மேத்த *
பொழுதேனக்கு மற்றதுவே போதும் *—கழிசினத்த
வல்லாளன் வானரக்கோன் வாலி மதனிழித்த *
வில்லாளன் நெஞ்சத் துளன்,

(அரு)

கழி சினத்த	{ மிக்ககோபத்தை யுடையவனும்	எனக்கு	{ (அந்த இராமபிரா னுடைய திருக் குணங்களில் அகப்பட்ட) எனக்கு
வல்லானன்	{ மிக்க வலிமை யுடையவனும்	தொழில்	நித்யகருமம்
வானரர் கோன்	{ குரங்குக்கு அரசனுமாகிய	தொல்லை	{ புராணஞான அந்த ஸர்வேச்வர னுடைய திருநாமங்களை வாயாரப் புகழ்வதாம்;
வாலி	வாலியனுடைய	மால் தன் நாமம் ஏத்த	{
மதன்	{ மதத்தை [கொழுப்பை]	எனக்கு	{ (உலகத்தாரில் வேற பட்டவனான) எனக்கு
அழித்த	தொலைத்த	மற்றதுவே	{ கீழ்ச்சொன்ன ஸ்ரீராமநாம ஸங்கீர்த்தனத்தி னாலேயே
வில் ஆளன்	{ சார்க்கவில்லை ஆள்பவனான இராமபிரான்	பொழுது போதும்	{ போதபோகும்.
நெஞ்சத்து	எனது நெஞ்சுடத்து		
உளன்	{ எழுந்தருளி யிருக்கின்றான்;		
	(ஆனகயாலே)		

* * *—குது சதுரங்கமாகியே போதைப் போக்கும் சில
லெளகிகர்கள் ‘ஆழ்வாரே ! எங்களோடே ஒருகை ஆடவருவீரோ?’
என்றழைக்க, அவர்கட்கு மறுமொழிகளும் பாசரமிது என்று
விநோதமாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்வது காண்
மின்;—“எதிரிகள் சதுரங்கம் பொரப் போருவீரோ என்றழைக்க
இவர் சொல்லும்படி.” என்று.

எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணு
வதே எனக்கு நித்யகர்மாதுஷ்டாநம்; என்போதெல்லாம் அத்திலே
போகின்றது; அதற்கே போது போராதிருக்க வேறொன்றுக்குப்
போதுகிடைக்குமோ? வேறொன்றிலே நெஞ்சைச் செலுத்தவு
மொட்டாதபடி எம்பெருமான் என்னெஞ்சினுள் உறைகின்றான்
காண்மின் என்றராயிற்று.

வானரர்+கோன், வானரக்கோன். மதன்—மதம், மகரணகரப்
போலி. வெள்ளிமலை பறித்த பெருவீரனான இராவணனையும்
வாலிலே கொண்டு திரிந்தவனான வாலிக்கு ‘கழிசினத்த, வல்லா

என்' என்ற அடைமொழிகள் பொருந்தும். (வாலிமதனழித்த வரலாறு, கீழ் இருபத்தெட்டாம் பாட்டினுரையிற் காண்க.)

இராமபிரான் வாலியைக் கொன்றவிதனில் ஸாமான்யர் சில ஆசேஷபங்கள் கூறுவதுண்டு; அவையும் அவற்றுக்கு ஸமாதானங் களும் வருமாறு:—‘இராவணவதத்திற்கு உதவிதேடுகிற இராமன் இராவணனை எளிதில் வெல்லவல்ல வாலியைக் கொன்றுவிட்டு, பயங் கொள்ளியான ஸுகீவனை உதவிசெப்து கொண்டது என்ன புத்தி சாலித்தனம்!’ என்பர் சிலர்; கேண்மின்:—வாலிமுன்னமே இராவண னுடன் அக்ரிஸாஸிகமாக ஸ்நேஹங் கொண்டிருந்தமைபற்றி அவ னைத்தான் உதவிகொண்டால் இராவணன் முதலிய துஷ்டர்களைத் தொலைக்க வகையில்லாமைபால் இராமன் ஸுகீவனை நண்பனாகக் கொண்டு அவன் வேண்டுகோளின்படி வாலியைவதைத்திட்டனன். இனிச் செய்யவேண்டிய ராவணஸம்ஹாரமாகிற தேவகாரியத்திற்கு இவ்வாலிவதம் அங்கமெனக் கருதத்தக்கது; எவ்வகைப் பெருந் தீங்கு செய்திருந்தாலும் சரணமடைந்தால் அவர்களைப் பாதுகாப்ப தென்ற சிறந்ததருமத்தை மேற்கொண்டு நடப்பவனான இராம பிரான், அத்தருமத்தை முழுதும் விட்டவனும் ஸுகீவன் சரண மடைந்தபின்னரும் அவனை மிக வருந்திக் கொல்லத்தொடங்கி அந் தத் தருமத்திற்கு எதிரானவனுமான வாலியைக் கொன்றது பொருந்தும். அன்றியும், பிறர்மனையினைக் காதலித்துக் கவர்தலும், தம்பியிடம் பகைபாராட்டுதலும், வலியுழிந்து முதுகுகாட்டி ஒடு கின்றவனைத் துரத்தித்துரத்திக் கொல்லத் தொடங்குதலும் முத லிய தீச்செயல்கள் வாலியினிடம் இருந்ததனாலும் பரமதர்மிக னான இராமன் வாலியை அழிக்கலானான். இராமபிரான்ருன் ஏகபத்நீ விரதமுடையனாய், தம்பியரைத் தன்னுயிர்போலக் கொள்பவனாய், வலியுழந்த பகைவனை ‘இன்றுபோய் நாளைவா’ என்று அன்போடு சொல்லிவிடுத்தருளும் மஹாவீரனாவான்.

இஹெதெல்லாமிருக்கட்டும்; மறைந்து நின்று அம்பு எய்தது கூடுமோ? எனின்; இது அரசர் கொடியவிலங்குகளைப் பதுங்கி நின்று அழிக்கும் வேட்டைமுறையா லென்பர். “யஜா ஜமம் ஜம பாவந்யுபபாவயெந ஐஹோ ஜவந் நதௌ ஸத்ருவஜாஜிஹே

வொக! தஷுதூஜேவ தவராவவவஸஜவஸு திபக்ஷு ரொ
வஹி விவக்ஷதபொவவாரஃ.” என்று அநீமா துஷஸ்தவத்தில்
ஆழ்வானருளிச்செய்ததுங்காண்க. வேறுவகைபான ஸமாதானங்
களுமுள்ளன ;—முதலில் சரணமடைந்த ஸுக்ரீவனுக்கு அபய
மளித்து வாலியைக் கொல்வதாக வாக்குதத்தஞ் செய்துவிட்ட
பெருமான் பின்னர் வாலியினெதிரில் நின்று பேர்ச்செய்தால் இப்
பெருமானது திறத்தைக் கண்டு அஞ்சி வாலியும் இவனைச் சரண
மடைந்திவனாயின் தஞ்சமடைந்தவனைக் கொலை செய்யக்கூடாமெ
பற்றி அவனைக் கொல்லாதுவிட நேர்ந்தால் முன்னையவாக்கு [ஸுக்
ரீவனுக்கு அளித்தவாக்கு]த் தவறிவிடுமேயென்ற நோக்கம் முக்கிய
காரணமாம். அன்றியும், எதிர்த்தார் வலிமையிற் பாதி தன்னிடம்
வந்து கடும்படி வாலி சிவபிரானிடத்துப் பெற்றிருக்கின்ற வரம்
பழுதுபடாமலிருக்குமாறு மறைந்து நின்று அம்பெய்தனன் என்
றலு மொன்று. அவரவர்கள் தேவதார்தரங்களிடத்துப் பெற்ற
வரங்கள் பழுதுபடாதபடியன்றோ எம்பெருமான் காரியஞ்செய்வது.
இங்கனம் பல காரணங்களுள், இங்கு விரிப்பிற் பெருகும். ஸ்ரீராம
யணம் அதன் வியாக்கியானங்கள் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.
கடவுளரது நியாயம் துட்பமானதும் அறிதற்கு அரியதுமாதலால்
அது மனிதரது நியாயத்தோடு ஒப்பு நோக்கி ஆராய்தற்கு உரியதன்
றென்பது உணரத் தக்கது. நிற்க. .... (அரு)

உளன்கண்டாய் நன்னெஞ்சே யுத்தம னென்றும்

உளன்கண்டாய் * உள்ளுவாருள்ளத்—துளன்கண்டாய் *

தன்னொப்பான் தானு யுளன்காண் தமிழேற்கு *

என்னொப்பார்க் கீச னிமை.

(அரு)

உல் நெஞ்சே { எனக்குப் பாங்கான
மனமே!,

உத்தமன் { புருஷோத்தமனான
எம்பெருமான்

உளன் { (கம்மை ரக்ஷிப்பத
கண்டாய் { னாலே) ஸத்தை
பெற்றிருப்
பவன் காண்;

என்றும் { எக்காலத்திலும்
உளன் { (கம்மை ரக்ஷிப்
கண்டாய் { பதிலே தீகை
கொண்டு இருக்
கிறான் காண்;

உள்ளுவார் { ஆஸ்திகர்களுடைய
உன்னத்து { மனத்திலே
உளன் { நித்யவாஸம் பண்ணு
கண்டாய் { மவன்காண்;

தன் ஒப்பான்	{	(தனக்குப் பிற ரொருவரும் ஒப் பில்லாமையாலே) தனக்குத்தானே ஒத்திருப்பவ னான அந்த எம்பெருமான்	என் ஒப்பார்க்கு	{	எண்ணப்போலே உபாய சூர்யரா யிருப்பவர் கட்கும்
தமியேற்கு	{	ஒரு கைம்முதலு மற்றவனான எனக்கும்	தான் ஈசன் ஆம் உளன் காண்	{	தானே நிர்வாஹகன யிருக்கிறான் காண் ;
			இமை		இதனை அறி.

* * *—ஆழ்வார் தம்முடைய ஆஸ்திகத்வத்தின் உறைப்பை
நன்கு வெளியிடும் பாசரம் இது.

தன் ஒப்பான்=‘ந ததஸூரஸூயிகஸூ டுஸூதெ’ என்ற
சுருதியின்படி ஒத்தாரும் மிக்காரும் இவ்வால் தனக்குத்தானே
ஒப்பாமவன். இங்ஙனங் கூறுதலை அந்வயாலங்காரமென்பர். தமி
யேற்கு=தமியன் என்றால் தனிப்பட்டவன் என்று பொருள்.
அகிஞ்சநனான எனக்கு என்கை. ‘நோற்ற நோன்பிலேன் துண்
ணறிவிலேன்’ என்கிறபடியே ஒரு கைம்முதலுமில்லாதவர்க்கு எல்
லாக் கைம்முதலும் எம்பெருமான் தானேயா யிருப்பனென்க. என்
னோப்பார்க்கு—மற்றுள்ள ஆழ்வார்களுடிக் கூட்டிக் கொள்ளுகிறபடி.

இமயம் பெருமலைபோலிந்திரனார்க்கிட்ட *

சமய லிருந்துண்டார் காப்பார் *—சமயங்கள்

கண்டா னவைகாப்பான் கார்க்கண்டன் நான்முகனோடு *

உண்டா னுலகோ டீயிர்.

(அள)

இமயம் பெரு மலைபோல்	{	பெரிய இமயமலை போன் நிருக்கும்படி	ஆர் காப்பார்	காப்பாற்றினதுயார்?
இந்திரனா ர்க்கு இட்ட	{	இந்திரனாக்காகச் சமைத்து வைத்த	சமயங்கள்	வைதிக மதங்களை
சமயம் விருந்து	{	வழக்கமான ஆராதனையை	கண்டான்	பிரவர்த்திப்பித்தவன்
உண்டு	{	உட்கொண்டபோது	ஆர்	யார்?
(நேர்ந்த கல்மழையாலாகிய ஆபத்தில் கின்றும்)	{		அவை காப்பான்	{ அவற்றை (கிலை சூலையாதபடி) ரகடிப்பவன்
			ஆர்	யார்?

கரர்க்கண்டன் நான்முக னோடு காப்பான் ஆர்	{ சிவனையும் பிரமனை யும் (பெரிய ஆபத்துக்களில் கின்றும்) ரகழிப்பவன் யார்?	உலகோடு உயிர் உண்டான் ஆர்	{ உலகங்களையும் (உல கங்களிலுள்ள ஜீவராசிகளையும் (பிரளயத்தில்) உண்டு ரகழித் தவன் யார்?
---	---	-----------------------------------	--

[எல்லாம் எம்பெருமானே யன்றோ.]

* * *—ஸர்வரகுகன் எம்பெருமானே யென்பதை முதலிக்
கிறார். பண்டு திருவாப்பாடியில் கண்ணபிரானுடைய ஆதிமாதுஷ
சீலவ்ருத்த வேஷங்களைக் கண்டு ஆயர்களனைவரும் ‘இவனே நம்
குலக்கொழுந்து, இவன் கட்டளைப்படியே நாம் நடக்கவேண்டும்’
என்று நிச்சயித்திருந்தனர்; இங்ஙனமிருக்கையில் சரத்தாலம் வந்
தது; அப்போது இடையர்கள் வருஷந்தோறும் நடத்துவதுபோல்
வழக்கப்படி இந்திரனுக்குப் பூஜைசெய்யப் பற்பல வண்டிகளில்
சோறும் தயிரும் நெய்யும் காய்கறிகளும் மற்றுமுள்ள பூஜாத்ரவ்யங்
களுமாகிய இவற்றைச் சேகரிப்பதைக் கண்டு கிருஷ்ணன் ‘ஓ பெரி
யோர்களே! நாமும் நம்முடைய பசுக்களும் எதனால் ஜீவிக்கிறோமோ
அதற்குப் பூஜை செய்வதன்றோதகுதி; இக்கோவர்த்தனகிரியே
பசுக்களுக்குப் புல்லுந் தண்ணீருங் கொடுத்துக் காப்பாற்றுகின்
றது; இந்திரனால் நமக்கு என்னபயனுண்டு? ஒன்றுமில்லை: ஆகை
யால் நீங்கள் இப்பூசனையனைத்தையும் இம்மலைக்கே இடுங்கள்’
என்ன, இடையர்கள் இதைக்கேட்டு அங்ஙனமே செய்ய, கண்ண
பிரான்தானே ஒரு தேவதாருபங்கொண்டு அவற்றைமுற்றும் அமுது
செய்தருள, அவ்விந்திரன் மிக்ககோபத்தோடு புஷ்கலாவர்த்தம்
முதலிய பல மேகங்களை ஏவி, கண்ணன் விரும்பிமேய்க்கிற கன்று
கட்டும் பசுக்கட்டும் இடையர்க்கும் இடைச்சியர்க்கும் தீங்குதரும்
படி கல்மழையை ஏழுநாள் இடைவிடாது பெய்வித்தபொழுது,
கண்ணபிரான் கோவர்த்தனமலையை யெடுத்துக் குடையாகப்
பிடித்து மழையைத் தடுத்து எல்லாவுயிர்களைக் காத்தருளினன்
என்ற வரலாறு முன்னடிகட்கு அறியத்தக்கது.

இடையர் இந்திரனுக்கு இட்ட பூஜை “அட்டுக்குவி சோற்றுப்
பருப்பதும் தயிர்வானியும் நெய்யளறும்” என்னும்படியாகப்
பெரியமலைபோன்றிருந்ததனால் ‘இமயப் பெருமலைபோல்’ என்றார்.

சமயவிருந்து = 'ஸமயம்' என்னும் வடசொல்லுக்குள்ள பல பொருள்களில் 'ஸங்கேதம்' என்கிற பொருள் இங்கு விவக்ஷிதம்: வழக்கத்தைச் சொன்னபடி. இரண்டாமடியிலுள்ள 'ஆர்' என்னும் வினாச்சுட்டு மேல் ஒவ்வொரு வினையிலும் அவ்யயிக்கவுரியது. வைதிகமதங்களை ஏற்படுத்தினவன் யார்? பாஹ்யகுத்ருஷ்டி மதங்களாலே அவற்றுக்குக் குலைதல் வாராதபடி அவற்றைப் பரிபாலனம் செய்தருள்பவன் யார்? சிவனுக்கு நேர்த்திருந்த பிரமஹத்தியாகிற ஆபத்தை நீக்கிக் காத்தவன் யார்? வேதங்களை அசுரர்க்குப் பறிகொடுத்துக் கண்கெட்டு நின்று தனித்த பிரமன்னுயரைத் தீர்த்தது யார்? உலகங்களைப் பிரளயங்கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலேவைத்து நோக்கினவன் யார்?. எல்லாவகை ரக்ஷணங்களுஞ் செய்தவன் எம் பெருமானே யென்று தெளிவித்தபடி. ஆளவந்தார் இப்பாசுரத்தையே திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்தோத்ரரத்நத்தில் "கஃஸ்ருஃஸ்யஃ, வெஹாவஹார, கவெஸ்யாஹர" என்ற மூன்று ச்லோகங்களாருளிச் செய்தன ரென்னலாம்.

'கார்க்கண்டன் நான்முகனோடு உலகோடு உயிர் உண்டான் ஆர்' என்னுமளவும் ஒருவாக்கியமாக யோஜித்து உரைக்கவுமாம். "அன்றெல்லாருமறியாரோ எம்பெருமானுண்மியிழந்த எச்சில் தேவர்" (பெரிய திருமொழி 11-6-2.) என்கை. .... (அஎ)

உயிர்கோண் டேலோழிய வோடும்போ தோடி *

அயர்வேன்ற தீர்ப்பான் பேர்பாடி *—செயல்தீரச்

சிந்தித்து வாழ்வாரே வாழ்வார் * சிறுசமயப்

பந்தனையார் வாழ்வேல் பழுது.

(அஅ)

உடல் ஒழிய	{ சரீரத்தைப் போட்டு விட்டு	அயர்வு என்ற	{ கஷ்டமென்று சொல்லப் படுகிற எல்லவற்றையும்
உயிர் கொண்டு	{ ஆத்மாவைப் பிடித்துக்கொண்டு	தீர்ப்பான்	{ தீர்க்குமவனான எம் பெருமானுடைய
ஒடும்போது	{ (யமபடர்கள்) ஒடும்போது	பேர்	திருநாமங்களை
ஒடி	{ (எம்பெருமானாகிய தானே) ஒடிச் சென்று	பாடி	வாய்விட்டுப் பாடி

செயல் தீர	{ பேற்றுக்காக நாம் செய்ய வேண்டிய செயல் [ப்ரவ் ருத்தி] ஒன்று யில்லையென்று	சிறு சமயம் பந்தனையார்	{ அற்பங்களாய் பல நியமங்களோடு கூடினவையாய் ஸம்ஸாரபந்தத் திற்கே காரண மாகவுள்ளவை யான உபாயங் களைப் பற்றி னவர்களுடைய
சிந்தித்து	{ ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்து		
வாழ்வாரே	வாழ்கினைப்பவர்களே	வாழ்வு ஏல்	{ வாழ்ச்சியோ வென்றால்
வாழ்வார்	வாழ்ச்சி பெறுவர் ;	பழுதி	உபயோகமற்றது.

* * * —ப்ரவ்ருத்திதர்மநிஷ்டரென்றும் நிவ்ருத்திதர்ம நிஷ்டரென்றும் இருவகை யதிகாரிகளுண்டு ; ஆயாஸப்பட்டுச் செய்யும் ஸ்வப்ரவ்ருத்திகளாலன்றிப் பலன்பெற முடியாதென்றெண்ணி விரிவாக உபாயங்களை அதுஷ்டிக்குமவர்கள் ப்ரவ்ருத்திதர்மநிஷ்டரெனப் படுவர் ; (ஸ்வரூபோசிதங்களான) திருவிளக்கெரிக்கை திருமாலையெடுக்கை முதலான ப்ரவ்ருத்திதர்மங்களையும் உபாயபுத்தியின்றியே ஸ்வயம் புருஷார்த்தபுத்தியுடன் அதுஷ்டித்து, எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையன்றிப் பேற்றுக்கு உபாயமாவது வேறென்றுமில்லை ; நம்முடைய உபாயப்ரவ்ருத்திகளெல்லாம் எம்பெருமான் தானே செய்யும் ரக்ஷணத்துக்கு விலக்கடியாகும் என்று துணிந்து 1. “காம்பறத்தலை சிரைத்து உன்கடைத்தலையிருந்து வாழுஞ்சோம்பர்” என்கிறபடியே அகிஞ்சநராயிருக்குமவர்கள் நிவ்ருத்தி தர்மநிஷ்டரெனப் படுவர். [ஹவத்யுத்திரொயிலுப்யுத்திரிவ்யுத்திரிஷர் என்றபடி.] இவ்விருவகை யதிகாரிகளுள், செயல் தீரச்சிந்தித்து வாழ்பவரான நிவ்ருத்தி தர்மநிஷ்டர்களே உண்மையாக வாழ்வரென்றும், அநர்த்தகரங்களான காற்கட்டுகளைப் பூண்டுகொள்ளும் ப்ரவ்ருத்தி தர்மநிஷ்டர்கள் இப்படி வாழ்வது அரிது என்றும் இப்பாட்டா லருளிச்செய்யப்படுகிறது.

[உயிர்கொண்டு இத்யாதி.] யமபடர்கள் வந்து ஆத்மாக்களைச் சரீரங்களில் நின்றும் இழுத்துக்கொண்டு காலபாசத்தாற்கட்டி. நலியக் கொண்டுபோனால் தானே நேரில் ஓடிச் சென்று அயர்வுகளைத்

தீர்ப்பவனுன எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களை மகிழ்ந்துபாடி, தம்முடைய பாரதந்திரிய ஸ்வரூபத்தை உற்றுநோக்கி உபாயப் பரவ்ருத்திகளை யொழித்திருப்பவர்களுடைய வாழ்வே வாழ்வு; மற்றையோருடைய வாழ்வு தாழ்வுதான் என்றராயிற்று.

அயர்வேன்ற = இரண்டனுருபுதொக்க வினையாலணையும் பெயர். “தீர்ப்பான் பெயர்பாடி.” என்றபுதியபாடத்தில் வெண்டளை பிறழும்; ‘பேர்பாடி’ என்ற பிராசந்பாடமே கொள்க.

பந்தனையார் = ‘வஸுநா’ என்றவடசொல் பந்தனை யெனத் திரிந்தது; அதனைபுடைபார் பந்தனையார். காற்கட்டுகளை புடையார் என்றவாறு. சிறு, சமயம் என்ற விசேஷணங்கள் பந்தனையில் அந்வயிக்கும். .... (அஅ)

பழுதாகா தொன்றறிந்தேன் பாற்கடலான்பாதம் *
வழுவா வகைநினைந்து வைகல்—தொழுவாரை *
கண்டிறைஞ்சி வாழ்வார் கலந்த வினைகேடுத்து *
வீண்டிறந்து வீற்றிருப்பார் மிக்கு. (அக)

பழுது ஆகாது { பழுதுபடாத
ஒன்று { [சிறந்த]
ஒருபாயத்தை
அறிந்தேன் { தெரிந்து
கொண்டேன்;
(அது என்னவென்றால்,
கேண்மின்:)
பால் கடலான் { கூடராப்தி
பாதம் { நாதனுடைய
திருவடிகளை
வாழுவா வகை { தப்பாதபடி
நினைந்து { அதுஸந்தித்தி
வைகல் { எப்போதும்
தொழுவாரை { வணங்குமவர்களை

கண்டு { கண்டு வணங்கி
இறைஞ்சி {
வாழ்வார் { வாழ்பவர்கள் [பாக
வத பக்தர்கள்],
கலந்த வினை { ஆத்மாவோடுசேர்ந்த
கெடுத்து { தீவினைகளைத்
தொலைத்து
வின் திறந்து { பரமபதவாசலைத்
திறந்து
மிக்கு { சிறப்புடனே
வீற்றிருப்பார் { எழுந்தருளியிருக்கப்
பெறுவர்.

* * *—எம்பெருமானை நேரே ஆசிரயிப்பதிற்காட்டிலும் பாகவதர்களைப் பணிதல் பாங்கு என்கிற பரமரஹஸ்யார்த்தத்தை வெளியிடும்பாசரம்இது. இவ்வர்த்தத்தைக் கீழ் “மாறாயதானவனை”

என்ற பதினெட்டாம்பாட்டிலும் காட்டியருளினர். அடுத்த மேற் பாட்டிலுங்காட்டுவர். “லி^லல^லவ^லதி^லவா நெதி ஸம்ஸயொ^லய^ல உ^லக^லவெ^லல^லநா^லடி. ந^லஸ^லம்ஸ^லயொ^லவ^லலி^ல த^லடி^லக^லவ^லரி^லவ^லய^ல—பா^லரா^லதா^லத^ல நா^லடி=ஸி^லத்திர^லப் ப^லவ^லதி^ல வா நே^லதி^ல ஸம்ஸ^லயோ^லச^லயு^லத^லஸே^லவி^லநா^லம், ந^ல ஸம்ஸ^லயோ^லஸ்தி^ல த^லத^லப்^லக^லத^லப^லரி^லசர்^லயா^லர^லதா^லத^லம்^லநா^லம்” [எம்பெருமானைப் பற்றினவர்களுக்குப் பேற்றில் ஸந்தேஹமுண்டு; பாகவதர்களைப் பற்றினவர்கள் ஸந்தேஹப்படாமல் மார்வில் கைவைத்து உறங்க லாம்] என்கிறபடியே, கருமங்களுக்கிணங்க ஸம்ஸாரியாக்கவும் அருளுக்கிணங்க ஸம்ஸாரநிலிருத்தியைப் பண்ணித் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளவும் வல்ல ஸ்வதந்த்ரனான ஈசுவரனைப் பற்றுகை யானது ஸம்ஸாரபந்தத்திற்கும் மோக்ஷப்ராப்திக்கும் பொதுவா யிருக்கும்; அங்ஙனன்றியே பாகவதரைப் பற்றுகை ஸம்ஸாரபந்தத் திற்கு ஒருகாலும் ஹேதுவாகாதே மோக்ஷப்ராப்திக்கே உறுப்பா யிருக்குமென்று தேர்த்தவராகைபாலே பாட்டுத் தொடங்கும் போதே ‘பழுதாகா தோன்றறிந்தேன்’ என்று கம்பிரமாக அருளிச் செய்கிறார்.

ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் முடிவில்—“பழுதாகா தோன்றறிந்தே னென்கிறபாட்டைப் பூர்வோபாயத்துக்குப் ப்ரமாணமாக அதுஸந் திப்பது. நல்லவென்தோழி, மாறியதானவனை என்கிற பாட்டுக் களை.....இதுக்குப் ப்ரமாணமாக அதுஸந்திப்பது” என்றருளிச் செய்துள்ள இரண்டு ஸூத்தரங்களை நோக்குமிடத்து, கீழ்ப் பதினெட்டாம் பாசுரத்திற்கும் இப்பாசுரத்திற்கும் விஷயபேதம் விளங் கும். அந்த நுட்பமான விஷயங்களை ரஹஸ்யப் ப்ரஸ்தாரங்களிலே ஆராய்ந்து கொள்வது நன்று.

பாற்கடலான் பாதத்தைக் கண்டிறைஞ்சுகை யன்றியே பாற் கடலான் பாதந்தொழுவாரைக் கண்டிறைஞ்சுமவர் நல்வாழ்ச்சி பெறுவர் என்றதாயிற்று. .... (அக)

வீற்றிருந்து விண்ணாள் வேண்டுவார் * வேங்கடத்தான் பால்திருந்த வைத்தாரே பன்மலர்கள் *—மேல்திருந்த வாழ்வார் வருமதிபார்த் தன்பினராய் * மற்றவர்க்கே தாழ்வா யிருப்பார் தமர்.

வின்	பாமபதத்தில்	வரும் மதி	{ எம்பெருமா
வீற்றிருந்து	{ பெருமை பொலிய	பார்த்து	{ னுடைய திருவுள்
	இருந்து		{ ளத்தில்) ஒடு
ஆள	{ ஆட்சிசெய்ய	அன்பினர்	{ பக்தியை யுடை
வேண்டுவார்	{ விரும்பி அப்	ஆய்	{ மவர்களாய்
	படியே பேறு		
	பெற்றவர்கள்	மற்றவர்கே	{ அந்த எம்
வேங்கடத்	{ திருவேங்கட முடை		{ பெருமானுக்கே
தான் பால்	{ யான் பக்கலில்	தாழ்வு ஆய்	{ அடிமைப்பட்டிருப்
பல் மலர்கள்	{ பலவகைப்பட்ட	இருப்பார்	{ பவர்களுக்கு
	மலர்களோ		
திருந்த	நன்றாக	தமர்	{ அடிமைப்
			{ பட்டவர்கள்
வைத்தாரே	{ ஸமர்ப்பித்தவர்களே	மேல் திருந்த	{ முன்னடிகளிற
	யாவர் ;	வாழ்வார்	{ சொல்லப்பட்ட
[பகவானே ஆராதித்தவர்களே வின்			{ டவர்களிற
ஆள்வர் என்கை:]			{ காட்டிலும்
			{ விலக்ஷணராக
			{ வாழ்பவராம்.

* * *—பாகவதராலே அங்கீகரிக்கப் பெறுமவர்கள் எல்லாரி
லும் மேற்பட்டவர்க ளென்கிறார். எம்பெருமான் திருவடிகளில் மலர்
களைத் தூவி அடிமை செய்தவர்களே விண்ணுள்பவர் ; ஆயினும்,
எம்பெருமானுக்கு அடிமையாயிருக்கின்ற பாகவதர்களால் ‘இவர்கள்
நம்முடையவர்கள்’ என்று அங்கீகரிக்கப்படுமவர்கள் முன்னடிகளிற
சொல்லப்பட்ட அதிகாரிகளிற காட்டிலும் சிறந்து வாழ்வார் என்று
ராயிற்று.

இரண்டாமடியின் முதலிலும் முடிவிலும் ‘திருந்த’ என்னுதே
‘திருந்து’ என்றே ஒதிவருமவர்களின் பாடம் மறுக்கத்தக்கது.
வரும் மதிபார்த்து அன்பினராய்=எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளக்
கருத்தைப் பின் சென்று அன்பு கொண்டிருப்பவர்களென்கை. (கூ0)

தமராவார் யாவர்க்கும் தாமரை மேலாற்கும் *

அமரார்க்கும் ஆடரவார்த்தாற்கும்—*அமரர்கள்

தாள் தாமரை மலர்களிட்டிறைஞ்சி * மால்வண்ணன்

தாள் தாமரை யடைவோ மென்று.

(கூக)

மால்	{ கரியமேனியனா	தாமரை	{ திருநாபிக் கமலத்
உண்ணன்	{ எம்பெருமா	மேலாற்கும்	{ திற்பிறந்த
	{ னுடைய		{ பிரமனுக்கும்
தான் தாமரை	{ திருவடித்		{ ஆடுகின்ற ஸர்ப்பங்
	{ தாமரைகளில்		{ களை (ஆபரண
மலர்சன்	{ புஷ்பங்களை	ஆடு அரவு	{ மாக உடம்பிலே)
இட்டு	{ ஸமர்ப்பித்து	ஆர்த்தாற்கும்	{ கட்டிக்
இறைஞ்சி	{ வணங்கி		{ கொண்டிருக்கும்
			{ சிவனுக்கும்
தான் தாமரை	{ அத்திருவடித்	அமரர்க்கும்	{ நித்யஸூரிகளுக்கும்
அடைவோம்	{ தாமரைகளை	யாவர்க்கும்	{ மற்றுமெல்லார்க்கும்
என்று	{ யடைவோமென்று	அமரர்கள்	{ மேற்பட்டவராவர்,
தமர் ஆவார்	{ பக்தராயிருக்கு		
	{ மவர்கள்		

* * *-எம்பெருமான் திருவடிகளே உபாயோபேயங்களென்று உறுதிக்கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் உபயவிபூதியிலுள்ளார்களும் நிர்வாஹகராம் படியான பெருமையை யுடையவர்களென்கிறார்.

‘ஆடரவத்தாற்கும்’ என்றும் ஒதுவர். சிவபெருமான் அவரவம் பூண்ட வரலாறு:-ஒருகாலத்தில் சிவபிரான் தன்னைமதியாத தாருக வனத்து முனிவர்களுடைய கருவத்தைப் பங்கஞ்செய்யவும் அவர்களின் மனைவிமார்களது கற்புநிலையைப் பரிசோதிக்கவுங் கருதித் தான் ஒரு காழகபுருஷவடிவங் கொண்டு அவரில்லந்தோறுஞ் சென்று பிஷ்டாடனஞ் செய்து தன்னை நோக்கிக் காதல் கொண்ட அம்முநிபத்திகளின் கற்புநிலையைக் கெடச் செய்ய, அதுகண்டு பொறாமற் கோபம்மூண்ட அம்முனிவர்கள் அபிசாரயாக மொன்று செய்து அவ்வோமத் தீயினின்று எழுந்த நாகங்கள் பூதங்கள் மான் புலி முயலகன் வெண்டலை முதலியவற்றைச் சிவனைக் கொன்று வரும்படியேவ, சிவபெருமான் தன்மேற் பொங்கிவந்த நாகங்களை ஆபரணங்களாகவும் பூதங்களைத் தனது கணங்களாகவுங் கொண்டு, மானைக் கையிலேந்திப் புலியைத்தோலையுரித்து உமித்து முயலகனை முதுகிற்காலால் ஊன்றி வெண்டலையைக் கையாற்பற்றிச் சிரமே லணிந்து இங்ஙனமே அவற்றையெல்லாம் பயனிலவாகச் செய்து விட்டன னென்பதாம். .... (சுக)

இடையில் அடிமையை இழந்திருந்ததற்கு வயிறெறிந்து
 “பழுதே பல பகலும் போயின வென்றஞ்சியழுதேன்” என்றும்
 “பாவியே னுணராதெத்தனைபகலும் பழுதுபோ யொழிந்தன நான்
 கள்” என்றும் பேசுவார்கள். இவ்வாழ்வார்தாமே திருச்சந்தவிருத்
 தத்தில் “அன்றுநான் பிறந்திலேன்” என்றார்.

நின்றமிருந்தும் என்றது எல்லாநிலைபைகளிலு மென்றபடி.
 “நிற்கும்போது மிருக்கும்போதும் நடக்கும் போதும் படுக்கும்
 போதும் நாராயண! என்றால் உங்கள்தலையில் இடிவிழுமோ?”
 என்றனும் ப்ரஹ்மாதன். .... (கூஉ)

காப்பு மறந்தறியேன் கண்ணனே யென்றிருப்பன் *
 ஆப்பங் கோழியவும் பல்லுயிர்க்கும் *—ஆக்கை
 கோடுத்தளித்த கோனே குணப்பரனே * உன்னை
 விடத்துணியார் மெய்தேளிந்தார் தாம்.

(கூங்)

அங்கு	{ அந்தப்பிரளய காலத்தில்	மறந்	{ ஒருநாளும்
பல் உயிர்க்கும்	{ எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும்	தறியேன்	{ மறக்கமாட்டேன்;
ஆப்பு	{ சரீரங்கள் அழிந்து ஒழியவும் போயிருந்தாலும்	கண்ணனே	{ எல்லாம் கண்ணனே
(மறுபடியும்)		என்று	{ என்று உறுதி
ஆக்கை	{ சரீரங்களைக் கொடுத்த	இருப்பன்	{ கொண்டிருப் பேன்;
அளித்த	{ அருள்செய்த	குணம்	{ திருக்குணங்களினால்
கோனே	{ ஸ்வாமிந்,	பரனே	{ சிறந்த பெருமானே!
காப்பு	{ (நீ செய்தருளும்) ரணநாயை	மெய்	{ உள்ளபடி (ஸ்வ
		தெளிந்தார்	{ ரூபத்தைத்) தெளி
		தாம்	{ வாக அறிந்தவர்கள்
		உன்னை விட	{ உன்னை விட
		துணியார்	{ மாட்டார்கள்.

* * *—காப்புமறந்தறியேன் என்றதற்கு இருவகையாகப்
 பொருள் கொள்ள இடமுண்டு. எம்பெருமான் என்னைக் காத்தருளி
 னதை மறக்கமாட்டேன் என்றும், நான் எம்பெருமானுக்குக் காப்
 பிடுவதை [மங்களாசாஸனம் பண்ணுவதை] மறக்கமாட்டேன்
 என்றும்.

ஆப்பங்கோழியவும் பல்லுயிர்க்குமாக்கை கோடுத்தளித்த

கோனே = பிரளயதசையில் இறகொடிந்த பறவைபோலே கரண களேபரங்களை யிழந்து தடுமாறுகின்ற ஆத்மாக்களுக்கு மறுபடியும் கரண களேபரங்களைக் கொடுத்தமை சொல்லுகிறது. “கூலிடிவிஸெ ஷிதாநு ப்ரபயவீதி ஸம்ஸாதஃ கரணகஸெவரெவாபிடி யிதஃ டிபஜாநதிநாஃ” என்ற ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவமுங் காண்க.

இவ்வாழ்வார் வாழ்ந்தகாலத்தில் குணபரன் என்னுமோரசன் இருந்ததாகவும், எம்பெருமானுக்கே ஏற்றிருக்கத்தக்கதான அந்த நாமத்தை அவ்வரசன் தரித்திருப்பது பொருந்தாதென்று அதில் வெறுப்புக்கொண்டு, ‘அஃது அனந்தகல்யாணருண பரிபூர்ணான எம்பெருமானுக்கே உரியதாம்’ என்ற திருவுள்ளத்தை வெளியிட வேண்டி இப்பாசரத்தில் ‘கோனே குணபரனே’ என்று எம்பெருமானை இவர் அழைத்திருப்பதாகவும் இக்காலத்துச் சில ஆராய்ச்சிக் காரர் கூறுகின்றனர். இக்கூற்றின் பொருத்தமின்மையைத் தனிப் புத்தகத்தில் விரித்துரைப்போம். நிற்க.

மெய்தேளிந்தார்தாம் உன்னை விடத்துணியார் = உன்னோடுண்டான உறவையும் உனது அரிய பெரிய திருக்குணங்களையும் உள்ள படி உணருமவர்கள் உன்னை விடமாட்டார்களென்றவிதனால் தாம் எம்பெருமானை விடமாட்டாமையைத் தெரிவித்தாராவர். .... (கூந்.)

மெய்தேளிந்தா ரேன்செய்யார் வேறுஞர் ஈடுக *

கைதேளிந்து காட்டிக் களப்படுத்து *—பைதேளிந்த

பாம்பினணையா யருளா யடியேற்கு *

வேம்புங் கறியாகுமென்று.

(கூசு)

வேறு ஆனார்	{ வேறுபட்டவர்க ளான [பகைவர்க ளான] துரியோத நாதிகள்	கை காட்டி	{ (பாண்டவர்களுக்கு) வேண்டிய உதவி களைச் செய்து
நீறு ஆக	{ சாம்பலாய் ஒழிந்து போம்படியாக	களம் படுத்து	{ (அந்த எதிரிகளைப்) போர்க்களத்தில் கொன்றொழித்து
தேளிந்து	{ (ஆச்ரித விரோதி களைக் கொல்லு தல் தருமமே என்று) தேறி		(இவ்வகையாலே மண்ணின்பாரம் நீக்கி)

தெளிந்த பை பாம்பு இன் அணையாய்	{ விளங்குகின்ற படங் களை யுடைய ஆதிசேஷனாகிற இனிமையான படுக்கையைச் சென்று சேர்ந்த பிரானே !	வேம்பும் கறி ஆகும்	{ வேப்பிலையும் கறி யாகச் சமைத்துக் கொள்ளக் கூடியதே ;
அடியேற்கு	அடியேனுக்கு	மெய் தெளிந்தார்	{ உள்ளதை உள்ளபடி யறியுமவர்கள்
அருளாய்	{ அருள்புரிய வேணும் ;	என் செய்யார்	{ எத்தான் செய்ய முடியாதவர்கள் [எது நினைத் தாலும் செய்யக் கூடியவர்களே].
என்று	{ வேணுமென்று விரும்பினால்		

* * *—அடியேன் சீலமில்லாச்சிறியேனாயினும் அடியேன் பக்கல் அருள்செய்யவேணும் ; குற்றமேவடிவாகவுள்ளவர்களை இகழ்ந்தொழிய வேண்டுமேயன்றிக் கைக்கொள்வது தகாது என்று திருவுள்ளம்பற்றலாகாது ; வேப்பிலை கைக்குமென்றாலும் இதைக் கறியாகச் சமைத்து உட்கொள்ள வேணுமென்னும் விருப்புடையார்க்கு அது கறியாகின்றதன்றோ ; அப்படியே குற்றவாளரைக் கைக்கொள்வதே சீரியது என்று தெளிந்தவர்கள் என்போல்வாரை ஏன் அங்கீகரிக்கமாட்டார்கள் ? அங்கீகரித்துத்திருவார்கள். ஸ்வாமிந் ! அடியேனுடைய குற்றங்களை நற்றமாகவே கொண்டோ அல்லது அவற்றில் திருக்கண் செலுத்தாமலோ அடியேனை விஷயீகரித்தருளவேணும் என்றாராயிற்று.

வேறுநாள்—அடியவர்களான பாண்டவர்களோடு வேறுபட்ட துரியோதனத்தியரைச் சொல்லுகிறது. ஆச்சரிதவிரோதிகளென்ற காரணத்தினால் எம்பெருமான் நனக்கே விரோதிகளென்க. (கூசு)

ஏன்றேனடிமை யிழிந்தேன் பிறப்பிமேம்பை *
ஆன்றே னமரர்க் கமரமை *—ஆன்றேன்
கடனாடும் மண்ணாடுங் கைவிட்டு * மேலை
யிடநாடு காண வினி.

அடிமை	அடிமையை	மண் நாமம்	இப்பூலோகத்தையும்
ஏன்றேன்	{ ஏற்றுக் கொண்டேன் ;	கை விட்டு	உபேகித்து
பிறப்பு	{ ஸம்ஸாரதூக்கம் இடும்பை { களில் நீண்டும்	மேலை	{ எல்லாவற்றுக்கும் மேற்பட்டுள்ள தாய்
இழிந்தேன்	நீங்கினேன் ;	இடம்	{ (அடியார்கள் குழாங்களுக்குத் தகுதியாக) இட முடைத்தான
அமரர்க்கு	{ பிரமன் முதலிய தேவர்களுக்கும்	நாடு	திருநாட்டை
அமராமை	{ என் அருகு நாட வொண்ணாதபடி	காண	{ கண்டு அநுபவிக் கலாம்படி
ஆன்றேன்	{ (ஞானம் பக்தி முதலிய வற்றால்) நிரம்பினேன் ;	இனி	இப்போது
கடன் நாமம்	{ ஸ்வர்க்கம் முதலிய லோகங்களையும்	ஆன்றேன்	{ (பரமபக்தி) நிரம்பப் பெற்றேன்.

* * *—இப்பாட்டும் மேற்பாட்டும் சாத்துப்பாசுரங்கள்.
ஏன்றேனடிமை=அடிமையென்றால் மருந்துபோலே முகம்சுளிக்
கும்படியிராதே “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்ற இனையபெரு
மாளேப்போலே உத்ஸாஹங் கொண்டு பாரிப்பவனானேன் என்கை.
இப்படியாகவே, அடிமைக்கு விரோதியாயிருந்த தாபத்யத்தில்
நின்றும் விட்டுநீங்கப்பெற்றேனென்கிறார் இழிந்தேன்பிறப்பிடம்பை
என்பதனால். “மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே”
என்றாற்போலே பரமபதம் வித்தம் என்கிற உறுதியினால் இங்கனே
யருளிச்செய்கிறார். அன்றியே, “வைகுந்தமாகும் தம் முரொல்
லாம்” என்றாற்போலே தாமிருக்குமிடத்தையே பரமபதமாக அத்ய
வஸித்து அருளிச்செய்கிறாராகவுமாம்.

அமரர்க்கு அமராமை ஆன்றேன்=பிரமன் முதலிய தேவர்
களும் என்னைக் கண்டால் கூசி அகலவேண்டும்படி பெரும்பதம்
பெற்றேனென்கை.

[கடனாமித்தியாதி.] கடன்பட்டதானது எப்படி அவசியம்
தீர்த்தேயாகவேண்டுமோ அப்படி பண்ணின புண்ணியங்களுக்கு
அவசியம் பலன் அதுபுவித்தே தீரவேண்டுமிடமான ஸ்வர்க்கு

லோகம் 'கடன்நாடு' எனப்படுகிறது. புண்யபலன்களை யதுபவிக்கு
மிடமான சுவர்க்கத்தையும் புண்ணியம் திரட்டுமிடமான பூலோகத்
தையும் வெறுத்து அனைத்துக்கும் மேற்பட்ட இடமாகிய திருநாட்
டைச் சேர்வதற்குப் பாங்காகப் பரமபக்தி கிரம்பப்பெற்றே
னென்றாயிற்று. .... (கூரு)

இனியறிந்தே னீசற்கும் நான்முகற்குந்தெய்வம் *

இனியறிந்தே னெம்பெருமா னுன்னை *—இனியறிந்தேன்

காரணன்நீ கற்றவைநீ கற்பவைநீ * நற்கிரிசை

நாரணன்நீ நன்கறிந்தேன் நான்.

(கூகூ)

எம்பெருமான் எம்பெருமானே !,

உன்னை உன்னை

சசற்கும் ருத்ராணுக்கும்

நான்முகற்கும் பிரமனுக்கும்

தெய்வம் தெய்வமாக

இனி அறிந் { இப்போது திட
தேன் இனி { மாகத் தெரிந்து
அறிந்தேன் { கொண்டேன்;

காரணன் நீ { ஸகலஜகத்துக்கும்
காரணபூதன் நீ;

கற்றவை நீ { இதற்கு முன்பு
அறியப்பட்ட
பொருள்க
ளெல்லாம் நீ;

கற்பவை நீ { இனிமேலறியப்
படும் பொருள்
களும் நீ; (என்
கிற இதனையும்)

இனி அறிந்தேன்—;

நல் கிரிசை { நிர்ஜேறதுகரகூண
மாகிற நல்ல
வ்யாபாரத்தை
யுடையான

நாரணன் நீ நாராயணன் நீ;

நான் நன்கு { நான் நன்றாகத்
அறிந்தேன் { தெரிந்து
கொண்டேன்.

* * *—மஹோபபிஷத்தில் ஒதினகட்டளையிலே, பிரமன்
சிவன் முதலான ஸகலப்ரபஞ்சங்கட்கும் காரணான நாராயணனே
பரதெய்வமென்று இப்பிரபந்தத்தின் முதற்பாட்டில் பிரதிஜ்ஞை
பண்ணி, ச்ருதிஸம்ருதி இதிஹாஸம் முதலியவற்றாலும் தக்க நியா
யங்களாலும் ச்ரியப்பதித்வம் முதலிய சின்னங்களாலும் அதை
நெடுக உபபாதித்துக் கொண்டுவந்து, அடியில்பண்ணின பிரதிஜ்
ஞைக்குத் தகுதியாக ஸ்ரீமந்நாராயண பரத்வத்தை நாட்டித்தலைக்

கட்டுகொர். ஆகவே, தேவதார்தரங்குரினிடத்து உண்டாகக்கூடிய
பரத்வப்ரமத்தைத் தவிர்த்து ஸ்ரீமந்நாராயண னிடத்திலேயே
பரத்வத்தை ஸ்தாபிப்பதே இப்பிரபந்தத்தின் முழுநோக்கு என்று
அறியப்பட்டதாகும். .... (கூக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்
நான்முகன் திருவந்தாதி உரை
முற்றப்பெற்றது.

170 நான்முகன் திருவந்தாதி.—அடிவரவு.

1. நான் தேருங்கால் பர்வி லாறுசடை, தொகுத்த வறியா ரின்றி விலைதுணை, குறைகொண் டாங்காரவார வாழ்த்துகவாய்.
2. வாழ்த்துக மதித்தாய் வீடார்கு நாராயணன், பலதேவர் நிலைமன்னு மாலநிழல் மாறாய், தவநான்முகனால் நீயே இவையா.
3. இவையா அழகியான் வித்தும் நிகழ்ந்தாய், வகையால் மதியாது மற்றுத்தொழு மால்தான், இதுவிலங்குகப்புரு அவனென்னை மேல்நான்.
4. மேல்நான் கதைப்பொரு ளடிச்சகடம் குறிப்பென, தாருலக நாகத்து வானுல வகைப்பில், அழைப்பன் திருவேம் வெற்பென்றேன் காணல்.
5. காணலுறு சென்றுவண மங்குல்தோய் கொண்டுகூடம், புரிந்துமலர் வைப்பன் நன்மணி வேங்கடமே, மலையாமை கூற்றமும் எனக்காவார்வண்ணனே.
6. எனக்கு விலைக்காட் கல்லாத தேவராய், கடைநின் றவரிவர் ஒருங்கிருந்தென்னெஞ்சிருள், அன்பாவா யாள்பார்த்துழி மனக்கேதம்.
7. ம்னத் திருநின்ற தரித்திருந்தேன் போதான, சூதிடமாவது வலமாகத் திறம்பேல், செவிக்கினபம் தானொருவனாகிச் சேயன்.
8. சேய னில்லற மாரேயறிவார், பதிப்பகை நாக்கொண்டு பாட்டும் தற்பென்னை, கண்டுவணங்காய்ந்துகொண்டு விரைந்தடைமின் கதவுமனம்.
9. கதவு கலந்தான் வேந்தராய் பிதிரும், தொழிலெனக் குளன்தன் இமய உயிர்கொண்டு, பழுதாகாதொன்று வீற்றிருந்து தமராவார்.
10. தம ரென்றுமறந்தறி காப்புமறந்தறி, மெய்தெளிந் தேன்றே னினியறி நான்முகன்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

உரைகாரர் விண்ணப்பம்.

ஆழ்வார்களும் திருமழிசைப்பிரானு மருளிச்செய்த திருவந்தாதிப் பிரபந்தங்கள் நான்குக்கும் ஒருவாறு உரையெழுதி முடிக்கப்பட்டது. திவ்யப்பிரபந்தங்கட்கெல்லாம் எஞ்சாமை வியாக்கியான மருளிய பெரியவாச்சான்பிள்ளை இயற்பாவியாக்கியானத்தை மிகவும் சுருக்கியருளினர். அதுதன்னிலும், திருவந்தாதிகளின் வியாக்கியானம் மிக்க சுருக்கம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை மற்ற மூவாயிரங்கட்கும் வியாக்கியான மருளிச்செய்தபின் இயற்பாவுக்கு அருளிச்செய்யத் தொடங்கின ரென்றும், அப்போது அசக்தியின் மிகையினால் தாம் ஸாரமாகச் சுருக்கியருளிச்செய்ததை அந்தரங்க சிஷ்யரொருவர் பட்டோலை கொண்டருளினரென்றும் பெரியோர் பகரக் கேட்டிருக்கை. ஆகவே, அதிலங்காஹமான அந்தவியாக்கியானத்தைக்கொண்டு திருவந்தாதிகளின் பொருளையும் கருத்தையும் கண்டறிதல் அடியே னைப்போன்ற மந்தமதிகளுக்குக் கஷ்டஸாத்யமேயாகும். அந்த வியாக்கியானம் ஸங்கராஹமாயினும் நுண்ணறிவினர்க்கு அது கண்ணாடிபோன்றிருக்கும். நுண்ணறிவினர்தாமும் மிகப் பிரயாஸப் பட்டு ஆழ்ந்து நோக்கி ஆராய்ந்தே அந்த வியாக்கியானத்தினின்று அரும்பெரும் பொருள்களைக் கண்டறியவல்லராவர்.

ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகளின் திருவடிகளுள் ஒருவரான அப் பிள்ளையென்பவர் இத்திருவந்தாதிகட்கு ஓர் ஊரை இட்டருளியிருப்பதும் ஸங்கராஹமே. பல ஆண்டுகட்கு முன்னர் அவ்வுரையைத் தெலுங்கு விபியில் பதிப்பித்திருக்கின்றனர். பதிப்பித்தவர்கள் அவ்வுரையை மிகவும் ரஸாபாஸப்படுத்திவிட்டனர். எங்ஙனே யென்னில்; பதமும் உரையுமாகப் பதிப்பித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அப்பிள்ளையருளிச்செய்தது பதவுரையாக அல்ல. பதங்களையும் அந்வயக்ரமங்களையும் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு பொருளைமாதிரம் நெடுக அருளிச்செய்திருந்தனர். இதனை அச்சிடுவிக்குமவர்கள் படிப்பவர்கட்கு ஸௌகரியமுண்டாக்கக்கருதிப் பதமும் உரையுமாகப் பதிப்பித்தனர். அங்ஙனே பதிப்பிக்கும்போது தங்களுடைய ஸ்வாதந்திரியத்தையே அதிகமாக மேற்கொண்டு வ்யாக்க்யாதாவின் திருவுள்ளத்திற்கு விருத்தமாகப் பதங்களைப் பிரித்தும் அந்வயங்கள் காட்டியும் சுவைக்கேடாக்கினர்.

அடியேன் பல ஆண்டுகட்கு முன்பு, மேற்குறித்த இரண்டு

விபாக்கியானங்களையும் ஏட்டுப் பிரதிகளைக்கொண்டு பரிசோதிக்கத் தொடங்கினதில், அச்சப்பிரதிகளில் \$ ப்ரகேஷபஉத்கேஷபங்கள் மிகவாகக்காணப்பட்டன. பலபாசுரங்கட்குப் பொருளும் கருத்தும் புலப்படவும் பெற்றிலேன். இப்படியிருக்கையில், தீவ்யார்த்த தீபிகை யென்னும் பெயரால் முதலாயிரவுரையை அடியேனெழுதி வெளியிடப்புக்கதையறிந்த ஸ்ரீமத். உ. வே. வித்வான் திருக் கண்ணபுரம் பட்டப்பால்வாமிகள் 'இயற்பாவுக்கு உரையிட்டால் லோகோபகாரமாகும்; மற்ற தீவ்யப்ரபந்தங்கட்கு உரை பிறகு வெளிவரலாம்; திருவந்தாதிகளின் பொருளுங் கருத்து முணர்வது மிகப் பரிசுரமமாபிடுக்கின்றது' என்று சோதிவாய் திறந்து நிய மித்தருளினர். ஆயினும் அப்போது இயற்பாவில் கைவைக்க அடியேனுக்குச் சிறிதும் துணிவு பிறக்கவில்லை. இப்போது ஒரு வாறு உரையெழுதி வெளியிடலாயினேன்.

ஆசாரியர்கள் திருவடிகளில் குனிந்து கேட்டவற்றையே கைம் முதலாகக்கொண்டு பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் ஆழ்ந்த திருவுள்ளத்தைக் கூடுமானவரை கண்டறிந்து பெரியார்க்கும் சிறியார்க்கும் ஒருங்கே பயன்படுமாறு இவ்வுரை வரையப்பட்டது. சிலவிடங்களில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை விபாக்கியானப்படி பொருளுரைத்தால் அத்தனை மந்தமதிகள் க்ரஹித்துக்கொள்வது அருமைப்படுமென்றெண்ணி ஸுலபமான வேறு வகையில் பொருளுரைத்துள்ளேன். அப்படிப்பட்ட இடங்கள் மிகவும் ஸ்வல்பங்களேயாம். மற்றுஞ் சிலவிடங்களில் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் ஆழ்ந்த திருவுள்ளம் அடியேனுக்கு எட்டாமையாலும் பலபெரியோர்களை அடிபணிந்து கேட்டு முணரப்பெறாமையாலும் ஆங்கும் ஸ்வதந்த்ரமாக எழுதியுள்ளேன். இவற்றைக் குறையாகவேனும் குற்றமாகவேனும் பெரியோர் கருதலாகாது. பூருவாசாரியர்களின் திருவுள்ளத்தையே சேமவைப்பாகக் கொள்வனடியேன்.

இவ்வுரையில் திருத்தங்கள் செய்ய வேண்டியவற்றை அறிவிற் சிறந்த அன்பர் அறிவித்தருள்வரேல் * தலையல்லாற் கைம்மாறிலேன். மறுபதிப்பில் திருத்தவும் பெறும்.

இங்ஙனம் :

ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன்,

ப்ர. அ.

\$ ப்ரகேஷபம்—இவ்வாத வாக்கியங்களை நுழைத்தல்; உத்கேஷபம்—உள்ளவாக்கியங்களை விட்டிடுதல்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நான்கு திருவந்தாதிகளிலும்

ஆழ்வார் அநுஸந்தித்தருளின

இதிஹாஸ புராண கதைகளின்
அடைவும், அக்கதைகள் அமைந்த
பாசுரங்களின் தலைப்பும்.

[கதைகள்.]

[பாசுரக்குறிப்பு.]

1. திருமால் மீனாய்த்
திருவவதரித்தது.

} அழகியான்தானே.

2. ஆமையாய்த்
திருவவதரித்தும்
கடல் கடைந்ததும்.
விவரணப்பக்கம். 2—60.

{ திசையுந் திசையுறு. ஆளமர்வென்றி.
உலியிக்கவாளெயிறு. ஆரேதுயருழந்தார்.
மலையாமைமேல்வைத்து. மலைமுகடு
மேல்வைத்து. இசைந்தவரவரும்.

3. பன்றியாகிப் பாரகங்
கீண்டது.
வி—ப. 1—39.

{ பொருகோட்டோரோனம். உரைமேற்
கொண்டு. இடந்ததுபூமி. பிரானுன்
பெருமை. ஊனக்குரம்பையின். நீயன்
துலகனந்தாய். தாளால்சகடமுதைத்து.
தானொருவனாகி.

4. நரசிங்கவுருக்
கொண்டதும் இரணிய
னகலம் பிளந்ததும்.

{ அடியும்படிகடப்ப. தழும்பிருந்தசார்க்க.
புரியொருகைபற்றி. முரணைஉலிதொலை
தற்கு. ஏற்றுன்புள்ளுந்நான். வாத்தால்
வலிநீனந்து. வயிறழலவாளுருவி.
கொண்டதுலகம். மாலையரிபுருவன்.
வரங்கருதித்தன்னை. என்னெஞ்சு
மேயானென்சென்னி. இவையாபிலவாய்.
இவையவன்கோயில். கோவலனா
யாநிரைகள். செற்றதுவும்சேரா.
அங்கற்கிடரின்றி. புகுந்திலங்குமந்தி.
தொகுத்தவரத்தனாய். மாறையதானவனை.

5. மாவலிபக்கல்
மண்ணிரந்தளந்தது.

பாரளவுமோரடி. பொருகோட்டோரேன
மாய். அடியும்படிகடப்ப. பெற்றார்
தனைகழல். இன்றுநிலமங்கை. கழலொன்
றெடுத்தி. புணர்மருதினூடு. கொண்டானை
யல்லால். ஓரடியஞ்சாடுதைத்த.
அடிமூன்றிலிவ்வுலகம். பேர்த்தனைமா
சகடம். கொண்டதுலகம். நீயன்றுல
கனந்தாய். வகையாலவனியீர்த்து.
கின்றதோர்பாதம். இடங்கைவலம்புரி.
தவஞ்செய்துநான்முகனே. இன்று
வறிகின்றேனல்லேன். கதவிக்கதஞ்சிறந்த.
பின்னொருநரகம். இறையெம்பெருமான்.
அழகன்றையாழியாற்கு.
கண்ணுங்கமலம். படிவட்டத்தாமரை.
வாய்மொழிந்துவாமனனாய். முன்னுலக
முண்டுமிழ். விரும்பிவிண்மண்ணளந்த.
அன்றிவ்வுலகமளந்த. மன்னுமணிமுடி
நீண்டு. கின்றபெருமானேநீரீர்த்து.
நீயன்றேநீரேற்று. செற்றதுவும்சேரா.
எய்தான்மராமரம். இனியவன்மாயன்.
சிலம்புஞ்செறிகழலும். பலதேவரோத்த.
வகையால்மதியாதுமண். தாளாலுலக
மளந்த. என்னெஞ்சமேயானிருள்.
தானொருவனாகித்தரணி.

6. நமசிசைய வானில்
கழற்றியது.
வி-ப. 1—123.

கழலொன்றெடுத்தது.

7. ஈசனை வேன்ற
சிலையைப் பரசுராம
னிடத்தில் நின்றும்
வாங்கிக் கொண்டது.
வி-ப. 4—21.

இலைதிணைமற்றென்.

8. மாயமானைப் பின்
சேன்று மாய்த்தது.

திரிந்ததுவெஞ்சமத்தது.
படையாரும்வாள்கண்ணார்.
எய்தான்மராமரம்.

9. மராமரமே மேய்த்தது.
வி-ப. 3—71.

மலையால்குடைகவித்தது.
எய்தான்மராமரம்.

10. வாலியைக்
கொன்றது.
வி-ப. 4—59.

இதுவிலங்கையீட்டிய. தொழிலெனக்கு.

11. கடலில்
அணை கட்டினது.
வி—ப. 2—61. { நீயன் றுலகனந்தாய்.
இதுவிலங்கையீடழிய.
தற்பெண்ணைத்தானறியான்.
12. இலங்கையைப்
பாழாளாக்கினது. { அடைந்தவருவினையோடு.
சென்றதிலங்கைமேல்.
தோளிரண்டெட்டேழும்.
எய்தான்மராமாம்.
இலைதுணைமற்றென்.
இதுவிலங்கையீடழிய.
கல்லாதவரிலங்கை.
13. கும்பகரணனைக்
கொன்றது. { உசப்புருவன் தானே.
14. தந்தை காலில்
விலங்கறத்
திருவவதரித்தது.
வி—ப. 1—62. { பெற்றார்தனை கழல.
15. பேய்ச்சியின்
முலையைச்
சுவைத்துயிருண்டது.
வி—ப. 4—68. { பாரளவுமோரடி. நான் றமுலைத்தலை.
என்றொருவர்மெய். அரவமடல்வேழம்.
உகந்துன்னவாங்கி.
மலையேழுமாமாநிலங்கன்.
பேய்ச்சிபாஹுண்ட.
பெற்றம்பிணைமருதம்.
நலமேவலிதுகொல்.
மண்ணுண்டும்பேய்ச்சி.
அடிச்சகடஞ்சாடி.
விலைக்காட்படுவர்.
16. தானை நிமிர்த்துச்
சகடு முறித்தது.
வி—ப. 1—68. { தழும்பிருந்தசார்ங்கநாண்
ஓரடியும்சாடுதைத்த.
பேர்த்தனைமாசகடம்.
வழக்கன் றுகண்டாய். தாளால்சகடம்.
பெற்றம்பிணைமருதம். அடிச்சகடஞ்சாடி.
17. மருதம் முறித்தது.
வி—ப. 1—58. { நான் றமுலைத்தலை. புணர்மருதினுடு.
நீயன்றேநீரேற்ற.
அவனையருவரையால்.
தாளால்சகடமுதைத்து.
பெற்றம்பிணைமருதம்.
18. குருந்தொசித்தது.
வி—ப. 1—76. { மலையால்குடைகவித்து.
அரவமடல்வேழம்.
புணர்மருதினுடுபோய்.
பாற்கடலும்வேங்கடமும்.
ஒருங்கிருந்தகல்லினை யும்.

19. காளியமர்த்தனம். { அரவமடல்வேழம்.
வி—ப. 4—67. { அடிச்சகடஞ்சாடி.
20. தாம்பினைல் { அறியுமுலகெல்லாம்.
கட்டுண்டது. { விரலோடுவாய்தோய்ந்த.
வி—ப. 1—70. { மண்ணுண்டும்பேய்ச்சி.
21. கொக்கின்வாயைக் {
கிழித்தேறிந்தது. { நான்மறமுலைத்தலை, அரவமடல்வேழம்.
வி—ப. 1—58.
22. குடக் {
கூத்தாடினது. { அரவமடல்வேழம். கொண்டுவனர்க்க.
இடம்வலமேழ்ப்பூண்ட.
23. குரவை கோத்தது. { அரவமடல்வேழம்.
24. கேசியைக் {
கொன்றது. { மலையால்குடைகவித்து. மனத்துள்ளான்
வி—ப. 1—76. { வேங்கடத்தான். கடிதுகொடுநகம்.
கோவலனுயாரிரைகள். சின்றபெருமானே.
நீயன்றேநீரேற்று. இமஞ்சும்மலையும்.
25. கன்றெறிந்து {
விளங்கனி வீழ்த்தது. { இனியார்புகுவார். வழக்கன் றுகண்டாய்.
வி—ப. 1—182. { தாழ்ந்துவரங்கொண்டு. மாலே
நெடியோனே. பெற்றம்பிணைமருதம்.
பார்த்தகடுவன்சுனைநீர். கனிமுமுகில்குத்த.
26. ஏழ்விடைசெற்றது. {
வி—ப. 4—50. { புணர்மருதினாடுபோய். வரைகுடைதோள்.
பேரென்று முன்னறியேன். ஏறேழும்
வென்று. தொழுதால்பழுதுண்டே.
செற்றதுவும்சேரா. கவியினர்கைபுனைந்து.
வீத்துமிடவேண்டும். அடிச்சகடஞ்சாடி.
27. குன்றேத்துக் {
கோநிரைகாத்தது. { மலையால்குடைகவித்து. இடந்ததுபூமி.
வி—ப. 4— { அரவமடல்வேழம். பாலந்தனதுருவாய்.
வரைகுடைதோள்காம்பாக.
நீயுந்திருமகளும். மன்னுமணிமுடிநீண்டு.
இமயப்பெருமலைபோல்.
28. குவலயாபீடத்தைக் {
கொன்றோழித்தது. { நான்மறமுலைத்தலை. மலையால்குடைகவித்து.
வி—ப. 1—57. { அரவமடல் வேழம். வலியிக்க வானெயிறு.
கதவிக்கதஞ்சிறந்த.
சினமாமதகளிற்றின்.
தானால் சகட முதைத்து.
அங்கற்கிடரின்றி. அடிச்சகடஞ்சாடி.
29. மல்லர்களை {
மடித்தது. { அரவமடல் வேழம்.
வெற்பென்றுவேங்கடம்பாடும்.
30. கம்ஸனைக் {
கொன்றது. { இடந்ததுபூமி. கதவிக்கதஞ்சிறந்த.
வி—ப. 2—154. { அடியால்முன்கஞ்சினை.
ஆன்றிவ்வுலகமளந்த.

31. முரனைக்
கொன்றது. } அரணும்நமக்கென்றும்.
வி—ப. 3—110.
32. வக்கரனை
வதைத்தது. } பேசுவாரொவ்வளவு.
வி—ப. 3—36.
33. பார்த்தன்தேரில்
பாகனாயிருந்தது. } திரிந்ததுஞ்சமத்து.
34. ஆழியாலிரவியை
மறைத்தது. } மயங்கவலம்புரி.
வி—ப. 1—36. } நிலைமன்னுமென்னெஞ்சம்.
35. ஸமுதகனுக்கு
அபயமளித்தது. } அடுத்தகடம்பகைஞற்கு.
வி—ப. 1—170. } பதிபகைஞற்காற்றாது.
36. சந்திரனிடரைத்
தீர்த்தது. } மதித்தாய்போய்நான்கின்.
37. மார்க்கண்டேய
னுக்கு அருள்புரிந்தது. } செற்றெழுந்த தீவிழித்த. பலதேவரோத்த.
வி—ப. 4—32.
38. வாணன்
திண்டோள் துணித்தது. } நின்றெதிராய. மகனெருவர்க்கல்லாத.
வி—ப. 3—113.
39. மதுகைடபர்களைக்
கொன்றது. } காய்ந்திருளைமாற்றி. நிகழ்த்தாய்பால்பொன்.
வி—ப. 3—91.
40. பிரமனிடம்
மறைந்து வந்த
இராவணனைக்
காட்டிக் கொடுத்தது. } ஆமேயமரர்க்கு.
வி—ப. 1—118. } ஆய்ந்தவருமறையோன்.
சொண்டுகுடங்கால்.
41. கஜேந்திரனைக்
காத்தது. } இறையும்நிலனும். வாரிசுருக்கிமதக்களிது.
வி—ப. 3—138. } இடரார்படுவார். பிடிசேர்க்கிறனித்த.
தொடரெடுத்தமால்யானை. ஆரிய
தெளிதாரும். ஆய்ந்துரைப்பனாயிரம்.
குழ்ந்ததுழாயலங்கல். தொடப்படை
யெட்டும். மதித்தாய்போய்நான்கின்.

178. நான்கு திருவந்தாதிகளின் கதைக்குறிப்பு.

42. அரனது சாபத்தை அகற்றினது. { பண்புரிந்தநான் மறையோன். ஏறேழும்
வென்று. மேல்நான்முகன்.
வீ—ப. 1—120. என்னெஞ்சமேயானிருள்.

43. சிவனுக்குத் திருமேனியில் கூறு கொடுத்தது. { கையவலம்புரியும். பொன்திகழுமேனி.
இவையவன்கோயில்.
வீ—ப. 1—79

44. உலகமுண்டதும். ஆலிலைத்துயின்றதும். { மண்ணும் மலையும். மாலுங்கருங்கடலே,
என்னொருவர்மெய்யென்பர்.
பாலந்தனதுருவாய்.
கொண்டுவளர்க்க. அருனாதொழியுடு. n,
பாலகனாயாலிலைமேல்.
மூயன்றுதொழுநெஞ்சே.
நினைத்துலகிலார்தெளிவார்.
விரைந்தடைமின்மேல்.

45. முதலாழ்வார் கட்டுத் திருக் கோவலிடை கழியில் காட்சி தந்தது. { நீயுந்திருமகனும்நின் றுயரால்.

(சிவன் திரிபுர மேரித்தது.) { கையவலம்புரியும்.
வீ—ப. 1—78.

(சிவன் கங்கையைச் சடைமேல் தாங்கியது) { பிடிசேர்க்கிறது. ஆறுசடைக்காரந்தான்.

(சிவன் நால்வர்க்கு உபதேசித்தது.) { நெறிவாசல்தானேயாய்.
ஆவநிழற்கீழ்.

(பாணஸூர யுத்தத்தில் சிவன் குடும்பத்தோடு தோற்றது.) { அவரிவரென்றில்லையனங்கவேள்.

(பிரமன் திருமால் திருவடிவையவிளக்கியது.) { குறைகொண்டோன்முகன்.

கதைக்குறிப்பு முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நான்கு திருவந்தாதிகளின் செய்யுளகராதி.

செய்யுள்.	திருவந்தாதி.	பாசர லக்கம்.	செய்யுள்.	திருவந்தாதி.	பாசர லக்கம்.
அகைப்பில்	4	38	அழகியான்	4	22
அங்கற்கிடர்	3	65	அழைப்பன் திருமலை	2	50
அடிச்சகடம்	4	33	அழைப்பன் திருவேங்	4	39
அடிமூன் றில்	2	5	அறிந்தைந்தும்	2	6
அடியால்முன்	2	92	அறியார்சமணர்	4	6
அடியும்படிகடப்ப	1	17	அறியுமுலகெல்லாம்	1	22
அடிவண்ணம்	3	5	அறிவென்னும்	3	12
அடித்தகடும்பகை	1	80	அன்பாவாய்	4	59
அடைந்ததரவணை	3	28	அன்பாழியானை	1	72
அடைந்தவருவினை	1	59	அன்பேதகளியா	2	1
அத்தியூரான்	2	96	அன்றதுகண்டு	2	9
அதுநன்று	3	88	அன்றிவ்வுலகம்	3	34
அமுதென்றும்	2	85	ஆங்காரவாரம்	4	10
அயனின்ற	1	57	ஆங்குமலரும்	3	67
அரணம்நமக்கு	3	78	ஆட்பார்த்துஉழி	4	60
அரண்நாரணன்	1	5	ஆமேயமாரக்கு	1	45
அரவமடல்	1	54	ஆய்ந்தவருமறை	3	77
அரியபுலன்	1	50	ஆய்ந்துகொண்டாதி	4	79
அரியதெளிது	2	22	ஆய்ந்துரைப்பன்	2	73
அருளாதொழியுமே	2	59	ஆரேதுயருழந்தார்	3	27
அருள்புரிந்த	3	19	ஆரேயறிவார்	4	73
அலரெடுத்த	3	97	ஆலகிழற்கீழ்	4	17
அவாவர்தாந்தாம்	1	14	ஆளமர்வென்றி	1	81
அவரிவரென்று	2	12	ஆறியவன்பில்	1	35
அவரிவரென்றில்லை	4	56	ஆறுசடை	4	4
அவற்கடிமை	3	37	இசைந்தவரமும்	3	64
அவனென்னையாளி	4	30	இடங்கைவலம்புரி	2	71
அவனையருவரை	3	51	இடந்ததுழி	1	39
அவன்கண்டாய்	2	24	இடமாவது	4	66
அவன் தமர்	1	55	இடம்வலமேழ்	3	73
அழகன்றே	3	6	இடார்படுவார்	1	78

180 நான்கு திருவந்தாதிகளின் செய்யுளகராதி.

செய்யுள்.	திருவத் தாதி.	பாசுர லக்கம்.	செய்யுள்.	திருவத் தாதி.	பாசுர லக்கம்.
இதுகண்டாய்	2	66	உளரும்வரியரவம்	1	38
இதுவிலங்கை	4	28	உணக்குரம்பை	1	91
இமஞ்சும்மலையும்	3	98	எங்கள்பெருமான்	2	97
இமயப்பெருமலை	4	87	எண்மர்பதினொருவர்	1	52
இமையாதகண்ணால்	1	32	எமக்கென்று	2	38
இயல்வாக	1	13	எய்தான்மராமரம்	3	52
இருத்தண்கமள்	2	37	எழில்கொண்டு	3	86
இலைதுணை	4	8	எழுவார்விடைகொள்	1	26
இல்லறமில்லேல்	4	72	எளிதிவிரண்டடியும்	1	51
இவையவன்கோயில்	3	31	எனக்காவார்	1	89
இவையாபிலவாய்	4	21	எனக்காவார்	4	51
இறையாய்கிலனாகி	3	39	என்றுகடல்கடைந்தது	1	2
இறையும்நிலனும்	1	29	என்றமறந்தறியேன்	4	92
இறையெம்பெருமான்	2	99	என்றமறந்தறியே	2	55
இனிதென்பர்	2	35	என்னொருவர்	1	34
இனியவன்மரயன்	3	83	என்னெஞ்சமேஇருள்	4	58
இனியறிந்தேன்	4	96	என்னெஞ்சமேயானென்	2	95
இனியார்புகுவார்	1	87	ஏழேழும்வென்றடர்த்த	2	63
இன்றாகநாளையே	4	7	ஏற்றூண்டினூரந்தான்	1	74
இன்றாவறிகின்றேன்	2	87	ஏற்றேனடிமை	4	95
இன்றேகழல்	3	2	ஒருங்கிருந்த	4	57
உகந்தின்னை	2	8	ஒன்றமறந்தறியேன்	1	6
உகப்புருவன்	4	29	ஒத்தின்பொருள்	2	39
உணர்வாரார்	1	68	ஒரடியும்சாடுதெத்த	1	100
உணரிவூணர்வரியன்	3	82	ஒருருவனல்ல	2	60
உணர்ந்தாய்	2	48	ஓர்ந்தமனத்தராய்	3	79
உயிர்கொண்டு	4	88	கடிதுகொடுநாகம்	2	98
உய்த்துணர்வு	3	94	கடைநின்றமரார்	2	11
உரைமேல்கொண்டு	1	25	கடைநின்றமரார்	4	55
உலகுமுலகிறந்த	1	61	கண்டுவணங்கினார்க்கு	4	78
உலகமுழுதியும்	3	44	கண்டேன்திருமேனி	2	67
உளதென்று	2	45	கண்ணும்கமலம்	3	9
உளறையநான்மறை	3	84	கதவிக்கதம்	2	89
உளன்கண்டாய்	1	99	கதவுமனம்	4	81
உளன்கண்டாய்	3	40	கதைப்பொருள்	4	32
உளன்கண்டாய்	4	86	கதையும்பெரும்பொருள்	2	64
உறுங்கண்டாய்	2	77	கலந்தானென்னுள்ளத்த	4	82
உற்றுவனங்கி	2	94			

செய்யுள்.	திருவந். தாதி.	பாசுர பெக்கம்.	செய்யுள்.	திருவந். தாதி.	பாசுர பெக்கம்.
கலந்தமணியிமைக்கும்	3	87	சூழ்ந்ததுழாய்	3	50
கல்லாதவரில்ங்கை	4	53	செவிவாய்கண்மூக்கு	1	12
கவியினர்கை	3	85	செவிக்கின்பமாவதுவும்	4	69
கழலெடுத்து	2	7	செற்றதுவுஞ்சேரா	3	49
கழலொன்று	1	48	செற்றெழுந்து	1	94
கழல்தொழுதும்	3	7	சென்றதிலங்கை	2	25
களிற்றுமுகில்	3	71	சென்றநான்	3	17
காணக்கழிகாதல்	2	56	சென்றார்க்குடையாம்	1	53
காணலுறுகின்றேன்	4	41	சென்றவணங்குமின்	4	42
காண்காணென	3	35	சேயனணியன்	4	71
காப்புமறந்தறியேன்	4	93	சேர்ந்ததிருமால்	3	30
காப்புன்னையுன்ன	1	75	சொல்லுந்தனையும்	1	70
காய்ந்திருனோமாற்றி	3	66	ஞானத்தால்	2	2
காலையெழுந்துலகம்	1	66	தமராவார்	4	91
குறிப்பெனக்கு	4	34	தமருகந்தது	1	44
குறைகொண்டு	4	9	தமருள்ளம்	2	70
குறையாகவெஞ்சொல்	2	83	தரித்திருந்தேன்	4	63
குன்றினையகுற்றம்	1	41	தவஞ்செய்து	4	19
குன்றென்றினியை	3	72	தவஞ்செய்துநான்முகன்	2	78
கூற்றமுஞ்சாரா	4	50	தழும்பிருந்த	1	23
கையகனலாழி	3	63	தற்பெண்ணைத்	4	77
கையவலம்புரியும்	1	28	தனக்கழிமைபட்டது	2	16
கொண்டதுலகம்	2	18	தாமுளரே	2	21
கொண்டானை	1	79	தாழ்சடையும்	3	63
கொண்டுகுடங்கால்	4	44	தாழ்ந்துவரம்	2	23
கொண்டுவளர்க்க	2	98	தாளால்சகடம்	3	54
கோவலனாய்	3	42	தாளாலுலகம்	4	35
கோவாகிமாரிலம்	2	69	தானேதனக்குவமன்	3	38
சரணுமறை	1	60	தானொருவனாகி	4	70
சார்ந்தகடு	3	75	திசையுந்திசையுறு	2	15
சார்வுநமக்கு	3	100	திருக்கண்டேன்	3	1
சிலம்புஞ்செறிகழலும்	3	90	திருநின்றபக்கம்	4	62
சிறந்தவென்	3	26	திருமகளும்	1	42
சிறந்தார்க்கு	2	44	திருமங்கைகரின்றருளும்	2	57
சிறியார்பெருமை	2	36	திறம்பாடுதன்னொஞ்சே	1	96
சினமாதகளிறு	3	43	திறம்பிற்பினி	2	88
சுருக்காகவாங்கி	2	40	திறம்பேல்மின்	4	68
சூதாவதென்	4	65	துணிந்ததுசிந்தை	2	33

182 நான்கு திருவந்தாதிகளின் செய்யுளகராதி.

செய்யுள்.	திருநா.பா.கா.பா.கா.பா.கா.	செய்யுள்.	திருநா.பா.கா.பா.கா.பா.கா.
தெளிதாகவுள்ளத்தை	1 30	வின் றுநிலமங்கை	1 21
தெளிந்தசிலாதல்ம	3 58	வின் றெதிராய	3 80
தேசந்திறலும்	3 10	நீயன் றுலகனந்தாய்	2 30
தேருங்காத்தேவன்	4 2	நீயன் றேநீரேற்று	3 48
தேவராய்நிற்கும்	4 54	நீயுந்திருமகளும்	1 86
தொகுத்தவரத்	4 5	நீயேயுலகெல்லாம்	4 20
தொடரெடுத்த	2 13	நெஞ்சால்நினைப்பரியன்	3 81
தொட்டபடை	3 99	நெறியார்குழல்	2 53
தொழிலெனக்கு	4 85	நெறிவாசல்	1 4
தொழுதால்பழுது	3 25	நேர்ந்தேனடிமை	2 80
தொழுதுமலர்	1 58	பகல்கண்டேன்	2 81
தோளவளையல்லால்	1 63	பழகண்டறிதியே	1 85
தோளிரண்டெட்டேழும்	2 43	பழவட்டத்தாமரை	3 13
நகரமருள்புரிந்து	1 33	படையாரும்	1 82
நகரிழைத்து	2 4	பணிந்தயர்ந்த	3 15
நயவேன்பிறர்	1 64	பணிந்தேன்	2 65
நலமேவலிது	3 74	பண்டிப்பெரும்	2 14
நலின் றுரைத்த	2 83	பண்டெல்லாம்	3 61
நன்கோது	3 41	பண்புரிந்த	1 46
நன்மணிவண்ணன்	4 47	பதிப்பகைஞற்று	4 74
நன் றுபிணிமூப்பு	1 71	பதியமைந்து	2 27
நாகத்தனை	4 36	பயின் றதரங்கம்	2 46
நாக்கொண்டு	4 75	பரிசுநறுமலர்	2 3
நாடினும்பின்	1 88	பலதேவரேத்த	4 15
நாமம்பலசொல்லி	3 8	பழிபாவம்	2 20
நாம்பெற்ற	2 58	பழுதாகாதொன்று	4 89
நாராயணனென்னை	4 14	பழுதேபலபகலும்	1 16
நாவாயிலுண்டே	1 95	பாட்டுமுகறையும்	4 36
நான்முகனை	4 1	பாரளவுமோடி	1 3
நான் றமுலைத்தலை	1 18	பார்த்தகடுவன்	3 68
கிகழ்ந்தாய்	4 24	பாலகனையாலிலேமேல்	1 69
கிலைமன்னும்	4 16	பாலன் றனதுருவாய்	3 33
கிறங்கரியன்	2 52	பாலிங்கிடந்ததுவும்	4 3
கிறம்பெளிது	3 56	பாற்கடலும்	3 32
கினைத்துலகில்	3 93	பிடிசேர்க்கரிது	1 97
கினைப்பன் திருமலை	2 12	பிஞ்ஞமையிலேன்	4 84
கின்றதேர்பாதம்	2 61	பிரானுன்பெருமை	1 81
கின்றபெருமானே	3 47	பிரானென்று	2 31

செய்யுள்.	திருவந்தாதி.	பாசுரலக்கம்.	செய்யுள்.	திருவந்தாதி.	பாசுரலக்கம்.
பின்னிலருநாகம்	2	91	மருந்தும்பொருளும்	3	4
பின்னின்னு	2	79	மலைமுகடுமேல்	3	46
பின்னாய்	1	73	மலையாமைமேல்	4	49
தந்திலங்கும்	3	35	மலையால்குடை	1	27
குமத்தால்	3	70	மலையேழும்	2	49
புணர்மருதினுடு	1	62	மற்றூரியலாவார்	2	17
புரிந்துமதவேழம்	3	45	மற்றுத்தொடருவார்	4	26
புரிந்துமலரிட்டு	4	45	மனக்கேதம்சாரா	4	61
புரியொருகைபற்றி	1	31	மனத்துள்ளான்மாகடல்	3	3
பெயருங்கருங்கடல்	1	67	மனத்துள்ளான்வேங்	2	28
பெரியவரைமார்பில்	3	55	மனமாசுதீரும்	1	43
பெருகுமதவேழம்	2	75	மன்னுமணிமுடி	3	41
பெருவில்பகழி	1	40	மாலைங்கருங்கடல்	1	19
பெற்றம்பிணைமருதம்	3	60	மாலேநெடியோனே	2	100
பெற்றார்தனை கழல்	1	20	மாலையரியுருவன்	2	47
பேசுவாரெவ்வளவு	3	21	மாற்பால்மனம்	3	14
பேய்ச்சிபாலுண்ட	3	29	மாறையதானவனை	4	18
பேரேவரப்பிதந்தல்	1	56	மாறான்புகுந்த	4	27
பேர்த்தனை	2	10	முடிந்தபொழுதில்	3	89
பேரென்று	2	62	முதலாவார்முடிவோ	1	15
பொருகோட்டோர்	1	9	முயன்றுதொழு	3	53
பொருப்பிடையே	3	76	முரவனைவலி	1	36
பொருளால்	2	41	முன்னுலகமுண்டு	3	20
பொலிந்திருண்ட	3	57	மெய்தெளிந்தார்	4	94
பொன்திகழுமேனி	1	98	மேல்நான் முகன்	4	32
போதறிந்து	2	72	யானே தவம்	2	74
போதானவிட்டு	4	64	வகையறு துண்	1	37
மகனாகக்கொண்டு	2	29	வகையால்வனி	2	34
மகனொருவர்க்கு	3	92	வகையால்மதியாது	4	25
மகிழலகொன்றே	1	49	வடிக்கோல	2	82
மகிழ்ந்தது	2	32	வடிவார்முடி	3	22
மங்குல்தோய்	4	43	வந்தித்தவனை	2	26
மண்ணுண்டும்	3	91	வந்துதைத்த	3	16
மண்ணும்மலையும்	1	10	வயிற்றழல	1	93
மண்ணுலகம்	2	90	வரங்கருதி	2	84
மதிக்கண்டாய்	2	51	வரத்தால்வலி	1	90
மதித்தாய்போய்	4	12	வருங்காலிருநிலன்	3	24
மபங்கவலம்புரி	1	8	வரைகுடை	1	83

184 நான்கு திருவந்தாதிகளின் செய்யுள்கராதி.

செய்யுள்.	திருவந்தாதி.	பாசுரலக்கம்.	செய்யுள்.	திருவந்தாதி.	பாசுரலக்கம்.
வரைச்சந்தனம்	2	76	விரும்பிவிண்மண்	3	23
வல்லாகமாட்டாயை	4	63	விரைந்தனடமின்	4	80
வலிமிக்கவாளெயிற்று	2	68	விஸக்காட்படுவர்	4	52
வழக்கன்றுகண்டாய்	2	19	வினையாலடர்ப்படார்	1	65
வழியின்றுகின்னை	1	76	வீடாக்கும்பெற்றி	4	13
வாயவனையல்லது	1	11	வீற்றிருந்து	4	90
வாய்மொழிந்து	3	18	வெற்பென்றிருஞ்	2	54
வாரிசுருக்கி	1	47	வெற்பென்று	4	40
வாமும்வகை	3	59	வேங்—னேன்		
வாழ்த்திய	3	96	வெற்பென்று	3	69
வாழ்த்துகவாய்	4	11	வேங்கடம் பாடும்		
வானாகித்தியாய்	1	92	வேங்கடமும்	1	77
வானுலவுதிவளி	4	37	வேங்கடமே	4	48
விண்ணகரம்பெல்கா	3	62	வேந்தராய்	4	83
வித்துமிடவேண்டுங்	4	23	வைப்பன்	4	46
விரலோடுவாய்	1	24	வையந்தகளியா	1	1

செய்யுள்கராதி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவந்தாதிகள் நான்குக்கு பாசுரங்கள்—நூல்கள்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

